

Giới thiệu Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sủng

Mục tiêu của hần là làm cho nàng hạnh phúc sùng nàng tới tận trời, đem tất cả những thứ tốt nhất thiên hạ cho nàng. Mục tiêu của cuộc đời nàng: Giúp đỡ hần làm bạn với hần, nếu hần làm Hoàng Đế, nàng nhất định là Hoàng hậu.

Nàng là cung chủ của ma cung xinh đẹp tàn ác chỉ yêu mình hần còn hần lại là hoàng tử tâm thân thể ốm yếu nên nàng muốn giúp đỡ hần được ngôi vị đế vương.

Cùng xem hần và nàng có làm được những mục tiêu mà mình đề ra hay không qua truyện Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sủng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Huyết gả

Nam Hải quốc có hai vị công chúa Nam Tú Cầm cùng Nam Úc Tịch, đồng thời gả cho tân khoa Trạng nguyên Lam Cẩn Du.

Hoàng đế Nam Hải quốc hạ lệnh đại xá thiên hạ, khắp chốn vui mừng.

Không khí vui mừng cùng sắc đỏ thắm tràn ngập cả hoàng cung Nam Hải, để chu tường xanh trắng dưới ánh mặt trời càng thêm vẻ phá lệ khí phái, ngói lưu ly phản chiếu ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Tẩm cung công chúa Tú Cầm phi thường náo nhiệt, trên bàn của nàng chất đầy lễ vật từ các cung đưa đến, tất cả mọi thứ đều có giá trị xa xỉ. Một phòng đầy nha hoàn cùng nhũ mẫu vây quanh nàng, đi đi lại lại, giúp nàng chải kiểu tóc, đều có vài nha hoàn đứng bên hầu hạ.

Trái lại, tẩm cung công chúa Úc Tịnh, tuy được bao phủ bởi gấm vóc màu đỏ, hai ngọn đèn lồng sắc đỏ thắm được treo trên xà nhà chạm khắc, thoát nhìn rất vui mừng, nhưng là thiên viện yên tĩnh vắng lặng lại được đặt cạnh nơi náo nhiệt kia, có vẻ không hợp nhau.

Cả tòa thiên viện chỉ có hai người Nam Úc Tịnh và nha hoàn của nàng Thanh Nhi. Nam Úc Tịnh mặc giá y đỏ thắm, lẳng lặng ngồi trong phòng.

Dung mạo của nàng vô cùng xinh đẹp, lông mi thật dài giống như là một màn sương lạnh nhạt trên núi Viễn Sơn ngưng kết mà thành, đôi mắt sáng ngời vô ngần tựa như tinh quang trời đất hội tụ, đôi môi nhỏ nhắn ướt át giống như cánh hoa đào trong mưa, cả người nàng như một bức tranh phong cảnh xinh đẹp bậc nhất, đem toàn bộ ánh sáng lung linh trong gian phòng làm nền cho nàng.

“Công chúa, người mặc giá y bộ dáng thật là đẹp! Tối nay khẳng định sẽ làm cho Lam công tử điên đảo thần hồn!” Nha hoàn Thanh Nhi bên người Nam Úc Tịnh si mê nhìn nàng, nhìn không được ca ngợi.

Nam Úc Tịnh khoe môi lộ ra một chút cười yếu ớt, giống như nắng mai chiếu rọi sương mù, khó có thể miêu tả thanh linh tuyệt vời, hai gò má nàng hơi lộ ra một chút hồng, một bộ dạng nữ nhi thẹn thùng đợi gả, nàng ngượng ngùng nói: “Thanh nhi, đừng nói lung tung!”

Thanh nhi hướng về phía Nam Úc Tịch thề lưỡi, nghịch ngợm nói: “Nô tỳ không có nói lung tung, công chúa là nữ tử đẹp nhất thiên hạ.”

Chỉ là công chúa vừa xinh đẹp, tính tình dịu dàng như vậy, vì sao ông trời lại không cho nàng vận mệnh tốt? Rõ ràng là con của hoàng hậu, lại không chiếm được sự sủng ái của hoàng thượng, khó khăn lắm mới được tân khoa Trạng Nguyên ưu ái, lại bị công chúa Tú Cầm cắt ngang, từ chính thể biến thành tiêu thiếp.

Nam Úc Tịch không để ý tới cảm xúc của Thanh nhi, chỉ dịu dàng cười. Hôm nay nàng có thể như ý nguyện gả cho Lam Cẩn Du, mặc dù là thiếp nhưng chỉ cần Lam Cẩn Du một lòng yêu nàng, nàng cũng sẽ không so đo danh phận.

“Liều quý phi giá lâm, công chúa Tú Cầm giá lâm!” Tiếng nói của thái giám canh chừng ở ngoài phòng vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Nhìn bóng người chậm rãi đi vào, xông vào mũi là mùi son phấn nồng đậm, Nam Úc Tịch trên mặt hiện lên một tia hoảng sợ, sắc mặt khẽ biến, cường ép bản thân trấn tĩnh lại, nhìn người tới hơi hơi vuốt cằm, ôn hòa hỏi: “Liều quý phi và Tú Cầm muội muội là tới đón Úc Tịch cùng lên kiệu sao?”

“Hừ, cùng lên kiệu sao? Ta là chính thể, ngươi là thị thiếp, ngươi xứng lên kiệu cùng ta sao?” Công chúa Tú Cầm nghe được Nam Úc Tịch nói, cao ngạo giương cằm lên, giống như một Khổng Tước bình thường, mất đi vẻ cao quý, vẻ mặt khinh thường nhìn Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch nghe vậy, đáy mắt toát lên một tia bi thương, nhưng lại cường ép bản thân cười nói: “Kia không biết Tú Cầm muội muội vì sao mà đến?”.

Công chúa Tú Cầm tính tình xưa nay ương ngạnh, hơn nữa sau khi biết nàng cũng được gả cho Lam Cẩn Du, liền thường xuyên tìm đủ mọi cách viện cớ đến khi nhục nàng. Nàng lúc này dưới giá y, thân thể nàng chứa đầy vết thương, chẳng qua vì mẫu hậu nàng không thể không ân nhẫn.

Nhưng là dù nàng có ân nhẫn, nhưng không đổi lấy sự thu liễm của Nam Tú Cầm, nàng ta ngược lại càng thêm châm chọc Nam Úc Tịnh, hung hăng đẩy nàng một phen, cay nghiệt nói: “Nam Úc Tịnh, ngươi chớ ở trước mặt ta giả bộ thanh cao! Hơn nữa, ngươi thân mình gầy yếu, một bộ dạng số đoan mệnh sắp chết, cửa cung đều không thể ra, nhưng không biết ngươi làm như thế nào lại quyến rũ được Cẩn Du ca ca!”

Nam Úc Tịnh bị công chúa Tú Cầm đẩy mạnh, suýt nữa té ngã, trên mặt nàng toát ra một tia tự giễu nụ cười bất đắc dĩ. Khấp thiên hạ mọi người đều biết nàng thân thể gầy yếu, không thể ra khỏi cửa cung, có ai lại không biết, tất cả là vì lời nói dối năm đó. Mà nàng lại không thể không nghe theo, bị bắt ép mỗi ngày ở

trong thâm cung này.

May mắn, hết thảy mọi thứ đều đã kết thúc. Nàng rốt cục có thể gả cho nam tử nàng yêu mến, rời khỏi nơi thâm cung vắng vẻ này!.

Nghĩ đến đây, khóe môi Nam Úc Tĩnh không tự giác gương lên một chút tươi cười, rực rỡ giống như đóa hoa nở rộ dưới ánh mặt trời, công chúa Tú Cẩm nhìn đến Nam Úc Tĩnh trên mặt âm thầm vốn rất là đặc ý, nhưng lại thấy Nam Úc Tĩnh đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa ngay cả nàng đều không thể không thừa nhận, Nam Úc Tĩnh cười lên thật sự rất đẹp.

Trong lòng ghen tị, lửa cháy hùng hực thiêu đốt, công chúa Tú Cẩm tiến lên tát Nam Úc Tĩnh một cái, đánh nửa bên mặt Nam Úc Tĩnh đến sưng đỏ.

Đặc ý nhìn hai má Nam Úc Tĩnh sưng lên, công chúa Tú Cẩm tiếp tục không chịu buông tha quát lớn: “Nam Úc Tĩnh, ngươi cười cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi là con hoàng hậu thì có gì đặc biệt hơn người! Ngươi phải nhớ kỹ, ngươi là thiếp, ngươi chỉ có thể làm thiếp, mà ta, mới là chính thê của Cẩn Du ca ca. Ngươi nhất định cả đời bị ta dẫm nát dưới chân!”

“Thế thì sao, thiếp thì sao? Chỉ cần Cẩn Du trong lòng yêu ta, những thứ danh phận này, ta sẽ không so đo.” Nam Úc Tĩnh ôm hai má đỏ ửng, ngẩng mặt nâng lên đôi mắt, con ngươi đen nhánh, bên trong nở rộ ra ánh sáng chói mắt, nàng không so đo danh phận, có thể chịu được Lam Cẩn Du thú Nam Tú Cẩm, chỉ cần trong lòng hắn có nàng là tốt rồi.

“Trong lòng yêu ngươi, ngươi đừng ngu dốt nữa! chẳng qua Cẩn Du ca ca nhìn ngươi nhất thời sinh ra hảo cảm, mới mê thôi, nam nhân muốn là nữ nhân có thể cho hắn tương lai, ngươi cho rằng dựa vào ngươi, có thể cho hắn thứ gì?”. Công chúa Tú Cẩm nghe được trong lời nói Nam Úc Tĩnh, như là bị giẫm lên chỗ đau, trong mắt hiện lên một tia oán hận, chỉ vào Nam Úc Tĩnh giọng cực kỳ bén nhọn nói.

Đứng ở bên người Tú Cẩm công chúa là Liễu quý phi, chua ngoa nói: “Nam Úc Tĩnh, đừng tưởng rằng ngươi là con của Hoàng hậu thì đặc biệt hơn người, những năm gần đây, Hoàng thượng ngày càng ít sủng ái Hoàng hậu, thậm chí bây giờ ngay cả mặt của nàng cũng lười gặp, lại càng không biết đã bị quên đi nơi nào! Thứ thời mà nói, ngươi dựa vào cái gì mà tranh cùng Tú Cẩm, nếu không, ngươi tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!”

“Ta tin tưởng Cẩn Du không phải loại người ham muốn quyền thế, hắn là thật lòng yêu ta”. Nam Úc Tĩnh nghe được trong lời nói của Nam Tú Cẩm và Liễu quý phi, đôi lông mày cau lại, nàng ần nhiên trước sau như một, nhưng tại thời điểm nghe được người yêu trong lòng bị bôi nhọ, vẫn là không nhịn được mở miệng phản bác.

“Nam Úc Tĩnh, ngươi luôn miệng nói Cẩn Du yêu ngươi, vậy ngươi nhìn xem cho rõ ràng, hắn rốt cuộc yêu ngươi hay không yêu ngươi!” Khóe môi tươi cười vẽ ra sự oán độc, Tú Cẩm công chúa đưa tay quăng một tờ giấy trên mặt Nam Úc Tĩnh, về mặt đặc ý chờ mong nhìn Nam Úc Tĩnh.

Nam Úc Tĩnh nhặt lên tờ thư, đứng dậy nhìn. Cẩm lên xem, tay nàng không ngừng run rẩy, con ngươi trong suốt sáng ngời hiện lên một chút âm thầm.

Giấy trắng mực đen, thanh tú sâu sắc, đúng là chữ Lam Cẩn Du.

Trong thư nói, hắn đối với nàng chẳng qua là nhất thời mới mẻ, muốn lấy về nhà chơi đùa mà thôi. Trong lòng hắn thật lòng thích là Tú Cẩm, cũng chỉ có Tú Cẩm mới xứng đáng trở thành chính thê của hắn. Chỉ có Tú Cẩm mới nữ tử mà cả đời hắn yêu!

Ngực giống như bị hàng ngàn mũi dao sắc nhọn đâm qua, xuyên vào tâm nàng, giống như đã chết lặng, chỉ cảm thấy ngực trống trơn.

Nàng muốn phản bác, nhưng là lại không nói được gì.

Ở trong cung, tối tăm ngột ngạt ba năm, trừ bỏ Thanh Nhi, mẫu hậu, ngoài ra còn có đại tỷ cùng ca ca thường xuyên đến xem nàng, còn có một đám công chúa nhân rồi không có việc gì làm đến khi dễ nàng. Sáu tháng trước, nàng vụng trộm chạy tới ngự hoa viên, muốn nhìn cảnh tượng hoa mẫu đơn nở rộ mà nàng thích nhất, nhưng lại trong lúc vô ý bắt gặp được hắn.

Từ đó, hắn thường xuyên mượn cớ đến trong cung đọc sách, nguyên do vụng trộm tìm nàng, hắn dịu dàng như nước, hắn cẩn thận che chở, hắn thề non hẹn biển, làm cho nàng thấy được hi vọng và ánh mặt trời rồi đi thâm cung này, nàng dứt khoát quyết định gả cho hắn, mặc dù biết hắn muốn kết hôn với Tú Cẩm, thời điểm đó nàng thất vọng khô sở, nhưng chưa từng đổi ý.

Thế nhưng bây giờ, sự tình lại nói cho nàng một sự thật lạnh giá, đây hóa ra là một lời nói dối và âm mưu, cái hắn gọi là bị buộc bất đắc dĩ, kỳ thật là trăm phương ngàn kế lợi dụng, mà nàng ở trong lòng hắn, chỉ là một đồ chơi mà thôi, buồn cười biết bao?

“Hiện tại, ngươi đã biết? Nam Úc Tĩnh, ngươi cần bản không có tư cách đấu cùng ta! Thứ thời, hãy ngoan ngoãn chấp nhận thân phận tiểu thiếp của ngươi đi, xem lại ta và ngươi là tỷ muội sẽ không so đo với ngươi, nhưng nếu ngươi dám mê hoặc Cẩn Du ca ca, có tâm tư khác, ta khẳng định không tha cho ngươi!” Công chúa Tú Cẩm nhìn đến vẻ mặt thống khổ của Nam Úc Tĩnh, nụ cười trên mặt càng phát ra sáng lạn, trong mắt mang theo đặc ý khinh thường.

“Ta không lấy chồng.” Nam Úc Tĩnh chậm rãi nâng lên đôi mắt, con ngươi màu đen trong suốt không chút dao động, lộ ra một tia quyết tuyệt, làm cả người nàng tăng thêm vẻ cô tuyệt. Nàng vẫn nghĩ đến hắn là ánh mặt trời của nàng, nhưng hóa ra lại càng thêm tối tăm, một khi đã như vậy, nàng cần gì phải chịu đựng khuất nhục, gả cho hắn?.

“Ngươi nói cái gì?” Tú Cẩm công chúa dường như không thể tin được lỗ tai của mình.

Nam Úc Tĩnh nói nàng không lấy chồng? Một công chúa không được cung chiều, cư nhiên bỏ qua cơ hội gả cho người tiền đồ vô lượng tân khoa Trạng nguyên? Hơn nữa hoàng thượng đã hạ chỉ, nếu nàng không lấy chồng, chính là cãi lời thánh chỉ, chẳng lẽ nàng không muốn sống chăng?.

Nhưng nếu Nam Úc Tĩnh không muốn sống, vậy là tốt nhất!.

Giờ phút Nam Úc Tĩnh này không có nghĩ nhiều như vậy, sự thật lạnh lùng tuyệt vọng đã làm nàng mất đi toàn bộ lý trí, nàng đẩy Tú Cẩm công chúa ra, nâng nên giá y sắc đỏ thẫm chạy tới thâm cung Hoàng hậu.

Mà bên trong tấm cung Hoàng hậu, Hoàng thượng đã suốt nửa năm chưa từng đặt chân vào tấm cung, về mặt lo lắng nhìn Hoàng hậu, trong tay nắm chặt hôn thư của Đông Lâm quốc, thấp nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Dật cầu thân Nam Úc Tịnh, trầm giọng nói: “Đông Lâm hoàng tử vì sao lại cầu thân Nam Úc Tịnh, chẳng lẽ là Đông Lâm hoàng đế đã phát hiện ra chuyện tình năm đó chúng ta để cho Nam Úc Tịnh giả mạo Dận Nhi?”

“Việc này làm như thế nào mới tốt? Trăm triệu lần không thể để cho Nam Úc Tịnh giả đi, nếu không sẽ khó có thể bảo toàn sự tình không bị vạch trần. Nếu Đông Lâm lấy đây làm lí do, chỉ sợ Nam Hải sắp xảy ra tai họa!”. Hoàng hậu nghe xong, về mặt khó sử nói, Nam Úc Tịnh mặc dù là con gái của nàng, nhưng là vì bảo trụ con trai của nàng, bảo trụ vinh hoa phú quý của nàng, nàng cũng chỉ có thể hy sinh Nam Úc Tịnh!

Để hậu hai người liếc nhau, trong lòng đã có suy tính, đúng lúc Nam Úc Tịnh xông vào tấm cung.

Rượu độc vào miệng, ruột gan đứt từng khúc, không thể tin dung nhan từ ái đang ở rất gần. Đây là người nàng ấn nhần toàn bộ khổ sở, chỉ vì muốn bảo vệ mẫu hậu! Nàng thế nhưng lại muốn giết nàng, đơn giản là sợ hãi chuyện năm đó bị bại lộ!

Đau đớn ăn mòn hết thấy toàn bộ ý thức Nam Úc Tịnh, thân thể nàng chậm rãi ngã xuống, máu trung chảy ra một tia huyết lệ.

Nàng cả đời này, nực cười làm sao!

Nàng giữ gìn, nàng tin tưởng, toàn bộ chỉ là âm mưu mà thôi!

Nàng liều mạng ấn nhần như thế, nhận hết khổ sở, rốt cuộc là vì cái gì? Vì để nhìn thấy chằm chọc ngày hôm nay sao?

Nàng không cam lòng, không cam lòng!

Nếu như ông trời cho nàng một cơ hội, nàng tuyệt đối sẽ không vì ai ấn nhần! Nàng nhất định phải đem hết thấy nợ lần trả lại bọn họ gấp trăm ngàn lần! Nàng nhất định phải sống một cuộc sống cầm tù nhân sinh!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Xinh đẹp trở về.

Trên không vài con quạ đen bay qua, kêu những tiếng làm người nghe phải rùng mình. Bên cạnh lương đình có cây điều héo rũ, trong không khí cũng thêm vài phần hương vị tiêu điều, mùa thu năm nay đến sớm hơn năm trước.

Nam Úc Tịnh toàn thân mặc trường bào đỏ lửa xinh đẹp, ngồi bên trong lương đình, sự xinh đẹp kiên định đứng giữa sự hoang vắng đối lập tạo lên cảnh tượng hoàn toàn mê hoặc.

Trên tay nàng cầm nhánh cỏ lam tăng thêm vẻ tiên diễm lóa mắt, mà y phục màu đỏ lửa của nàng càng làm tôn thêm nước da trắng muốt tinh tế, khiến cho cả người nàng giống như được phủ lên một tầng ánh sáng rực rỡ.

“Cung chủ, người của hoàng thất Nam Hải đến đây” Một nha hoàn đi đến bên cạnh lương đình, nha hoàn dung mạo khá xinh đẹp chăm chú nhìn Nam Úc Tịnh.

Bốn năm trước cung chủ được lão cung chủ Ma Cung cứu được, theo lão cung chủ nói, hẳn lúc ấy đi ngang qua bãi tha ma, phát hiện cung chủ. Hết sức ngạc nhiên có người vậy mà trúng độc đã tác thổ mà cơ thể vẫn ấm như chưa chết, hơn nữa cung chủ nói người này là kỳ tài luyện võ ngàn năm khó gặp, vì vậy mới cứu cung chủ trở về.

Sau khi cung chủ được cứu, cả ngày lẫn đêm đều ngồi yên, một câu cũng không nói. Ngồi suốt bảy ngày bảy đêm, rốt cuộc yêu cầu lão cung chủ dạy võ công, dường như thay đổi thành một người khác, tuyên bố sẽ đánh bại tất cả các cao thủ trong Ma Cung, trở thành cung chủ Ma Cung tiếp theo, khi nàng được phái đến bên người cung chủ.

Trong bốn năm, nàng nhìn cung chủ mỗi ngày mỗi đêm liều mạng luyện võ như không muốn sống, nhìn cung chủ từ sợ sệt giết người đến giết người không chớp mắt, nhìn cung chủ một đường thẳng khổ nhưng vẫn quyết tuyệt đi lên vị trí cung chủ Ma Cung, trong lòng của nàng, càng nhiều chính hơn là thương tiếc, không có ai biết, thoát nhìn cung chủ xinh đẹp ngoan tuyệt tàn nhẫn nhưng trong lòng lại cất giấu bao nhiêu đau khổ.

Nam Úc Tịnh nghe được trong lời nói Tiểu Tuyết, hồ hững nâng lên đôi mắt, một đôi con ngươi đen bên trong cất giấu ngọn lửa cừ hận, khóe môi xinh đẹp của nàng gợi lên một chút tươi cười khó hiểu, giọng nói thong thả ung dung: “Rốt cục đã đến”

Năm đó nàng muốn đi đến tấm cung là muốn kể sự tình cho mẫu hậu nghe, nhưng lại không có nghĩ đến hóa ra đòi lấy từ mẫu hậu một ly rượu độc, tại lúc đó nàng mới biết được, nguyên lai mẫu hậu từ lúc nàng sinh ra đã muốn dùng nàng thay thế ca ca đi làm con tin, hóa ra mẫu hậu quan tâm nàng chính là sợ hãi nàng sẽ vạch trần sự dối trá năm đó, nguyên lai mẫu hậu phái Thanh Nhi ở bên người nàng không phải vì bảo hộ nàng mà là vì giám thị nàng, nguyên lai mẫu hậu đã sớm muốn lấy mạng nàng!

Khi mẫu hậu tàn nhẫn vô tình đem rượu độc đổ vào trong miệng nàng, nàng mới biết được, tất cả mọi thứ quan tâm nàng đều là giả, tất cả đều là giả! Mẫu hậu sùng ái nàng là giả, tình yêu của Lam Cần Du cho nàng là giả. Nàng chịu nhục, nhận hết ủy khuất đi bảo vệ bọn họ, tất cả đều chỉ muốn lợi dụng nàng! Quyền thế ở trước mặt, có thể không chút do dự bóp chết nàng giống như con kiến!

Ba tuổi đã bị bắt học tập các loại thủ đoạn gian trá, năm tuổi bị đưa đi Đông Lâm quốc, năm năm không thể mở miệng nói chuyện, mỗi ngày đều phải cẩn thận, mười tuổi về nước, ba năm không thể ra thiên viện nhận hết nhục nhã từ tỷ muội phi tần. Nàng ăn nhấm hết thảy mọi thứ, lại biến thành một trò đùa cười nhạo.

Đại nạn không chết, oán hận này, nàng nhất định đem hoàn trả gấp trăm ngàn lần! Mặc kệ là mẫu hậu phụ hoàng của nàng, hay Lam Cần Du phụ lòng, hoặc là công chúa phi tử từng khi dễ nàng, một người nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Thân ảnh Nam Úc Tịnh từ trong lương đình bay vút ra, tay áo màu đỏ tạo thành một độ cong, trên không trung lưu lại vẻ cuồng ngạo không thể kiềm chế được, khéo môi vẽ ra ý cười xinh đẹp, đôi mắt tràn đầy lãnh huyết, từng bước đi đến đại điện Ma Cung, mỗi bước đi liền giống như có một đóa hoa huyết sắc Mạn Đà La nở rộ.

Lựa mống che mặt, ngồi trên bảo tọa cung chủ Ma cung từ trên cao nhìn xuống, Nam Úc Tịnh nhưu mảy nhìn người dưới đài.

Nàng cố ý phát ra tin đồn, nói Ma Cung có được rất nhiều kho báu, thực lực quốc gia Nam Hải quốc nhỏ yếu, chịu đựng tam quốc khi dễ mà nói, không thể nghi ngờ là một sự căm dỗ chết người. Phụ hoàng của nàng lòng tham không đáy, tất nhiên không bỏ qua cơ hội lần này, chắc chắn sẽ phái người đến đây tìm nàng, mà nàng muốn mượn cơ hội này, tự tay hủy đi Nam Hải quốc!

Chính là nàng thật không ngờ, việc đòi thật chăm chọc, đến đây tìm nàng lại là Lam Cần Du, nàng từng nghĩ đến hẳn có thể cứu nàng, nhưng thật không ngờ lại càng đẩy nàng vào sâu bóng tối.

Giờ phút này hẳn đã là đương triều hữu tướng, tuổi còn trẻ đã nắm quyền cao, hẳn thật là am hiểu sâu quyền mưu chi đạo, “Muội muội tốt” của nàng công chúa Tú Cẩm, công lao chắc chắn sẽ không nhỏ đi, nhìn Lam Cần Du đứng dưới đài, trong con ngươi Nam Úc Tịnh lướt qua một đạo hận ý thấu xương.

“Tại hạ là hữu tướng Nam Hải quốc Lam Cần Du, hôm nay ta phụng mệnh hoàng thượng, thỉnh cung chủ đi hoàng cung Nam Hải Quốc một chuyến”. Lam Cần Du áo lam đẹp đẽ quý giá, thần sắc trong ánh mắt lộ rõ vẻ kiêu căng, vẻ mặt kia giống như là đang tuyên một nô tỳ tiến cung kiến giá.

Nam Úc Tịnh lông mi hơi nhưu lại, trong con ngươi lộ ra một chút chăm chọc. Bất quá bốn năm không thấy, lúc trước bộ dáng tao nhã thư sinh hiện tại bây giờ trở thành mắt cầu thấy người thấp kém liền bày ra bộ dáng thế lực? Hoặc là nói hẳn nguyên bản chính là bộ dạng này, chẳng qua là lúc đó nàng nhìn không ra thôi.

Vươn ngón tay giống như bạch ngọc tinh tế đoan trang, trên khuôn mặt xinh đẹp con ngươi mang theo vẻ mê hoặc lười biếng, âm thanh Nam Úc Tịnh chậm rãi vang lên: “Hoàng đế Nam Hải quốc muốn gấp ta làm cái gì?”

Thấy Nam Úc Tịnh không chút để ý lời nói, trong lòng Lam Cần Du có một tia căm tức, cô gái này chẳng qua chỉ là người trong giang hồ lỗ mãng, nếu không bởi vì kho báu của Ma Cung, hoàng thượng như thế nào lại bằng lòng gấp nàng, thế nhưng nàng lại có bộ dáng lười nhác, chẳng hề để ý!

Lúc này hẳn định mở miệng quát lớn lại nhìn thấy cặp mắt kia của Nam Úc Tịnh lộ ở bên ngoài, hiện rõ vẻ kiên quyết liền dừng lại, này đôi mắt thật xinh đẹp, thật giống nàng. Nhưng nàng bốn năm trước đã chết, làm sao có thể là nàng được? Hơn nữa đôi mắt của nàng trong veo tinh khiết, làm sao có thể giống nàng ta trong ánh mắt lộ ra vẻ xinh đẹp cùng sâu xa thâm thúy.

“Hoàng thượng có chuyện muốn thỉnh cung chủ hỗ trợ, xin cung chủ hãy đi cùng ta một chuyến” Trong lòng Lam Cần Du thoáng qua một chút mềm mại, khiến cho hẳn không so đo việc Nam Úc Tịnh vô lễ, giọng điệu chậm lại một chút, cao giọng nói.

Nhưng mà Nam Úc Tịnh lại không cảm kích, ánh mắt của nàng vẫn như trước một bộ dáng không chút để ý, trong lúc nói chuyện giọng tay nhắc chân đều lộ rõ vẻ lười biếng, khuôn mặt dường như luôn mang theo ý cười, âm thanh giống như chuông bạc thanh thúy: “Hoàng đế Nam Hải quốc có việc cầu ta?”

“Làm cần! Hoàng thượng có chuyện mời người hỗ t là Du nghe được lời nói cần rõ của Nam Úc Tịnh, nhìn thấy vẻ mặt nàng khinh miệt, không khỏi tức giận, chỉ vào Nam Úc Tịnh quát lớn.

Tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, vốn là nữ tử còn ở tại bảo tọa phía trên thế mà giờ đã đứng trước mặt hẳn, mà hẳn chỉ kịp nhìn thấy một đạo hồng ảnh hiện lên, trong mắt nàng vẫn như trước luôn mang theo ý cười, xinh đẹp không nói nên lời, làm cho hẳn không thể không dời đi tầm mắt.

Hắn dời đi tầm mắt một lát, giọng nói nữ tử mang theo lười biếng uy nghiêm không cho phép kháng cự vang lên bên tai: “Ta thường ngày không biết phân biệt. Nếu thật sự có việc cầu ta, để hẳn tự mình đến đây cầu ta, người, còn chưa đủ tư cách!”

Lam Cần Du nghe vậy, dù là hẳn tu dưỡng rất tốt, không tránh khỏi tức giận, muốn chỉ trích Nam Úc Tịnh, đã thấy hồng y lướt qua, bóng dáng Nam Úc Tịnh đi xa, mà nha hoàn bên người nàng chỉ vào cửa đại điện nói: “Nam Hải hữu tướng, mời đi!”

Lam Cần Du chưa khi nào chịu nhục nhã như vậy, muốn mở miệng chỉ trích, thế nhưng Nam Úc Tịnh đã đi quá xa rồi, nếu mình tranh luận cùng nha hoàn, lại càng mất mặt, vì thế chỉ đành phất tay áo dời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ta, đối với mạng người không có hứng thú!.

Lam Cần Du trở lại Nam Hải quốc, truyền đạt lại lời nói Nam Úc Tịnh cho hoàng đế Nam Hải quốc Nam Vũ nghe, Nam Vũ nghe xong vô cùng tức giận, dưới con nóng giận thế muốn san bằng Ma Cung.

Nam Vũ đang trong cơn tức giận hết sức, lại nghe đến tiếng cười nữ tử như chuông bạc, tiếng cười kia thanh linh dễ nghe lại mang theo tà mị không nói nên lời, giống như đến từ núi yêu tinh, Nam Vũ nghe xong cực kỳ sợ hãi, lớn tiếng quát: “Ai đang cười?”

“A, hoàng thượng muốn san bằng Ma Cung của ta? Khẩu khí thật sự lớn đây mà!” Giọng nói mang trảo phúng vang lên bên tai Nam Vũ, giọng điệu này vang lên ba phần mềm yếu bảy phần cuồng ngạo.

Cùng với giọng nói này, một hồng y nữ tử theo xà ngang bên trên bay xuống, giống như ánh bình minh rực rỡ phía chân trời, thu hết toàn bộ ánh sáng hội tụ giữa trời và đất, hào quang rực rỡ, làm cho người ta không thể dời ra tầm mắt.

Lựa mông che mặt, lại dấu không được sự phong hoa tuyết đại, Nam Vũ khiếp sợ nhìn nữ tử xuất hiện ở trước mặt, trong nháy mắt hiện lên sự sợ sệt, mà bên người Lam Cần Du lập tức đem Nam Vũ bảo vệ phía sau, hô lớn: “Có thích khách! Bảo vệ hoàng thượng!”

Trong thời gian nháy mắt, ngự thư phòng lập tức được thị vệ bao vòng ba tầng vây lại, bọn thị vệ lấy đao chỉ vào Nam Ưc Tĩnh, trên mặt mang theo sự kinh ngạc.

Mỗi người trong lòng đều đồng dạng xoay quanh hai vấn đề. Hồng y nữ tử phong hoa tuyết đại này đột nhập vào ngự thư phòng khi nào? Như vậy thiếu nữ có vẻ ngoài mềm yếu này đúng là thích khách?

Nam Ưc Tĩnh đối với ba tầng thị vệ bên ngoài, ba tầng lấy đao chỉ về phía nàng nhìn như không thấy, một đôi con ngươi đen lộ ra bên ngoài vẫn như trước mang theo ý cười, mà ngay cả khẩu khí bên trong lời nói lười biếng không chút để ý “A, thật là trận lớn. Nếu ta muốn ra tay, ngươi cho rằng chỉ bằng từng này thị vệ có thể ngăn được ta?”

Nam Vũ nghe trong lời nói Nam Ưc Tĩnh, sắc mặt liền biến đổi, tuy rằng về vô lễ của Nam Ưc Tĩnh khiến hắn thập phần cáu giận, nhưng hắn không thể không thừa nhận Nam Ưc Tĩnh cuồng vọng là có tư cách. Nàng có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở ngự thư phòng, đã đủ để chứng minh thực lực của nàng.

Huống chi cung chủ Ma Cung võ công có một không hai trong thiên hạ, có thể là đối thủ của nàng chỉ sợ cũng ít ỏi không có bao nhiêu, càng không nói đến mấy tên thị vệ này?

Hào hán có thể chịu thiệt trước mắt, trên mặt Nam Vũ thu liễm sự tức giận, đeo lên một bộ mặt hoàng đế tự cao tự đại, nói Nam Ưc Tĩnh: “Cung chủ Ma Cung xấp nhập ngự thư phòng của trẫm, không biết có chuyện gì? Chẳng lẽ thật sự muốn lấy tính mạng trẫm? Trẫm nói ngay tại đây, ngươi muốn lấy tính mạng trẫm không khó, bất quá nói như vậy, ngươi cũng đừng tưởng bình yên đi ra khỏi hoàng cung này!”

Nam Ưc Tĩnh nghe xong trong lời Nam Vũ nói, đáy mắt liền ẩn dấu vài phần hận ý, bên trong con ngươi sáng lên một tia ý cười trên tức, ngữ điệu lười biếng như trước không chút để ý “Lấy tính mạng của ngươi? Ảo tưởng, ta đối với mạng ngươi không có hứng thú!”

Hắn thiếu nợ nàng, mẫu hậu thiếu nợ nàng, Lam Cần Du thiếu nợ nàng, toàn bộ Nam Hải quốc thiếu nợ nàng, một mạng làm sao có thể trả hết thảy? Nếu bọn họ nóng vội mưu cầu quyền thế, nàng sẽ phá hủy tất cả mọi thứ, nhìn bọn họ chết đi mà không còn gì!

Nam Vũ nghe được trong lời nói trên tức khinh miệt của Nam Ưc Tĩnh, trên mặt gần như có tức giận, nhưng sự tu dưỡng khôn ngoan của hoàng đế vẫn khiến cho hắn kìm nén tức giận tiếp tục hỏi: “Một khi đã như vậy, cung chủ Ma Cung muốn gì?”

“Ta chỉ là tới nhắc nhở ngươi một tiếng, nếu ngươi muốn san bằng Ma Cung, bất cứ lúc nào ta xin đợi ngài đại giá!” Lông mi thật dài hơi hơi hạ thấp, dấu bên dưới khăn che mặt là đôi môi gợi lên một chút tươi cười hứng thú “Bất quá, cho dù ngươi thật là có bản lĩnh san bằng Ma Cung, thì sẽ không lấy được kho báu Ma Cung, đến lúc đó Nam Hải quốc rơi vào tình cảnh gì, chỉ sợ sẽ thảm hại hơn hiện tại!”

Thương Khung đại lục chia ra làm bốn. Phía đông là Đông Lâm quốc, phía tây là Tây Nhạc quốc, phía bắc là Bắc Mạn quốc, phía nam là Nam Hải quốc. Mà trong tứ quốc, Nam Hải quốc là quốc gia có thực lực suy yếu nhất, bởi vậy mà phụ thuộc vào Đông Lâm quốc. Nhưng Nam Vũ không cam lòng phụ thuộc vào Đông Lâm, bởi vậy những năm gần đây, luôn luôn sử dụng tất cả các biện pháp để cho Nam Hải quốc trở lên cường thịnh.

Nam Vũ nghe được trong lời nói Nam Ưc Tĩnh, trong mắt lóe lên tinh quang tính toán của đế vương, trong lòng âm thầm suy nghĩ, cung chủ Ma Cung này quả thật không đơn giản, không chỉ có võ công cao cường, hơn nữa tâm tư khéo léo, lại có thể nhìn thấu ý đồ của hắn, mà phía sau lưng nàng là toàn bộ Ma Cung và kho báu Ma Cung, nếu nàng có thể vì hắn làm việc, thì sớm có một ngày Nam Hải sẽ thoát khỏi Đông Lâm nắm trong tay.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nam Vũ liền thể hiện vẻ mặt ôn hòa tiến lên, hắn phát phát tay thị vệ, quát lớn: “Cung chủ Ma Cung vốn là khách, các ngươi đều lui ra đi, không mất cấp bậc lễ nghi!”

Bọn thị vệ nghe được Nam Vũ nói, đều lui ra. Thứ nhất là tuân theo hoàng thượng, thứ hai bọn họ đều nghe nói qua cung chủ Ma Cung lợi hại, tự nhiên sẽ không muốn động thủ với Nam Ưc Tĩnh.

“Mới vừa rồi trẫm tiếp đón không được chu đáo, xin cung chủ Ma Cung thứ lỗi!” Khóe môi Nam Vũ lộ ra một chút tươi cười ôn hòa, chỉ vào ghế tựa bên cạnh Nam Ưc Tĩnh nói: “Cung chủ có lời gì, không ngại ngồi xuống nói?”

Nam Ưc Tĩnh nhìn khóe môi Nam Vũ hiện lên tươi cười ôn hòa, trong mắt không khỏi hiện lên một tia chán ghét. Thật lâu trước kia, hắn cười ôn hòa tốt bụng như vậy với nàng, hết sức từ ái vuốt đầu nàng, muốn nàng thay thế ca ca đi Đông Lâm làm con tin, nàng cho rằng hắn quan tâm, chăm sóc yêu quý nàng, nhưng kỳ thực, nàng trong mắt bọn họ là một quân cờ.

“Bỏ tọa không có gì để nói với ngươi?” Nam Ưc Tĩnh nhẹ nhàng vung tay áo lên không trung, không nhìn tới biểu tình cứng ngắc của Nam Vũ, bóng dáng đỏ lửa nhanh nhẹn như Hồ Điệp bay lên, biến mất ngay tại trước mặt Nam Vũ.

Nam Ưc Tĩnh đi rồi, vẻ mặt Nam Vũ trong nháy mắt trở lên nham hiểm hung ác, khóe mắt xẹt qua một tia sát khí, một chương hung hăng vỗ vào trên bàn trà, tức giận nói “Đúng là không biết điều!”

Nhưng mắng vẫn là mắng, đã trải qua chuyện vừa mới rồi, Nam Vũ ý thức được nếu san bằng Ma Cung thật sự là hành động không sáng suốt, chỉ có đem Ma Cung thu phục từng mình, mới là kế sách tốt nhất, nhưng là Nam Úc Tịnh giống như không biết điều, muốn hấn như thế nào cho phải? Chẳng lẽ thật sự muốn hấn đi cầu nàng?!

“Hoàng thượng bớt giận” Lam Cần Du nhìn Nam Vũ tức giận, lập tức ở một bên khuyên giải.

Nam Vũ nâng con mắt liếc nhìn Lam Cần Du một cái, tức giận nói “Trừ bỏ kêu trăm bớt giận, ngươi còn có thể làm cái gì?! Muốn trăm bớt giận, phải đem cung chủ Ma Cung thu phục cho trăm!”

Lam Cần Du tự dung bị Nam Vũ giận chó đánh mèo, trong lòng không vui, nhưng cũng không dám nói gì, trên mặt hấn như trước mang theo tươi cười, con mắt khẽ chuyển, nói với Nam Vũ “Khỏi bầm hoàng thượng, thần mặc dù vô năng, nhưng có một người, ngài có thể thử một lần!”

Nam Vũ nghe xong lời nói của Lam Cần Du, biểu tình trên mặt dịu đi một ít, trong con ngươi hiện lên một đạo quang khôn khéo, chậm rãi bình ổn, từ từ nói “Ái khanh theo như lời ngươi nói, người đó chính là thiếu chủ Doãn gia?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Để Trăm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ta muốn ở chỗ của ngươi.+Beta

Thương Khung đại lục chia làm tứ quốc, mà tứ quốc đều có một thế lực đại gia tộc âm thầm chống đỡ. Bọn họ tuy rằng không thuộc về thần tử tứ quốc, nhưng phân biệt sự công hiến cho bốn nước quân chủ, tứ đại thiếu chủ gia tộc, được gọi như một quốc gia ẩn mình, trong tay đều có một cỗ thế lực ngầm cường đại.

Nếu vua là hiền đức, bọn họ tận tâm phù trợ, nếu vua là hôn quân bất nhân, bọn họ có thể lợi dụng thế lực cường đại này lay động địa vị này. Bởi vậy, bốn vị vua và bốn đại gia tộc là một loại khắc chế tạo thế cân bằng, mối quan hệ kiêng kỵ lẫn nhau, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, Nam Vũ không muốn đi thỉnh người Doãn gia ra tay.

Doãn gia này được thiếu chủ Doãn Lưu Quang đảm nhiệm, được xưng là người thừa kế xuất sắc nhất Doãn gia trong mấy trăm năm qua. Thế lực Doãn gia ở trong tay hấn đã cường đại đến độ có thể lay động toàn bộ Nam Hải quốc, nhưng hấn đem tất cả thu liễm vào vô cùng hoàn hảo, tính tình hấn ôn hòa thanh nhã, Nam Vũ tuy rằng kiêng kỵ hấn, nhưng lại chưa từng thật sự đối phó với hấn.

Việc Nam Vũ đột nhiên đến bái phỏng, yêu cầu hấn thuyết phục cung chủ Ma Cung gia nhập nội bộ Nam Hải quốc, Doãn Lưu Quang tuy rằng kinh ngạc, nhưng vẫn lạnh nhạt đáp ứng yêu cầu.

Giang hồ và triều đình từ trước tới nay không can thiệp chuyện của nhau, Nam Vũ đột nhiên muốn thu Ma Cung vào tay mình, chỉ sợ bởi vì lời đồn đại Ma Cung có kho báu đi. Không nói đến tin đồn có thể tin hay không, bằng hành động của Nam Vũ lần này, sợ sẽ lại đưa tới sự bất mãn của Đông Lâm.

Bất quá những năm gần đây hấn khổ tâm kinh doanh, thế lực Doãn gia đã trải rộng tứ quốc, của cải đã thu về không ít, cho dù Đông Lâm thực sự có hành động, hấn có lòng tự tin có thể giúp Nam Hải vượt qua cửa ải khó khăn này. Huống chi, Nam Hải quốc đã nhẫn nhịn đủ lâu, bây giờ có thể hành diện. Bởi vậy, nếu Nam Vũ ra lệnh, hấn sẽ làm tốt.

“Tại hạ Doãn Lưu Quang, phụng mệnh hoàng thượng, có việc cùng cung chủ thương lượng” Âm thanh của hấn ôn hòa thanh nhã, giống như gió xuân lướt nhẹ, không thể không nói thoải mái ấm áp vô cùng.

Phía trên cao Nam Úc Tịnh ngồi tại bảo tọa, nhìn nam tử đứng dưới bậc thềm.

Một thân cảm y màu lam, dáng người cao lớn như ngọc càng làm phát ra vẻ xuất trần, ngũ quan có nói không ra được vẻ thanh nhã nhu hòa, thái độ nói chuyện nho nhã lễ độ, giống như Lam Cần Du lúc trước.

Khóe môi không tự giác lộ ra một chút tươi cười trào phúng, ở chỗ sâu trong đáy mắt lướt qua một tia chán ghét, Nam Úc Tịnh mang theo trào phúng hỏi “Lại là vì kho báu sao? Hoàng đế Nam Hải đúng là bám riết không tha”

“Việc kho báu chỉ là tin đồn, không đủ tin tưởng. Hoàng thượng phái ta đến, chỉ vì quý trọng cung chủ mà thôi” Đáp lời châm chọc của Nam Úc Tịnh, Doãn Lưu Quang không có chút phản ứng nào, vẫn lộ vẻ tươi cười ôn nhã khiêm tốn, nói Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh nghe xong Doãn Lưu Quang nói, lông mày hơi khẽ nhíu lại, đem cơ thể đang ngồi thẳng hơi dựa vào nhuễn tháp. Việc có kho báu chỉ là lời đồn đại sao? Đích thực là đồn đại, bởi vì Ma Cung căn bản không có cái gọi là kho báu, chẳng qua hết thảy việc này là nàng muốn cho Nam Vũ chú ý mà thôi.

Thế nhưng Doãn Lưu Quang này với việc kho báu tựa hồ cũng không tin tưởng, vậy vì sao hấn còn muốn nghe lời Nam Vũ tới tìm nàng, nhất định là có ý đồ khác.

Với trí thông minh của Doãn Lưu Quang tất nhiên biết rõ, việc này chắc chắn sẽ khiến Đông Lâm không vừa lòng, nhưng hấn lại tình nguyện mạo hiểm làm cho Đông Lâm tức giận, nghe theo lời nói của Nam Vũ, vì một kho báu căn bản không tồn tại, đến thỉnh nàng đi vì Nam Hải quốc dốc sức phục vụ, trong này tất có ý định khác.

Chẳng lẽ... là Doãn Lưu Quang trong lòng sớm nắm chắc kế sách đối phó với Đông Lâm, như vậy muốn đó là thời cơ làm cho Nam Hải danh chính ngôn thuận cắt đứt quan hệ với Đông Lâm, thoát khỏi Đông Lâm nắm trong tay?

Khóe môi thoáng hiện một chút độ cong tựa tiểu phi tiểu, sáng ngời như những ngôi sao chiếu trong màn đêm, trong con lướt qua một phần sâu thẳm tình mịch, Nam Úc Tịnh nhẹ nhàng gõ ngón tay thon thả lên bảo tọa, từ từ nói “Nếu hoàng đế Nam Hải thành tâm mời, ta cũng không thể phụ lòng tốt được ”

“Ý tứ của cung chủ là nguyện ý vì Nam Hải đem hết sức lực phục vụ?” Doãn Lư Quang nghe được Nam Úc Tịnh nói, trong mắt lướt qua một tia sáng vui sướng tiếp tục hỏi.

Nam Úc Tịnh chậm rãi đứng dậy, từ trên bậc thềm chậm rãi đi xuống, nàng đi không nhanh không chậm, mỗi bước đi đều không thể tả hết xinh đẹp cùng cao quý, nàng giống như là tiên nữ thánh khiết, lại giống như là ma nữ mê hoặc lòng người, nàng cứ như vậy đi từng bước một tới trước mặt Doãn Lư Quang.

Dù là Doãn Lư Quang định lực hơn người, đều không thể tránh khỏi thất thần. Đây là lần đầu tiên hắn vì một nữ tử thất thần, thân là thiếu chủ Doãn gia, dạng mỹ nữ nào hắn cũng đã từng gặp qua, dù có màng sa che mặt này nhưng không thể che dấu bộ dáng nữ tử, thể nhưng trên người nàng lại có ý vị mà những nữ tử khác không có được, giống như là một loại ma lực làm người ta không ngừng mê muội.

“Ta có thể đáp ứng, bất quá ngươi cũng phải đáp ứng một điều kiện” Đôi con ngươi mang theo ba phần giáo hoạt, bảy phần tà mị, Nam Úc Tịnh nhẹ nhàng chớp mắt với Doãn Lư Quang, từ từ nói.

Ánh mắt Doãn Lư Quang hơi lóe ra một chút, mới khôi phục tươi cười ôn nhã, đối với Nam Úc Tịnh nói “Có yêu cầu gì, cung chủ cứ việc nói”

“Ma cung của ta cách đế đô Nam Hải có chút xa, nếu vì hoàng đế Nam Hải dốc sức, ta phải ở lại đế đô mới phải” Nam Úc Tịnh nhìn Doãn Lư Quang, làm như nghiêm túc nói, ánh mắt kia vô hại nhưng sâu trong con ngươi lại hàm chứa tính toán cùng giáo hoạt.

Doãn Lư Quang vừa mới vì ánh mắt vô hại kia của Nam Úc Tịnh làm cho thất thần, nhưng lại không chú ý tới giờ phút này trong sâu con ngươi là giáo hoạt, mà ngay cả khẩu khí nói chuyện cũng thân cận hơn rất nhiều “Việc này không thành vấn đề, ta sẽ cho người an bài thỏa đáng”

“Nơi khác ta xem không được. Ta muốn ở tại trong phủ của ngươi. Mà ta trời sinh không chịu ép buộc, ngươi chỉ bằng đáp ứng ta, ta ở trong phủ của ngươi có thể tự do đi lại làm bất cứ điều gì trong nơi ta ở”. Nam Úc Tịnh nghe Doãn Lư Quang nói, khóe môi khẽ mở tươi cười giáo hoạt, từ từ nói.

Doãn gia. Đằng sau Nam Hải là thế lực âm thầm do Doãn gia sở hữu. Nàng muốn đem toàn bộ Nam Hải nhỏ cò tận gốc, Doãn gia nàng nhất định phải đối phó. Cái gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng, nàng ở tại Doãn gia, tìm hiểu thế lực Doãn gia đồng thời còn có thể thuận tiện thu thập một chút nhược điểm quân thần Nam Hải để đối phó.

Nghe nói Doãn gia trong tay có mười tám cuốn tài liệu, ghi lại các nhược điểm của triều thần Nam Hải, nếu là thu những nhược điểm này vào tay, toàn bộ Nam Hải, nàng có thể có hơn phân nửa quyền lực.

Doãn Lư Quang đâu biết tâm tư Nam Úc Tịnh, nghe được Nam Úc Tịnh nói, thậm chí có chút ngượng ngùng, ngay cả trên mặt ôn nhã bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng đã dậy lên gợn sóng.

“Không đáp ứng sao!” Nam Úc Tịnh nhìn Doãn Lư Quang đang thất thần, không khỏi nhú nhú lông mày, trong mắt sự vô hại biến mất, lại thay bằng một loại uy nghiêm không cho phép người ta một tia kháng cự “Nếu là không đáp ứng yêu cầu của ta, vậy xin mời dời đi!”

Doãn Lư Quang đối với Nam Úc Tịnh đột nhiên chuyển biến cảm thấy kinh ngạc, nhưng nhớ tới lời đồn đại cung chủ Ma Cung tàn nhẫn vô tình, bỗng nhiên cảm thấy chính mình mới vừa rồi động tâm và luống cuống hết sức buồn cười, hắn một lần nữa lộ ra tươi cười ôn nhu, từ từ nói “Cung chủ nguyện ý hạ mình, tại hạ tự nhiên nguyện ý”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 5: Đối phó Doãn gia, người nào sai khiến?+Beta

Nam Úc Tịnh ít ngày nữa theo Doãn Lư Quang đến đế đô Nam Hải. Kỳ thật Ma Cung cách đế đô Nam Hải cũng không xa, nếu như cho ngựa chạy nhanh, chỉ mất thời gian một ngày.

Đến đế đô Nam Hải, Doãn Lư Quang phụng lệnh vào cung gặp Nam Vũ, nhưng Nam Úc Tịnh nhất định không chịu theo hắn đi, nàng nói “Ta không thích hoàng cung, chính ngươi hãy đi đi, ta ở trên đường đi dạo, ngươi về thì đến tìm ta”

Doãn Lư Quang hơi chau mày, hắn có thể thể cảm giác được trong lời nàng nói, nàng thật sự không thích hoàng cung, nhưng là một khi đã như vậy, nàng vì sao đáp ứng dốc sức giúp Nam Vũ?

Hắn vốn tưởng rằng việc Ma Cung có kho báu, chẳng qua là nàng cố ý thả ra lời đồn đại, chính là muốn khiến cho Nam Hải chú ý, đối lấy vinh hoa phú quý, nhưng bây giờ xem ra, chuyện cũng không có như vậy. Nói như vậy, chuyện Ma Cung có kho báu là thật, hay là người khác cố ý bịa đặt? Nếu là người khác cố ý bịa đặt, vậy dụng ý là ở đâu?

“Ta đã đáp ứng vì Nam Hải dốc sức, cho dù ta không ở trong cung, Nam Vũ sẽ không làm khó dễ ngươi, làm gì mà ngươi phải bày ra bộ dáng đâm chiêu ử dột?” Nam Úc Tịnh nhìn đến Doãn Lư Quang nhú mày, cho rằng Doãn Lư Quang vì việc nàng không đi đến hoàng cung làm khó dễ hắn, không khỏi nói.

Doãn Lư Quang nghe vậy, khóe môi không tự giác gợi lên một chút tươi cười dịu dàng, đối với Nam Úc Tịnh nói “Cung chủ nói rất đúng, vậy làm phiền cung chủ ở chỗ này chờ Lư Quang một lúc”

Nam Úc Tịnh khoát tay áo ý bảo Doãn Lưu Quang yên tâm dời đi.

Doãn Lưu Quang sau khi rời khỏi, Nam Úc Tịnh liền ở trên đường đi dạo khắp nơi. Đã thật lâu chưa từng đi trên đường, hoặc phải nói là, nàng căn bản đi dạo trên đường có được mấy lần.

Nàng lúc ba tuổi bắt đầu có nhận thức, mẫu hậu liền bức bách nàng học tập các loại thuật mưu kế ứng biến, thời điểm đó nàng cho rằng mẫu hậu vì yêu thương nàng, sợ nàng sau này bị người lợi dụng mới làm như vậy. Sau mới lại hiểu được, bất quá là vì thay ca ca nàng đi làm con tin, thời điểm đó suy nghĩ của nàng thật sai lầm.

Năm tuổi đi Đông Lâm làm con tin, bởi vì muốn che dấu thân phận, chỉ có thể cố gắng không nói, ngày thường ngay cả ra khỏi cánh cửa cũng không dám ra, sợ rước lấy tai họa, sẽ liên lụy đến mẫu hậu và huynh trưởng. Sau khi về nước, lại bởi vì muốn giấu giếm chuyện năm đó, chỉ có thể giả bộ thân thể gầy yếu, chân không ra khỏi cửa. Về sau ở Ma Cung, mỗi ngày mỗi đêm càng liều mạng luyện võ, căn bản không rảnh bận tâm chuyện khác.

Nàng trong mười bảy năm qua, số lần đi trên đường vẹn vẹn chỉ có hai lần. Một lần thời điểm là ở Đông Lâm, Nạp Lan Thần Dật vụng trộm mang nàng đi ra ngoài. Lần tiếp theo là một năm trước, Tiểu Tuyết cực lực yêu cầu mang nàng đi.

Khóe môi nở nụ cười chua xót, bao gồm cả hận ý, trong mắt Nam Úc Tịnh lướt qua một đạo tinh quang thâm thúy.

Trong đời của nàng đây là lần thứ ba đi dạo phố, cũng là lần đầu tiên được chân chính đi dạo phố. Đáng tiếc, dường như có người không muốn cho nàng vui vẻ thoải mái.

Nam Úc Tịnh khẽ nhíu lông mày, trong mắt mang theo tia lạnh lùng lại mang chút mừng lung mờ ảo như hoa đào trong sương khói, khóe môi nàng khẽ cười, thân hình lóe lên, xuất hiện trong một ngõ nhỏ.

Nhìn hắc y nhân trong ngõ nhỏ, Nam Úc Tịnh môi mím khẽ nhếch phát ra tiếng nói lười biếng “Các hạ là đang tìm ta sao?”

Người áo đen kia nghe được Nam Úc Tịnh nói, dường như hoảng sợ, tiếp theo ánh mắt về mặt lộ ra sự đề phòng, nhìn chằm chằm Nam Úc Tịnh, lạnh lùng mở miệng “Nếu đã bị người phát hiện, muốn chém muốn giết róc thịt tùy người, làm gì cũng được!”

Ánh mắt Nam Úc Tịnh nhìn đến trên ngực người áo đen kia thêu hoa mẫu đơn màu bạc, lộ ra một chút tươi cười hưng phấn, làm như rất không đồng ý lắc đầu, từ từ nói “Như thế nào vừa mở miệng ra lại nói muốn chém muốn giết? Ta không phải ma đầu giết người”

Người áo đen kia nghe được trong lời nói Nam Úc Tịnh lộ về thiên chân vô tà, ánh mắt lại như trước lạnh như băng.

Hắn là ám vệ trong Âm các, cũng là đệ nhất sát thủ Âm các – Đinh Trúc. Âm các nhận được tin tức, nói cung chủ Ma Cung cùng với thiếu chủ Doãn gia đến để đồ Nam Hải. Các chủ đặc biệt phái hắn đi theo dõi cung chủ Ma Cung, xem nàng rốt cuộc muốn làm cái gì, đồng thời cũng chặt chẽ giám thị hành động Doãn gia cùng Nam Hải quốc, thật không ngờ hắn vừa mới đuổi kịp cung chủ Ma Cung, đã bị nàng phát hiện.

Cùng là người trong giang hồ, hắn tự nhiên biết cung chủ Ma Cung không phải người thiện nam tín nữ, nếu đã bị nàng phát hiện hắn theo dõi nàng, võ công của hắn còn kém nàng rất nhiều, lại không chịu nói ra mục đích việc này, tự nhiên chỉ có một con đường chết.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ sợ hãi” Nam Úc Tịnh thấy ánh mắt Đinh Trúc lạnh như băng nhìn nàng, khóe môi gọi lên một chút tươi cười đùa cợt, từ từ nói. Tuy rằng giọng điệu nói sợ, nhưng là thần sắc của nàng trong lúc đó đâu có nửa phần sợ hãi? Khóe mắt đuôi lông mày đều để lộ nồng đậm hứng thú.

Bị Nam Úc Tịnh nhìn như vậy, Đinh Trúc chỉ cảm thấy vô thanh vô tức giống như đang bị một con độc xà quấn lên người, sau gáy có một loại cảm giác lạnh lẽo, lạnh lạnh lưng mở miệng “Cung chủ Ma Cung không cần lấy ta ra đùa giỡn, ta cái gì cũng sẽ không nói, cung chủ muốn động thủ liền động thủ đi!”

Nam Úc Tịnh nhìn Đinh Trúc giọng điệu lên, một bộ dáng muốn cùng nàng đánh một trận liều chết, lại là nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc vẫn như cũ lạnh nhạt, nàng đi một bước tới gần Đinh Trúc, dường như có chút không để ý nói “Chắc chắc, xem người một bộ dáng muốn liều mạng, người có cái gì có thể nói? Đơn giản Các chủ Âm các phái người theo dõi ta, hoặc là đến giám thị Doãn gia?”

Đinh Trúc nghe được trong lời nói Nam Úc Tịnh, không khỏi sùng sốt, không thể tin nhìn Nam Úc Tịnh. Nàng thế nhưng cái gì cũng biết? Các chủ chuẩn bị đối phó với Doãn gia, nhưng là không có để lộ nửa điểm tin tức, nàng làm sao có thể biết?!

“Người và Doãn gia rốt cuộc có quan hệ gì? Đến để đồ Nam Hải muốn làm cái gì?” Đinh Trúc nghe Nam Úc Tịnh nói, dứt khoát không che dấu, hỏi thẳng Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh khóe môi thoáng lộ ra nụ cười sâu xa, một đôi con ngươi đen bên trong cất giấu giảo hoạt, có chút tùy ý nói “Hoàng đế Nam Hải vì kho báu Ma Cung muốn ta dốc sức phục vụ Nam Hải, về phần Doãn gia sao, ta chỉ là ở nhờ mà thôi”

Thật không ngờ Nam Úc Tịnh thế nhưng lại ‘thăng thản’ đem hết thảy sự việc nói cho hắn biết, Đinh Trúc trên mặt không khỏi xuất hiện một tia kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên như thế nào nói tiếp.

“Bây giờ hỏi xong?!” Nam Úc Tịnh thấy Đinh Trúc một bộ dáng không nói, khóe môi hiện lên ý cười, trong con ngươi đen như mực lại toát ra hàn quang lạnh lẽo, nàng thông thả nói “Ta mặc kệ Âm các đang có tâm tư gì, nhưng có một điểm, không nên động đến Doãn Lưu Quang!”

Nàng đến nay còn chưa biết rõ Doãn gia thế lực rốt cuộc có bao nhiêu, nếu giờ phút này khiến người ta động đến Doãn Lưu Quang, Doãn gia này dấu điểm thế lực, chỉ sợ đến lúc đó sẽ khó có thể tìm ra. Huống chi nàng còn cần lợi dụng Doãn Lưu Quang để đối phó, tất nhiên là có kế hoạch.

Nhìn điệu bộ hắn, dường như cũng không phải vì nàng mà đến, như vậy nhất định vì mấy ngày nàng có tiếp xúc qua vài người nên hắn mới tìm đến, bởi vậy nàng có ý nói thăm dò, quả nhiên hắn vì Doãn gia mà đến. Chính là Âm các vì sao lại động tâm tư Doãn gia? Rốt cuộc là ai sau lưng điều khiển Âm các, chẳng lẽ là Nam

Vũ sao?.

Hắn dường như còn chưa có cái bản lĩnh kia, hơn nữa không cần thiết phải vậy. Như vậy rốt cuộc người đó là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tìm người trong bức họa, tìm nàng?.

Đinh Trúc nghe Nam Úc Tịnh nói, không khỏi chau mày, các chủ chính là phái hắn đến theo dõi Doãn gia, không có muốn giết Doãn Lưu Quang, nhưng mà cung chủ Ma Cung không phải nói là ở nhờ thôi sao, vì sao lại không cho bọn họ xuống tay với Doãn Lưu Quang?

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, cung chủ Ma Cung tuyệt đối không phải là người mà hắn có thể đối phó, vì kế hoạch này, hắn chỉ có thể mau chóng đem tình huống cấp báo các chủ, để các chủ định đoạt.

Nghĩ đến đây, Đinh Trúc ôm quyền về phía Nam Úc Tịnh nói “Đinh Trúc chỉ nghe theo mệnh lệnh các chủ. Bất quá, lời cung chủ nói, ta sẽ chuyển đạt cho các chủ. Cáo từ!”

Ngay tại thời điểm Đinh Trúc xoay người chuẩn bị dời đi, một bức họa từ tay áo hắn rơi xuống, bức họa cuộn tròn rơi trên mặt đất bị bung ra. Trên bức họa là một nữ tử, nữ tử thân mặc một màu tím nhạt, dung mạo tú lệ, ánh mắt trong suốt như nắng mai, khóe môi hiện lên ý cười thanh linh, quả nhiên là dung mạo khuyên quốc khuyên thành.

Đinh Trúc thấy bức họa rơi xuống, lập tức cúi người đem bức họa nhặt lên, một lần nữa để vào trong ống tay áo, chuẩn bị dời đi, Đinh Trúc lại thấy Nam Úc Tịnh gọi lại “Chờ một chút”

“Cung chủ còn có gì phân phó?” Đinh Trúc nghe Nam Úc Tịnh gọi hắn lại, nghĩ đến Nam Úc Tịnh muốn đổi ý, trong mắt lập tức xuất hiện thần sắc đề phòng, đáp lời Nam Úc Tịnh.

Con ngươi đen tuyền của Nam Úc Tịnh ngày càng sâu thăm thẳm, chăm chú nhìn Đinh Trúc nửa ngày, mới chậm rãi mở miệng, làm như thực tùy ý hỏi “Mới vừa rồi ta vô ý thấy được bức tranh vẽ nữ tử, không biết nàng cùng các hạ là quan hệ như thế nào?”

“Cung chủ gặp qua nàng?” Đinh Trúc nghe Nam Úc Tịnh hỏi, trong mắt xuất hiện một chút kinh hi, bức họa này là do các chủ tự tay vẽ lên, không chỉ trên người hắn có, mà mỗi thủ hạ Âm các trên người đều có một bức, đều là tự tay các chủ vẽ, đã bốn năm, các chủ luôn tìm nữ tử trong bức họa kia.

Theo lý mà nói đã có bức họa nhất định sẽ dễ dàng tìm kiếm, thế nhưng vẫn không có một tin tức gì. Nhưng rõ ràng bốn năm liền, bằng vào cơ sở ngầm của Âm các trải rộng tứ quốc, lại không có bất cứ tin tức nào về nữ tử này. Thế nhưng các chủ như trước vẫn không buông tay, vẫn lệnh cho bọn họ tiếp tục tìm kiếm.

Từ lúc Âm các thành lập, hắn đã đi theo bên người các chủ, nay đã là năm thứ sáu. Nhưng với chuyện tình của các chủ hắn hoàn toàn không biết gì cả, cũng không biết nữ tử trong bức tranh cùng các chủ có quan hệ như thế nào, nhìn thấy vẻ mặt các chủ ngắm nữ tử trong tranh có thể thấy người đối với nàng vô cùng dụng tâm, các chủ đối với cô gái này ắt hẳn tình cảm chân thành.

Nam Úc Tịnh nhìn đến Đinh Trúc thần sắc mừng rỡ, không khỏi nhú mày. Nàng hiển nhiên gặp qua, bởi vì nữ tử trong bức tranh đó chính là nàng năm đó mười ba tuổi!

Nhưng tại sao Đinh Trúc có bức họa của nàng? Lại vì sao phải tìm nàng?

Sau khi nàng trở lại Nam Hải, mỗi ngày đều sống trong cung, chưa từng ra khỏi, người gặp qua dung mạo của nàng rất ít, trừ bỏ người trong cung của nàng, duy nhất gặp qua người ngoài chính là Lam Cần Du. Nhưng là bọn họ đều nghĩ nàng đã chết bốn năm trước, thì sao có thể tìm nàng?

“Chưa từng gặp qua, chẳng qua là cảm thấy nàng xinh đẹp mà thôi. Không biết nàng cùng các hạ là quan hệ như thế nào? Ta nếu ngày sau gặp, sẽ báo cho nàng biết, các hạ đang tìm nàng” Nam Úc Tịnh trong lòng cân nhắc nhiều lần, quyết tâm vẫn là yên lặng xem xét, nàng ung dung thản nhiên nói, khó thấy được lúc nàng ôn hòa.Edit:

Đinh Trúc đột nhiên thấy Nam Úc Tịnh ôn hòa có chút không thích ứng, bất quá nghĩ nếu việc này có cung chủ Ma Cung ra tay giúp, có lẽ không chừng thật có thể tìm được nữ tử trong tranh, vì thế hắn liền đối với Nam Úc Tịnh nói “Nói thật, ta cũng không biết nữ tử trong tranh lại lịch như thế nào, ta là phụng mệnh các chủ âm thầm tìm kiếm. Có lẽ các chủ đối với cô gái này tình cảm chân thành, các chủ lệnh cho chúng ta tìm kiếm suốt bốn năm, nhưng không có tin tức. Nếu cung chủ có thể giúp các chủ tìm được nữ tử trong bức tranh, các chủ chắc chắn sẽ hậu tạ cung chủ!”

“Nha? Bản thân ta không biết các chủ Âm các, các người thiết diện vô tình lại có tình cảm chân thành với một người sao?” Nam Úc Tịnh nghe vậy, nhú lông mày, hiện lên một bộ dáng hứng thú, đối với Đinh Trúc nói “Được, ngày sau nếu ta nhìn thấy nàng, sẽ báo cho người biết. Dù sao làm cho các chủ Âm các thiếu ta một cái ân tình, đúng là điều kiện không tồi”

Đinh Trúc thấy Nam Úc Tịnh đáp ứng, liền nàng cảm tạ, sau đó dời đi.

Đinh Trúc đi rồi, Nam Úc Tịnh một mình đứng trong ngõ nhỏ, ánh mặt trời đem bóng dáng của nàng kéo dài, lông mày nàng gắt gao nhíu lại, dấu ở phía dưới khăn che mặt cũng là đôi môi mím chặt.

Các chủ Ám các tìm kiếm nạng bốn năm. Bốn năm, không phải là sau khi nạng chết liền bắt đầu tìm kiếm nạng sao?

Ma Cung và Ám các tuy rằng đều là tổ chức giang hồ cường đại, nhưng là xưa nay nước sông không phạm nước giếng, huống chi năm ấy nạng mười ba tuổi, cũng chỉ là công chúa không được cưng chiều bị giam trong thâm cung, càng không thể có liên quan tới các chủ Ám các, rốt cuộc các chủ Ám các vì sao tận lực tìm nạng lâu như vậy?

Hắn là ai vậy, vì sao lại tìm nạng? Nếu tìm nạng, tất nhiên biết được thân phận của nạng, hẳn dùng cái gì kết luận nạng còn chưa chết? Nhất định chấp nhất tìm nạng lâu như vậy?..Edit:

Trong lòng hiện lên một nỗi băn khoăn, Nam Úc Tịnh đứng trong ngõ hẻm nhũm mây một hồi lâu, thẳng đến khi âm thanh ôn nhả của Doãn Lư Quang đánh gãy suy nghĩ nạng “Cung chủ sao lại ở chỗ này, là muốn Lư Quang tìm”

Nam Úc Tịnh kiểm chế nỗi băn khoăn xuống, nạng con mắt liếc qua Doãn Lư Quang, khéo môi hiện lên một chút ý cười, ung dung nói “Đi tới được đến đây, Doãn thiếu chủ đã diện kiến xong vua? Hiệu xuất thật cao”

Với lời nói châm chọc của Nam Úc Tịnh, biểu tình Doãn Lư Quang vẫn như trước ôn hòa hữu lễ, đáp lời Nam Úc Tịnh “ Không dám làm cho cung chủ chờ lâu. Phù tại hạ cách chỗ này không xa, hiện tại dẫn cung chủ đi”

Nam Úc Tịnh từ chối cho ý kiến, đi về phía trước hai bước, không nhanh không chậm đi theo Doãn Lư Quang, dọc đường đi đều suy nghĩ về chuyện các chủ Ám các, ngay cả Doãn Lư Quang nói chuyện với nạng, nạng đều không quan tâm

“Lư Quang ca ca, người đã trở lại!” Nạng và với Doãn Lư Quân vừa vào cửa, chợt nghe đến giọng nói mềm mại của nữ tử.

Nam Úc Tịnh có chút hứng thú nạng mắt lên nhìn, liền nhìn thấy một người mặc xiêm y màu hồng, búi tóc dịu dàng đứng trước mặt, bộ dáng cô gái này không tính là đẹp cực điểm, nhưng là thanh tú xinh đẹp, nạng hướng đôi mắt mê luyến nhìn Doãn Lư Quang, trên mặt hiện lên một mảnh đỏ hồng.

“Nạng là ai?” Thấy bên người Doãn Lư Quang là Nam Úc Tịnh, nữ tử thần sắc hơi đổi, trong mắt cực nhanh hiện lên một tia tàn nhẫn, nhưng cũng rất nhanh lấy sự dịu dàng che dấu.

“Vị này là khách quý cung chủ Ma Cung, do hoàng thượng mời đến, tạm thời ở lại trong phủ chúng ta” Doãn Lư Quang nghe được nữ tử hỏi, mặt mày như trước ôn hòa, lại chỉ vào nữ tử, hữu lễ thay Nam Úc Tịnh giới thiệu “Đây là muội muội ta, Doãn Lư Nguyệt”.Edit:

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ta việc gì phải quản người có phải là muội muội hắn hay không!

Nghe được Doãn Lư Quang giới thiệu, trong con người Nam Úc Tịnh hiện lên một tia nghi hoặc. Doãn Lư Quang có muội muội sao? Thần sắc của cô gái này khi nhìn hắn, cũng không phải vẻ mặt của một muội muội nhìn huynh trưởng, rõ ràng là cái nhìn ái mộ của một nữ tử!Edit:

Bất quá chuyện này không trong phạm vi nạng quan tâm, chỉ cần cô gái này không chọc tới nạng, nạng tự nhiên sẽ lười để ý. Khóe môi khẽ hiện lên một chút ý cười, Nam Úc Tịnh không mặn không nhạt đáp “Doãn tiểu thư, mấy ngày nay, Quỳnh Lạc sẽ làm phiền”.

“Quỳnh Lạc muội muội không cần phải khách khí, nếu là khách quý của hoàng thượng, ta và Lư Quang ca ca sẽ tiếp đãi người thật tốt” Doãn Lư Nguyệt nghe được Nam Úc Tịnh nói, lòng mày hơi nhíu lại, trên khuôn mặt lộ vẻ tươi cười dịu dàng hướng Nam Úc Tịnh nói.

Doãn Lư Nguyệt tuy rằng thoát nhìn dịu dàng động lòng người nhưng ẩn sâu trong đáy mắt nạng là một tia tàn nhẫn, tuy vậy cũng không thể gạt được Nam Úc Tịnh, huống chi nạng mặc dù vừa nói không cần phải khách khí, trong lời nói ý tứ rõ ràng đem nạng bài trừ ra bên ngoài, ý tứ nhắc nhở cảnh cáo cho nạng biết, nạng bất quá chỉ là ngoại nhân mà thôi. Edit:

Mâu thuẫn Nam Úc Tịnh lướt qua một tia đùa cợt, muốn nhắc nhở nạng chỉ là người ngoài sao? Nạng căn bản cũng không muốn cùng bọn họ trở thành người một nhà, trải qua việc bị người thân yêu nhất phản bội, nạng cũng đã sớm không hề tin tưởng người khác.

“Doãn tiểu thư vẫn là theo Doãn thiếu chủ, gọi ta là cung chủ đi. Những năm gần đây cũng đã nghe thành thói quen” Nam Úc Tịnh nhìn Doãn Lư Nguyệt, khóe môi khẽ hiện lên ý cười, ngữ điệu lười biếng nói.

Nếu nạng ta muốn xem nạng vào hàng ngũ ngoại nhân, như vậy nạng liền cùng nạng ta tính toán rành mạch. Lòng dạ mang theo nham hiểm xấu xa, còn xưng hô tỷ muội, thật sự là người ghê tởm!.

Doãn Lư Nguyệt hoàn toàn thấy được ý cảnh cáo trong lời nói Nam Úc Tịnh, nhưng là nạng thật không ngờ rằng Nam Úc Tịnh vậy mà liền cùng nạng phân rõ giới hạn, trong lòng vui sướng rất nhiều, tuy với việc Nam Úc Tịnh vô lễ cùng kiêu ngạo khiến nạng tức giận, nhưng vì duy trì hình tượng dịu dàng ở trước mặt Doãn Lư Quang, nạng cũng chỉ là cười yếu ớt đáp “Là Lư Nguyệt đường đột”. Edit:

Gia chủ đời trước Doãn gia đã qua đời, nay trên dưới Doãn gia cũng chỉ có Doãn Lư Quang cùng Doãn Lư Nguyệt là hai vị chủ tử, bởi vậy sau khi gặp qua Doãn Lư Nguyệt, Nam Úc Tịnh liền lập tức đến gian phòng của nạng, đóng cửa không ra.

Đối với việc tìm kiếm của các chủ Âm các, nàng trăm mối vẫn không thể hiểu, thêm Âm các tựa hồ đã động tâm tư với Doãn gia, xem ra việc nàng muốn cùng Âm các nước sông không phạm nước giếng, cũng là không có khả năng.

Nếu Âm các phái người theo dõi nàng, nàng sẽ phái người điều tra lại Âm các một chút. Cũng không phải là việc gì quá mức đi.

Sau khi quyết định, Nam Ưc Tịnh liền xuất môn, nhưng vừa mới đi ra ngoài lại gặp phải Doãn Lư Nguyệt.

“Cung chủ muốn xuất môn sao?” Doãn Lư Nguyệt nhìn bộ dáng Nam Ưc Tịnh muốn xuất môn, liền chắn trước mặt Nam Ưc Tịnh hỏi. Edit:

Giờ phút này Doãn Lư Nguyệt không giống ban ngày, ở trước mặt Doãn Lư Quang ôn hòa vô hại, trong con ngươi rõ ràng cất giấu tàn nhẫn cùng mưu kế, tuy rằng khỏe môi như trước cười dịu dàng, nhưng Nam Ưc Tịnh nhìn ánh mắt nàng thấy được địch ý.

Địch ý sao? Nàng, Nam Ưc Tịnh không sợ nhất chính là địch nhân. Chỉ là, địch nhân này rất ngu xuẩn, nàng vốn không có hứng thú.

“Doãn tiểu thư có việc tìm ta sao?” Dù sao việc xuất môn không cấp bách, chậm một chút cũng không sao, Nam Ưc Tịnh nhũn mày, giả bộ nhìn Doãn Lư Nguyệt, nhìn xem nàng đặc biệt chạy tới nơi này thị uy, đến tột cùng là vì chuyện gì.

Doãn Lư Nguyệt đối với thái độ lười biếng không chút để ý của Nam Ưc Tịnh rất là căm thù, thần sắc của nàng rõ ràng thần nhiên vô cùng, thế nhưng lại tạo ra một loại khí thế khó có thể đến gần, cả người Nam Ưc Tịnh tỏa ra cao quý xuất trần, làm cho người ta cảm thấy nàng lười biếng không chút để ý cùng ngạo mạn khinh thường. Edit:

“Ta tới là nói cho ngươi biết hai việc. Thứ nhất, cho dù là hoàng thượng, cũng phải kiêng kị Doãn gia ba phần, cho nên, đừng tưởng rằng ngươi là khách nhân được hoàng thượng mời đến, thì là giới. Thứ hai, ta không phải muối muối ruột Lư Quang ca ca, là phụ thân thu dưỡng ta làm nữ nhi, ta và Lư Quang ca ca là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tương lai ta nhất định là chủ mẫu Doãn gia, khuyên ngươi không lên động tâm tư lên Lư Quang ca ca!” Doãn Lư Nguyệt vì bức tức thái độ Nam Ưc Tịnh, cũng không còn giả bộ cái gì là dịu dàng, dứt khoát nói thẳng.

Nàng nói rõ ràng như vậy, chắc rằng Nam Ưc Tịnh cũng không dám làm càn. Nam Ưc Tịnh tuy biểu hiện với Lư Quang ca ca không có tình cảm, chính là lại xem ánh mắt Lư Quang ca ca rõ ràng không thích hợp, nàng phải nhanh chóng bóp chết loại khả năng này. Nhưng Nam Ưc Tịnh được hoàng thượng mời đến, nàng lại một thân võ công cao cường, không thể xuống tay với Nam Ưc Tịnh, bởi vậy chỉ có thể nói cảnh cáo.

Nhưng lời cảnh cáo này trong mắt Nam Ưc Tịnh, thật là cực kỳ buồn cười. Doãn Lư Nguyệt này, hẳn là được Doãn gia bảo hộ quá tốt, nghĩ đến thế lực Doãn gia liền có thể làm được tất cả. Edit:

“Ta đây cũng nói cho ngươi biết hai việc. Thứ nhất ta mặc kệ là hoàng thượng Nam Hải hay là Doãn gia, ở trong mắt ta, cũng không là gì. Thứ hai, ngươi không phải thân muối muối ruột Doãn Lư Quang, thì có liên quan gì tới ta, ta, đối với Doãn Lư Quang, không có hứng thú” Nam Ưc Tịnh xinh đẹp đến mức tận cùng, trong con ngươi mang theo vẻ tà mị giống như Mạn Đà La, thật sâu trong đáy mắt cất giấu sự sắc bén, nàng nhìn Doãn Lư Nguyệt rõ ràng từng chữ nói.

Doãn Lư Nguyệt bị thái độ cuồng ngạo của Nam Ưc Tịnh hoàn toàn chọc giận, mặt nàng đỏ lên, chỉ vào Nam Ưc Tịnh, đang muốn mở miệng, lại bị Nam Ưc Tịnh đánh gãy “Còn có một điểm, ta, tính tình không được tốt, chớ nên tùy tiện trêu chọc ta!”

“Quỳnh Lạc, ngươi không phải quá kiêu ngạo sao” Doãn Lư Nguyệt nghe Nam Ưc Tịnh nói, rốt cuộc nhịn không được, con ngươi âm trầm nhìn Nam Ưc Tịnh, oán hận nói.

Lông mày Nam Ưc Tịnh khẽ nhú, trong con ngươi xinh đẹp lướt qua hàng vạn hàn quang, ngón tay nàng tinh tế như ngọc khẽ nhấc, một viên thuốc liền bay vào trong miệng Doãn Lư Nguyệt, thân thủ Doãn Lư Nguyệt vội vàng tránh đi, nhưng đã chậm, nàng chỉ vào Nam Ưc Tịnh còn muốn nói nữa, lại phát hiện nàng thế nhưng lại không thể phát ra tiếng. Edit:

“Ngươi rất âm ỹ” Nam Ưc Tịnh vừa lòng nhìn Doãn Lư Nguyệt nói không ra lời cùng vẻ mặt kinh hoàng, khỏe môi gọi lên một chút châm biếm, trong mắt mang theo ý cười khiến người ta sợ hãi “Thuốc này sẽ chỉ làm ngươi không thể nói chuyện trong hai canh giờ mà thôi. Ngươi có thể cứ việc tới tìm ta khiêu chiến, dù sao trong tay ta có rất nhiều thuốc, nếu thực sự chọc giận ta, ta sẽ khiến cho ngươi vĩnh viễn cùng không thể mở miệng nói chuyện được!”

Dứt lời, Nam Ưc Tịnh không để ý tới Doãn Lư Nguyệt ở sau người phẫn nộ dậm chân, quay đầu rời đi Doãn phủ. Doãn phủ tuy rằng đề phòng nghiêm ngặt, nhưng nàng giống như đi lại thực tự nhiên.

Chẳng qua nàng phải nói một câu đúng trọng tâm, thị vệ Doãn phủ tựa đường như dùng được một chút hơn thị vệ hoàng cung, nhưng chỉ là một chút mà thôi. Edit:

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Các chủ Âm các.

Sau khi Nam Ưc Tịnh rời đi khỏi phủ, một đường đi đến một nơi trống trải ngoại thành để đo, phóng ra tín hiệu.

Ma cung thế lực trải rộng tứ quốc, hơn nữa trong đó thế lực lớn nhất tại đế đô Nam Hải quốc. Ở đế đô Nam Hải, lại ẩn núp không ít người trong Ma Cung, nhận được tín hiệu của Nam Ưc Tịnh, phụ trách vùng đế đô là Tuần Kỳ, lập tức chạy tới.

Đi cùng với Tuấn Kì đang tới còn có Tiểu Tuyết.

Thời điểm nhìn thấy Tiểu Tuyết, Nam Úc Tịnh cực kỳ kinh ngạc. Bởi vì không muốn Tiểu Tuyết dính dáng đến chuyện Nam Hải quốc, khi nàng đi theo Doãn Lưu Quang đến để đồ Nam Hải, không có mang theo Tiểu Tuyết, thật không ngờ nàng lại vụng trộm theo tới đây, còn theo Tuấn Kì cùng đến gặp nàng.

“Tiểu Tuyết, sao ngươi lại tới đây?” Nam Úc Tịnh nhíu mày nhìn Tiểu Tuyết, trong con ngươi đen nhánh cất giấu một tia dịu dàng, nhưng nàng lại ra vẻ lạnh như băng quát lớn. Edit:

Tiểu Tuyết nghe được Nam Úc Tịnh hỏi, thân mình khẽ run lên, đáp “Tiểu Tuyết không phải cố ý vi phạm mệnh lệnh cung chủ, chỉ là bốn năm nay Tuyết nhi vẫn luôn đi theo hầu hạ bên cạnh cung chủ, Tiểu Tuyết thật sự lo lắng cho người, cung chủ, người để cho ta đi theo người đi!”

Nam Úc Tịnh nghe Tiểu Tuyết nói, ở chỗ sâu trong đáy mắt lướt qua một tia mềm mại, nàng biết Tiểu Tuyết là thật tâm đối đãi nàng, thật sự lo lắng cho nàng. Hiện tại, Tiểu Tuyết là người nàng tin tưởng, trong khoảng thời gian này số người nàng tin tưởng trên đời không nhiều, nói thẳng ra là rất ít.

“Làm càn! Là mấy năm qua được ta nuông chiều thành quen rồi sao? Dám vi phạm mệnh lệnh của ta?” Trong lòng tuy mềm lại, nhưng trên mặt Nam Úc Tịnh không mấy may phát ra một tia dịu dàng nào, nàng thẳng tắp nhìn Tiểu Tuyết, nhìn thấy trong mắt Tiểu Tuyết đã ẩn hiện một chút lệ, nàng mới bắt đầu đi nói “Thôi, không có người bên người hầu hạ, ta cũng không quen, ngươi muốn đi theo liền đi. Còn việc vi phạm mệnh lệnh, lần sau không được xảy ra chuyện như thế này lần nào nữa!”

“Cám ơn cung chủ!” Tiểu Tuyết nghe được Nam Úc Tịnh nói, lập tức lộ ra nét mặt tươi cười, nàng biết cung chủ nói năng độc mồm nhưng tâm lại hậu hũ, tuy rằng ngoài mặt tàn nhẫn vô cùng, kỳ thật sâu bên trong cung chủ là nội tâm nữ tử mềm mại! Edit:

“Tuấn Kì, ta kêu ngươi đến, có hai việc. Thứ nhất, tra rõ thế lực Doãn gia trên Nam Hải. Thứ hai, đi thăm dò thân phận lai lịch các chủ Ấm các, chăm chú theo sát hướng đi của người Ấm các tại đế đô” Tiểu Tuyết đứng sau Nam Úc Tịnh, Nam Úc Tịnh mới nhíu mày nhìn Tuấn Kì, đây là thủ hạ một tay nàng đào tạo nên, tâm tư nhanh nhẹn, thân thủ bất phạm.

Tuấn Kì nghe được Nam Úc Tịnh phân phó, cung kính cúi người xuống đáp lời, rồi liền biến mất không thấy. Cung chủ lần này giao nhiệm vụ, cũng không phải là nhiệm vụ đơn giản.

Sau khi Tuấn Kì rời khỏi, Nam Úc Tịnh chuẩn bị mang theo Tiểu Tuyết quay về Doãn phủ, nhưng không có nghĩ đến, nhắc tào tháo, tào tháo lại đến.

Người vừa tới mặc trường bào màu đen, bên hông đeo đai lưng bạch ngọc, trên trường bào màu đen thêu hoa mẫu đơn màu bạc, trong lúc giờ tay nhắc chân đều không thể nói lên lời tao nhã cùng ý nhị, giống như đem toàn bộ linh khí trong trời đất tụ lại trên người. Edit:

Nửa chiếc mặt nạ màu bạc che lấp dung mạo hấn, nhưng là vẫn có thể thông qua nửa khuôn mặt không được che kia thấy rõ chiếc cằm tròn bóng cùng phiến môi mỏng hé ra dung nhan tuyệt đại. Con ngươi hấn ẩn dưới mặt nạ, thấy không rõ đôi mắt là hình dáng như thế nào, nhưng là con ngươi đen như mực kia lại mang theo một cổ khó nói lên lời cao nhã cùng sự cô độc không thể diễn tả.

“Các chủ Ấm các?” Nam Úc Tịnh nhìn người đứng bên cạnh người vừa tới là Đinh Trúc, lập tức đoán gia thân phận hấn, nghe đồn các chủ Ấm các cực kỳ thần bí, trừ bỏ vài thuộc hạ đặc lực, không có ai biết hành tung của hấn như thế nào, mà chuyện lần trước nàng nói cùng Đinh Trúc, e rằng Đinh Trúc thực sự biết rất ít về hấn.

Lúc này người kia có khí độ tao nhã, lại có Đinh Trúc đứng bên cạnh, trừ bỏ các chủ Ấm các, cũng sẽ không có người khác.

“Cung chủ Ma cung” Ngữ điệu không mang theo một chút cảm xúc nào, nhưng âm thanh của hấn lại rất dễ nghe, giống như âm thanh của ngọc thạch thượng đẳng nhất, lại giống như tiếng nước chảy êm ái dưới ánh trăng, rất khó tưởng tượng được âm thanh như vậy lại là của một người giết người không chớp mắt. Edit:

((Nhi: Tỷ tỷ, tỷ cũng giống thế mà, âm thanh như ngọc, lấy mạng người không chớp mắt àk nha?.

Tỷ Úc Tịnh: * liếc mắt* Ta có sao!.

Thiên Nhi: *... *)).

Nhìn các chủ Ấm các, trong con ngươi đen tuyền xinh đẹp của Nam Úc Tịnh ngày càng sâu, bên trong ẩn hiện lên đánh giá và tình quang, khóe môi nàng gọi lên tươi cười, lười biếng hỏi “Không biết các chủ Ấm các tự mình đến tìm ta, có chuyện gì?”

“Đinh Trúc nói, ngươi đáp ứng giúp ta tìm nàng” Con ngươi các chủ Ấm các bình tĩnh như nước nhìn Nam Úc Tịnh, thanh nhã giống như cao sơn lưu thủy, cao quý giống như băng tuyết thanh khiết đỉnh Tuyết Sơn, dừng lại một giây, lại giống như áng mây chân trời biến hóa thất thường, mang theo cao nhã không thể sánh kịp cùng sự lãnh mạc hờ hững.

Nam Úc Tịnh nghe được các chủ Ấm các nói, khẽ hơi sùng sốt. Nàng nghĩ rằng hấn đến tìm nàng là vì thăm dò nội tình bên trong, hoặc là chuyện Doãn gia, nhưng tuyệt đối thật không ngờ, hấn tự mình đến tìm nàng, lại là vì bức họa kia, vì tìm kiếm nàng?

Nghe đồn các chủ Ấm các thiết diện vô tình, lãnh tâm lãnh tính, mà hấn cư nhiên lại để tâm tới một nữ tử, mà nữ tử kia lại hoàn toàn là nàng, nàng có phải hay không nên cảm thấy vinh hạnh? Nhưng nàng lại cảm thấy nghi hoặc, nàng và hấn xưa nay chưa gặp, hấn rốt cuộc vì sao lại chấp nhất như vậy tìm nàng? Edit:

“Không sai. Chính là theo ta điều tra, nữ tử trong bức họa kia chính là công chúa Nam Hải - Nam Úc Tịnh, mà nàng, ở bốn năm trước đã không may mắc bệnh qua đời” Nam Úc Tịnh bình tĩnh nhìn các chủ Ấm các, tỷ mỉ chú ý thần sắc hấn biến hóa, muốn thông qua vẻ mặt của hấn nhìn ra chút manh mối.

Nhưng là nửa mặt nạ đã che giấu hết thấy nét mặt hấn, trong lúc Nam Úc Tịnh nói nàng không may mắc bệnh qua đời, dường như trong con ngươi hấn nhanh chóng hiện lên cổ chấp cùng phẫn nộ, chỉ là rất nhanh hiện lên trong nháy mắt, hấn lại khôi phục vẻ mặt thanh nhã thâm thúy, bình tĩnh mang theo chắc chắn nói “Nàng không có chết”

Nam Úc Tịnh nhìn đến vẻ mặt các chủ Âm các lúc sau càng thêm kì quái, hẳn rồi cuộc vì sao chắc chắn nàng không có chết, hẳn lấy gì để khẳng định? Nàng bắt động thanh sắc thử dò xét nói “Không có chết? Các chủ dựa vào cái gì cho là như thế?”

“Người không cần thiết phải biết. Chỉ cần người giúp ta tìm được nàng, người muốn gì, ta cũng có thể giúp người” Âm thanh đậm mạc xa cách, ánh mắt nam tử nhìn nàng không có chút nào gọn sóng.

Nam Úc Tịnh nghe được âm thanh nam tử cô độc ngạo mạn, lại hàm chứa sự chờ đợi, không khỏi hơi sững sờ, nàng có thể cảm giác được, nàng có địa vị như thế nào trong lòng người trước mặt này, chính là nàng đứng trước mặt hắn, hắn cũng không nhận ra nàng, không phải sao? Edit:

Chỉ cần nàng để lộ chiếc khăn che mặt, nàng có thể được các chủ Âm các trợ giúp, lại có thể cởi bỏ hết thảy bí ẩn. Nhưng là nàng không có làm như vậy. Là vì không rõ ý đồ của các chủ Âm các như thế nào, vẫn là bởi vì đáy lòng nàng không đành lòng.

Khó có được người đối với nàng chấp nhất như vậy, lúc này nàng hà tất đem sự thật tàn nhẫn ra cho hắn biết? Từ trước kia nàng hoàn toàn đã chết, nàng bây giờ tàn nhẫn vô tình, chỉ vì báo thù, nếu hắn nhìn thấy nàng như vậy, sợ là sẽ phải thất vọng đi.

“Được. Ta đáp ứng giúp người tìm nàng. Người cũng phải đáp ứng ta, tạm thời không thể động đến Doãn Lưu Quang” Nam Úc Tịnh thu liễm một chút thất lạc trong đáy lòng, hiện lên tươi cười xinh đẹp, thong thả nói.

Các chủ Âm các hơi hạ mi, đáp “Được”. Edit:

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Không thể buông tha.

Vốn là phân phó Tuần Kì đi thăm dò động tĩnh Âm các, thật không ngờ các chủ Âm các tự nhiên tìm tới cửa. Nói cách khác các chủ Âm các tự mình đến để đồ Nam Hải.

Âm các chính là một tổ chức giang hồ, tại sao lại cảm thấy hứng thú với Doãn gia như vậy? Theo nàng biết, thế lực Doãn gia vẫn chưa đáng tới giang hồ, nếu Âm các có hứng thú với Doãn gia, tất nhiên là có người ở sau lưng điều khiển.

Có thể thỉnh cầu các chủ Âm các động tay, người này thân phận tất nhiên không đơn giản, xem ra muốn đối phó với người Nam Hải, không chỉ có một mình nàng đâu. Chuyện này, thật sự càng ngày càng thú vị.

Lông mi thật dài hơi phấp động, che lại đôi con ngươi đen như mực của nàng, khóe môi khẽ vẽ ra ý cười có như không. Nam Úc Tịnh mang Tiểu Tuyết rời đi vòng ngoại thành, chuẩn bị trở về Doãn phủ. Edit:

Trên đường đi qua một cửa hàng bán trang sức, nhìn sự bài trí này, bên trong chắc chắn giá cả cũng không phải là rẻ, nàng không có đặc biệt yêu thích trang sức, bởi vậy nàng chỉ thần nhiên liếc mắt một cái, nhưng Tiểu Tuyết đi phía sau nàng gọi nàng dừng lại “Cung chủ, cây trâm này người đã dùng thật lâu, người có muốn mua một cây trâm mới không?”

Cước bộ Úc Tịnh hơi dừng một chút, đưa tay chạm vào cây trâm trên đầu, cây trâm này nàng đã dùng nhiều năm, quả thật nên thay đổi.

“Ừ, vậy đi vào lựa chọn đi, nếu người vừa ý cái nào, thì lấy cái đó” Khéo môi Nam Úc Tịnh hiện lên một chút tươi cười giảo hoạt, nàng không có nhìn nhầm, cửa hàng này hẳn là sản nghiệp của Doãn gia đi, nàng đã ở Doãn gia ăn không ở không, tin rằng dùng một chút bạc, Doãn Lưu Quang sẽ không có ý kiến.

Ai ngờ phải dùng đến một câu, oan gia ngõ hẹp.

Nam Úc Tịnh và Tiểu Tuyết vừa mới bước vào cửa hàng, đôi con ngươi của nàng hiện lên một tia hàn quang, tiếp đó lông mày khẽ nhíu lại, gọi lên một ý cười xinh đẹp thâm thúy. Thật không ngờ lại có thể ở trong này gặp lại mọi người *tốt* của nàng, Nam Tú Cẩm. Edit:

Lúc trước Nam Tú Cẩm tìm mọi cách khi nhục nàng, toàn bộ nàng đều ghi tạc trong lòng! Nàng, Nam Úc Tịnh sẽ từng chút, từng chút một hoàn trả lại cho nàng ta toàn bộ!.

“Lão bản, ta muốn cây trâm phượng này!” Thời gian bốn năm, Nam Tú Cầu trở lên thành thực một chút, cách ăn mặc trang điểm theo kiểu người đã gả chồng, chỉ là khóe mắt chân mày đều là ngạo mạn, kiêu ngạo một chút cũng không thay đổi, nàng ta đưa tay chỉ vào cây trâm phượng, một bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến.

Lão bản này là thuộc hạ làm việc cho Doãn Lưu Quang, hiển nhiên là người khôn khéo, huống chi công chúa Tú Cẩm này nổi danh được nể phi cung chiều, phu quân lại là hữu tướng, ai dám đắc tội nàng?.

Lão bản vừa nghe Nam Tú Cẩm nói, lập tức cúi đầu khom lưng lấy trâm phượng chuẩn bị đưa cho Nam Tú Cẩm, Nam Tú Cẩm vẫn là vẻ mặt đương nhiên, khinh thường ngạo mạn nhìn lão bản, một bộ dáng không kiên nhẫn.

“Đợi chút” Nam Úc Tịnh nhìn thấy một màn này, trong mắt hiện lên một tia hận ý, chậm rãi đi đến trước mặt lão bản, đưa tay qua lấy trâm phượng, tà mị lười biếng nói “Cây trâm phượng này, ta muốn” Edit:

Ánh mắt lão bản trừng lớn nhìn Nam Úc Tịnh, mới vừa rồi thời điểm nàng lấy trâm phượng, hẳn rõ ràng dùng sức giữ lại, nhưng nàng kia không biết sử dụng biện pháp gì, lại làm cho sức lực tay hắn không sử dụng được, cứ thế đem trâm phượng cầm đi, thần sắc hắn khó sử nhìn Nam Úc Tịnh nói “Vị cô nương này, trâm phượng này công chúa Tú Cẩm đã lấy, cô nương vẫn nên nhìn lại có thích những thứ khác hay không?”

“Không cần, ta chỉ vừa ý một cái này” Nam Úc Tịnh đem trâm phượng cầm ở trong tay, trâm phượng ở trên ngón tay thon dài trắng nõn của nàng càng thêm tỏa ra kim quang lấp lánh, ánh mắt Nam Tú Cẩm cũng không tệ, trâm phượng này được khảm lên lại là dạ minh châu.

Lão bản nghe được Nam Úc Tịnh nói, trên mặt càng thêm khó sử. Công chúa Tú Cẩm này hẳn trăm triệu lần không thể đắc tội, nhưng trước mặt cô gái này, chẳng biết tại sao, lại làm cho hắn có loại cảm giác sợ hãi, hẳn đang còn muốn khuyên Nam Úc Tịnh, Nam Tú Cẩm cũng đã tức giận không kiềm chế được, đi đến trước mặt Nam Úc Tịnh “Làm càn! Ngươi điều dân này không biết bổn cung là ai, mà dám tranh dành đồ vật cùng bổn cung?”.

“Ngươi là ai, hẳn là vừa rồi ngươi không nghe ta nói sao? Hay là lỗi tại ngươi không tốt?” Nam Úc Tịnh đem trâm phượng nhà nhà đặt ở trên tay vẽ lên hai cái, chậm rãi nâng lên đôi mắt, làm như không chút để ý nói. Edit:

Lão bản đứng một bên nhìn không khỏi trong tay toát ra tầng mồ hôi, hẳn không biết hồng y nữ tử trước mặt này, rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng dù là lai lịch có to lớn đến đâu cũng không nên đắc tội công chúa Tú Cẩm!

Nam Tú Cẩm dường như cũng không ngờ tới nữ tử trước mặt này cư nhiên lại có lá gan lớn như vậy, biết rõ thân phận nàng thế nào vậy mà còn dám cùng nàng tranh đồ, thái độ còn cuồng ngạo như vậy, không khỏi khiến nàng tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, bất chấp thân phận, giơ tay hướng phía mặt Nam Úc Tịnh đánh qua.

Đôi con ngươi đen truyền Nam Úc Tịnh cắt đầu trên tức cùng lạnh nhạt, nhìn đến động tác Nam Tú Cẩm, trong mắt chợt lóe lên hàn quang, thân thủ nhanh nhẹn nhẹ nhàng nắm cổ tay Nam Tú Cẩm, khoe môi khẽ hiện lên một chút ý cười xinh đẹp, thong thả lười biếng nói “A, tính khí thật lớn”.

Nam Tú Cẩm tuy rằng tính tình ương ngạnh đánh đá, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một công chúa nũng nịu yếu ớt, bị Nam Úc Tịnh nắm cổ tay, không khỏi nhăn mày lại, con đau làm sắc mặt nàng tái nhợt, Nam Úc Tịnh cũng không mấy may để ý, trên tay càng dùng thêm sức, gần như muốn đem cổ tay Nam Tú Cẩm bóp nát. Edit:

“Ngươi điều dân này, còn không mau buông công chúa ra!” Nam Tú Cẩm bị Nam Úc Tịnh nắm đầu đến nỗi nói không ra lời, nha hoàn bên người nàng thấy vậy liền quát lớn Nam Úc Tịnh.

Nam Tú Cẩm cũng là gắt gao nhú mày lại, tức giận oán độc nhìn chằm chằm Nam Úc Tịnh, cực kỳ giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi nói “Mau thả bổn cung ra! Nếu không ta lấy mạng ngươi!”.

“Phải không? Ta đây không thả, bản thân ta muốn nhìn một chút, ngươi lấy cái gì muốn mạng ta!” Trong mắt Nam Úc Tịnh mang theo nhàn nhả thích ý, trên tay giống như không có sử dụng một chút sức lực nào, dường như chỉ có sự nhẹ nhàng dịu dàng nắm tay Nam Tú Cẩm, nhưng là sắc mặt Nam Tú Cẩm càng ngày càng tái nhợt, rốt cuộc nhịn không được lớn tiếng kêu to.

“Ta không cần cây trâm, ngươi mau thả ta ra đi!” Nam Tú Cẩm chịu đựng không nổi, trên tay truyền đến đau đớn như bị kim châm, vẻ mặt không cam lòng hổ, trong mắt cất giấu oán độc vụn vụn, điều dân này thật đáng giận, dám như thế khi nhục nàng, đợi lát nữa nàng nhất định phải cho nàng ta mất mặt. Edit:

Nam Úc Tịnh xem trong ánh mắt Nam Tú Cẩm có oán độc vụn vụn, tuy rằng muội muội này ở chung chỉ có ba năm ngắn ngủi, nhưng tính tình Nam Tú Cẩm nàng biết rất rõ, kiêu ngạo ương ngạnh, ngang ngược, có thù tất báo, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Chẳng qua, nàng cũng không hi vọng Nam Tú Cẩm buông tha nàng. Nàng thật ra muốn nhìn xem, Nam Tú Cẩm có thể giờ những trò gì. Thuận tiện cũng nhìn xem thiếu chủ Doãn Lưu Quang làm sao có thể ở giữa hòa giải.

Làm như vô tình, Nam Úc Tịnh khẽ nhẹ nhàng buông lỏng tay, giống như vứt bỏ một chiếc giẻ rách đem Nam Tú Cẩm ra một bên, bị Nam Úc Tịnh đột nhiên buông ra, cả người ngã chập vật trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt càng làm tăng thêm vẻ mặt oán độc của nàng ta. Edit:

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 10: Không kiêu ngạo, không siểm nịnh.+Beta

Thấy Nam Tú Cẩm té ngã trên đất, nha hoàn Tiểu Đào bên người Nam Tú Cẩm vội vàng nâng Nam Tú Cẩm đứng lên, chân tay run lẩy bẩy hỏi “Công chúa, ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì? Có muốn ta làm cho ngươi thử xem? Ngươi đúng là kẻ vô dụng!” Nam Tú Cẩm nghe thấy lời Tiểu Đào, không khỏi lên cơn giận dữ, giơ tay tát Tiểu Đào một cái, trên mặt Tiểu Đào lập tức hiện lên dấu bàn tay màu đỏ, có thể thấy được rõ ràng.

Nam Tú Cẩm tát Tiểu Đào xong, cảm thấy chỗ cổ tay có cảm giác đau, vừa cúi đầu nhìn, phát hiện chỗ cổ tay lại là một mảng sưng đỏ, nàng không khỏi càng thêm căm hận, lui về phía sau hai bước, trừng mắt nhìn chằm chằm Nam Úc Tịnh nói “Ngươi điều dân lớn mặt này, lại dám đánh bổn cung! Chương quý, ngươi cứ như vậy nhìn bổn cung bị khi dễ sao?! Chẳng lẽ Doãn thiếu chủ muốn làm phản!”

Lão bản nghe được lời Nam Tú Cẩm nói, trên trán càng rịn ra tầng mồ hôi hột, nữ tử này mới từ trên tay hắn cầm đi trâm phượng, hẳn đã nhìn ra cô gái này thân

thù bất phàm, hưởng chỉ dám công khai đắc tội công chúa Tú Cẩm, khẳng định lai lịch cô gái không nhỏ, hẳn làm sao dám tùy tiện đắc tội?

“Công chúa bớt giận, tiểu nhân không dám!” Lão bản đưa tay xoa xoa mồ hôi trên trán, vội vàng quỳ xuống xin lỗi Nam Tú Cẩm, một bên nghiêng nghiêng dùng khoe mắt nhìn Nam Úc Tịch, thấy đáng vẻ nàng vẫn thản nhiên tự tại, ngay cả nha hoàn sau lưng nàng không có chút nào sợ hãi, xem ra vị chủ nhân này có lai lịch lớn!

Hắn vừa sai người đi gọi thiếu chủ tới, bây giờ chỉ cần ngăn chặn đợi một lát, không để cho các nàng có hành động làm cho mọi chuyện xấu đi là tốt rồi.

“Không dám?! Bồn cung thấy ngươi rất dám! Đầu tiên là dung túng điều dân này cướp đi trăm phượng của bồn cung, lại trơ mắt nhìn nàng nhục nhã bồn cung!” Nam Tú Cẩm mới vừa bị Nam Úc Tịch làm nhục một phen, trong lòng lửa giận ngập trời, hết lần này tới lần khác lại không dám đến gần Nam Úc Tịch, chỉ đành chút giận lên người khác.

“Tiểu nhân oan uổng!” Lão bản thấy bộ dáng Nam Tú Cẩm tức giận ngất trời, làm sao còn dám phân biệt, chỉ đành phải hô to oan uổng, vừa trấn an nói, “Công chúa không nên tức giận, tiểu nhân đã phái người đi mời thiếu chủ đến, tin tưởng thiếu chủ nhất định sẽ cho công chúa một cái công đạo hài lòng!”

Lão bản nói xong lời này, lại len lén nhìn Nam Úc Tịch một cái, giống như chỉ sợ nàng lại đột nhiên nổi giận, Nam Úc Tịch đưa tay sờ sờ mũi, nhìn nàng đáng sợ như vậy sao?

Doãn Lư Quang rất nhanh đã đến, tình huống nơi này hạ nhân đã nói cho hắn biết, theo trong miêu tả của hạ nhân hắn đã đại khái đoán được hồng y nữ tử lớn mặt cướp đi trăm phượng của công chúa, lại vô lễ với công chúa chính là Nam Úc Tịch, vừa vào tiệm, quả nhiên thấy Nam Úc Tịch thản nhiên tự đắc ngồi một bên, một bộ dáng không liên quan.

Quan sát thấy vậy chân mày không khỏi cau lại, cung chủ Ma cung thật đúng là gây phiền toái cho hắn, trước khi hắn ra ngoài Doãn Lư Nguyệt quán lấy hắn khóc lóc kể lể chuyện cung chủ Ma cung hạ thuốc câm nàng, hắn còn chưa kịp hỏi rõ ràng, đã bị hạ nhân kêu đi.

“Doãn Lư Quang bái kiến công chúa.” Doãn Lư Quang quay về phía công chúa Tú Cẩm vái chào, ôn hòa lễ độ dò hỏi, “Nghe hạ nhân bẩm báo, nói công chúa trong cửa hàng Lư Quang bị oan ức, là Lư Quang sơ sót.”

“Hừ! Chính là điều dân này, nàng không chỉ đoạt trăm phượng của bồn cung, còn động thù với bồn cung, ngươi tới vừa đúng lúc, mau bắt nàng lại cho bồn cung!” Nam Tú Cẩm nghe được Doãn Lư Quang nói, nhướn mày nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng đắc ý độc ác.

Nam Úc Tịch không khỏi có chút đồng tình nhìn Nam Tú Cẩm một cái, bốn năm trôi qua, một chút thông minh cũng không tiến bộ. Nếu nàng thật sợ nàng ta bắt lại nàng, thì nàng đã sớm thừa dịp Doãn Lư Quang chưa tới bỏ chạy rồi, làm sao có thể bình tĩnh ngồi chờ chỗ này?

Doãn Lư Quang nhìn Nam Úc Tịch một cái, thấy vẻ mặt nàng khí định thần nhàn, trong mắt thậm chí mang theo vài phần trêu tức, không khỏi cau cau mày lại, nói với Nam Tú Cẩm, “Xin công chúa thứ tội, Lư Quang sợ là không làm được.”

“Doãn Lư Quang, ngươi định qua mặt bồn cung sao? người nào không biết ngươi vẫn vỗ song toàn, người có võ công như vậy ở trong Nam Hải chỉ đếm được trên đầu ngón tay?” Nam Tú Cẩm nghe thấy Doãn Lư Quang nói, đột nhiên biến sắc, cho rằng Doãn Lư Quang đang cố ý qua loa, không khỏi nhìn chằm chằm Doãn Lư Quang trách mắng.

Về mặt Doãn Lư Quang vẫn như cũ ôn hòa lễ độ, hắn không nhanh không chậm nói với Nam Tú Cẩm, “Công chúa có chỗ không biết, vị cô nương này chính là khách quý Hoàng thượng mời tới, Lư Quang không có quyền đi quá giới hạn. Hưởng chỉ, cho dù luận võ công, Lư Quang không phải là đối thủ cung chủ Ma cung.”

“Ngươi chính cung chủ là Ma cung Quỳnh Lạc?!” Nam Tú Cẩm nghe Doãn Lư Quang nói, có chút kinh ngạc nhìn Nam Úc Tịch, tên của cung chủ Ma cung nàng không mấy xa lạ, mấy ngày nay Lam Cẩn Du từng nhắc qua nàng, dường như phụ hoàng có chuyện cần nàng ta trợ giúp, mà Lam Cẩn Du lúc đến chỗ nàng bị thua thiệt.

Nàng không để ý đến cục diện chính trị, làm cho nàng để ý chính một câu nói của Lam Cẩn Du, “Cung chủ Ma cung tính tình ngoan lệ, thật sự là chà đạp một đôi mắt đẹp như vậy.”

Lam Cẩn Du cư nhiên lại khen ngợi nàng ta có đôi mắt đẹp, trong lòng nàng ghen ghét, bởi vậy mới nhớ kỹ cung chủ Ma cung, không nghĩ tới hôm nay tại nơi này gặp được, Nam Tú Cẩm không khỏi quan sát đôi mắt Nam Úc Tịch.

Một đôi mắt hoa đào bên trong mắt sóng mắt lưu chuyển, có mười phần xinh đẹp và cao thâm. Đôi mắt này, nếu không phải bởi vì trong đó có xinh đẹp và cao thâm, thật đúng là cực kỳ giống Nam Úc Tịch! Chẳng lẽ bốn năm qua, hắn vẫn không thể quên Nam Úc Tịch sao!

“Bồn cung mặc kệ nàng có thân phận gì, hôm nay nàng mạo phạm bồn cung, ngươi nhất định phải cho Bồn cung một câu trả lời!” Nam Tú Cẩm nhớ tới hành động ban nãy của Nam Úc Tịch, trong lòng căm tức không thôi.

Hơn nữa nàng vừa nhìn thấy đôi mắt nàng ta giống Nam Úc Tịch không khỏi dấy lên lửa giận hùng hục, nhớ tới đêm tân hôn Nam Úc Tịch đột nhiên chết bệnh, Lam Cẩn Du uống đến say mềm ôm nàng khóc lóc gọi tên Nam Úc Tịch, nhớ tới những năm gần đây, Lam Cẩn Du bằng mặt không bằng lòng, dường như có vách ngăn không thể vượt qua được.

Nàng không phải không biết tâm tư Lam Cẩn Du, nàng chẳng qua ản nhĩn không nói, bởi vì nàng quá yêu Lam Cẩn Du, quá sợ mất đi hắn. Vì vậy, nàng mới hận thấu xương Nam Úc Tịch, hận không tìm được thì thể nàng đánh mấy ngày mấy đêm!

Nữ tử cuồng ngạo này có một đôi mắt giống nàng ta, rồi lại không cung kính nàng, dù như thế nào nàng phải thu thập nữ nhân này!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

“Cung chủ Ma cung là khách quý Hoàng thượng mời tới, Lưu Quang bây giờ không có quyền đi quá giới hạn. Nếu công chúa không hài lòng, có thể mời Hoàng thượng làm chủ.” Doãn Lưu Quang nghe được lời Nam Tú Cầm nói, lòng mày thanh tú chau lại, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lời Nam Tú Cầm.

Nam Tú Cầm thấy Doãn Lưu Quang tỏ ý từ chối rõ ràng không muốn giúp nàng, không khỏi tức giận, lại nhìn nụ cười trên mặt Nam Úc Tịch, nàng vô cùng tức giận, chỉ tay vào Nam Úc Tịch nói, “Người, yêu nữ này không nên đắc ý! Bốn cung đi mời phụ vương làm chủ cho Bốn cung, người chờ cho ta!”

Nam Úc Tịch không để sự uy hiếp của Nam Tú Cầm trong lòng, mời Nam Vũ thay nàng làm chủ, chỉ sợ nàng ta quá đắc ý rồi. Nam Vũ là người nào, quyền lực trong lòng hân cao hơn tình thân, cho dù sủng ái Nam Tú Cầm một chút, chẳng qua là do không làm trở ngại giang sơn của hắn.

Bây giờ, kho báu Ma cung mang ý nghĩa Nam Hải từ nay có thể thoát khỏi Đông Lâm nắm trong tay, so với việc nữ nhi bị ủy khuất, bên nào nặng bên nào nhẹ, nàng không cần suy nghĩ, đã có thể biết được quyết định của Nam Vũ.

Khóe môi khẽ hiện lên nụ cười như không cười, thần nhiên từ trên ghế đứng lên, lười biếng vươn người một cái, Nam Úc Tịch thiêu mi nhìn Nam Tú Cầm, thong thả nói “Ta không có thời gian ở chỗ này chờ đợi, nếu như người thật có bản lĩnh tìm ta tính sổ, thì đến Doãn phủ.”

Nói xong, không quay đầu lại rồi đi, động tác tiêu sái, quả thực khiến Nam Tú Cầm phát cáu, Tiểu Tuyết theo sát sau lưng Nam Úc Tịch rồi đi, Doãn Lưu Quang nhìn về phía Nam Tú Cầm khẽ vuốt cằm, đồng thời rồi đi, Nam Tú Cầm không khỏi giận dữ, vẩy tay áo, dậm chân bỏ đi.

Giải quyết Nam Tú Cầm, Nam Úc Tịch hài lòng trở lại Doãn phủ, ai biết mới vừa vào phủ, đã nhìn thấy đôi mắt khóc sưng đỏ của Doãn Lưu Nguyệt, Doãn Lưu Nguyệt vừa thấy được Nam Úc Tịch và Doãn Lưu Quang trở lại cùng nhau, liền khóc lóc chạy tới bên người Doãn Lưu Quang, một bên vừa khóc vừa nói, “Lưu Quang ca ca, Lưu Nguyệt không dám ở lại trong phủ nữa, Lưu Nguyệt chẳng qua nhiều chuyện hỏi thăm cung chủ Ma cung mấy câu, nàng liền hạ thuốc cấm với Lưu Nguyệt, không biết sau này còn muốn đối phó Lưu Nguyệt thế nào đây!” LanThienNhi255.

Doãn Lưu Quang thấy muối muối khóc hoa lệ đầm mưa (như mưa), không khỏi nhủ chân mày, Doãn Lưu Nguyệt tuy không phải là muối muối ruột hân, nhưng hân luôn xem nàng như muối muối ruột thịt mà đối đãi, Lưu Nguyệt tính tình ôn thuận, dịu dàng động lòng người, cho tới bây giờ chưa từng để cho hân phiền lòng.

Nam Úc Tịch ra tay với Nam Tú Cầm hân có thể hiểu, dù sao Nam Tú Cầm là người hung hăng can quấy, mọi người đều biết, nhưng vì sao Nam Úc Tịch vô cớ ra tay với Doãn Lưu Nguyệt? Chẳng lẽ nàng thật sự giống như lời đồn đãi nói nàng tính tình ngoan lệ, giết người như ngóc?

Thực giác không muốn tin tưởng lời đồn bên ngoài, Doãn Lưu Quang nhíu lông mày, giọng nói vẫn mang theo ôn hòa, hân hỏi “Cung chủ, những gì Lưu Nguyệt nói là thật?”

“Có thể nói như vậy.” Về mặt Nam Úc Tịch lạnh nhạt, trong con ngươi đen nhánh mang theo một tia giễu cợt, nàng khẽ nhếch môi, tiếp tục nói, “Chỉ là ta muốn sửa lại một chút, nàng không phải là lắm mồm hỏi ta mấy câu, mà là đặc biệt chạy tới uy hiếp ta.” LanThienNhi255.

Nam Úc Tịch nhắc lại những lời Lưu Nguyệt nói với nàng cho Doãn Lưu Quang, Doãn Lưu Quang nghe xong sắc mặt hơi biến, hân không thể tin nhìn Doãn Lưu Nguyệt, dường như không tin muối muối ôn nhu động lòng người sẽ nói ra những lời như vậy, mà nàng lại đánh tâm tư lên hân? LanThienNhi255.

“Lưu Quang ca ca, người không cần nghe nàng nói bậy, ta không có! Ta chẳng qua là hỏi nàng có phải muốn ra khỏi phủ không, nàng lại đột nhiên hạ thuốc cấm với ta” Doãn Lưu Nguyệt đương nhiên sẽ không thừa nhận, nàng làm ra dáng vẻ kinh ngạc vô cùng nhìn Nam Úc Tịch, tiếp theo gấp gấp quay về phía Doãn Lưu Quang phân bua.

Lông mày thanh tú của Doãn Lưu Quang nhíu lại một chỗ, Nam Úc Tịch và Lưu Nguyệt nói, rốt cuộc ai mới là thật? Lưu Nguyệt từ nhỏ lớn lên cùng hân, theo đạo lý hân cần phải tin tưởng Lưu Nguyệt, nhưng mà hân luôn cảm thấy, Nam Úc Tịch không phải đang nói dối.

“Lưu Quang ca ca, chẳng lẽ người không tin ta sao? Từ nhỏ đến lớn, ta không có lừa gạt người?” Doãn Lưu Nguyệt thấy được do dự trên mặt Doãn Lưu Quang, càng muốn thể hiện lên vẻ oan ức, một bộ dáng kinh hãi bi thương vạn phần, nhìn Doãn Lưu Quang.

Doãn Lưu Quang nhìn bộ dáng đáng thương của Doãn Lưu Nguyệt, không khỏi nhìn về phía Nam Úc Tịch. LanThienNhi255.

Nam Úc Tịch hơi nhún vai một cái, giả bộ đáng thương sao? Nàng cho tới bây giờ sẽ không như vậy. Trước kia nàng tính tình ần ần quật cường, không muốn hiện ra sự đáng thương, bây giờ nàng càng xem thường giả bộ đáng thương, bởi vì nếu ai dám để cho nàng đáng thương, nàng sẽ khiến cho hân đáng thương gấp trăm lần, một ngàn lần!

“Ta đã nói cho người biết sự thật, người có tin hay không tùy người.” Nam Úc Tịch nhìn Doãn Lưu Quang một cái, đồng thời một cổ hân ý nhìn Doãn Lưu Nguyệt, khẽ nhếch môi cười nói “Người có câu nói đúng rồi, nếu như người ở lại trong phủ, còn dám chọc ta, ta xác thực còn rất nhiều thủ đoạn đối phó người.”

Doãn Lưu Nguyệt bị ánh mắt sắc bén của Nam Úc Tịch nhìn cả người run lên, con ngươi đen nhánh kia phảng phất như một xoáy nước vô hình muốn hút hết tất cả mọi thứ vào, hân ý trong ánh mắt giống như một lưỡi dao sắc bén, lướt qua kẽ vào cổ khiến nàng lạnh cả người, nàng đột nhiên có chút hối hận vì đã náo loạn lớn việc này.

“Được rồi, chuyện này coi như đã qua.” Doãn Lưu Quang thoáng nhìn hai người, tiếp tục nói, “Cung chủ là người trong giang hồ, nàng làm việc có nguyên tắc của

mình, Lư Nguyệt người không có chuyện gì thì không cần đi tìm cung chủ.”

Doãn Lư Nguyệt nghe được Doãn Lư Quang nói, trong mắt không khỏi toát ra ủy khuất, Doãn Lư Quang nhìn lướt qua Doãn Lư Nguyệt, có chút bất đắc dĩ nhìn lại Nam Ưc Tích nói, “Lư Nguyệt là muội muội của ta, nếu có chỗ đắc tội, kính xin cung chủ bỏ qua.”

“Chỉ cần nàng không chọc đến ta, ta không có thời gian rảnh rỗi đi kiếm chuyện với nàng.” Nam Ưc Tích nhàn nhạt nói những lời này, liền dẫn Tiểu Tuyết đi về gian phòng của mình, nàng đúng là có mưu lược, nhưng không có nghĩa nàng thích đùa bỡn tâm kế, nhất là loại nữ nhân này, nàng lại càng không rảnh, nàng khinh thường. LanThienNhi255.

Doãn Lư Quang nhìn bóng lưng Nam Ưc Tích, về mặt lại có chút hoảng hốt. Trực giác cho hắn biết nàng không có nói dối, mặc dù ngoài mặt hắn đã tin tưởng Lư Nguyệt, nhưng kỳ thật trong lòng hắn, tin tưởng là nàng.

Bởi vì bên trong khẩu khí và nét mặt nàng chỉ có khinh thường, khiến cho hắn cảm thấy nàng căn bản không nói sai, hay là bởi vì trong mắt nàng, hắn đã từng thấy được thiên chân vô tà và ôn nhu, để cho hắn trong lúc vô tình bị lạc vào? LanThienNhi255.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Lân Thiên Nhi.

Trên khay trà bày một bình trà thơm, Nam Ưc Tích khoan thai tự đắc đưa tay rót một chén, nhẹ nhàng hớp một ngụm, con người đen nhánh thâm thúy mơ hồ nhìn ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ mưa phùn rả rích, rơi trên phiến lá chuối, phát ra tiếng vang tí tách, có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

"Hai ngày rồi, vẫn không có chỉ ý tới đây sao?" Đặt ly trà nhẹ nhàng trên bàn, mặc cho sương mù bao phủ lấy cả người nàng trong đó, khóe môi Nam Ưc Tích nâng lên một nét cười nhạt, giống như lơ đãng hỏi.

Theo tính khí Nam Tú Cẩm, hai ngày trước nhất định đã bẩm báo xung đột nơi đó cho Nam Vũ, hơn nữa còn có thể thêm mắm thêm muối. ‘Lq;đ’ Mặc dù Nam Vũ không đến nỗi vì Nam Tú Cẩm động năng, nhưng tuyên năng vào cung hỏi là không tránh khỏi. Đã qua hai ngày còn không thấy chút động tĩnh nào, ngược lại thật sự là kỳ lạ.

Tiểu Tuyết đứng bên cạnh Nam Ưc Tích, nhìn gương mặt nàng hiện lên trong hơi nước có vẻ mông lung mà tuyệt mỹ, giống như tiên tử không dính bụi trần, mà cặp đồng tử màu đen kia, còn có một cỗ lực lượng bí ẩn. Nàng cứ nhìn như vậy, trong khoảng thời gian gần quên mất đáp lời, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần, ngoài phòng thánh chỉ đã đến.

"Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc tiếp chỉ." Giọng nói thái giám lạnh lạnh vang lên ngoài phòng khách.

Khóe môi Nam Ưc Tích chậm rãi nâng lên nụ cười có như không, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn, làm như buồn chán đến chết đuối cái lưng mệt mỏi, lười biếng bảo Tiểu Tuyết, "Đi thôi, đi ra xem một chút."

Đi tới phòng ngoài, Nam Ưc Tích liền nhìn ‘Lq;đ’ thấy đại thái giám bên người Nam Vũ cầm thánh chỉ màu vàng, mà Doãn Lư Quang và Doãn Lư Nguyệt quý gối trước mặt, chờ đợi đại thái giám tuyên chỉ.

"Cung chủ Ma Cung, còn không quý xuống tiếp chỉ?" Đại thái giám thấy Nam Ưc Tích đứng ở cửa, không có ý tứ tới đây quý xuống tiếp chỉ, không khỏi nhíu lông mày, giọng hắn đặc biệt lạnh lạnh chất vấn.

Nam Ưc Tích nghe vậy, khóe môi khẽ cười châm biếm, đồng thời trong con người thoáng qua một tia khinh thường, ổng tay áo màu đỏ vung lên, giống như nàng mới chính là quân lâm thống trị thiên hạ, "Quỳnh Lạc là người trong giang hồ, không quý thánh chỉ."

Dứt lời, đôi mắt nàng lướt qua sống lưng thẳng tắp của Doãn Lư Quang, Doãn Lư Quang người này xem ra ôn hòa lễ độ, thật ra thì trong xương cốt vẫn rất có ngạo khí, nhưng đôi mắt thánh chỉ, vẫn không thể không quý, đây là vì triều đình dốc sức nên mới vậy sao?

Mười ba năm trước, sinh ra ở hoàng thất, nàng đã ẩn nhẫn quá nhiều không phải là chuyện người thường có thể làm, hiện tại, nàng nên sống vì mình, sống cuộc sống không chịu gò bó. Nàng không muốn quý, thiên hạ này không có bất kỳ người nào có thể ép buộc nàng!

Đại thái giám nghe được lời Nam Ưc Tích nói, quá mức kinh ngạc, đưa ngón tay xếp hình hoa lan chỉ vào Nam Ưc Tích, dừng một lúc mới lên tiếng, "Người. . . Lớn mật! Thấy thánh chỉ giống như thấy hoàng thượng, người lại dám coi thường thiên uy?"

"Dù thấy Nam vũ, ta cũng vậy không quý!" Nam Ưc Tích nghe thấy lời đại thái giám nói, lộ ra nụ cười khinh thường mà cuồng ngạo, nhíu mày nhìn đại thái giám, giống như mất kiên nhẫn, từ từ nói, "Công công nếu không tuyên chỉ, Quỳnh Lạc có thể vào nhà."

Đại thái giám nghe được Nam Ưc Tích cư nhiên gọi thẳng tên Nam Vũ, còn nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế, không khỏi nổi đóa, hắn luôn làm việc bên cạnh Nam vũ, mặc dù là một công công, nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai dám không cung kính hắn, Cung chủ Ma Cung chẳng những dám vô lễ với hắn, thậm chí ngay cả hoàng thượng đều không đề trong mắt, thật lớn mật!

Nghĩ đến trước lúc xuất cung Nam vũ đặc biệt dặn dò hắn, không nên đắc tội Cung chủ Ma Cung, có thể bao dung tận lực bao dung, đại thái ‘Lq;đ’ giám lúc này

mới thờ bình thường, Hoàng thượng không muốn đắc tội với người, hẳn cần gì đắc tội, trên mặt lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, đại thái giám về mặt ôn hòa nói, "Cung chủ đừng bước, nô tài tuyên chỉ là được."

Nam Úc Tịch nghe được đại thái giám nói, khoe môi gọi lên nụ cười hài lòng. Trải qua chuyện trong cung lần trước, Nam Vũ chỉ sợ không dám đắc tội với nàng, huống chi trong tay nàng còn có "Bảo tàng", đây chính là liên quan đến Nam Hải quật khởi tài phú, Nam Vũ làm sao có thể không coi trọng nàng?

Nam Úc Tịch hài lòng, nhưng Doãn Lưu Nguyệt giận đến phát run, trong mắt của nàng tràn đầy không thể tin, Cung chủ Ma Cung cư nhiên lớn mật đến nước này, miệt thị thiên uy, không ngờ nói ra lời lớn mật nghịch đạo như vậy, mà Lộ công công phải nhin xuống? Thật không thể tưởng tượng nổi!

Doãn Lưu Nguyệt tức giận, Doãn Lưu Quang lau mắt mà nhìn, Lộ công công đã tuyên bố xong thánh chỉ, giống như đúc lời Nam Úc Tịch nói, Nam Vũ quả nhiên vì chuyện nàng và Nam Tú Cầm xung đột muốn nàng vào cung một chuyến.

Chỉ là việc này thoạt nhìn như muốn thay Nam Tú Cầm lấy lại công đạo, chỉ sợ thật ra là muốn dùng đây làm lý do, để khiến nàng giao ra bảo tàng Ma Cung? Khoe môi nâng lên nụ cười xinh đẹp, Nam Úc Tịch cười như không cười nhìn 'l. q. đ' Lộ công công, từ từ nói, "Quyển Lạc chính là người giang hồ, không thích lễ nghi trong cung, sẽ không theo công công vào cung, nếu hoàng thượng thật muốn biết rõ ràng, không ngại tới Doãn phủ tìm ta."

May là trước đó Nam Vũ đã dặn dò Lộ công công phải nhẫn nại, Lộ công công không nhin được. Cung chủ Ma Cung này miệt thị thiên uy trước, sau đó gọi thẳng tên họ hoàng thượng, bây giờ cư nhiên công khai kháng chỉ bất tuân?!

"Cung chủ, người đã biết cãi lời thánh chỉ là từ tội?" Lộ công công giận đến sắc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn phải làm khuôn mặt tươi cười, khẩu phật tâm xà nói.

Nam Úc Tịch chớp đôi mắt màu đen tinh khiết, trên mặt toát ra một tia thiên chân vô tà, rất là vô tội nói, "Không biết."

Ma nữ này đột nhiên lộ ra vẻ ngây thơ, mọi người ở đây đều sững sờ, Doãn Lưu Quang nhìn thẳng Nam Úc Tịch, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, mà Lộ công công sững sờ một chút, sắc mặt đã dễ nhìn không ít, ôn hòa nói, "Nô tài hiện tại nói cho Cung chủ, kháng chỉ bất tuân chính là chém đầu. Kính xin Cung chủ theo nô tài đi một chuyến thôi."

"Như vậy à?" Nam Úc Tịch khẽ nghiêng đầu, một giây trước còn là cô gái nhỏ thuần khiết vô hại, một giây sau 'l. q. đ' lại giống như là hoa Mạn Đà La xinh đẹp chết người, "Vậy ta càng không đi. Nếu Nam Vũ muốn trị tội ta, cứ để cho hắn tới!"

Lộ công công vừa nghe đột nhiên biến sắc, Doãn Lưu Quang thấy thế, vội vàng khuyên nhủ, "Cung chủ, hoàng thượng tuyên người vào cung chỉ là muốn hiểu rõ ràng tình huống lúc đó, tin tưởng sẽ không làm khó Cung chủ, Cung chủ tốt hơn theo Lộ công công đi một chuyến."

Nam Úc Tịch nghe vậy, nhú lông mày, nàng dĩ nhiên biết Nam Vũ sẽ không làm khó nàng, chỉ là nàng lười phải lãng phí thời gian vào cung thôi. Nhưng mà Nam Vũ vì sao không lập tức tuyên nàng vào cung, mà cách hai ngày, chuyện này, nàng thực có chút ngạc nhiên.

Nghĩ tới đây, khoe môi nâng lên nụ cười thân nhiên, Nam nhớ lại tịch cười nói, "Đã như vậy, ta sẽ cho người một chút mặt mũi. Doãn Thiếu chủ, coi người như thiếu ta một ân tình như thế nào?"

Doãn Lưu Quang nghe vậy, không khỏi bất đắc dĩ. Rõ ràng là hắn vì muốn tốt cho nàng khuyên nàng vào cung, thế nào lại biến thành hấn thiếu 'l. q. đ' nàng món nợ ân tình? Nhưng khi nhìn về ngày thơ buống bình trong mắt nàng, hấn lại không cách nào cự tuyệt, chỉ đành phải đồng ý, "Được."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Theo Lộ công công vào cung, một đường đến ngự thư phòng của Nam vũ, thời điểm đi vào Liễu quý phi và Nam Tú Cầm đang ở đây, khắp khuôn mặt Nam Tú Cầm đều là vẻ uất ức, nhìn thấy nàng trong nháy mắt trong mắt lộ ra vẻ há hê và oán độc.

Dưới khăn che mặt khoe môi Nam Úc Tịch không khỏi hiện ra nụ cười châm chọc, về mặt thân nhiên đi tới trước mặt bọn họ, bình tĩnh tự nhiên, giống như đang đợi Nam Vũ mở miệng.

"Cần rồi! Nhìn thấy phụ hoàng lại dám không quỳ xuống?!" Nam Tú Cầm nhìn thấy Nam Úc Tịch không quỳ xuống, giống như chộp được sai lầm của Nam Úc Tịch, nổi lên nụ cười âm độc, quát lớn.

Mí mắt Nam Úc Tịch không gợn lên, giống như khinh thường Nam Tú Cầm, đưa ánh mắt nhìn Nam Vũ, từ từ nói, "Quyển Lạc là người trong giang hồ, không thích quy củ triều đình. Tin tưởng hoàng thượng có thể hiểu chứ?"

Nam Vũ nghe được Nam Úc Tịch cuồng ngạo, không khỏi nhú mày, nhưng lại nghĩ đến có thể dùng nhân tài như Nam Úc Tịch, huống chi sau lưng nàng còn có bảo tàng Ma Cung và thế lực Ma Cung khổng lồ, hấn liền nhin xuống, về mặt ôn hòa nói, "Không sao. Cung chủ không cần gò bó lễ nghi trong cung."

Nam Tú Cầm nghe được lời Nam Vũ nói, sắc mặt thay đổi trắng xanh, oán hận nhìn Nam Úc Tịch một cái, lại thút tha thút thít khóc, nói với Nam Vũ, "Phụ hoàng một số lễ trong cung có thể không câu nệ, thế nhưng yêu nữ này đoạt đồ của nữ nhi còn động thủ đánh nữ nhi, chuyện này người cần phải vì nữ nhi làm chủ! Nói thế nào nữ nhi cũng là công chúa kim chi ngọc diệp, yêu nữ này lại đối đãi nữ nhi như vậy, chẳng phải là không để phụ hoàng và uy danh Nam Hải trong mắt sao?"

Nam Vũ nghe Nam Tú Cầm khóc lóc kể lể, làm ra bộ bất đắc dĩ mà đáng về uy nghiêm, nhìn Nam Úc Tịch, lấy loại giọng cao cao tại thượng nói, "Chuyện này, Cung chủ giải thích như thế nào? Hi vọng Cung chủ có thể cho trăm một cái công đạo!"

Nam Úc Tịch nghe Nam Tú Cầm và Nam Vũ một xướng một họa, trong mắt hiện lên vẻ xem kịch vui, khoe môi cười một cách lười biếng. Nam Tú Cầm này khi nào thì thông minh như vậy, có thể đẩy sự tình lên cao đến trình độ uy danh Nam Hải? Chỉ sợ là do Liễu quý phi âm thầm dạy dỗ, về phần Nam Vũ, hẳn lại vui vẻ lợi dụng chuyện này trao đổi bí mật bảo tàng Ma Cung với nàng, hoặc là nói trao đổi khiến nàng làm việc vì triều đình?

Chỉ tiếc, nàng không phải là loại người dễ trêu như vậy, khoe môi nổi chút cười cười lạnh, Nam Úc Tịch khẽ nâng cằm, đứng mực lên tiếng, "Bẩm hoàng thượng, trâm này là ta lấy được trước, thì làm sao có thể nói là giành? Về phần động thủ, hoàng thượng có thể hỏi một chút người ở chỗ này, rốt cuộc là ai ra tay trước!"

"Người. Đó là bởi vì người vô lễ với ta, ta mới động thủ!" Nam Tú Cầm nghe được lời Nam Úc Tịch, chỉ vào Nam Úc Tịch, vừa nóng giận vừa nói. Theo ý nàng, động thủ đánh một dân nữ căn bản không phải chuyện gì lớn, mà ngược lại dân nữ lại dám động thủ đánh nàng chính là tội không thể tha!

Nam Úc Tịch nghe được Nam Tú Cầm nói, nụ cười càng sâu hơn, nhìn Nam Vũ, thông thả ung dung nói, "Hoàng thượng đều đã nghe được. Là công chúa Tú Cầm có ý đồ đánh ta, ta chỉ là bắt được tay nàng không để cho nàng đánh ta mà thôi. Chỉ là, người tập võ, sức lực không có đứng mực, nắm tay dùng sức chút không thể trách được ta."

Nam Tú Cầm nghe được Nam Úc Tịch nói, hết sức tức giận, nhưng lại không biết thế nào phản bác nàng, chỉ đành phải đưa tay kéo tay áo Nam Vũ, khóc nói, "Phụ hoàng, yêu nữ này rõ ràng là đang nói dối, ngài cần phải làm chủ vì nữ nhi!"

Liễu quý phi thấy thế vào nói giúp, "Hoàng thượng, nói thế nào Tú Cầm là công chúa tôn sư, dù cho nàng động thủ trước, Cung chủ Ma Cung cũng không nên ra tay đã thương người."

Nam Vũ nghe được các nàng khóc lóc kể lể, không khỏi cau mày lại, vốn cho là Nam Úc Tịch động thủ đã thương người, nhưng là bây giờ nàng nói, nàng phòng ngự chính đáng, về phần nàng rốt cuộc không cần thận đã thương Nam Tú Cầm vẫn là cố ý, không ai biết, cũng không tiện truy cứu.

Nam Úc Tịch có chút hứng thú nhìn về mặt Nam Vũ, khoe môi hiện lên nụ cười cao thâm vô cùng, nàng từ từ nói, "Chuyện này, Quỳnh Lạc không thẹn với lương tâm. Nhưng mà Hoàng thượng chiếu cố Quỳnh Lạc, trong lòng Quỳnh Lạc vô cùng cảm kích, Quỳnh Lạc nguyện dâng bảo tàng Ma Cung lên cho tân hoàng đế kế nhiệm Nam Hải làm quà tặng!"

Nam Vũ vốn đang không biết mở miệng như thế nào, không nghĩ đến Nam Úc Tịch cư nhiên chủ động nói tới chuyện bảo tàng, lại nguyện ý giao bảo tàng ra đây, hẳn không khỏi mừng rỡ, nhưng phải tân hoàng đế kế tiếp đăng cơ mới lấy ra, quả thật có chút khó khăn.

Nam Vũ mới hơn bốn mươi tuổi, thân thể vẫn là tính là cường tráng, tại vị tối thiểu phải còn mười đến hai mươi năm, này bảo tàng Ma Cung chẳng phải là phải đợi mười đến hai mươi năm năm mới có thể đạt được, nhưng hẳn đợi không kịp muốn cho Nam Hải cường thịnh, thoát khỏi Đông Lâm nắm trong tay.

"Chuyện này là do Tú Cầm không phải, Tú Cầm, còn không mau nhận lỗi trước mặt Cung chủ?!" Nam Vũ nghĩ, mặc kệ nói thế nào, Nam Úc Tịch nguyện ý giao ra bảo tàng đã là chuyện tốt lắm rồi, vào lúc này hẳn tuyệt đối không nên đắc tội Nam Úc Tịch, vì vậy, hắn lập tức thay đổi mục tiêu, quay về Nam Tú Cầm nghiêm nghị nói.

Nam Tú Cầm nghe, không khỏi cực kỳ uất ức, đưa mắt nhìn Liễu quý phi. Trong mắt Liễu quý phi lóe lên suy nghĩ sâu xa, nàng không biết vì sao Nam Vũ luôn nhìn nàng Cung chủ Ma Cung, thì ra vì bảo tàng Ma Cung. Tin đồn bảo tàng Ma Cung có thể khả phú địch quốc, nếu có thể lấy được bảo tàng Ma Cung, nàng muốn lật đổ địa vị thái tử, một tay nuôi dưỡng con rồi hoàng tử, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi nhủ thầm, mang theo vài phần giận nói Nam Tú Cầm, "Tú Cầm, còn không mau đi xin lỗi? Chẳng lẽ muốn mẫu phi đi thay người hay sao?!"

Nam Tú Cầm không nghĩ tới mẫu phi luôn cưng chiều mình bây giờ lại quay ra giáo huấn nàng, không khỏi tức giận vô cùng, nhưng lại không dám làm trái lệnh phụ hoàng và mẫu phi, không tình nguyện nói xin lỗi Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch chỉ nhàn nhạt liếc Nam Tú Cầm một cái, không đáp lời dù một tiếng, giống như nàng căn bản không thấy Nam Tú Cầm. Nam Tú Cầm muốn đấu cùng nàng sao? Thật sự quá kém xa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chúc thọ? Âm mưu?

Nàng cố ý nói tới bảo tàng, vì chính là khiến Nam Vũ có điều kiêng kỵ với nàng, về phần nói lúc tân hoàng đế lên ngôi sẽ lấy kho báu ra. Thứ nhất là bởi vì trong tay nàng cũng không có kho báu, dùng đến cái này là để trì hoãn ngay giờ, thứ hai là bởi vì có cái danh này, vô luận là hoàng hậu hay Liễu quý phi cũng sẽ hết sức lôi kéo nàng, mà thái tử và Lục hoàng tử ở giữa đấu tranh cũng sẽ càng thêm kịch liệt, muốn hủy diệt Nam Hải, càng thêm dễ dàng.

"Được rồi, Tú Cầm đã nói xin lỗi, chuyện này dừng ở đây." Nam Vũ chứng kiến Nam Tú Cầm nói xin lỗi, hình như cũng không phản ứng gì, hắn chỉ là nóng lòng mong đợi nhìn Nam Úc Tịch, tiếp tục nói, "Mới vừa rồi Cung chủ nói nguyện giao kho báu Ma Cung cho Nam Hải ta, trăm thật sự vô cùng cảm kích. Chỉ là vì sao phải đợi đến lúc kế tân hoàng đế tiếp nhiệm ngôi, chẳng lẽ là Cung chủ không tin được trăm?"

"Quỳnh Lạc cũng không ý đó. Chỉ là trước sau Nam Hải thế cục không rõ, Quỳnh Lạc cần xem thế nào, tin tưởng hoàng thượng hiểu ý tứ Quỳnh Lạc." Nam Úc Tịch nghe được lời Nam Vũ nói, khó thấy được ôn hòa lễ độ đáp lại, còn vừa chú ý về mặt biến hóa của Liễu quý phi.

Quả nhiên, Liễu quý phi nghe được Nam Úc Tịch nói, trong mắt lóe lên tính toán, môi mím thật chặt, đáng về tình thế bất buộc. Quả nhiên không có nhìn lầm nằng, thật là một nữ nhân có dã tâm, chỉ là như vậy, thế cục Nam Hải mới có thể càng ngày càng thú vị, không phải sao?

Nam Vũ nghe Nam Úc Tịch nói, trong mắt cũng hàm chứa ánh sáng, Nam Úc Tịch nói hần tự nhiên nghe rõ, đơn giản là nói hiện tại mặc dù lập thái tử, nhưng Hoàng đế tương lai rốt cuộc là ai còn chưa xác định, vì vậy nằng không thể tùy tiện giao ra kho báu, Cung chủ Ma Cung này quả nhiên tâm cơ thâm trầm, mưu tính sâu xa.

Nhưng mà điều này cũng không khó xử lý, chỉ cần thế cục rõ ràng, nằng liền có thể giao ra kho báu, vì vậy không cần chờ lâu như vậy, sau khi quyết định chủ ý, Nam Vũ quyết định trước ổn định Nam Úc Tịch, yên lặng theo dõi biến hóa, vì vậy hần ôn hòa đối với Nam Úc Tịch, "Ý tứ Cung chủ, trầm hiểu."

"Quỳnh Lạc còn có một chuyện không rõ. Ta và công chúa Tú Cầm xảy ra xung đột đã hai ngày trước, hoàng thượng vì sao hôm nay mới truyền cho ta vào cung?" Nam Úc Tịch nhún nhún vai, dứt khoát hỏi.

Nằng dám chắc chắn, Nam Tú Cầm nhất định đã vào cung khóc lóc kể lể xung đột phát sinh ngày đó, chỉ là tại sao Nam Vũ lại chậm chạp tuyên nằng vào cung, trong này tất nhiên là chuyện gì xảy ra, là chuyện gì làm cho Nam Vũ không rảnh bận tâm Nam Tú Cầm khóc lóc kể lể, mà đợi đến hôm nay mới tuyên nằng vào đây?

"À, cũng không có đại sự gì. Chẳng qua là một tháng sau sẽ đại thọ trăm, Đông Lâm viết thư tới đây, nói thái tử Đông Lâm và Thiếu chủ Lạc gia sẽ đích thân tới đây chúc thọ trăm, trăm liền phân phó bọn họ đi an bài, vì vậy chuyện Tú Cầm tạm thời đặt sang một bên." Nam Vũ nghe Nam Úc Tịch đột nhiên hỏi đến chuyện này, không khỏi dò xét cẩn thận Nam Úc Tịch, nhìn bộ dáng nằng chỉ thuận miệng hỏi một chút, vì vậy mới thử dò xét tính hồi đáp.

Nam Úc Tịch sau khi nghe bất động thanh sắc, con ngươi đen nhánh giống như che giấu tất cả cảm xúc, không chút để ý nói, "Hoá ra là như vậy. Hoàng thượng còn có việc gì không? Nếu không có, ta liền rời đi trước."

Nam Vũ thấy Nam Úc Tịch hình như không có đặc phản ứng biệt gì, cũng đề xuống nghỉ ngơi trong lòng và hoài nghi, nhìn Nam Úc Tịch cười, nói, "Cung chủ xin mời."

Nam Úc Tịch khẽ vuốt cằm, vô cùng tự nhiên xoay người, ống tay áo màu đỏ trên không trung tung bay ra đường cong vô cùng yêu dị, bóng lưng màu đỏ giống như là sắc thái hoa mỹ nhất trong thiên địa, mỗi một bước đều có được cực hạn xinh đẹp và tà mị.

Trong con ngươi đẹp như ngọc mang theo suy nghĩ sâu xa, chân mày thanh tú xinh đẹp nhẹ nhàng nhún lên. Thực lực quốc gia Nam Hải không bằng Đông Lâm, Hoàng đế Nam Hải đại thọ, Đông Lâm chỉ cần phái sứ thần tới đây tặng lễ là được, vì sao thái tử Đông Lâm lại đích thân đến? Thái tử Đông Lâm đến đây đã không thể tưởng tượng nổi, Thiếu chủ Lạc gia thế nhưng cũng đi theo?

Giống như Doãn gia, Lạc gia chính là thế gia đại tộc quốc âm thâm chống đỡ Đông Lâm, Thiếu chủ Lạc gia Lạc Huyền Lăng chính ấn tượng, rất khác với Doãn Lưu Quang, Lạc Huyền Lăng tuy là một ấn tượng, nhưng lại có lực ảnh hưởng hết sức quan trọng với cục diện chính trị Đông Lâm.

Tin đồn Lạc Huyền Lăng thần bí khó lường, cổ kiệu đỉnh đầu luôn có lụa mỏng che giấu, dù là gặp hoàng đế Đông Lâm cũng thế. Nhưng là hoàng đế Đông Lâm lại rất tin tưởng hần, chỉ vì Thiếu chủ Lạc gia Lạc Huyền Lăng từ mười ba tuổi liền nổi danh thiên hạ, "Người như ngọc, công tử độc nhất vô nhị" chính là Thiếu chủ Lạc gia Lạc Huyền Lăng.

Lạc Huyền Lăng luôn luôn thần bí khó lường bây giờ cư nhiên tự mình đến chúc thọ Nam Vũ, trong này nhất định có huyền cơ. Chẳng lẽ là Đông Lâm đã phát hiện Nam Vũ ý đồ, vì vậy đến dò xét thật giả Nam Vũ, chuẩn bị động thủ đối với Nam Hải?

Như vậy giờ phút này Các chủ Âm các xuất hiện tại Nam Hải, là vì cái gì? Tuyệt đối không chỉ vì tìm nằng mà thôi, bởi vì hần vẫn còn giám thị động tĩnh Doãn gia.

Các chủ Âm các và Đông Lâm quốc giữa rốt cuộc có liên lạc gì, chẳng lẽ Các chủ Âm các chính là chủ nhân sau lưng Đông Lâm quốc sao?

Hoi nhún mày, khoe môi hiện lên nụ cười xinh đẹp mà tràn đầy hứng thú, xem ra trận đại thọ Nam Vũ này sẽ hết sức đặc sắc nha. Thái tử Đông Lâm đều tới cùng Ấn Tượng, Tây Nhạc và Bắc Mạc chắc hẳn cũng ngồi không yên nha?

Nam Úc Tịch đi từng bước một ra ngự thư phòng, Nam Vũ chăm chú nhìn bóng lưng của nằng, trong mắt lóe lên suy nghĩ sâu xa và tinh quang, Cung chủ Ma Cung trong tay có kho báu Ma Cung, xác thực có trợ giúp rất lớn với Nam Hải, nhưng nếu nằng phản bội, Nam Hải chẳng phải sẽ tràn ngập nguy cơ?

Vào lúc này Đông Lâm đột nhiên phái ra Thái tử và Ấn Tượng đến chúc thọ hần, trong đó chỉ sợ có huyền cơ khác, về phần Tây Nhạc và Bắc Mạc đã đưa tới bái thiếp, lại cũng phái ra sứ thần cực kỳ tôn quý, xem ra năm nay sinh nhật hần thật sự phi thường náo nhiệt.

Cung chủ Ma Cung đến tốt cùng vẫn chỉ là người trong giang hồ, có lẽ mặt khác âm thầm liên quan tới tam quốc? Xem ra hần phải tra một chút lai lịch Cung chủ Ma Cung này, hơn nữa phải Doãn Lưu Quang giám thị tốt nằng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nam Vũ không khỏi suy tính. Tốt nhất thử dò xét, nên mời Cung chủ Ma Cung đến thọ yến của hần, xem nằng có phản ứng gì, mà sứ thần tam quốc gặp nhau không biết có phản ứng gì, kể từ đó, những liên quan, chắc chắn sẽ lộ ra dấu vết.

Nam Vũ không biết quyết định này của hần sẽ khiến cho tương lai thiên hạ đại loạn, sẽ làm cho Nam Úc Tịch hoàn toàn thành trung tâm thuận nước đẩy thuyền tranh giành thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thuận nước đẩy thuyền, tội chi mà không làm!

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Bây giờ đã là cuối mùa thu, sau giữa trưa ánh mặt trời vẫn ấm áp như cũ chiếu vào trên người, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Nam Úc Tịnh khoan thai vừa lòng nằm ở trên giường êm, con người đen nhánh thâm thúy híp nửa, làm như nghỉ ngơi, lại giống như đang trầm tư. Bỗng nhiên nghe được một trận bước chân vô cùng nhẹ nhàng, Nam Úc Tịnh chậm rãi ngồi thẳng người, khoe môi khoi lên nụ cười xinh đẹp đùa giỡn.

"Cung chủ sao người không ngủ một lát nữa?" Tiểu Tuyết thấy Nam Úc Tịnh đứng dậy, không khỏi ân cần hỏi han, mấy ngày nay Cung chủ luôn ngủ rất trễ, thật vất vả giờ mới nghỉ ngơi được một chút, tại sao lại thức dậy nhanh như vậy?

Nam Úc Tịnh lười biếng đuổi cái lưng mệt mỏi, nhìn phương hướng đình viện, vén lên nụ cười khế, từ từ nói, "Có người tới."

Vừa dứt lời, Doãn Lư Quang một thân áo lam đã xuất hiện ở trong đình viện, hần liếc nhìn liền thấy Nam Úc Tịnh ngồi trên giường êm, vô luận lúc nào, nàng một thân hồng y luôn khiến người ta chú ý, nhưng đối với hần mà nói, nhìn thấy nàng, có lẽ không phải là bởi vì một bộ hồng y bắt mắt, cũng không phải là bởi vì dung nhan nghiêng nước nghiêng thành này, chỉ là vì đôi mắt kia trong trẻo皎 hoạt lại gây tho.

Doãn Lư Quang thấy vẻ mặt Nam Úc Tịnh lười biếng, đáng vẻ giống như vừa mới tỉnh ngủ, không khỏi có chút áy náy nói, "Quấy rầy Cung chủ rồi."

"Không ngại. Doãn Thiếu chủ đặc biệt tới tìm ta, có chuyện gì?" Nam Úc Tịnh có chút hăng hái nhìn Doãn Lư Quang, nàng ở tại Doãn phủ đã hơn mười ngày rồi, Doãn Lư Quang trừ mỗi ngày phái người mời nàng qua ăn cơm cùng, cũng chưa từng chủ động tới đi tìm nàng, hôm nay chủ động tới tìm nàng, là vì cái gì?

Doãn Lư Quang nhìn Nam Úc Tịnh một cái, hơi ngần ra. Đặc biệt tìm đến nàng sao? Hần có một số việc muốn rời khỏi Kinh Thành hai ngày, liền muốn tới nói cho Nam Úc Tịnh một tiếng, mà ngay cả chính hần cũng không chú ý tới, hần luôn luôn hành tung bất định, ra cửa ngay cả Doãn Lư Nguyệt chưa chắc thông báo cho biết, vì sao đơn độc muốn tới nói cho nàng biết?

Rất nhanh bình định tâm tư, không biết ý định như thế nào, hay là thay hành động của mình kiểm có, Doãn Lư Quang nhẹ nhàng nói, "Ta có việc muốn rời khỏi kinh thành hai ngày, lúc ta không có mặt, hi vọng Cung chủ bỏ qua cho Lư Nguyệt."

"Oh? Thì ra là tới đây cảnh cáo ta." Nam Úc Tịnh nghe được Doãn Lư Quang nói, lông mày khẽ nhíu, trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp không để ý, từ từ nói, "Ta nói rồi, chỉ cần nàng không chọc ta, ta sẽ không động nàng. Nhưng nếu nàng tới trêu chọc ta, muốn ta nhẫn nhịn, không thể nào!"

Doãn Lư Quang nghe được Nam Úc Tịnh nói, vẻ mặt khẽ âm đạm. Trong lòng nàng quả nhiên không có nửa phần để ý hần, hần làm sao có thể yêu cầu nàng vì hần bỏ qua cho Lư Nguyệt?

"Ta đã chiếu cố qua Lư Nguyệt rồi. Nếu là quả thật có chuyện gì, kính xin cung chủ nể tình ta, xuống tay lưu tình." Doãn Lư Quang khẽ nhíu mày, giọng điệu vẫn ôn nhã như cũ, hần ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh một cái, hình như sợ nàng lại một lần nữa nói cự tuyệt, hần nói tiếp, "Tốt lắm. Lư Quang sẽ không quấy rầy Cung chủ, cáo từ."

Ôn nhã: Ôn nhu nhã nhặn

Nam Úc Tịnh lười biếng tựa vào trên giường êm, không lên tiếng ngăn cản. Con người màu đen chăm chú nhìn bóng lưng cao lớn của Doãn Lư Quang, thoáng qua một tia sáng.

"Lại nói Doãn Lư Quang đối xử với ta cũng xem là tốt, thấy chết mà không cứu giống như không tốt lắm?" Trầm mặc chốc lát, trên mặt Nam Úc Tịnh xuất hiện thần thái xinh đẹp tủy ý, nàng từ trên giường êm nhẹ nhàng đi xuống, váy áo màu đỏ kéo ở phía sau, càng lộ ra bên ngoài yêu mị.

Tiểu Tuyết có chút không hiểu nhìn Nam Úc Tịnh, cau mày hỏi, "Thấy chết mà không cứu? Doãn Thiếu chủ chẳng lẽ có chuyện?"

"Trên người hần có vị Hương Hồn." Trên mặt Nam Úc Tịnh vẫn như cũ treo nụ cười, chỉ là tròng mắt màu đen lại như hắc diệu thạch, thoáng qua tinh quang và thâm thúy.

Hương Hồn là một loại độc môn bí dược, người bình thường không cách nào ngửi thấy được thứ mùi này, nhưng có một loại trùng từ lại cực kỳ nhạy cảm với thứ mùi này, men theo thứ mùi này, cho dù cách rất xa, cũng có thể tìm được tung tích người trúng Hương Hồn. Vì vậy, Hương Hồn dùng để theo dõi tìm người là tốt nhất, nhưng nguyên liệu Hương Hồn cực kỳ đắt giá, bình thường người trong võ lâm dùng không nổi Hương Hồn.

Cả võ lâm, người dùng Hương Hồn đi theo dõi, chỉ có Ma Cung và Âm các. Mà Ma Cung là dùng để dò thám tin tức, Âm các dùng để dấu hiệu muốn ám sát mục tiêu.

"Là Âm các? !" Tiểu Tuyết nghe Nam Úc Tịnh nói tới Hương Hồn, trong đầu vừa suy xét, cũng hiểu rõ ra, trong mắt nàng thoáng qua một tia kinh ngạc, Các chủ Âm các không phải đồng ý Cung chủ không xuống tay với Doãn Lư Quang sao? Vì sao trên người Doãn Lư Quang có Hương Hồn?

Nam Úc Tịnh đứng đón lấy ánh mặt trời, ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống trên người nàng, giống như dát lên cho nàng một tầng màu áo khoác vàng, khiến cho người nàng càng phát ra cao quý và thâm sâu không lường được, lông mi của nàng hơi rung động, khoe môi nhẹ nhàng nâng lên, từ từ nói, "Mặc kệ Các chủ Âm các rốt cuộc có ý định gì, có thuận nước đẩy thuyền, tội chi không làm?"

Ám các cũng không phải là thật sự muốn tánh mạng Doãn Lư Quang.

Thứ nhất, lấy dấu hiệu Hương Hồn ám sát mục tiêu, thường là bởi vì thủ vệ bên cạnh mục tiêu rất nghiêm ngặt, ám sát không tiện. Nhưng Các chủ Ám các đích thân đến để đồ Nam Hải, hẳn muốn giết người, thủ vệ có nghiêm ngặt đi nữa cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, cần gì phải dùng dấu hiệu Hương Hồn?

Thứ hai, Các chủ Ám các biết rõ nàng đang ở bên cạnh Doãn Lư Quang, còn dùng Hương Hồn, chẳng lẽ không sợ bút dây động rừng? Lấy mưu lược của Các chủ Ám các tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy, như vậy giải thích duy nhất chính là, hẳn là có ý muốn đánh động đến nàng một chút.

Thứ ba, chính miệng Các chủ Ám các đã đồng ý với nàng không động đến Doãn Lư Quang. Kể từ kinh nghiệm những biến cố kia, nàng đã không tin người khác, nhưng chẳng biết tại sao, đối với Các chủ Ám các, nàng lại có một loại tin cậy không rõ. Có lẽ là bởi vì cảm động bốn năm hãn kiên trì bên bờ tìm kiếm tung tích của nàng chăng?

Mặc kệ rắc tâm Các chủ Ám các rốt cuộc là cái gì, chỉ cần hẳn không thật sự muốn tánh mạng Doãn Lư Quang, như vậy nàng xem một chút, thuận tay thuận nước đẩy thuyền, coi như Doãn Lư Quang thiếu nàng cái mạng, lại có sao mà không làm đấy?

"Đi thôi. Chúng ta theo sau xem một chút." Nam Úc Tĩnh hiện lên nụ cười cao thâm, đôi mắt màu đen giống như đầm nước mênh mông, không nhìn ra chút cảm xúc nào, chỉ có thể loáng thoáng từ trên mặt của nàng nhìn ra mấy phần đùa giỡn mấy phần hăng hái.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mục đích là gì?

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Bởi vì trên người Doãn Lư Quang có Hương Hồn, Nam Úc Tĩnh cũng không sợ mất đầu, vì vậy nàng và Tiểu Tuyết chỉ đi theo xa xa.

Cũng không biết Doãn Lư Quang đột nhiên rời đi kinh thành, đến nơi hoang vu muốn làm cái gì, bên cạnh thậm chí ngay cả một ám vệ đều không mang, đây không phải là rõ ràng làm cho người ta có cơ hội giết hãn sao? Xem ra chuyện nhất định vô cùng bí ẩn.

Doãn Lư Quang đi tới hết sức bí ẩn cẩn thận, nếu không phải bởi vì Nam Úc Tĩnh võ công cực cao, lại chỉ đi theo phía xa, chỉ sợ đã sớm đã bị Doãn Lư Quang phát hiện tung tích.

Doãn Lư Quang dừng bước bên cạnh núi đá, hẳn nhìn chung quanh một chút, xác định không có ai, nhẹ nhàng đi lên núi đá, núi đá kia thế nhưng chậm rãi đi động, mà phía dưới núi đá, thậm chí có một huyết động không lồ.

Nam Úc Tĩnh thấy một màn như vậy, trong mắt lóe lên một tia hứng thú và kinh ngạc, không nghĩ tới Doãn Lư Quang ở ngoài nơi kinh thành này còn cất giấu một bí mật tiêu kim khổng lồ, nơi này không biết cất giữ bao nhiêu tài phú, khó trách hẳn không sợ hãi cử động của Nam vũ sẽ chọc giận Đông Lâm, cũng không gấp chứng thực kho báu của Ma Cung rốt cuộc là thật hay giả, thì ra là hẳn đã sớm có trù tính.

Chỉ tiếc, những thứ trù tính này chỉ là vì người khác làm không công. Mặc dù nàng không biết Các chủ Ám các rốt cuộc là người nào, nhưng ít ra nàng có thể khẳng định, Các chủ sau lưng Ám các rõ thế cục Nam Hải như lòng bàn tay, Doãn Lư Quang làm tất cả, cũng không lừa được ánh mắt của hẳn.

Doãn Lư Quang sau khi đi vào rất nhanh lại ra ngoài, trong tay cầm một xấp ngân phiếu dày, xem ra nhiều hơn vài chục vạn lượng. Nam Úc Tĩnh thấy thế, không khỏi cau mày lại, Doãn Lư Quang cầm nhiều tiền như vậy muốn làm gì?

Nhìn Doãn Lư Quang thả một tín hiệu trong không trung, Nam Úc Tĩnh và Tiểu Tuyết ẩn thân đằng sau một tảng đá lớn, ngừng thờ lẳng lặng chờ đợi, trên mặt Tiểu Tuyết tràn đầy tò mò, mà trong mắt Nam Úc Tĩnh tràn đầy hứng thú, xem ra chuyện càng ngày càng thú vị.

Không bao lâu, một nam tử mang mặt nạ màu bạc thân nhiên đi tới. Tại rừng núi xanh biếc làm nổi bật cả người hẳn, nam tử toàn thân áo đen phiến dật, mỗi một bước đều cao quý tự nhiên, mặt nạ màu bạc cũng không cách nào che giấu được khí chất cao quý rung động lòng người của hẳn.

Giống như hẳn vừa xuất hiện, ý vị trong tất cả núi rừng hội tụ đến trên người hẳn. Đó là một loại thâm trầm, thanh nhã, cao quý, khó có thể dùng lời diễn tả được.

Mà khiến Nam Úc Tĩnh kinh ngạc, không phải nam tử có khí độ xuất chúng phong hoa, mà bởi vì nàng nhận ra người trước mắt này. Hẳn là Các chủ Ám các?

Các chủ Ám các không phải phái người giám thị Doãn Lư Quang sao? Không phải đã hạ Hương Hồn trên thân Doãn Lư Quang sao? Như vậy vì sao hẳn quen biết Doãn Lư Quang, hình như vẫn còn giao dịch bí mật gì đấy?

Mặc dù cách rất xa, nhưng Nam Úc Tĩnh võ công cao cường, tai mắt nhạy bén, loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, mặc dù nghe không được rõ, nhưng mà loáng thoáng nghe được hai chữ "Chiến mã" "Đông Lâm" này.

Chỉ hai chữ này, đối với Nam Úc Tĩnh mà nói, đã đầy đủ rồi. Trong mắt nàng thoáng qua một tia kinh ngạc và thương thức, Các chủ Ám các này quả nhiên không đơn giản, hoặc nói là người sau lưng của hẳn không đơn giản?

Từ loáng thoáng nghe được đối thoại, Nam Úc Tĩnh có thể suy đoán ra, Các chủ Ám các lấy một thân phận khác lấy được tin tưởng của Doãn Lư Quang, hơn nữa cùng Doãn Lư Quang tiến hành giao dịch chiến mã, từ trong tay Doãn Lư Quang lấy được rất nhiều vàng bạc, mà nghe bọn hẳn nói chuyện nhóm chiến mã,

phải trải qua huấn luyện, có thể thao túng.

Phải biết, chiến mã ở trên chiến trường tồn tại cực kỳ trọng yếu, nếu chiến mã ở trên chiến trường đột nhiên bị người thao túng mất đi khổng chế, như vậy lòng quân tất phải đại loạn, chiến tranh này cũng không cần thiết đánh tiếp.

Các chủ Âm các cứ như vậy, không chỉ có thể từ trong tay Doãn Lưu Quang đạt được nhiều tiền bạc, cũng có thể mượn cơ hội đá kích Đông Lâm, đối với hắn mà nói, có thể nói cả hai phe đều có lợi, quả nhiên là tính toán hay. Mà Doãn Lưu Quang cho dù có hiểu biết rõ sự thật, vì có thể đánh bại Đông Lâm, cũng làm cho hắn kiếm được số tiền lớn.

Chân mày quan sát hơi nhíu lại, con người Nam Úc Tịch đen nhánh trong suốt dần dần toát ra một tia kinh ngạc, khóe môi nàng cười càng thêm đậm. Hoặc là, còn có một loại khả năng khác.

Người sau lưng Các chủ Âm các chính là Đông Lâm. Cứ như vậy, không chỉ có thể lừa gạt tiền bạc Doãn Lưu Quang, tiêu hao lực lượng Nam Hải, hơn nữa có thể để cho Doãn Lưu Quang nghĩ nắm chắc phần thắng, cho Nam Hải một đá kích trí mạng, mà những chiến mã kia vốn thuộc về Đông Lâm, căn bản không có bất kỳ tổn thất nào, nhưng có thể lừa gạt tài chính Nam Hải, lại lừa Nam Hải chủ quan.

Nếu quả như thật chính là như vậy, vậy sau lưng Đông Lâm là Các chủ Âm các quả thật quá đáng sợ.

Giống như hoàn thành giao dịch, Các chủ Âm các cầm một xấp ngân phiếu rời đi. Hắn đi không nhanh không chậm, dưới ánh nắng, bóng lưng đen tuyền của hắn lưu lại cũng khó có thể dùng lời diễn tả được.

Sau khi Các chủ Âm các rời đi, Doãn Lưu Quang cũng ly khai.

"Tiểu Tuyết, người cẩn thận đi theo Doãn Lưu Quang, nếu có chuyện liền báo tin hiệu cho ta." Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn phương hướng Các chủ Âm các rời khỏi, trong lòng có suy tính, quay đầu nói với Tiểu Tuyết.

"Vâng, Cung chủ." Tiểu Tuyết mặc dù không biết tính toán trong lòng Nam Úc Tịch, nhưng mà sự phân phó của Nam Úc Tịch, nàng tự nhiên không có ý kiến, vì vậy liền đi theo Doãn Lưu Quang.

Khóe môi Nam Úc Tịch nâng lên một chút ý cười, thi triển khinh công, nhẹ nhàng rơi xuống trên đất bằng phẳng, ngược mắt lên nhìn bóng lưng cao lớn trước mắt, chính là Các chủ Âm các.

"Các chủ cố ý dẫn ta tới, cho ta đến xem Các chủ và Doãn Lưu Quang giao dịch, chẳng lẽ sẽ không sợ ta nói thân phận của người cho Doãn Lưu Quang sao?" Nam Úc Tịch bình tĩnh nhìn bóng lưng Các chủ Âm các, khóe môi khẽ hiện lên nụ cười xinh đẹp, không chút để ý nói.

Các chủ Âm các chậm rãi xoay người lại, mặt nạ màu bạc dưới ánh mặt trời phản xạ ra tia sáng chói mắt, hắn lộ ra nụ cười yếu ớt, âm thanh của hắn giống như cũ êm tai như châu ngọc, từng chữ chắc chắn vô cùng, "Người sẽ không nói."

"Vì sao?" Khóe môi Nam Úc Tịch hiện ra nụ cười, con người đen tuyền không hề chớp mắt nhìn chăm chú Các chủ Âm các, ung dung nói.

Thật sự nàng sẽ không nói. Bởi vì nói ra sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào cho nàng. Nàng vốn muốn phá hủy Nam Hải, cần gì phải làm điều thừa thãi cứu Nam Hải? Nam Hải hủy ở trong tay ai, nàng không thêm để ý, nàng chỉ cần tận mắt nhìn thấy nó bị hủy diệt là được rồi.

"Bởi vì người giống như ta, muốn phá hủy Nam Hải." Xuyên thấu qua khe hở mặt nạ, Nam Úc Tịch có thể thấy con người đen tuyền của Các chủ Âm các đang nhìn nàng, ánh mắt kia sắc bén vô cùng, giống như có thể nhìn thấu tất cả, lại cao ngạo không gì sánh được, giống như tất cả không liên quan tới hắn, hắn trấn định tự nhiên, những câu nói chắc chắn, "Coi như người nói, Doãn Lưu Quang không nhất định tin người."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chúng ta hợp tác chứ?.

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Trong tròng mắt màu đen của Nam Úc Tịch không có chút giao động nào, nụ cười trên khóe môi càng phát ra xinh đẹp. Các chủ Âm các nói không sai một điểm, hắn đã có biện pháp lấy được tin tưởng của Doãn Lưu Quang, để cho hắn không tiếc mạo hiểm phía trước cùng hắn giao dịch, coi như nàng nói ra tất cả, sợ là Doãn Lưu Quang sẽ không tin.

Huống chi, nàng căn bản không muốn nói, cũng không muốn đi ngăn cản. Bởi vì hắn nói rất đúng, nàng muốn phá hủy Nam Hải.

"A, phá hủy Nam Hải? Là một chủ ý tốt." Nam Úc Tịch nhíu mày nhìn Các chủ Âm các, khóe môi cười vui vẻ, nàng duỗi ngón tay mảnh khảnh như ngọc ra, giống như là chỉ xem xét tay của mình, giọng nói từ từ, "Chỉ là, ta muốn phá hủy Nam Hải, mà người, sợ là muốn đầu tót Nam Hải đi."

Các chủ Âm các nghe vậy, chỉ trầm mặc không nói, đôi mắt hắn thâm thúy sắc bén lẳng lặng quan sát nữ tử trước mắt. Không thể không thừa nhận, nữ tử trước mắt hắn là nữ tử cực kỳ thông tuệ, cặp mắt nữ tử này khiến lòng người rung động, thậm chí mấy lần để cho hắn tưởng nàng chính là nàng.

Nhưng nàng đơn thuần như vậy một nữ tử quật cường, tại sao có thể xinh đẹp phong hoa và tâm cơ tàn nhẫn như nữ tử trước mắt này được?

Trong mắt giao động lại từ từ khôi phục bình tĩnh, Các chủ Âm các bình tĩnh nhìn Nam Ưc Tịnh, lời nói ra mang theo một cỗ khó có thể dùng lời diễn tả được hận ý và thương yêu, từng chữ đánh tới nơi sâu nhất trong trái tim Nam Ưc Tịnh, "Bị người thân thích nhất lừa gạt và tổn thương, nhất định rất đau. Như vậy, ta liền muốn phá hủy cả Nam Hải, những người kia khiến cho nàng đau đớn, ta sẽ làm cho họ đau đớn hơn!"

Nam Ưc Tịnh cũng không chậm, nàng trong miệng Các chủ Âm các là người nào, nàng lại không biết sao. Hắn muốn phá hủy Nam Hải, chỉ bởi vì nàng?

Nàng không biết lời Các chủ Âm các rốt cuộc là thật hay giả, mặc kệ hắn là thật sự muốn báo thù cho nàng, hay chỉ coi đây là có đầu tôm Nam Hải, hắn nói câu "Như vậy, ta liền muốn phá hủy cả Nam Hải, những người kia khiến cho nàng đau đớn, ta sẽ làm cho họ đau đớn hơn!" Thật sự tiến vào lòng của nàng, nàng đã nghĩ cảm giác tâm của nàng sẽ không bao giờ có nữa, giờ đây nàng lại cảm thấy rung động trước nay chưa từng có.

Cổ gắng thờ bình thường áp chế tâm tình phức tạp của mình, Nam Ưc Tịnh tận lực bình tĩnh nhìn Các chủ Âm các, khoe môi nàng lên nụ cười xinh đẹp, trông mắt đen mím cười, nói với hắn, "Nếu mục đích của chúng ta nhất trí, như vậy, chúng ta hợp tác chứ?"

Nam Ưc Tịnh nói giống như Các chủ Âm các đã đoán trước, hắn phất người đi trở lại hỏi báo nói Nam Ưc Tịnh ở Doãn phủ thường đi lại chung quanh, hình như đang tìm gì, hắn liền đoán được ý đồ Nam Ưc Tịnh. Nàng muốn tìm, chỉ sợ là 18 cuốn hồ sơ kia?

Vì vậy hôm nay hắn cố ý dẫn Nam Ưc Tịnh đến, chính là vì biết rõ ý đồ Nam Ưc Tịnh rốt cuộc là gì. Nếu nàng cũng muốn phá hủy Nam Hải, như vậy hắn liền hợp tác với nàng. Nếu nàng không có ý đó, vậy hắn sẽ không chút do dự giết nàng. Bởi vì, kế hoạch của hắn không phép xuất hiện một chút sơ.

Nữ tử trước mắt quá mức thông tuệ, nếu mục đích của nàng và hắn bất đồng, khó bảo toàn ngày sau sẽ không trở ngại kế hoạch của hắn. Biến cố trong kế hoạch, hắn chỉ có một cách làm, đó chính là diệt trừ hậu hoạn!

"Tốt. Người bên trong ta bên ngoài, như thế nào?" Việc Nam Ưc Tịnh đề nghị với Các chủ Âm các hắn vui vẻ đồng ý, vẻ mặt của hắn không có chút giao động, đứng chấp tay, không nói hết được vẻ lạnh lùng và thanh nhã, hắn nhìn Nam Ưc Tịnh, nhàn nhạt nói ra.

Nàng vốn dĩ tính toán tạo hỗn loạn từ bên trong Nam Hải, khiến Nam Hải tan rã từ bên trong, đến lúc đó chỉ cần nghĩ biện pháp dẫn Đông Lâm ra tay, Nam Hải tự nhiên hủy diệt, hôm nay có Các chủ Âm các, Đông Lâm bắt tay, không cần nàng quan tâm. Nàng chỉ cần làm cho cục diện chính trị Nam Hải càng loạn càng tốt.

"Một lời đã định!" Khoe môi Nam Ưc Tịnh có chút nhếch lên, ánh mắt sáng rực nhìn Các chủ Âm các.

Các chủ Âm các khẽ mất hồn, là do ánh mắt trời quá lóa, hay là do hào quang trong mắt nữ tử trước mắt quá rực rỡ, lại để cho tầm mắt hắn không dời được? Vì sao một cử chỉ của nữ tử này có thể động đến được dòng suy nghĩ của hắn, vì sao nhìn đôi mắt nàng, hắn luôn nhớ tới cặp mắt khiến hắn nhớ thương kia?

"Sườn núi ngoại ô năm dặm, cho người một cơ hội lấy được tin tưởng của Doãn Lưu Quang." Các chủ Âm các dời đi tầm mắt, lạnh nhạt nhìn Nam Ưc Tịnh, từ từ nói.

Nghe vậy, trên mặt Nam Ưc Tịnh lộ ra nụ cười lười biếng, mờ hai mắt nhìn, trong mắt toát ra một tia ngây thơ, nàng cười nói, "Còn tưởng rằng một chuyển tay không, không có thuận nước đẩy thuyền. Đã như vậy, liền cảm ơn Các chủ khổ tâm an bài."

Hồng y nhanh nhẹn thoáng qua, trong nháy mắt bóng dáng của Nam Ưc Tịnh liền biến mất trước mặt Các chủ Âm các, tuyệt đỉnh khinh công cao như vậy, dù là hắn, cũng không chắc có thể đuổi theo kịp?

Thời điểm Nam Ưc Tịnh chạy tới năm dặm sườn núi, vừa lúc nhìn thấy Doãn Lưu Quang bị sát thủ bao bọc vây quanh, phía trên cầm y màu xanh dương đã có mấy vết thương, xem ra tình huống rất là nguy cấp. Tiểu Tuyết đang chuẩn bị bắn tín hiệu, Nam Ưc Tịnh đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiểu Tuyết, khiến nàng sợ hết hồn, sợ hãi kêu lên.

Sát thủ và Doãn Lưu Quang đều đưa tầm mắt nhìn đến chỗ tiếng hét, Nam Ưc Tịnh bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tuyết một cái, đành phải hiện lên nụ cười, thần nhiên từ trong rừng cây đi ra, vô cùng lười biếng nhún vai một cái, từ từ nói, "Bỏ tọa trong lúc rảnh rỗi ra ngoài dạo chơi, cũng có thể đụng vào trường hợp máu tanh thế này, thật là xui xẻo."

Ánh mắt Doãn Lưu Quang phức tạp nhìn Nam Ưc Tịnh đột nhiên xuất hiện, khẽ nhíu mày. Tại sao nàng lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Những sát thủ kia hình như không biết thân phận của Nam Ưc Tịnh, một người trong đó chỉ vào Nam Ưc Tịnh quát lớn, "Cái gì bỏ tọa không bỏ tọa! Ít hù dọa người! Người cho là mặc y phục màu đỏ mang một cái khăn che mặt chính là Cung chủ Ma Cung rồi hả?!"

Sát thủ kia vốn là chỉ là thuận miệng châm chọc, nhưng không có nghĩ đến bị hắn nói đúng. Khoe môi Nam Ưc Tịnh tạo lên nụ cười xinh đẹp, trong tròng mắt đen thoáng qua một tia sát ý, từ từ nói, "Không nghĩ tới thanh danh của bỏ tọa khá lớn nha. Chỉ tiếc, biết rõ bỏ tọa, nhưng vẫn là có mắt không trông. Cái kia không có biện pháp, bỏ tọa không thể làm gì khác hơn là thay Các chủ Âm các dọn dẹp những thủ hạ vô năng có mắt không trông này!"

Dứt lời, không chút nào chần chờ, tơ lụa trong tay áo màu đỏ trong nháy mắt liền bay ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai quét qua chỗ mười mấy tên sát thủ, mười mấy tên sát thủ, không kịp phản kháng, toàn bộ đã bị chết dưới một kích của Nam Ưc Tịnh, võ công cao cường kia, đã đủ thấy.

Mặt Nam Ưc Tịnh không có vẻ gì nhìn từ thì đầy đất, vẫn nụ cười thần nhiên như cũ, trong tròng mắt đen hiện ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng. Các chủ Âm các này thật độc ác, chỉ là một tuồng kịch, mà ngay cả đám tánh mạng thủ hạ nhiều như vậy cũng không để ý?

Từ phản ứng của những tên sát thủ kia, nàng đã biết Các chủ Âm các giao phó cho bọn hắn trước đó, thời điểm khi hắn để cho bọn họ ra ngoài ám sát, cũng đã bỏ qua tánh mạng của bọn họ rồi. A, nếu chủ tử bọn hắn không để ý, nàng tự nhiên sẽ không nương tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Không phân biệt tốt xấu!.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Tay áo đồ lửa trên không trung mở ra đường cong xinh đẹp, giống như máu tươi đầy đất vô cùng diễm lệ, Nam Úc Tịch bước chân nhẹ nhàng đi tới trước mặt Doãn Lưu Quang, trông mắt đen sâu thẳm hình như còn nở nụ cười vui vẻ.

Doãn Lưu Quang nhìn thi thể đầy đất, không thể tin nhìn qua nữ tử trước mắt, sắc mặt cực kỳ phức tạp. Đã sớm nghe nói Cung chủ Ma Cung tàn nhẫn vô tình, giết người không chớp mắt, thế nhưng hắn vẫn cố chấp không chịu tin tưởng. Bây giờ chính mắt hắn nhìn nàng cười nói tự nhiên hết sức đã giết chết toàn bộ hơn mười sát thủ, mắt cũng không nháy một cái.

Trước tiên tạm thời không nói nàng thủ đoạn tàn nhẫn, hắn bây giờ rất kỳ quái, tại sao nàng lại vừa xuất hiện ở chỗ này? Chẳng nàng một mực âm thầm theo dõi hắn? Như vậy hắn và ngân diện nhân giao dịch, nàng đã thấy được sao?

"Không biết Cung chủ tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?" Doãn Lưu Quang khẽ nhíu mày, ánh mắt bên trong nhìn Nam Úc Tịch nhiều hơn mấy phần quan sát và đề phòng.

Nam Úc Tịch chú ý tới thần sắc biến hóa của Doãn Lưu Quang, trong mắt đen mấy phần toát ra ý trách cứ, làm như có chút giận, nghiêng nửa người sang nói, "A, thật là không phân biệt tốt xấu, không thấy được tâm ý. Ta đặc biệt chạy tới cứu người, người lại hoài nghi ta."

Doãn Lưu Quang bị Nam Úc Tịch nói hơi ngẩn ra, Cung chủ Ma Cung thật là tâm tư nhạy cảm, hắn hỏi qua một câu, nàng đã nhìn rõ tâm tư của hắn. Nhìn qua nữ tử trước mắt, Doãn Lưu Quang không có chút sợ sệt, mới vừa rồi vẫn còn giết người không nháy mắt, tàn nhẫn như sứ giả địa ngục, lúc này bên trong vẻ mặt thậm chí có mấy phần ngây thơ, tinh khiết giống như hài đồng, thật khiến hắn liên hoài nghi nhưng không đành lòng.

"Lưu Quang cũng không phải là hoài nghi Cung chủ, chỉ là tò mò Cung chủ vì sao lại trùng hợp xuất hiện, chẳng lẽ là Cung chủ biết người ám sát Lưu Quang là ai?" Doãn Lưu Quang thu lại tâm tư, bình tĩnh nhìn thẳng Nam Úc Tịch, trong mắt ít đi mấy phần quan sát và chất vấn, nhiều hơn mấy phần áy náy và dịu dàng.

Nam Úc Tịch nghe Doãn Lưu Quang nói như thế, lông mi khẽ rũ xuống, quét qua thi thể trên đất, trong mắt đen thoáng qua một tia lạnh lùng, nhếch môi cười nói, "Buổi trưa người tới nói với ta thì ta nghĩ thấy được trên người người có hương vị, nhất thời không nhớ được là mùi gì. Một lát sau mới phản ứng được là hương hồn, sợ người gặp nguy hiểm, ta liền men theo hương hồn một đường đuổi theo, đúng lúc thấy người bị đâm"

"Hương hồn? !" Doãn Lưu Quang nghe Nam Úc Tịch giải thích, mặc dù trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng nghĩ tới Nam Úc Tịch không cần thiết lừa hắn, vì vậy liền nhíu mày mà hỏi, "Những sát thủ này là Ám các sao?"

Doãn Lưu Quang mặc dù không nghĩ thấy được mùi hương hồn, nhưng hương hồn là Ma cung và Ám các chuyên dùng, hắn biết rõ. Mà nếu Nam Úc Tịch ra tay cứu hắn, lại nhẫn tâm giết những sát thủ này, những sát thủ kia tự nhiên không thể nào là Ma cung, như vậy chỉ có thể là Ám các.

Chỉ là hắn và Ám các làm không có dính líu gì nhau, vì sao sát thủ Ám các lại muốn ám sát hắn đây? Chẳng lẽ có người bỏ tiền muốn tính mạng hắn sao? Như vậy người muốn tính mạng hắn, là ai đây?

"Thoạt nhìn là như thế. Chỉ là cũng không loại trừ trường hợp có người lợi dụng hương hồn giả mạo người Ám các." Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn thi thể trên đất, thông thả ung dung nói, tiếp theo lại nhíu lông mày, bên trong thoáng qua một tia trào phúng, từ từ nói, "Dĩ nhiên, cũng có khả năng là ta cố làm ra vẻ huyền bí."

Doãn Lưu Quang nghe được trong lời nói của Nam Úc Tịch có ý châm chọc, biết Nam Úc Tịch còn đang tức giận vừa rồi hắn chất vấn nàng, không khỏi nhẹ nhàng nói, "Cung chủ vẫn còn tức giận Lưu Quang?"

"Ta sao dám tức giận Thiếu chủ? Cứ cho là ta ngàn dặm xa xôi chạy tới xen vào việc của người khác đi!" Nam Úc Tịch không chút để ý vung tay áo bảo lên, xoay người không quay đầu lại ra khỏi đình nghỉ mát.

Tiểu Tuyết thấy Nam Úc Tịch rời đi, vội vàng đi theo, nhỏ giọng nói bên tai Nam Úc Tịch, "Cung chủ tại sao lại làm chuyện không vui với Doãn thiếu chủ cơ chứ? Không phải muốn mượn cơ hội này lấy một nhân tình sao?"

Nam Úc Tịch nghe vậy, chỉ hơi nhếch môi, trong mắt đen để lộ ra mấy phần cao thâm, làm như đã có tính toán.

"Cung chủ chờ một chút." Doãn Lưu Quang thấy Nam Úc Tịch phát tay áo đi, lập tức đuổi theo, ở sau lưng Nam Úc Tịch vội vàng hô.

Bước chân của Nam Úc Tịch khẽ dừng lại, ánh sáng trong mắt sáng ngời, nụ cười trên khóe môi sâu hơn, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra xoay người, nhíu mày hỏi, "Doãn thiếu chủ còn có gì muốn hỏi sao?"

"Cung chủ vừa cứu mạng, Lưu Quang nhớ kỹ, ngày sau nếu Cung chủ có gì phân phó, chỉ cần không trái với đạo nghĩa và lợi ích Nam Hải, Lưu Quang nhất định hết sức hoàn thành!" Doãn Lưu Quang nhìn Nam Úc Tịch, ánh mắt ôn hòa, từng chữ kiên định mà nói ra.

Tiểu Tuyết thấy thế, giờ mới hiểu được Nam Úc Tịch dụng tâm. Doãn Lưu Quang vốn cảm thấy nghi ngờ khi Cung chủ đột nhiên xuất hiện, nếu Cung chủ vào thời khắc này đòi hỏi nhân tình Doãn Lưu Quang, chỉ sợ sẽ làm Doãn Lưu Quang hoài nghi, không bằng trực tiếp giả bộ tức giận rồi đi, tự nhiên Doãn Lưu Quang sẽ cảm thấy áy náy, chủ động mà đưa ra trả lại nhân tình. Cung chủ quả nhiên tâm tư kín đáo, mưu lược hơn người.

"A, không làm trái với đạo nghĩa và lợi ích Nam Hải? Thì ra là Quỳnh Lạc ở trong lòng Doãn thiếu chủ ngay cả đạo nghĩa làm người cũng không có?" Nam Úc Tịch nhíu lông mày, trong con ngươi đen nửa ẩn ý giễu cợt, nhìn Doãn Lưu Quang một cái, lại lần nữa quay lưng đi, từ từ nói, "Chỉ là, Doãn thiếu chủ cam kết, ta nhớ."

Doãn Lưu Quang dừng tại chỗ, nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch đi xa, trong mắt hiện ra một làn sương mù mờ mịt. Cung chủ Ma Cung rốt cuộc là nữ tử như thế nào?

Thỉnh thoảng tà mị, thỉnh thoảng thiên chân vô tà, thỉnh thoảng tàn nhẫn bất thường. Mặc dù có khăn che mặt, thế nhưng đôi mắt đen giống như có thể diễn tả ra tất cả tâm tư của nàng, nhưng nếu như ngươi cẩn thận tìm kiếm, trong tròng mắt đen này phản chiếu toàn bộ là cảnh tượng huyền ảo, căn bản không cách nào thấy được nội tâm của nàng.

Một nữ tử bí ẩn, có võ công cao tuyệt diệu, tuyệt đỉnh thông minh, nàng là làm việc tùy tiện, tùy ý cười, dễ dàng bắt hấn chú ý đến.

Khẽ lắc đầu một cái, ánh mắt và khóe môi Doãn Lưu Quang lộ ra nụ cười phức tạp, đi về phía trước.

Chỗ bóng tối, từ một nơi bí mật Các chủ Âm các thấy được tất cả đi ra, ánh mặt trời chiếu trên người hấn một bộ đồ đen càng nổi bật phát ra thâm thúy và tĩnh mịch. Hấn nhìn phương hướng Nam Úc Tịch và Doãn Lưu Quang rời khỏi, ánh mắt tĩnh mịch mà phức tạp.

Thiếu chủ Doãn gia Nam Hải lại động tình với Cung chủ Ma Cung có tâm niệm muốn phá hủy Nam Hải? Chuyện này chỉ sợ rằng sẽ rất bi thảm thôi.

Đột nhiên nhớ tới Nam Úc Tịch đã từng nói, không được động đến Doãn Lưu Quang, chẳng lẽ nàng cũng có tình cảm với Doãn Lưu Quang sao? Chẳng biết tại sao, nghĩ đến điểm này, trong lòng hấn đột nhiên không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hạ độc? Một chút thủ đoạn mà thôi!

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Sau khi Nam Úc Tịch trở lại Doãn phủ nàng sống rất thoải mái qua vài ngày, bởi vì cùng Các chủ Âm các xác lập quan hệ hợp tác, nàng không cần gấp gáp động thủ, dù sao sau đại thọ Nam Vũ, hoàng hậu và quý phi sẽ tự tìm tới cửa, đến lúc đó muốn làm cho nội vụ Nam Hải hỗn loạn, không phải là chuyện dễ dàng sao.

Chỉ là có một chút việc khiến nàng rất phiền não. Đó chính là kể từ ngày đó nàng thuận tay cứu Doãn Lưu Quang một mạng, sau đó châm chọc hấn mấy câu, Doãn Lưu Quang giống như là biến thành người khác vậy, luôn là chạy tới nơi này tìm nàng đánh cờ tâm sự.

Mặc dù nàng không ngại có người cùng nàng giết thời gian, thuận tiện còn có thể để cho nàng moi ra một chút tình báo, chỉ là Doãn Lưu Quang mỗi ngày tới đây, lại đưa tới một nữ nhân điên cuồng ghen tỵ, bí quá hoá liều hạ độc trong nước trà của nàng.

"Cung chủ sao không uống trà?" Tiểu Tuyết thấy Nam Úc Tịch cầm ly trà nhẹ nhàng ngửi một cái, liền lại đem ly trà để lên bàn, không khỏi nghi ngờ hỏi.

Nam Úc Tịch nhíu lông mày, bên trong con ngươi đen nhánh thoáng qua một tia lạnh, khóe môi hiện lên nụ cười lười biếng, đưa tay xoay nắp bình trà, từ từ nói, "Có hủ cốt tán trong nước trà, còn có thể uống sao?"

Hủ cốt tán là một loại dược cực kỳ âm độc, nếu trúng loại độc này, thi thể sẽ rất nhanh rửa nát, tử trạng cực kỳ đáng sợ, hơn nữa trước khi chết còn có thể trải nghiệm xương ống chân đứt từng đoạn đau đớn. Cho thấy người hạ độc quả nhiên là hận thấu nàng.

Chỉ tiếc nàng từ nhỏ đã trải qua cuộc sống tối tăm không ánh mặt trời, không khác nhiều lắm, nhiều nhất chính là thời gian. Mặc kệ là cảm kỳ thư họa, hay là quyền mưu chi đạo, y lý võ công, nàng đều đọc lướt qua, ở Ma Cung bốn năm, càng thêm dốc lòng nghiên cứu võ công và thuốc độc. Muốn sống sót ở nơi người ăn thịt người này, nhất định bản lãnh không được để bị ăn sạch!

"Hủ cốt tán?! Tại sao có thể là hủ cốt tán?!" Tiểu Tuyết mặc dù không thể phân biệt ra trong nước trà có độc vì mùi trong trà vô cùng nhạt nhẽo, nhưng hủ cốt tán nàng lại biết đến, nghe Nam Úc Tịch nói như thế, lập tức về mặt đại biến, thất kinh hỏi.

Nam Úc Tịch chậm rãi đứng lên, bên trong con ngươi đen nhánh có từng tia hàn quang, giống như chùy thủ ẩn trong vỏ đao, môi nàng hiện ra một tia cười lạnh lùng, hỏi, "Lá trà này không phải Ma Cung mang tới, ta nhớ được là Doãn Lưu Quang sai người đưa tới?"

"Không sai. Đích xác là Doãn Thiếu chủ phái người đưa tới. Nhưng Doãn Thiếu chủ làm sao có hạ độc Cung chủ chứ?" Chân mày Tiểu Tuyết cau chặt một chỗ, nàng thấy Doãn Thiếu chủ đối xử với Cung chủ cực tốt, làm sao có thể muốn hại Cung chủ đây? Huống chi nếu hấn muốn hại Cung chủ, sẽ có rất nhiều cơ hội, cần gì đặc biệt đưa tới lá trà có độc?

Nam Úc Tịch cũng không ngay lập tức trả lời, mà là đi tới chỗ đặt lá trà, đưa tay cầm một nhúm lá trà, để trước mũi ngửi một cái, tròng mắt đen xẹt qua một tia tinh quang, khóe môi nàng lên nụ cười bí ẩn, "Quả nhiên là lá trà có vấn đề. Đi, chúng ta đi hỏi Doãn Thiếu chủ một chút, lá trà này rốt cuộc là từ đâu tới, hi vọng không là Doãn tiểu thư cho hấn!"

Tiểu Tuyết nghe được lời Nam Úc Tịch nói, lúc này mới sáng tỏ. Trong lúc Doãn Thiếu chủ mạng lá trà đưa tới không kiểm tra qua, e rằng hấn cũng không biết trong lá trà có độc, chỉ là làm sao Cung chủ có thể biết lá trà có vấn đề?

"Cung chủ làm thế nào người biết lá trà có vấn đề, mà không phải nước hoặc là cái ly có vấn đề?" Tiểu Tuyết vừa đi theo Nam Úc Tịch đến viện, vừa tò mò hỏi.

Trong mắt Nam Úc Tịch vẫn mang vẻ cao thâm như cũ, giọng nói nàng từ từ, giải thích, "Thời điểm Doãn Lưu Quang cầm lá trà đến đây ta liền chú ý tới lá trà giống như đã bị mở qua. Nhưng Doãn Lưu Quang tuyệt đối sẽ không đưa lá trà dùng qua cho ta, vì vậy lúc đó ta cũng có chút nghi ngờ."

Mà nàng từng trải qua những thứ biến cố kia, nàng làm việc vẫn luôn tương đối cẩn thận, đồ đưa đến, dĩ nhiên sẽ quan sát kỹ. Khi nàng phát hiện nước trà có độc, cũng nghĩ đến mấy loại khả năng này.

Thứ nhất, có người hạ độc. Điều này không có khả năng. Bởi vì nước trà là Tiểu Tuyết tự mình thay nàng lấy, nàng tin Tiểu Tuyết, tự nhiên sẽ loại bỏ khả năng này.

Thứ hai, nước có độc. Điều này cũng không thể nào. Bởi vì cả Doãn phủ dùng nước đều từ một nguồn, lấy thủ vệ Doãn phủ, không thể nào xuất hiện khả năng nguồn nước bị người đầu độc, chuyện lớn như vậy chắc chắn sẽ phát hiện ra, mà nàng cũng không đến nỗi xui xẻo là người đầu tiên uống nước.

Thứ ba, cái ly có độc. Không thể nào. Cái ly là nàng mang từ Ma Cung tới, vẫn để bên trong phòng, mà phòng của nàng luôn không cho phép người ngoài tiến vào, căn bản không thể có người tới hạ độc.

Vì vậy, chỉ còn lại vấn đề lá trà, đúng lúc nàng nhớ tới điểm hiềm nghi hôm qua, vì thế mới có suy đoán như vậy. Người độc hại nàng, tuyệt đối không phải Doãn Lưu Quang, như vậy tất nhiên là người Doãn Lưu Quang tin tưởng.

Cả Doãn phủ, người Doãn Lưu Quang tin tưởng rồi muốn đẩy nàng vào chỗ chết, chỉ có một người. Đáp án này đã rõ ràng.

"Kẻ hạ độc là Doãn tiểu thư?" Tiểu Tuyết nghe Nam Úc Tịch nói, nghĩ đến lúc trước nàng nói hi vọng lá trà không phải là Doãn tiểu thư cho hắn, lập tức phản ứng lại, có chút kinh ngạc hỏi.

Doãn Lưu Nguyệt thoát nhìn dịu dàng động lòng người, sao lại có thể ác độc như vậy. Ngay cả lúc trước nàng và Cung chủ có chút hiểu lầm, nhưng cũng không đến nỗi hạ độc chứ?

"Từ nàng, ta thật không nghĩ tới người khác." Nam Úc Tịch hình như không kinh ngạc, Doãn Lưu Nguyệt vốn không phải là hạng người lương thiện gì, nếu nàng sống được đến lúc này, sao có thể bị người bề ngoài lừa gạt, như vậy nàng đã chết một trăm lần rồi, cũng không nhận nhiều khổ như vậy.

"Thật không nhìn ra, nàng ác độc như vậy!" Tiểu Tuyết rất tin lời Nam Úc Tịch nói không nghi ngờ, nghe Nam Úc Tịch nói, trong lòng lập tức đầy căm phẫn.

Nam Úc Tịch từ chối cho ý kiến nhẹ nhàng cười một tiếng, mâu trung xoẹt qua thần sắc phức tạp, nhìn Tiểu Tuyết, từ từ nói, "Nếu để cho người nhìn ra nàng là người ác độc, chỉ sợ ngay cả về ác độc cũng không thấy."

Người chân chính đa thương, vĩnh viễn sẽ là trong ngày thường dịu dàng vô cùng với người, thời điểm người không có phòng bị nhất, bất ngờ không kịp đề phòng cho người một đao chí mạng!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trâm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Mong người lần sau đừng ngu xuẩn như vậy!.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Thời điểm Nam Úc Tịch dẫn Tiểu Tuyết thân nhiên đi tới chủ viện, Doãn Lưu Quang đang trong đình viện nghe Doãn Lưu Nguyệt đánh đàn, vẻ mặt của hắn ôn hòa bình thản, giống như đang lắng nghe tiếng đàn Doãn Lưu Nguyệt, mà Doãn Lưu Nguyệt vẫn nhìn chăm chăm vào Doãn Lưu Quang, đôi con ngươi tràn đầy ái mộ, rõ ràng thấy say mê không che dấu.

Nam Úc Tịch đột nhiên xuất hiện khiến tiếng đàn Doãn Lưu Nguyệt ngưng, Doãn Lưu Quang nhìn trên người Nam Úc Tịch. Y phục của nàng mặc kệ là bao nhiêu kiểu dáng, vẫn chỉ có một điểm chung, đó chính là màu đỏ như lửa. Chói mắt đến mức làm cho không người ta không có cách nào dời đi tầm mắt.

"Quỳnh Lạc, sao ngươi lại tới đây?" Mấy ngày nay chung đụng với Nam Úc Tịch, Doãn Lưu Quang đối với Nam Úc Tịch từ gọi Cung chủ Ma Cung biến thành Quỳnh Lạc, hình như cho là Nam Úc Tịch đặc biệt tới tìm hắn, trong mắt Doãn Lưu Quang dấy lên một tia sáng, có vẻ thần thái chiếu lên người.

Nam Úc Tịch lại chưa từng chú ý tới Doãn Lưu Quang bởi vì nàng đến mà dấy lên một tia sáng sáng, nàng ngược mắt nhìn Doãn Lưu Nguyệt đang cố làm trấn định, không mặn không nhạt nói, "Ta là tới cảm ơn lá trà của ngươi, không biết ngươi lấy lá trà từ nơi nào?"

Doãn Lưu Nguyệt nghe được Nam Úc Tịch nói, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng trọn to hai mắt nhìn chăm chăm Nam Úc Tịch, trong mắt tràn đầy không thể tin. Hừ cốt tan vào miệng, thần tiên khó cứu. Nam Úc Tịch làm sao có thể còn hoàn hảo đứng ở chỗ này?! Chẳng lẽ nàng không trúng độc, còn phát hiện trong trà có độc?!

Không thể nào. Người nọ rõ ràng nói cho nàng biết hừ cốt tán xen lẫn trong trà vô sắc vô vị, Nam Úc Tịch làm sao có thể biết được?!

Doãn Lưu Quang không biết ngọn nguồn, chỉ cho là Nam Úc Tịch thật sự thích lá trà này, không khỏi dịu dàng cười nói, "Đây là Thiên Sơn Bích Loa. Nếu như ngươi thích, ta cho Lưu Nguyệt đi Trà trang lấy về."

Quả nhiên là Doãn Lư Nguyệt.

Nam Ưc Tịnh nghe vậy, ánh mắt giống như lợi kiếm sắc bén thẳng tắp bắn về phía Doãn Lư Nguyệt, nhìn Doãn Lư Nguyệt gần như ngồi không vững, suýt nữa từ trên ghế ngã xuống. Nam Ưc Tịnh thấy thế, hiện lên nụ cười xinh đẹp châm chọc, từ từ nói, "Thượng đẳng Thiên Sơn Bích Loa, thật là đáng tiếc nha. Đinh hủ cốt tán, có thể bị hủy sạch."

Doãn Lư Nguyệt nghe được Nam Ưc Tịnh nói, sắc mặt càng thêm trắng bệch không còn chút máu nào, nàng vội vàng hấp tấp từ trên ghế đứng lên, chỉ vào Nam Ưc Tịnh nói, "Cái gì hủ cốt tán! Người ở đây nói gì!"

Doãn Lư Quang thấy thế, không khỏi cau mày lại. Trong lá trà có hủ cốt tán? Đây là hủ cho Doãn Lư Nguyệt tự mình lấy ra từ bên trong Trà trang, tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Chẳng lẽ là Doãn Lư Nguyệt hạ độc trong lá trà? Không, không thể nào. Lư Nguyệt dịu dàng như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? !

Như vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây?

"Cầm hủ cốt tán trong lá trà ta thật không dám uống, phiền toái Doãn Thiếu chủ cầm nó trở về đi thôi." Nam Ưc Tịnh hình như không thèm để ý chút nào đến Doãn Lư Nguyệt, nàng lạnh lùng nói với Doãn Lư Quang.

Doãn Lư Quang nghe vậy, nhíu mày hỏi, "Bên trong lá trà này tại sao có thể có hủ cốt tán? Quỳnh Lạc người biết xảy ra chuyện gì?"

"Xảy ra chuyện gì? Lá trà này tổng cộng trải qua tay mấy người, không phải Doãn Thiếu chủ, dĩ nhiên là Doãn tiểu thư." Nam Ưc Tịnh nghe vậy, làm như nghe được chuyện gì đáng cười, từ từ nói.

Doãn Lư Quang sau khi nghe được, chân mày nhíu chặt. Hủ tự nhiên hủ, vấn đề không phải xuất hiện ở Trà trang, cũng không phải xuất hiện ở trong tay hủ, chỉ có thể là Doãn Lư Nguyệt động tay động chân, nhưng hủ thế nào cũng không muốn tin tưởng. Doãn Lư Nguyệt lại làm ra chuyện hạ độc như vậy.

"Lư Nguyệt, người đi lấy lá trà có để cho người khác cầm không?" Doãn Lư Quang vòng vo, ôn hòa nhìn Doãn Lư Nguyệt, dịu dàng hỏi.

Doãn Lư Nguyệt nghe được Doãn Lư Quang nói, ánh mắt khẽ lóe lên, trong lòng thật nhanh tính toán, tiếp theo lộ ra nét mặt yếu đuối, làm như có chút khổ sở nói, "Lá trà là ta cho Tiểu Hồng đi lấy, lấy tới ta liền đưa cho Lư Quang ca ca. Chẳng lẽ Lư Quang ca ca không tin ta sao?"

Nhìn trên mặt Doãn Lư Quang xuất hiện vẻ khó xử, trong lòng Doãn Lư Nguyệt không khỏi hận nghiêng răng nghiêng lợi, như vậy mà cũng không hại chết được Nam Ưc Tịnh! Nàng mới đến trong phủ nửa tháng, Lư Quang ca ca giống như tin tưởng nàng hơn sao? Mà ngay cả bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên tình cảm cũng không sánh bằng sao?!

Trong lòng tức giận, ánh mắt Doãn Lư Nguyệt oán độc nhìn Nam Ưc Tịnh, giọng nói gai góc châm chích, "Hủ cốt tán vô sắc vô vị, không biết Cung chủ Ma Cung làm thế nào kết luận trong lá trà có hủ cốt tán? Thật là kỳ quái!"

"Oh. Thì ra là người cho rằng hủ cốt tán vô sắc vô vị, cho nên mới chọn nó tới hại ta?" Nam Ưc Tịnh nghe được Doãn Lư Nguyệt nói, nhíu lông mày, trong mắt toát ra chút châm chọc, tiếp tục nói, "Người bán độc được đưa cho người không có nói cho người biết sao? Hủ cốt tán mặc dù vô sắc vô vị, nhưng vừa gặp phải nước, sẽ phát ra mùi hồng nhân nhạt. Mặc dù người thường không phân biệt được, nhưng không khéo, mũi của ta khác người rất nhạy cảm."

Doãn Lư Nguyệt nghe được Nam Ưc Tịnh nói, sắc mặt khẽ biến thành tái nhợt, trong mắt lóe lên một chút hoảng hốt và ảo não.

Doãn Lư Quang thấy thế, cũng đã hiểu rõ. Dù hủ không thể tin được, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt. Doãn Lư Nguyệt thu nhỏ trong khuê học tập cảm kỳ thư họa, đối với độc được y lý một chữ cũng không biết, làm sao có thể biết hủ cốt tán vô sắc vô vị?

Hủ thật sự không nghĩ ra, cho tới nay hủ sùng ái muội muội, muội muội dịu dàng làm người hài lòng, lại sẽ làm ra chuyện ác độc như vậy!

Trong lòng thờ dài một tiếng, ánh mắt Doãn Lư Quang phức tạp nhìn Doãn Lư Nguyệt một cái, trong mắt tràn đầy thất vọng và bất đắc dĩ, ngay cả chuyện này chính xác là Doãn Lư Nguyệt gây nên, nhưng muốn hủ vì thế giết Doãn Lư Nguyệt hoặc là làm cái gì khác, hủ thật sự không làm được. Dù sao hủ chỉ có một người muội muội duy nhất này.

"Quỳnh Lạc, chuyện này sợ còn có hiểu lầm. Lư Nguyệt sẽ không làm thế, chỉ sợ là nha hoàn bên người nàng động tay động chân." Doãn Lư Quang khẽ nhíu mày, hủ biết chuyện này nhất định phải cho Nam Ưc Tịnh một cái công đạo, bởi vậy chỉ đành phải nói như vậy.

Nam Ưc Tịnh nghe xong, ý giễu cợt trong mắt càng đậm, nàng nhân nhạt nhìn Doãn Lư Quang, từ từ nói, "Hiểu lầm sao? A, chỉ sợ trong lòng người cũng đã rõ ràng chân tướng."

Thấy sắc mặt Doãn Lư Quang hơi biến, Nam Ưc Tịnh dời tầm mắt chuyển qua trên mặt Doãn Lư Nguyệt, nhìn chăm chú mặt của nàng, nói từng chữ, "Ta sớm khuyên người đừng chọc ta nữa rồi. Hôm nay ta cấp cho Doãn thiếu chủ một bộ mặt, bỏ qua cho người một lần cuối cùng! Nếu có lần tiếp theo, ta tuyệt không khách khí. A, đúng rồi, nếu lại có lần tiếp theo, ta mong người không cần ngu xuẩn như vậy!" [>8

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trâm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Giang thượng vương gia Tây Nhạc Linh.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Trải qua sự kiện hạ độc lần trước, Doãn Lưu Nguyệt vẫn chưa từng tìm Nam Úc Tĩnh làm phiền, cũng không biết là cảnh cáo của Nam Úc Tĩnh có tác dụng, hay là Doãn Lưu Quang sau lưng dạy dỗ nàng.

Nam Úc Tĩnh đã ở Doãn phủ suốt cả một tháng, toàn bộ lai lịch Doãn gia đã có thể thăm dò rõ ràng. Mất thấy sắp đến đại thọ Nam Vũ, trên đường hẳn là rất náo nhiệt, Nam Úc Tĩnh nhất thời cao hứng, liền dẫn Tiểu Tuyết đi dạo phố.

Không nghĩ tới mỗi lần đi dạo phố, luôn gặp phải rắc rối.

"Chủ tử nhà ta đã coi trọng bức họa này rồi." Một nam tử đầu gối đưa tay ngăn cản Nam Úc Tĩnh đang muốn lấy tranh, lạnh lẽo nói.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy, chậm rãi nâng lên trông mắt, ánh mắt của nàng trực tiếp nhìn xẹt qua nam tử phía sau lưng thị vệ đang ngăn lại, nam tử kia dung mạo cực kỳ xuất chúng, hàng mi cong dày, một đôi mắt hẹp dài sâu thẳm mà lạnh lẽo, khe mí mắt cũng nói ra được lạnh lùng, một thân cảm y màu tím đậm, trên cảm y thêu hoa văn phức tạp màu vàng kim, càng làm nổi bật lên quý khí bức người của hắn.

Khóe môi hiện lên nụ cười đùa giỡn không chút để ý, Nam Úc Tĩnh làm như rất tùy ý vờn tay, thị vệ ghen hờn trần trời nhìn nhìn tốc độ quá nhanh và xảo trá của nàng không thể tin được, càng không có cách nào ngăn trở góc độ đó, nàng lấy được bức vẽ.

"Thật là đáng tiếc, tranh này hiện tại đang trong tay ta." Nam Úc Tĩnh nắm bức họa trong tay, nhú mày nhìn nam tử áo tím lạnh lùng. Đồ Nam Úc Tĩnh nàng coi trọng, sẽ không có đạo lý tự dung tặng cho người khác!

Nam tử kia hình như không ngờ rằng Nam Úc Tĩnh một nữ tử lại có võ công cao như vậy, không khỏi khẽ nhăn mày, ánh mắt nhìn Nam Úc Tĩnh có mấy phần tìm tòi nghiên cứu, nhìn một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, "Ta bỏ ra gấp đôi giá tiền, nhường bức họa cho ta."

Nam Úc Tĩnh nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng nhú mày, bức họa ở trong tay nàng chậm rãi mở ra, bức họa này chính là một bộ mẫu đơn. Bức họa này là do công tử Tề Chi vẽ, công tử Tề nổi tiếng từ quốc trong giới hội họa là người đứng thứ nhất, đặc biệt là hoa hân vẽ, có thể so với vật thật, có thể làm bướm bướm vây lượn.

Phàm là tranh công tử Tề vẽ, bút tích thứ nhất ở dưới rất đậm, Nam Úc Tĩnh nhìn thấy bút tích trong bức họa mới khẳng định là bút tích thật, chỉ là bức vẽ của công tử có giá trị liên thành, nhưng tại sao bức họa này lại luân lạc tới quán đây?

"Ta lại không biết từ khi nào thì vương gia Tây Nhạc Linh cũng yêu mẫu đơn?" Nam Úc Tĩnh chậm rãi khép bức họa lại, cầm trong tay, như có thâm ý nhìn qua nam tử trước mắt, từ từ nói.

Hoàng tử Tây Nhạc chính là dân tộc thiểu số, có trông mắt màu xanh nhạt. Nam tử trước mắt vừa vặn có một đôi mắt màu xanh nhạt, cộng thêm phong thái lạnh lùng, cùng vương gia Tây Nhạc Linh không mưu mà hợp. Huống chi bảy ngày sau chính là đại thọ Nam Vũ, Tây Nhạc phải sử thần tới, chính là đệ đệ ruột của đương kim hoàng đế Tây Nhạc vương gia Tây Nhạc Linh, Gia Luật Linh.

Gia Luật Linh bị một câu của Nam Úc Tĩnh vạch trần thân phận, chân mày lại một lần nữa nhíu lại, nữ tử trước mắt rốt cuộc có thân phận như thế nào, liếc mắt liền nhìn thấu thân phận của hắn. Quan trọng hơn là, nàng biết được thân phận của hắn nhưng lại lớn gan giành tranh vẽ cùng hắn?

"Lớn mật! Nếu biết thân phận của chủ tử nhà ta, còn không mau giao tranh vẽ ra đây? !" Thị vệ cộc gỗ lạnh lẽo thấy thế, không khỏi giận dữ, chỉ vào Nam Úc Tĩnh lạnh giọng nói.

Nam Úc Tĩnh không nhúc nhích chút nào, vẫn như cũ cầm bức họa trong tay, không có ý tứ giao bức họa ra, nàng mang theo vài phần cuồng ngạo nói, "Lớn mật sao? Lá gan của ta từ trước đến giờ rất lớn, phải làm sao đây?"

Người thị vệ kia hình như không ngờ rằng Nam Úc Tĩnh lại phách lối tới mức như thế, đưa tay muốn rút bội kiếm bên hông ra, ánh mắt Nam Úc Tĩnh rét lạnh, khóe môi hiện ra một nụ cười lạnh lẽo, đầy mắt một mảnh sát phạt.

Đang thời điểm ngàn quân treo sợi tóc, Gia Luật Linh đưa tay ngăn cản thị vệ, nữ tử trước mắt một bộ hồng y, lụa mỏng che mặt, tính tình bất thường, võ công cao tuyệt, chẳng lẽ là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc? Nếu thật là nàng, Tang Thanh Vạn không phải là đối thủ của nàng, chống lại nàng, tất nhiên sẽ thua thiệt.

Tang Thanh bị chủ tử nhà mình ngăn lại, có chút nghi ngờ nhìn Gia Luật Linh, Gia Luật Linh đưa ánh mắt nhìn Nam Úc Tĩnh, trong tròng lạnh lùng hỏi, "Các hạ là Cung chủ Ma Cung?"

"A, không ngờ danh tiếng của Quỳnh Lạc ta đã truyền tới Tây Nhạc rồi hả ?" Nam Úc Tĩnh nghe vậy, chẳng nói đúng sai nhẹ nhàng cười một tiếng, từ từ nói.

Quả nhiên là nàng, trong con ngươi Gia Luật Linh thoáng qua một tia khí lạnh, Cung chủ Ma Cung này xưa nay làm việc bất thường không có quy tắc, nếu nàng thật sự muốn giành bức họa cùng hắn, sợ sẽ không được. Nhưng bút tích công tử Tề thực khó tìm, hẳn thật vất vả mới nghĩ được cơ hội có thể đến gần Lạc Huyền Lăng, sao có thể buông tha?

"Đại danh Cung chủ, Gia Luật Linh ngưỡng mộ đã lâu." Gia Luật Linh khẽ nhú mày, giọng nói ôn hòa hơn một chút, nhưng không cách nào cải biến hẳn được chất giọng vốn lạnh lạnh của hắn, "Bức họa này ta rất yêu thích, không biết Cung chủ có thể nhường thứ yêu thích cho ta được không?"

"Bức mẫu đơn này ta cũng vậy rất yêu thích, nếu ngươi ngưỡng mộ đại danh của ta đã lâu, thì nên biết ta là người rất keo kiệt, chuyện không thích nhất chính là bỏ thứ yêu thích!" Nam Úc Tĩnh giống như khổ sở nhìn Gia Luật Linh một cái, trong mắt hình như còn hàm chứa nụ cười có mấy phần hài hước, từ từ nói, "Huống chi ta thích mẫu đơn mọi người đều biết, ta lại không biết từ khi nào Linh vương gia cũng yêu mẫu đơn?"

Gia Luật Linh nghe vậy, sắc mặt không khỏi lạnh mảy phần. Cung chủ Ma Cung quả nhiên như lời đồn đãi từng nói, tính khí quái đản vô cùng. Nhưng nàng nói không sai, Cung chủ Ma Cung chỉ thích mẫu đơn, chuyện này đích xác mọi người đều biết.

Nhắc tới cũng kỳ quái, mẫu đơn tuy là hoa trung chi vương, nhưng rất ít người thích. Mọi người phần lớn chê nó quá mức đẹp tục, thế nhưng hôm nay thiên hạ có ba đại nhân vật đều thích mẫu đơn.

Cung chủ Ma Cung thích mẫu đơn, lấy nó làm cung lệnh Ma Cung. Các chủ Ám các thích mẫu đơn, trên áo bào đen lấy mẫu đơn màu bạc làm dấu hiệu Ám các. Đồng Lâm Lãng gia Thiếu chủ Lạc Huyền Lãng thích mẫu đơn, sưu tập mẫu đơn khắp nơi, thậm chí bên trên mỗi cái áo bào trắng đều thêu hoa mẫu đơn bạc.

Xem ra muốn Cung chủ Ma Cung nhường bức họa này, không phải việc dễ dàng.

Thời điểm Gia Luật Linh cảm thấy không có cách nào, Nam Úc Tịch cười, từ từ nói, "Người khác nếu muốn ta bỏ thứ yêu thích, ta nhất định không nguyện ý. Nhưng mà nếu là Linh vương gia, thật ra ta có thể cho người mấy phần mặt mũi. Bức họa này ta có thể cho người, chỉ cần người ra giá gấp 10 lần!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Giao dịch. Bán bức họa!.

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

"Dĩ nhiên, là dựa theo giá tiền công tử Tề về." Nam Úc Tịch đi tới bên người Gia Luật Linh, nhỏ giọng nói.

Nếu nàng đoán không lầm, Gia Luật Linh đột nhiên muốn mua tranh mẫu đơn, nhất định không phải là mình thích, mà là muốn mua tặng cho người khác. Về phần hẳn muốn tặng cho người kia, tất nhiên là yêu thích mẫu đơn. Không phải nàng, vậy cũng chỉ có thể là Các chủ Ám các và Lạc Huyền Lãng. Rốt cuộc là ai, nàng không rõ ràng lắm, chỉ là rất nhanh sẽ có thể biết được.

"Lão bản, giá bao nhiêu, ta muốn." Nam Úc Tịch nói với Da Luật Linh xong, liền không nhìn Gia Luật Linh, trực tiếp mở miệng với người bán hàng rong, nàng chắc chắn, Gia Luật Linh nhất định sẽ đồng ý điều kiện của nàng.

Người bán hàng rong thấy khí độ bất phàm của Nam Úc Tịch và Gia Luật Linh, thấy bọn họ tranh chấp bức họa hồi lâu, đoán chừng tranh này nhất định giá cả xa xỉ, vì vậy lấy can đảm, nói lấp bắp, "Mười. Mười lượng!"

Nam Úc Tịch nghe vậy, khóe môi khơi lên nụ cười đùa giỡn, quả nhiên là có mắt không biết vàng khảm ngọc, bức vẽ giá trị ngàn vàng, vậy mà chỉ bán mười lượng bạc, ra hiệu Tiểu Tuyết trả tiền, Nam Úc Tịch cầm tranh vẽ lần nữa nhìn về phía Gia Luật Linh, từ từ hỏi, "Không biết Linh vương gia suy tính như thế nào? Nếu không đồng ý cũng không sao, bỏn tẻn liền trực tiếp mang theo tranh về đi thôi!"

"Ta đồng ý." Gia Luật Linh nhú mày, mặc dù một vạn lượng mà nói không phải là con số nhỏ với hắn, nhưng có thể mượn cơ hội tiếp cận Lạc Huyền Lãng, thời điểm Đồng Lâm đối phó Nam Hải chia một chén súp, một vạn lượng còn con này tính là gì?

"Chỉ là bên cạnh ta không có mang nhiều ngân lượng như vậy, như vậy đi, ngày mai buổi trưa, Thiên Hương lâu, tiền trao cháo múc." Gia Luật Linh có chút dừng lại, tiếp tục nói.

Nam Úc Tịch lần này từ chối cho ý kiến, cầm tranh vẽ đi qua Gia Luật Linh, cũng không quay đầu lại, giọng nói của nàng xa xa truyền tới, "Vậy thì không gặp không về!"

"Cung chủ, tranh vẽ của công tử Tề đáng giá bao nhiêu tiền?" Tiểu Tuyết mặc dù có nghe qua công tử Tề, nhưng nàng không phải người học đòi văn vẻ, vì vậy đáng giá bao nhiêu tiền cũng không hiểu rõ lắm, vì vậy tò mò hỏi.

Nam Úc Tịch nghe vậy, lông mi thật dài khẽ rũ xuống, trong mắt hàm chứa ba phần cười bảy phần giảo hoạt, trong tay nhẹ nhàng chuyển bức họa một cái, từ từ cười nói, "Nói ít cũng phải một ngàn lượng."

"Một. Một ngàn lượng? ! Linh vương gia này chẳng phải đưa cho Cung chủ một vạn lượng?!" Tiểu Tuyết nghe vậy, cả kinh thất sắc, cực kỳ bội phục nhìn Nam Úc Tịch, Cung chủ nhà nàng có bản lĩnh, kiếm một vạn lượng bạc rất nhẹ nhàng!

Nam Úc Tịch từ chối cho ý kiến cười cười, trong mắt lộ ra mấy phần không để ý, có chút lười biếng duỗi lưng, từ từ nói, "Nếu nói khoác Ma Cung có bảo tàng, thì phải kiếm chút bạc dùng một chút, ra tay không thể quá keo kiệt phải không?"

"Cung chủ nói đúng lắm, nhưng Cung chủ làm sao biết Linh vương gia sẽ đáp ứng? Coi như Linh vương gia rất thích, cũng không mua một bức tranh giá đến một vạn lượng!" Tiểu Tuyết dĩ nhiên là bội phục mảnh khéo của Nam Úc Tịch, nhưng nàng vẫn không hiểu, vì sao Gia Luật Linh sẽ nguyện ý ra một vạn lượng để mua bức họa này, theo ý nàng, một ngàn lượng mua một bức tranh đã quá mức rồi.

Trong đôi mắt Nam Úc Tịch sáng mắt lưu chuyển, bên trong con ngươi đen nhánh thoáng qua một tia thâm thúy, nàng ý vị sâu xa nói với Tiểu Tuyết, "Có bỏ được hay không, muốn xem bức họa này có lợi ích gì. Người bảo Tuần Kỳ cầm chút hương hồn tới đây."

"Lấy hương hồn làm cái gì? Cung chủ muốn đối phó người nào?" Tiểu Tuyết nghe được Nam Úc Tịch trả lời như rơi vào sương mù, chẳng lẽ Linh vương gia không phải vì thích bức họa này mới mua sao? Có thể có lợi ích gì, nếu có tác dụng chắc chỉ là đặt trong phòng xem một chút thôi. Hơn nữa nói chuyện tranh vẽ, làm sao

Cung chủ đột nhiên nhớ tới hương hồn cơ chứ?

Nam Úc Tịch nghe được Tiểu Tuyết nói, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ và cung chiều, giọng nói lãnh "Ta làm việc, từ khi nào đến phiên ngươi hỏi. Chỉ cần biết đi lấy là được!"

Tiểu Tuyết nghe Nam Úc Tịch nói như thế, thức thời ngậm miệng lại. Đi theo bên cạnh Nam Úc Tịch bốn năm, đối với tính khí Nam Úc Tịch nàng có chút hiểu rõ. Nàng không thích người khác hỏi tới chuyện của nàng, cũng không thích bất kỳ trời buộc. Cho nên, bình sinh Nam Úc Tịch hận nhất, chính là có người uy hiếp nàng.

Phản ứng của Tiểu Tuyết khiến Nam Úc Tịch rất hài lòng, nàng cũng không phải muốn gạt Tiểu Tuyết cái gì, nàng chỉ muốn cho Tiểu Tuyết học được, có một số thứ, không nên hỏi thì đừng hỏi. Phải biết họa từ miệng mà ra. Hôm nay là ở bên người nàng, nàng sẽ cung chiều nàng, nhưng nếu ngày sau không bên người nàng, tính tình Tiểu Tuyết cái gì cũng tò mò, sớm muộn sẽ ăn thua thiệt.

Về phần nàng muốn lấy hương hồn, dĩ nhiên vì bồi trên lên mặt bức họa. Nàng muốn biết rõ ràng Gia Luật Linh muốn bức họa này rốt cuộc vì đưa cho người nào, cũng dễ dàng cho nàng biết lập trường nước Tây Nhạc.

Nếu như bức họa này là đưa cho Các chủ Âm các, như vậy Tây Nhạc rất có thể là Các chủ Âm các giật dây, có chút liên lạc Các chủ Âm các, nếu như bức họa này là cho Lạc Huyền Lăng, như vậy chứng minh Tây Nhạc có phần tâm tư với chèn cạnh Nam Hải.

Dù sao lần này thái tử Tây Nhạc và Lạc Huyền Lăng song song tới chúc thọ Hoàng đế Nam Hải, ý đồ kia hết sức rõ ràng. Tất nhiên là cử động Nam Hải đã khiến cho Tây Nhạc bất mãn, lần này tới Nam Hải chúc thọ, được đặt tên chúc thọ, nhưng thật ra là đến dò xét thật hư Nam Hải.

Có thể nói chiến tranh giữa Đông Lâm và Nam Hải hết sức căng thẳng, Tây Nhạc tự nhiên sẽ không lơ đãng nhìn Đông Lâm độc chiếm Nam Hải, vì vậy mới nghĩ đến kết giao Lạc Huyền Lăng, từ đó biết rõ ý đồ và lập trường Đông Lâm, còn cho Tây Nhạc sớm ra lựa chọn.

Như thế xem ra, tình cảnh Nam Hải thật sự tràn ngập nguy cơ, có lẽ căn bản không cần phải nàng ra tay, Nam Hải đã bị phía ngoài áp lực đến sụp đổ rồi. Nàng ngược lại muốn nhìn một chút Doãn Lưu Quang sẽ đối phó như thế nào từ áp lực hai nước.

Cầm tranh vẽ thân nhiên trở về phủ đệ, Nam Úc Tịch đang xoa hương hồn trên tranh, liền tiện tay đặt trên bàn. Nàng thích hoa mẫu đơn, nhưng không phải thích mẫu đơn điểm lệ, mà là thích cảm giác nó cố gắng nở rộ ra phẩm chất của chính mình.

Không giống hoa sen có làm thanh cao, không giống hoa lê có làm dè dặt, mẫu đơn luôn lấy phương mãnh liệt nhất nở rộ, dùng hết một tia sức lực để tỏa sáng nhất cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trâm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Dám chêu chọc nàng?.

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Hôm sau, Nam Úc Tịch theo ước định đến Thiên Hương lâu chờ Gia Luật Linh.

Thiên Hương lâu chính là quán rượu đệ nhất thiên hạ trải rộng tứ quốc. Phàm là địa phương kinh tế phồn hoa, đều có tung tích Thiên Hương lâu.

Thiên Hương lâu có tổng cộng ba tầng. Tầng thứ nhất là người bình thường đều có thể vào bên trong, chỉ cần xuất ra bạc, coi như là người ăn mày, cũng có thể vào dùng cơm. Tầng thứ hai là nhân sĩ quyền quý hoặc là nhân sĩ nổi tiếng giang hồ, có thân phận và bạc, thiếu đi bên nào cũng không vào được. Về phần tầng thứ ba, người có thể được đi vào, tuyệt đối là danh tiếng lan xa.

Nam Úc Tịch giờ phút này đang ngồi ở lầu hai Thiên Hương lâu chờ Gia Luật Linh. Kỳ thật dùng thân phận Cung chủ Ma Cung của Nam Úc Tịch muốn vào tầng thứ ba quá dễ dàng, chỉ là nàng cảm thấy không cần thiết.

Tay áo lụa đỏ giống như ráng chiều tập chung trên người nàng, dáng người nàng uyển chuyển, màu sắc tươi đẹp nổi bật lên nàng da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng. Mặc dù lụa mỏng che giấu dung mạo của nàng, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến sức quyến rũ của nàng, ngược lại càng tăng thêm vài phần thần bí và xinh đẹp.

Vì vậy, Nam Úc Tịch mặc dù chỉ ngồi yên lặng, nhưng lại trở thành tiêu điểm cả đại sảnh. Những đám quan viên quyền quý Nam Hải bọn họ rồi rít đồn mắt đến trên người của Nam Úc Tịch, thậm chí trong mắt lộ ra vẻ thô bỉ, nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch, chỉ thiếu chút nữa rơi nước miếng.

Nam Úc Tịch thấy thế, chỉ lười biếng khẽ hiện lên một chút ý cười, một đôi mắt màu đen giống như biết nói chuyện mang theo ba phần xinh đẹp bảy phần lạnh lùng nhìn về phía nam tử đang đắm đuối nhìn nàng chằm chằm, từ từ cười nói, "Ta đẹp mắt không?"

Giọng nói Nam Úc Tịch giống như ngọc thạch cực kỳ dễ nghe, bên trong vẻ dễ nghe lại mơ hồ mang theo một tia mỉa mai hoặc, phối hợp với cách ăn mặc của nàng, càng làm cho người ta ba hồn đi hai hồn nửa, nam tử kia lập tức lắp ba lắp bắp lên tiếng, "Đẹp. Đẹp mắt."

Những nam tử khác nghe được Nam Úc Tịch nói chuyện, cũng đều rồi rít đưa mắt về phía Nam Úc Tịch, còn có người đã đứng dậy, chuẩn bị ngồi vào một bàn cùng Nam Úc Tịch, hi vọng ầu ỹ.

Nam Úc Tịch chỉ nhàn nhạt quét mắt một vòng, giống như không thèm để ý, ngón tay nhỏ nhắn vuốt đôi đũa trong tay, khi bàn tay của một người nam nhân định đặt trên bả vai của nàng, thân thể Nam Úc Tịch nhanh chóng sang một bên, đôi đũa trong tay lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cắm vào trên tay nam tử.

Chiếc đũa đâm thật sâu vào tay nam tử, khiến tay của nam tử dính lại trên bàn, máu tươi chảy ròng, nhưng không có mấy may tràn ra, nam tử kia cả người đau đón quỹ xuống, sắc mặt dữ tợn kêu đau, không thể tin nhìn chăm chăm Nam Úc Tịch.

"Chẳng lẽ không có ai nói qua cho các ngươi biết, đồ vật mà đẹp mắt đều tương đối nguy hiểm sao?" Sắc mặt của Nam Úc Tịch không thay đổi chút nào, trong con ngươi đen như mực không thấy gọn sóng, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén nhìn qua nam tử trước mắt, lại vừa giống như xuyên thấu qua hần nhìn tất cả mọi người.

Người có thể đi vào lầu hai, tất nhiên cũng có chút thân phận địa vị, há lại để cho Nam Úc Tịch chế nhạo như thế, trước mắt tay bị Nam Úc Tịch làm thương, chính là Tổng Từ Văn em ruột đại tướng quân Tổng Diệu Huy, chỉ thấy hần mở miệng trách móc che lại tay bị thương của mình, oán hận nói, "Ngươi kẻ tiện nhân này. Ngươi lại dám làm thế với ta?!"

Tròng mắt Nam Úc Tịch nhìn Tổng Diệu Huy giùng giằng muốn rút bàn tay bị dính ra, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh lùng, ngón tay mảnh khảnh như ngọc nhẹ nhàng đặt trên chiếc đũa, Tổng Diệu Huy lập tức phát ra tiếng kêu rên như giết heo, lúc trước cả đám bên cạnh đắm đuối nhìn chăm chăm Nam Úc Tịch giờ nhìn nam nhân bị thương này, toàn bộ ánh mắt nhìn Nam Úc Tịch đổi lại thành hoảng sợ và e ngại.

Nam Úc Tịch không để ý chút nào, nàng khẽ nhủ lòng mảy, con ngươi đen tuyền nhìn thẳng Tổng Diệu Huy, giống như đùa giỡn nói, "Tiện nhân? ! A, chẳng lẽ cũng không có ai nói qua cho ngươi biết, vật có thể ăn bậy, lời lại không thể nói lung tung. Nói lung tung, sẽ chết người thật đấy!"

Mấy chữ cuối cùng được kéo thật dài, nhìn Nam Úc Tịch là nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ lại có thể nói ra lời đấy, càng cảm giác thêm mấy phần âm độc, thái độ Tổng Diệu Huy không giám lớn lối, dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu là trên tay truyền tới đau nhức để cho hần không có sức lực dư thừa nhục mạ Nam Úc Tịch.

"Ngươi. Ngươi mau. Thả thiếu gia nhà chúng ta ra. . . Ngươi có biết. Thiếu gia nhà chúng ta là em ruột đại tướng quân!" Tùy tùng đứng bên cạnh Tổng Diệu Huy, đã sợ đến mặt vàng như đất, nhưng vẫn nhắm mắt nói với Nam Úc Tịch.

Không có ai biết lai lịch Nam Úc Tịch, nhưng võ công của nàng tuyệt đỉnh, thủ đoạn tàn nhẫn, trên người tản mát ra khí tức sát khí khiến cả đại sảnh sợ hãi thậm chí khuất phục.

"Em ruột đại tướng quân thì như thế nào?" Nam Úc Tịch nghe được lời tùy tùng nói, hai mắt thiên chân vô tà, bên trong con ngươi màu đen viết đầy không quan tâm và phách lối, ngón tay của nàng vẫn đặt trên chiếc đũa, làm Tổng Diệu Huy căn bản không thể động đậy.

Tùy tùng vừa mang ra tên Đại tướng quân cũng không có tác dụng, không khỏi gấp đến độ mồ hôi đầu đầy, chỉ vào Nam Úc Tịch nói, "Ngươi khi dễ công tử nhà ta, chẳng lẽ không sợ đại tướng quân tìm ngươi tính sổ sao!"

"Sợ sao? Ta thật sự không biết viết chữ sợ như thế nào!" Nam Úc Tịch nghe vậy, ánh sáng trong mắt càng mãnh liệt, tùy tùng kia bị sợ lùi lại mấy bước, không nói lên lời, Nam Úc Tịch không tiếp tục nhìn tùy tùng, nhẹ nhàng rũ mắt, nhìn Tổng Diệu Huy, từ từ nói, "Ta không phải là người không có đạo lý, ngươi nói lời xin lỗi, ta coi như không xảy ra chuyện gì."

Tổng Diệu Huy nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi. Hần chỉ là cảm thấy Nam Úc Tịch phong cách xuất chúng, đáng người yểu điệu, lộ ra bên ngoài tròng mắt vừa đẹp vừa động lòng người, nhất định là mỹ nhân bại hoại, vì vậy muốn chạm chút mà thôi, nơi nào nghĩ đến sẽ bị Nam Úc Tịch đã thương nặng như thế, cái tay này sợ là mấy tháng cũng không tốt lên được, hần bị thương nặng như thế, chịu nhục, nữ tử này lại còn muốn hần nói xin lỗi?!

"A, không muốn sao?" Nam Úc Tịch thấy sắc mặt Tổng Diệu Huy khó coi và vẻ mặt phẫn hận, không khỏi cười khê, mặc dù là đang cười, tuy nhiên lại làm cho người ta có cảm giác toàn thân băng hàn.

Trong mắt Tổng Diệu Huy lóe lên một tia sợ hãi, dù là đối mặt với ca ca trên sa trường giết địch không nháy mắt, hần cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi như thế này, loại sợ hãi này khiến cho hần cúi đầu, "Thật xin lỗi, là tại hạ đường đột, tại hạ về sau không dám!"

Nam Úc Tịch nghe được Tổng Diệu Huy nói, nhẹ buông lỏng chiếc đũa trên tay, làm như cực kỳ tùy ý rút đũa ra, vẫn như cũ một tia máu cũng không tràn ra.

Nàng lấy chiếc đũa ném qua một bên, không chút để ý nói, "Biết lỗi là tốt. Ngươi có thể đi ra ngoài, ta không thích mùi máu tươi."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đẽ Trâm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 24: Không muốn sống?.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

"Trùng hợp như thế, ta lại thích mùi máu tươi." Lời của Nam Úc Tịch vừa dứt, một giọng nam cực kỳ tà mị ở góc vang lên, mọi người lúc này mới chú ý tới nam tử ngồi ở góc.

Nam tử kia mặc một bộ màu hồng đào cực kỳ bánh bao, phía trên không có chút đồ trang trí nào, nhưng mà bởi vì màu sắc y phục này, tạo cảm giác không thanh lịch. Mà dung nhan nam tử cực kỳ xinh đẹp, lông mi dài nhỏ, sóng mắt lưu chuyển đào hoa, môi tà mị, có một cổ tà khí tự nhiên tuần mỵ.

Trong mắt mọi người đều lộ ra kinh ngạc, dĩ nhiên không chỉ bởi vì dung mạo nam tử xuất chúng, mà hơn nữa là bội phục nam tử này can đảm. Đệ đệ đại tướng quân cũng không chiếm được chỗ nào tốt, sau đó rơi vào kết quả như vậy, hẳn lại còn dũng khí đi trêu chọc Nam Úc Tịch.

Mà Nam Úc Tịch lại không kinh ngạc chút nào, thật ra thì ngay từ lúc tiến vào đại sảnh lầu hai, nàng đã chú ý tới nam tử kia. Chỗ ngồi nam tử kia cực kỳ bí mật, người bình thường có thể sẽ không chú ý, nhưng thân là người lúc nào cũng trong nguy hiểm, Nam Úc Tịch đều cực kỳ nhạy cảm và tỉ mỉ với tất cả, một người nam tử như thế, làm sao có thể lừa gạt được ánh mắt của nàng?

"Vậy sao?" Nam Úc Tịch điềm nhiên như không có chuyện gì, tầm mắt chuyển qua người nam tử kia, nam tử kia bây giờ đã ngồi vào bàn Nam Úc Tịch, mọi người gần như chưa kịp phản ứng, cũng không thấy rõ ràng hẳn làm như thế nào đến chỗ Nam Úc Tịch.

Xem ra là cao thủ võ công, khó trách dám trêu nữ tử này. Giờ phút này mọi người đã nín thở, bộ dáng xem kịch vui vẻ.

"Đúng vậy." Nam tử kia cực kỳ tà mị nhẹ nhàng nhảy lên đến cạnh Nam Úc Tịch, lông mày khẽ nhướng, trong đôi mắt đào hoa sóng mắt lưu chuyển, ý tứ giống như ngà ngón trêu đùa, mà ở chỗ sâu đáy mắt cất giấu quan sát và suy tư.

Nam Úc Tịch cũng đùa giỡn nhìn nam tử trước mắt, nhìn giống như không để ý, thật ra thì chỗ sâu đáy mắt cất giấu một tia quan sát, môi nàng khẽ hiện lên nụ cười lạnh lùng, ra tay nhanh như điện, đôi đũa trên bàn giống như ám khí, bắn tới yếu huyệt quanh thân nam tử, động tác mau lẹ hung ác chính xác, không lưu tình chút nào.

Nam tử kia không ngờ tới việc Nam Úc Tịch đột nhiên ra tay, chỉ kịp tránh ra yếu huyệt quanh thân, trong lúc vội vàng, tóc lại bị chiếc đũa của Nam Úc Tịch cắt rơi xuống.

Nam Úc Tịch đuổi ra ngón tay mảnh khảnh, nhìn như tùy ý, lại chính xác tiếp nhận một ít lông tóc, hiển nhiên đã sớm dự liệu đến việc nam tử không thể tránh được sẽ bị cắt đứt một chòm tóc, nàng thưởng thức tóc trong tay, bên trong đôi mắt màu đen mang theo một tia lạnh lùng, lạnh giọng nói, "Nếu như ngươi thích mùi máu tươi, ta không ngại cho ngươi thử."

Nam tử kia nghe được Nam Úc Tịch nói, nụ cười trên khóe môi càng phát ra xinh đẹp và cao thâm, ánh mắt hẳn nhìn Nam Úc Tịch tràn đầy hứng thú, cười nói với Nam Úc Tịch, "Khá lắm nữ tử cuồng ngạo, ngươi tên là gì?"

Nam Úc Tịch coi như không có nghe thấy vấn đề nam tử kia hỏi, nàng không kiên nhẫn phi một chiếc đũa đến trước mặt nam tử, lạnh lùng nói ra một câu, "Lập tức rời khỏi bàn này, nếu không, ta thật sự cho ngươi ngửi mùi máu tươi!"

Nam tử kia nghe được Nam Úc Tịch nói, vẫn bộ dáng tà mị như cũ, hình như không có quan tâm chút nào, đôi con ngươi như chim ưng nhìn chòng chọc vào Nam Úc Tịch, cười nói, "Ngươi nói cho ta biết tên của ngươi, ta liền rời đi, như thế nào?"

"A, có biết, ta bình sinh ghét nhất người khác uy hiếp ta?" Nam Úc Tịch nghe vậy, trong tròng mắt đen để lộ ra từng tia hàn mang, chiếc đũa lại một lần nữa bay đến chỗ nam tử, lần này tốc độ chiếc đũa so với lần trước càng thêm mạnh mẽ, góc độ càng thêm xảo trá, dù nam tử kia chuẩn bị, cũng đã chật vật không chịu nổi, y phục bị cắt hết mấy chỗ.

Hắn bị buộc lui ra hai bước, ngược mắt nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt mang theo ba phần ảo não bảy phần hứng thú, nhìn chăm chăm Nam Úc Tịch, giống như nhìn con mồi, khóe môi hiện lên nụ cười tà mị, "Bản lĩnh giỏi. Ngược lại thật sự không thể coi thường ngươi!"

Khi Gia Luật Linh đi vào đại sảnh lầu hai, chính là thấy một màn này.

Nam Úc Tịch một thân hồng y, xinh đẹp lười biếng ngồi một chỗ, con ngươi đen nhánh giống như lưỡi dao sắc bén thẳng tắp nhìn qua nam tử trước mắt, nhưng thực chất trong mắt nàng tàn mát ra hàn quang. Mà đứng trước mặt nàng là nam tử mặc bộ y phục hồng đào, đang chật vật không chịu nổi, nhưng không chút nào che giấu được phong hoa tuyết nguyệt của hắn.

"Cung chủ, hiền chất Văn Cừ, có chuyện gì xảy ra?" Gia Luật Linh hồ nghi nhìn Nam Úc Tịch và nam tử xiêm áo màu hồng đào này một cái, nhíu mày hỏi.

Nam Úc Tịch nghe vậy, ánh mắt hơi loé lên, hiền chất Văn Cừ? Thiên hạ này tên gọi Văn Cừ còn có thể khiến Gia Luật Linh hô một tiếng hiền chất, sợ từ thái tử Bắc Mạc Hạ Văn cừ ra, cũng không tìm được người thứ hai.

Không nghĩ tới vận khí của nàng thật sự không tệ, tùy tiện ra ngoài đi lại mấy lần, đều gặp được quý nhân? Đáng tiếc không khéo chính là nàng đắc tội toàn bộ mấy người quý nhân này.

Mà Hạ Văn Cừ nghe được Gia Luật Linh nói, trong mắt hiện lên suy tư. Gia Luật Linh kêu nữ tử này là công chúa? Thấy nữ tử này thế nào cũng không giống công chúa, huống chi hắn chưa bao giờ nghe nói qua công chúa nước nào có võ công cao siêu.

Một bộ hồng y, lụa mỏng che mặt. Sao hắn không nghĩ đây không phải là công chúa, mà là Cung chủ! Không nghĩ tới nàng là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc! Không trách được tính khí bừa bãi như thế, không trách được võ công cao tuyệt như thế!

Chỉ là tại sao Gia Luật Linh biết Cung chủ Ma Cung? Nhìn dáng vẻ này, bọn họ hình như là hẹn gặp mặt tại nơi này?

Nghĩ tới đây, Hạ Văn Cừ hiện lên nụ cười tà mị, nhìn Nam Úc Tịch nói, "Thì ra là Cung chủ Ma Cung, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Tiếp theo lại xoay người sang chỗ khác, cười nói với Gia Luật Linh, "Không biết Linh thúc thúc cũng đến Nam Hải, còn chưa gặp mặt, nếu Linh thúc thúc không ngại, không bằng uống hai chén cùng với ta?"

Nam Úc Tịch chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Thật ra thì bàn về tuổi, Gia Luật Linh cũng lớn hơn Hạ Văn Cừ mấy tuổi, nhưng bàn về bối phận, Gia Luật Linh là đệ đệ hoàng đế Tây Nhạc, mà Hạ Văn Cừ chỉ là thái tử, theo lý nên gọi hắn bằng thúc thúc. Nhưng mà điều này chỉ là cách xưng hô mà thôi, vì quyền thế, thủ túc người thân

còn có thể tàn sát lẫn nhau, huống chi là hai quốc gia khác biệt?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Giành bức họa!.

Edit: Lân Thiên Nhi.

Gia Luật Linh vốn tới mua bức họa của Nam Ưc Tịch, mà hần mua bức họa này có chỗ dừng, không tiện cho Hạ Văn Cừ biết, vì vậy, nghe được Hạ Văn Cừ muốn cùng hần ngồi một bàn, tất nhiên là không muốn.

"Ta và Cung chủ còn có chút chuyện muốn thương nghị, không bằng ngày khác ta tìm hiền chất uống rượu?" Gia Luật Linh suy tư một phen, cau mày nói với Hạ Văn Cừ.

Gia Luật Linh tính tình vốn lạnh lùng, không thích có quá nhiều tiếp xúc với người khác, hần khách khí Hạ Văn Cừ, nhưng cũng nhìn mặt mũi của Bắc Mạc quốc, dù sao Bắc Mạc được coi là cường quốc một phương, mà quan hệ giữa Tây Nhạc và Bắc Mạc cũng không tệ.

Gia Luật Linh để ý phân thượng quan hệ hai nước nên khách khí với Hạ Văn Cừ, nhưng Hạ Văn Cừ hình như không cảm kích, tay áo bảo của hần nhẹ nhàng vung lên, tự nhiên ngồi đối diện Nam Ưc Tịch, nhếch môi cười nói, "Cần gì ngày khác, ta thấy hôm nay tốt lắm. Đúng lúc ta vô cùng hiếu kì với Cung chủ Ma Cung."

Gia Luật Linh nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi. Bây giờ thiên hạ chia làm bốn phần, Đông Lâm chính là đệ nhất cường quốc, mà hoàng đế Đông Lâm rất tin tưởng Thiếu chủ Lạc gia, Thiếu chủ Lạc gia Lạc Huyền Lăng được xưng "Mạch thượng nhân Như Ngọc, công tử đời Vô song" Vô song công tử, mưu lược thiên hạ không ai bằng. Nếu hần mua bức họa này, thì có cơ hội đến gần Lạc Huyền Lăng, coi như không thể thuyết phục Đông Lâm hợp tác cùng Tây Nhạc, nhưng ít ra có thể biết được phương hướng của Đông Lâm.

Nhưng Hạ Văn Cừ không phải người ngu, nếu hần biết hần muốn mua tranh mẫu đơn của công tử Tề, dĩ nhiên sẽ biết được dụng ý của hần, làm sao có thể dễ dàng để cho hần mua tranh này như vậy?

Hạ Văn Cừ nhìn thấy vẻ mặt Gia Luật Linh có chút do dự không quyết định, thăm ý trong mắt càng đậm, xem ra Gia Luật Linh không muốn hần biết giao dịch giữa hần và Cung chủ Ma Cung, như vậy, thì hần càng phải biết, khéo môi hiện lên nụ cười, Hạ Văn Cừ cố làm như không biết, "Thế nào? Chẳng lẽ Linh thúc thúc và Cung chủ có gì bí mật sao?"

"Làm gì có bí mật gì!" Gia Luật Linh nghe được Hạ Văn Cừ nói, lập tức lên tiếng phủ nhận, vì kế hoạch hôm nay chỉ có thể tạm thời không mua, ứng phó Hạ Văn Cừ, ngày khác sẽ tìm thời cơ mua lại bức họa.

Dù sao Đông Lâm rốt cuộc có ý định gì với Nam Hải, không ai biết, khối thịt mỡ béo mập Nam Hải này, ai cũng muốn chia một chén súp. Mà người đa mưu trí Lạc Huyền Lăng của Đông Lâm chính là tất cả mấu chốt, muốn biết ý đồ Đông Lâm, nhất định phải đến gần Lạc Huyền Lăng. Mà sở thích của Lạc Huyền Lăng truyền lưu thế gian chỉ có một cái, đó chính là thích mẫu đơn. Vì vậy, bức họa này, là tình thế bắt buộc.

"Nếu không có gì bí mật, vậy chúng ta cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, nhiều người trò chuyện náo nhiệt chút?" Hạ Văn Cừ nghe được Gia Luật Linh trả lời, lộ ra da mặt dày cười nói, vẫn như cũ ngồi trên ghế, không có một chút ý tứ rời đi.

Nam Ưc Tịch từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ nhướn mày, có chút hăng hái nhìn Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh vòng vo lẫn nhau. Nhìn phản ứng Gia Luật Linh, nằng không cần hương hồn theo dõi, tám chín phần trăm đã có thể đoán được bức họa này đưa cho người nào rồi.

Gia Luật Linh muốn lấy bức mẫu đơn giá trị ngàn vàng này đến gần Lạc Huyền Lăng, mà Hạ Văn Cừ tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Khó trách Gia Luật Linh không muốn cho Hạ Văn Cừ biết đây. Nhưng nếu mà hần không muốn người khác biết chuyện của hần, nếu để cho Hạ Văn Cừ biết bức họa này e rằng giá tiền có thể tăng hơn mấy lần, nằng có sao mà không làm?

Nghĩ tới đây, Nam Ưc Tịch cảm bức họa mẫu đơn lên, giống như lơ đãng nói, "Linh vương gia, bức họa mẫu đơn của công tử Tề, rốt cuộc người có muốn không?"

Gia Luật Linh thật vất vả lấp liếm Hạ Văn Cừ cho qua, giờ phút này Nam Ưc Tịch đột nhiên đề cập đến chuyện này, thật khiến hần tức giận, hần có chút tức giận nhìn Nam Ưc Tịch, một nữ tử thông tuệ như thế, làm sao không nhìn ra dụng ý của hần?

Hoặc là nằng đã sớm hiểu rõ, vì vậy mới có ý nói như thế! Nếu không nằng sẽ không cần cố ý nói rõ ràng lại lịch bức họa ra như vậy. Giới, một Cung chủ Ma Cung thông minh xảo trá!

"Tranh mẫu đơn của công tử Tề?" Hạ Văn Cừ nghe vậy, trong mắt lập tức thoáng qua một đạo tinh quang, hần nhíu mày, như có thâm ý nhìn Gia Luật Linh nói, "Thì ra là Linh thúc thúc muốn mua tranh vẽ của Cung chủ, tranh mẫu đơn của công tử Tề là bảo bối khó tìm, không biết Linh thúc thúc có nhường thứ yêu thích này cho hiền chất không?"

"Tranh này ta thật sự rất thích, dùng giá tiền gấp mười lần, mới khiến cho Cung chủ bán, sợ là không thể nhường cho hiền chất rồi." Gia Luật Linh nghe được Hạ Văn Cừ nói, trong lòng càng thêm nén giận, nhưng mà trên mặt lại không có chút tức giận nào, thái độ chỉ trước sau như một trong trẻo lạnh lùng.

Hạ Văn Cừ tự nhiên biết dụng ý của Gia Luật Linh, biết rõ rằng Gia Luật Linh sẽ không tặng bức họa cho hần, hần nói như vậy, cũng chỉ là xem thử thôi, hần quay

về phía Nam Úc Tịch lộ ra một nụ cười tự cho là điên đảo chứng sinh, từ từ nói, "Linh thúc thúc không muốn bỏ thứ yêu thích, nhưng Văn Cừ cũng không bỏ được bức họa này, như vậy, ta xuất ra giá tiền gấp hai mươi mua bức họa này, ý Cung chủ như thế nào?"

Hạ Văn Cừ chỉ hỏi ý Nam Úc Tịch như thế nào, mà lại hoàn toàn không hỏi thái độ Gia Luật Linh, trong mắt Gia Luật Linh lướt qua một đạo hàn quang, lạnh giọng nói, "Hiện chất Văn Cừ, bức họa này ta đã mua lại rồi, người đang làm gì, muốn giành với ta sao?!"

"Linh thúc thúc lời ấy sai rồi. Tranh này là Cung chủ mua, mặc dù Linh thúc thúc lấy giá tiền gấp mười lần thuyết phục nàng bỏ thứ yêu thích, nhưng người chưa trả tiền, vì vậy giao dịch này chưa hoàn thành, bây giờ ta ra giá tiền gấp hai mươi, thì sao có thể coi là giành đây?" Hạ Văn Cừ tươi cười tà mị nhìn Gia Luật Linh.

Gia Luật Linh nghe được Hạ Văn Cừ ngụy biện, trong lòng tức giận nhưng bất tiện không phát tác, dù sao chuyện liên quan đến quan hệ hai nước, thế nhưng bức họa này, vô luận như thế nào hẳn cũng không thể để cho Hạ Văn Cừ, bởi vậy hắn đành vẩy tay áo, nói, "Đã như vậy, ta xuất ra giá tiền gấp ba mươi lần!"

"Bốn mươi lần!" Hạ Văn Cừ nhất quyết không tha nói.

Gia Luật Linh nghe thấy, mặt vốn lạnh lẽo càng thêm lạnh hơn, quả thật còn lạnh hơn cả hàn băng ngàn năm.

Nam Úc Tịch không nhúc nhích chút nào, nụ cười trên khóe môi đùa giỡn, trong con ngươi đen tuyền hàm chứa mấy phần vui vẻ. Nàng không quan tâm cuối cùng là người nào mua được, cũng không để ý quan hệ giữa Bắc Mạc và Tây Nhạc có thể vì vậy mà tan vỡ, nàng chỉ quan tâm nàng bắt được bạc càng ngày càng nhiều.

"Gấp năm mươi!" Gia Luật Linh giống như bị Hạ Văn Cừ chọc giận, giọng điệu nói chuyện lạnh thêm không ít.

Hạ Văn Cừ nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng nhún mày, hắn tự tay sửa lại y phục màu hồng đào một chút, ngược mắt nhìn Gia Luật Linh, từng chữ nói, "Ta xuất ra gấp trăm lần. Linh thúc thúc không cần cùng ta so tài. Gấp trăm lần đã là mười vạn lượng rồi, nếu ta đoán không sai, chỉ sợ Linh thúc không mang theo nhiều bạc như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Công tử nhà ta mời cô nương!

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Tây Nhạc vốn không giàu có như Bắc Mạc, thêm Gia Luật Linh làm việc giản lược, không giống Hạ Văn Cừ xa xỉ lãng phí, tự nhiên bên cạnh sẽ không mang nhiều bạc, nếu cùng Hạ Văn Cừ cứng rắn tranh chấp, sợ là chỉ tiện nghi cho Nam Úc Tịch. Nghĩ tới đây, sắc mặt Gia Luật Linh cực kỳ khó coi nói, "Nếu hiện chất thích bức họa này như thế, vậy ta sẽ để cho người ân tình!"

"Đa tạ Linh thúc thúc." Hạ Văn Cừ hình như không nhìn ra trong tròng mắt Gia Luật Linh có phiền muộn, khóe môi nâng lên nụ cười, không nhanh không chậm nói với Gia Luật Linh.

Nam Úc Tịch đối với lần này từ chối cho ý kiến nhún lông mày, giống như không chút để cảm lý trả lời nhẹ nhàng hợp một ngum, thản nhiên nói, "Ta cũng lười phải chạy tới chạy lui, tin tưởng thái tử Bắc Mạc không trở thành quỵ nặc. Tranh này người trước hết đem đi đi, mười vạn lượng bạc đưa đến Doãn phủ cho ta là được."

Hạ Văn Cừ nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Nam Úc Tịch càng nhiều thêm mấy phần hứng thú, hắn cười nhìn Nam Úc Tịch nói, "Chẳng lẽ Cung chủ không cùng ta uống hai chén?"

"Rượu gặp chi kỳ nghìn chén ít, nếu không phải tri kỷ nửa chén không." Ngón tay Nam Úc Tịch nhẹ nhàng vuốt ve viền ngoài ly trà, làm như không chút để ý nói, trong mắt của nàng mang theo một cổ cô tuyệt khó có thể dùng lời diễn tả được, có thể nhìn thấu thế sự thế lương.

Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh cùng nhau nhìn Nam Úc Tịch, theo đạo lý thái độ Nam Úc Tịch phô trương, bọn họ phải nên sinh khí và tức giận, nhưng trong nháy mắt này, bọn họ cảm thấy không phải là tức giận, mà là đau lòng. Không giải thích được đau lòng nhìn nữ tử giống như quật cường tàn nhẫn vô cùng trước mắt này.

"Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta!" Nam Úc Tịch chú ý tới trong tròng mắt Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh có đau lòng thương hại, tròng mắt đen thoáng qua một tia hàn mang, giọng nói trong nháy thêm mắt thêm lạnh lẽo.

Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh lúc này mới hồi hồn, vừa rồi bọn họ bị sao vậy, lại cảm thấy nữ tử vô cùng độc ác này làm cho bọn họ đau lòng? Một nữ tử cuồng ngạo không kèm chế được như vậy, giống như tất cả vạn vật thế gian không lọt nổi mắt xanh của nàng, làm sao có thể sẽ đáng thương? Đáng sợ thì đúng hơn!

"Đều nói tính khí Cung chủ Ma Cung quái dị, hi vọng vô thường, hôm nay gặp mặt, lời đồn đãi cũng không phải sai." Hạ Văn Cừ có chút hăng hái nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt tràn đầy hứng thú, khi Nam Úc Tịch ra tay đối phó với ý đồ cợt nhả của Tổng Diệu Huy, cho dù nàng biết được thân phận đối phương cũng không chút lưu tình, nàng không ư kị tí nào đến quyền thế Gia Luật Linh, cố ý nói chuyện bức họa cho hắn nghe, hẳn đã bị nữ tử cuồng ngạo tùy tiện này hấp dẫn.

"Nghe giả có lẽ thật, nghe thật có lẽ giả, vốn chính là chuyện thường." Nam Úc Tịch nghe Hạ Văn Cừ nói, chỉ tự nhiên uống trà, giống như thuận miệng trả lời đôi câu, "Huống chi, mắt nhìn thấy cũng chưa hẳn là thật."

Gia Luật Linh nghe vậy, chân mày càng chau chặt hơn. Cung chủ Ma Cung rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, lại khiến một nữ tử tay trái gà không chặt luyện thành công phu cao tuyệt như thế, là cái gì khiến nàng có thủ đoạn tàn nhẫn và tâm cơ không ai thấu, là cái gì để cho nàng đối với việc đòi có cái nhìn thế lương như vậy?

Mà e rằng Hạ Văn Cừ cũng nghĩ giống hần, ánh mắt của hai người bọn họ nhìn Nam Úc Tịch tràn đầy tìm tòi nghiên cứu và suy nghĩ sâu xa.

Nam Úc Tịch không thích người ta dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, nàng ghét bị người khác tìm tòi nghiên cứu, đáng ghét hơn bị người nhìn thấu. Bởi vì như vậy, nàng sẽ có cảm giác không an toàn.

"Hai vị đã lâu không gặp, sợ là còn có thật nhiều lời muốn nói, bốn tọa sẽ không quá rầy." Nam Nam Úc Tịch nhú mày, đặt tranh ở trên bàn, không đợi Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ nói chuyện, đã nghênh ngang rời đi.

Ra khỏi Thiên Hương lâu, Nam Úc Tịch một mình đi trên đường phố. Tiếng rao hai bên của người bán hàng rong vẫn vang dội như cũ, nhưng nàng lại đột nhiên không có hứng thú đi dạo phố. Coi như nàng cố tình làm vậy nữa, nhưng cũng không thể tìm về thú vui.

Từ nhỏ đã như thế, náo nhiệt là của người khác, nàng chẳng có gì cả.

Đi tới một khúc quanh, về mặt Nam Úc Tịch vốn lạnh nhạt đột nhiên rét lạnh, bên trong con người màu đen bắn ra một tia hàn quang, trên mặt mang mấy phần cảnh giác, khẽ môi vén lên nụ cười xinh đẹp, giọng nói từ từ, "Các hạ đã đi theo ta một lúc lâu, còn không định hiện thân sao?"

Nam Úc Tịch vừa dứt lời. Một bóng người liền xuất hiện trước mặt.

Nam tử trước mặt mặt mày tuấn tú, trên trán mang theo tiêu sái nhẹ nhàng, con người đen nhánh trong suốt sáng ngời, khoe môi treo nụ cười đùa giỡn. Dung mạo chỉ có thể coi là tầm trung, thế nhưng khi để cho người ta nhìn sẽ thấy tự nhiên thoải mái, loại cảm giác tâm tư bị đè nén lâu ngày lập tức được thả ra.

Chính Nam Úc Tịch thấy hần trong nháy mắt đó, cũng bị hơi thở trên người hần lây nhiễm, giọng nói tự giác ôn hòa hơn một chút, "Người đi theo ta làm cái gì?"

Nam tử kia nghe vậy, chỉ cười mở tươi cười, chiết phiến trong tay mở ra một cái, nhẹ nhàng vỗ chiết phiến, có một cỗ phong lưu không kém chế được, giọng điệu nói chuyện cũng rất tùy ý, "Ta không phải đi theo người, chỉ là thay công tử nhà ta mời người qua một chút."

Nam Úc Tịch nghe vậy, lông mày cột nhả, con mắt chăm chú nhìn chiết phiến trong tay nam tử, trên chiết phiến đó viết thật to ba chữ "Tề công tử", từ bút pháp thanh trong phiêu dật không câu chấp, vừa nhìn là biết rõ đích thực bút tích công tử Tề, mà phía dưới cây quạt treo ngọc, thật sự là ký hiệu con dấu trên tất cả bức họa.

"Các hạ là Tề công tử?" Nam Úc Tịch không gấp trả lời nam tử kia, có chút hăng hái hỏi, nàng mới vừa vận bán đi một bức họa của Tề công tử, trùng hợp liền gặp được Tề công tử?

Tề công tử nghe Nam Úc Tịch nói, vô cùng phối hợp đưa mặt cây quạt trong tay, làm ra một bộ dáng phong lưu phóng khoáng, nhếch môi cười, lên tiếng, "Đúng chính là kẻ hèn mọn này!"

Nam Úc Tịch thấy thế, trên trán lập tức rỉ ra một tia mồ hôi lạnh. Ánh mắt nàng vừa rồi mù rồi sao, làm sao lại cảm thấy người này khiến cho người ta thoải mái đây?

Chỉ là Tề công tử đột nhiên tìm đến nàng, còn nói công tử nhà hần cho mời, thực sự làm cho nàng cảm thấy kỳ quái. Tề công tử tính tình không câu chấp, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghe nói Tề công tử có chủ tử gì đó.

Mà bức họa mẫu đơn của Tề công tử vô cớ xuất hiện tại quán buôn bán nhỏ để đồ Nam Hải, nàng vốn tưởng rằng chỉ là trùng hợp, hôm nay xem ra, hình như tất cả có người tỉ mỉ an bài.

Có ý khiến mẫu đơn đồ xuất hiện tại quán nhỏ, có ý khiến Gia Luật Linh nhìn thấy, người công tử trong miệng Tề công tử rốt cuộc là ai? Có ý định gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau!.

Trong lòng mang theo nghi ngờ, ánh mắt Nam Úc Tịch chuyển một cái, nhìn về phía Tề công tử nhẹ nhàng cười một tiếng, làm như không chút để ý lên tiếng, "Nếu như công tử nhà ngươi thành tâm mời, ta liền đi theo ngươi một chuyến thôi."

Tề công tử nghe vậy, chỉ nhú lông mày, nhẹ nhàng khép cây quạt lại, vừa dẫn đường cho Nam Úc Tịch, vừa nói làm nhảm: "Thật sự hần thấy rất khác sao, người đòi đều nói Cung chủ Ma Cung tính tình bất thường vô cùng, cho tới bây giờ đều là người ta tìm nàng, không bao giờ có nàng tìm người ta, hần làm sao lại có thể tính rằng nàng nguyên ý đây?!"

Nam Úc Tịch đi theo sau lưng Tề công tử, nghe được rất rõ ràng những lời Tề công tử nói, hứng thú trong mắt không khỏi càng đậm, hần trong miệng Tề công tử, không cần đoán cũng biết chính là công tử, nghe về vị công tử kia không đơn giản nha.

"Đến, công tử đang ở bên đó chờ ngươi." Tề công tử mang Nam Úc Tịch lượn quanh ba bốn vòng đi tới chỗ sườn núi nhỏ, chỉ vào đồi đình nói với Nam Úc Tịch, về mặt lộ ra nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, không đợi Nam Úc Tịch nói chuyện, đã tự nhiên rời đi.

Nam Úc Tịch thấy thế, không khỏi cười nhẹ, người đòi nói tính tình Tề công tử tùy ý không câu chấp, thật sự là không nói sai. Có lúc, không thể tin lời đồn đãi,

người thật so với lời đồn sẽ tin nhiều hơn.

Thi triển kinh công, bay vút tới đỉnh sườn núi nhỏ, Nam Úc Tịch yên lặng đứng tại đỉnh dốc, nhìn qua nam từ trước mắt.

Nam từ chỉ để lại cho Nam Úc Tịch một bóng lưng đơn giản. Tóc đen như mực chỉ cố định bằng một cây trâm cài tóc đơn giản, lộ ra kiềng tịnh thanh nhả. Một bộ cẩm bào màu trắng khẽ lay động trong gió, càng làm nổi bật lên thân hình cao lớn của hắn.

Màu đen như mực, trắng như tuyết, trừ hai màu đó ra, không còn loại màu sắc thứ ba. Đơn giản như vậy, nhưng lại khiến rung động lòng người. Chỉ là một bóng lưng, lại giống như mang tất cả rung động trong thiên địa tụ tập toàn bộ trên người hắn.

Hắn lặng lẽ đứng thẳng giống như ánh trăng chiếu xuống đáy núi yên tĩnh, lại giống như là tuyết trên núi cao không thể chạm vào, hắn đặc biệt thanh nhả thoát tục, không có gì sánh kịp cao nhả sâu sắc. Không cần bất kỳ thứ gì tô điểm, thậm chí không cần thấy rõ dung mạo của hắn, cũng đã đủ để cho người ta mê đắm.

Cái này gọi là "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử đời Vô Song" sao? Vô song công tử Lạc Huyền Lăng, quả nhiên đảm đương nổi hai chữ "Vô Song"!

"Nếu như đã đến, vì sao không nói lời nào?" Lạc Huyền Lăng đưa lưng về phía Nam Úc Tịch, cảm thấy hơi thở của Nam Úc Tịch, hắn nhẹ nhàng mở miệng hỏi. Giọng nói của hắn mang theo vài phần khan khác lạ, nhưng không thể che giấu ma lực của giọng nói này.

Giọng nói này vốn nên réo rắt một chút nữa, vốn nên giống như âm thanh ngọc thạch va đập vào nhau để nghe thanh linh. Nam Úc Tịch chẳng biết tại sao, vào giờ phút này, trong lòng nằng toát ra một câu nói như vậy.

Thu lại xong tâm tình của mình, giống như lơ đãng Nam Úc Tịch nhìn qua bóng lưng trước mắt, nhẹ nhàng cười nói, "Ta đang suy nghĩ, Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ là người không khéo như vậy, nhưng vẫn bị người đùa giỡn ở tay trong, danh hiệu Vô song công tử này, quả nhiên không phải hư danh nói chơi!"

Nàng chưa từng thấy qua Vô song công tử Lạc Huyền Lăng, nhưng khí độ tao nhả của cẩm bào mẫu đơn thêu màu bạc không gì sánh kịp này, thế gian trừ Lạc Huyền Lăng, nàng không nghĩ ra người thứ hai.

Nếu Lạc Huyền Lăng đã đến để đồ, mà Tề công tử lại là người của hắn, như vậy nghi vấn bức mẫu đơn tại sao lại xuất hiện trên quán nhỏ ở để đồ đã có thể giải thích rồi.

Này sợ là kế của Lạc Huyền Lăng một mũi tên hạ hai con chim. Thứ nhất, đối phó Nam Hải là một chuyện, Đông Lâm muốn một mình hành động, e rằng phải tốn không ít tâm tư, vì vậy Lạc Huyền Lăng cũng có tính kết giao Bắc Mạc và Tây Nhạc, vì vậy cố ý cho Bắc Mạc và Tây Nhạc một cơ hội đến gần hắn. Thứ hai, dùng bức họa này khiến cho Bắc Mạc và Tây Nhạc bất hòa, ngày sau hắn đối phó với Bắc Mạc và Tây Nhạc, sẽ là một đệm chân cực kỳ tốt.

Vô song công tử ý định kín đáo, thận trọng, không biến sắc lừa hai người thông minh đi vào lưới, phần tâm cơ mãnh khỏe này, thật khiến cho người ta bội phục không thôi!

"Cung chủ quả nhiên thông tuệ." Lạc Huyền Lăng chẳng nói đúng sai nhẹ nhàng cười một tiếng khen ngợi Nam Úc Tịch, hắn như cũ đưa lưng về phía Nam Úc Tịch, không có ý quay lại, giọng nói ưu nhả mà trong trẻo nhưng lạnh lùng, "Cung chủ có biết vì sao ta muốn gặp người?"

Nam Úc Tịch nghe vậy, khẽ nhíu mày. Nàng có thể thông qua một dây chuyện đoán được dụng ý Lạc Huyền Lăng, nhưng không biết Lạc Huyền Lăng vì sao phải thấy nàng. Nếu Lạc Huyền Lăng không để cho Tề công tử đi mời nàng, chính nàng dù nghĩ đến nát óc cũng tuyệt đối không đoán được đây là kế sách của Lạc Huyền Lăng!

"Tâm tư Vô song công tử, Quỳnh Lạc sao có thể đoán được." Nam Úc Tịch không hiểu dụng ý Lạc Huyền Lăng đến tốt cùng là cái gì, không mặn không nhạt trả lời một câu, trong giọng điệu thậm chí mang tới mấy phần châm chọc.

Lạc Huyền Lăng hình như không thêm để ý chút nào đến giọng điệu châm chọc của Nam Úc Tịch, hắn vẫn thanh nhả như ngọc nói, "Ta mời người, là có khoản giao dịch làm cùng người."

"Oh? Nói nghe một chút." Nam Úc Tịch nghe vậy, có chút hăng hái nhíu lông mày, Lạc Huyền Lăng cùng nàng làm giao dịch? Ha ha, nghe vẻ rất là thú vị đấy.

Lạc Huyền Lăng đưa lưng về phía Nam Úc Tịch ném tới trên tay nàng một bức họa, từ từ nói, "Ta nghe nói người lấy một bức mẫu đơn kiếm mười vạn lượng. Ta liền cho người thêm một bức mẫu đơn nữa, để cho người kiếm thêm mười vạn lượng."

Nam Úc Tịch nhận lấy bức họa Lạc Huyền Lăng ném tới, khẽ nhíu mày lên nụ cười xinh đẹp. Thì ra là Lạc Huyền Lăng đánh cái chủ ý này, ly gián Tây Nhạc và Bắc Mạc, Đông Lâm ở giữa hai bên đều không đắc tội. Có lẽ còn muốn mượn Tây Nhạc, thời điểm Bắc Mạc tiếp xúc, chơi chút thủ đoạn gì đấy.

Nàng không có hứng thú với thế cục thiên hạ, chuyện Lạc Huyền Lăng chơi thủ đoạn gì nàng không quan tâm, tặng không nàng mười vạn lượng bạc, nàng tự nhiên tiếp nhận, cầm bức họa trong tay, Nam Úc Tịch cười nói, "Vậy thì đa tạ ý tốt của Vô song công tử."

Lạc Huyền Lăng lần này từ chối cho ý kiến, chỉ đứng chấp tay, bóng lưng của hắn không nói ra hết được sự cô tuyệt tận cùng, giống như trên đỉnh núi băng tuyết cao nhả không thể leo tới, cũng cô tịch không thể đến gần.

Nam Úc Tịch cầm bức họa trong tay, nhìn bóng lưng Lạc Huyền Lăng, trong lòng mắt đen thoáng qua tình cảm phức tạp. Lạc Huyền Lăng thoát nhìn thanh nhả như ngọc, thật ra thì lại cuồng ngạo hết sức, dám không hề có kỵ chút nào đưa lưng về phía Nam Úc Tịch nàng, trên cõi đời này e rằng cũng chỉ có một người Lạc Huyền Lăng này mà thôi!

Chương 28: Nghênh đón sứ thần.

Edít: Lãnh Thiên Nhi.

Gia Luật linh, Hạ Văn Cừ và Lạc Huyền Lăng đã âm thầm đến đế đô Nam Hải mấy ngày, nhưng đội ngũ sứ thần tam quốc mới vừa tới đây, vì vậy, Hoàng thất Nam Hải hôm nay mới chính thức phái người đi nghênh đón sứ thần tam quốc vào ở dịch quán.

Thái tử Nam Hải Nam Dận và Tả tướng Trương Thống tự mình nghênh đón đội ngũ sứ thần Đông Lâm.

Đội ngũ sứ thần Đông Lâm cực kỳ lớn, thái tử Đông Lâm Nạp Lan Nhựt Phong cưỡi ngựa đi phía trước, một bộ trường bào màu vàng óng làm nổi bật lên quý khí bất phàm của hắn, ngũ quan anh tuấn tuấn mỹ không nói ra được hào quang chói mắt, mặt mày khí phách bề ngễ thiên hạ.

Mà ở đội ngũ trung gian, có đỉnh đầu cổ kiệu được tạc tựa Tuyết Sắc bao trùm, nhìn giống như từ cửu thiên ở ngoài thất lạc thánh kiệu, đang ngồi trong kiệu, chính là Lạc Huyền Lăng.

Nam Dận và Trương Thống nhìn thấy đội ngũ Đông Lâm, lập tức nghênh đón, khách khí nói, "Thái tử Đông Lâm, Thiếu chủ Lạc gia đường xa đến đây, Nam Dận không có từ xa tiếp đón."

Thời điểm Nam Dận nghênh đón sứ thần Đông Lâm, đều nói muốn thái tử Đông Lâm và Lạc Huyền Lăng cùng nhau đi vào, đủ để thấy địa vị Thiếu chủ Lạc gia ở Đông Lâm và trong mắt người đời rất cao.

"Thái tử Nam Hải khách khí." Nạp Lan Nhựt Phong ôn hòa lễ độ cười nói, ngược mắt nhìn Nam Dận một cái, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, cười nói, "Khi còn bé Nhựt Phong không hiểu chuyện, nếu có chỗ đắc tội, mong rằng thái tử Nam Hải không nên so đo."

Nam Dận và Nam Úc Tịch chính là song sinh, dung mạo hai người gần như giống nhau như đúc, dĩ nhiên là phong hoa ngàn vạn, khó trách Nạp Lan Nhựt Phong gặp người dung mạo xuất chúng như vậy không khỏi kinh ngạc nhìn Nam Dận.

Nam Dận nghe được lời Nạp Lan Nhựt Phong nói, chân mày khẽ chau, trong mắt lóe lên vẻ kinh hoàng, tiếp theo cười nói, "Chuyện lúc còn bé, bọn điện nhớ không rõ, thái tử Nhựt Phong không cần nhắc lại."

Hai người đang hàn huyên, Lạc Huyền Lăng đưa tay khẽ nhắc rèm cổ kiệu lên, tay của hắn thon dài như là bạch ngọc, xương ngón tay rõ ràng, giống như trong lúc nhắc tay liền ẩn chứa lực lượng khổng lồ. Rèm cổ kiệu chỉ hơi nhắc lên, bởi vì tia sáng chiếu ngược, không thấy rõ tình huống trong kiệu, nhưng người trong kiệu có thể thấy rõ ràng tình huống bên ngoài.

Ánh mắt Lạc Huyền Lăng xuyên qua mọi người, thẳng tắp nhìn về phía Nam Dận, khi thấy Nam Dận vẻ mặt luôn bình tĩnh của hắn và trong tròng mắt đen thê nhưng dâng lên ngọn sóng, tay vén rèm cũng có chút run rẩy, trầm mặc chốc lát, hắn mới để rèm rơi xuống.

Chú ý tới một màn này, trong mắt Nạp Lan Nhựt Phong lóe lên một tia kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Nam Dận cười nói, "Thái tử Nam Hải thật là có mặt mũi, phải biết thường ngày coi như thấy phụ hoàng, Lạc thiếu chủ vẫn ẩn ẩn sau màn tạc, không nghĩ tới lại vì thái tử Nam Hải vén màn kiệu lên."

Nam Dận nghe vậy, tự nhiên là rất cao hứng, sáng khoái cười cười, lại hàn huyên cùng Nạp Lan Nhựt Phong. Đội ngũ Đông Lâm một đường đi theo vào đế đô.

Mà đội ngũ sứ thần Bắc Mạc cũng đã đến, do hữu tướng Lam Cẩn Du tự mình nghênh đón.

Lam Cẩn Du mặc một bộ cẩm y màu xanh dương, bộ dáng quả thật là công tử ôn tồn nho nhã, mà Hạ Văn Cừ là một thân trường bào màu hồng đào, ngồi ở trên ngựa giống như không có xương, vẻ phong lưu không kềm chế được, một người ôn nhã một người phong lưu, hai người sóng vai cưỡi ngựa tạo thành phong cảnh.

Về phần sứ thần Tây Nhạc, còn lại là do ẩn tướng Doãn Lưu Quang nghênh đón, Nam Úc Tịch khó có được hứng thú cùng đi với Doãn Lưu Quang. Xa xa đã nhìn thấy đội ngũ Tây Nhạc, mà Gia Luật Linh mặc một bộ cẩm bào màu tím đậm cao quý cưỡi ngựa đi đằng trước, trong vòng một trượng, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống.

Nam Úc Tịch có chút hăng hái cười, đưa tay sờ sờ vào bức mẫu đơn đặt trong tay áo, đẩy mắt một mảnh thâm thúy.

"Linh vương gia một đường đi dài mệt nhọc, cực khổ." Doãn Lưu Quang thúc ngựa đi tới trước mặt Gia Luật Linh, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhuận như ngọc, một đôi tròng mắt đen nhìn chăm chú vào Gia Luật Linh, trong mắt hình như có tình quang tính toán.

Gia Luật Linh thấy Doãn Lưu Quang, khoe môi hiện lên nụ cười, chỉ là cho dù hắn cười, cũng không cách nào khiến cho dung nhan luôn lạnh lùng của hắn có phần buồn lòng, hắn khách khí nói với Doãn Lưu Quang, "Doãn thiếu chủ tự mình nghênh đón, Gia Luật Linh cảm thấy sâu sắc vinh hạnh."

Tuy là nói chuyện với Doãn Lưu Quang, nhưng tầm mắt Gia Luật Linh lại không nhìn được mờ hồ nhìn đến trên người Nam Úc Tịch, Nam Úc Tịch một thân hồng trang, ngồi trên lưng ngựa, có vẻ hiên ngang mạnh mẽ, khác vẻ đẹp ngày thường xinh đẹp mềm mại đáng yêu, càng thêm mấy phần anh khí, ở dưới ánh mặt trời, thật sự làm cho người ta không thể dời đi tầm mắt.

"Linh vương gia, lại gặp mặt." Nam Úc Tịch thấy ánh mắt Gia Luật Linh vẫn nhìn chăm chú vào nàng liền nói, khiến Doãn Lưu Quang nghi ngờ nhìn nàng một cái, nàng không khỏi cười lên thoải mái nói.

Doãn Lưu Quang nghe vậy, nhú lông mày, nhìn về phía Nam Ưc Tịch, cười hỏi, "Linh vương gia hôm nay mới đến đế đô, Quỳnh Lạc làm sao đã gặp qua hần?"

Nam Ưc Tịch nghe được Doãn Lưu Quang nói, trên mặt hiện ra một nụ cười. Gia Luật Linh hôm nay mới đến đế đô? Doãn Lưu Quang thật đúng là biết già bộ, nàng không tin chuyện Gia Luật Linh đã sớm đi tới đế đô, Doãn Lưu Quang lại không biết. Chỉ là nàng không muốn phơi bày Doãn Lưu Quang, vì vậy chỉ cười lên tiếng, "Linh vương gia rất tò mò về đế đô Nam Hải ta, vì vậy đi trước đội ngũ sứ thần mấy ngày, vừa vận vô tình gặp được ta ở trên đường."

"Thì ra là như vậy, Linh vương gia nếu có hứng thú với đế đô Nam Hải ta, Lưu Quang nguyện vì Linh vương gia dẫn đường." Doãn Lưu Quang nghe được Nam Ưc Tịch nói, dịu dàng nhìn Nam Ưc Tịch một cái, lại xoay người cười nói với Gia Luật Linh.

"Vậy thì làm phiền." Gia Luật Linh cũng không vì bị vạch trần mà có vẻ bối rối, hần như cũ lạnh lùng nhìn Doãn Lưu Quang một cái, không lạnh không nóng nói.

Vốn Doãn Lưu Quang đưa Gia Luật Linh đến dịch quán là có thể rời đi, nhưng Doãn Lưu Quang cứ nhiên lại mời Gia Luật Linh vào phòng, hơn nữa hai người còn đóng lại nói tới nói lui.

Nam Ưc Tịch thấy thế, không khỏi nghiêng ngẫm nhú lông mày, mặc dù nàng không có hứng thú nghe lén bọn họ nói gì, nhưng nàng vẫn chờ Gia Luật Linh đến mua tranh về nhà, đứng ở phía ngoài phòng chờ cũng là bình thường, về phần nỗ lực nàng hơn người, không cần thận nghe được bọn họ nói chuyện, vậy không thể trách nàng được.

"Thế cục Đông Lâm và Nam Hải khẩn trương, chắc hẳn Linh vương gia đã nhìn ra." Giọng Doãn Lưu Quang ôn hòa trầm thấp từ trong nhà truyền tới, trong lời nói hình như mơ hồ còn mang theo vài phần lo lắng.

"Đây là chuyện Đông Lâm và Nam Hải, Tây Nhạc không thể tham dự." Gia Luật Linh mặc dù hiểu ngụ ý của Doãn Lưu Quang, nhưng lại làm bộ như không biết, lạnh lùng bỏ quan hệ qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trâm Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bức họa này người có muốn không?!

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

"Thế cục thiên hạ, bút dây động rừng, Nam Hải và Đông Lâm nếu xảy ra chiến sự, thì Tây Nhạc sao có thể đặt mình ở ngoài?" Giọng nói Doãn Lưu Quang ôn hòa mà chắc chắn lại một lần nữa vang lên, "Xin thứ cho Lưu Quang mạo phạm, e rằng trong lòng Linh vương gia sợ cũng không phải hoàn toàn không có số đo?"

"Tây Nhạc và Nam Hải, Đông Lâm đều là bang giao chi quốc, tự nhiên phải hi vọng hai nước không xảy ra chiến sự, chỉ là chuyện những quốc gia khác, Tây Nhạc không thể nhúng tay quá nhiều, sợ là hữu tâm vô lực." Gia Luật Linh nghe được Doãn Lưu Quang nói, ứng phó tự nhiên, nói chuyện kín kẽ đến giọt nước không lọt được.

Nam Ưc Tịch ở ngoài phòng ngồi trên ghế đá, nghe bên trong nhà nói chuyện, trong mắt lướt qua một tia thâm ý, làm như buồn bức ngán ngẫm, vừa tựa như đang trầm tư.

"Lưu Quang biết thực lực Đông Lâm cường đại, Nam Hải không thể so được, nếu hai nước quả thật xảy ra chiến sự, Nam Hải sợ là không địch lại, Linh vương gia vì Tây Nhạc suy tính, tự nhiên không dám tùy tiện nhúng tay." Giọng nói Doãn Lưu Quang lại lần nữa vang lên, từng bước dụ dỗ nói: "Nhưng Lưu Quang không thể không nhắc nhở một câu, môi hồ răng lạnh, nếu Nam Hải quả thật bị tiêu diệt, Tây Nhạc có thể chiếm được chỗ tốt sao?"

Trong phòng lâm vào yên lặng, Nam Ưc Tịch ngồi ở ngoài phòng, khóe môi nâng lên nụ cười ý vị sâu xa, khó trách Doãn Lưu Quang sẽ chọn nghênh đón đội ngũ sứ thần Tây Nhạc, thì ra là đánh chủ ý này.

Trong tứ quốc, Đông Lâm vẫn có ý đồ nắm Nam Hải trong tay, hôm nay Nam Hải muốn trở mặt Đông Lâm, tự nhiên sẽ muốn tìm kiếm đồng minh, mới có thể có phần thắng. Mà Bắc Mạc và Nam Hải không giao tiếp, muốn phái binh trợ giúp, phải thông qua Đông Lâm và Tây Nhạc, tự nhiên không thể tìm kiếm Bắc Mạc làm đồng minh.

Như vậy, chỉ còn lại Tây Nhạc rồi. Cho nên lựa chọn Tây Nhạc, còn một nguyên nhân khác, trong tứ quốc, thực lực Đông Lâm mạnh nhất, tiếp theo chính là Bắc Mạc, mà thực lực Tây Nhạc và Nam Hải tương đối kém, nói đến môi hồ răng lạnh, chỉ có thể nói cho Tây Nhạc nghe, mới có lực uy hiếp.

"Lưu Quang nói đến đây thôi, hi vọng Linh vương gia suy tính thêm, nếu Linh vương gia có ý nghĩ gì, tùy thời có thể tìm đến Lưu Quang." Yên lặng chốc lát, giọng nói Doãn Lưu Quang lại vang lên lần nữa, cửa phòng đẩy ra, Nam Ưc Tịch trấn định tự nhiên ngồi trên ghế đá.

Doãn Lưu Quang và Gia Luật Linh đối với sự xuất hiện của Nam Ưc Tịch ngoài cửa hết sức kinh ngạc, bởi vì Gia Luật Linh đã phái người canh giữ, không để cho bất luận kẻ nào tiến vào. Nam Ưc Tịch đột nhiên xuất hiện, bọn họ sẽ kinh ngạc, nhưng mà nghĩ đến hoàng cung đề phòng sâm nghiêm như vậy cũng không ngăn được Nam Ưc Tịch, huống chi mấy tên thị vệ này?

"Quỳnh Lạc, tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Doãn Lưu Quang thấy Nam Ưc Tịch ngồi ở cửa, trong mắt lóe lên suy nghĩ, Nam Ưc Tịch xuất hiện tại nơi này, như vậy hẳn và Gia Luật Linh nói chuyện, chẳng phải nàng đã nghe được toàn bộ?

Nam Ưc Tịch chú ý tới thần sắc biến hóa của Doãn Lưu Quang, thần nhiên từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Doãn Lưu Quang, trong mắt hàm chứa ba phần châm chọc bảy phần đùa giỡn, từ từ cười nói, "Ta tìm Gia Luật Linh có chuyện. Ngươi yên tâm, mặc dù ta nghe được các ngươi nói chuyện, nhưng sẽ không nói

lung tung khắp nơi."

"Ta không có ý đó." Doãn Lưu Quang nghe được Nam Úc Tịch nói, vội vàng phân bua, không biết vì sao, mỗi lần thấy ánh mắt nàng giễu cợt, tim của hắn đều sẽ không giải thích được co rút đau đớn. Rõ ràng nàng xem ra thể kia cường thể mà bén nhọn, tuy nhiên nó tổng cho hắn một loại ảo giác, nội tâm của nàng, thật ra thì rất yếu ớt.

Nam Úc Tịch nghe được Doãn Lưu Quang vội vàng giải thích, ánh mắt không khỏi khẽ ảm thêm một chút, những năm gần đây, khi nàng chất vấn người khác, người ta sợ sệt, tránh né nàng cũng đã sớm thành thói quen. Nàng không để ý tới những thứ này, nhưng cũng không đại biểu nàng thật sự không để tâm. Mặc kệ lập trường Doãn Lưu Quang như thế nào, nhưng ít ra, câu này hẳn thật sự nóng lòng giải thích lòng, nàng nhớ kỹ.

"Nếu không phải chất vấn ta, vậy thì mời Doãn thiếu chủ về trước thôi. Ta thương nghị xong sự tình cùng Linh vương gia, sẽ tự trở về." Nam Úc Tịch hơi dừng một chút, giọng điệu hòa hoãn đi một ít, nhưng vẫn như cũ có mấy phần không kiên nhẫn.

Doãn Lưu Quang nghe vậy, sắc mặt ôn hòa, nhìn về phía Nam Úc Tịch cười nói, "Ta ở cửa dịch quán chờ ngươi."

Nói xong liền thân nhiên rời đi, Nam Úc Tịch nhìn bóng lưng Doãn Lưu Quang dưới ánh mặt trời, ánh nắng mặt trời chiếu lên cẩm bào màu xanh lam, nói không hết ảm áp.

Gia Luật Linh nghe được Nam Úc Tịch và Doãn Lưu Quang đối thoại, không khỏi nhũn mảy. Nam Hải quốc vì kho báu Ma Cung, chuyện xin Cung chủ Ma Cung dốc sức vì Nam Hải hẳn không phải không biết, chỉ là nhìn quan hệ giữa Nam Úc Tịch và Doãn Lưu Quang hình như không đơn giản như vậy, ít nhất Doãn Lưu Quang đối với Nam Úc Tịch, có chỗ bất đồng.

"Cung chủ và Doãn thiếu chủ quan hệ hình như không tệ?" Gia Luật Linh không biết vì sao, lại thân xui quý khiến mở miệng hỏi, giống như trong lòng có tình cảm gì đó đang rục rịch.

Nam Úc Tịch cảm thấy Gia Luật Linh rất kỳ quái, nàng và Doãn Lưu Quang có quan hệ như thế nào, thì có liên quan gì đến Gia Luật Linh? Huống chi quan hệ giữa nàng và Doãn Lưu Quang cùng lắm coi như là không tệ, phải nói không tệ, sợ là phải nói không hơn thôi.

Lấy bức họa từ trong tay áo ra, Nam Úc Tịch nhũn mảy nhìn về phía Gia Luật Linh, mở miệng nói, "Ta và Doãn thiếu chủ có quan hệ như thế nào không cần Linh vương gia bận tâm. Hôm nay ta tới tìm ngươi, là bởi vì trước kia ta có sưu tầm được một bức mẫu đơn của công tử Tề, không biết bức họa này, ngươi có muốn không?"

Gia Luật Linh nghe vậy, trong mắt lóe lên tinh quang nhìn bức họa trong tay Nam Úc Tịch, ánh mắt sáng quắc, lập tức nói, "Đương nhiên muốn."

Mặc kệ lập trường Tây Nhạc cuối cùng là cái gì, nhưng đến gần Lạc Huyền Lăng hiểu rõ ý đồ Đông Lâm, luôn là trăm lợi mà không có hại, nhưng mà Lạc Huyền Lăng mưu lược như thế, làm sao có thể để cho người ta thấy rõ ràng ý đồ của hắn? Chỉ sợ những thứ này hắn đã sớm tính toán tốt cạm bẫy.

"Từ trước đến giờ ta là người công bằng, nếu thái tử Bắc Mạc ra mười vạn lượng, tốt xấu gì Linh vương gia cũng phải ra giá tám vạn lượng, nếu không ta sẽ cảm thấy rất xin lỗi thái tử Bắc Mạc." Nam Úc Tịch ném bức họa trong tay cho Gia Luật Linh, giả vờ khó khăn nói.

Gia Luật Linh nhìn bộ dáng Nam Úc Tịch thiên chân vô tà, nàng thật sự cảm thấy xin lỗi Hạ Văn Cừ sao, sợ là muốn nhờ vào đó kiếm nhiều bạc một chút thôi. Cô gái này, thật tình quái vô cùng.

"Được. Ta phái người đi lấy ngân phiếu cho ngươi." Gia Luật Linh mở bức họa, sau khi xác nhận qua đích thực là bút tích công tử Tề, mới nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch thu hết một loạt động tác của hắn vào mắt, trong mắt một mảnh thâm thúy, nghiêng người đi sang, đứng chấp tay, từ từ nói, "Nếu làm thành giao dịch, có mấy lời ta không thể không nói, Nam Hải mặc dù thể yếu, nhưng Đông Lâm nếu muốn tóm thâu Nam Hải, sợ là cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, Tây Nhạc muốn thâu tóm, sợ là hữu tâm vô lực, nói đến môi hở răng lạnh, sợ là còn chờ thương thảo."

Gia Luật Linh nghe vậy, ánh mắt thâm thúy, kinh ngạc nhìn Nam Úc Tịch. Nàng không phải nên đứng phía Nam Hải sao, vì sao đột nhiên nói những thứ này với hắn? Nàng rốt cuộc có ráp tâm gì, sau lưng nàng chẳng lẽ còn có người chỉ điểm sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cách xa hắn một chút!

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Đối với trông mắt chất vấn và tìm tòi nghiên cứu của Gia Luật Linh, Nam Úc Tịch làm như không thấy, lấy ngân phiếu từ thủ hạ bên cạnh Gia Luật Linh, liền quay đầu rồi đi không nhìn lại dịch quán.

Cửa dịch quán, ánh mặt trời lẳng lẳng chiếu xuống một gốc cây cổ thụ, dưới bóng cây, Doãn Lưu Quang một bộ cẩm bào màu xanh lam, lẳng lẳng đứng thẳng, không nói ra được ôn hòa, nhìn thấy Nam Úc Tịch ra ngoài, về mặt hẳn toát ra một tia mừng rỡ, cất bước tiến lên đón, ôn hòa nói, "Xong xuôi? Vậy chúng ta đi."

Nam Úc Tịch nhũn mảy nhìn Doãn Lưu Quang một cái, bên trong con ngươi đen nhánh hình như có mấy phần nghi hoặc, ánh mắt có chút phức tạp nhìn hắn, hỏi, "Ngươi không hỏi ta tìm hắn có chuyện gì sao?"

"Mỗi người đều có chuyện riêng của mình, người không muốn nói, ta cần gì phải hỏi." Doãn Lư Quang nghe được Nam Úc Tịch nói, chỉ cười ôn hòa, thản nhiên nói.

Chung sống một tháng, tính khí Nam Úc Tịch hẳn cũng không phải không rõ, Nam Úc Tịch không muốn nói, cho dù hẳn hỏi cũng không có kết quả, cần gì phải đi hỏi, lại nói hẳn tin tưởng sẽ không làm chuyện gì gây bất lợi cho hẳn.

Nam Úc Tịch nghe được Doãn Lư Quang trả lời thản nhiên, chỗ sâu trong tròng mắt đen có một vết nứt, Doãn Lư Quang như vậy, là bởi vì tin tưởng nàng sao?

Một đường đi trở về Doãn phủ, Nam Úc Tịch khó được khi ôn hòa, trò chuyện vui vẻ với Doãn Lư Quang, mới vừa đi tới cửa Doãn phủ, Nam Úc Tịch đột nhiên ngửi thấy mùi hương hân, không khỏi nhủ mày nhìn nơi góc tường, vừa vặn thấy một mảnh áo đen.

"Ta đột nhiên nhớ tới còn có chút chuyện, ta rất nhanh trở về, người vào trước đi." Chân mày Nam Úc Tịch khẽ chau, trong mắt lóe lên một tia suy nghĩ, nói với Doãn Lư Quang.

Doãn Lư Quang mặc dù cảm thấy hết sức kỳ quái khi Nam Úc Tịch đột nhiên lại có chuyện, nhưng hẳn không hỏi nhiều, chỉ nhắc nhở Nam Úc Tịch trở về sớm chút, liền đi vào phủ.

Thấy Doãn Lư Quang đi vào, bóng dáng Nam Úc Tịch lập tức phi thân lên, vọt qua tường viện bên cạnh, rơi xuống một chỗ tĩnh lặng trong ngõ hẻm, nhìn qua nam tử trước mắt, hiện lên nụ cười xinh đẹp, từ từ hỏi, "Các chủ Âm các đột nhiên tìm ta có chuyện gì gì?"

Có ý để cho nàng ngửi thấy được hương hân, nhìn đến vật áo hân, không phải là vì dẫn nàng đến gặp sao? Chỉ là nàng và Các chủ Âm các đã nói xong hợp tác, chuyện hôm nay không có biến cố gì, không biết lúc này hẳn tới tìm nàng là vì cái gì.

"Doãn Lư Quang là Ân tướng Nam Hải, rất trung thành với Nam Hải. Mà người lại muốn phá hủy Nam Hải, người và lập trường của hẳn không cần ta nói rõ. Ta tới, chỉ là khuyên người một câu, cách xa hẳn một chút." Ngõ hẻm rất sâu, ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu vào được, Các chủ Âm các một thân cảm y màu đen, càng lộ vẻ thâm trầm.

Nhưng hẳn mang theo mặt nạ màu bạc thấy giống như nhu hòa nhưng lại chói mắt, giọng nói của hẳn vẫn réo rất thanh động như thế, gần như khiến người ta cho rằng người trước mắt không phải một sát thủ máu lạnh, mà là một người tuyệt đại phong hoa hoàng tôn quý tộc.

Nam Úc Tịch nghe vậy, chẳng nói đúng sai chỉ nhủ lông mày, trong ánh mắt cất giấu mấy phần đùa giỡn, nhếch môi cười nói, "A, ta lại không biết Các chủ Âm các quan tâm ta như vậy? Chỉ là, lập trường của ta, không cần người tới nhắc nhở."

"Ta chỉ quan tâm sự hợp tác của chúng ta mà thôi." Các chủ Âm các nghe được Nam Úc Tịch nói, ẩn sau mặt nạ màu bạc, ở dưới tròng mắt đen trong nháy mắt hình như có một ngọn sóng, tiếp theo lại khôi phục bằng phẳng thâm thúy như trước.

Hắn quan tâm nàng sao? Giống như kẻ từ sau khi Nam Úc Tịch mất tích, hẳn không còn quan tâm người khác nữa. Hắn quan tâm, chỉ có thiên hạ mà thôi. Nhưng hôm nay, hẳn làm cái gì vậy? Vì sao lại ẩn trong bóng tối quan sát hành tung của nàng, vì sao thấy nàng và Doãn Lư Quang quan hệ tốt, hẳn sẽ tức giận?

Các chủ Âm các tâm tư phức tạp, nhưng ngoài mặt vẫn như cũ bất động như núi, không nhìn ra chút tâm tình rung động nào, Nam Úc Tịch nghe vậy, nhủ lông mày, bình tĩnh nói, "Sự hợp tác của chúng ta không cần phải lo lắng. Mặc kệ là ai, đều không thể ngăn cản ta hủy diệt Nam Hải."

"Như thế thì tốt. Ta chỉ hi vọng thời điểm một ngày nào đó người và Doãn Lư Quang đao kiếm đối đầu, người sẽ xuống tay được." Các chủ Âm các nghe được Nam Úc Tịch nói, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp, hẳn đứng chấp tay, nghiêng đi nửa người, nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch nhìn Các chủ Âm các, cho dù nửa mặt nạ màu bạc, cũng không cách nào che giấu hình dáng gò má hoàn mỹ của hẳn, ở dưới mặt nạ này, dung nhan chắc chắn phải tuyệt thế phong hoa. Mặc dù không nhìn thấy dung nhan của hẳn, chỉ riêng khí này độ cũng đã để cho người ta sợ hãi than.

Không thấy dung nhan mà chỉ cần khí độ thôi đã khiến người ta sợ hãi, thiên hạ này chỉ có hai người Các chủ Âm các và Lạc Huyền Lăng. Cổ tình trùng hợp như vậy, hai người bọn họ cùng thích mẫu đơn. Cái này có tính là duyên phận không?

"A, cái này không nhọc Các chủ Âm các quan tâm. Ta là người rất ích kỷ, đao kiếm đối đầu, ta sẽ không xuống tay, nếu xuống tay không khác nào chịu chết, người cho là ta sẽ ngu xuẩn như vậy?" Nam Úc Tịch hơi giễu cợt nói, trải qua những chuyện trước kia, nàng còn có thể lấy tính mạng chính mình đặt trong tay người khác sao? Tuyệt đối không!

"Sau khi đại thọ, Nam Hải bắt đầu lâm vào nguy cơ." Các chủ Âm các nghe được Nam Úc Tịch nói, không rời rắm vấn đề Doãn Lư Quang nữa, ngữ khí tràn trề nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch nghe vậy, chẳng nói đúng sai chỉ nhủ lông mày, cái này hẳn không nói nàng cũng biết, thế nhưng nàng tò mò, Các chủ Âm các đối phó Nam Hải, thật sự chỉ vì bảo thủ cho nàng sao? Dù là như vậy người hợp tác cùng Các chủ Âm các, đến tột cùng là người nào?

Là Đông Lâm, hay là Tây Nhạc hoặc là Bắc Mạc đây?

"Sau đại thọ, ta sẽ tăng nhanh động tác, làm tan rã nội bộ Nam Hải. Sau khi chuyện thành công, tự ta sẽ thông báo người." Khóe môi Nam Úc Tịch hiện lên nụ cười ý vị sâu xa, đôi mắt màu đen nhìn chăm chú phía trước, trong mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Các chủ Âm các nghe được Nam Úc Tịch nói, khẽ vuốt cằm, liền phi thân rời khỏi hẻm nhỏ. Nam Úc Tịch nhìn bóng lưng Các chủ Âm các rời đi, đột nhiên cảm thấy bóng lưng này hình như đã từng quen biết, nhưng lại không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Cung yến muôn màu.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Đại thọ Nam Vũ đã tới, cả Nam Hải quốc một mảnh vui mừng, mà ở đây nhìn như phồn hoa an tĩnh nhưng ẩn núp phía dưới là sóng ngầm mãnh liệt.

Trong hoàng cung đèn dầu càng thêm sáng rực rỡ, chiếu rọi giống như ban ngày.

Nam Vũ mặc long bào màu vàng, ngồi ở vị trí đầu tiên, hoàng hậu và Liễu quý phi mỗi người một bên ngồi cạnh Nam Vũ.

Hoàng hậu Trương Sở Sở mặc cung trang hoàng hậu, nhìn hào phóng đoan trang, nhưng dung nhan dù đã trang điểm kỹ càng cũng không che đậy được vẻ tiêu tụy, trong ánh mắt tuy bén nhọn nhưng mơ hồ lộ ra mấy phần mệt mỏi. Mà Liễu quý phi ngồi bên kia Nam Vũ lại hoàn toàn bất đồng, một bộ y phục lụa mỏng đẹp đẽ quý giá, phối hợp với một nhánh trầm Phượng, làm nổi bật vẻ xinh đẹp của nàng.

Nam Úc Tịch được Nam Vũ mời, vì vậy đến dự yến tiệc lần này, an vị cách chỗ Nam Vũ không xa, toàn bộ tình cảnh để vào trong mắt.

Nàng ta tính toán tỉ mỉ, mẫu hậu cả đời chỉ vì vinh hoa phú quý mà liều mạng, rốt cuộc cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi sao? Hay hoặc là, tuổi già sắc suy tàn nàng căn bản không còn là đối thủ của Liễu quý phi rồi? Dù sao Liễu gia bây giờ nhưng từng bước thăng chức, Liễu quý phi cũng đã công khai mang theo trầm Phượng rồi, rõ ràng không có để Trương Sở Sở trong mắt.

Mà vị trí bên trái Nam Vũ là chỗ ngồi sứ thần tam quốc.

Thái tử Đông Lâm Nạp Lan Nhượng Phong một bộ trường bào màu vàng óng, ngồi vị trí thứ nhất, trong lúc phát tay cũng thể hiện ra phong thái hoàng thất, nho nhã mà không mất đi khí độ. Người đang ngồi bên cạnh Nạp Lan Nhượng Phong là Gia Luật Linh, một bộ cẩm bào màu tím đậm, càng làm nổi bật vẻ cao ngạo lạnh lùng của hắn thêm tính tế.

Nếu nói trên người hai người này cho thấy phong thái hoàng thất, như vậy Hạ Văn Cừ bên cạnh bọn họ lại không có nửa phần phong thái hoàng thất, ngược lại giống như một công tử trần tục, cho dù cuộc sống hiện tại như thế nào, hắn vẫn làm theo ý mình mặc y phục màu hồng đào, tư thế ngồi cũng không nghiêm chỉnh, nhưng trong lúc phát tay lại toát ra vẻ phong lưu.

Đĩ nhiên, người làm người khác chú ý nhất, là người ngồi sau lưng Nạp Lan Nhượng Phong - Lạc Huyền Lăng, chỗ hắn ngồi là vị trí sau Nạp Lan Nhượng Phong, chỗ ngồi có màn tơ buông lỏng, xuyên qua màn tơ dày đặc chỉ có thể mơ hồ thấy rõ phong thái bạch y bồng bĩnh, nhưng không nhìn rõ lắm.

Trong thiên hạ, có thể có được đai ngọc này, chỉ có một người Lạc Huyền Lăng.

"Hôm nay là ngày sinh thần của trăm, có thể nghênh đón sứ thần tam quốc tôn quý, trăm thật sự cảm thấy vinh hạnh." Nam Vũ ngồi ở vị trí đầu, ánh mắt quét nhìn qua văn võ cả triều và sứ thần tam quốc, ôn hòa không mất uy nghiêm nói.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Văn võ cả triều lập tức phụ họa nói, mà sứ thần tam quốc cũng rồi rít đứng lên mời rượu, chỉ có Lạc Huyền Lăng ngồi sau màn tơ, không nói lời nào, mà Nam Vũ tự nhiên không dám miễn cưỡng.

Nói xong lời khách sáo, bữa tiệc liền bắt đầu.

Lần này trên bữa tiệc biểu diễn không riêng gì con cái quan gia, ngay cả hoàng tử và công chúa cũng muốn thi triển tài nghệ, thứ nhất là vì thể hiện phong thái Nam Hải đến sứ thần tam quốc, thứ hai là những công chúa chưa xuất giá muốn được sứ thần tam quốc coi trọng. Phải biết sứ thần tam quốc, mỗi một người đều có thân phận hiển hách, dung mạo xuất chúng, trọng yếu nhất là chưa hôn phối, công chúa Nam Hải nếu gả đi, vậy sẽ có được vị trí chánh thất!

"Trưởng công chúa khiêu vũ thật tốt."

Trưởng công chúa Nam Hải Nam Hương Vận khiêu vũ xong một khúc, lập tức lấy được ủng hộ toàn diện. Trưởng công chúa Nam Hương Vận chính là nữ nhi của quý phi đã qua đời, nghe nói vị quý phi kia là thời điểm Nam Vũ còn làm Thái tử cưới vào cửa, có quan hệ rất tốt với Nam Vũ, đáng tiếc khi sinh Nam Hương Vận xong vì khó sinh mà chết, sau khi Nam Vũ kế nhiệm ngôi vị hoàng đế, truy phong nàng làm quý phi, cũng thật sự thương yêu Nam Hương Vận.

Vì vậy trưởng công chúa Nam Hương Vận mặc dù không có thể lực mẫu thân làm chỗ dựa, nhưng bởi vì rất được hoàng thượng yêu thích mà địa vị cao quý, mọi người tự nhiên vây quanh nàng a đua nịnh hót.

"Nếu nói đến khiêu vũ, Nhị muội mới là người giỏi nhất." Nam Hương Vận nghe được mọi người khen ngợi, trong mắt toát ra mấy phần hài ức bất đắc dĩ, khóe môi hiện ra nụ cười đắng chát, nhẹ nhàng mà nói.

Một câu nói này, ngồi ở vị thượng Nam Vũ và Trương Sở Sở lập tức thay đổi sắc mặt, thị nữ Thanh nhi đứng sau lưng Trương Sở Sở ánh mắt cũng rất phức tạp.

Mọi người tự nhiên sẽ không chú ý tới những biến hóa rất nhỏ này, lại càng không có người chú ý tới, khi nghe thấy Nam Hương Vận nói những lời này, thời điểm Lạc Huyền Lăng nâng chén uống rượu liền dừng tay lại.

Nam Úc Tịch nghe được Nam Hương Vận nói, trong đôi tròng mắt đen thoáng qua tình cảm cực kỳ phức tạp, lộ vẻ xúc động nhìn Nam Hương Vận. Bốn năm rồi, không nghĩ tới đại tỷ còn nhớ rõ nàng.

Bàn về này vũ, là đại tỷ dạy nàng. Nếu nói bên trong nơi hoàng cung này còn có ai thật tâm đối tốt với nàng, e rằng cũng chỉ có đại tỷ. Từ nhỏ đại tỷ đặc biệt thương yêu nàng, dạy nàng tự vệ, thời điểm đưa nàng đi làm con tin Đông Lâm, người khác đều là giả mù mưa sa nhìn về phía nàng khóc, chỉ có đại tỷ cặp mắt sung đỏ, lại cố nhịn nước mắt đưa tay ôm lấy nàng, bảo nàng nhất định phải bảo vệ tốt mình.

Nhớ tới chuyện cũ, trong mắt Nam Úc Tịch không khỏi phát ra mấy phản trong suốt, nàng giơ tay uống mấy ly rượu vào bụng, còn chưa kịp bình phục cảm xúc, liền nghe được giọng nói Nam Tú Cẩm cay nghiệt vang lên, "Đại tỷ, hôm nay là ngày đại thọ phụ hoàng, người nói điều xúi quẩy đó làm cái gì?!"

Nam Hương Vận nghe được Nam Tú Cẩm nói, trên mặt hiện ra vẻ giận dữ, cảm tức nhìn Nam Tú Cẩm, Nam Tú Cẩm chẳng hề để ý đứng lên, đi tới trước mặt Nam Hương Vận, trần ngập giễu cợt nói, "Chẳng lẽ ta nói sai sao? Đại thọ Phụ hoàng, người nhắc tới nàng, không phải là tìm xúi quẩy sao?"

"Hương Vận, biểu diễn xong rồi liền lui ra đi, ở trên đài làm cái gì?" Lúc này Nam Vũ cũng vậy có chút không vui nói Nam Hương Vận. Dù sao Nam Úc Tịch chết đi là lỗi tâm tư trong lòng hắn, hôm nay lại có sứ thần Đông Lâm, hắn tự nhiên không muốn có người nói tới.

Nam Hương Vận nghe vậy, trong mắt lóe lên bất đắc dĩ, chỉ đành cắn môi lui xuống. Nam Tú Cẩm thấy thế, cao ngạo giương đầu lên, đứng ở giữa đài, cười nói, "Đại tỷ giỏi vũ, Tú Cẩm bắt tài, chỉ xin đánh một khúc đàn, góp vui cho chư vị."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tỷ thí? Người không xứng!

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Nam Tú Cẩm tự nhiên ngồi giữa đài, một đôi mắt đẹp đưa tình, nhìn Lam Cần Du, Lam Cần Du tươi cười, giống như đang nhìn Nam Tú Cẩm, thật ra thì ánh mắt lại xuyên qua Nam Tú Cẩm, lưng lơ không có định.

Nam Hương Vận nói không sai, Nam Úc Tịch xác thực khiêu vũ cực tốt. Lúc trước trong ngự hoa viên, vì một điệu vũ của nàng mà hắn trầm mê. Chẳng qua lúc đó chính hắn, bị lợi ích làm mê muội, quyền thế quan trọng hơn tất cả, vì vậy mới có thể bất đắc dĩ cười Nam Tú Cẩm, vì để lấy lòng Nam Tú Cẩm mà viết thư như vậy.

Những năm gần đây, mỗi khi nhớ tới Nam Úc Tịch, hắn luôn hối hận không chịu nổi, nhưng thời gian sẽ không làm lại, nữ tử nhìn về phía hắn cười dịu dàng yếu ớt, kỹ thuật nhảy tuyệt mỹ như tiên tử, cuối cùng sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Ánh mắt không tự chủ chuyển tới trên mặt Nam Úc Tịch, ngay cả nữ tử trước mắt xinh đẹp tàn nhẫn, tưởng là nàng nhưng lại là hai người khác nhau, nhưng riêng đôi mắt kia, quả thực cực kỳ giống nàng.

Nam Tú Cẩm vừa gây đàn vừa ngọt ngào nhìn Lam Cần Du, lại thấy Lam Cần Du mắt hờn nhìn Nam Úc Tịch, không khỏi cảm tức, đàn xong một khúc, Nam Tú Cẩm thân nhiên đứng lên, hát cảm lên, rất cao ngạo nhìn Nam Úc Tịch, chanh chua nói, "Khúc đàn chính là chỉ vật tao nhã, nhưng luôn có người thích ra vẻ hiểu biết, Cung chủ Ma Cung, người nói đúng không?"

Nam Tú Cẩm đột nhiên chìa mũi nhọn đến trên người nàng, Nam Úc Tịch mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không e ngại, nàng đặt ly rượu nhẹ nhàng lên bàn, ngược mắt, có chút hăng hái nhìn Nam Tú Cẩm, giọng nói bình thản, "Công chúa Tú Cẩm nói rất đúng. Không hiểu cảm lại có ý học đòi văn vẻ đánh đàn, thứ người như thể chỗ nào cũng có."

Nam Tú Cẩm vốn dĩ muốn châm chọc Nam Úc Tịch căn bản không hiểu những thứ cao nhã vẫn còn ngồi chỗ này ra vẻ hiểu biết, nhưng không nghĩ đến bị Nam Úc Tịch phản bác, trong lòng không khỏi rất tức giận, trong mắt nàng bắn ra một tia oán độc, chỉ vào Nam Úc Tịch chua ngoa nói: "Cung chủ nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là đang nói ta có ý học đòi văn vẻ sao? Cung chủ có dám cùng ta tỷ thí một phen không?!"

"Ta không có nói như vậy, nhưng mà công chúa Tú Cẩm muốn so đo, vậy ta không có ý kiến." Nam Úc Tịch nghe được Nam Tú Cẩm nói, chỉ lười biếng nâng ly rượu đặt bên môi, nhẹ nhàng uống một hớp, nhử mày nhìn Nam Tú Cẩm, trong mắt hàm chứa châm chọc, tiếp tục nói, "Về phần tỷ thí với ta, người còn chưa xứng!"

Nam Tú Cẩm bị Nam Úc Tịch châm chọc một phen không đất dung thân, lại thấy Nam Úc Tịch thái độ lớn lối cuồng ngạo như thế, không khỏi vừa thẹn vừa tức, chỉ vào Nam Úc Tịch quát, "Cần rõ! Ta chính là công chúa thiên kim chi tôn, chẳng lẽ còn kém người một kẻ giang hồ?! Ta thấy người căn bản là không dám tỷ thí với ta!"

"Tú Cẩm! Sao có thể nói như thế!" Nam Úc Tịch vẫn không nói gì, Nam Vũ liền lên tiếng chỉ trích, Liễu quý phi cũng trách cứ nhìn Nam Tú Cẩm, sử dụng ánh mắt ý bảo Nam Tú Cẩm mau trở lại, không nên cùng Nam Úc Tịch xung đột, dù sao trong tay Nam Úc Tịch còn có kho báu Ma Cung đấy.

Trương Sở Sở thấy thế, tự nhiên sẽ không bỏ qua cho cơ hội lần này. Nếu giờ phút này nàng ra mặt, thứ nhất có thể khiến Liễu quý phi mất thể diện, thứ hai có thể mượn cơ hội lấy lòng Nam Úc Tịch, vì vậy nàng lập tức bày ra dáng vẻ hoàng hậu trang nghiêm, nói với Nam Tú Cẩm, "Tú Cẩm, người thật đúng là càng ngày không hiểu chuyện rồi. Ngày mừng thọ Hoàng thượng, tại sao người có thể hồ đồ như thế?!"

Nam Úc Tịch nghe bọn họ người một câu ta một câu, nàng thân nhiên tự đắc uống rượu, giống như chỉ đang xem kịch, trong mắt cất giấu đùa giỡn và cao thâm. Kho báu Ma Cung quả nhiên vô cùng có tác dụng, khiến cả đám người này không thể không giả mù sa mưa giữ gìn nàng.

Nam Tú Cầm đầu tiên là bị Nam Úc Tịch chế nhạo cực kỳ cáu thẹn, hôm nay lại bị Nam Vũ quát lớn, còn bị Trương Sở Sở luôn luôn bắt hòa chế nhạo một lần, trong lòng càng thêm tức giận cực điểm, cũng không lo có thể sẽ chọc Nam Vũ mất hứng, cất giọng nói, "Khỏi bằm phụ hoàng, Tú Cầm không phải đang gây sự, mà thật lòng muốn so tài đánh đàn cùng Cung chủ Ma Cung, nếu Tú Cầm thua, Tú Cầm cam nguyện quỳ xuống nói xin lỗi!"

Nam Tú Cầm nói năng hùng hổ dọa người, Nam Vũ và Trương Sở Sở cũng không tiện nói gì nữa, Lam Căn Du lần này từ chối cho ý kiến, tính khí Nam Tú Cầm xưa nay như thế, hẳn không quản được, cũng không có hứng thú đi trông nom.

Ngược lại Doãn Lưu Quang nghe vậy, có chút lo lắng nhìn Nam Úc Tịch một cái, tài đánh đàn của công chúa Tú Cầm quả thật bất phàm, khí thế lại hung hăng như vậy, hiển nhiên là quyết tâm muốn bêu xấu Nam Úc Tịch.

Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ cũng hứng thú nhìn Nam Úc Tịch, muốn xem nàng ứng phó ra sao. Tầm mắt Lạc Huyền Lăng thâm thúy yên lặng xuyên qua màn tơ, rơi vào trên người Nam Úc Tịch.

"Hôm nay chính là thọ yến hoàng thượng, theo lý nên lấy sự vui mừng làm chủ. Nếu công chúa thật sự muốn tỷ thí cùng Quỳnh Lạc, không bằng đợi đến bữa tiệc sau." Doãn Lưu Quang thấy Nam Vũ và Trương Sở Sở không ngăn cản nữa, không khỏi đứng dậy, ngăn trước mặt Nam Úc Tịch, ôn hòa lễ độ nói với Nam Tú Cầm.

Nhưng Nam Tú Cầm quyết tâm muốn bêu xấu Nam Úc Tịch, nàng phải trả lại mấy lần bị nhục nhã, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng đây? Doãn Lưu Quang càng bảo vệ Nam Úc Tịch, nàng càng cảm thấy Nam Úc Tịch sợ nàng, không khỏi càng thêm hung hăng, chanh chua châm chọc nói: "Ta cùng nàng tỷ thí tài đánh đàn, cũng không phải là tỷ thí võ nghệ, sẽ không ảnh hưởng yến hội của phụ hoàng. Dĩ nhiên, nếu Cung chủ Ma Cung sợ, ta sẽ không bức bách."

Nam Úc Tịch nghe vậy, nhìn bóng lưng Doãn Lưu Quang một cái, chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, vòng qua Doãn Lưu Quang, đi tới trước mặt Nam Tú Cầm. Mỗi một bước đi của nàng đều vô cùng xinh đẹp, tuy nhiên nó không lộ vẻ mị tục chút nào, ngược lại có một cổ không gì sánh kịp cao quý ưu nhã.

Nàng đứng vững bên cạnh Nam Tú Cầm, khẽ nâng cằm lên, đôi mắt đen cười như không cười nhìn thẳng Nam Tú Cầm, chậm rãi mở miệng, từng chữ nói, "A, nếu công chúa Tú Cầm thịnh tình như thế, Quỳnh Lạc phải không đồng ý, sợ là thất lễ. Ta chỉ hi vọng công chúa Tú Cầm nhớ lời người vừa nói, nếu tỷ thí thua, phải quỳ gối nhận lỗi với ta!"

Mấy chữ cuối cùng được nhấn mạnh, mỗi một lời nói vô cùng rõ ràng, giống như bên trong câu nói ngắn ngủi này lộ ra vẻ cuồng ngạo không để thiên hạ vào mắt, tay áo màu đỏ trên không trung tung bay, không có gì sánh kịp Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Quỳ xuống nói xin lỗi!

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Nam Úc Tịch ngồi xuống trước mặt đàn cổ, tay áo màu đỏ tung bay trong gió, làn tóc đen như mực cũng theo gió nâng lên, lụa mỏng bị gió thổi khẽ lay, mơ hồ có thể phác họa ra đường cong ngũ quan hoàn mỹ.

Lộ ở ngoài khăn che mặt là trong tròng mắt tự tin và cuồng ngạo, bàn tay thon dài trắng nõn đặt lên trên dây đàn, có khó có thể dùng lời diễn tả được vẻ ưu nhã sức quyến rũ.

Doãn Lưu Nguyệt ngồi bên cạnh Doãn Lưu Quang, trong mắt dịu dàng để lộ ra một tia oán độc, khăn lụa trong tay gần như bị nàng vò nát. Cung chủ Ma Cung lại đi đắc tội công chúa Nam Tú Cầm ngang ngược kiêu ngạo? Chỉ là vừa đúng lúc, nàng đỡ phải ra tay. Đắc tội Nam Tú Cầm, không hiểu Cung chủ Ma Cung bị gì!

Ngồi bên cạnh đại tướng quân Tổng Tử Văn Tổng Diệu Huy nhìn thấy một màn này, trong mắt cũng tràn đầy căm ghét, tay của hắn đến bây giờ vẫn còn mơ hồ đau, đến cái ly cũng không cầm được, tất cả đều là Nam Úc Tịch ban tặng, hôm nay nếu có thể nhìn nàng bị bêu xấu, cũng coi như giải trừ mối hận trong lòng của hắn rồi.

Mặc dù có người mong đợi Nam Úc Tịch bị bêu xấu, nhưng cũng có nhiều người đang lo lắng nàng.

Gia Luật Linh ngồi ở chỗ ngồi, nắm thật chặt ly rượu trong tay, dung nhan lạnh lùng càng nhiều thêm mấy phần căng thẳng, trong mắt lộ ra một tia ân cần. Hạ Văn Cừ tựa vào chỗ ngồi, uống từng ly rượu, nhìn giống như chẳng hề để ý, nhưng đôi con ngươi thật sự chăm chú nhìn vào Nam Úc Tịch.

Trên mặt Doãn Lưu Quang cũng thoáng qua vẻ buồn rầu, trong mắt tràn ngập thất vọng nhìn Nam Úc Tịch.

Mà Lạc Huyền Lăng đã thu hồi cái nhìn chăm chú đến Nam Úc Tịch, khoan thai tự đắc uống rượu, mọi cử động không nói ra được phong hoa và ưu nhã, giống như chuyện ở màn tơ ra đều không có liên quan đến hắn.

"Tranh!" Tiếng đàn réo rắt phát ra từ đầu ngón tay Nam Úc Tịch, vừa ra tay chính là tiếng đàn vừa nhanh vừa vội như vậy, giống như khi thủy triều dâng lên? Xem ra Nam Úc Tịch quả nhiên không có tài đánh đàn!

Nam Tú Cầm lúc đầu nghe Nam Úc Tịch nói mà hơi chột dạ nhưng giờ ánh mắt lập tức lại trở nên đắc ý mà oán độc, nàng đứng nghiêm một bên, vênh vao hung hăng nhìn Nam Úc Tịch.

Nhưng nàng càng nghe, sắc mặt lại càng kém.

Bởi vì hai tay của Nam Úc Tịch lướt thật nhanh trên mặt dây đàn, mà thanh âm của nàng phát ra như âm phù Thiên Lại Chi Âm. Bài nàng gảy lại là chiến minh. Chiến minh là một bài cực khó, miêu tả chiến trường chém giết, tuyệt đối không phải nữ tử có thể không chế.

Vì vậy dù là Nam Tú Cầm cầm kỹ cao siêu hơn người, cũng không dám thử bài này. Coi như nàng có thể miễn cưỡng phát ra được, thì chỉ sợ ý cảnh sẽ có điều sai lệch.

Nhưng Nam Úc Tịch không chỉ thuần thực gảy đàn mà ý cảnh càng thể hiện rõ không kém chút nào, ngay cả nàng một người chưa bao giờ tới chiến trường, cũng không khỏi sinh ra một loại cảm giác đang ở chiến trường, trong lồng ngực có cảm giác sục sôi vô cùng.

Nhìn những nam tử tại đây, trong mắt cũng toát ra vẻ hướng đến chiến trường, đã tâm ấn núp trên người và khí phách cũng bị một bài bài hát làm lộ ra ngoài. Ngay cả Gia Luật Linh nhìn giống như lạnh lùng và Hạ Văn Cừ nhìn giống như bất cần trong mắt cũng thoáng qua một tia bề ngễ thiên hạ khí phách đã tâm.

Tất cả mọi người hăm sâu trong ý cảnh hào hùng, ánh mắt không khỏi có chút mê ly, mà vẻ mặt Nam Úc Tịch lại lười biếng không chút để ý, giống như bài hát như vậy, nàng cũng chỉ hạ bút thành văn, tùy ý phát ra, ánh mắt quét qua mọi người ở đây, thoáng qua Lạc Huyền Lăng thời điểm khẽ dừng, động tác người trong màn tơ còn đang không nhanh không chậm uống rượu, khiến khoe môi Nam Úc Tịch nâng lên nụ cười.

Một khúc đàn, mọi người ngồi đầy đều kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Nam Úc Tịch đều tràn ngập thương thức và khiếp sợ. Không nghĩ tới bài hát như vậy, ý cảnh như vậy, thế nhưng lại xuất ra từ một kẻ giang hồ, Cung chủ Ma Cung này, rốt cuộc là một kỳ nữ tử như thế nào!

"Hay! Thật sự là quá hay! Tiếng đàn như vậy, cả đời lão phu chưa từng nghe thấy!" Cựu thần nhạc công chủ quản trong cung kích động không thôi nhìn Nam Úc Tịch, không kiềm hãm được thở dài nói.

Mọi người cũng đều rối rít khen ngợi, trong nháy mắt sắc mặt Nam Tú Cầm trở nên trắng bệch, nàng nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt hiện vẻ phức tạp, không cam lòng, ghen tỵ, tức giận đan xen lẫn nhau, nàng vẫy tay áo, giận đùng đùng muốn trở lại chỗ ngồi.

Nhưng thời gian trong nháy mắt, vốn Nam Úc Tịch đứng bên cạnh cây đàn đã chắn trước mặt Nam Tú Cầm, trong tròng mắt đen hằm chứa mấy phần trêu tức, ngăn cản Nam Tú Cầm đi đến chỗ ngồi, không nặn không nhặt nói, "Thế nào, công chúa Tú Cầm đã quên lời vừa mới nói rồi hả? Ta nhớ trước khi ta đánh đàn đặc biệt nhắc nhở qua người."

Liễu quý phi nhìn thấy một màn này, không khỏi nhủ thầm, nhìn về phía Lam Cẩn Du ý bảo hấn ra mặt giải vây, Lam Cẩn Du mặc dù không nghĩ trông nom Nam Tú Cầm, nhưng Nam Tú Cầm dù sao cũng là thế tử của hấn, hơn nữa địa vị của hấn ngày hôm nay cũng là do Liễu quý phi, vì vậy hấn đứng dậy, nói với Nam Úc Tịch, "Tú Cầm chỉ là hành động nhất thời theo cảm tình, Cung chủ cần gì cùng nàng so đo?"

Nghe được Lam Cẩn Du nói, lông mày Nam Úc Tịch nhẹ nhàng nhướng lên, giọng nói khinh miệt mà bừa bãi, "Ta chính là người so đo! Nếu hôm nay nàng không quý, thì đừng mơ tưởng rồi đi nơi này nửa bước!"

"Người càn rỡ! Ta đường đường là công chúa của một nước, làm sao có thể quý xuống trước yêu nữ nhà người?!" Nam Tú Cầm nghe được Nam Úc Tịch nói, không khỏi phát hỏa, dù sao cũng đã mất mặt, không sợ thêm một chút, dù sao vô luận như thế nào nàng cũng không thể quý xuống trước mặt Nam Úc Tịch!

Nhìn dáng vẻ Nam Tú Cầm phách lối, Nam Úc Tịch chỉ thẳng tắp nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói giễu cợt, "Người cũng biết người là công chúa? Ngay trước văn võ cả triều và trước mặt sứ thần tam quốc, lật lọng phản lời, để uy Nam Hải ở nơi nào?"

Nếu Nam Tú Cầm thích lấy ra thân phận công chúa cùng cái gọi là uy Nam Hải, nàng sẽ chơi cùng nàng ta một chút, đây chính là lấy từ miệng Nam Tú Cầm.

Nam Tú Cầm nghe được Nam Úc Tịch nói, không khỏi giận đến phát run, tuy nhiên không biết nói gì để phản bác, đành phải ngang ngược nói: "Ta hôm nay không quý đây, người có thể làm gì ta?"

"Không quý sao?" Giọng nói Nam Úc Tịch êm ái, giống như lời nói đang nỉ non nhỏ nhẹ, nhưng ánh mắt của nàng đột nhiên mãnh liệt, tơ lụa trong tay bay ra, thân thể Nam Tú Cầm liền không tự chủ được quý xuống, Nam Úc Tịch từ trên cao nhìn xuống nàng, từ từ cười nói, "Vậy ta không thể làm gì khác hơn là ra tay để cho người quý."

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Lại muốn so?!

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Nam Tú Cầm bị buộc quý gối trước mặt Nam Úc Tịch, nàng muốn giãy giụa, nhưng tay Nam Úc Tịch lại nhẹ nhàng đặt trên vai của nàng, giống như có cổ lực lượng vô hình đang đè ép nàng, nàng không thể đứng lên được, ngược lại còn cảm thấy có một cổ đau nhức, nàng đau đến nỗi sắc mặt trắng bệch, cảm hận nhìn về phía Nam Úc Tịch.

"Còn không định nói xin lỗi sao?" Nam Úc Tịch cúi người xuống, trong tròng mắt đen hiện lên trêu tức và lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn Nam Tú Cầm, giọng nói êm dịu lại hằm chứa mấy phần ý lãnh.

Nam Tú Cầm không khỏi phát run, giờ phút này đôi mắt đen tuyệt mỹ của Nam Úc Tịch giống như sứ giả địa ngục, con ngươi sâu thẳm thoát nhìn đáng sợ như vực sâu không thấy đáy này, nàng không tự chủ được run rẩy nói, "Đừng. Không dậy nổi. Vừa rồi. Là ta. Sai rồi."

Nam Úc Tịch nghe được Nam Tú Cầm nói xin lỗi, nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, tơ lụa màu đỏ trong nháy mắt thu hồi lại, nàng không nhìn Nam Tú Cầm một cái, liền thần nhiên đi tới chỗ ngồi, nàng đi không nhanh không chậm, mỗi một bước đi đều vô cùng tao nhã, ánh mắt của nàng lạnh lạnh mà lạnh đậm, giống như căn bản chuyện vừa rồi nàng không có để ở trong mắt.

Nam Tú Cầm nhếch nhác từ trên mặt đất đứng lên, bà vai ra mồ hôi truyền đến đau đớn, trong mắt nàng ý ghen ghét càng đậm, nhếch nhác mà giận chân chạy trở về chỗ ngồi.

Mọi người thấy một màn này, chỉ cảm thấy Nam Úc Tịch mới giống như là một công chúa cao quý vô cùng, từng cử động của nàng đều tràn đầy phong hoa, không thể nghĩ ngờ nàng đã trở thành tiêu điểm yến hội, cũng từ đó chân chính đi vào trong mắt tam quốc quyền quý.

Ánh mắt Hạ Văn Cừ vẫn chú ý trên mặt Nam Úc Tịch, khóe môi câu lên nụ cười như có như không, Thập công chúa Nam Văn Hàm chuẩn bị ra sân biểu diễn vũ điệu thấy một màn như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên tia ghen tỵ.

Hôm nay mẫu phi nói cho nàng biết, phụ hoàng cố ý hứa nàng cho thái tử Bắc Mạc, để cho nàng ở trong bữa tiệc biểu diễn tốt một chút, vì vậy, khi nàng đến bữa tiệc, liền len lén chú ý Hạ Văn Cừ.

Hạ Văn Cừ vốn là sinh ra đã tuần mỹ yêu dị, hơn nữa cử chỉ hần phong lưu, sớm đã bắt sóng lòng Nam Văn Hàm, nhưng khi thấy trái tim phu quân tương lai của mình nhìn nữ tử khác như vậy, trong lòng Nam Văn Hàm tự nhiên không vui.

Mẹ đẻ nàng Văn phi mặc dù không sánh bằng Liễu quý phi đắc sủng thân phận hiền hách, nhưng cũng rất được hoàng thượng cưng chiều, trong các vị công chúa thân phận của nàng cũng gần bằng với Nam Tú Cầm, vì vậy tính tình của nàng cũng rất ngạo mạn, làm sao có thể nhận được con giận này?

Bước chân nhẹ nhàng đi lên đài, giả vờ dịu dàng uyển chuyển hành lễ, Nam Văn Hàm dịu dàng nói, "Vừa nghe Cung chủ Ma Cung đánh một khúc đàn, Văn Hàm thật sự rất bội phục, Văn Hàm bắt tài, nguyện ý hiến một đoạn vũ, hi vọng Cung chủ có thể chỉ điểm"

Nam Úc Tịch nghe vậy, không khỏi nhũn mảy, trong mắt tràn đầy hứng thú. Nam Văn Hàm muốn cùng nàng tỷ thí? Thật là kỳ quái. Đạo này, người muốn cùng nàng tỷ thí rất lưu hành sao?

Ấn tượng của nàng đối với Nam Văn Hàm không sâu sắc, thời điểm nàng rời hoàng cung Nam Hải, Nam Văn Hàm mới chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi mà thôi, bây giờ đã trưởng thành rồi. Lớn lên thành cô nương, thì trong lòng đã có ghen tỵ rồi hả? Cho là nàng am hiểu tài đánh đàn cũng sẽ không am hiểu vũ kỹ, vì vậy mới dám lên tiếng khiêu khích sao?

Nàng không thích cùng người khác tỷ thí, nhưng nếu người ta cứ muốn gây sự với nàng, nàng kiên quyết không sợ họ. Khóe môi nàng lên nụ cười lười biếng, Nam Úc Tịch xa cách nói, "Ta không thích làm chuyện không có chỗ tốt, người nói, nếu người thua, có phải cũng nên quỳ xuống trước mặt ta?"

Mọi người nghe được Nam Úc Tịch nói, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, người đời đều nói Cung chủ Ma Cung tính khí quái dị, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là thật. Mới vừa ép buộc công chúa Tú Cầm quỳ xuống, đã khiến cho bọn họ mở rộng tầm mắt rồi, bây giờ cư nhiên còn nói muốn công chúa Văn Hàm quỳ xuống?

Nhưng làm mọi người càng thêm kinh ngạc chính là Nam Úc Tịch tự tin. Phải biết Nam Văn Hàm khiêu vũ không kém Nam Hương Vận bao nhiêu, có thể nói đứng đầu cả Nam Hải, Nam Úc Tịch thật sự có thể hơn được nàng sao?

Nam Văn Hàm xem thường Nam Úc Tịch cuồng ngạo, nàng cố làm dịu dàng cười nói, "Văn Hàm vô ý tranh hơn thua cùng Cung chủ, nhưng Cung chủ bức bách như vậy, Văn Hàm cũng đành phải đồng ý."

Lần này Nam Úc Tịch chẳng nói đúng sai khê cười. Nam Văn Hàm mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng ý nghĩ không nông cạn. Cố làm dáng vẻ dịu dàng khô sở, đến lúc đó nếu nàng thắng, mọi người chỉ có thể khen nàng hiền huệ mà nói nàng tự rước lấy nhục. Thoạt nhìn tính toán rất tốt, chỉ tiếc, nàng căn bản không có cơ hội thắng!

Nam Văn Hàm thấy Nam Úc Tịch không có ý kiến, liền thần nhiên đi lên đài. Nàng hôm nay mặc một bộ xiêm y xanh nhạt, làn váy thật dài kéo trên mặt đất, giống như không tước xòe đuôi xinh đẹp. Dáng người của nàng cực kỳ mềm mại, ở trên đài nhẹ nhàng tung bay, giống như hồ điệp.

Mọi người nhìn dáng người nàng nhẹ nhàng trên sân khấu xoay tròn nhanh nhẹn, không khỏi ngây dại. Vũ điệu đẹp như vậy, so với mới vũ điệu trường công chúa vừa này, thật sự có hơn không có kém.

Nam Hương Vận nhìn thấy một màn này, trong mắt thoáng qua kinh ngạc, thập muội dám lên tiếng khiêu khích, không nghĩ tới vũ kỹ của nàng lại có tiến bộ như thế. Cũng không biết Cung chủ Ma Cung này có ứng phó được không?

Không biết vì sao, mặc dù thoát nhìn Cung chủ Ma Cung làm việc phách lối cuồng ngạo, nói chuyện cố ý gây sự, không mấy may để ý tới thái độ người khác, nhưng nàng lại không chán ghét, ngược lại còn cảm thấy nàng cực kỳ thẳng thắn, thậm chí có mấy phần thích nàng, giống như có loại cảm giác quen thuộc.

Vũ điệu Nam Văn Hàm đã kết thúc, nàng thướt tha đứng ở nơi đó, cười nhìn Nam Úc Tịch, dịu dàng nói với Nam Úc Tịch, "Văn Hàm bêu xấu, mong rằng Cung chủ vui lòng chỉ giáo."

"Vui lòng chỉ giáo sao? Ngươi hãy nhìn cho kỹ cho ta." Nam Úc Tịch nghe được Nam Văn Hàm nói, thần nhiên đứng lên, giống như không nghe được ý giễu cợt trong miệng Nam Văn Hàm, mang theo vài phần tự tin, cười nói với Nam Văn Hàm.

Nam Văn Hàm thấy Nam Úc Tịch lớn lối như thế, sắc mặt không khỏi khê đổi, trên mặt dịu dàng cũng biến thành có chút giận, Nam Úc Tịch coi như không nhìn

thấy, Nam Vân Hàm muốn đấu cùng nàng, còn kém xa lắm!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Kinh hồng vũ.

Bóng dáng lửa đỏ hạ xuống trên đài một khắc kia đã khiến toàn bộ ánh sáng đều tụ tập đến trên thân nàng. Ông tay áo mở ra, Nam Úc Tịch nhảy múa nhanh nhẹn.

Dưới đèn trắng, ánh trắng màu bạc chiếu xuống xiêm y của nàng lên, giống như dát lên người nàng một tầng vàng sáng bạc, thân thể của nàng mềm mại, nhanh nhẹn như chim én, uyển chuyển như rồng bay, giống như tiên tử Hằng Nga nhảy múa trên cung trăng, làm cho người ta không dám chớp mắt.

Lụa mỏng che mặt, càng tăng thêm mấy phần huyền bí và xinh đẹp. Thân thể của nàng xoay tròn thật nhanh, nhanh đến nỗi tất cả mọi người không thể thấy rõ bước đi của nàng, chỉ có thể thấy một dải đang múa, mạnh mẽ như thế, duy mỹ như thế, xinh đẹp như vậy mà chói mắt!

Nam Hương Vân thấy Nam Úc Tịch trên sân khấu nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhảy múa, trong mắt lóe lên kinh ngạc và kinh dị, đây là kinh hồng vũ! Nàng cho tới nay cũng muốn luyện nhưng lại nhảy không ra kinh hồng vũ.

Trong thiên hạ, nàng chỉ thấy qua một người nhảy ra kinh hồng vũ, đó chính là nữ tử từ nhỏ đã mang mệnh khổ muộn muộn của nàng, Nam Úc Tịch. Giữa đài bóng dáng màu đỏ giống như muộn muộn dịu dàng rất trùng hợp. Tuy khí chất hoàn toàn bất đồng, nhưng bản lĩnh nhảy múa này, thật sự rất giống.

"Pằng".

Ly rượu trong tay Lam Cần Du rơi xuống đất, cả người hắn luống cuống đứng lên, đôi con ngươi khản trương và kinh ngạc nhìn Nam Úc Tịch nhảy múa ở trên đài, vũ này, hắn không thể quen thuộc hơn được, là thời điểm lần đầu tiên hắn ở ngự hoa viên thấy Nam Úc Tịch, nàng ở chỗ này múa.

Điều múa của Nam Úc Tịch dịu dàng, cô gái trước mắt thì lại xinh đẹp mà chói mắt. Ngay cả phong cách cũng rất khác xa, nhưng bản lĩnh nhảy múa này sao lại giống như thế, hồng y trước mắt và bóng dáng kia chồng vào nhau, hắn cả kinh gần như không tự chủ.

Tất cả mọi người đắm chìm trong điệu vũ tuyệt mỹ, không có ai chú ý tới Lam Cần Du luống cuống, chỉ có người luôn luôn chú ý Lam Cần Du là Nam Tú Cầm, nàng vừa tức giận vừa ghen tỵ kéo tay áo Lam Cần Du, nói, "Cần Du, ngươi làm cái gì?"

Lam Cần Du lúc này mới phục hồi tinh thần, nhặt ly rượu lên, lần nữa ngồi trở lại vị trí, nhưng đôi mắt không thể rời khỏi Nam Úc Tịch, Nam Tú Cầm nói gì với hắn, hắn đều không nghe được.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú vào Nam Úc Tịch, ngay cả Lạc Huyền Lăng cũng không ngoại lệ. Trong khi mọi người chú ý tới điệu vũ tuyệt mỹ của nàng, hắn lại nhìn đến đôi mắt nàng.

Đó là đôi mắt xinh đẹp cỡ nào. Rực rỡ giống như ánh mặt trời, trong suốt như minh nguyệt, nhưng cũng cô đơn giống như vì sao trên trời.

Cái loại cô đơn mà ẩn nhẫn đó, ánh mắt trong suốt mà quật cường, đúng là ánh mắt hắn nhớ nhưng mấy năm nay. Là nàng, là nàng! Gần như trong khoảnh khắc đó, Lạc Huyền Lăng muốn lao ra khỏi màn tơ, vạch trần khăn che mặt nữ tử kia, nhìn một chút khuôn mặt dưới khăn che mặt là hình dáng như thế nào, đến tột cùng có đúng là nữ tử mà hắn nhớ thương không!

Nhưng cuối cùng hắn nhịn xuống. Không phải là nàng. Mặc dù nàng tính tình quật cường, lại dịu dàng thiện lương, làm sao có thể sẽ là bộ dáng này? Hơn nữa lúc trước mặc dù dạy nàng một chút công phu phòng thân, nhưng cũng không đến nỗi có công phu cao tuyệt như nữ tử trước mắt này.

Huống chi, nàng là công chúa cao quý nhẹ nhàng nhã nhặn, làm sao có thể biến thành Cung chủ Ma Cung đây?

Kiểm chế rung động trong lòng xuống, Lạc Huyền Lăng ngồi bất động, ngón tay siết thật chặt ly rượu, làm thấy rõ xương ngón tay, bên trong đáy mắt là biển đen thâm trầm.

Mà tốc độ Nam Úc Tịch cũng dần chậm lại, cuối cùng giống như lá phong đỏ, từ từ bay xuống, thân thể của nàng lẳng lẳng nằm trên đài, có một cổ thể tuyệt mà xinh đẹp.

Chậm rãi đứng lên từ trên đài, tay áo bào Nam Úc Tịch vung lên, hơi thở thê tuyệt hoàn toàn tiêu tán, thay vào đó là một loại tiêu sái tùy ý áp đảo mọi người, nàng đi tới trước mặt Nam Vân Hàm, làm như bất đắc dĩ nhíu mày, nói, "Trong vòng một ngày được đại lễ của hai vị công chúa như thế, Quỳnh Lạc thật đúng là đảm đương không nổi. Công chúa Vân Hàm, xin mời!"

Nam Vân Hàm còn chưa hồi tinh thần từ trong vũ điệu tuyệt mỹ của Nam Úc Tịch, nghe được Nam Úc Tịch nói, nàng không thể tin nhìn Nam Úc Tịch, làm sao có thể có người có tuyệt cảm kỹ cao như vậy, hơn nữa còn có vũ kỹ cao siêu như thế? Mà người này còn không phải xuất thân đại tiểu thư cao quý, mà là một tên giang hồ!

Dù trong lòng nhiều nghi hoặc, than phục và không cam lòng, Nam Vân Hàm vẫn không thể không quỳ xuống, bởi vì nàng đã thấy kết quả Nam Tú Cầm, cũng

nhìn thấy Nam Vũ bảo vệ Nam Úc Tịch. Vị Cung chủ Ma Cung này mặc dù chỉ là người trong giang hồ, đang nhận được coi trọng và bảo vệ của Nam vũ, trong đó có phải có bí mật gì không thể nói với người ngoài hay không, do nàng quá kích động.

Nghĩ tới đây, Nam Vân Hàm uyển chuyển quay gối, giống như chỉ là đang nhảy múa, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, "Đa tạ Cung chủ chỉ điểm."

Nam Úc Tịch thấy thế, như có thâm ý nhìn Nam Vân Hàm. Thủ đoạn Nam Vân Hàm cao hơn Nam Tú Cầm, nàng lấy kỹ thuật nhảy quay gối, sẽ không mất mặt, lại thực hiện lời hứa, càng khó hơn chính là nàng đã trải qua sự khó chịu vẫn còn có thể giữ vững tâm bình thái độ hòa ái, phần ẩn nhẫn này, khiến nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Hôm nay ta đã mệt mỏi, nếu giờ lại có công chúa hoàng tử muốn tỷ thí cùng ta, ta chẳng muốn tỷ thí nữa." Nam Úc Tịch chỉ hơi dừng chân, ung dung đi về chỗ ngồi, vừa từ từ nói, "Dù sao cũng chỉ là nhận một quý của các người mà thôi, ta không thêm khát."

Tính tình khoe khoang và thực lực khủng khiếp kết hợp chung một chỗ, đó chính là tiêu điểm vạn người chú ý. Trong triều vốn phản đối Nam Vũ xin Cung chủ Ma Cung tới Nam Hải, giờ phút này đại thần của triều đình cũng thay đổi cái nhìn, mặc kệ hoàng thượng rốt cuộc có ý đồ gì, Cung chủ Ma Cung này hình như thật có thực lực.

"Quỳnh Lạc, người hôm nay thực sự cho ta mở rộng tầm mắt, để cho ta lãnh hội được cái gì mới là kỹ nữ trên đời, cho dù là công chúa U Lan của Bắc Mạc sợ cũng không theo kịp! ." Doãn Lưu Quang an vị bên cạnh Nam Úc Tịch, sau khi Nam Úc Tịch ngồi xuống, hắn liền tán dương từ trong đáy lòng.

Ngón tay mảnh khảnh của Nam Úc Tịch nhẹ nhàng mon trón ly rượu, đối với sự khen ngợi từ Doãn Lưu Quang chỉ hơi gật đầu, giữa đồng tử lộ ra một tia hứng thú. Công chúa Bắc Mạc - U Lan? Chính là danh hiệu công chúa U Lan tài mạo song toàn thiên hạ?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hoàng cung thật sâu.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Một mảnh ca múa mừng thái bình trong bữa tiệc đã sắp đến hồi kết thúc.

"Quỳnh Lạc, người thật giỏi." Bữa tiệc kết thúc, Nam Úc Tịch đang chuẩn bị rời đi, lại bị hoàng hậu Trương Sở Sở gọi lại, hoàng hậu chậm rãi đi tới trước mặt nàng, rất từ ái nhìn nàng, tiếp tục nói, "Cũng không biết vì sao, bốn cung gặp người lại nghĩ tới nữ nhi của bốn cung, trong lòng càng thêm nhớ nữ nhi, không biết người có thể hay không thành toàn nỗi nhớ cho bốn cung không, ở lại trong cung bồi bốn cung mấy ngày?"

Nam Úc Tịch lẳng lặng đứng trước mặt Trương Sở Sở, không biến sắc nhìn Trương Sở Sở, thấy trên mặt Trương Sở Sở có ý làm ra nét mặt nhớ thương, đáy mắt Nam Úc Tịch không khỏi lướt qua một tia giễu cợt. Trong lòng nhớ nữ nhi?! Nếu nàng thật sự nhớ nhưng nữ nhi này, thì ban đầu sao có thể ngoan tuyệt rót rượu độc ép nàng uống?!

Ở Ma Cung bốn năm, nàng trở nên tàn nhẫn vô thường, dung mạo đã không còn đơn thuần và lương thiện như lúc ban đầu nữa, có chỉ là tính toán và xinh đẹp, hôm nay soi gương nhìn đôi mắt mình lộ ra bên ngoài, ngay cả nàng cũng không nhận ra chính mình, Trương Sở Sở làm sao có thể nhận được nàng?

Trương Sở Sở nói như vậy, chẳng qua là mượn cơ hội muốn đến gần nàng, muốn nàng dùng kho báu Ma Cung tới ủng hộ nữ tử của nàng thôi. A, nếu nàng biết đứng trước mặt nàng, chính là nữ nhi năm đó nàng độc ác sát hại được sống lại, chắc nét mặt của nàng sẽ rất phải thú vị!

Chậm hạ mắt, nàng che lại giễu cợt và hận ý trong mắt, khẽ môi Nam Úc Tịch khẽ cười, nhàn nhạt lên tiếng, "Ý tốt của Hoàng hậu nương nương, Quỳnh Lạc xin ghi nhận. Chỉ là Quỳnh Lạc chính là một kẻ giang hồ, không hiểu quy củ trong cung, nếu ở lại trong cung, sợ là sẽ phải mạo phạm quy củ trong cung."

"Không sao. Người có thể coi trong cung như là nhà của mình, ai dám nói người mạo phạm quy củ, sẽ để cho nàng tìm đến Bốn cung!" Trương Sở Sở nghe được Nam Úc Tịch nói, vội vàng hòa ái dễ gần nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch nghe vậy, trên mặt hiện ra vẻ mặt phức tạp, dường như mĩa mai, lại như là đau đớn.

Đứng trước mặt nàng chính là mẫu thân ruột, chính nàng đã từng là người thân quan trọng nhất của nàng, cũng là thủ phạm tự tay hại chết nàng. Hôm nay nhìn bộ dáng nàng già vờ hòa ái, nàng không khỏi nhớ tới chuyện trước kia, chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng đau khổ và thê lương.

"Nếu hoàng hậu nương nương đã nói như vậy, Quỳnh Lạc từ chối nữa thì thật bất kính." Rất nhanh thu lại tâm tình của mình, Nam Úc Tịch không biến sắc nhìn Trương Sở Sở, nhàn nhạt lên tiếng.

Doãn Lưu Quang đứng ở bên người Nam Úc Tịch chờ Nam Úc Tịch cùng nhau về phủ nghe được Nam Úc Tịch trả lời, không khỏi kinh ngạc. Không phải Nam Úc Tịch rất ghét hoàng cung sao? Ba lần bốn lượt cũng không chịu vào cung, sao hôm nay lại dễ dàng đồng ý thỉnh cầu của hoàng hậu nương nương?

Thấy trong lòng Doãn Lưu Quang có vẻ nghi hoặc, Nam Úc Tịch không nói gì chỉ cười, trước kia nàng không muốn vào cung là bởi vì nàng quả thật rất ghét hoàng cung, mà bây giờ nàng nguyện ý vào cung, là bởi vì có một số việc, nhất định phải vào cung mới có thể làm tốt được.

"Ta ở lại trong cung mấy ngày rồi về." Nhìn Doãn Lư Quang, Nam Úc Tịch nhủ mày nói với Doãn Lư Quang. Dầu gì thời điểm nàng ở Doãn phủ Doãn Lư Quang coi như đối xử với nàng không tệ, dặn dò hần một tiếng cũng là việc nên làm.

Nghe được Nam Úc Tịch nói, Doãn Lư Quang chỉ hơi nhủ mày. Mặc dù hần không hiểu rõ vì sao Nam Úc Tịch lại đồng ý Trương Sở Sở ở lại trong cung, nhưng hần hiểu Nam Úc Tịch quyết định việc gì thì người khác không thể can thiệp được, vì vậy hần chỉ ôn hòa cười nói với nàng, "Sớm trở lại."

Nghe được Doãn Lư Quang nói, chân mày Nam Úc Tịch khẽ nhăn, liền quay lưng đi, theo Trương Sở Sở đi tới hậu cung.

Trên nửa đường gặp được Liễu quý phi mang theo Nam Tú Cẩm chuẩn bị trở về tẩm cung, Liễu quý phi thấy Nam Úc Tịch đi cạnh Trương Sở Sở, lập tức tiến lên đón, vẻ mặt ôn hòa nói với Nam Úc Tịch, "Aia, Cung chủ đang muốn đi nơi nào vậy?"

"Bổn cung và Cung chủ rất là hợp ý, vì vậy xin Cung chủ ở lại trong cung hai ngày với Bổn cung, Cung chủ đã đồng ý!" Trương Sở Sở nói, trên mặt lập tức hiện vẻ hả hê nhìn Liễu quý phi, không khách khí chút nào nói, còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ "Cung chủ đã đồng ý".

Bây giờ trong mắt hoàng thất Nam Hải Nam Úc Tịch đại biểu cho bốn chữ, kho báu Ma Cung. Mà thế cục Nam Hải bây giờ cũng không đơn giản. Một phái ủng hộ hoàng hậu và thái tử. Một phái ủng hộ Liễu quý phi và Lục hoàng tử.

Mặc dù Hoàng hậu không được sủng ái, nhưng phụ thân của nàng dù sao cũng là Tả Tướng đương triều, thế lực ở trong triều khá lớn, mà thái tử lại là trưởng tử của hoàng đế, thuở nhỏ được phong làm thái tử, vì vậy không thể bảo là thế lực của hoàng hậu không lớn.

Nhưng Liễu quý phi cũng không chịu nhường nhịn, mặc dù Liễu quý phi không sinh nhi tử, nhưng con rể của nàng là Hữu Tướng đương triều, thế lực không yếu, lại thêm hoàng thượng cực kỳ sủng ái Liễu quý phi, gần như có thể ở trên cả hoàng hậu, cũng không ai biết hoàng thượng có vì sủng ái Liễu quý phi mà lập lại thái tử.

Về phần Lục hoàng tử, mặc dù Liễu quý phi không phải mẹ ruột, nhưng kể từ sau khi mẫu phi hần qua đời, vẫn là do Liễu quý phi nuôi dưỡng. Tính tình Lục hoàng tử dịu ngoan khéo léo, so với thái tử thường gây họa mà nói, xác thực càng được lòng người. Vì vậy hai phe thế lực rất coi trọng việc tranh đoạt kho báu Ma Cung. Đây cũng chính là lý do vì sao Nam Úc Tịch nói muốn lúc tân hoàng lên ngôi mới giao ra kho báu Ma Cung.

"Ồ? Tỷ tỷ làm vậy thật không hay, Cung chủ khéo léo lạnh lợi như thế, mọi người nhìn đều thích, ý tứ của tỷ tỷ cứ như vậy độc chiếm Cung chủ đây sao?" Liễu quý phi nghe được Trương Sở Sở nói, sắc mặt chợt biến đổi, lập tức lộ ra nụ cười, ý vị sâu xa nói.

Trương Sở Sở nghe được Liễu quý phi nói, chỉ hừ lạnh một tiếng, thái độ không quá khách khí nói, "Không phải Bổn cung độc chiếm, thật sự là muối muối đã tới chậm một bước, Cung chủ đã đồng ý với Bổn cung rồi."

Đối với việc trong lời nói của Trương Sở Sở và quý phi có hàm ý tranh đoạt lẫn nhau, Nam Úc Tịch chỉ lẳng lặng đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt, nhìn hai nữ nhân này tranh đoạt "Kho báu" của nàng. Cũng không biết thời điểm phút cuối cùng họ phát hiện "Kho báu" họ tranh bẽ đầu chảy máu thật ra lại không tồn tại, sẽ có phản ứng gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kéo loạn nhân duyên? Buồn cười!

Nam Úc Tịch theo Trương Sở Sở trở về cung, Trương Sở Sở liền ân cần sắp xếp xong xuôi chỗ ở cho nàng, gọi Thanh nhi phục vụ nàng.

Thanh nhi là cung nữ do một tay Trương Sở Sở đề bạt, kể từ sau khi Nam Úc Tịch "Chết", lại trở về bên cạnh phục vụ Trương Sở Sở, hôm nay lại bị phái tới phục vụ thân phận Cung chủ Ma Cung của Nam Úc Tịch, đây thật sự là một chuyện cười đáng mỉa mai.

"Người tên là Thanh nhi?" Nam Úc Tịch nhủ mày nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, nhớ tới thời điểm lúc ấy mẫu hậu rót xuống ly rượu độc kia ép nàng uống, Thanh nhi đứng ở một bên vẻ mặt nóng nảy, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Thật ra thì khi đó, Thanh nhi muốn nhắc nhở nàng trong rượu có độc. Chỉ là vì ngại uy thế của mẫu hậu và phụ hoàng, nàng vẫn không dám nói ra khỏi miệng. Thật ra thì nàng cũng không trách Thanh nhi, dù sao mọi người đều ích kỷ, Thanh nhi vì mình tánh mạng mà không dám nhắc nhở nàng, cũng là chuyện thường tình.

Thanh nhi nghe được Nam Úc Tịch hỏi, chỉ gật đầu một cái, trong mắt không còn hoạt bát linh động như năm xưa nữa. Kể từ lúc trở mắt nhìn Nam Úc Tịch bị Trương Sở Sở hại chết, Thanh nhi vẫn ăn ngủ không yên.

Một mặt, nàng chính mắt thấy hoàng hậu làm chuyện ác độc, chỉ sợ một ngày hoàng hậu cũng sẽ đối phó nàng như vậy, vì vậy kinh hồn bạt vía, chỉ sợ nói sai một chút, làm sai một chút việc. Mặt khác, ban đầu mặc dù do hoàng hậu phái nàng đi giám thị hành động Nam Úc Tịch, nhưng hầu hạ Nam Úc Tịch ba năm, dù sao cũng có tình cảm với Nam Úc Tịch, trở mắt nhìn nàng chết ở trước mặt, trong lòng Thanh nhi thật sự rất áy náy.

Nam Úc Tịch thấy vẻ mặt Thanh nhi đần độn, không khỏi nhủ mày, trong ấn tượng của nàng Thanh nhi rất hoạt bát, bây giờ làm sao lại biến thành bộ dáng này?

"Ta nghe hoàng hậu nương nương nói, ngày trước người phục vụ công chúa Úc Tịch? Hoàng hậu nương nương nói ta rất giống nàng, thật vậy sao?" Giống như lơ đãng lướt qua mặt Thanh nhi, Nam Úc Tịch nhủ lòng mày, xinh đẹp lười biếng hỏi.

Nghe được Nam Úc Tịch nói, về mặt Thanh nhi hơi đổi, ngược mắt cẩn thận nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt có hồi ức và mê mang, nàng khó lộ ra được nụ cười, sâu kín nói, "Nô tỳ chính xác là người phục vụ công chúa. Chỉ tiếc, công chúa tốt như vậy người, lại . ."

Không biết là bởi vì ghen ngào nói không ra lời, hay là bởi vì sợ nói nhiều sẽ chọc tới họa sát thân, Thanh nhi tránh được chủ đề về Nam Úc Tịch, vừa cẩn thận suy nghĩ lời Nam Úc Tịch, nói, "Ánh mắt Quỳnh Lạc cô nương thật sự có chút giống công chúa, chỉ là về mặt phong cách này lại khác biệt quá xa, nếu không phải cô nương hỏi, nô tỳ thật sự không phát hiện ra."

Nam Úc Tịch nghe vậy, chỉ là cười nhẹ. Xác thực, đến chính nàng cũng không nhận ra mình, người khác sao có thể nhận ra được đây.

"Quỳnh Lạc, người chưa ngủ sao?" Giọng nói Trương Sở Sở hòa ái dễ gần ở ngoài phòng vang lên.

Nam Úc Tịch khẽ nhíu mày, còn Thanh nhi cả người run lên, giống như sợ Trương Sở Sở nghe được chuyện nàng và Nam Úc Tịch mới vừa nói. Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn Thanh nhi đứng sững sờ, chậm rãi đi tới cửa, mở cửa, từ từ hỏi, "Hoàng hậu nương nương có việc gì thế?"

Trương Sở Sở thấy Nam Úc Tịch tự mình đến mở cửa, không khỏi nhíu mày, nhìn về phía Thanh nhi quát lớn, "Thanh nhi, người phục vụ thế nào?! Lại để Quỳnh Lạc tự mình đến mở cửa?!"

Thanh nhi bị Trương Sở Sở quát lớn, lúc này mới xoay người lại, lập tức quỳ xuống nói, "Nô tỳ đáng chết!"

"Là tự ta muốn tới mở cửa, không trách nàng." Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn Thanh nhi run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất, nhớ tới trước ở trong thâm cung ba năm nàng nửa bước cũng không thể rời khỏi cửa cung, đều là Thanh nhi ở bên cạnh hầu hạ nàng bởi nàng nói chuyện giải buồn, nàng vẫn có chút mềm lòng nên giải thích cho Trương Sở Sở.

Trương Sở Sở nghe vậy, cũng không nhìn Thanh nhi nữa, lần nữa nhìn về phía Nam Úc Tịch trên khuôn mặt hiện lên tươi cười, tiếp tục nói, "Quỳnh Lạc, Bôn cung biết người ở trong cung sẽ cảm thấy nhàm chán, như vậy, ngày mai ta bảo Dận Nhi vào cung nói chuyện cùng người, được không?"

Nghe được Trương Sở Sở nói, về mặt Nam Úc Tịch không thay đổi chút nào, đôi mắt đen vẫn mang theo tỉnh mạch thăm thẳm, nhưng trong lòng khẽ nhấc lên gợn sóng.

Trương Sở Sở có ý gì? Muốn tác hợp nàng và Nam Dận hay sao?! Vì hi vọng nàng giao ra kho báu Ma Cung, biện pháp tốt nhất chính là để cho nàng gả cho Nam Dận, chỉ cần nàng gả cho Nam Dận, kho báu Ma Cung tuyệt đối trốn không thoát lòng bàn tay Trương Sở Sở rồi.

Tính toán thật tốt! Thật là tức cười!

Nếu như Trương Sở Sở biết đứng ở trước mặt nàng là nữ nhi ruột thịt của nàng, nàng còn có thể muốn nàng gả cho ca ca ruột sao?! Tác hợp một đôi nam nữ, thật sự là chuyện nhất thiên hạ này, cực kỳ châm chọc buồn cười.

"Làm phiền hoàng hậu nương nương phí tâm." Trong lòng Nam Úc Tịch sóng lớn mãnh liệt, trên mặt vẫn như cũ không biến sắc, chính nàng cũng không biết nàng sao có thể khiến cho giọng nói của nàng bình thân như vậy, không có tiết lộ chút nào sự châm chọc trong đáy lòng nàng.

Nghe được Nam Úc Tịch nói, Trương Sở Sở lộ ra một nụ cười đắc ý. Mặc dù con trai của nàng tính khí không tốt, thế nhưng tướng mạo hiếm người có được, sợ rằng thiên hạ này tìm không ra nam tử tuấn mỹ hơn Nam Dận. (Nhĩ: bá này tự đắc ㄟ ㄎ ㄎ làm sao có thể so được soái ca Lạc của ta đúng k các nàng)

Vì vậy, chỉ cần nàng nhắc nhở Nam Dận chú ý ngôn từ cử chỉ của mình, khiến cho Cung chủ Ma Cung toàn tâm toàn ý, muốn cưới Cung chủ Ma Cung này, ắt hẳn không phải là việc khó. Một khi Cung chủ Ma Cung gả cho Nam Dận, kho báu Ma Cung dĩ nhiên sẽ là của Nam Dận rồi, như vậy ngôi vị hoàng đế Nam Dận liền ngồi vững.

Nghĩ tới đây, trên mặt Trương Sở Sở không tự chủ lộ ra nụ cười, ánh mắt nhìn Nam Úc Tịch càng thêm dịu dàng, chỉ là trong mắt dịu dàng này cất giấu từng tia tính toán.

Nam Úc Tịch vẫn không biến sắc nhìn Trương Sở Sở, nàng mặc kệ Trương Sở Sở có ý định gì, nàng chỉ cần gặp chiêu phá chiêu là được rồi. Đợi đến khi nàng vạch trần tất cả chân tướng, nàng sẽ cho Trương Sở Sở xem nàng ta đã làm ra sự tình hoang đường như thế nào!

"Tốt lắm, Bôn cung không quấy rầy người nghỉ ngơi." Đạt được mục đích, Trương Sở Sở liền vui mừng rời đi, nếu không phải vì kho báu Ma Cung, nàng sẽ không hạ giọng xuống nói chuyện với Nam Úc Tịch. Cũng chỉ là một kẻ giang hồ mà thôi! Đợi sau khi Dận Nhi lên ngôi, sẽ không cần khách khí với nàng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38. Người giả ta cũng giả, người phách lòi ta phách lòi hơn!

Sắp tới đầu mùa đông, buổi sáng trở lạnh hơn mùa hạ một chút. Vì vậy, trời mới vừa tờ mờ sáng, Nam Úc Tịch đã rời giường. Nhưng mà vượt qua dự liệu của nàng, nàng mới vừa vặn đi ra cửa phòng, Trương Sở Sở và Nam Dận đã đợi ngoài cửa, xem ra đã đợi nàng được một lúc.

Vừa thấy được Úc Tịnh ra cửa, Trương Sở Sở lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, vừa đưa tay đẩy Nam Dận một cái, sử dụng ánh mắt ý bảo hẩn và Úc Tịnh nói chuyện.

Nam Dận bị Trương Sở Sở đẩy một cái, có chút không muốn tiến lên hai bước, nhúu mày nhìn Úc Tịnh một cái, trong mắt khó có thể che giấu khinh miệt, chỉ là ngoài miệng vẫn ôn tồn lễ độ, "Cung chủ tỉnh, đêm qua ngủ ngon giấc không?"

Nam Úc Tịch thu hết toàn bộ vẻ mặt của Trương Sở Sở và Nam Dận vào trong mắt, khóe môi không khỏi lộ ra nụ cười mỉa mai, ngày trước thời điểm nàng còn là công chúa Úc Tịch, cũng chưa từng được đối xử tốt như thế này, hôm nay thành người giang hồ, ngược lại được đối xử rất tốt?

Chỉ là Trương Sở Sở và Nam Dận mặc dù ngoài mặt vô cùng khách khí đối nàng, trang trọng rất nhiều, nhưng khinh miệt trong mắt Nam Dận không thoát ánh mắt nàng, khinh miệt lần này, Nam Úc Tịch chỉ coi như không thấy, nàng nhìn về phía Nam Dận khẽ vuốt cằm, bình thân lên tiếng, "Quỳnh Lạc ngủ rất ngon, làm phiền thái tử điện hạ quan tâm."

Giọng điệu Nam Úc Tịch bình thân không gọn sóng, thậm chí tốt lộ ra tia lạnh lùng và xa cách. Nam Dận nghe, lập tức cau mày lại, hẩn đường đường là thái tử một nước, nể mặt nói chuyện với nàng một người giang hồ, nàng không những không cảm kích, ngược lại còn bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, thật là làm người ta tức giận!

Trương Sở Sở đứng một bên chú ý tới nét mặt Nam Dận, lập tức kéo Nam Dận, cười híp mắt nhìn Nam Nam Úc Tịch nói, "Ngủ ngon là được. Chắc hẩn người chưa từng đi dạo trong hoàng cung, ta sẽ để cho Dận Nhi dẫn người đi chung quanh một chút?"

Nam Dận nghe được Trương Sở Sở nói, không khỏi lộ ra vẻ mặt miễn cưỡng. Theo ý hẩn, thân phận Nam Úc Tịch thấp kém, căn bản không xứng cùng hẩn một chỗ. Huống chi thái độ Nam Úc Tịch xa cách hẩn như thế, hẩn đường đường là thái tử, tại sao phải nghe giọng điệu này?

Trương Sở Sở lôi Nam Dận một cái, nói bên tai hẩn, "Mẫu hậu nói với người những gì, người đều quên hết rồi sao?"

Nam Dận nghe vậy, lúc này mới thu hồi vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn Nam Úc Tịch lộ ra nụ cười ôn nhã, nói, "Không biết Cung chủ có thể nể mặt ta hay không, để bản điện đi dạo ngự hoa viên cùng người một chút?"

Nam Úc Tịch nhìn khuôn mặt có điểm giống nàng mang theo vẻ mặt đối trá, khẽ nhúu mày, con người giống như màn đêm mênh mông không toát ra chút cảm xúc nào, nàng lấy tay áo bảo ngăn lại, khẽ vuốt cằm, lên tiếng, "Làm phiền."

Nam Dận dẫn Nam Úc Tịch đi tới Ngự Hoa Viên, Nam Úc Tịch đi theo sau lưng Nam Dận, giống như chưa bao giờ đến hoàng cung.

Trên thực tế, nghĩ nàng thật sự không biết đường sao. Buồn cười?! Thân là công chúa của một nước, thậm chí đường hoàng cung cũng không nhận ra thì thật là uổng phí đã sống bao năm trong cung.

"Mùa đông những cây hoa này đều rụng lá, nếu là thời tiết xuân hạ, sẽ nhìn rất đẹp." Nam Dận mang Nam Úc Tịch đến ngự hoa viên, có chút kén chọn nhìn hoa thưa thớt trong ngự hoa viên, nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch nhìn cả vườn hoa thưa thớt, không khỏi nhớ tới năm đó nàng len lén chạy ra tắm cung, lúc đó cả vườn mẫu đơn đang nở rộ, khi đó thật sự rất đẹp.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt không khỏi hòa hoãn mấy phần, Nam Úc Tịch cười yếu ớt, từ từ nói, "Đúng vậy, nếu thời điểm là tháng tư và tháng năm, cả vườn mẫu đơn nở, chắc chắn sẽ rất đẹp."

Nam Dận nhìn mắt Nam Úc Tịch cong cong, trong mắt không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc, mặc dù chưa từng thấy khuôn mặt được che bởi khăn che mặt của nàng, thế nhưng hẩn lại có thể tưởng tượng ra nụ cười trên mắt cười lên sẽ lay động lòng người như thế nào.

Nhớ tới Trương Sở Sở dẫn dò hẩn, Nam Dận đưa tay kéo tay Nam Úc Tịch lại, làm ra bộ dáng thâm tình khẩn thiết, nói với nàng, "Nếu người thích, về sau ta sẽ dẫn người đến xem."

Thình lình bị Nam Dận bắt được tay, trong mắt Nam Úc Tịch lập tức thoáng qua tia lạnh lùng, nàng không chút do dự bỏ tay Nam Dận ra, cau mày nhìn Nam Dận, lạnh giọng nói, "Thái tử điện hạ xin tự trọng!"

Dù biết Nam Dận thật ra không cố ý với nàng, sở dĩ làm như vậy, chỉ là vì trong tay nàng có kho báu mà thôi. Nhưng bị chính tay ca ca ruột mình nắm, ưng thuận hứa hẹn, nàng vẫn sẽ cảm thấy vô cùng buồn nôn!

Nam Dận không nghĩ tới Nam Úc Tịch không cảm kích chút nào khi hẩn dụ dỗ, không những không cảm kích, còn không lưu tình hất tay của hẩn ra trách cứ hẩn. Luôn luôn sống an nhàn sung sướng, thói quen ngang ngược càn rỡ, Nam Dận không khỏi bốc lên cơn giận, chỉ Nam Úc Tịch nói, "Hừ! Thật không biết phân biệt! Bản điện đề ý người là phúc khí của người, người đừng nghĩ ta cho mặt mũi mà lên mặt!"

Nếu không phải vì kho báu Ma Cung, người cho rằng bản điện đề ý người thân phận giang hồ như người sao?! Trong lòng Nam Dận yên lặng bổ sung một câu. Mặc dù tính tình hẩn ngang ngược càn rỡ, nhưng có mấy lời không thể nói, hẩn vẫn biết rõ ràng.

"A, ta luôn luôn là người không biết phải trái, giờ thái tử điện hạ mới biết sao?" Nam Úc Tịch châm chọc Nam Dận, chỉ lười biếng coi như không sao cả nhún vai một cái, giống như nàng không thêm đề ý, đến gần Nam Dận một bước, theo dõi ánh mắt của hẩn, lạnh giọng nói, "Về phần mặt của ta, cũng không cần thái tử điện hạ cho, người muốn cho, cũng không cho nổi!"

"Người!" Nam Dận không nghĩ tới Nam Úc Tịch thật sự lớn mặt, trong khoảng thời gian ngắn, hẩn giận đến nỗi nói không ra lời, tay chỉ vào Nam Úc Tịch, tức giận nhìn nàng chằm chằm.

Nam Úc Tịch thấy thế, nhưng chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, con người trong như ngọc thoáng qua hàn quang, nàng từ từ nói, "Ta không thích người khác chỉ vào

người ta! Nếu như người còn chỉ vào người ta như vậy, đừng nói người chỉ là thái tử, coi như người là Hoàng đế, ta cũng sẽ cắt đứt ngón tay của người!"

Nam Dận nghe được Nam Úc Tịch nói, mặc dù hết sức tức giận, nhưng tay vẫn thu về, dù sao hắn từng thấy trên bữa tiệc Nam Úc Tịch phách lối, hắn không hoài nghi chút nào lời Nam Úc Tịch nói.

Tính khí Nam Úc Tịch vốn quái dị, hiện tại hắn chọc giận nàng, muốn khiến cho nàng toàn tâm với hắn, chỉ sợ càng khó hơn. Điều do hắn vừa rồi không nên nổi giận, nếu Nam Úc Tịch vì vậy mà chán ghét hắn, chẳng phải hắn sẽ mất đi cơ hội lấy được bảo tàng sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Ba nam nhân một sân khấu.

Edit: Lãnh Thiên Nhii.

Nghĩ đến giá trị lợi dụng của Nam Úc Tịch, Nam Dận nhủ mày, nhện tức giận trong lòng, lần nữa lộ ra nụ cười thân thiết, cười nói với Nam Úc Tịch, "Lúc này là bốn điện lỗ lòi, kính xin Cung chủ bỏ qua."

Nam Úc Tịch nhìn Nam Dận thay đổi thái độ chỉ trong mấy giây, trên mặt không khỏi hiện ra mấy phần đùa cợt. Không nghĩ tới ca ca nàng từ nhỏ đã chỉ biết gây họa, làm việc phách lối không có kỵ gì, vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, lại cũng biết ẩn nhẫn?

"Không sao." Nam Úc Tịch thu hồi ánh mắt quan sát về mặt Nam Dận, trong mắt lóe lên hứng thú, hình như có người tới. Giữa mùa đông, một buổi sáng tỉnh mơ, nàng lại không biết sẽ có người có nhân hạ thoải mái tới đây ngắm hoa, chắc là nhận được tiếng gió, tìm đến nàng thôi.

Nam Dận vừa định tiếp tục nói chuyện với Nam Úc Tịch, để đền bù không khí lúng túng vừa nãy, lại nghe được một giọng nói ôn hòa vang lên, "Là đại ca và Cung chủ Ma Cung sao?"

Nam Úc Tịch nghe được giọng nói, hứng thú đầy mắt càng đậm, thân nhiên xoay người sang chỗ khác, quan sát nam tử trước mắt. Đôi mi cong dài, con ngươi dài nhỏ mà ôn hòa, khoe môi chứa đựng nụ cười khéo léo ôn nhu nhã nhặn. Đây là Lục hoàng tử Nam Khởi?

Thời điểm nàng vẫn còn ở trong cung, mẫu phi Lục hoàng tử Nam Khởi mới vừa vận qua đời, Nam Khởi mặc dù do Liễu quý phi tạm thời chăm sóc, nhưng lúc đó Liễu quý phi và hoàng hậu còn chưa giằng co con cò, vì vậy nàng không hề ấn tượng với Nam Khởi.

"Lục đệ thật đúng là hăng hái, buổi sáng tỉnh mơ một mình tới ngự hoa viên? !" Thời điểm Nam Úc Tịch quan sát Nam Khởi, Nam Dận đã rất bất mãn chăm chọc Nam Khởi.

Cũng khó trách Nam Dận sẽ như thế. Vốn là hắn yên ổn ngôi vị trí thái tử, nhưng lại có một đối thủ cạnh tranh. Tự nhiên hắn sẽ không có hảo cảm với Nam Khởi. Hôm nay Trương Sở Sở cho hắn cơ hội đến gần Nam Úc Tịch, nhờ vào đó lấy được kho báu Ma Cung, mà Nam Khởi xuất hiện vào lúc này, ý đồ kia không cần nói cũng biết, tính tình Nam Dận, làm sao có thể cho Nam Khởi sắc mặt tốt?

"Trong lúc rảnh rỗi, đi tới đây một chút thôi. Không phải đại ca cũng đã tới từ sáng tỉnh mơ rồi sao?" Nam Khởi nghe vậy, mặt mày vẫn ôn hòa như cũ, thậm chí giọng nói cũng rất bình thản, cười nói với Nam Dận.

Chỉ ngăn ngắn đôi câu đối thoại, cao thấp liền phân rõ. Cũng khó trách vị trí thái tử của người ca ca này lung lay sắp đổ. Trước tạm thời không nói hai người có thể cùng bối cảnh như thế nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần tính cách này, Nam Khởi ôn hòa lễ độ chắc chắn mạnh hơn người ca ca hung hăng càn quấy rất nhiều.

Bây giờ nàng đang nghĩ, nếu năm đó không phải nàng thay Nam Dận đi Đông Lâm làm con tin, chỉ sợ với tính khí Nam Dận đã sớm bị giết chết ở Đông Lâm rồi.

"Cung chủ, hôm nay hoa trong ngự hoa viên đều rụng, không có cái gì đẹp mắt, không bằng ta và người đi đến nơi khác một chút?" Nam Dận bị một câu nói của Nam Khởi làm cho chặn trở lại, không nói cái gì nữa, lại không hy vọng Nam Úc Tịch và Nam Khởi tiếp xúc, vì vậy quay đầu nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch không nói gì, Nam Khởi lập tức tiếp lời nói, "Đại ca có chỗ không biết. Ngự hoa viên phía tây hoa hải đường nở tươi đẹp, không bằng ta mang bọn người đi xem một chút?"

Nam Dận vừa nghe liền không vui lòng, nhưng lại không biết cự tuyệt thế nào, chỉ tức giận trợn mắt nhìn Nam Khởi một cái, Nam Khởi làm bộ như không nhìn thấy, ôn hòa nói với Nam Úc Tịch, "Ý Cung chủ như thế nào?"

Ý nàng như thế nào sao? Đối với nàng mà nói, những thứ hoa này nàng vốn không thích. Nàng không giống loại nữ tử rảnh rỗi không có chuyện làm, ngoại trừ ngắm hoa thêu thùa thì không làm chuyện khác.

"Doãn Lưu Quang tham kiến thái tử điện hạ, Lục hoàng tử điện hạ."

Cầm y xanh dương, mặt mày như vẽ. Doãn Lưu Quang nhìn về phía Nam Khởi và Nam Dận khẽ gật đầu, coi là hành lễ. Tiếp theo dùng ánh mắt ôn hòa ân cần nhìn Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch nhủ vậy, Doãn Lưu Quang tới làm cái gì? Mặc dù hắn có thể tự do ra vào hoàng cung, nhưng Doãn gia chưa bao giờ chủ động can thiệp chánh sự, Nam Vũ không truyền triệu, Doãn Lưu Quang cũng chưa từng chủ động vào cung, hôm nay sáng sớm hắn liền chạy tới trong cung làm cái gì?

Trong lòng Nam Dận và Nam Khởi cũng có cùng nghi ngờ như Nam Úc Tịch, chỉ là thế lực Doãn gia ở Nam Hải không thể bảo là không lớn, nếu bọn họ muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ngàn vạn lần không thể đắc tội Doãn gia, vì vậy thái độ hai người đối với Doãn Lưu Quang cực kỳ khách khí.

Ba người khách sáo mấy câu, Doãn Lưu Quang mới đưa tầm mắt chuyển dời đến trên người Nam Nam Úc Tịch, ôn hòa nói với nàng, "Ta sợ người không quen cuộc sống trong cung, cho nên đặc biệt vào cung, nghĩ tới muốn chơi cờ cùng người, giải buồn."

Nam Úc Tịch không nghĩ tới Doãn Lưu Quang đặc biệt vào cung, chỉ là bởi vì sợ nàng không quen cuộc sống trong nội cung. Trái tim không khỏi ấm áp. Tại lúc này, nàng lại nghĩ tới Các chủ Âm các nói với nàng, cách xa hắn một chút.

Trong lòng tự hỏi, nàng xác thực không có tình yêu nam nữ với Doãn Lưu Quang, nhưng tình bằng hữu thì có, chẳng lẽ cũng không được sao? Nếu như mà một ngày kia đối lập, nàng thật sự có thể không chút do dự đâm kiếm vào tim Doãn Lưu Quang sao?

"Thời gian Cung chủ ở trong cung, bốn điện sẽ theo nàng giải buồn, Doãn thiếu chủ không cần phải lo lắng." Nam Dận nghe được Doãn Lưu Quang nói, vội vàng trình bày cho Doãn Lưu Quang nghe. Phải biết mẫu hậu thật vất vả mới khiến Nam Úc Tịch ở lại trong cung mấy ngày, nếu hắn không nắm chặt, sợ ngày sau càng khó có cơ hội hơn.

Nam Khởi nghe, chỉ cười ôn hòa nói, "Khó được Cung chủ ở trong cung, chúng ta cũng sẽ thường xuyên đến thăm nàng, Doãn thiếu chủ cứ việc yên tâm."

Nghe được Nam Dận và Nam Khởi nói, trong mắt Nam Úc Tịch lóe lên một tia chán ghét. Mặc dù tất cả đều là tính toán của nàng, nhưng khi nhìn sắc mặt bọn họ đối trá, trong lòng nàng vẫn sẽ không nhịn được cảm thấy chán ghét.

"Nhưng ta đã có thói quen đánh cờ cùng Doãn thiếu chủ rồi." Nam Úc Tịch bình thản mở miệng, không cho Nam Dận và Nam Khởi chút mặt mũi nào, dù sao điều nàng muốn là khiến bọn họ tranh đấu mà thôi, mặc kệ thái độ nàng đối với bọn họ như thế nào, bọn họ cũng sẽ không buông tha kho báu Ma Cung, vì vậy, nàng cũng không cần cố ý làm bọn hắn vui lòng.

Dù sao nàng ở lại trong cung, cũng chỉ vì thăm dò rõ ràng thế lực hoàng hậu và quý phi mà thôi. Về phần Nam Dận và Nam Khởi, nàng không có nghĩa vụ phải bồi dưỡng bọn họ. Nếu cảm thấy chán ghét, vậy thì không cùng hắn sống chung một chỗ, mặc kệ như thế nào, ít nhất thời điểm ở cùng Doãn Lưu Quang, nàng vẫn tương đối thấy thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ra ngoài giao du, Lạc Huyền Lăng?

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Thọ yến Nam Vũ đã kết thúc hai ngày rồi, sứ thần tam quốc cũng không vội vã rời đi, hình như có tính toán ở Nam Hải thêm mấy ngày. Nam Vũ vì lôi kéo Tây Nhạc và Bắc Mạc, liền hạ lệnh cho mấy vị công chúa bà tam quốc sứ thần cùng nhau đi ra ngoài giao du.

Nam Dận, Nam Khởi, Nam Hương Vận, Nam Văn Hàm với Lam Cận Du và Nam Tú Cẩm làm đại biểu hoàng thất, tất cả đều đi ra ngoài, mà Doãn Lưu Quang và Doãn Lưu Nguyệt với đại tướng quân Tổng Tử Văn cũng theo cùng, tốt bảo vệ những người này an toàn.

Mấy chiếc xe ngựa đất tiền chạy trên đường, làm cho dân chúng dừng chân xem. Mà người làm người ta chú ý nhất, đó là xe ngựa Lạc Huyền Lăng ngồi.

Xe ngựa do hai con toàn thân trắng như tuyết thiên lý mã kéo, xe ngựa bằng ngọc La Yên thượng đẳng tơ lụa trắng bao phủ, cao quý mà không mất đi thanh nhã, không khỏi làm cho người ta tò mò người ngồi trong xe ngựa là người như thế nào.

Nam Úc Tịch mang theo Tiểu Tuyết ngồi một chiếc xe ngựa không thu hút, Tiểu Tuyết hưng phấn nói bên tai Nam Úc Tịch, "Cung chủ, hoàng thất thật là thật quá khoe khoang, nhìn một cái xe ngựa này thật sự có cấp bậc. Chỉ là nô tỳ nói muốn, Lạc gia thiếu mới là người phô trương lớn nhất a! Hoàng thất Đông Lâm cũng có khí độ, có thể dung hạ được hắn?"

"Có thể dung hạ hay không, là do khí độ của hoàng thất Đông Lâm. Có thể để cho hoàng thất Đông Lâm dung hạ hay không, chính là bản lĩnh của Lạc Huyền Lăng." Nam nhớ lại tịch nghe vậy, trong mắt như có thâm ý, nhìn Tiểu Tuyết nói.

Nàng cũng không phải thần phục hoàng thất Đông Lâm có thể dung hạ Lạc Huyền Lăng, bởi vì theo cái nhìn của nàng, Lạc Huyền Lăng có tư cách. Ngược lại nàng cảm thấy, có thể làm cho người như Lạc Huyền Lăng vì hoàng thất Đông Lâm mà dốc sức, đó phải là phúc khí của hoàng thất Đông Lâm.

Phải nói tứ quốc có nhân tài kiệt xuất, không phải sợ người trong hoàng thất, mà là tứ quốc phải sợ thiếu chủ tứ đại gia tộc mới đúng. Hôm nay nàng đã thấy qua Lạc Huyền Lăng và Doãn Lưu Quang, không biết thiếu chủ Thiên Gia Bắc Mạc và Hách Liên Tây Nhạc như thế nào a?

Xe ngựa chạy nhanh ước chừng một canh giờ, đã tới nơi bọn họ muốn đến. Đây là một tòa son trang hoàng thất Nam Hải xây dựng, rất gần đế đô, thường ngày thời điểm người trong hoàng thất nhàn chán dùng làm nơi nghỉ ngơi.

Nam Úc Tịch và những người khác đều xuống xe ngựa trước cửa sơn trang. Lạc Huyền Lăng vẫn ngồi trong xe ngựa như cũ, không có ý tứ xuống xe.

Đối với việc này, Da Luật Tề và Hạ Văn Cừ chỉ có vẻ mặt đầy hứng thú, dù sao đây là chuyện giữa Đông Lâm và Nam Hải, bọn họ không có quan hệ quá lớn, bọn họ chỉ cần xem cuộc vui là được rồi.

Mà thân là thái tử nước đương sự, Nạp Lan Nhược Phong hình như cũng không có nửa phần ý tứ muốn đi khuyên Lạc Huyền Lăng xuống xe, cũng không biết là kính trọng Lạc Huyền Lăng mà không đi khuyên can, hay là cố ý cho Nam Hải khó chịu.

Lần này, trên mặt Nam Tú Cầm lập tức nổi lên tia không kiên nhẫn, nhỏ giọng nói với Lam Cận Du, "Lạc Huyền Lăng phò trương thật lớn, chúng ta cả đám hoàng thất đều xuống xe, chẳng lẽ hẳn còn muốn ngồi xe ngựa đi vào sao?!"

Lam Cận Du nghe vậy, chỉ là nhún mày, ý bảo Nam Tú Cầm không nên nói chuyện lung tung, Nam Tú Cầm thấy nét mặt Lam Cận Du, chỉ đành không cam lòng ngâm miệng lại, trong mắt tràn đầy bất mãn.

Nam Dân có chút hơi khó nhìn Doãn Lư Quang một cái, hình như cũng không biết nên làm sao mới phải. Doãn Lư Quang thấy thế, ôn hòa lễ độ đi tới trước xe ngựa Lạc Huyền Lăng, ôn tồn nhỏ nhẹ nói, "Con đường bên trong sơn trang hơi hẹp, sợ là xe ngựa không cách nào vào được. Không biết Lạc thiếu chủ có thể xuống xe đồng hành cùng bọn ta hay không?"

Trong xe ngựa thật lâu không có âm thanh, mọi người ở đây cho là Lạc Huyền Lăng nhất định sẽ không xuống xe, lại nghe được giọng nói dịu dàng vô cùng từ bên trong truyền ra, "Được."

Kèm theo một tiếng được kia, trong màn xe đưa ra một cái tay, cái tay kia thon dài như ngọc, trắng nõn xinh đẹp giống như tay nữ tử, nhưng này rõ ràng xương ngón lại tỏ rõ đôi tay này giấu giếm lực lượng, giống như có thể hô mưa gọi gió, nắm tắt cả trong tay.

Rèm từ từ vạch lên, ánh mắt mọi người đều tụ tập tới. Dù sao thanh danh Lạc Huyền Lăng lan xa, nhưng hẳn làm việc luôn luôn thần bí, người gặp qua hình dáng hẳn không có mấy người, hôm nay có may mắn nhìn, dĩ nhiên là muốn nhìn một chút "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử đời Vô Song" Vô song công tử rốt cuộc là phong hoa bực nào.

Ngay cả Nam Úc Tịch cũng không nhịn được dời tầm mắt tới.

Người nọ vẫn như cũ mặc một bộ cẩm bào màu trắng, phía trên cẩm bào thêu hoa mẫu đơn màu bạc, ung dung quý phái, rồi lại thanh nhã xuất trần. Tóc đen như mực được chải cố định, gọn gàng. Trong lúc ngẩng đầu nhắc chân giữa đều thể hiện phong hoa vô tận.

Có lẽ hẳn quá mức phong hoa chói mắt, lại khiến cho người ta nhất thời sẽ không chú ý dung nhan của hắn. Khi Nam Úc Tịch thấy rõ ràng dung nhan của hắn thì lại không tự chủ có chút thất vọng. Tưởng rằng hẳn mưu lược vô song như vậy sẽ có dung nhan tuyệt đại.

Nhưng mà, tướng mạo hẳn cực kỳ bình thường, thậm chí ngay cả thanh tú cũng không bằng.

Nam Úc Tịch có chút thất vọng muốn thu hồi tầm mắt, lại thỉnh linh đối mặt với con mắt Lạc Huyền Lăng. Đó là một đôi mắt như thế nào, vô cùng trong suốt lại giống như sâu không thấy đáy, so bất kỳ ngọc thạch đều thuần túy hơn ngàn lần. Ánh mắt kia cao nhã giống như trời xanh mây trắng, núi cao biển lớn, bên trong khó có thể dùng lời diễn tả được cao thâm.

Một nháy mắt kia, Nam Úc Tịch cảm thấy tất cả mọi thứ trong thiên địa đều tụ tập đến trên người Lạc Huyền Lăng, ngay cả khuôn mặt bình thường kia cũng biến thành hòa quang loá mắt, dường như tất cả mọi thứ đều đang không tồn tại, năng chỉ có thể nhìn đến Lạc Huyền Lăng, hẳn dùng ánh mắt sâu không thấy đáy chăm chú nhìn nàng, cười như không cười.

"Còn tưởng rằng công tử Vô song đẹp cỡ nào, thì ra cũng chỉ như vậy." Sau khi Lạc Huyền Lăng xuống xe ngựa, lập tức đưa tới cả đám công chúa và cung nữ cận thân đi theo khe khẽ bàn luận.

Mà Lạc Huyền Lăng giống như không nghe thấy gì cả, bình tĩnh tiêu sái tự nhiên đến bên cạnh Doãn Lư Quang, mỗi một bước đi đều cực kỳ ưu nhã, từng bước từng bước, hẳn thông dong tự nhiên đứng bên cạnh Doãn Lư Quang, khoe mỗi mím cười, mặc dù tướng mạo bình thường, khí độ không chút nào thua kém Doãn Lư Quang, ngược lại có một loại cảm giác hấp dẫn không ai có được.

"Lạc thiếu chủ mời." Doãn Lư Quang thấy Lạc Huyền Lăng đi tới bên người hắn, hắn lập tức dùng tay làm dấu mời.

Lạc Huyền Lăng là cố vấn Đông Lâm, cũng là đối thủ lớn nhất của Doãn Lư Quang, từ lúc Lạc Huyền Lăng xuống xe, hắn chú ý đến không phải dung nhan mà là khí chất, mà đôi mắt kia giống như đáy biển lại giống như bầu trời.

Công tử Vô song. Lạc Huyền Lăng xác thực đảm đương nổi cái danh hiệu này.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngôn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Dạy dỗ Nam Tú Cầm.

Thời điểm mọi người đang chuẩn bị tiến vào son trang, Nam Tú Cầm đột nhiên hét lên một tiếng, chỉ vào cây trầm phượng trên đầu Tiểu Tuyết, tức giận nhìn Nam Úc Tịch nói, "Quỳnh Lạc! Ngươi cướp đi trầm phượng từ trong tay bản công chúa cho nha hoàn cài?!"

Phía trên trầm phượng kia khám dạ mình châu, cực kỳ đắt giá và rất khác biệt, Nam Tú Cầm rất thích. Ngày đó bị Nam Úc Tịch cướp đi, vẫn canh cánh trong lòng, nhưng Liễu quý phi cảnh cáo nàng không nên đắc tội Nam Úc Tịch, nàng mới nín không nhắc lại chuyện trầm phượng nữa.

Nhưng mà bây giờ nàng nhìn thấy cây trầm phượng nàng thích muốn chết kia bị Nam Úc Tịch cho nha hoàn đeo trên đầu, cái này nàng làm sao có thể nín được?!

"Trầm phượng là của ta, ta muốn cho ai liền cho người đó, có liên quan gì tới ngươi?" Nam Úc Tịch nghe vậy, chỉ nhủ lòng mảy, nói với Nam Tú Cầm. Trầm phượng mặc dù cực kỳ khác biệt, nhưng nàng lại chê nó quá mức xa hoa, mà cũng nặng, cài trên đầu vô cùng không thoải mái, đúng lúc Tiểu Tuyết thích, nàng liền đưa cho Tiểu Tuyết, không nghĩ tới Nam Tú Cầm cư nhiên nói đến chuyện này.

Nam Tú Cầm nghe được Nam Úc Tịch không chút để ý, càng thêm giận, vốn trầm phượng bị nàng đoạt đã rất không thoải mái, bây giờ nhìn đến trầm phượng đất tiền cư nhiên đeo trên đầu một đứa nha hoàn, nàng càng thêm tức giận không thôi, chỉ vào Tiểu Tuyết liền chửi ngoa nói, "Bản công chúa nhường cho ngươi trầm phượng đất tiền...ngươi lại đưa nó cho một nha hoàn hèn mọn, cái này chính là miệt thị bản công chúa!"

"Công chúa Tú Cầm, xin ngươi chú ý từ ngữ!" Nam Úc Tịch nghe vậy, trong mắt thoáng qua tia lạnh, mặt lạnh nhìn Nam Tú Cầm, nói từng chữ, "Trầm phượng này không phải ngươi nhường, mà Tiểu Tuyết cũng không phải là nha hoàn ti tiện trong miệng ngươi!"

Nam Tú Cầm thấy Nam Úc Tịch lớn lối như thế, lại thấy đáng về Gia Luật Linh Hạ Văn Cừ xem kịch vui, không khỏi nhớ lại trên bữa tiệc Nam Úc Tịch buốc nàng quỳ xuống, thù mới hận cũ lập tức toàn bộ dâng lên, nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch. Nhưng nàng ở trên tay Nam Úc Tịch bị thua thiệt rất nhiều, hơn nữa vì Liễu quý phi bảo nàng không nên đối nghịch với Nam Úc Tịch, vì vậy nàng cũng nói cái gì nữa, liền đưa tầm mắt chuyển đến trên người Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết bị khí thế Nam Tú Cầm hung hung chỉ vào như vậy, nhưng không thấy sợ chút nào, điều này làm cho Nam Tú Cầm càng thêm tức thêm, hai bước đi tới bên cạnh Tiểu Tuyết, một tay đoạt lại trầm phượng, hận nói, "Cái người không biết mình thân phận thấp hèn, mang theo trầm phượng đất tiền như vậy, không sợ tổn thọ sao?!"

Nam Úc Tịch thấy như vậy một màn, ánh mắt đột nhiên trở nên bén nhọn, đưa tay tát Nam Tú Cầm một cái. Nam Tú Cầm không nghĩ tới Nam Úc Tịch lại dám ra tay đánh nàng, lập tức liền mất lý trí hét to, "Ngươi đánh ta?! Ngươi lại dám đánh ta?!"

"Trong miệng ngươi luôn khắc ra từ không sạch sẽ, không đánh ngươi thì đánh ai? Nếu như ngươi còn dám chửi bới Tiểu Tuyết thêm một câu, ta sẽ không chỉ đánh ngươi một cái tát đơn giản như vậy!" Nam Úc Tịch đối với việc Nam Tú Cầm hét chói tai không thèm để ý, nàng chỉ lạnh lùng nhìn Nam Úc Tịch, ý vị cảnh cáo bên trong mui phần.

Hạ Văn Cừ thấy một màn như vậy, có nhiều hứng thú nhủ lòng mảy, không nghĩ tới nữ nhân nhìn ngoan tuyệt lạnh lùng này cư nhiên bảo vệ một đứa nha hoàn như vậy?

Doãn Lưu Quang lại không kinh ngạc, trong thời gian tiếp xúc một tháng, hẳn biết, Nam Úc Tịch cũng không phải là người vô tình. Chỉ là tính khí Nam Tú Cầm nổi danh chanh chua, Nam Úc Tịch đắc tội nàng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Quả nhiên, Nam Tú Cầm nghe được Nam Úc Tịch nói, chẳng những không cảm thấy sợ, ngược lại giống như giống người điên đưa tay ra muốn kéo tóc Nam Úc Tịch, đáng tiếc, Nam Úc Tịch nhẹ nhàng tránh ra, Nam Tú Cầm chụp hụt, vô cùng chật vật ngã xuống đất.

Nam Úc Tịch không nhìn được nhủ mảy, tay áo bảo vung lên, giống như là nghĩ đến cái vật gì bẩn thỉu, nàng dời tầm mắt, nhủ mảy nhìn Lam Cần Du, giọng điệu không mặn không nhạt, hàm chứa mấy phần châm chọc, "Cái gọi là nữ tử xuất giá tòng phu, liền làm phiến Hữu Tướng đại nhân dạy lại công chúa Tú Cầm bị bệnh điên một chút đi!"

Lam Cần Du nghe được Nam Úc Tịch nói, sắc mặt biến thành màu đen không dễ nhìn. Thứ nhất là bởi vì Nam Tú Cầm quả thật là người đàn bà chanh chua, khiến cho hắn cảm thấy rất mất mặt. Thứ hai Nam Úc Tịch nói trước mặt mọi người như thế, cũng là có ý gây khó chịu cho hắn.

Nam Tú Cầm đứng dậy từ dưới đất, lại muốn đánh về phía Nam Úc Tịch, Nam Úc Tịch giống như đã phát hiện, không nhanh không chậm đi về phía trước, thời điểm đi qua bên cạnh Lam Cần Du, nàng nhân nhặt mở miệng, "Hữu Tướng đại nhân nếu ngươi không trông nom tốt thể tử, Quỳnh Lạc sẽ không khách khí!"

Lam Cần Du nghe vậy, nhủ mảy. Ý tứ trong lời nói của Nam Úc Tịch đã quá minh bạch rồi, nếu hắn không ra tay ngăn Nam Tú Cầm lại, Nam Tú Cầm nhất định sẽ liều mạng ra tay với Nam Úc Tịch, dĩ nhiên Nam Úc Tịch có bản lĩnh, Nam Tú Cầm không thể chiếm được chỗ tốt nào, ngược lại còn có thể ăn thiệt thòi lớn.

"Cần Du, ngươi buông ta ra!" Nam Tú Cầm bị Lam Cần Du ngăn lại, không khỏi giận dữ, như người đàn bà chanh chua giãy giụa trong ngực Lam Cần Du, vừa hận vừa nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt như muốn phun ra lửa, mà Nam Úc Tịch làm như không có việc gì, tự nhiên đi về phía trước.

"Tú Cầm, đừng làm rộn!" Lam Cần Du dùng sức đè lại bả vai Nam Tú Cầm, lớn tiếng quát, đợi Nam Tú Cầm thoáng an tĩnh lại, Lam Cần Du lập tức ở bên tai nàng nhỏ giọng nói, "Cung chủ Ma Cung làm việc tàn nhẫn vô thường, nếu như ngươi tiếp tục náo loạn, chưa chừng nàng thật sự sẽ ra tay với ngươi, huống chi trước mặt nhiều người như vậy, ngươi tiếp tục náo loạn, người mất mặt là ngươi!"

Nam Tú Cầm nghe, liếc mắt nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, nhìn bốn phía, thấy ánh mắt mọi người đều là vẻ mặt xem thường, Nam Tú Cầm không khỏi nắm chặt quả đấm.

Trong mắt của nàng tràn đầy hận ý. Nàng mặc kệ Cung chủ Ma Cung này có bảo tàng trong tay hay không, có thể trợ giúp mẫu phi cố định địa vị hay không, chỉ bằng nàng lại dám cư xử với nàng như thế, nàng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua! Chung quy có một ngày, nàng muốn Cung chủ Ma Cung rơi vào trong tay của nàng! Nàng phải rửa thù mới hận cũ!

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Phóng âm độc!

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Sau khi tiến vào son trang, tất cả mọi người trở về phòng của mình, dù sao đi một canh giờ, đối với đám người hoàng thất này thì trụ không nổi, nhất là những công chúa mảnh mai kia thật sự hơi mệt.

Nghỉ ngơi chốc lát, mọi người liền hẹn nhau cùng ra ngoài thưởng thưởng cảnh.

Bởi vì cảm thấy kỹ thuật nhảy của Nam Úc Tịch rất tinh tường, Nam Hương Vận hết sức có cảm tình với Nam Úc Tịch, liền đi cùng một chỗ với Nam Úc Tịch, cười nói, "Ài, Quỳnh Lạc cô nương, nắm trong tay một tổ chức giang hồ lớn như vậy, thật sự không dễ dàng a."

"Đã thành thói quen cũng không có gì." Nam Úc Tịch nghe được Nam Hương Vận cảm thán, chỉ cười nhẹ. Nơi tràn đầy máu tanh và cuộc sống giết chóc, đối với nàng một công chúa hoàng thất mà nói, lúc mới bắt đầu đích thực rất không quen, nhưng nếu không quen, như vậy chờ đợi nàng chỉ có thể là từ vong.

Cho nên chỉ có thói quen, chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, bởi vì chỉ có đủ cường đại, mới có thể bảo hộ mình bảo vệ thế gì đó mà mình coi trọng, mới có thể làm cho nàng trả lại toàn bộ từng bắt công đau đớn cho cho những người kia!

Nam Hương Vận nghe được Nam Úc Tịch nói không sao cả, không khỏi càng thêm đau lòng cho Nam Úc Tịch, là cái gì khiến một cô nương dịu dàng quen thuộc với những thứ chém giết và máu tanh kia? Nàng xem qua Nam Úc Tịch múa, nghe qua nàng đàn, nàng cảm giác, nữ tử có kỹ thuật nhảy và tiếng đàn như vậy, không nên là một nữ tử cầm đao kiếm giết người.

"Nữ tử vẫn luôn muốn có cuộc sống không trải qua máu tanh giết chóc, không bằng tìm phu quân gả đi, người tài giỏi như vậy, muốn cưới nam tử ưu tú thì chỗ nào cũng có." Nam Hương Vận nhìn Nam Úc Tịch, không khỏi khuyên nhủ.

Lần này Nam Úc Tịch chỉ cười chẳng nói đúng sai, nụ cười trên khóe môi cũng không biết là giấu cợt hay là khổ sở. Giống như nàng đôi tay dính đầy máu tươi, một lòng chỉ nghĩ tới báo thù, sẽ có người nguyện ý cưới sao? Cho dù có người nguyện ý cưới, là bởi vì người này thật sự yêu nàng sao?

Trải qua chuyện người thân nhất thích nhất phản bội, nàng đã sớm coi nhẹ việc đời. Thay vì để chính mình phò thác toàn bộ trên thân một nam nhân, không bằng dựa vào chính mình. Ai nói nữ nhân thì không thể có một mảnh trời, ai nói nữ tử nên cả đời ẩn trong khuê phòng? !

"Ý tốt của Trưởng công chúa, Quỳnh Lạc xin nhận. Chẳng qua nếu để tương lai dùng trên một người nam nhân, thì Quỳnh Lạc càng nguyện ý tin tưởng mình!" Bên trong giọng điệu bình thản mang theo cuồng ngạo tự tin không gì sánh kịp, nhưng cũng không có ai biết lòng nàng chua xót và khổ sở.

Hai người đi tới bờ hồ, Nam Úc Tịch đột nhiên cảm giác phía sau truyền đến một cổ kính phong, theo bản năng, Nam Úc Tịch lập tức chỉ mũi chân xuống đất, bay về phía trước lướt hai bước sau xoay người lại, lại thấy Nam Tú Cầm một tay đẩy Nam Hương Vận xuống hồ nước.

Nam Tú Cầm vốn muốn đẩy chính là nàng, đáng tiếc bị nàng mau chóng tránh ra, Nam Tú Cầm nhất thời không giữ được thân thể thăng bằng, liền thuận thế đẩy Nam Hương Vận xuống. Nước hồ rất sâu, Nam Hương Vận ngoi lên hai cái, liền có khuynh hướng chìm xuống.

Nam Úc Tịch thấy thế, không khỏi vô cùng nóng nảy, vẻ mặt hốt hoảng xông tới, muốn đi cứu Nam Hương Vận, nhưng khi nhìn nước hồ, trong mắt Nam Úc Tịch không khỏi hiện ra một tia sợ hãi.

Đúng vậy. Nàng không biết bơi. Càng sợ nước.

Nam Tú Cầm vốn là muốn đẩy Nam Úc Tịch xuống nước, coi như không thể khiến nàng chết đuối, cũng có thể trút con giận, không nghĩ tới lại thất thủ đẩy Nam Hương Vận xuống, không khỏi sợ hãi choáng váng, la lớn, "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Nam Úc Tịch đứng ở trên bờ hồ, ổn định tâm lý, thời điểm đang chuẩn bị bất cứ giá nào cũng phải nhảy xuống, một đạo bóng người thoáng qua, nhảy vào, kéo thân thể Nam Hương Vận sắp chìm xuống.

Nam Úc Tịch định thần nhìn lại, người nhảy xuống chính là đại tướng quân Tống Từ Văn, hắn kéo thân thể Nam Hương Vận lên, mang theo nàng bơi đến bên bờ, sau khi đưa Nam Hương Vận cứu lên bờ, Tống Từ Văn cung kính nói, "Mới vừa rồi chuyện đột nhiên xảy ra, Từ Văn mạo phạm"

Giờ phút này Nam Úc Tịch không hề kinh ngạc việc Tống Diệu Huy hạ lưu ngang ngược vì sao lại có một người ca ca ôn văn lễ độ như thế, nàng giờ phút này điều duy nhất nàng có thể nghĩ tới là Nam Hương Vận có sao không.

"Trưởng. Trưởng công chúa, người không sao chứ?" Nam Úc Tịch nắm tay Nam Hương Vận, cực kỳ khẩn trương hỏi, nàng trước sau như một bình tĩnh lạnh lùng trong tròng mắt đen lóe sáng tia ân cần, thậm chí còn có vẻ kinh hoàng luống cuống.

Nam Hương Vận mặc dù uống mấy ngụm nước, nhưng còn may là Tống Từ Văn cứu được kịp thời, nàng cũng không có gì đáng ngại, thấy Nam Úc Tịch khẩn trương như thế, nàng không khỏi lộ ra nụ cười ôn nhu, "Ta không sao."

Tiếp theo quay mặt sang, trên mặt hơi ửng hồng, có chút ngượng ngùng với Tống Tử Văn nói, "Đa tạ Tống đại tướng quân đã cứu mạng."

"Công chúa không cần phải khách khí, gọi ta là Tử Văn là được rồi." Tống Tử Văn nghe Nam Hương Vận nói cảm ơn hắn, cũng không khỏi đỏ mặt, hình như có chút không cam lòng nhìn thẳng Nam Hương Vận.

Nam Hương Vận mặc dù không tính là hết sức xinh đẹp, nhưng cũng là dung mạo xinh đẹp, huống chi kỹ thuật nhảy của nàng xuất chúng, thật ra thì Tống Tử Văn đã sớm quý mến nàng, lại ngại vì thân phận của nàng tôn quý mà không dám tùy tiện mở miệng. Mà Nam Hương Vận đối với người Tướng quân anh tuấn trẻ tuổi này cũng động tâm, chỉ là nàng là nữ tử dè dặt, vẫn không dám mở miệng.

Sự kiện rơi xuống nước lần này, ngược lại là một cơ hội.

Nhưng mặc kệ sự kiện lần này cuối cùng tạo thành phúc hay họa, Nam Úc Tích cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người phía sau màn này, nàng thấy Nam Hương Vận không có việc gì, liền đứng lên, một đôi tròng mắt đen nhìn thẳng Nam Tú Cầm, thẳng đến khi đáy lòng Nam Tú Cầm sợ hãi.

Nàng có chút chột dạ nói Nam Úc Tích: "Người nhìn ta làm cái gì! Ta chỉ không cẩn thận vấp ngã, ta cũng không phải cố ý đẩy đại tỷ xuống!"

Nam Úc Tích nghe được cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân, chắc hẳn lúc này Nam Tú Cầm kêu cứu làm cho mọi người tới, mỗi nàng bắt giác hiện lên nụ cười, cười như không cười nhìn Nam Tú Cầm, làm như tùy ý vươn tay, nhẹ nhàng ném Nam Tú Cầm xuống hồ nước, không mặn không nhạt nhìn Nam Tú Cầm nói, "Ta cũng vậy chỉ là không cẩn thận tay bị chuột rút mà thôi."

Nam Tú Cầm ở trong hồ nước mặt chìm chìm nổi nổi sặc sụa nước miếng, Lam Cẩm Du chạy tới cứu lên, toàn thân nàng ướt nhẹp, tóc xỏa xuống, rất oán độc nhìn Nam Úc Tích, mà Nam Úc Tích coi như không có chuyện gì xảy ra nhìn lại nàng.

Trong lòng Nam Tú Cầm hận nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại không thể phát tác, chỉ đành phải ôm hận trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hựu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bồi ta ván kếp tiếp.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Ánh trăng xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào bên trong phòng, trên bề cửa sổ dát lên một tầng màu bạc nhẹ nhẹ.

Nam Úc Tích đẩy cửa sổ ra, lại thấy ánh trăng ngoài phòng vừa vặn, quang ảnh thăm thẳm, có một loại cảm giác đặc biệt yên tĩnh. Phù thêm một cái áo khoác, Nam Úc Tích nói với Tiểu Tuyết nàng muốn một mình ra ngoài đi dạo.

Một mình đi qua các con đường nhỏ quanh co u, tấm ánh trăng, trong mắt Nam Úc Tích khó lờ ra được mấy phần mừng rỡ, nàng đưa hai tay ra, dường như muốn tiếp được ánh trăng trong sáng này, tay áo đỏ lửa trên không trung khẽ bay, giống như hồ điệp đang nhảy múa.

Lạc Huyền Lăng ngồi ở trong lương đình, nghe có tiếng bước chân, đưa mắt nhìn lại, thấy chính là một bức họa như vậy. Ánh trăng đổ xuống trên xiêm áo đỏ tươi, chiếu xạ ra hào quang, mặt nữ tử cong cong, tròng mắt đen trong suốt còn sáng hơn ánh trăng kia.

Không nhận được ngưng mắt nhìn nữ tử trước mắt, Lạc Huyền Lăng yên lặng trong tròng mắt đen như có cái gì đang lóe lên, giống như đêm tối yên tĩnh đầy sao.

Cảm giác nhạy cảm khiến Nam Úc Tích đã nhận ra Lạc Huyền Lăng tồn tại, nàng thu tay áo bảo lại, nhanh chóng thu lại nụ cười chân thiết trong mắt, ngược lại đổi thành một loại cười như không cười, vẻ mặt giống như cách một tầng sương mù, từ từ cười nói, "Đã trễ thế này, Lạc thiếu chủ cũng không ngủ được sao?"

"Bóng đêm vừa đúng, dùng để ngủ thực đáng tiếc." Lạc Huyền Lăng không có một chút lúng túng, ánh mắt của hắn vẫn như cũ bình thản mà cao nhã, con người đen nhánh bên trong mang theo ôn hòa rồi lại nhìn không thấu, hắn nhìn Nam Úc Tích nhẹ nhàng cười nói, "Quỳnh Lạc, theo ta tiếp một ván cờ được không?"

Nam Úc Tích khẽ ngơ ngẩn, giọng điệu Lạc Huyền Lăng là sao tự nhiên lại ôn hòa, giống như bọn họ không phải người mới quen biết, mà là đã biết lâu rồi. Kỳ quái hơn chính là, từ trong miệng hắn gọi ra tên của nàng, nàng lại cảm thấy có cảm giác thân cận.

Thật là buồn cười. Biết rất rõ ràng hắn là người lạ đến tiếp cận nàng, vì sao lại vô cớ sinh ra cảm giác thân cận? Có lẽ là ánh trăng tối nay sáng quá, lại chiếu lên hắn làm cho nàng có một chút cảm giác dịu dàng.

Lông mày hơi nhíu, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên, Nam Úc Tích tự nhiên nhẹ nhàng đi vào trong chòi nghỉ mát, ngồi đối diện Lạc Huyền Lăng, không chút để ý nói, "Vừa đúng lúc ta nhàn rồi, không ngại tiếp ván kếp tiếp."

Lạc Huyền Lăng tách quân cờ đen trắng ra, đưa quân trắng cho Nam Úc Tích. Nam Úc Tích liếc mắt nhìn trên bàn cờ vốn là cuộc cờ, không khỏi ngạc nhiên nói, "Lạc thiếu chủ lúc này chính người tự mình đánh cờ?"

"Ừ. Nếu không có đối thủ chân chính, không bằng tự mình chơi." Lạc Huyền Lăng làm như không để ý, giống như cái gì cũng không thể đã động tâm tình của hắn, hắn nhìn quân cờ màu trắng trong tay Nam Úc Tích, ý bảo Nam Úc Tích đi trước.

Nam Úc Tịch nhìn Lạc Huyền Lăng, người này nhìn như bình thân ôn hòa nhưng phía dưới ẩn giấu cô tịch lãnh ngạo? Nàng chợt hiểu cảm giác như đã từng quen biết từ đâu mà đến với Lạc Huyền Lăng, là bởi vì hấn sao?

Rõ ràng là một thích màu đen, một thích màu trắng, một ôn nhã khiêm tốn giống như thần tiên, một lạnh lùng ngoan tuyệt giống như tu la, một được khen là công tử Vô song, một là sát thủ trên giang hồ nghe tin đã sợ mất mật.

Mặc kệ là ai, cũng sẽ không đặt Lạc Huyền Lăng và Các chủ Ám các liên quan tới nhau, nhưng vì sao, nàng cảm giác, vô luận bọn họ có bao nhiêu điểm không giống, nhưng tâm cô tịch lãnh ngạo, lại giống nhau như vậy?

Nhẹ nhàng cười một tiếng, làm như đang cười nhạo mình nghĩ không đâu, Nam Úc Tịch duỗi ngón tay ra, thông thả ung dung đặt xuống một quân cờ, từ từ cười nói, "Đã như vậy, có thể may mắn đánh cờ cùng Lạc thiếu chủ, là phúc khí của Quỳnh Lạc."

Lạc Huyền Lăng thấy Nam Úc Tịch hạ cờ, rất nhanh liền hạ xuống quân cờ của hấn, nhưng mà trên mặt lại cười như không có chuyện gì xảy ra, "Kỳ phùng địch thủ, là ta may mắn."

Hai người người một câu ta một lời nói xong, từ trên văn - địa lý cho tới thế cục thiên hạ, trên bàn cờ cũng bày đầy con cờ, tốc độ hai người thả cờ cũng càng ngày chậm.

Trong lúc bất tri bất giác, bầu trời đang dần dần sáng. Vốn là một đêm tối yên tĩnh, trong nháy mắt liền được ánh sáng chiếu rọi, phía chân trời tràn ngập ráng hồng đỏ lửa, biểu thị mặt trời đang lên.

"Trời sắp sáng, ván cờ này sợ là không xong." Nam Úc Tịch nhìn trên bàn cờ đen trắng giằng co, thế cục khó phân thắng bại, cười nói.

Lạc Huyền Lăng cũng liếc mắt nhìn bàn cờ, trong mắt có ánh sáng thăm thẳm, nụ cười khoe môi trước sau như một ôn nhã, "Nếu người không ngại, tôi nay chính ta ở đây chờ người."

"Được." Nam Úc Tịch đồng ý, dù sao kỳ phùng địch thủ, nhất là đối với cao thủ như bọn họ mà nói, xác thực không phải việc dễ dàng.

Lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, Nam Úc Tịch ngáp một cái, vốn là con người màu đen sáng ngời thấu đáo giờ thêm một tầng hơi nước, lại thêm mấy phần đặc biệt, nàng nói với Lạc Huyền Lăng, "Không dùng lại thật không biết mệt, khi dùng lại liền không chịu được, Lạc thiếu chủ, xin thứ cho Quỳnh Lạc không tiếp được."

Lạc Huyền Lăng nhìn về phía Nam Úc Tịch khẽ vuốt cằm, đưa mắt nhìn bóng dáng màu đỏ của Nam Úc Tịch biến mất trong tầm mắt, thật lâu chưa dời mắt.

Kỳ phùng địch thủ. Bao lâu chưa từng sáng khoái vui vẻ như vậy rồi.

Mới đầu gọi nàng đánh cờ, cũng chỉ là thử ôm tâm trạng một lần, nhưng lại không có nghĩ đến, nàng quả nhiên không để cho hấn thất vọng. Một nữ tử giang hồ, lại có tài năng kinh thế như vậy? Cảm kỳ thư họa, ca múa thi từ, hình như không một người nào có thể vượt qua nàng.

Quỳnh Lạc, nàng rốt cuộc là ai? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Ma Cung, ngăn ngừa bốn năm liền tiếp chương Ma Cung? Vì sao phải cố ý phát ra lời đồn kho báu Ma Cung, mượn cớ ở lại Doãn phủ, âm thầm lục soát tôn 18 cuốn hồ sơ, muốn phá hủy Nam Hải? Nàng rốt cuộc có thân phận như thế nào, nàng có dính líu gì tới Nam Hải?

Một ý niệm nổi lên trong đầu Lạc Huyền Lăng, Quỳnh Lạc có thể chính là Nam Úc Tịch?

Tâm Lạc Huyền Lăng không hiểu nổi lên ý niệm rối loạn. Vì sao trong lòng của hấn, lại hi vọng nàng chính là Nam Úc Tịch? Nhưng mà, Úc Tịch thiện lương như vậy nữ tử từ quật cường, thật sự sẽ biến thành người như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cái đích cho mọi người chỉ trích?

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Động tĩnh ngoài phòng đánh thức Nam Úc Tịch đang ngủ bù, trông mắt đen như lưu ly của nàng lập tức mở ra, ánh mắt thanh lạnh, không còn chút cảm giác buồn ngủ nào.

Bốn năm sống trong đao kiếm đã dưỡng thành thói quen cảnh giác cho nàng ngay cả khi ngủ, bất kỳ gió thổi cỏ lay cũng sẽ làm nàng thức tỉnh, mà nàng cũng sẽ tỉnh táo ở tốc độ nhanh nhất.

"Tiểu Tuyết, bên ngoài có chuyện gì?" Xác nhận không có nguy hiểm, Nam Úc Tịch miễn cưỡng duỗi lưng một cái, từ từ ngồi thẳng người, có chút buồn ngủ nhìn ngoài phòng một cái, từ từ hỏi.

Tiểu Tuyết đang ngồi ở tiền sảnh, nghe được Nam Úc Tịch nói, liền ra ngoài phòng nhìn một chút, tiếp theo chạy trở về nói, "Ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy nha hoàn Thập công chúa và thị vệ thái tử Bắc Mạc rùm beng."

"Oh? Vậy sao?" Nam Úc Tịch nghe vậy, nhũu lông mày, trong con ngươi đen nhánh thoáng qua một tia hứng thú, nàng từ trên giường đứng lên, chỉnh sửa quần áo một chút, khoác áo khoác, nói với Tiểu Tuyết, "Đi, chúng ta đi ra ngoài xem nào nhiệt một chút."

Thời điểm Nam Úc Tịch đi ra, Nam Vân Hàm và Hạ Văn Cừ cũng đều đã đến.

Trên mặt Nam Vân Hàm thể hiện vẻ đoan trang, nàng la rầy nha hoàn bên cạnh mấy câu, rồi nhìn Hạ Văn Cừ lộ ra nụ cười dịu dàng vô cùng, ôn du hơi tức giận nói, "Vân Hàm nghĩ tới trong lúc rảnh rỗi, muốn thỉnh Văn Cừ người uống chút rượu, tâm sự. Không nghĩ tới nha đầu Tiểu Tình này không hiểu chuyện, lại tranh cãi cùng thị vệ của người. Là ta dạy không nghiêm, để cho người chê cười."

Hạ Văn Cừ nghe vậy, bên trong đôi mắt hẹp dài đào hoa thoáng qua một tia hờ hững, trên mặt mặc dù cười, nhưng ý xa cách kia hiện lên rõ ràng, "Từ phùng tri kỷ ngàn chén còn ít, nếu không phải tri kỷ nửa ly không."

Lời này Hạ Văn Cừ tuy là nói Nam Vân Hàm, nhưng ánh mắt không ngừng nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt mang theo vài phần ý vị không rõ.

Nam Úc Tịch lạnh lùng nhìn Hạ Văn Cừ, nhũu mày. Thái tử Bắc Mạc có tâm tư gì, theo như lời nói là cố ý nói tới việc lần trước nàng ở quán rượu cự tuyệt hẳn, tính cái gì?

Nam Úc Tịch không làm rõ Hạ Văn Cừ rốt cuộc có ý gì, Nam Vân Hàm cũng đã bén nhảy phát hiện tầm mắt Hạ Văn Cừ không đặt trên người nàng, theo ánh mắt Hạ Văn Cừ nhìn về phía Nam Úc Tịch, trong mắt Nam Vân Hàm không khỏi thoáng qua một tia ghen ghét.

Lại là Cung chủ Ma Cung?! Tại sao trên bữa tiệc nàng tỏa sáng, tại sao mọi chuyện phụ hoàng nghe theo nàng, tại sao Hạ Văn Cừ khi nói chuyện với nàng lại phải nhìn nàng ta?!

Chú ý tới ghen ghét trong mắt Nam Vân Hàm, Doãn Lưu Quang đứng ở một bên đi ra hoà giải, cười nói với Nam Vân Hàm, "Chắc là thái tử Bắc Mạc lo lắng công chúa uống quá nhiều rượu sẽ làm thương thân thể. Nếu công chúa cảm thấy buồn bực, không bằng ta bảo Lưu Nguyệt bồi người?"

Mặc dù trong lòng Nam Vân Hàm ghen ghét, nhưng lại kiềm chế tốt cộng thêm tâm cơ thâm trầm nhắc nhở nàng không thể phát tác tại chỗ, vì vậy nàng liền theo lời Doãn Lưu Quang nói, lộ ra nụ cười hiểu ý, dịu dàng nói, "Vậy cũng được. Nghe nói Doãn tiểu thư đây bụng thi thư, Vân Hàm đang muốn thỉnh giáo một ít."

Doãn Lưu Nguyệt nghe vậy, chỉ là vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười gật đầu với Nam Vân Hàm, dịu dàng lên tiếng, "Công chúa khách khí."

Sau khi nói xong, nàng cũng không nhìn được hiện ánh mắt oán độc nhìn về phía Nam Úc Tịch. Lúc này Doãn Lưu Quang ra mặt, là vì bảo toàn mặt mũi của Nam Vân Hàm, nhưng vẫn có thể bảo vệ Nam Úc Tịch?! Yêu nữ Ma Cung này, thật sự đáng giá cho hắn như làm vậy sao?!

Nam Úc Tịch không thêm đề ý ánh mắt oán độc của Nam Vân Hàm, Nam Tú Cẩm và Doãn Lưu Nguyệt, khóe môi nâng lên nụ cười như không. Những nữ nhân này có lòng đồ kị thật đúng là đáng sợ, nàng đứng ở chỗ này chẳng làm gì cả? Từng người người không cần phải có nét mặt muốn giết người nhìn nàng chứ?

Chỉ là coi như họ thật sự có tâm tư giết nàng, cũng không có bản lĩnh đẩy đầu. Đến lúc đó làm nàng phát bực, xui xẻo sẽ chỉ có một mình họ.

"Uống rượu dĩ nhiên là uống cùng tri kỷ mới sảng khoái, chỉ là có lẽ từng uống rượu sau thành tri kỷ cũng không chừng, Cung chủ nghĩ như thế nào?" Hạ Văn Cừ lại giống như không thêm đề ý cảm giác Nam Vân Hàm, hần nhũu lông mày, lộ ra một nụ cười điên đảo chứng sinh, nhìn Nam Úc Tịch nói.

Lúc ấy Nam Vân Hàm đang đưa lưng về phía Hạ Văn Cừ, nghe được Hạ Văn Cừ nói như thế, còn tưởng rằng đang nói chuyện với nàng, cõi lòng lập tức đầy mừng rỡ xoay người sang, lại thấy Hạ Văn Cừ đang nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch.

Đầu tiên là Hạ Văn Cừ trước mặt mọi người cự tuyệt nàng, khiến nàng khó chịu, bây giờ còn ở ngay trước mặt nàng muốn mời Nam Úc Tịch cùng nhau uống rượu, dù nàng tu dưỡng tốt hơn nữa, nàng cũng không nhìn được, "Văn Cừ, người thật là quá đáng!"

Vốn là Nam Vân Hàm và Nam Tú Cẩm bắt hòa thì giờ phút này Nam Vân Hàm lại đứng cùng một trận tuyến, nàng nhìn Hạ Văn Cừ, tràn ngập châm chọc nói, "Thái tử Bắc Mạc, không phải ta cố ý nói người, người quả thật có chút quá mức. Muội muội ta đâu gì cũng là kim chi ngọc diệp, nàng để xuống tư thái tới mời người... người không cảm kích coi như xong, lại còn ở trước mặt nàng muốn mời cái người có thân phận giang hồ dè tiện này?"

Doãn Lưu Nguyệt nghe được Nam Tú Cẩm và Nam Vân Hàm nói, lộ ra bộ dáng dịu dàng, cũng nhanh tiếp lời nói, "Mặc dù Quỳnh Lạc kinh thái tuyệt diệu, nhưng dù sao vẫn là nữ tử giang hồ, không lên đứng cùng thái tử, thái tử làm sao phải khổ như thế?"

Nam Úc Tịch nghe các nàng châm chọc, cười chẳng nói đúng sai, hình như căn bản không để lời nói của các nàng trong lòng, trên mặt của nàng tìm không ra một chút tự ti nào, ngược lại có một cổ khí chất cao quý khó có thể dùng lời diễn tả được.

"Phẩm chất con người, sao có thể nào chỉ dùng xuất thân mà nói?" Giọng nói bình thản ôn thuận như ngọc, lại có một cổ sức mạnh làm cho người ta không thể không tin, khóe môi Lạc Huyền Lăng tươi cười, thanh lịch tao nhã nói.

Một câu nói này đưa tới sự chú ý của mọi người.

Trong mắt Nạp Lan Nhữc Phong lóe lên một tia kinh ngạc, tính khí Lạc Huyền Lăng người khác không rõ nhưng hắn rõ, từ khi nào hắn tốt bụng như vậy rồi hả?

Mà Doãn Lưu Quang, Hạ Văn Cừ, Gia Luật Linh cũng rất kinh ngạc nhìn Lạc Huyền Lăng, nghe tiếng Thiếu chủ Lạc gia trời sanh tính tình đậm bạc đã lâu, bọn họ len lút đến giao lưu Lạc Huyền Lăng, hắn cũng không giống kiểu người biết bảo vệ cho người khác, chẳng lẽ hắn và Cung chủ Ma Cung có quan hệ gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Giận dỗi quyền rũ.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Nam Tú Cẩm, Nam Vân Hàm và Doãn Lư Nguyệt từ nhỏ đều được mọi người ca ngợi cùng nịnh nọt cho đến khi lớn lên, khi nào đã phải chịu lạnh nhạt? Thấy mọi người đều không ngoại lệ nghiêng về phía Nam Úc Tịch, trong lòng của các nàng không khỏi hận ghen răng nghiến lợi.

Những sứ thần quốc gia khác thì cũng thôi đi, thế nhưng Nam Dận và Nam Khởi lại vô cùng chiều cổ Nam Úc Tịch, Doãn Lư Nguyệt nhớ tới lúc trước Nam Dận đã từng có ý với nàng nhưng bị nàng cự tuyệt, không khỏi cắn răng, quyết định cho Nam Úc Tịch một chút khó chịu.

"Thái tử điện hạ." Doãn Lư Nguyệt thấy Nam Dận đang cùng Nam Úc Tịch nói chuyện, cố ý đi tới, giọng nói mềm mại kêu Nam Dận, mị nhãn như tơ nhìn hắn.

Nam Dận người này xưa nay phong lưu đã thành thói quen, bởi vì Doãn Lư Nguyệt thân phận đặc biệt, trời sanh tướng mạo cũng coi như đẹp, Nam Dận đã từng hứng thú với nàng, nhưng sau khi thổ lộ lại bị nàng từ chối nhã nhặn, trong lòng mặc dù có chút bức mình, nhưng bởi vì quan hệ với Doãn Lư Quang, Nam Dận cũng không có dám làm gì Doãn Lư Nguyệt, hôm nay Doãn Lư Nguyệt chủ động gọi hắn, làm cho hắn có chút thụ sủng nhược kinh.

Nam nhân. Không có được vinh viễn sẽ không yên. Doãn Lư Nguyệt đã từng từ chối nhã nhặn ngược lại càng làm cho Nam Dận cảm thấy hứng thú hơn, thêm nữa dù hắn có cố ý lấy lòng Nam Úc Tịch quả thật không phải việc dễ dàng, vì vậy nghe được Doãn Lư Nguyệt kêu hắn, Nam Dận lập tức cười như hoa nở hỏi, "Lư Nguyệt ? Có chuyện gì?"

Doãn Lư Nguyệt thấy thái độ Nam Dận nhiệt tình, tâm nữ nhân thích hư vinh lập tức bành trướng hơn, nàng hỏi há hê nhìn Nam Úc Tịch một cái, nói với Nam Dận, "Lần trước thái tử điện hạ từng nói qua thích trà Lư Nguyệt pha, hôm nay Lư Nguyệt đặc biệt pha một ấm trà ngon, muốn mời thái tử điện hạ thưởng thức."

Nam Dận vừa nghe Doãn Lư Nguyệt nói như vậy, mắt lập tức sáng lên, trà Doãn Lư Nguyệt pha quả thật rất ngon, cộng thêm hắn vốn có rắp tâm không tốt với Doãn Lư Nguyệt, cái gọi là ý không ở trong lời, lập tức liền muốn đồng ý. Nhưng lại nghĩ đến trước khi tới Sơn Trang, Trương Sở Sở lập đi lập lại dặn dò hắn, nhất định phải thu được Nam Úc Tịch, không khỏi có chút khó xử.

Doãn Lư Nguyệt thấy Nam Dận lộ ra vẻ khó xử, trong lòng càng thêm ghen, nàng to gan đưa tay kéo tay áo Nam Dận, giọng điệu mang theo vài phần nũng nịu nói, "Thái tử điện hạ chẳng lẽ không nể mặt sao?"

Phải nói Nam Dận vốn còn chút do dự, bị Doãn Lư Nguyệt lôi kéo tay áo làm nũng như vậy, lập tức cả trái tim mềm nhũn, vội vàng kéo tay Doãn Lư Nguyệt, về mặt về đám đông, cười nói, "Nể mặt! Làm sao sẽ không nể mặt!"

Doãn Lư Nguyệt bị Nam Dận bắt được tay, đáy mắt lướt qua một tia chán ghét, nhưng là vì muốn cho Nam Úc Tịch khó chịu, chứng minh nàng có sức quyền rũ vì vậy nhịn xuống, ngược mắt nhìn Nam Úc Tịch, hơi châm chọc nói, "Ai nha, Cung chủ, thật là ngượng ngùng, ta nghĩ người sẽ không để tâm chứ?"

"Làm sao phải để ý? Ta và thái tử điện hạ chẳng qua vô tình gặp trên đường mà thôi." Nam Úc Tịch khó hiện lên nụ cười, về mặt ôn hòa nói với Doãn Lư Nguyệt.

Lúc này nếu nàng không cho Doãn Lư Nguyệt sắc mặt tốt, không chừng Doãn Lư Nguyệt còn tưởng rằng nàng giận thật, Doãn Lư Nguyệt càng hi vọng nàng tức giận, thì nàng càng cười đến vui vẻ. Chỉ là Doãn Lư Nguyệt thật sự cho rằng trước mặt nàng lời Nam Dận đi là có thể làm cho nàng tức giận sao?

Thật quá buồn cười. Nói thật, nàng thật sự ước gì Doãn Lư Nguyệt nhanh nhanh mang Nam Dận đi đấy chứ. Nói như vậy, Doãn Lư Nguyệt còn giúp nàng một chuyện!

Nhưng về mặt Nam Dận đang mê đắm ngập trời như thế, chỉ sợ lần này Doãn Lư Nguyệt dẫn lửa lên thân rồi. Hơn nữa do nàng ta quyết định làm như vậy, hậu quả này, nàng ta tự gánh. Nàng cũng không tốt bụng đến nỗi muốn đi ngăn cản.

Doãn Lư Nguyệt thấy Nam Úc Tịch không tức giận chút nào, ngược lại còn một bộ dáng rất vui vẻ, không khỏi lên cơn giận dữ, bên này Nam Dận cũng đã không kịp chờ đợi lôi tay của nàng nói, "Lư Nguyệt, chúng ta đi thôi!"

Mục đích Doãn Lư Nguyệt không thành, tự nhiên tức giận cực kỳ, nhưng dù sao Nam Dận cũng là thái tử một nước, nàng không dám đắc tội, chỉ đành phải lộ ra nụ cười đối trá, đi theo Nam Dận rồi đi.

"Nàng đi theo Nam Dận như vậy, e rằng sẽ có chuyện." Nam Úc Tịch xoay người lại, lại vừa vặn bắt gặp Lạc Huyền Lăng đi tới, Lạc Huyền Lăng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nam Dận lôi kéo Doãn Lư Nguyệt rồi đi, bình tĩnh nói.

Nam Úc Tịch nghe vậy, nhú lông mày, đến chính nàng cũng không phát hiện giọng điệu mang theo vị chua nói, "Thế nào, Lạc thiếu chủ rất quan tâm?"

"Ta sợ là người không sẽ khó nói với Doãn Lư Quang." Dịng Lạc Huyền Lăng bình thản như cũ, ánh mắt cũng đã chuyển tới trên người của Nam Úc Tịch, hình như không hề lo lắng chết sống của Doãn Lư Nguyệt.

Nam Úc Tịch nghe được Lạc Huyền Lăng nói, chẳng biết tại sao, trái tim như có cảm giác mừng rỡ nho nhỏ, nàng thờ ơ không chút để ý nói, "Đây là nàng tự tìm lấy phiền phức, vì sao ta phải để ý? Mặc dù ta và Doãn Lưu Quang là bằng hữu, nhưng cũng không thể vì hấn mà nhìn Doãn Lưu Nguyệt!"

"Quả nhiên đúng là tính tình Quỳnh Lạc." Lạc Huyền Lăng nghe vậy, chỉ cười nhẹ chẳng nói đúng sai, nhưng trong con ngươi hiện lên từng gợn sóng nhỏ.

Nàng thật sự sẽ là nàng sao? Lúc trước nàng rõ ràng ần ần mà quát cường như thế, nhưng bây giờ Quỳnh Lạc là tùy tiện mà phô bày.

Thật ra thì hấn hoàn toàn có thể nghiệm chứng phỏng đoán, chỉ cần đưa tay vạch trần khăn lụa này, hoặc là kéo ống tay áo của nàng ra nhìn cổ tay nàng một chút, sẽ biết được tất cả. Nhưng không biết tại sao, hấn lại không làm như vậy.

Rõ ràng như vậy có thể tìm được nàng, rõ ràng là muốn xác nhận, nhưng nghĩ đến thời điểm có thể xác nhận, hấn lại giống như không có dũng khí đó. Là sợ sao? Sợ nàng không phải nàng?

Có lẽ, trong lúc vô tình hấn đã động lòng trước nữ tử này? Là bởi vì nàng kinh thể tài hoa, hay là bởi vì đầu óc nàng thông tuệ, hay hoặc là chỉ là bởi vì có một ít tương tự trong con người nàng?

Cũng muốn hỏi nàng đến cùng nàng có đúng là Nam Úc Tịch không, muốn mở miệng thử dò xét, nhưng lời đến khóe miệng, cuối cùng vẫn chỉ có một câu, "Lần trước là thế hoá. Tối nay trở lại vấn đề tiếp như thế nào?"

"Thắng có chỗ gì tốt?" Nam Úc Tịch nhún mày, trong mắt mang theo vài phần giảo hoạt, rất nghịch ngợm nói.

Lạc Huyền Lăng nghe vậy, cảm khẽ nâng lên, đắm chìm trong ánh sáng, làm như đang trầm tư, trầm mặc chốc lát, hấn ôn nhã nói, "Nếu như người thắng, ta đáp ứng người một chuyện. Ta nếu thắng, người cũng nên đáp ứng ta một chuyện. Như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tự làm tự chịu.

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Tại lúc mọi người không biết tình huống, cũng đã xảy ra một đại sự kinh thiên.

Doãn Lưu Nguyệt dẫn Nam Dận đi uống trà trước, bởi vì sợ Doãn Lưu Quang biết mà hiểu lầm nàng, nàng đặc biệt bảo nha hoàn thị vệ trong sân lui ra, nhưng cũng chính bởi vì như thế, mới cho Nam Dận có cơ hội đắc thủ.

Vừa đến gian phòng, Nam Dận thấy bốn bề vắng lặng, trà cũng chưa uống..., liền lôi kéo Doãn Lưu Nguyệt vào trong ngực, ý muốn cột nhả nàng, Doãn Lưu Nguyệt không tự nhiên, ra sức giãy giụa, nàng là một cô nương lại chưa từng làm việc nặng, hơi sức nhỏ đến đáng thương, nàng giãy giụa, Nam Dận thấy cũng chỉ là nghĩ đó là một loại phương thức quyến rũ khác.

"Thái tử điện hạ, người mau buông ta ra!" Doãn Lưu Nguyệt vừa khước từ Nam Dận, vừa hoang mang sợ hãi hô, nàng không có lớn tiếng kêu cứu, bởi vì nàng biết nếu đưa người khác tới, sẽ cho người ta chê cười, để lại cho nàng danh dự không sạch.

Nam Dận bị Doãn Lưu Nguyệt giãy giụa dục hóa càng tăng, nghe được Doãn Lưu Nguyệt mềm yếu cầu xin tha thứ, chỉ cảm thấy Doãn Lưu Nguyệt muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào. Nếu không vì sao đang êm đẹp nàng gọi hấn tới uống trà? Vì cái gì có ý cho hạ nhân lui ra? Bây giờ lại không có lớn tiếng kêu cứu?

Hấn vốn có ý định với Doãn Lưu Nguyệt, hôm nay Doãn Lưu Nguyệt tự đưa tới cửa, sao hấn có thể không ăn? Nghĩ tới đây, động tác Nam Dận càng phát ra lớn hơn, ôm ngang hông Doãn Lưu Nguyệt, trực tiếp áp đảo trên giường.

Doãn Lưu Nguyệt thấy được lửa dục trong mắt Nam Dận, cả kinh thất sắc, cũng không kịp nghĩ sẽ mất mặt, lớn tiếng hét to: "Cứu mạng! Cứu mạng a!"

Nhưng bốn phía nha hoàn và thị vệ đã bị nàng cho lui, căn bản không có người nghe được nàng kêu cứu, mà lửa dục nam nhân một khi trêu chọc ra ngoài, tất nhiên sẽ cháy lan ra cả đồng cỏ.

Nam Dận cúi người hôn xuống, nuốt toàn bộ tiếng kêu cứu của Doãn Lưu Nguyệt trong mồm. Hấn cũng là cao thủ phong hoa, không bao lâu liền cời sạch sẽ y phục Doãn Lưu Nguyệt, động tác tay cũng càng nhanh hơn.

Doãn Lưu Nguyệt liều mạng giãy giụa nhưng cũng không thoát được Nam Dận khống chế, đáng hận hơn chính là thân thể của nàng dưới sự trêu chọc của Nam Dận lại có phản ứng, nghĩ đến nàng cũng chỉ là muốn cho Nam Úc Tịch một ít khó chịu, cuối cùng rơi vào kết quả như vậy, Doãn Lưu Nguyệt không khỏi hận từ tâm lên.

Nhớ tới Doãn Lưu Quang, Doãn Lưu Nguyệt càng cảm thấy tuyệt vọng vô cùng, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng Nam Dận không để ý tới nước mắt Doãn Lưu Nguyệt, giờ phút này hấn chỉ nghĩ là làm thế nào phát tiết dục vọng của mình.

Sau khi làm xong việc, Nam Dận mới chú ý tới Doãn Lưu Nguyệt đang khóc, hấn không khỏi nhún mày, có chút không vui nói Doãn Lưu Nguyệt, "Khóc cái gì?!"

Chẳng lẽ phục vụ bốn điện còn uất ức người?!"

Doãn Lư Nguyệt nghe được lời Nam Dân nói, trong lòng hận đến nổi điên, nàng hận không được cầm cây đao giết Nam Dân, nhưng mình đã là người của Nam Dân rồi, giờ phút này đắc tội Nam Dân, sẽ chỉ làm nàng trở thành hoa tàn bại liễu.

Dù sao bây giờ nàng đã không xứng với Doãn Lư Quang, vốn dĩ Doãn Lư Quang cũng không thích nàng, không bằng nàng nhân cơ hội này, lấy được lòng của Nam Dân, lợi dụng Nam Dân đi đối phó Nam Úc Tịch!

Doãn Lư Nguyệt nàng trở lên thăm hại như vậy, đều do Nam Úc Tịch. Nàng hận Nam Dân, nhưng nàng càng hận Nam Úc Tịch hơn. Nghĩ tới đây, Doãn Lư Nguyệt nhìn xuống hận ý trong lòng, nở nụ cười, nói với Nam Dân, "Thái tử điện hạ, người làm ta đau."

Nam Dân vốn vì nước mắt Doãn Lư Nguyệt mà có chút không vui, nghe được Doãn Lư Nguyệt mềm mại nói, tâm lập tức mềm xuống, đưa tay sờ mặt Doãn Lư Nguyệt, cười nói, "Lần đầu tiên, chắc chắn sẽ có chút đau, về sau ta sẽ nhẹ một chút."

Doãn Lư Nguyệt nghe được Nam Dân nói, chỉ cảm thấy ghê tởm, nhưng nàng lại không thể không nâng lên khuôn mặt tươi cười với Nam Dân, nàng đẩy Nam Dân một cái, làm như xấu hổ vừa tựa như lo lắng nói, "Thái tử điện hạ thật là hư. Chỉ là, Lư Nguyệt mặc dù không phải là kim chi ngọc diệp, dầu gì cũng là đại gia khuê tú, hôm nay đã thành người của thái tử điện hạ, thái tử điện hạ người cũng không thể không quan tâm ta!"

Nam Dân nghe Doãn Lư Nguyệt nói, ngược lại sáng khoái hứa hẹn nói: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ lấy người! Chờ thêm mấy ngày nữa hồi cung, ta liền đi thỉnh phụng hoàng. Chỉ là. . ."

Doãn Lư Nguyệt nói thế nào cũng là danh môn khuê tú, lại còn là muội muội Doãn Lư Quang, nếu hần có thể cưới Doãn Lư Nguyệt, dĩ nhiên là cực tốt. Huống chi hần vô cùng thích Doãn Lư Nguyệt. Nhưng mà, mẫu hậu liên tục dằn dò hần nhất định phải nghĩ cách bắt Cung chủ Ma Cung lại, hần thấy tính tình Cung chủ Ma Cung như vậy, sợ là không chấp nhận làm thiếp, điều này cũng chỉ có thể uất ức Doãn Lư Nguyệt rồi.

"Chỉ là cái gì?" Doãn Lư Nguyệt nghe được Nam Dân do dự, lập tức vội vàng hỏi tới.

Nam Dân đưa tay sờ mặt Doãn Lư Nguyệt, dịu dàng nói, "Chỉ là trong tay Cung chủ Ma Cung có kho báu Ma Cung, nếu ta muốn thuận lợi lên ngôi, không thiếu được ủng hộ của nàng. Ta sợ là phải cưới nàng ta làm chánh phi! Chỉ là người yên tâm, ta sẽ đối xử tốt với người."

Doãn Lư Nguyệt nghe vậy, trong mắt không khỏi lướt qua một tia hận ý. Mặc dù nàng không phải là cành vàng lá ngọc, nhưng từ nhỏ cũng là tâm cao khí ngạo, muốn nàng làm thiếp, nàng làm sao nhận được?! Cung chủ Ma Cung muốn làm hoàng hậu tương lai sao? Nàng liền một mực không cho!

Nghĩ tới đây, Doãn Lư Nguyệt tạm thời nhìn xuống tức giận trong lòng, kéo ra khuôn mặt tươi cười, nói với Nam Dân, "Chỉ cần thái tử điện hạ thật lòng đối đãi ta tốt là được rồi."

"Ta biết ngay người là người biết rõ đạo lý!" Nam Dân nghe được Doãn Lư Nguyệt nói, tâm tình thật tốt, hài lòng xoa bộ ngực mềm mại của Doãn Lư Nguyệt một cái.

Đáy mắt Doãn Lư Nguyệt lướt qua một tia chán ghét, nhưng trên mặt cũng chỉ cười đầy Nam Dân, gắt giọng, "Thái tử điện hạ thật là xấu! Chúng ta mau mau dọn dẹp một chút, lát sau có người tới sẽ không tốt."

Nam Dân nghe vậy, không có phản đối. Mặc dù chuyện này với hần mà nói cũng không tính là cái gì, nhưng hiện tại hần và Nam Khởi đang trong thời kỳ tranh đoạt, hần vẫn không nên để lộ chuyện tốt hơn.

Doãn Lư Nguyệt quay lưng đi, từng chút từng chút mặc quần áo tử tế, đôi mắt nàng một mảnh đỏ ngầu, bên trong đều là hận ý điên cuồng. Quỳnh Lạc, người làm hại ta như thế, ta sẽ không để cho người yên ổn qua ngày, người chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Để Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Ta đồng ý điều kiện

Ánh trăng trong suốt như nước, chiếu xuống trên đường nhỏ quanh co, khiến đoạn cuối đình nghi mất nổi bật lên giống như tiên cảnh.

Trắng tinh khiết, đỏ Trương Dương, Lạc Huyền Lăng và Nam Úc Tịch ngồi đối mặt nhau, giống như sự ghê tởm ngoài thế gian đều không nhiễm bẩn được bọn họ, lại giống như áp đảo tất cả sự đáng ghê tởm, thao túng bàn cờ thiên hạ.

Bóng đêm càng đậm dần, tất cả như lọt vào ngủ say, không có một âm thanh, rõ ràng có thể nghe được âm thanh con cờ rơi vào trên bàn cờ, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Nam Úc Tịch cầm một quân cờ trắng, cau mày nhìn bàn cờ, trên bàn cờ quân cờ đã bày tràn đầy, hình như lại một lần nữa lọt vào thế hoà. Ở son trang ba ngày, nàng và Lạc Huyền Lăng đã chơi cờ với nhau ba ngày, mỗi một lần đều là thế hoà. Chẳng lẽ lại thật sự bất phân thắng bại sao?

Nàng tự xưng là tâm tư kín đáo, từ nhỏ đã nghiên cứu sách dạy đánh cờ, tự tin kỹ nghệ không có địch thủ. Nhưng đánh cờ cùng Lạc Huyền Lăng, đừng nói thắng, chính duy trì thế hoà, cũng khiến nàng lao lực ý định. Người nam nhân này tâm tư sâu bao nhiêu?

Có chút ừ rù tùy ý đặt đặt quân cờ trên bàn cờ, Nam Úc Tịnh nhếch môi cười nói, “Sợ là lại thể hoà rồi.”

Lạc Huyền Lăng thấy thế cũng khẽ nâng lên khóe môi, lộ ra nụ cười hài hước thanh nhã, cầm quân cờ màu đen trong tay vững vàng rơi vào trên bàn cờ, nhìn Nam Úc Tịnh, ôn nhã như ngọc nói, “Ta thắng.”

Nam Úc Tịnh ngược mắt nhìn về phía bàn cờ, quả nhiên quân đen đã áp chế hoàn quân trắng. Nàng không chú ý cứ nghĩ sẽ lại ở thể hoà, vì vậy tùy ý để xuống. Lạc Huyền Lăng lại nhanh xác định ra một ít sơ hở, thừa dịp bày một quân cờ, hôm nay quân đen đã định là thắng, quân trắng không còn thời gian xoay sở.

Nhìn Lạc Huyền Lăng, lại thấy khóe môi hần nờ nụ cười hài hước, một đôi tròng mắt đen vẫn sâu không lường được như cũ, hiện ra ánh sáng thâm thúy. Không nghĩ tới Lạc Huyền Lăng là người ôn hòa cao nhã, cũng sẽ có lúc đùa nghịch? Hơn nữa còn thắng thần khí hùng như thế?

“Dù là thời điểm gì, cũng không lên dễ dàng thư giãn. Bởi vì một chút chút thư giãn, thường có thể khiến người bỏ mệnh.” Lạc Huyền Lăng thu hồi nụ cười, như có thâm ý nói với Nam Úc Tịnh, vừa cất xong quân cờ, cười nói, “Không cần ngăn người tại đó, ta sẽ không thật sự chơi xấu.”

Nam Úc Tịnh nghe Lạc Huyền Lăng nói, ánh mắt nhìn về phía Lạc Huyền Lăng lại càng thêm phức tạp. Một chút thư giãn, thì có thể muốn tánh mạng của người. Có thể nói ra như vậy, tất nhiên là cuộc sống ngày đêm ở trong nguy cơ, không cho phép một chút buông lỏng. Rốt cuộc Lạc Huyền Lăng lớn lên trong hoàn cảnh gì?

“Lời nói nhẹ nhàng buông tha, nếu không phải cuộc cờ mà là người chém giết, ta sợ là đã mất mạng rồi.” Nam Úc Tịnh nhìn về phía Lạc Huyền Lăng lộ ra nụ cười rực rờ, đôi mắt sáng ngời trong suốt giống như đêm ánh trăng thấp sáng, “Lạc Huyền Lăng, là ta thua. Cảm ơn người nhắc nhở ta.”

Lạc Huyền Lăng nghe vậy, chỉ hơi gật đầu. Hần nhìn Nam Úc Tịnh, bên trong đôi mắt màu đen mang theo vẻ phức tạp, trầm mặc chốc lát, hần ôn nhã nói, “Người đã nhận thua, vậy liền đồng ý với ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Lấy thế lực và mưu lược của Lạc Huyền Lăng, nàng thật sự không biết Lạc Huyền Lăng có chỗ nào cần nàng giúp một tay, ngược lại nàng rất tò mò đối với chuyện trong miệng Lạc Huyền Lăng.

Lạc Huyền Lăng từ từ đứng lên, khóe môi nâng lên ý cười nhợt nhạt, ánh trắng tôn lên giống như thiên tiên, Nam Úc Tịnh nhất thời bị chấn động, trong mắt Lạc Huyền Lăng chọt lóe lên nghiêm túc và cổ chấp chưa từng nhìn thấy, chỉ nghe giọng điệu Lạc Huyền Lăng cực kỳ buông lỏng nói, “Điều này thật sự là ta thắng không cần dùng võ, vậy ta sẽ để cho người làm chuyện đơn giản thôi. Người vén ống tay áo lên, đuổi hai tay ra.”

Nam Úc Tịnh có rất nhiều suy đoán với chuyện trong miệng Lạc Huyền Lăng, chỉ là nàng nghĩ nát óc cũng sẽ không nghĩ đến, lại là một chuyện không đâu như thế.

Nhiu này, nhưng vẫn làm dựa theo lời Lạc Huyền Lăng nói, vén ống tay áo lên, dang đôi tay ra ngoài, lộ ra hai cánh tay nhỏ bé trắng nõn.

Lạc Huyền Lăng làm như lơ đãng lướt qua cánh tay Nam Úc Tịnh, chạm đến vết sẹo hình trăng lưỡi liềm trên cẳng tay phải của Nam Úc Tịnh thì bên trong con ngươi màu đen bắn ra một cổ hào quang kì dị, hần nắm chặt tay áo bên trong không nhìn được run rẩy.

Ngược mắt nhìn về phía Nam Úc Tịnh, trong tròng mắt đen ẩn giấu cảm xúc sóng lớn mãnh liệt, môi của hần mím thật chặt, bước chân không tự chủ được nhích tới gần tới Nam Úc Tịnh.

Là nàng! Quả nhiên thực sự là nàng! Hần tìm Úc Tịnh nhiều năm như vậy, không nghĩ tới nàng cư nhiên thành Cung chủ Ma Cung? ! Buồn cười nàng ở trước mặt hần, thể nhưng hần lại chậm chạp không nhận ra nàng.

Sớm nên nghĩ tới, trừ nàng, còn ai sẽ có con ngươi xinh đẹp như vậy, còn có ai sẽ có ánh mắt trong suốt mà quyết tuyệt như vậy?! Chỉ là vì sao ban đầu Úc Tịnh nhu nhược thiện lương, lại biến thành ngày hôm nay? Nhất định là trong lòng cực kỳ đau, mới có thể thay đổi như vậy.

Cảm xúc đau lòng thương tiếc gần như che mất tâm của Lạc Huyền Lăng, hần rất muốn vươn tay ôm lấy nữ tử trước mắt, nói cho nàng biết, không phải sợ, hần tìm được nàng, về sau hần sẽ không để cho nàng chịu uất ức.

Nhưng lý trí khống chế được hành vi của hần. Hần đang tìm nàng, nàng biết rất rõ ràng, nhưng nàng lại không muốn nói ra thân phận của bản thân, nếu mình tùy tiện nói ra thân phận của nàng, chỉ sợ không phải là việc nàng mong muốn.

Mặc dù Lạc Huyền Lăng che giấu cảm xúc chính mình cực tốt, nhưng trong mắt hần bộc lộ ra ngoài mừng rỡ và đau lòng vẫn bị Nam Úc Tịnh nhận thấy, nàng ngược mắt nhìn Lạc Huyền Lăng, vẫn đôi mắt thâm trầm như cũ, chỉ là trong tròng mắt đen không còn bình tĩnh mà là gợn sóng?

Khẽ nhiu này, Nam Úc Tịnh hỏi, “Lạc thiếu chủ, người làm sao vậy?”

“Không có việc gì. Ta chỉ là tò mò, vết sẹo trên tay Quỳnh Lạc này là từ đâu mà đến? Xem ra không hề giống binh khí gây thương tích.” Lạc Huyền Lăng nghe Nam Úc Tịnh hỏi, lập tức thu lại tất cả cảm xúc, đè nén sóng ngầm mãnh liệt trong lòng xuống, nhìn Nam Úc Tịnh ôn nhã như lúc ban đầu cười nói.

Nam Úc Tịnh có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm Lạc Huyền Lăng, nàng cảm giác rõ ràng cảm xúc Lạc Huyền Lăng có cái gì không đúng, nhưng thời điểm nàng hỏi, cảm xúc hần đang có trong nháy mắt thu liễm toàn bộ, đây là sự ẩn nhẫn không hề đáng sợ dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Nguyên nhân của vết sẹo

Cụp mắt nhìn vết sẹo trên tay mình, trên mặt Nam Úc Tịch khó hiện ra được một nụ cười, kéo ống tay áo xuống, từ từ nói, “Vết sẹo này là khi còn bé ta vì cứu một người bạn đã bị thương.”

“Oh? Có thể nói cho ta nghe nghe không?” Lạc Huyền Lăng nghe được Nam Úc Tịch nói, giống như lơ đãng hỏi, trong lòng mắt đen che giấu quá nhiều cảm xúc, cho tới lúc này hẳn vẫn không biết được giờ phút này rốt cuộc hẳn có tâm tình gì.

Nam Úc Tịch nghe vậy, chậm rãi hạ tròng mắt, chỉ chốc lát sau, mắt nàng lại hướng lên, nhìn Lạc Huyền Lăng, tiếp tục nói, “Lúc ta còn nhỏ bị phụ mẫu đưa đến một chỗ rất xa, ở chỗ đó, ta chỉ có thể ăn nhờ ở đậu.”

Giọng nói Nam Úc Tịch mang theo nhàn nhạt đau thương, đã lâu không đề cập đến chuyện lúc còn bé rồi, nàng phản phát giống như vẫn có thể nhìn thấy lúc nàng còn nhỏ, xa xứ, đến Đông Lâm. Không dám nói hơn một câu, mỗi ngày chỉ có thể co rúc bên trong thiên viện nhỏ.

“Ta chưa bao giờ nói hơn một câu, chỉ sợ nói nhiều một câu sẽ rước lấy tai hoạ ngập đầu. Nhưng có một ngày, ta lại nhìn thấy mấy tiểu nam hài cùng nhau khi dễ một tiểu nam hài khác, thậm chí đẩy hẳn xuống nước, cái tiểu nam hài kia hình như không biết bơi, trong nước chìm chìm nổi nổi, chỉ lát nữa là phải chết đuối, nhưng mấy tiểu hài từ kia chỉ nhìn hẳn cười, vì vậy ta liền không nhìn được xông tới, đưa tay kéo tay tiểu nam hài kia lại.” Nam Úc Tịch nhớ lại tình cảnh ban đầu.

Lúc ấy nàng mới vừa vận đến Đông Lâm được một năm, mới chỉ có sáu tuổi. Khi đó nàng nhìn thấy mấy vị hoàng tử Đông Lâm cùng nhau khi dễ Nạp Lan Thần Dật, khi đó bộ dáng Nạp Lan Thần Dật không quá bảy tám tuổi, hẳn bị mấy người kia thay nhau trêu đùa, thậm chí bị đẩy tới bên trong nước, trong nước chìm chìm nổi nổi, chỉ lát nữa là phải chết đuối, nhưng từ đầu đến cuối, hẳn chưa từng cầu xin qua một câu nào.

Nàng núp ở trong sân, tận mắt thấy tất cả, nhưng nàng lại không dám tiến lên giúp một tay. Bởi vì thuở nhỏ học tập quyền mưu chi đạo, nàng biết, nếu nàng tùy tiện ra ngoài hỗ trợ, sẽ đưa tới họa sát thân cho mình.

Nhưng khi nhìn về mặt Nạp Lan Thần Dật quật cường, nàng giống như thấy được chính nàng, coi như không được sủng ái, coi như ăn nhờ ở đậu, nàng cũng sẽ không cúi thấp đầu mà vẫn sẽ cao ngạo. Đôi con ngươi đen tuyền kia giống như xuyên thấu trở cách nặng nề, thẳng tắp nhìn vào bên trong lòng của nàng.

Bước chân thay thế suy nghĩ, nàng xông ra kéo tay Nạp Lan Thần Dật lại, nhưng thời điểm đó nàng mới sáu tuổi, coi như nàng xuất toàn bộ hơi sức, cũng không thể kéo được Nạp Lan Thần Dật lên, chỉ có thể bảo đảm hẳn không bị chìm trong nước nữa mà thôi.

“Đây là tiểu tử thú nào?!” Một nam hài từ mặc xiêm y cao quý cúi đầu nhìn nàng, gương mặt xem thường, nhìn về phía nam hài bên cạnh hỏi.

Một nam hài bên cạnh lập tức nịnh hót đáp, “Thái tử ca ca, đây là thái tử Nam Dận của Nam Hải, được đưa tới đây làm con tin!”

“Oh? Hóa ra là một con tin! A, bản thái tử muốn nhìn một chút, một phé vật có thể cứu được một phé vật khác hay không!” Nam hài từ xiêm y cao quý nghe vậy, về chế nhạo trên khóe môi càng đậm, nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật, từ từ nói.

Nghe được lời Nạp Lan Nhược Phong nói, trong mắt Nạp Lan Thần Dật bắn ra một cổ hận ý mãnh liệt, mà tay Nam Úc Tịch lại kéo Nạp Lan Thần Dật cũng khề cứng.

Trong mắt của nàng thoáng qua một tia quyết tuyệt, tích đủ hết tất cả hơi sức kéo Nạp Lan Thần Dật từ trong nước lên. Cánh tay của nàng gác bên cạnh ao, cánh tay mảnh khảnh bị cục đá xù xì cắt rách, máu tươi không ngừng phun mạnh ra ngoài, mỗi lần dùng sức một chút, vết thương càng sâu hơn một phần.

Chân mày Nam Úc Tịch chau lại quá dữ, trên trán cũng rịn ra tầng mồ hôi, sắc mặt càng thêm tái nhợt đáng sợ, hình như Nạp Lan Thần Dật cũng chú ý tới vết thương trên cánh tay Nam Úc Tịch, hẳn nhìn Nam Úc Tịch, trầm giọng nói, “Người buông tay. Bọn họ không dám thật sự giết chết ta, chờ thời điểm ta sắp không trụ được, bọn họ sẽ cứu ta.”

Nghe được Nạp Lan Thần Dật nói, trong mắt Nam Úc Tịch thoáng qua một tia kinh ngạc, hẳn nói như thế giống như chuyện thường, chẳng lẽ bình thường hẳn hay bị cư xử như vậy?!

Không biết là thương hại hay là đồng bệnh tương liên, hay là cái gì khác, trong mắt Nam Úc Tịch thoáng qua một tia quật cường, nàng chăm chú nhìn con người Nạp Lan Thần Dật, thật chậm nhưng cũng cực kỳ kiên định lắc đầu, cánh tay nắm tay Nạp Lan Thần Dật chưa từng buông lỏng.

Thấy như một màn vậy, một nam hài tuần tú mặc hồng y đứng trong đám người đi tới bên người Nam Úc Tịch, đưa tay kéo một cái tay khác của Nạp Lan Thần Dật, hai người cùng nhau đưa Nạp Lan Thần Dật lên.

“Tiểu Đông Du, người làm cái gì?!” Nạp Lan Nhược Phong thấy một màn như vậy, lập tức nhìn nam hài hồng y vênh vào tự đắc hô.

Tiểu Đông Du cũng không hoang mang khể hiện ra nụ cười đùa giỡn, đi tới bên người Nạp Lan Nhược Phong, từ từ nói, “Thái tử điện hạ, hôm nay trừng phạt cũng đã đủ. Nếu thật sự náo động gây ra mạng người, hoàng thượng sẽ trách tội việc này, ngoài ra về sau ngài cũng không còn niềm vui thú rồi, không phải sao?”

Nạp Lan Nhược Phong nghe vậy, gật đầu một cái, xem thường trào phúng nhìn Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật một cái, liền dẫn cả đám hoàng tử quyền quý rời đi.

Nam Úc Tịch nhìn bóng lưng bọn họ nghênh ngang rời đi, đi tới bên cạnh Nạp Lan Thần Dật, nhìn Nạp Lan Thần Dật, tựa hồ đang hỏi hẳn rốt cuộc thế nào.

Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Úc Tịch nho nhỏ trước mắt, nhớ tới về mặt quật cường chịu đựng đau nhức cũng không nguyện ý buông tay, tâm hẳn lạnh lẽo không khỏi âm áp lên, hẳn tự tay kéo tay Nam Úc Tịch qua, từ trên y phục hẳn xé ra một tấm vải con, cẩn thận băng bó kỹ vết thương cho Nam Úc Tịch, nói với Nam Úc Tịch, “Cảm ơn người, Nam Dận. Ta đi cầu xin phụ hoàng mời thái y cho người!”

Nam Úc Tịch nghe Nạp Lan Thần Dật nói như thế, lập tức kéo hắn, lắc đầu một cái. Nàng là con tin Nam Hải, vốn ăn nhờ ở đậu, hơn nữa cảm giác nhạy cảm nói cho nàng biết, hoàng đế Đông Lâm hình như rất ghét nàng. Mà Nạp Lan Thần Dật nếu bị khi dễ như vậy, tất nhiên cũng không được cung chiều, hắn cần gì phải vì mình mạo hiểm?

Vết thương trên tay mặc dù sâu, nhưng máu đã dừng lại, tin tưởng một hồi sẽ khá hơn, hoàn toàn không cần thiết xin thái y.

“Không có việc gì, người không cần phải sợ.” Nạp Lan Thần Dật thấy Nam Úc Tịch kéo hắn, cho là Nam Úc Tịch sợ, đưa tay xoa đầu Nam Úc Tịch, dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trẫm Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tình ý khi còn bé

Cũng không biết Nạp Lan Thần Dật dùng biện pháp gì, thế nhưng hắn thật sự mời thái y tới cho nàng. Thái y viết đơn thuốc cho nàng. Cánh tay Nam Úc Tịch vốn đang cảm thấy đau rất nhưng lập tức dịu mát hơn rất nhiều, như không cảm thấy bị thương.

Về sau mấy ngày, mỗi ngày Nạp Lan Thần Dật đều sẽ tìm đến nàng chơi.

Nàng vẫn một mình ở tại thiên viện, một người phục vụ cũng không có. Mỗi ngày nàng ngoại trừ xem đủ thể loại sách, học tập phong phú các đồ vật ở ngoài, cũng chỉ có thể tự mình nói chuyện với mình. Buồn cười nhất chính là, mỗi ngày nàng tự nói chuyện một mình, thời điểm thật vất vả mới thấy người khác, lại không thể nói chuyện.

Chỉ vì thân phận của nàng bây giờ là thái tử Nam Hải Nam Dận, mà không phải Nam Úc Tịch. Thình thoảng nói hai câu, nàng có lẽ còn có thể giả bộ, nhưng nàng phải bất chúc giọng nam, đối với một tiểu nữ hải mới sáu tuổi mà nói, thật sự quá khó khăn. Vì vậy nàng chỉ có thể không nói chuyện.

“Nam Dận, tại sao cho tới bây giờ người đều không nói chuyện? Thật sự là do đến Đông Lâm bị dọa đến sợ sao?” Nạp Lan Thần Dật ngồi bên người Nam Úc Tịch, khóe môi cười nhợt nhạt, mà Nam Úc Tịch bên người nhìn hắn, dù cho mới tám tuổi, Nạp Lan Thần Dật cũng đã mị hoặc khác thường.

Nam Úc Tịch chỉ thản nhiên cười, vẫn như cũ không nói lời nào, Nạp Lan Thần Dật thấy vậy, khẽ nhíu mày, đưa tay sờ đầu Nam Úc Tịch, cười nói, “Nam Dận, người là do sợ nói sai sao? Không có việc gì đâu, ở trước mặt ta người có thể tùy tiện nói.”

Ngửa đầu nhìn Nạp Lan Thần Dật cao hơn mình nửa cái đầu, Nam Úc Tịch chỉ cảm thấy đôi mắt hắn rực rỡ khiến những ngôi sao cũng mặc cảm, nàng từ từ lộ ra một nụ cười, nói với hắn, “Nạp Lan Thần Dật, cảm ơn người.”

Cổ ý làm mất tiếng khiến cho giọng nói của nàng nghe như nam hài, nàng không phải không tin Nạp Lan Thần Dật, nhưng ở nơi Đông Lâm này, mỗi một bước cũng có thể là vách đá vạn trượng, nàng không thể không cẩn thận. Nếu nàng xảy ra điều gì không may, bị dính líu không chỉ mình nàng, còn có ca ca, phụ hoàng, mẫu hậu, thậm chí là cả Nam Hải.

Nghe được Nam Úc Tịch nói chuyện, nụ cười Nạp Lan Thần Dật càng đậm, khóe môi cũng không tự giác nâng lên, hắn lôi kéo tay Nam Úc Tịch ở trong tiểu viện chạy nhảy.

Đối với bọn hắn mà nói, bọn họ đều là người trầm lặng, thường ngày nhận hết khi dễ, chưa từng vui vẻ thoải mái cười đùa ? Bọn họ cùng một loại người, bởi vì trùng hợp mà quen biết hiểu nhau, tin tưởng lẫn nhau, vì vậy, bọn họ càng đi càng gần.

Nhưng ngày thoải mái không được bao lâu, Nạp Lan Nhược Phong liền mang theo một đám người hầu xuất hiện trong tiểu viện Nam Úc Tịch, Nạp Lan Nhược Phong thấy Nạp Lan Thần Dật không có ở đây, liền đưa ánh mắt trên người nhìn về phía Nam Úc Tịch, châm chọc cười nói, “Bản thái tử lại không biết, chuyện lần trước, làm cho hai người phế vật các người lại trở thành bạn tốt?”

Nam Úc Tịch đứng ở góc tường, có chút sợ hãi nhìn Nạp Lan Nhược Phong và một nhóm người sau lưng hắn, không nói câu nào. Nạp Lan Nhược Phong thấy, càng thêm giận.

Cái kẻ con tin này đang xem thường hắn sao? Rõ ràng biết nói, lại cố ý không trả lời hắn? ! Trong lòng hắn hiện ra một tia ác niệm, Nạp Lan Nhược Phong bảo người bên cạnh kéo Nam Úc Tịch tới bên cạnh hồ nước.

Hơi sức Nam Úc Tịch vốn nhỏ, hướng chỉ bọn họ người đông thể mạnh, nàng càng không phải đối thủ, vì vậy nàng định không giãy giụa, mặc cho bọn họ kéo nàng đến bên hồ.

“Nếu như người mở miệng cầu xin ta...ta sẽ bỏ qua người, như thế nào?” Nạp Lan Nhược Phong nhìn thẳng Nam Úc Tịch, nói từng chữ.

Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn hồ nước sau lưng sâu không thấy đáy, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, tuy nhiên nàng quật cường cắn môi, không chịu cầu xin tha thứ.

Nạp Lan Nhược Phong thấy thế, đưa tay đẩy Nam Úc Tịch vào hồ nước, nhìn Nam Úc Tịch ở trong hồ nước liêu mạng giãy giụa, khóe môi hắn hiện ra nụ cười, từ từ nói, “Hừ! Đúng là ương ngạnh giống Nạp Lan Thần Dật, bản thái tử cũng muốn nhìn một chút, người có chịu được cảm giác sắp chết chìm này hay không!”

Nam Úc Tịch nhìn gương mặt tinh xảo của Nạp Lan Nhược Phong, chỉ cảm thấy hắn còn kinh khủng hơn cả địa ngục Tu La, thân thể của nàng ở trong hồ nước chìm chìm nổi nổi, cái mũi của nàng chìm trong nước khiến nàng sắc vài miếng nước, nàng chỉ cảm giống như không thể hô hấp, giống như sau một giây sẽ chết đi,

nhưng bản năng sinh tồn lại khiến cho nàng không ngừng giãy giụa.

Mắt thấy nàng sắp chìm xuống, Nạp Lan Nhựt Phong lại kéo nàng một ngói lên nước nhưng không đợi nàng kịp thở một hơi, hắt lại buông tay ra. Tra tấn như vậy, như tử vong quanh quẩn bên người.

“Dừng tay! Các người đang làm gì!” Một cái tay lỏi nàng ra khỏi mặt nước, Nam Úc Tịch lập tức tham lam hô hấp không khí, nước sắc vào bên trong mũi đã được ho ra, nhưng vẫn khiến cho lỗ mũi nàng ê ẩm, hết sức khó chịu.

Nạp Lan Nhựt Phong thấy Nạp Lan Thần Dật đột nhiên xuất hiện, nụ cười trên mặt không giảm, rất âm khí nói, “Ồ, thấp nhất đệ cũng tới. Nhìn hai người các người cùng chung hoạn nạn, người không biết còn tưởng rằng là thanh mai trúc mã!”

Lúc đó Nạp Lan Nhựt Phong đã mười một mười hai tuổi, sinh ở hoàng thất, khiến cho hắn hiểu được tình cảm nam nữ sớm hơn so với đứa trẻ bình thường, không khỏi trêu chọc nhìn Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịch, từ từ cười nói, “Ta nói này thái tử Nam Hải nhìn qua rất giống nữ oa, thật đáng tiếc, nếu là nữ oa, có lẽ bản thái tử còn có thể thương hương tiếc ngọc một chút!”

Một câu nói của Nạp Lan Nhựt Phong khiến cho sắc mặt Nam Úc Tịch càng trở nên trắng bệch như tờ giấy, nhìn không thấy chút sức sống. Mọi người không biết suy nghĩ của nàng, chỉ cho là nàng bởi vì chết chìm mà không được cứu nhanh, trong mắt Nạp Lan Nhựt Phong cũng thoáng qua vẻ kinh hoàng, hắn chỉ muốn hành hạ bọn họ một phen, cũng không dám thật sự muốn tính mạng bọn hắn, vì vậy thấy sắc mặt của Nam Úc Tịch, hắn liền lập tức bảo người khác lôi nàng tới.

“Thật sự là xúi quẩy, chơi không vui! Chúng ta đi!” Nạp Lan Nhựt Phong chỉ sợ Nam Úc Tịch xảy ra chuyện gì liên lụy đến người hắn, vì vậy không tiếp tục trêu Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật, mang theo một đám hoàng tử quyền quý rời đi.

Nạp Lan Thần Dật nhìn sắc mặt Nam Úc Tịch tái nhợt, thấy vết thương trên tay nàng lại một lần nữa nứt ra, không khỏi đau lòng tự trách nói, “Thật xin lỗi, đều là ta hại người.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Tình

Nam Úc Tịch mới vừa bị kinh sợ, cộng thêm thời tiết rét lạnh, vết thương lại nứt ra, lập tức liền phát sốt, ý thức nàng không minh mẫn tựa vào trong ngực Nạp Lan Thần Dật, ánh mắt tinh táo từ từ tan rã, thần chí không rõ nói, “Mẫu hậu, phụ hoàng, ca ca, Úc Tịch thật sự rất sợ, Úc Tịch rất nhớ nhà.”

Không có bất kỳ che giấu nào, giọng nói ni non thuộc về nữ tử vang lên bên tai Nạp Lan Thần Dật, trong mắt Nạp Lan Thần Dật lóe lên một tia kinh dị, không thể tin nhìn thiếu nữ trong ngực.

Nàng không phải Nam Dận, mà là muội muội của Nam Dận - Nam Úc Tịch?! Khó trách nàng vẫn không chịu nói lời nói, là sợ nói chuyện nhiều sẽ bại lộ thân phận của mình sao? Khó trách tay của nàng nhỏ như vậy nhu nhược không xương, hắn còn thường xuyên cười nhạo nàng như nữ hài tử, thật ra thì nàng thật sự chính là một nữ hài tử mà thôi!

Một nữ hài sáu tuổi, vốn nên sống trong nhung lụa, lại thể thân ca ca, đến quốc độ xa lạ trở thành con tin, trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu. Mỗi ngày đều run sợ trong lòng, chỉ sợ làm sai một chút nhỏ.

Nạp Lan Thần Dật nhìn thiếu nữ trong ngực, lần đầu tiên có một loại cảm giác muốn trở nên cường đại, muốn thủ hộ thiếu nữ trong ngực.

Sau đó Nạp Lan Thần Dật mời thái y tới khám cho Nam Úc Tịch, cuối cùng ổn định lại được bệnh tình, nhưng vết thương trên tay do lần nữa nứt ra hơn nửa ngâm trong nước mà để lại một vết sẹo hình trăng lưỡi liềm, mà cũng từ đó Nam Úc Tịch sinh ra sợ hãi với nước, không chịu đến gần ao nước nửa bước.

Nạp Lan Thần Dật nói cho Nam Úc Tịch biết hắn đã biết thân phận của nàng, nhưng hắn sẽ vì nàng bảo vệ bí mật. Từ đó, hắn và Nam Úc Tịch càng thân thiết hơn, mà do thân phận nữ tử của Nam Úc Tịch đã bị Nạp Lan Thần Dật biết, chỉ có thời điểm nàng và Nạp Lan Thần Dật, nàng cũng sẽ luôn luôn nói chuyện bằng giọng thật.

Lời của nàng luôn đặc biệt nhiều. Bởi vì trừ Nạp Lan Thần Dật, nàng không thể nói chuyện. Cuộc sống như thế trôi qua hơn một năm, Nạp Lan Thần Dật không thể thăm nàng thường xuyên được nữa. Hắn trở nên vội vàng bề bộn, trông mắt đen cũng không trong suốt giống ngày trước, mà trở nên tinh mịch vô cùng, khiến cho nàng nhìn không thấu.

Thế nhưng việc này cũng không làm trở ngại quan hệ giữa bọn họ, nàng vẫn như cũ có thể quán hắn nói chuyện với hắn, mà hắn cũng vẫn như cũ sẽ sùng ái vuốt đầu nàng, thậm chí dạy nàng tập võ, dạy nàng đánh cờ, dạy nàng tất cả sở học của hắn.

Đến một năm kia Nam Úc Tịch mười tuổi, Nam Hải đưa nàng về, Đông Lâm vui vẻ đồng ý. Thời điểm đó nàng, thật ra không muốn rời khỏi Nạp Lan Thần Dật, nhưng nàng thật sự quá nhớ nhung phụ hoàng và mẫu hậu, vì vậy, hôm đó nàng rời đi thậm chí không đi tìm Nạp Lan Thần Dật cáo biệt, liền theo sứ thần Nam Hải trở về.

Thời điểm trở lại Nam Hải, nàng sẽ luôn nghĩ đến Nạp Lan Thần Dật, mỗi lần nhớ tới, khóc mỗi lần mang theo nụ cười. Nhưng hắn là hoàng tử Đông Lâm, nàng là công chúa Nam Hải. Bọn họ nhất định sẽ không còn cơ hội gặp nhau.

Ở trong thâm cung một ngày lại một ngày ngầy ngổ, nàng từ từ quên mất chuyện khi còn bé, chỉ coi bọn hán như một đoạn ký ức. Mà nàng không hiểu tình cảm với Nạp Lan Thần Dật, cuối cùng cũng bị nàng coi như bằng hữu phai mờ.

Hồi ức như như thủy dâng tới trong đầu Nam Úc Tịch, nàng đều nói tất cả cho Lạc Huyền Lăng nghe. Chỉ là nàng che giấu thân phận của nàng và Nạp Lan Thần Dật. Dù sao Lạc Huyền Lăng là ân tướng Đông Lâm, nếu nàng nói ra thân phận của nàng và Nạp Lan Thần Dật, chỉ sợ ở đưa tới một trận phong ba.

“Sau khi ngươi bị phụ mẫu đưa về nhà, còn có nghĩ tới sẽ đi tìm lại tiểu nam hài kia không?” Lạc Huyền Lăng kiên nhẫn nghe chuyện xưa của Nam Úc Tịch, ánh mắt trong trẻo rục rỏ, hình như cũng lọt vào bên trong câu chuyện kia không thể tự kiềm chế, hán nhìn Nam Úc Tịch, ôn hòa hỏi.

Có nghĩ tới đi tìm hán không? Nghĩ tới, nhưng như vậy thì như thế nào? Khi nàng vẫn còn là công chúa, nàng không có tự do, muốn đi cũng không đi được? Mà bây giờ nàng, không còn như nàng lúc ban đầu, lại lấy thân phận gì xuất hiện trước mặt hán?

“Ta còn nhớ hán, nhớ người đã cho ta ấm áp, như vậy là đủ rồi. Cần gì phải tìm được hán, để cho hán nhìn thấy bây giờ ta?” Khóe môi Nam Úc Tịch hiện ra nụ cười sâu kín, giống như cảm thán, giống như bất đắc dĩ nói.

Lạc Huyền Lăng nhìn trong mắt Nam Úc Tịch bi thương, chân mày nhíu lại thật sâu với nhau. Nhưng Úc Tịch, ngươi có nghĩ tới hay không, cái nam hài kia một mực nhớ ngươi, một mực tìm ngươi.

“Ta mặc kệ là ngươi bây giờ, hay là ngươi từ trước, hán cũng một lòng quý trọng.” Lạc Huyền Lăng nhìn Nam Úc Tịch, nói từng chữ.

Mặc kệ là khi còn bé nàng đơn thuần thiện lương, hay là hiện tại nàng xinh đẹp tàn nhẫn, đều quật cường như thế, quật cường khiến người ta đau lòng.

Nam Úc Tịch nghe được Lạc Huyền Lăng nói, chỉ cười nhẹ. Chuyện lúc còn bé, nàng đã từ lâu không nói tới? Từ bốn năm trước bị mẫu hậu hạ độc mưu hại, nàng chưa từng nói tới chuyện này. Coi như thân mật như Tiểu Tuyết, nàng cũng chưa từng nói qua nửa chữ, vì sao hôm nay đứng cùng Lạc Huyền Lăng, nàng lại nói ra toàn bộ?

Hình như nàng quá buông lỏng đề phòng với Lạc Huyền Lăng, chỉ chơi cờ mấy ngày, hàn huyên mấy buổi tối, nàng lại tin tưởng hán đến vậy sao? Mà Lạc Huyền Lăng đến tốt cùng vì cái gì lại có ý đến gần nàng? Nàng cũng không cho rằng Lạc Huyền Lăng gọi nàng đánh cờ chỉ bởi vì kỳ phùng địch thủ.

“Quỳnh Lạc, không nên phòng bị ta như vậy.” Lạc Huyền Lăng chú ý tới đề phòng và quan sát trong mắt Nam Úc Tịch, hán khẽ nhíu mày, có chút chua chát mở miệng.

Hán không thích ánh mắt nàng phòng bị, bởi vì thấy nàng như vậy, hán sẽ cảm thấy đau lòng. Nếu không phải bị người thân nhất thích nhất phản bội, nếu không phải đã trải qua nhiều lần tổn thương, nàng thiện lương như vậy, làm sao sẽ học đề phòng mỗi người bên cạnh?

“Đề phòng bất kỳ người có uy hiếp, mới có thể sống được lâu hơn. Lạc thiếu chủ chẳng lẽ ngại thơ cảm thấy cõi đời này tất cả mọi người đều có thể tin?” Nghe được Lạc Huyền Lăng nói, nhìn đến trong mắt đen của hán lóe lên thương yêu, Nam Úc Tịch nhíu mày, vì chính mình không hiểu xúc động mà tức giận, rất chậm chạp nói với Lạc Huyền Lăng.

“Người đời không thể tin hết, nhưng không phải không còn người để tin.” Lạc Huyền Lăng nghe được Nam Úc Tịch nói, nhìn nàng, dịu dàng nói, “Quỳnh Lạc, chung quy một ngày, ngươi sẽ tin ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Bởi vì ta thích ngươi

Bất tri bất giác, ở Sơn Trang đã năm ngày. Mọi người ngoài mặt vui vẻ hòa thuận, thật ra thì bên trong bóng tối không ai hài hòa. Vì vậy, hôm nay rời Sơn Trang trở về đế đô, mọi người cũng không có gì lưu luyến.

Lạc Huyền Lăng và Nam Úc Tịch hẹn gặp mặt buổi tối tại sườn núi nhỏ.

Nam Úc Tịch vẫn mặc một bộ sa y màu đỏ mê hoặc, khoác một áo choàng đỏ, xinh đẹp không gì diễn tả được, cũng cuồng vọng đến mức tận cùng.

Thời điểm nàng đến đồi, Lạc Huyền Lăng đã đến, ánh trăng trong suốt chiếu trên người hán, khiến hán giống như thần đế, cũng giống như lần đầu tiên ở chỗ này nàng nhìn thấy hán. Chỉ là lần này, nàng rõ ràng cảm thấy bóng lưng trong trẻo lạnh lùng có thêm mấy phần ấm áp.

“Ngươi đã đến rồi.” Không tiếp tục lấy lưng đứng phía trước nàng, Lạc Huyền Lăng từ từ xoay người lại, một đôi con ngươi đen tuyền xinh đẹp dịu dàng nhìn chăm chú vào Nam Úc Tịch, một nụ cười thanh nhã mà ấm áp.

Ánh trăng chiếu xuống trên gương mặt của hán, phát ra một loại sáng lộng lẫy. Nam Úc Tịch kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt.

Hán mặt mày rõ ràng, con ngươi đen nhánh giống như đá Hắc Diệu, khiến lòng người dung động, dường như tất cả mọi thứ trong thiên địa trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hán. Sống mũi cao挺 xảo diệu mà. Môi mỏng hiện ra nụ cười ưu nhã.

Tất cả trên cõi đời này đều không thể dùng hết từ ngữ để miêu tả ca ngợi ra dung mạo của hán, dù chỉ một chút. Hán lặng lẽ đứng đó nhìn nàng cười, liền giống như trăm hoa đua nở, mang theo vẻ đẹp thấm vào tâm can con người.

Lúc này đây tình xảo đến mức không thể tìm ra một khuyết điểm, tuần mỹ đến thiên địa cũng phải nhụt nhòa trước hân, đây mới là hình dáng chân thực của Lạc Huyền Lăng sao? E rằng cũng chỉ có gương mặt thanh tú tình xảo tuyệt luân mới xứng được với khí độ khuyê thể phong hoa tuyệt đại kia, sợ cũng chỉ có người tuần mỹ như vậy mới đảm đương nổi danh hiệu “Mạch thượng nhân Như Ngọc, công tử đời Vô Song”.

Cho dù đã sớm đoán được hình dáng Lạc Huyền Lăng biểu diễn cho thể nhân có thể không phải là hình dáng chân chính của hân, bởi vì một gương mặt bình thường không xứng với con người xinh đẹp của hân. Nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới, lại có nam tử có thể xuất chúng như thế.

“Nhìn đến ngây ngốc sao?” Lạc Huyền Lăng chú ý tới vẻ mặt hồn của Nam Úc Tịch, trong mắt mang theo vài phần hài hước, khóe môi khẽ nâng lên, cười nói với Nam Úc Tịch.

Lúc này Nam Úc Tịch mới phục hồi lại tinh thần, nhìn mặt của Lạc Huyền Lăng, nàng chưa từng thấy qua nam tử tuần mỹ như thế, cho dù là ca ca có dung mạo giống nàng, cũng không bì kịp Lạc Huyền Lăng. Bởi vì Nam Dận mặc dù tuần mỹ, nhưng không có mỹ hoặc mê người, không thể so được với Lạc Huyền Lăng?

Chỉ là vì sao thời điểm khi nàng nhìn gương mặt này, lại có loại cảm giác quen thuộc. Giống như đã gặp qua ở nơi nào. Đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng sinh ra cảm giác đã từng quen biết với Lạc Huyền Lăng, có lẽ cũng chính bởi vì loại cảm giác đã từng quen biết này, mới làm nàng buông lỏng đề phòng với Lạc Huyền Lăng, mới làm nàng đặc biệt tin cậy hân.

“Vì sao phải cho ta xem hình dáng thật?” Tinh táo lại trong mắt Nam Úc Tịch không còn sợ hãi và mê hoặc, chỉ có tinh táo và xem xét.

Lạc Huyền Lăng hình như không nhìn thấy xem xét trong mắt Nam Úc Tịch, hân ưu nhã vô cùng đi tới trước mặt Nam Úc Tịch, làm như thuận miệng nói xong, vừa giống như dùng hết tất cả hơi sức nói thật, “Bởi vì ta thích ngươi, cho nên ta muốn ngươi thấy được hình dáng của ta, như vậy ngươi mới có thể chân chính nhớ ta.”

Nam Úc Tịch không nghĩ tới sẽ đón nhận thổ lộ bất ngờ xảy ra như vậy, nếu như là ngày trước, có thể được công tử Vô song thiên hạ thích, nàng nhất định sẽ rất kích động. Nhưng nàng bây giờ, đã đánh mất sự kích động thuộc về thiếu nữ đối với tình yêu, nàng chỉ lạnh lùng nhìn Lạc Huyền Lăng, nói từng chữ, “Thích? Lạc thiếu chủ chẳng lẽ đang nói đùa sao? Chúng ta giống như những người khác, cũng có thể thích sao?”

Cuộc sống của bọn họ luôn nằm trong kế hoạch, tất cả đều muốn tỉ mỉ nắm người khác trong tay, cũng có thể thích yêu sao? Thích một người, sẽ mang ý nghĩa phải trả giá toàn bộ, bình thường người sẽ luôn luôn tính toán, nhưng một khi người tin tưởng một người, sẽ không hề phòng bị, người người tin tưởng, thường sẽ mang lại thương tổn nặng nhất cho người.

“Ta thích ngươi, mặc kệ có thể hay không, cũng đã không có cách nào thay đổi.” Lạc Huyền Lăng nhìn thẳng đôi mắt Nam Úc Tịch, dịu dàng mà cố chấp nói, “Ngươi không phải cần phải cho ta câu trả lời chắc chắn, hôm nay ta nói ra, chỉ là muốn để cho ngươi biết, ngươi không phải chỉ có một mình, lúc ngươi mềm yếu khổ sở, có thể nói cho ta biết, khi ngươi cần giúp đỡ, cũng có thể tới tìm ta.”

Nam Úc Tịch kinh ngạc nhìn Lạc Huyền Lăng, không biết nên phản bác như thế nào, đối với tình yêu nàng xem thường, còn quá khứ những thứ thổ lộ đối trá châm chọc kia tất cả đều không nói ra miệng. Nhìn trong mắt Lạc Huyền Lăng, nửa câu đã thương người nàng đều nói không ra miệng.

“Ta không cần người thích.” Trầm mặc chốc lát, trong mắt Nam Úc Tịch lóe lên một tia quyết tuyệt, nàng nhìn Lạc Huyền Lăng, nói như đinh chém sắt.

“Mặc kệ ngươi có cần hay không, ta vẫn vậy. Nếu ngươi không cần, ngươi có thể làm như không nhìn thấy ta. Nếu là ngươi cần, ta đều ở đây.” Lạc Huyền Lăng hình như đã sớm nghĩ tới Nam Úc Tịch sẽ nói như vậy, hân nhìn Nam Úc Tịch, lấy một loại giọng điệu không cho cự tuyệt nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch cảm giác trái tim băng giá giống như có một chút xói vỡ vụn, nàng hốt hoảng luống cuống xoay người sang chỗ khác, không hề nhìn đôi mắt hân nữa, bởi vì nàng sợ nhìn nữa, nàng sẽ mềm lòng.

“Lạc thiếu chủ, tối nay coi như ta không tới.” Nam Úc Tịch nói một câu lạnh lùng, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Lạc Huyền Lăng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch, chân mày nhíu lại thật sâu một chỗ, trong mắt chỉ còn đau tiếc. Úc Tịch, là ta mạnh mẽ quá chậm, cho nên mới khiến cho ngươi bị nhiều tổn thương như vậy. Bây giờ ngươi không chịu mở trái tim ra cũng không sao, ta sẽ có biện pháp để ngươi tiếp nhận ta.

Ta sẽ một mực chờ đợi. Bởi vì ta biết, mặc dù ngươi lạnh lùng quyết tuyệt, nhưng ngươi vẫn luôn có nội tâm yếu ớt mềm mại của cô nương. Ta hiểu rõ, thật ra thì ngươi cần yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 52: Sắc mặt đáng ghê tởm!

Nam Úc Tịch thi triển một đường kinh công, không để ý ánh mắt của mọi người, về tới gian phòng của mình, khép thật chặt cửa phòng lại. Nằm trên giường, thật lâu sau nàng không thể vào giấc ngủ.

Một buổi sáng tình mơ, nàng liền vào cung. Nhưng nàng không có nói cho bất luận kẻ nào nàng hướng nàng đi, cũng không quang minh chính đại đi vào cung, mà là tránh thị vệ, lặng lẽ vào cung.

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng có chút rối loạn, muốn tìm đại tỷ trò chuyện, cũng không muốn phải nói cho người khác, cũng không muốn đi ứng phó những chuyện

cung đình ngón ngang kia.

Nhưng không như mong muốn, thời điểm nàng đi qua tẩm cung hoàng hậu, lại lỡ tai bén nhảy nghe được bên trong có tiếng cãi vã, nha hoàn và thị vệ chạy tới bên ngoài viện, Nam Úc Tịch không khỏi nhủ mầy, lắc mình vào viện.

“Người nói cái gì? Người phải cưới Doãn Lưu Nguyệt?!” Trương Sở Sở có chút tức giận nhìn chăm chăm Nam Dận, cau mày nói, “Ta cho người ở sơn trang là nắm chặt giải quyết Cung chủ Ma Cung, sao người lại thế. . .”

“Mẫu hậu! Người không biết, cái người Quỳnh Lạc từ lúc bắt đầu cũng chưa cấp cho nhi thần sắc mặt tốt, nhi thần kéo tay của nàng một cái, nàng liền trách cứ nhi thần, nhi thần đưa tay chỉ nàng, nàng liền uy hiếp nhi thần nói muốn chặt ngón tay nhi thần. Nhi thần làm sao có thể cưới nàng?!” Nam Dận nghe được Trương Sở Sở nói, không khỏi chau chặt chân mày, nghĩ đến mình bị Nam Úc Tịch làm cho uất ức, vẫn là Doãn Lưu Nguyệt ôn nhu thiện giải tương đối hợp tâm ý hắn.

Trương Sở Sở nghe vậy, cũng thờ dài, có chút từ ái kéo Nam Dận nói, tiếp tục khuyên nhủ, “Dận nhi, mẫu hậu cũng biết cho người đi lấy lòng yêu nữ kia là uất ức người, nhưng người phải suy nghĩ cho đại sự, trong tay nàng có kho báu, nếu như người cưới được nàng, đồng nghĩa với ngôi vị hoàng đế sẽ vững vàng!”

“Nhưng mẫu hậu, Lưu Nguyệt cũng là tiểu thư Doãn gia, nếu ta cưới nàng, không phải là đưa thế lực Doãn gia nhét vào trong tay sao? Chẳng lẽ có được thế lực Doãn gia, còn không làm được Hoàng đế sao?” Nam Dận nghe Trương Sở Sở nói, liền nói lại lời Doãn Lưu Nguyệt dạy hắn nói ra ngoài.

Quả nhiên, Trương Sở Sở vừa nghe, cũng cảm thấy Nam Dận nói có đạo lý. Kho báu tất nhiên rất mê người, nhưng thế lực Doãn gia cũng tuyệt đối không thể khinh thường, nếu Nam Dận cưới Doãn Lưu Nguyệt, thật sự có thể được Doãn Lưu Quang ủng hộ, cái ngôi vị hoàng đế này trở thành vật trong túi.

Nhưng kho báu Ma Cung dù sao không thể khinh thường, mọi sự phải an toàn lên làm đầu, sóng mắt Trương Sở Sở chuyển một cái, lập tức hiện ra nụ cười tính toán, nói với Nam Dận, “Dận Nhi, ta thấy không bằng như vậy, người nói cho Doãn Lưu Nguyệt, trước hết chúng ta nghĩ biện pháp cưới yêu nữ này, một khi kho báu tới tay, lập tức từ nàng, lập Doãn Lưu Nguyệt làm chánh phi, như thế nào?”

Nam Dận nghe vậy, suy nghĩ một chút Trương Sở Sở nói cũng có đạo lý, liền cười nói với Trương Sở Sở, “Là mẫu hậu nghĩ chu đáo, giờ ta đi nói cho Lưu Nguyệt nghe, nàng ấy là người khéo hiểu, nhất định sẽ đồng ý.”

Hai người bọn họ ở bên trong người một câu ta một nói hăng say, Nam Úc Tịch đứng ở ngoài phòng nghe rõ tiếng bọn họ đối thoại.

Ha ha, bốn năm rồi, mẫu hậu nàng ngược lại không thay đổi dù một chút, vẫn là bộ dáng hai mặt. Thời điểm ở trước mặt nàng, rất thân thiết gọi Quỳnh Lạc Quỳnh Lạc, lấy lòng nàng, sau lưng liền gọi nàng là yêu nữ. Lại còn muốn ra chủ ý ác độc hại nàng.

Nữ tử lập gia đình sau đó mới bị lưu, đó là bao nhiêu si nhục, coi như thân phận của nàng bây giờ là nữ tử giang hồ, chuyện như vậy nếu xảy ra, chỉ sợ nàng cũng không có thể diện sống. Tâm tư mẫu hậu tốt của nàng thật đúng là ác độc, muốn đạt mục đích không chừa thủ đoạn nào!

Chỉ là ngược lại nàng không nghĩ tới, Nam Dận và Doãn Lưu Nguyệt thông đồng với nhau, xem ra ngày đó Doãn Lưu Nguyệt mời Nam Dận đi uống trà nhất định xảy ra chuyện gì, nếu không lấy tính tình Doãn Lưu Nguyệt, quyết sẽ không đi theo Nam Dận.

Xem ra bây giờ Doãn Lưu Nguyệt không tiếc tất cả đều muốn đổi phó nàng? Như vậy nàng liền theo đến cùng, có bao nhiêu âm mưu thủ đoạn đưa hết ra.

Đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lùng, Nam Úc Tịch không biến sắc rời khỏi viện, coi như cái gì cũng không biết. Thời điểm nàng đi đến chỗ Nam Hương Vận, lại phát hiện Nam Hương Vận không có ở trong cung, hỏi nha hoàn của nàng mới biết, Nam Hương Vận đi ra ngoài cùng đại tướng quân Tống Tử Văn.

Đại tỷ và Tống Tử Văn có thể nói là lưỡng tình tương duyệt, mà nhân phẩm Tống Tử Văn cũng tốt, đúng là xứng đôi với nhau. Nếu đại tỷ gả cho Tống Tử Văn, nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Không biết vì sao, nghĩ đến hạnh phúc, trong đầu lại hiện ra đôi mắt Lạc Huyền Lăng. Thời điểm đôi tròng mắt kia nhìn nàng, thật chân thành.

Nhưng Lạc Huyền Lăng thật sự thích nàng sao? Một người lớn lên trong tính toán, có thể chỉ vì tri kỷ chơi cờ mà thích nàng?

Trong lòng không khỏi có chút phiền não, nhưng cũng không biết nên nói với ai. Mặc dù Tiểu Tuyết rất thân thích, nhưng chính nàng cũng chưa từng có kinh nghiệm tình yêu, từ nhỏ lớn lên ở Ma Cung, sợ là cũng sẽ không hiểu loại cảm giác này.

Đi tới đi lui liền đi tới sườn núi nhỏ hai lần gặp mặt Lạc Huyền Lăng, ngồi xuống trên sườn núi, Nam Úc Tịch đưa mắt nhìn ra xa, chỉ cảm thấy sườn núi này mặc dù không cao, nhưng nhìn cảnh sắc quả không tệ.

“Phong cảnh nơi này không tệ. Ta nghĩ người sẽ thích.” Nam Úc Tịch đang thưởng thức phong cảnh thì lại nghe được sau lưng vang lên giọng nói trong như ngọc.

Nàng ngoái đầu nhìn lại, liền thấy được mặt Lạc Huyền Lăng dịu dàng. Làm sao hắn cũng ở nơi đây?

Như nhìn thấu nghi ngờ trong lòng Nam Úc Tịch, Lạc Huyền Lăng nhẹ nhàng cười một tiếng, từ từ nói, “Ta cảm thấy người có thể sẽ đến.”

Nam Úc Tịch nhìn hắn không nói lời nào, Lạc Huyền Lăng cũng không để ý, vén áo khoác lên, ngồi xuống bên cạnh nàng, cũng không nói. Hai người bọn họ ngồi chung một chỗ, mặc dù không nói chuyện, nhưng lại có loại an tâm hài hòa.

Nam Úc Tịch ngồi một lúc, đã ngủ thiếp đi tựa vào vai Lạc Huyền Lăng. Lúc tỉnh lại Lạc Huyền Lăng vẫn duy trì tư thế ngồi như cũ, hình như sợ động một chút sẽ đánh thức nàng.

Nàng nâng đầu rồi ngồi thẳng lên, ngoài lúng túng ra cũng có lộ thêm vẻ kinh ngạc. Cảm động với Lạc Huyền Lăng có thể vì nàng giữ vững một tư thế ngồi lâu như vậy, khiến nàng kinh ngạc hơn là nàng đã tin nhiệm hắn đến trình độ như vậy, lại có thể tựa vào trên vai của hắn ngủ?

Chương 53: Ta không có đi!

Nam Úc Tịnh không hiểu cảm giác của nàng đối với Lạc Huyền Lăng đến cùng có thích hay không, nhưng nàng biết, mặc kệ có phải là thích hay không, nàng sẽ không cho phép nó tiếp tục phát triển thêm nữa, bởi vì thích một người, sẽ mất tâm, mất tâm, liền dễ dàng bị thương tích đầy mình.

Ở Doanh phủ ngày ngày, chưa từng ra cửa nửa bước. Nhưng khi nghe Doanh Lưu Quang nói đến hôm nay sứ thần tam quốc rời khỏi đế đô, chân của nàng lại không nghe sai sử đi ra ngoài.

Đứng bên trong dòng người hối hả, Nam Úc Tịnh nhìn đội ngũ sứ thần tam quốc rời khỏi tầm mắt của nàng. Khóe môi lúc chợt mở ra một nụ cười châm chọc.

Hắn nói sẽ ở bên cạnh nàng, hắn nói hắn sẽ không bao giờ rời đi. Nhưng thế nhưng hắn lại đi.

Nam Úc Tịnh nhìn chiếc xe ngựa trắng như tuyết từ từ biến mất trong tầm mắt, đáy mắt không nhìn được một mảnh ướt át, nàng nỗ lực ngẩng đầu lên, khắc chế cảm xúc dâng trào đáy lòng, quyết tuyệt xoay người sang chỗ khác, không nhìn đội ngũ đang rời xa kia nữa.

Nàng vẫn cho là lòng của nàng đã vững như thành đồng, sẽ không có chút tổn thương nào. Nàng vẫn cho là chỉ cần không ngừng khước từ, cũng sẽ không động tâm và đau lòng. Nhưng nàng sai rồi.

Thì ra là thời điểm nàng không ngừng giãy giụa khước từ, nàng đã tự động lựa chọn tin tưởng. Tin những gì Lạc Huyền Lăng nói với nàng, chỉ là lại cố chấp không muốn thừa nhận.

Cho nên lúc chứng kiến hắn rời đi, nàng mới có thể cảm thấy đau. Đau thì đau đi, phải nhớ kỹ đau này, mới có thể để cho nàng hiểu, không cần lại dễ dàng tin tưởng. Sao nàng vẫn cứ ngu ngốc như vậy? Bị phản bội bị tổn thương nhiều lần như thế, mà không tỉnh ra chút nào?

Vốn trời còn mây xanh mây nắng vàng liền lập tức xảm lại, một cái tiếng sấm đi qua, mưa to cứ như vậy không hề có điềm báo trước rơi tầm tã.

Trên đường, người đi đường cũng rời rít chạy về trong nhà, hoặc là tìm chỗ tránh mưa. Thời gian ngắn ngủn một đợt nén hương, trên đường chỉ còn lại Nam Úc Tịnh vẫn từ từ đi lại. Thình thoảng có người chạy tới tránh mưa thấy Nam Úc Tịnh, ánh mắt của họ đều nhìn nàng.

Nam Úc Tịnh cứ vô tri vô giác như thế mà đi, mưa càng lớn, nước mưa tụ lại trên mảnh ngói giống như dòng nước không ngừng chảy.

Hình như cả thiên địa cũng bị mưa làm cho mờ mịt, y phục của Nam Úc Tịnh đã ướt đẫm, nàng chẳng có mục đích gì chỉ có đi và đi, nước mưa tạt về phía gương mặt nàng, gần như khiến nàng không mở mắt ra được.

Toàn bộ trên mặt trên người đều là nước, đã không còn phân biệt rõ ràng đâu là nước mắt đâu là nước mưa. Nam Úc Tịnh cũng không biết rốt cuộc mình có từng khóc, chẳng qua là cảm thấy mắt sạch sẽ, trong lòng trống không.

Nàng giống như lập tức trở lại thời điểm bốn năm trước lúc mới vừa đến Ma Cung, khi đó nàng không còn hy vọng, bị người thân nhất thích nhất ruồng bỏ, tất cả đều đã vượt ra khỏi sự chịu đựng của nàng, có thể khiến nàng sống sót chống đỡ, chính là hận ý.

Bốn năm qua đi, nàng cho là nàng đã mạnh mẽ, đao thương bất nhập. Thì ra là bởi vì nàng vẫn phong bế trái tim của mình, cho nên mới không bị thương tổn, một khi giao tâm ra rồi, vẫn sẽ bị thương, hơn nữa bị thương nặng hơn bốn năm trước.

Không biết đi tới nơi nào, Nam Úc Tịnh đột nhiên nghe tiếng bước chân dồn dập truyền từ sau lưng đến, nghe âm thanh cũng biết người này công phu cực cao, mặc dù đau lòng, nhưng bốn năm sống chết rèn luyện khiến Nam Úc Tịnh theo bản năng xoay người, nhìn về phía người trong mưa.

Đôi mắt mở ra, lông mi thật dài còn dính nước mưa ướt nhẹp, Nam Úc Tịnh không thấy rõ dung mạo nam tử trước mắt, chỉ có thể nhìn thấy một bộ cảm bào màu trắng đã bị nước mưa làm ướt, tóc cũng bởi vì nước mưa mà tán lác vài cái, rủ xuống hai bên mặt, cho dù nhíu mày như vậy, nhưng vẫn như cũ không che giấu được sự phong hoa tuyệt đại của hắn.

Khóe môi khẽ nâng lên nụ cười, tròng mắt Nam Úc Tịnh giống như ánh sao sáng chói, nhìn người trước mắt, người nọ từng bước một đi về phía nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, ở bên tai nàng thủ thủ nói, “Nhà đầu gối, ta không có đi.”

Trong nháy mắt, tất cả cảm xúc giống như đều được chứng minh. Giờ phút này Nam Úc Tịnh hiểu rõ là nàng yêu nam tử trước mắt, mặc kệ từ khi nào, mặc kệ bởi vì sao, nhưng đúng như hắn nói, nàng yêu hắn, mặc kệ có thể hay không, đã không còn cách nào thay đổi.

“Ta cho là ngươi đã đi.” Nam Úc Tịnh từ từ vươn tay, ôm chặt lấy Lạc Huyền Lăng, giọng nói của nàng mang theo từng chút kìm nén, giống như là đang làm nũng lại như giấu rất nhiều cảm xúc.

Lạc Huyền Lăng không nói gì, chỉ ôm Nam Úc Tịnh chặt hơn, ôm một lúc, hắn mới từ từ buông Nam Úc Tịnh ra, đưa tay thay nàng vén sợi tóc rối bời ra sau tai, nhẹ nhàng tháo khăn che mặt của Nam Úc Tịnh, nhìn chăm chú vào mặt của nàng, nói từng chữ vô cùng rõ ràng, “Ta sẽ không đi. Úc Tịnh, về sau ta sẽ không bao giờ rời khỏi ngươi.”

Nam Úc Tịnh nghe được Lạc Huyền Lăng gọi hai chữ Úc Tịnh này, cả người đều ngẩn ngơ tại chỗ. Nàng nhìn gương mặt quen thuộc này của Lạc Huyền Lăng,

con người đen nhánh, trong nháy mắt, nàng cảm thấy nam tử phong hoa tuyết đại trước mắt có điểm giống nam hài nhỏ yếu năm đó.

Khó trách có cảm giác giống như đã từng quen biết như thế, khó trách sẽ cảm thấy tướng mạo hẳn quen thuộc như vậy. Bảy năm không thấy, hẳn thay đổi rất nhiều, nhưng đôi mắt kia, vẫn vậy sáng chói.

Mà con người thâm thúy nhưng sáng chói này, trên cõi đời chỉ có một chứ không có hai. Trong đầu đột nhiên lại hiện ra nam tử hắc y, mang theo mặt nạ màu bạc tuyết đại. Tất cả vốn đang mơ hồ, nhưng vào thời khắc này một chút rồi một chút trở nên rõ ràng.

Các chủ Ám các vì sao phải tìm nàng, Lạc Huyền Lăng tại sao lại yêu nàng, tất cả bọn họ đều cho nàng cảm giác như đã từng quen biết. Bởi vì bọn họ là cùng một người.

Nam Úc Tịch khiếp sợ, kinh ngạc, cảm động, nàng nhìn nam tử trước mắt, nói từng chữ, “Nạp Lan Thần Dật.”

Nghe được lời Nam Úc Tịch nói, khóe môi Nạp Lan Thần Dật từ từ hiện ra nụ cười, hẳn vẫn như cũ nhìn Nam Úc Tịch, ánh mắt trong suốt mà chuyên chú.

“Người làm như thế nào?” Nam Úc Tịch hỏi. Ban đầu hẳn chịu hết mọi khi dễ, ban đầu hẳn một thân nhiễm bệnh, rốt cuộc là như thế nào lại che giấu được tai mắt người đời, đang lúc mọi người không biết, hẳn liền thành công tử Vô song Lạc Huyền Lăng, nắm trong tay thế lực lớn nhất Đông Lâm, thành Các chủ Ám các khiến giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, thao túng nửa giang hồ.

Nạp Lan Thần Dật chỉ cười, vẻ mặt hẳn dịu dàng làm cho người ta đắm chìm, giọng nói của hẳn rất nhẹ nhưng cũng rất kiên định, “Bởi vì ta muốn thay mẫu thân ta báo thù, hơn nữa bởi vì ta phải bảo vệ nữ nhân ta thích nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tình cảm ấn định

Lời nói của Nạp Lan Thần Dật vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai Nam Úc Tịch, hơn nữa đã đánh thẳng tới lòng nàng.

Trong nháy mắt, giống như tất cả uất ức, những đau đớn đã trải qua tìm được chỗ thổ lộ. Nam Úc Tịch nhìn Nạp Lan Thần Dật, cười khe khẽ.

Nạp Lan Thần Dật cũng nhìn nàng, lộ ra nụ cười. Năm đó, hẳn lấy thân phận Thập Nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Dật cầu hôn nàng làm thê, nhưng không nghĩ đến trời xui đất khiến lại hại nàng.

Bắt tay vào điều tra tất cả biến cố xảy ra ở Nam Hải. Lúc đấy hẳn giống như người điên cạy quan tài nàng ra, mặc dù sau khi trải qua dịch dung có dung nhan tương tự, nhưng trên tay không có vết sẹo, không phải nàng. Hẳn tìm tất cả thi thể khắp bãi tha ma, không thấy nàng.

Nàng không chết. Đây là chấp niệm duy nhất có thể khiến cho hẳn tỉnh táo lại.

Khi còn bé hẳn đã từng len lén cho nàng ăn một viên thuốc mà sư phụ đưa cho hẳn, sư phụ nói qua, viên thuốc này có thể áp chế tất cả kỳ độc trên người, cho nên dù là rượu độc, nàng cũng có thể sống sót.

Chỉ là nàng sẽ đi nơi nào?! Tại sao hẳn tìm khắp cả Nam Hải cũng không tìm được tung tích của nàng?

Bốn năm nay, hẳn phát điên tìm kiếm tung tích của nàng, lại không hề có tin tức. Hẳn không ngừng bức bách mình càng trở nên mạnh mẽ hơn. Âm thầm liên lạc giao dịch với Doãn Lưu Quang, ở trong triều lấy thân phận Nạp Lan Thần Dật cô động xuất binh đánh Nam Hải, mặc kệ có thể tìm được nàng hay không, nàng ở Nam Hải bị uất ức, hẳn muốn thay nàng báo thù, hẳn muốn phá hủy cả Nam Hải!

“Từ khi nào thì chàng nhận ra ta?” Nam Úc Tịch đột nhiên có chút hiếu kỳ hỏi.

Nạp Lan Thần Dật lôi kéo tay Nam Úc Tịch đi tới dưới mái hiên, vừa cười nói, “Trước tiên đi tránh một chút. Nhận ra nàng, thật ra thì lần đầu tiên gặp nàng, ta liền cảm thấy quen thuộc. Chỉ là những năm này nàng biến hóa quá nhiều, nhất thời ta không dám tin tưởng.”

“Thần Dật, có phải bây giờ chàng cảm thấy ta rất xấu xa không?” Nam Úc Tịch ngẩng đầu lên nhìn Nạp Lan Thần Dật, bên trong đáy mắt cất giấu một tia khiếp đảm nho nhỏ, những năm gần đây, nàng cũng đã sớm không quan tâm người bên cạnh nhìn mình như thế nào, nàng chính là xinh đẹp, chính là tàn nhẫn, vậy thì như thế nào?

Nhưng đối mặt với hẳn, nàng lại không có cách nào không quan tâm được. Nàng sợ hẳn sẽ cảm thấy nàng không còn là nàng năm đó, nàng sợ hẳn sẽ bởi vì thấy nàng tàn nhẫn và xinh đẹp mà không còn thích nàng.

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, chỉ vuốt tóc Nam Úc Tịch, cung chiều nói, “Làm sao lại nghĩ vậy? Mặc kệ nàng biến thành hình dáng gì, ta đều biết, trong nội tâm của ta nàng vĩnh viễn là người tốt nhất. Nếu như nói bây giờ nàng có cho ta cảm giác gì đó không giống, đó chính là càng làm cho lòng ta đau đớn tự trách. Nếu ta trở nên cường đại sớm một chút, có lẽ nàng cũng sẽ không phải chịu khổ nhiều như vậy rồi.”

“Thật ra thì ta chưa bao giờ từng nghĩ, ta sẽ yêu chàng.” Nam Úc Tịch nghe Nạp Lan Thần Dật nói, hình như cũng nhớ tới chuyện trước, môi nàng giật nở nụ cười, chậm rãi nói, “Hoặc là nói, thật ra thì chỉ do ta vẫn không muốn thừa nhận thôi.”

Có lẽ từ thời điểm lúc bắt đầu quyết định bất chấp tất cả đi cứu hấn, nàng đã yêu hấn, yêu một đôi trông mắt như vậy. Chỉ là lúc đó thân phận của nàng là thái tử Nam Hải, nàng biết hấn chỉ đối đãi với nàng như huynh đệ, vì vậy nàng yên lặng thu lại tất cả tình cảm, tự nói với mình, bọn họ chỉ là huynh đệ.

Sau khi thân phận của nàng bị Nạp Lan Thần Dật biết, hấn động lòng với nàng, mà nàng lại còn liều mạng đè nén tình cảm của mình xuống, tự nói với bản thân một nghìn lần, đó không phải sự thật. Nàng lại thật sự cho là, tình cảm của nàng đối với hấn chỉ tình huynh trưởng mà thôi.

Nhưng nàng không biết, thật ra thì hấn một mực hiện hữu trong lòng nàng. Nàng yêu Lam Cẩn Du, có lẽ cũng bởi vì lúc ở ngự hoa viên hấn nhìn nàng cười, cảm giác ôn nhả rất giống Nạp Lan Thần Dật.

Sự tin cậy đối với Các chủ Âm các, sự không đề phòng đối với Lạc Huyền Lăng, thật ra thì cũng chỉ là bởi vì, hấn vẫn luôn chôn giấu trong lòng nàng, nàng không dám nói ra, thậm chí không dám đề cho mình xác định tình cảm.

“Người biết không, ban đầu người không nói gì mà đã chia tay, thật sự đã khiến cho ta rất khổ sở. Ta cho là ta đối với người mà nói, ta không phải người quan trọng, cho nên ngay cả câu cáo biệt cũng sẽ không nhớ tới ta.” Nạp Lan Thần Dật nghe được Nam Úc Tịch nói, khóe môi hiện ra một chút nụ cười, làm như nhớ lại hồi ức từ kiếp trước, hấn tiếp tục nói, “Thật may là sau khi người đi, ta đến Thiên viện, lại phát hiện cái này.”

Nạp Lan Thần Dật từ bên trong y phục lấy ra một chiếc khăn tay, chiếc khăn tay này không biết là làm từ gì ra, thế nhưng không bị ướt chút nào, Nạp Lan Thần Dật chậm rãi mở khăn tay ra, bên trong là một tờ giấy.

Chữ viết trên giấy thanh tú mang theo dáng vẻ non nớt, cả trang giấy đều viết lặp lại dòng chữ, Nạp Lan Thần Dật. Từ chữ viết cũng có thể thấy được người viết chữ có tình cảm sâu đậm với Nạp Lan Thần Dật, bởi vì mỗi một nét chữ đều dùng hết sức lực tâm lòng.

Nam Úc Tịch thấy tờ giấy kia, đó chính là thời điểm năm đó nàng muốn rời khỏi Đông Lâm, buổi tối ngủ không yên giấc liền viết. Khi đó, trong lòng nàng thật sự không muốn dời đi, nhưng nàng biết cuối cùng cũng phải trở về, bởi vì nàng là công chúa Nam Hải, Nam Hải mới là nhà của nàng.

Viết đầy một trang giấy, rất muốn thấy hấn, tuy nhiên không dám thấy hấn. Sợ khi thấy hấn, nàng liền không hạ được quyết tâm rời đi. Bởi vậy mới chọn không chào mà đi. Không nghĩ tới, lại bị hấn nhìn thấy tờ giấy này, hơn nữa cất giữ bấy năm.

“Chàng một mực mang theo nó?” Nam Úc Tịch có chút kinh ngạc nhìn Nạp Lan Thần Dật, hỏi.

Nạp Lan Thần Dật chẳng nói đúng sai thậm trọng gói kỹ tờ giấy, giống như hơn cả bảo bối, hấn cười nói, “Ừ. Bởi vì thấy nó, ta mới tin tưởng, người nhất định cũng có cảm giác với ta, ta mới phát giác được, người vẫn đang ở bên cạnh ta cùng với ta.”

Nhìn nam tử xuất trần thanh nhả trước mắt, Nam Úc Tịch cũng không biết nên nói gì. Những năm gần đây, hấn vẫn luôn dùng cảm mà kiên trì yêu nàng như vậy, mà nàng lại tìm mọi cách tránh né, thậm chí cũng không dám thừa nhận mình có cảm tình với hấn.

Cõi đời này không phải là không có người thương nàng, ngược lại, nàng người yêu nàng sâu đậm.

Thỏ lộ tình cảm. Đây không phải là đang đánh cuộc, bởi vì nàng biết, hấn sẽ không cần nàng thua.

Tất cả thân phận địa vị quyền lợi quan hệ đều bị quẳng ra sau đầu, nàng chỉ biết hấn yêu nàng, nàng cũng thương hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tình cảm của Doãn Lưu Quang

Việc dầm mưa vô cùng chật vật, nhưng ngày hôm đó cũng là ngày Nam Úc Tịch vui vẻ nhất trong cuộc đời. Nàng chưa từng giống như ngày hôm nay buông lỏng và vui vẻ qua, giống như rốt cuộc nàng đã tìm được một nơi tránh gió, ở trước mặt hấn, nàng có thể tháo xuống tất cả phòng bị, có thể không cần mệt mỏi như vậy.

Thật ra thì có lẽ người như bọn họ, mới càng cần phải yêu. Bởi vì mỗi một bước đi cuộc sống đều luôn nằm trong kế hoạch, bọn họ cũng đã quá mệt mỏi. Ngay cả người bên cạnh có thể tin cậy, nhưng lại không thể cảm nhận được bọn họ mệt mỏi, cũng không thể chân chính khiến cho bọn họ tháo xuống tất cả, chân chính buông lỏng.

Loại cảm giác toàn tâm toàn ý tin cậy lẫn nhau, chỉ có yêu nhau mới có thể làm được. May mắn sao, nàng gặp được hấn. Hoặc nói là, thật may vì nàng không bỏ qua hấn.

Thời điểm nàng trở lại Doãn phủ, trong tay Doãn Lưu Quang cầm ô đứng ở trước cửa, thấy toàn thân nàng ướt đẫm, lập tức bước nhanh tới, vừa ôn hòa lại mang theo ân cần nói, “Mưa lớn như thế, người đi nơi nào? Sao lại để ướt như vậy?”

Sau khi hấn đưa tam quốc sứ thần ra khỏi đế đô liền trở về phủ, nhưng không nhìn thấy Nam Úc Tịch, hỏi Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết chỉ nói sau khi hấn đi Nam Úc Tịch cũng vội vàng đi ra ngoài, nàng cũng không biết Nam Úc Tịch đi nơi nào.

Nếu là vội vàng đi, này nhất định là không mang dù. Mưa lớn như vậy, không biết nàng sẽ ở nơi nào. Hấn che dù ở trước phủ đợi một hồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nam Úc Tịch. Hấn đi ra ngoài tìm một vòng, cũng không tìm được, chỉ có thể chờ ở cửa.

Biết rõ nàng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng chính hắn không nhận được lo lắng. Từ lúc nào mà Nam Úc Tịch đã động tới dòng suy nghĩ của hắn rồi?

“Đi ra ngoài, ai biết đúng lúc gặp mưa to.” Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn Doãn Lư Quang cầm ô trong tay, trên dù nước vẫn còn không ngừng chảy, mà mưa to mới vừa ngừng, có thể thấy được Doãn Lư Quang đã đi ra ngoài tìm nàng một vòng, mới trở về nơi này chờ.

Trong lòng có mấy phần lộ vẻ xúc động, nhưng giọng điệu vẫn như cũ không chút để ý, nghe không ra chút cảm xúc nào. Nàng biết Doãn Lư Quang đối tốt với nàng, nàng cũng thật sự coi Doãn Lư Quang là bằng hữu. Nhưng nàng sẽ không quên Nam Hải thiếu nàng, cũng không thể buông tha hủy diệt Nam Hải.

“Mau vào nhà thay y phục khác thôi. Ta bảo Tiểu Tuyết chuẩn bị trà gừng, người đi uống một chút, chớ để bị cảm.” Doãn Lư Quang nghe Nam Úc Tịch nói như thế, biết nàng không muốn nói, hắn cũng sẽ không hỏi tới, chỉ giục Nam Úc Tịch vào trong phòng.

Nam Úc Tịch nhìn về phía Doãn Lư Quang khẽ vuốt cằm, xoay người liền vào phòng. Doãn Lư Quang đứng ở sân nhỏ của Nam Úc Tịch, nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch, vẻ mặt có chút phức tạp.

Hắn tiến hành điều tra Ma Cung, phát hiện chuyện kho báu Ma Cung hơn phân nửa là giả dối không có thật. Như vậy đến tột cùng tại sao Nam Úc Tịch muốn tung ra tin tức kho báu Ma Cung? Nàng tới Nam Hải đến tột cùng có mục đích gì?

Ban đầu nàng cố ý ở trong phủ hắn, hắn sẽ không ngại thờ cho là nàng thật sự cảm thấy chỉ có Doãn phủ mới xứng để cho nàng ở, chắc hẳn là có ráp tâm khác. Nhưng biết rõ nàng rất có thể là có ráp tâm khác, thế nhưng hắn lại không thể tự kiềm chế mà hăm vào.

Bởi vì Doãn Lư Nguyệt ở son trang cùng Nam Dận xảy ra quan hệ, không khỏi đem dài lâu mộng, liền đồng ý trước gả cho Nam Dận làm trắc phi. Nàng đang chuẩn bị tìm đến Doãn Lư Quang nói sự kiện này, lại nghe người làm nói Doãn Lư Quang đi ra cửa tìm Nam Úc Tịch rồi, khi người làm báo cáo Doãn Lư Quang trở lại, nàng đi tìm, lại thấy Doãn Lư Quang si ngốc nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch.

Chẳng lẽ cái yêu nữ không rõ lai lịch này thật sự tốt như vậy sao? Nàng thừa nhận, Nam Úc Tịch xác thực kinh thái tuyệt diệu, xác thực có tài năng kinh thế, nhưng tính khí nàng quá dị thể kia, tàn nhẫn thích giết người, nàng chỉ là một kẻ giang hồ, tại sao lại khả năng hấp dẫn Doãn Lư Quang?!

Trọng yếu nhất là, nàng căn bản cũng không yêu Doãn Lư Quang!

Nhìn Doãn Lư Quang, trong lòng Doãn Lư Nguyệt ghen ghét từng chút từng chút một tích lũy, ngón tay của nàng siết thật chặt với nhau, trong mắt lóe lên oán độc. Cũng là bởi vì Nam Úc Tịch xuất hiện, nàng mới mất đi Doãn Lư Quang, nàng mới có thể thất thân cho Nam Dận! Đó là lỗi của Nam Úc Tịch! Nàng nhất định sẽ không để Nam Úc Tịch dễ chịu!

“Lư Nguyệt, sao người lại tới đây?” Doãn Lư Quang nhìn Nam Úc Tịch vào nhà, xoay người chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Doãn Lư Nguyệt đứng ở một bên, hắn nhìn Doãn Lư Nguyệt cười ôn hòa, nghiêm nhiên là bộ dáng huynh trưởng đối với muội muội.

Doãn Lư Nguyệt nghe được Doãn Lư Quang nói, lập tức thu lại ghen ghét trong lòng mắt, nàng lộ ra một nụ cười dịu dàng, làm như có chút ngượng ngùng nói với Doãn Lư Quang, “Lư quang ca ca, Lư Nguyệt có chuyện muốn nói.”

Thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Doãn Lư Nguyệt thâm tình với Doãn Lư Quang, nhưng Doãn Lư Quang vẫn chỉ cho đó là tình huynh muội, cũng thật may là Doãn Lư Nguyệt chưa bao giờ nói toạc đoạn tình cảm này, nếu không hôm nay nàng sẽ phải mở miệng nói như thế nào với Doãn Lư Quang chuyện nàng muốn gả cho Nam Dận?!

Cho dù là chưa từng chân chính tỏ tình với Doãn Lư Quang, muốn nàng đối với mình người yêu nói ra nàng muốn gả cho người khác, trong lòng của nàng vẫn có một loại khổ sở khó có thể dùng lời diễn tả được.

“Chuyện gì?” Doãn Lư Quang vẫn một bộ dáng ôn hòa, giống như không có chuyện gì có thể làm hắn phát giận. Đúng, từ nhỏ đến lớn Doãn Lư Quang vẫn âm áp như vậy, giống như ánh mặt trời, cho tới bây giờ cũng sẽ không nổi giận với nàng, chỉ có dịu dàng khiến cho nàng từng chút đắm chìm.

Đề nén chua xót trong lòng xuống, Doãn Lư Nguyệt kéo ra nụ cười, làm dáng vẻ như xin lỗi đối với Doãn Lư Quang nói, “Lư quang ca ca, Lư Nguyệt muốn gả cho thái tử điện hạ.”

Hình như chưa từng ngờ tới, chân mày Doãn Lư Quang khẽ nhăn, có chút nghi ngờ nói, “Người muốn gả cho thái tử điện hạ? Nhưng ta nhớ người cũng không thích hắn.”

Hắn hoàn toàn hiểu rõ, Nam Dận đã từng theo đuổi Doãn Lư Nguyệt, đại khái là có hành động cột nhà Doãn Lư Nguyệt, sau khi trở về Doãn Lư Nguyệt còn khóc lóc kể lể một lần, sau đó do hắn ra mặt, mới giải quyết xong chuyện này, Nam Dận nể mặt của hắn, cũng không còn dám quấy rầy Doãn Lư Nguyệt nữa. Làm sao mới qua một năm ngắn ngủi, Doãn Lư Nguyệt liền muốn gả cho hắn?

“Ngày trước Lư Nguyệt không hiểu chuyện, không hiểu tâm ý thái tử điện hạ, hôm nay Lư Nguyệt hiểu.” Trong lòng Doãn Lư Nguyệt thoáng qua một tia giễu cợt, thật sự nàng không thích Nam Dận, nhưng vậy thì có biện pháp gì? Nàng đã là người của hắn, nếu không gả, nàng còn có thể làm sao?

Hướng chi, trong lòng nàng thích chỉ có Doãn Lư Quang mà thôi, mà hắn tuyệt đối không thể nào cưới nàng. Như vậy nàng gả cho người nào, không phải là đều giống nhau sao? Còn không bằng gả cho Nam Dận, ít nhất có thể trở thành trắc phi của thái tử dưới một người trên vạn người. Ít nhất còn có thể lợi dụng thân phận này, lợi dụng Nam Dận đi đối phó Nam Úc Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Du hồ? Có âm mưu gì?

“Người thật sự nghĩ thông suốt?” Doãn Lưu Quang nhìn chăm chú vào trông mắt Doãn Lưu Nguyệt, có chút lo lắng nói, “Người là muội muội của ta, tự nhiên ta sẽ hi vọng người hạnh phúc. Thái tử điện hạ, chỉ không phải là người hiền lành.”

Doãn Lưu Nguyệt nghe nói thế, khoe môi dâng lên nụ cười buồn bã, Lưu Quang ca ca còn quan tâm nàng, chỉ tiếc, nàng đã không có đường lui. Lấy dũng khí, nhìn Doãn Lưu Quang nói, “Lưu Nguyệt đã hiểu rõ. Thái tử điện hạ nói rõ ngày tới sẽ gặp xin hoàng thượng cầu hôn.”

Nghe lời Doãn Lưu Nguyệt nói, chân mày Doãn Lưu Quang chau lại càng chặt hơn. Trong lòng hắn, Nam Dận trừ bộ dáng đẹp mắt một chút, thật sự không có điểm nào xứng với Doãn Lưu Nguyệt. Trước tiên không nói Nam Dận vô học, không hề có năng lực, hơn nữa hắn ngang ngược càn rỡ, tính khí không biết tiến lùi, thật sự không phải lựa chọn tốt.

Hôm nay mặc dù Nam Dận còn ngồi ở vị trí thái tử, nhưng trong triều địa vị sớm đã ngang nhau, Lục hoàng tử Nam Khởi tính tình ôn hòa, làm việc có chừng mực, mặc dù địa vị mẫu phi không bằng Nam Dận, nhưng hôm nay có Liễu quý phi ủng hộ, sợ là lục hoàng tử thích hợp trở thành người thừa kế hoàng thất hơn Nam Dận.

Nếu Doãn Lưu Nguyệt gả cho Nam Dận, tương lai chỉ sợ phải bị khổ.

Doãn gia tự nhiên sẽ không can thiệp việc phân tranh của hoàng thất, Doãn gia chỉ cần giữ được Nam Hải không thất thế là được rồi. Nhưng nếu Doãn Lưu Nguyệt gả cho Nam Dận, Doãn gia muốn không thiên vị, sợ là cũng không dễ dàng.

“Người đã nghĩ thông suốt, ta cũng sẽ không ngăn cản người. Chỉ là người phải nói rõ ràng cho thái tử điện hạ biết, coi như hắn cưới người, Doãn gia chúng ta cũng sẽ không thiên vị cho hắn.” Doãn Lưu Quang nhíu mày, thờ dãi, giống như có chút bất đắc dĩ, ôn hòa nói với Doãn Lưu Nguyệt.

Doãn Lưu Quang để Doãn Lưu Nguyệt nói với Nam Dận như vậy, là hy vọng Nam Dận không nên bởi vì ham muốn được Doãn gia ủng hộ mà cưới Doãn Lưu Nguyệt. Nếu như Doãn Lưu Nguyệt nhất định gả cho Nam Dận, hắn hi vọng Nam Dận là thật sự yêu nàng, mà không phải muốn lợi dụng nàng. Thế nhưng khi lời nói này vào trong tai Doãn Lưu Nguyệt, lại là một ý tứ khác. Nàng cho là Doãn Lưu Quang nói như vậy, là bởi vì căn bản hắn không để ý nàng.

“Lưu Nguyệt biết.” Thất vọng và tức giận tích xoay chuyển trong đầu của Doãn Lưu Nguyệt, tất cả mọi thứ nàng đều quy tội trên người Nam Úc Tịch, thời điểm Nam Úc Tịch chưa từng xuất hiện, nàng và Lưu Quang ca ca rõ ràng thật tốt, Lưu Quang ca ca rõ ràng rất thương nàng, ngay cả nàng biết đây chẳng qua chỉ là sủng ái đối với muội muội, nhưng trừ nàng, không có nữ nhân thứ hai có thể làm cho Lưu Quang ca ca như vậy.

Nhưng Nam Úc Tịch vừa xuất hiện, tất cả đều đã thay đổi. Ở trong mắt Lưu Quang ca ca chỉ nhìn lấy được Nam Úc Tịch, thậm chí bởi vì Nam Úc Tịch mà hoài nghi nàng. Cho nên nàng hận Nam Úc Tịch, hận đến nổi điên, hận đến bất chấp tất cả.

Ngày kế, quả nhiên Nam Dận thỉnh Nam Vũ cầu hôn Doãn Lưu Nguyệt. Thật ra thì Nam Vũ cũng không tình nguyện, bởi vì trong lòng hắn thật sự hơi thiên vị Liễu quý phi, mà không phải hoàng hậu. Nhưng nghĩ đến ở ngoài thế lực Doãn gia luôn luôn độc lập với triều đình, khó có thể thao túng, nếu Nam Dận cưới Doãn Lưu Nguyệt, cũng có thể mượn cơ hội chế ước Doãn Lưu Quang, vì vậy liền hơn hờ đồng ý.

Sau nửa tháng hôn lễ đã cử hành xong tất.

Sau khi Doãn Lưu Nguyệt đi, Doãn phủ đứng là thanh tịnh không ít, không còn người lên lút giờ trò với nàng.

Ở Doãn phủ suốt hai tháng, nàng đối với Doãn phủ có thể nói đã rõ như lòng bàn tay. Nhưng nàng tìm khắp góc ngách Doãn phủ, cũng không tìm được 18 cuốn hồ sơ. Không tìm được này 18 cuốn hồ sơ, thì chỉ có thể dựa vào Nam Dận và Nam Khởi tranh giành ngôi vị hoàng đế, nhưng sợ là không có cách nào chia rẽ được Nam Hải.

Hơn nữa càng điều tra xâm nhập Doãn gia, Nam Úc Tịch càng phát hiện thế lực Doãn gia cường đại. Trừ phi Hoàng thất Nam Hải thật sự trở thành vụn cát, nếu không lấy lực lượng Doãn gia, đủ để ổn định lại Nam Hải. Chỉ là có Nạp Lan Thân Dật trợ giúp, nàng cũng không sợ không đối phó được Hoàng thất Nam Hải.

“Quỳnh Lạc, Lưu Nguyệt mời chúng ta ngày mai cùng nhau du hồ, người có bằng lòng đi không?” Thời điểm Nam Úc Tịch đang vì chuyện 18 cuốn hồ sơ mà buồn rầu, lại nghe được Doãn giọng nói dịu dàng của Lưu Quang thỉnh linh vang lên bên tai.

Tuy trong lòng Nam Úc Tịch căm hận, nhưng trên mặt vẫn như cũ không biến sắc, nàng chậm rãi giương mắt, làm như có chút không chút để ý chậm rãi nói, “Bây giờ đã vào đông, chỉ sợ nước hồ đã đóng băng rồi.”

Doãn Lưu Nguyệt luôn luôn hận nàng, lần này muốn mời nàng đi du hồ, sẽ chẳng có truyện tốt đẹp gì cả? Huống chi bây giờ đã là mùa đông, mặt hồ đóng băng hết, đi nơi nào du hồ?.

“Hồ Thành Tây 1 năm 4 mùa không bao giờ đóng băng, hơn nữa nơi đó cảnh sắc nên người, rất thích hợp giải sầu. Quỳnh Lạc, ta biết rõ người không thích Lưu Nguyệt, nhưng hiện tại nàng có lòng muốn tạo quan hệ tốt, người có thể cho nàng một cơ hội hay không? Coi như nể mặt của ta?” Doãn Lưu Quang nghe được Nam Úc Tịch nói, nhìn Nam Úc Tịch, mang theo vài phần chờ đợi nói.

Mặc dù biết Doãn Lưu Nguyệt có lẽ không hề giống hần thiện lương dịu dàng, nhưng dù sao nàng cũng là muội muội của hắn, mà Nam Úc Tịch lại là nữ tử hắn thích, hắn không hy vọng muội muội của hắn và nữ tử hắn thích có mối quan hệ ác liệt như thế.

Nam Úc Tịch nghe vậy, không nhanh không chậm đứng lên, ngược mắt nhìn Doãn Lưu Quang, vẻ mặt bên trong không rõ, nàng từ từ nói, “Cho người mặt mũi? Ta nhưng nhớ Doãn thiếu chủ đã thiếu ta một cái nhân tình rồi, giờ lại muốn nữa thiếu tiếp sao?.”

“Nếu người nguyện ý, có gì không thể.” Doãn Lưu Quang nghe Nam Úc Tịch nói, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, Nam Úc Tịch nói như vậy chính là nguyện ý đồng ý? Chỉ cần nàng nguyện ý đồng ý, nợ thêm một ân tình nữa sẽ không tính là gì? Chỉ cần nàng muốn, coi như không là nhân tình, hắn cũng sẽ hết sức đi giúp.

nàng.

Nam Úc Tịch nghe được lời Doãn Lưu Quang nói, ánh mắt khẽ lóe lên một cái. Ghi nợ ân tình sao? Doãn Lưu Quang, nếu ta muốn người làm phản Nam Hải, người sẽ nguyện ý sao? Ta thật sự không muốn cùng người đao kiếm đối mặt, nhưng ta muốn phá hủy Nam Hải, người cũng là Thủ hộ thần của Nam Hải.

Thu lại một tia giao động trong mắt, thời điểm nàng trông mắt lên, , hoàn toàn không nhìn thấu đôi mắt đen láy kia, môi của nàng nhẹ nhàng xuất hiện nụ cười như không cười, giống như tùy ý nói, “Vậy thì nhớ, thiếu ta hai cái nhân tình. Đúng rồi, ta không phải thích du hồ trên thuyền nhỏ, muốn mời ta du hồ, phải tìm chiếc thuyền lớn!”

Doãn Lưu Quang nghe được Nam Úc Tịch nói, tuy có chút nghi ngờ, nhưng vẫn cười lên tiếng, “Tất nhiên. Ngày mai trừ Lưu Nguyệt, Thái tử điện hạ, công chúa Tú Cẩm và Lam Cẩm Du cũng sẽ đi. Đều là người trong hoàng thất, thuyền này tự nhiên sẽ không nhỏ.”

“A, vậy sao.” Nam Úc Tịch nghe vậy, chỉ là gọi lên nụ cười tà mị thăm thẳm.

Có nhiều người đi như vậy, xem ra sắp diễn ra một tiết mục thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Xin lỗi? Nàng không có hứng thú tiếp nhận!

Ngày kế tiếp, Nam Úc Tịch và Doãn Lưu Quang cùng nhau tới Minh hồ, xa xa đã nhìn thấy một chiếc thuyền lớn trắng lẹ, quả nhiên đủ khí phái. Thật ra thì Nam Úc Tịch cũng không phải thật sự thích thuyền lớn xa hoa, cho nên nàng yêu cầu như vậy, là bởi vì nàng sợ nước. Nếu ngồi ở trên thuyền nhỏ, thấy mặt nước gợn sóng lăn tăn, nàng chỉ sợ sẽ không chịu nổi.

“Quỳnh Lạc, người đã đến rồi!” Doãn Lưu Nguyệt vừa nhìn thấy Nam Úc Tịch, liền cười tiến lên đón, khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng giống như thời điểm nàng mới gặp gỡ Nam Úc Tịch, nhưng vẻ mặt Nam Úc Tịch vẫn như cũ lạnh nhạt, trong mắt mang theo một tia đùa cợt.

Nàng tránh được tay Doãn Lưu Nguyệt kéo nàng, khẽ vuốt cằm, nhìn về phía Doãn Lưu Nguyệt không mặn không nhạt đáp một tiếng, “Thái tử trách phi.”

Doãn Lưu Nguyệt không tức giận chút nào cũng không buồn bực sự vô lễ của nàng, mà là dẫn Doãn Lưu Quang và Nam Úc Tịch cùng nhau lên thuyền.

Trên thuyền, Nam Dận, Nam Tú Cẩm và Lam Cẩm Du đã ngồi ở bên bàn trên. Nam Dận mặc một bộ trường bào màu vàng óng quý giá, xem ra càng ngày càng tuấn mỹ vô cùng, thời điểm thấy Nam Úc Tịch, hần lập tức nhiệt tình đứng lên, đón Nam Úc Tịch vào.

Mà Nam Tú Cẩm lại bất động thanh sắc ngồi yên, đôi con ngươi chăm chú nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch, bên trong mang theo tính toán và ghen ghét. Lam Cẩm Du vẫn như cũ mặc một bộ cẩm bào màu xanh dương, nhìn rất ôn hòa khiêm nhã, hần chau mày lại nhìn Nam Úc Tịch, trong ánh có mấy phần phức tạp.

Nam Úc Tịch thu hết vẻ mặt ánh mắt của đám đông vào trong mắt. Xem ra lần du hồ này, tất cả mọi người đều có tâm tư. Đã như vậy, nàng sẽ không tiếp bọn họ một chút.

“Quỳnh Lạc, mấy ngày nay chưa từng thấy người...người có nhớ tới ta?” Nam Dận nhìn Nam Úc Tịch ngồi vào chỗ ngồi, hần đám đông đưa tình nhìn Nam Úc Tịch, hỏi dịu dàng vô cùng.

Nam Úc Tịch nghe được lời Nam Dận nói, trên người lập tức nổi lên một tầng da gà, nàng thật không ngờ Nam Dận sẽ vô si đến nước này, cư nhiên ở trước mặt mọi người hỏi nàng như vậy. Mà thời điểm Doãn Lưu Nguyệt nghe thấy như vậy, vẻ mặt lại bình thản giống như không nghe thấy gì cả.

Ngược lại Doãn Lưu Quang khẽ nhíu mày, hần ôn hòa nhìn về phía Nam Dận, nho nhã lễ độ nói, “Thái tử điện hạ, ngài nói chuyện như vậy, sợ là không ổn đâu.”

Nam Dận nói lời này không thể nghi ngờ là chọc giận tới Doãn Lưu Quang, chỉ là tính khí hần luôn luôn ôn hòa, cũng không ưa thích nổi giận, vì vậy hần ôn hòa nhắc nhở một câu. Theo ý hần, Nam Dận nói những lời này không chỉ có làm tổn thương Doãn Lưu Nguyệt, mà cũng sẽ cợt nhả Nam Úc Tịch, đúng là hần không thể nhẫn nhịn.

Nam Dận nghe được Doãn Lưu Quang nói, sắc mặt hơi trầm xuống một cái, có chút không vui nói, “Bản thái tử chỉ là cùng Quỳnh Lạc ôn chuyện một chút thôi, có chỗ gì không ổn? Quỳnh Lạc, người nói sao?”

Nam Úc Tịch nghe vậy, nhíu mày nhìn Nam Dận một cái, xem ra hần để Doãn Lưu Nguyệt khơi xướng chuyện du hồ lần này, chính là vì muốn rút ngắn khoảng cách với nàng, có lẽ hần chưa từ bỏ ý định chiếm kho báu Ma Cung, chỉ là nàng cũng không có kiên nhẫn ứng phó hần. Quan hệ giữa Nam Tú Cẩm và Nam Dận mặc dù không tính là bất hòa, nhưng dù sao không phải là một huynh muội do cùng người sinh ra, vì sao nàng lại xuất hiện tại nơi này?

Lại nhìn Nam Tú Cẩm và Doãn Lưu Nguyệt một cái, trong lòng Nam Úc Tịch thoáng qua một tia sáng tỏ. Đều nói lòng ghen tỵ của nữ nhân là vô cùng đáng sợ, lời này quả nhiên không giả. Lòng ghen tỵ có thể để cho hai nữ nhân vốn không hề hòa hợp lại liên thủ với nhau đối phó nàng.

Chỉ là nàng không quan tâm. Đừng nói họ liên thủ, cho dù nhiều hơn mấy người nữa, nàng vẫn ứng phó thoải mái.

“Quỳnh Lạc, sao người không nói lời nào?” Nam Dận thấy Nam Úc Tịch không để ý hần, không khỏi có chút xấu hổ, nhưng lại không dám nổi giận với Nam Úc Tịch, chỉ đành nhắc lại ôn hòa hỏi.

Nam Úc Tịch nghe vậy, không chút để ý nhìn hần một cái, trong mắt hình như còn hàm chứa mấy phần trên tức, không chút lưu tình nói, “Oh, ta chỉ là đang suy nghĩ, ta và thái tử điện hạ không có giao tình gì mà? Tại sao lại có chuyện đề ôn?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Nam Dận lập tức trở nên hết sức khó coi, coi như hần muốn nhìn Nam Úc Tịch lần nữa, nhưng dù sao hần cũng là thái tử, huống chi hần luôn luôn ngang ngược can rờ, làm sao nhìn được Nam Úc Tịch nói như vậy, lập tức liền vẩy tay áo, không nói thêm gì nữa.

Không khí lập tức lúng túng, Nam Úc Tịch giống như không để ý, cúi đầu nâng chung trà lên, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi một cái, sau khi xác định không có vấn đề, nâng liền bung lên nhẹ nhàng hít một ngụm, xem ra hết sức vừa lòng, hình như không để lửa giận của Nam Dận vào trong mắt.

Mà Doãn Lưu Nguyệt đối với lần càng thêm thích nghe ngóng, Nam Dận càng ghét Nam Úc Tịch, nâng lại càng có cơ hội xui khiến Nam Dận đối phó Nam Úc Tịch. Chỉ là, hiện tại nàng có biện pháp tốt hơn.

Doãn Lưu Nguyệt và Nam Tú Cầm liếc nhau một cái, trong mắt hai người lóe lên oán độc, Doãn Lưu Nguyệt dẫn đầu đứng lên, nhìn Nam Úc Tịch thân thiết nói, “Quỳnh Lạc, ta có chút lời muốn nói với ngươi, ngươi có thể theo ta đi ra ngoài một chút không?”

Nam Úc Tịch nghe vậy, nhàn nhạt nhìn Doãn Lưu Nguyệt, con ngươi đen nhánh chăm chú nhìn nàng, nhìn thấy Doãn Lưu Nguyệt một hồi chột dạ, thời điểm khi nàng cho là Nam Úc Tịch sẽ không đồng ý, lại nghe thấy Nam Úc Tịch từ từ cười, lên tiếng, “Được.”

Nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán đi, Doãn Lưu Nguyệt mang theo Nam Úc Tịch đi tới trên boong thuyền, đứng ở trên boong thuyền, đã có thể thấy rõ ràng nước hồ bốn phía.

Nam Úc Tịch đứng ở trên boong thuyền, không có nhìn nước hồ, chỉ cười như không cười nhìn chăm chăm Doãn Lưu Nguyệt, nàng hiện lên nụ cười tà mị, từ từ hỏi, “Ngươi muốn nói gì?”

Doãn Lưu Nguyệt có chút kỳ quái quan sát Nam Úc Tịch, Nam Tú Cầm rõ ràng nói cho nàng biết Nam Úc Tịch rất sợ nước, lần trước ở son trang, Nam Úc Tịch thấy Nam Hương Vận ngã vào trong nước rõ ràng rất sốt ruột, tuy nhiên không dám xuống nước cứu. Nhưng hiện tại lại nhìn thấy Nam Úc Tịch trấn định, đâu có nửa phần sợ nước?

Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng đều muốn thử một lần. Bây giờ chính là lúc mùa đông, nước hồ sẽ rất lạnh lẽo, nếu nàng có thể đẩy Nam Úc Tịch vào trong nước, coi như không chết đuối, cũng khiến nàng chết rét!

Nghĩ tới đây, trong mắt Doãn Lưu Nguyệt đã hiện lên một tia oán độc, nàng nhìn Nam Úc Tịch nở nụ cười, nhẹ nhàng đi tới bên người Nam Úc Tịch nói, “Thật ra ta muốn nói xin lỗi ngươi, không biết ngươi có thể tha thứ cho ta hay không?”

Nam Úc Tịch nghe được lời Doãn Lưu Nguyệt nói, chẳng nói đúng sai khề cười, Doãn Lưu Nguyệt muốn nói xin lỗi nàng, đánh chết nàng cũng sẽ không tin được, nếu nàng ta thật sự muốn xin lỗi, thì oán độc mới lóe lên trong mắt nàng là cái gì? Nàng muốn xem bên trong hồ lô của Doãn Lưu Nguyệt rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Nói xin lỗi thì không cần. Cho tới bây giờ ta vốn không có để trong lòng.” Nam Úc Tịch dừng một chút, nói với Doãn Lưu Nguyệt. Điều nàng nói đều là sự thật, đối với Doãn Lưu Nguyệt, nàng vốn dĩ chưa từng để ở trong lòng qua, chỉ có Doãn Lưu Nguyệt luôn suy nghĩ tất cả biện pháp đối phó nàng, mà nàng chẳng qua là ứng phó một chút những thủ đoạn buồn cười kia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Không phải hành đại lễ này!

Editor: Trà sữa trà xanh

Doãn Lưu Nguyệt nghe được lời nói của Nam Úc Tịch, trong lòng không khỏi dấy lên lửa giận vô hình. Nam Úc Tịch nói không để trong lòng, là đang nói nàng Doãn Lưu Nguyệt căn bản không xứng để nàng đặt ở trong lòng sao? Là đang nói cho tới nay nàng đều như tôm tép nhai nhép sao? !

Trong lòng không khỏi cực kỳ tức giận, nhưng Doãn Lưu Nguyệt nén chặt lửa giận, ánh mắt mãnh liệt, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Nam Úc Tịch, nói khẩn thiết vô cùng, “Quỳnh Lạc, ta biết ngươi vẫn còn trách ta, ngươi thật sự không thể tha thứ cho ta sao?”

Nam Úc Tịch nhìn Doãn Lưu Nguyệt thành linh quỳ xuống, trên mặt làm bộ dân ra, trong lòng không mấy may để phòng cũng không có yếu thế, Doãn Lưu Nguyệt thấy vẻ mặt Nam Úc Tịch hình như có chút xúc động, lập tức dập đầu xuống với Nam Úc Tịch.

Nói là dập đầu, thật ra thì tay của nàng lại lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đưa về phía chân của Nam Úc Tịch, ý đồ kéo cả người Nam Úc Tịch xuống, đẩy vào trong hồ, nhưng Nam Úc Tịch là ai, dễ dàng cho nàng đắc thủ như thế sao?

Bước chân nhẹ nhàng dời một cái, mũi chân Nam Úc Tịch chia xuống đất, đã rơi xuống sau lưng Doãn Lưu Nguyệt, nàng nhú mày thấy Doãn Lưu Nguyệt té xuống đất, khoe môi nâng lên một nụ cười châm chọc, từ từ nói, “Ta đã sớm nói qua không cần. Coi đi đi như ngươi thật cảm thấy có lỗi với ta, cũng không cần hành đại lễ này!”

Cả người Doãn Lưu Nguyệt bởi vì trọng tâm không vững té xuống đất, hết sức chật vật, lại nghe Nam Úc Tịch ở sau lưng nàng không mặn không nhạt châm chọc nàng, trong lòng càng thêm tức giận, ngón tay gắt gao chụp trên mặt đất, thậm chí ngay cả móng tay cũng rịn ra vết máu, ở trong lòng nàng yên lặng thề, cuối cùng

sẽ có một ngày, nàng muốn Nam Úc Tịch không chết từ tế được.

Nàng nằm ở trên boong thuyền, từng chút từng chút dùng sức đứng lên, sợi tóc của nàng có chút rối loạn, thoạt nhìn rất là nhếch nhác, mà Nam Úc Tịch đối với cử động của Doãn Lưu Nguyệt cũng không để ý, nàng đối với Doãn Lưu Nguyệt không thiện với lòng tâm, cho tới nay đều là Doãn Lưu Nguyệt trăm phương ngàn kế đối phó nàng mà thôi, mà nàng cũng không có hận thù với việc Doãn Lưu Nguyệt đối phó nàng, nàng còn tươi cười chào đón. Nếu không phải nhìn mặt mũi Doãn Lưu Quang, chỉ sợ nàng xuống tay sẽ ác hơn.

Doãn Lưu Nguyệt từ từ xoay người lại, nàng nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch, trong mắt có hận ý rõ ràng, chẳng hề nói một câu, chỉ là nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch.

Đối với hận ý của Doãn Lưu Nguyệt, Nam Úc Tịch một chút hứng thú cũng không có, nàng không sao cả nhún vai một cái, nhẹ nhàng vung tay áo bảo, cũng không thèm nhìn tới Doãn Lưu Nguyệt, trực tiếp tiến vào khoang thuyền.

Ở trong khoang thuyền, kể từ khi Doãn Lưu Nguyệt cùng Nam Úc Tịch đi ra ngoài, khỏe mỗi Nam Tú Cẩm vẫn treo nụ cười, vừa nghĩ tới có lẽ Nam Úc Tịch sẽ bị chết đuối trong hồ, mà coi như không chết đuối, cũng sẽ chết vật không chịu nổi, trong lòng Nam Tú Cẩm sáng khoái không thôi.

Mà Lam Cần Du ngược lại cau mày, dáng dấp hình như có chút rối rắm.

Chuyện này, Nam Tú Cẩm cũng nói cho hẳn biết, hẳn vốn là muốn ngăn cản hành động điên cuồng của Nam Tú Cẩm, nhưng nghĩ đến bây giờ Doãn Lưu Nguyệt gả cho Nam Dận, nếu vì vậy Doãn gia cùng Nam Dận kết thành liên minh, vậy đối với Nam Khởi sẽ cực kỳ bất lợi, mà hẳn và Nam Khởi đã là cháu cháu trên một sợi dây rồi.

Nếu như Doãn Lưu Nguyệt đối phó Nam Úc Tịch, có lẽ trong con tức giận Nam Úc Tịch sẽ đứng về phía Nam Khởi, vậy đối với Nam Khởi đúng là có lợi ích rất lớn, huống chi hình như Doãn Lưu Quang có tình ý với Nam Úc Tịch, có lẽ cũng sẽ bởi vì hành động của Doãn Lưu Nguyệt mà chia rẽ với Doãn Lưu Nguyệt. Đây chính là một chuyện rất có lợi nha.

Hơn nữa không cần bọn họ ra mặt làm bất kỳ tay chân, bọn họ chỉ cần ngồi ngừ ông đắc lợi. Nhưng khi nhìn thấy Nam Úc Tịch đi theo Doãn Lưu Nguyệt ra ngoài, tim của hẳn cũng không khỏi tự chủ thất lại, thậm chí có chút lo lắng muốn an ủi Nam Úc Tịch.

Cung chủ Ma Cung này rõ ràng không chịu trời buộc, rõ ràng cũng không đòi hẳn thích, vì sao hẳn lại lo lắng nàng? Chẳng lẽ là bởi vì nàng cùng Nam Úc Tịch có đôi mắt giống nhau, hay là do điệu múa kia? Hay là nói nàng kinh thể chi tài đã từ từ làm hẳn động lòng?

Kể từ khi Nam Úc Tịch chết, hình như hẳn chưa từng lo lắng cho người nào như vậy. Nếu như Doãn Lưu Nguyệt đắc thủ, nàng có thể bị nguy hiểm hay không? Hẳn muốn đi ra ngoài liếc mắt nhìn, xác nhận an nguy của nàng, nhưng vào lúc này đi ra ngoài, nhất định sẽ đưa tới hoài nghi. Vì đại kế, hẳn không làm được. Coi như nàng vì vậy mà bỏ mình, vậy hẳn cũng không có biện pháp.

Lam Cần Du đang mâu thuẫn, Nam Úc Tịch đã thân nhiên đi vào, bước chân nàng ổn định, không nhìn ra chút nào nhếch nhác, từ từ ngồi ở bên cạnh Doãn Lưu Quang, trong con ngươi đen như mực của nàng không nhìn ra chút nào cảm xúc. Nàng bình tĩnh giống như không có gì xảy ra.

“Lưu Nguyệt nói với người cái gì?” Doãn Lưu Quang thấy Nam Úc Tịch trở lại, liền ân cần hỏi han.

Nam Úc Tịch nhìn Doãn Lưu Quang một cái, mà giờ khắc này, Doãn Lưu Nguyệt cũng đã có chút chật vật bỏ đi vào, Nam Úc Tịch cũng nhàn nhạt liếc nàng một cái, không mặn không nhạt nói, “Cũng không có gì, chính là nói xin lỗi với ta mà thôi. Ta nói không cần, nàng còn nhất định quỳ xuống hành lễ, ta không thể làm gì khác hơn là về trước.”

Thật ra thì mục đích của Doãn Lưu Nguyệt Nam Úc Tịch biết rất rõ, không phải là muốn đẩy nàng xuống nước. Mà chuyện nàng sợ nước, người biết cũng không nhiều. Không cần đoán, nàng cũng biết nhất định là do Nam Tú Cẩm nói cho Doãn Lưu Nguyệt.

Như vậy vì sao Nam Tú Cẩm phải nói cho Doãn Lưu Nguyệt biết chuyện này, trừ trả thù nàng ra, chẳng lẽ không có tâm tư khác sao? Bây giờ Doãn Lưu Nguyệt đã gả cho Nam Dận, thành trắc phi của thái tử, chuyện này trong lúc vô hình đã lôi kéo thế lực Doãn gia hướng về phía Nam Dận, sợ là Nam Khởi cảm thấy sốt ruột thôi.

Nam Khởi gấp gáp, nàng lại không cần gấp gáp, thật ra thì nhìn bề ngoài phe phái của thái tử cùng phe phái Nam Khởi thế lực ngang nhau, thật ra thì bên Nam Khởi chiếm ưu thế hơn. Dù sao Hữu Tướng cũng đã lớn tuổi, ở triều đình cũng không nán được mấy năm, mà Nam Vũ lại hướng về Nam Khởi, địa vị thái tử của Nam Dận nếu muốn ngồi vững vàng, chỉ sợ không dễ dàng.

Nếu bên kia Nam Khởi còn có ưu thế, khiến Doãn gia hơi hướng về Nam Dận, cũng là một chuyện tốt, chỉ có thế lực ngang nhau, không hợp tính, mới có thể chế tạo ra hỗn loạn lớn nhất, không phải sao?

Vì vậy nàng không có tiết lộ việc làm của Doãn Lưu Nguyệt, dĩ[d][l][q][d mà Doãn Lưu Nguyệt cũng không ngu ngốc nói ra ngoài, nàng có chút kinh ngạc nhìn Nam Úc Tịch, Nam Úc Tịch cũng không thèm nhìn nàng.

Sờ dĩ nàng không nói, thứ nhất là vì suy nghĩ cho thế cục, thứ hai cũng là không muốn làm khó cho Doãn Lưu Quang. Nàng không cần Doãn Lưu Nguyệt cảm kích, bởi vì nàng không có vì tình cảnh Doãn Lưu Nguyệt mà cân nhắc qua, đối với trăm phương ngàn kế đều muốn đối phó người của nàng ta, nàng không có ý nương tay.

Bất quá dễ nhận thấy, Doãn Lưu Nguyệt cũng căn bản không có tính toán cảm kích Nam Úc Tịch, sau khi kinh ngạc ngắn ngủi, trong mắt nàng vẫn mang theo ghen ghét thật sâu như cũ.

Doãn Lưu Quang cũng không tin hoàn toàn vào chuyện này, nhưng mà hẳn cũng không muốn truy cứu, mà nhàn nhạt cảm tách trà lên, nhìn Doãn Lưu Nguyệt ý vị sâu xa nói, “Hiếm khi Lưu Nguyệt muội tạ lỗi với người khác. Có thể bắt tay thân thiện dĩ nhiên là tốt nhất.”

Doãn Lưu Nguyệt nghe được lời nói của Doãn Lưu Quang, trong lòng càng thêm tức giận, nàng khẽ cười cười, hỏi, “Lưu Nguyệt tự nhiên sẽ không làm khó Lưu Quang ca ca. Chỉ là nếu như Lưu Nguyệt thật cùng Quỳnh Lạc nổi lên xung đột, không biết Lưu Quang ca ca sẽ giúp người nào?”

Lưu Quang ca ca, rốt cuộc huynh sẽ giúp ai? Là nàng sao? !

Doãn Lưu Quang trầm mặc chốc lát, nhìn Nam Ưc Tịch một cái, trong mắt mang theo tràn đầy cung chiêu, vừa nhìn về phía Doãn Lưu Nguyệt, lộ ra một nụ cười ôn hòa, từ từ nói, “Bang lý bất bang thân.”

Doãn Lưu Nguyệt nghe vậy, ánh mắt khẽ tối đi. Bang lý bất bang thân sao? ! Lưu Quang ca ca, huynh còn nhớ không, khi còn bé huynh nói cho ta biết, ai dám khi dễ Lưu Nguyệt nhà chúng ta, Lưu Quang ca ca nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn. Huynh đã quên mất sao? ! Bây giờ ở bên trong lòng của huynh, vị trí muội muội của ta cũng không có sao?

Tại sao, rõ ràng huynh vẫn luôn thương yêu ta như thế, tại sao Nam Ưc Tịch vừa xuất hiện liền đoạt đi huynh. Ta rất hận nàng, hận không giết chết được nàng ta. Cho nên, nếu ta làm như vậy, huynh sẽ trách ta...ta cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng! Dù sao ta đã không chiếm được huynh, như vậy thì cho dù huynh hận ta, ta cũng sẽ không tiếc!

Không giống Doãn Lưu Nguyệt cảm xúc ba động lớn như vậy, hình như Nam Ưc Tịch cũng không quan tâm đáp án của Doãn Lưu Quang là cái gì, đối với nàng mà nói, nếu Doãn Lưu Nguyệt nổi lên xung đột với nàng, nàng tự nhiên có biện pháp trừng trị nàng ta, nàng căn bản cũng không cần Doãn Lưu Quang giúp nàng. Chỉ cần Doãn Lưu Quang không nên cản nàng là tốt rồi.

Nam Tú Cẩm thấy thế, tự nhiên cũng biết là Doãn Lưu Nguyệt không có đắc thủ, không khỏi tức giận trong lòng, nhưng ngoài mặt cũng không biến sắc. Khi thuộc hạ thất bại trước Nam Ưc Tịch, nàng đã biết đối phó với Nam Ưc Tịch không thể nóng vội, nếu nàng đã liên thủ với Doãn Lưu Nguyệt, về sau còn có nhiều cơ hội đối phó Nam Ưc Tịch.

“Chẳng lẽ ra ngoài du hồ, mọi người lại nói chuyện như vậy. Ta thấy không bằng chúng ta tức cảnh làm thơ đi?” Nam Tú Cẩm nâng lên một nụ cười dịu dàng, nhún nhún nhìn Nam Ưc Tịch, nàng không tin một cô gái giang hồ như Nam Ưc Tịch, biết đánh đàn nhảy múa, còn có thể làm thơ?

Nam Ưc Tịch hoàn toàn không thấy ý tứ khiêu khích trong tròng mắt Nam Tú Cẩm, chỉ là cười như không cười ngồi ở chỗ đó, khoan thai tự đắc uống trà. Nam Tú Cẩm luôn ngu ngốc như thế, ngược lại nàng thật không cảm thấy Nam Tú Cẩm có đủ thông minh đi lợi dụng Doãn Lưu Nguyệt tới ly gián quan hệ giữa Doãn gia cùng Nam Dận.

Như vậy, nếu Nam Tú Cẩm không có nghĩ tới đây, có người nghĩ tới đây hay không? Từ khi nàng vào khoang thuyền trong nháy mắt đó thấy vẻ mặt Lam Cần Du, cơ hồ nàng có thể kết luận, Lam Cần Du biết chuyện này. Rốt cuộc hắn là người khởi xướng, hay là chỉ thuần nước đẩy thuyền đây?

Nếu bọn họ đã có ý định động đến trên thân nàng, như vậy cũng không trách được nàng động tâm tư với bọn họ. Đúng lúc nên đi hủy diệt con đường Nam Hải này rồi.

Nam Ưc Tịch đang suy tư, Nam Tú Cẩm cũng tự nhiên làm một bài thơ, sau đó hạ hê nhún nhún lông mày, cố làm ý tốt nhìn Nam Ưc Tịch nói, “Mọi người đều nói Cung chủ Ma Cung tuy là nữ nhi giang hồ, lại có kinh thế tài chí, không biết Cung chủ có thể khiến Tú Cẩm mở rộng tầm mắt hay không?”

Nghe được lời nói của Nam Tú Cẩm, Nam Ưc Tịch bưng cái tách tay có chút dừng lại, nàng từ từ giương mắt, cười như không cười nhìn Nam Tú Cẩm, tiếp đó lại liếc mắt nhìn cảnh sắc trước mặt ngoài cửa sổ, từ từ cười nói, “Thiên sơn điều phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt. Tịch tịch hoa bất khai, độc lưu mẫn mục tuyết.”

Cơ hồ là không có suy nghĩ, liền bật thốt lên. Tất cả mọi người từng thấy tiếng đàn cùng vũ kỹ của Nam Ưc Tịch, đối với thi từ của Nam Ưc Tịch như thế nào, mọi người cũng không biết. Nhưng mà bọn họ xem ra, coi như Nam Ưc Tịch không có cái gì kỳ đi nữa, tiếng đàn cùng vũ kỹ của nàng cũng đủ làm người ta sợ hãi thần phục rồi.

Nhưng không nghĩ tới, Nam Ưc Tịch chỉ là không chút để ý thuận miệng nói như vậy, chính là câu thơ kinh thế như vậy. Ngay cả Nam Tú Cẩm cũng không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Nam Ưc Tịch.

Mà người kích động nhất, cũng là Lam Cần Du. Hắn nghe mấy câu đầu bài thơ của Nam Ưc Tịch, chỉ là tán thưởng nhìn Nam Ưc Tịch một cái, nhưng khi nghe những câu sau, trong mắt hắn đã hiện lên khiếp sợ, ngoài khiếp sợ, thế nhưng không cẩn thận đầy ngả tách trà trước mặt.

Tịch tịch hoa bất khai, độc lưu mẫn mục tuyết.

Đó là khi Nam Ưc Tịch ở trong thâm cung đã nói với hắn, hắn nhìn Nam Ưc Tịch mặc một bộ váy màu tím nhạt, đứng bay múa dưới bông tuyết đầy trời, vui sướng giống như tiên tử Nguyệt cung. Nhìn lông mi thật dài của nàng có chút rung rung, ngâm tụng ra chính là câu thơ này.

Khi đó, hắn liền quyết định nhất định phải mang Nam Ưc Tịch rời khỏi thâm cung này, không để nàng tiếp tục ở trong thâm cung chẳng có mặt trời sống qua ngày, nhưng chẳng những hắn không có cho nàng ánh sáng, ngược lại đẩy nàng vào hắc ám sâu hơn.

Này Cung chủ Ma Cung làm sao biết bài thơ Nam Ưc Tịch từng ngâm cho hắn nghe, nàng rốt cuộc là ai? !

“Cần Du, ngươi làm sao vậy?” Nam Tú Cẩm thấy Lam Cần Du làm đổ tách trà, không khỏi có chút nghi ngờ nhìn hắn, Lam Cần Du làm việc luôn luôn rất chừng chặc, làm sao sẽ làm ra chuyện tình xúc động như thế. Coi như câu thơ của Nam Ưc Tịch làm rất tốt, cũng không khiến Lam Cần Du phản ứng lớn như vậy nha.

Lam Cần Du nghe lời nói của Nam Tú Cẩm, vội vàng thu thập vẻ mặt hoang mang sợ hãi của mình, nhìn Nam Tú Cẩm lộ ra một nụ cười ôn hòa, giải thích, “Mới vừa nghe đến câu thơ của Quỳnh Lạc quá mức kinh ngạc, không cẩn thận đổ nước trà.”

Nam Tú Cẩm nghe vậy, vừa hồ nghi vừa tức giận. Một mặt, nàng cũng không tin tưởng Lam Cần Du sẽ bởi vì một bài thơ mà kinh thần lưỡng cổng như vậy, mặt khác, nghe thấy Lam Cần Du tán dương Nam Ưc Tịch, trong lòng của nàng rất không vui.

Nhưng giờ phút này Lam Cần Du không rảnh bận tâm rốt cuộc là Nam Tú Cầm có tâm tình gì, sự chú ý của hắn hoàn toàn tập trung trên người của Nam Úc Tịch, hắn nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng vội vàng.

Nam Úc Tịch thản nhiên uống trà trước mọi chuyện, giống như cái gì cũng không cách nào rung chuyển lòng của nàng.

Thật ra thì mới vừa rồi là nàng cố ý, cố ý lấy bài thơ nàng đã từng ngâm cho Lam Cần Du nhắc lại lần nữa. Nàng muốn nhìn một chút, qua nhiều năm như vậy, Lam Cần Du từng có áy náy với nàng không?

Nếu như Lam Cần Du từng tồn tại áy náy với nàng, có lẽ chuyện kể tiếp của nàng sẽ càng thêm dễ dàng. Nếu như hắn ngay cả áy náy cũng không có, như vậy nàng cũng không ngại vì vậy mà bắt dây động rừng.

Dù sao cục diện chính trị Nam Hải là càng loạn càng d[đ]qd tốt. Bọn họ càng nghi kỵ lẫn nhau, nàng càng vui mừng. Nàng muốn xem những người ở trong mắt chỉ có quyền thế này, bởi vì nóng vội với quyền thế mà từng bước một đi vào bẫy rập của nàng, từng bước một nhận lấy trừng phạt mà bọn họ cần phải hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Như nước với lửa? Nàng liền thêm dầu vào lửa!

Doãn Lưu Nguyệt gả cho Nam Dận trở thành thái tử trắc phi, không thể nghi ngờ khiến Nam Khởi phải sinh ra lòng cảnh giác. Dù sao thế lực Doãn gia không tính là một tay che trời, ít nhất cũng có thể che nửa bầu trời cho Nam Hải. Nếu Doãn Lưu Quang bởi vì Doãn Lưu Nguyệt mà đứng bên Nam Dận, Nam Khởi muốn đoạt vị càng thêm khó khăn.

Thời điểm Nam Khởi đang lo lắng, thì tin tức —— Doãn Lưu Nguyệt mang thai lại truyền ra càng làm cho bọn họ lo lắng.

Đứa bé trong bụng Doãn Lưu Nguyệt, đại biểu không chỉ là thái tử đầu tiên, còn là trường tồn hoàng thất, là mối liên hệ giữa Doãn gia và hoàng thất.

Liễu quý phi nghe được tin tức này cũng không ngồi yên được nữa. Nhiều lần phái người đi mời Nam Úc Tịnh vào cung, nhưng bị Nam Úc Tịnh lấy lý do thân thể khó chịu mà cự tuyệt. Ngay cả khi nàng biết Nam Úc Tịnh cố ý kiếm có không vào cung, nàng cũng không có cách nào bắt Nam Úc Tịnh được.

Bản thân nàng không gặp được Nam Úc Tịnh, chỉ đành phải để nữ nhi và con rể ra tay. Dù sao nếu như Doãn gia đứng bên Nam Dận, vậy thì người có thể trợ giúp Nam Khởi đi lên ngôi vị hoàng đế, chỉ có một con đường kho báu Ma Cung này.

Lúc này là mùa đông, thời tiết cực kỳ rét lạnh. Cho dù ngồi bên trong phòng, cũng sẽ cảm thấy khí lạnh bức người, không thể thiếu lò sưởi để ôm trong tay sưởi ấm.

Nam Úc Tịnh giống như không cảm thấy cái rét lạnh này, ngồi một mình ở trong sân. Nàng chỉ mặc một y phục màu đỏ đơn bạc, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu lửa đỏ cũng không tính là dày.

“Cung chủ, công chúa Tú Cầm và Lam Cần Du tới. Nói là có chuyện muốn gặp ngài.” Tiểu Tuyết khoác một cái áo lông thật dày, trong tay cầm một lò sưởi, đứng sau lưng Nam Úc Tịnh, nhìn bóng lưng Nam Úc Tịnh cô tịch, không khỏi có chút đau lòng.

Cung chủ luôn có thói quen này ngồi một mình, ngày trước là ngồi ở đình nghỉ mát Ma Cung, hôm nay là ngồi ở trong sân. Người đời đều nói Cung chủ tàn nhẫn vô cùng, xinh đẹp khác thường, nhưng người nào có biết trong lòng Cung chủ cô tịch và đau đớn?

Mặc dù nàng không biết ban đầu Cung chủ đã phải trải qua chuyện gì, nhưng năm đó Cung chủ là công chúa Nam Úc Tịnh, cũng đang muốn gả cho Lam Cần Du, nhưng lại bị hạ rượu độc mà chết. Sau khi Cung chủ lên làm Cung chủ Ma Cung, liền một lòng đối phó với Nam Hải. Mặc dù Cung chủ không nói chuyện năm đó dù chỉ một chữ, nhưng nàng cũng có thể đoán được năm đó nhất định xảy ra chuyện làm Cung chủ đau thấu tim gan.

Nam Úc Tịnh nghe được lời Tiểu Tuyết nói, vốn dĩ con người không hề có tiêu cự dần dần nóng nảy, từ từ hội tụ ra ý vị sâu xa, khóe môi chậm rãi nâng lên nụ cười, giống như một bức họa trong phút chốc nhiễm phải sắc thái hoa mỹ, giọng nói nàng lười biếng, mang theo mấy phần đùa giỡn, “À, thật là thiếu kiên nhẫn? Chắc hẳn Liễu quý phi đã gặp đến độ không ngồi yên được rồi.”

“Cần rồi! Cầu nô tài, lại dám ngăn lối bản công chúa?! Không muốn sống sao! Đến Doãn Thiếu chủ của các người nhìn thấy bản công chúa còn phải nhường lễ ba phần!” Giọng nói chua ngoa đột ngột vang lên trong viện yên tĩnh, không cần nhìn cũng biết là Nam Tú Cầm không để ý nô tài ngăn trở.

Nam Úc Tịnh không nghe được gì cả, chỉ là lẳng lặng ngồi ở trên ghế, ánh mắt vắng lặng mà thâm thúy, nhìn một cây nhỏ cách đó không xa đã khô héo, giống như trong mắt của nàng chỉ có thể chứa được cảnh vật yên tĩnh này mà thôi.

Thời điểm Nam Tú Cầm và Lam Cần Du xông vào sân, thấy chính là một cảnh tượng như vậy. Thiếu nữ mặc xiêm áo đỏ rực lẳng lặng ngồi trên ghế, không có hào quang vạn tượng ngày thường, có chỉ là yên lặng và sâu lắng.

Lam Cần Du cũng không tán thành phương thức làm việc kiêu ngạo ngang ngược như vậy của Nam Tú Cầm, nhưng hắn hiểu tính tình Nam Úc Tịnh, nếu Nam Tú Cầm không xông vào mà để nô tài đi mời thì kết quả nhất định chỉ có không gặp được. Vì vậy hắn liền ngầm cho phép Nam Tú Cầm xông vào.

Vốn tưởng rằng xông vào trong sân, Nam Úc Tịnh nhất định sẽ đóng cửa không gặp. Không nghĩ tới vừa vào viện, liền thấy Nam Úc Tịnh ngồi trong sân. Một màn kia tươi đẹp chói mắt cứ như vậy bất ngờ và vào đôi mắt không kịp đề phòng của hắn.

Nàng mặc vô cùng mỏng manh đơn bạc, thậm chí ngay cả lò sưởi cũng không cảm, thoát nhìn nhỏ yếu, giống như đóa hoa khô héo trong ngày mùa đông, để cho hân không tự chủ được đi lên trước, muốn thay nàng chống đỡ mưa gió.

Một nhánh cây giống như lưỡi dao sắc bén, rơi vào trước chân Lam Cần Du, nhánh cây cắm thật sâu vào trong đất bùn, đủ để thấy người ném nhánh cây có nội lực kinh khủng bậc nào.

“Nếu như còn muốn giữ tính mạng, tốt nhất đừng đến gần nữa!” Áo choàng đỏ lửa của Nam Ưc Tịch vung lên phía sau, miễn cưỡng xoay người lại, con người xinh đẹp mà thâm thúy nhàn nhạt liếc nhìn Lam Cần Du và Nam Tú Cầm, khúc môi hàm chứa nụ cười lạnh lùng, trong giọng nói có rét lạnh âm trầm không cho kháng cự.

Lam Cần Du có chút kinh hãi dừng bước, nếu vừa rồi không phải hân phản ứng kịp thời thu bước chân lại, nhánh cây này chỉ sợ không phải cắm trên mặt đất, mà là cắm ở trên chân hân rồi. Cũng không biết là Nam Ưc Tịch tính toán vô cùng tinh chuẩn, hay là nàng vốn dĩ không quan tâm nhánh cây này sẽ có khả năng thật sự cắm trên chân hân.

Lam Cần Du lần nữa ngược mắt quan sát Nam Ưc Tịch, nơi nào còn thấy có bộ dạng yếu đuối nữa, tay áo đỏ lửa kia giống như lửa mạnh thiếu đốt, tỏa sáng tà mị, không cho kháng cự uy nghiêm, ánh mắt của nàng sao mà lạnh lạnh cao ngạo, giống như vương giả cao cao tại thượng, không được phép khinh nhờn nửa phần.

Nàng thật sự là đóa hoa mùa đông, không sợ gió mưa vẫn như hoa mai nở rộ. Cho dù nhỏ yếu, nhưng nàng không yếu đuối, bởi vì kiên nhẫn trong xương cốt nàng, cho dù có mưa to gió lớn, cũng áp không khiến nàng cúi đầu.

“Cung chủ bớt giận. Ta và Tú Cầm mạo muội bái phỏng, thật sự là có chuyện muốn thương lượng.” Lam Cần Du dừng bước không tiếp tục áp sát, quay về phía Nam Ưc Tịch ôn hòa nói, mà người làm Doãn phủ đã bị Nam Ưc Tịch cho rời khỏi viện, trong sân to như vậy chỉ còn lại Nam Tú Cầm, Lam Cần Du, Tiểu Tuyết và Nam Ưc Tịch.

Nam Ưc Tịch nghe vậy, chỉ là nhú lông mày. Nàng tự nhiên hiểu rõ ràng lý do tại sao bọn họ đến, đơn giản là thay Nam Khởi cầu hôn, hi vọng nàng có thể gả cho Nam Khởi, thuận tiện giao kho báu Ma Cung ra, trợ giúp Nam Khởi thượng vị.

“Ta và các người không có gì thương lượng.” Trong ánh mắt vẫn lạnh lẽo như cũ, Nam Ưc Tịch miễn cưỡng nhìn Lam Cần Du và Nam Tú Cầm, đáng vẻ không có gì để nói.

Nam Tú Cầm nhìn thái độ Nam Ưc Tịch ngạo mạn như thế, con giận không khỏi bốc lên, nàng chỉ vào Nam Ưc Tịch không khách khí nói, “Quỳnh Lạc, người không cần quá kiêu ngạo! Đừng tưởng rằng trong tay người có kho báu Ma Cung, thì người có thể muốn làm gì thì làm!”

Nghe được lời Nam Tú Cầm nói, con mắt khê sắc bén, trong tay cầm một cành khô ném về phía Nam Tú Cầm, Lam Cần Du thấy thế, lập tức ôm Nam Tú Cầm xoay một vòng, tránh được cành khô này, nếu không phải hân phản ứng nhanh, cành khô này sẽ đánh thẳng vào trên mặt Nam Tú Cầm, gương mặt đó chỉ sợ sẽ bị phá hủy.

“Người!” Nam Tú Cầm sợ hãi không thôi, vừa sợ vừa tức giận nhìn chằm chằm Nam Ưc Tịch, còn đang muốn tiếp tục nói lại bị Lam Cần Du kéo tay, Lam Cần Du đi tới trước mặt Nam Tú Cầm, ôn tồn nhỏ nhẹ nói, “Tú Cầm luôn nhanh nhẹn miệng, Cung chủ không nên tức giận.”

“Tức giận?” Nam Ưc Tịch giống như nghe được chuyện cười, nàng cười nhẹ, ánh mắt nhìn về phía Nam Tú Cầm mang theo mấy phần giễu cợt, giọng nói từ từ, “Muốn ta tức giận, nàng còn chưa xứng. Ta chỉ không thích thái độ nói chuyện của nàng ta, cho nàng chút dạy dỗ, để nàng biết nên làm sao khi nói chuyện cùng ta mà thôi. Nếu ta thật sự nổi giận, người cho rằng bằng người có thể có khả năng cứu được nàng ta?”

Lam Cần Du mặc dù phụng ý Liễu quý phi, một lòng muốn hoàn thành chuyện này, không muốn so đo với Nam Ưc Tịch, nhưng giọng điệu Nam Ưc Tịch khinh miệt cuồng vọng khiến trong lòng hân có chút không cam lòng. Dù sao hân đã làm hữu tướng nhiều năm, không còn là thiếu niên không quyền không thế ban đầu, sao có thể nhịn được oán khí như vậy?

Ngược mắt nhìn Nam Ưc Tịch, trong lòng không khỏi dâng lên một tia nghi ngờ. Tính khí phách lối cuồng vọng này của Cung chủ Ma Cung rốt cuộc có quan hệ gì tới Nam Ưc Tịch? Tại sao lại có điểm giống Nam Ưc Tịch, tại sao lại nhảy giống Nam Ưc Tịch, tại sao lại ngầm thương Nam Ưc Tịch đã từng ngầm cho hân?!

Nam Ưc Tịch nhìn về mặt Lam Cần Du biến đổi nhiều lần, giống như chỉ đang xem kịch, nàng không nhịn được nhú lông mày, giọng nói lạnh lẽo nói, “Hữu tướng và công chúa Tú Cầm còn đứng lý ở đây, chẳng lẽ là muốn bốn tọa tự mình tiến các người rồi đi sao?!”

Lam Cần Du nghe được lời Nam Ưc Tịch nói, nhớ tới mục đích của chuyến đi này còn không chưa hoàn thành, nhìn xuống oán khí và nghi ngờ trong lòng, ôn hòa nói với Nam Ưc Tịch, “Không dối gạt Cung chủ, ta và Tú Cầm lần này đến đây, là vì chuyện lớn cả đời Cung chủ.”

“Chuyện cười!” Mặc dù Nam Ưc Tịch đã sớm ngờ tới mục đích Lam Cần Du và Nam Tú Cầm tới lần này, nhưng khi nghe được Lam Cần Du đường hoàng nói ra là vì chuyện lớn cả đời nàng như thế, nàng vẫn không nhịn được châm chọc nói, “Chuyện lớn cả đời bốn tọa từ bao giờ đến phiên các người làm chủ rồi hả?!”

“Quỳnh Lạc, người là nữ tử giang hồ, lực đệ ta chịu cưới người, đây chính là phúc khí của người. Nếu như người ngoan ngoãn gả cho lực đệ ta, ngày sau sẽ là hoàng hậu dưới một người trên vạn người!” Nam Tú Cầm nghe được Nam Ưc Tịch châm chọc, lại không kềm chế được nói Nam Ưc Tịch.

Lam Cần Du nghe Nam Tú Cầm nói, cũng chỉ là nhú mày, nhìn Nam Ưc Tịch nói, “Cung chủ, Tú Cầm nhanh nhẹn miệng, khó tránh khỏi không diễn tả được ý, kính xin Cung chủ bỏ qua. Không để ý lời nàng nói chưa ngoa, lần này chúng ta tới chính là thay Lục hoàng tử Nam Khởi cầu hôn. Lục hoàng tử, Cung chủ chắc hẳn cũng đã gặp, không chỉ có tác phong nhanh nhẹn, hơn nữa là người ôn hòa. Tương lai tiền đồ càng thêm rộng lớn, nếu Cung chủ chịu gả cho Lục hoàng tử, tất nhiên sẽ không sợ thiệt.”

Nam Ưc Tịch nghe được Nam Tú Cầm và Lam Cần Du nói, nhưng chỉ cười nhạt, giống như không động lòng chút nào đối với lời bọn họ, nàng nhú mày nhìn bọn họ, từ từ nói, “A, công chúa Tú Cầm thật đúng là không thể diễn tả ý, gả cho Lục hoàng tử, chính là hoàng hậu dưới một người trên vạn người? Lời này nếu là bị

người có dã tâm nghe được, không nghĩ là sẽ có chuyện sao?.”

Lam Cẩn Du nghe được Nam Úc Tịch nói, khẽ nhủ mảy. Lời Nam Tú Cầm nói xác thực không ổn, nếu bị người có dã tâm nghe được, chẳng phải sẽ chứng minh Nam Khởi có ý đồ cướp vị trí thái tử? Nhưng mà bây giờ đang thời khắc mấu chốt, không kịp nghĩ nhiều như vậy, dù sao Nam Khởi có ý đồ với vị trí thái tử, đã sớm không còn là bí mật.

“Vì để cho Cung chủ nhìn được chúng ta thành tâm, chúng ta cũng không giấu Cung chủ. Thái tử Nam Dận, làm việc ngang ngược càn rỡ, không tiếp thu ý kiến người khác, hơn nữa không học vấn, hoang dâm vô đạo, thật sự không phải là người thích hợp thừa kế Nam Hải. Ngồi vị hoàng đế Nam Hải nên giao cho người có đức mới được, mà Lục hoàng tử không thể nghi ngờ là người thích hợp nhất để chọn lựa. Nếu Cung chủ chịu gả cho Lục hoàng tử, trợ giúp Lục hoàng tử lên ngôi, ngày sau liền có thể trở thành quốc mẫu Nam Hải!” Trong lòng Lam Cẩn Du tự định giá một phen, biết Nam Úc Tịch không phải thật sự không hiểu sự tình trong đó, liền quyết định, nói ra tất cả, đã động đến Nam Úc Tịch.

Không ngờ Nam Úc Tịch không nhúc nhích chút nào, nàng nhủ lông mày, nhìn Lam Cẩn Du, trong mắt hình như còn hàm chứa mấy phần lạnh nhạt trào phúng, giọng điệu không chút để ý nói, “Trương lai người nào làm Hoàng đế không có quan hệ với ta, ta cũng không thèm khát gì ngôi vị hoàng hậu. Cho dù trương lai thật sự muốn làm hoàng hậu, cũng không phải là hoàng hậu Nam Khởi!”

Thời điểm Nam Úc Tịch nói câu cuối cùng, lại nhớ tới Nạp Lan Thần Dật. Mặc dù người đời đều nói Thập nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Dật nước Đông Lâm, từ nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, thậm chí từ mười tuổi nói cũng không xong, trở thành người câm. Nhưng nàng biết, hắn chỉ đang ần ần mà thôi, sớm muộn có một ngày, hắn sẽ trở thành vương giả đứng đầu thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 59: (2)

Nàng không thích làm hoàng hậu, cũng không ưa thích chuyện tính kế trong cung đình, nhưng nếu là vì hắn, nàng nguyện ý ần ần với hắn, cướp lấy thiên hạ, cũng nguyện ý nắm tay với hắn cùng nhau cười nhìn thiên hạ. Bởi vì nàng tin tưởng, dù là ngồi ở vị trí đỉnh cao nhất thiên hạ, hắn cũng không vì vậy mà phụ bạc nàng.

Nam Úc Tịch nghĩ trong lòng như vậy, nhưng Lam Cẩn Du nghe được là một chuyện khác. Dù là hoàng hậu, cũng không phải là hoàng hậu Nam Khởi? Mà vị trí thái tử phi của Nam Dận vẫn còn giữ lại, mà Nam Dận cũng có hảo cảm với Nam Úc Tịch, chẳng lẽ nàng ta muốn làm hoàng hậu Nam Dận sao? !

“Cung chủ đã suy xét thật kỹ sao?” Lam Cẩn Du có chút kinh hãi, nếu Nam Úc Tịch cũng đứng ở bên Nam Dận, như vậy Nam Khởi muốn đoạt được vị trí thái tử, sẽ khó như lên trời rồi. Huống chi những năm gần đây, Liễu quý phi cùng Hoàng hậu cũng sớm biểu hiện như nước với lửa, hắn cưới Nam Tú Cầm, tự nhiên liền đứng về phía đối lập với Hoàng hậu, nếu một khi Nam Dận lên ngôi, hắn sẽ không có ngày sống dễ chịu.

Nam Úc Tịch nghe Lam Cẩn Du hỏi như thế, đầu tiên là hơi ngẩn ra, sau đó liền phản ứng kịp, sợ là Lam Cẩn Du đã hiểu lầm ý tứ của nàng, chỉ là nàng cũng không có ý định giải thích với Lam Cẩn Du, hắn muốn hiểu lầm liền cho hắn hiểu lầm đi, dù sao bây giờ Nam Dận cùng Nam Khởi đã thành thế nước với lửa rồi, nàng cũng không ngại đổ thêm dầu vào lửa.

Một khi bên Nam Khởi cảm thấy uy hiếp không lớn, sẽ bắt chước tất cả hành động trước kế hoạch, đến lúc đó tất nhiên sẽ làm tổn hại hai bên, coi như Doãn Lưu Quang có bản lĩnh đi nữa, trong thời gian ngắn cũng không có cách nào khiến thế cục Nam Hải khôi phục ổn định, mà khi Đông Lâm lợi dụng thời cơ này xuất binh tất nhiên sẽ đánh cho Nam Hải ứng phó không kịp.

Mà lúc trước Doãn Lưu Quang đã làm một khoản giao dịch chiến mã với Nạp Lan Thần Dật. Cho Nạp Lan Thần Dật một khoản tiền lớn, mua chiến mã huấn luyện nghiêm chỉnh, khiến Nạp Lan Thần Dật xây dựng một đội quân chiến mã ở Đông Lâm, chuẩn bị khi ở trên chiến trường đánh Đông Lâm ứng phó không kịp.

Thế nhưng tất cả đều là âm mưu của Nạp Lan Thần Dật mà thôi. Hắn chẳng những lấy được một số tiền lớn, hơn nữa nếu thật xảy ra chiến tranh, sợ là người ứng phó không kịp chính là Doãn Lưu Quang. Bởi vì thế nào hắn cũng không thể nghĩ đến, người có thể khống chế đội quân chiến mã [d]qlkd mã chính là Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm!

Nghĩ tới đây, Nam Úc Tịch chậm rãi hạ mi mắt, nhìn vài nhánh cây trên tay, không giải thích gì nữa, lạnh giọng nói, “Ta đã nói quá rõ ràng! Nếu các ngươi không lập tức biến mất trước mắt ta, ta liền không khách khí!”

“Đã như vậy, Cẩn Du cáo từ!” Lam Cẩn Du biết nhẫn nại của Nam Úc Tịch đã đến cực hạn, nếu hắn ở lại chỗ này nữa, sợ là không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào. Bây giờ thế cục này càng ngày càng bất lợi với bọn họ, bọn họ còn cản trở về bản bạc kỹ hơn.

Sau khi Lam Cẩn Du cùng Nam Tú Cầm rời khỏi, một bóng dáng trắng như tuyết từ trên nhánh cây chậm rãi rơi xuống, giống như một mảnh lông vũ tiêng liêng chậm rãi rơi xuống, Nạp Lan Thần Dật đứng ở trước mặt của Nam Úc Tịch, khóe môi cong cong, trong con ngươi như ngọc hiện ra mấy phần dịu dàng mấy phần cưng chiều, ôn nhả nói, “Úc Tịch không thích làm hoàng hậu sao?”

Nam Úc Tịch thấy Nạp Lan Thần Dật cũng không kinh ngạc. Khi Nam Tú Cầm cùng Lam Cẩn Du xông vào, vừa lúc Nạp Lan Thần Dật đến, bởi vì bọn hắn đột nhiên xông tới, mới trèo lên cây, mà mặc dù nàng thấy nhưng cũng làm bộ như không biết.

Chỉ là thật sự không thể không nói, dù là vôi vàng núp ở trên cây, tác phong của Nạp Lan Thần Dật vẫn nhanh nhẹn như cũ, giống như hai chữ nhếch nhác này vĩnh viễn không chút dính dáng đến hắn. Nếu không phải đã từng thấy hắn khi còn bé, thật sự nàng sẽ cảm thấy người giống như hắn vậy, nhất định là không có nhục điểm, không gì là không thể.

Chạm rãi giường mát, trong con người đen nhánh không còn lạnh lùng nữa, mà thêm vài phần dịu dàng, khóe môi nâng lên nụ cười đùa giỡn ôn hòa, Nam Ưc Tịch nhíu mày lên tiếng, “Nếu như ta không thích đây thì sao?”

“Nếu Ưc Tịch không thích, chờ chuyện tình Nam Hải kết thúc, ta liền dẫn nàng rời đi, đến một nơi không ai tìm được.” Nạp Lan Thần Dật đi tới trước mặt Nam Ưc Tịch, chuyên chú nhìn trong mắt Nam Ưc Tịch, dường như muốn nhìn thấu lòng của nàng, trong mắt mang theo tràn đầy chân thành tha thiết cùng cung chiều.

Nam Ưc Tịch nghe vậy, trong mắt lóe lên xúc động, nàng từ từ đứng lên, đứng ở bên người Nạp Lan Thần Dật, cười hỏi, “Như vậy bảy năm khổ tâm trừ mưu của chàng, chẳng phải là uổng phí sao?”

Nạp Lan Thần Dật có dã tâm, nàng biết. Nàng biết, cái hán muốn không chỉ là thiên hạ Đông Lâm, mà là toàn bộ thiên hạ. Mà nàng cũng tin tưởng, hán có năng lực này. Như vậy tại sao nàng phải ngăn cản hán đi làm chuyện hán muốn làm đây? Nếu hán muốn làm, nàng liền làm cùng hán.

Nghe được lời nói của Nam Ưc Tịch, Nạp Lan Thần Dật trầm mặc chốc lát, con người đen tối giống như tường kín gió thổi không lọt, che đi mọi tâm tư của hán, cảm của hán khẽ nâng lên, giống như đang suy tư điều gì, một hồi lâu, hán mới nhìn về phía Nam Ưc Tịch, trong mắt là tràn đầy kiên định, “Thiên hạ, đích thực rất có lực hút với ta. Nhưng mà lực hút cũng không bằng nàng. Ta không muốn nàng chịu uất ức, dù là một chút ít.”

“Có được thiên hạ, hoặc là nghèo rớt mồng tơi, như vậy chàng đối xử với ta có gì khác nhau?” Nam Ưc Tịch không có trả lời lời nói của Nạp Lan Thần Dật, vẫn là nhìn Nạp Lan Thần Dật, tiếp tục hỏi.

“Ta có thiên hạ, liền cho nàng thiên hạ. Ta chỉ có một đồng, liền cho nàng một đồng. Mặc kệ ta rơi vào cảnh ngộ như thế nào, ta đều cho nàng thứ tốt nhất của ta.” Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Ưc Tịch, nói từng chữ. Mỗi một chữ, đều phát ra từ đáy lòng. Nàng là người hán đã định từ khi mình còn tám tuổi, cả đời này không thay thế.

Nàng còn sống, chính là ban ân lớn nhất của trời cao đối với hán. Hán hận không thể nâng những thứ hán có được đến trước mặt nàng, chỉ hy vọng nàng có thể vui vẻ cười. Hán hận không thể thay nàng chịu đựng tất cả khổ sở nàng phải chịu

đựng, chỉ hy vọng nàng đừng cười như vậy nữa làm hán đau lòng.

Nam Ưc Tịch nhìn Nạp Lan Thần Dật, chợt nhẹ nhàng cười. Con người của nàng sáng ngời giống như giọt nước, cười nói với Nạp Lan Thần Dật, “Đối với ta mà nói, thứ ta muốn chỉ là chàng. Chàng đã thủy chung như vậy với ta, vậy có thiên hạ hay không, có làm hoàng hậu hay không thì có khác gì? Chàng đã muốn thiên hạ này, ta liền đoạt với chàng! Nếu như chàng làm hoàng đế, ta nhất định làm hoàng hậu!”

Đối với Nam Ưc Tịch mà nói, hai chữ hoàng hậu này không phải là vị trí cao cao tại thượng, không phải dưới một người trên vạn người, mà chỉ là đại biểu cho thể của Nạp Lan Thần Dật. Bởi vì hán muốn làm hoàng đế, cho nên nàng sẽ làm hậu.

Nạp Lan Thần Dật nghe lời nói của Nam Ưc Tịch, ôm Nam Ưc Tịch thật chặt vào trong lòng. Nữ tử hán yêu, thông suốt như thế, hiểu tâm ý của hán như thế, bảo sao hán không thể không yêu nàng đây?

Tiểu Tuyết cũng đã tránh đi khi Nạp Lan Thần Dật xuất hiện, mặc dù nàng không biết rõ thân phận của Nạp Lan Thần Dật, nhưng nàng biết nam tử này là nam tử duy nhất có thể làm cho Cung chủ dịu dàng cười. Nàng từ ánh mắt của hán khi nhìn Cung chủ cũng có thể nhận ra, hán thật yêu Cung chủ.

Mà Lam Cẩn Du cùng Nam Tú Cầm sau khi rời khỏi liền trở về bẩm báo tất cả cho quý phi, thái độ của Nam Ưc Tịch xác thực khiến bề phái của Liễu quý phi hết sức gấp gáp, một mặt Liễu quý phi ở bên tai Nam Vũ nói xấu Nam Dận, một mặt nghĩ biện pháp đối phó Nam Dận.

Nam Ưc Tịch giả vờ không biết chuyện gì. Liễu quý phi muốn đối phó Nam Dận, chỉ là mấy biện pháp đơn giản. Bọn họ cang đầu đá nhau, không nằm trong phạm vi quan tâm của nàng, nàng chỉ cần ngồi yên xem hồ đầu là được.

Chỉ là làm nàng không ngờ tới, Nam Khởi lại tự mình tới cửa tìm nàng.

“Cung chủ, Lục hoàng tử tới, đang chờ ở ngoài viện.” Nam Ưc Tịch đang ngồi ở bên trong phòng nhân nhã đọc sách, nghe Tiểu Tuyết thông báo, không khỏi nhíu mày.

Nàng biết bọn Liễu quý phi tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha tên dờ hơi là nàng đây, nhưng mà nàng thật không ngờ nàng mới vừa nhẫn tâm đuổi Lam Cẩn Du cùng Nam Tú Cầm đi chưa tới một ngày, Liễu quý phi liền phái người tới chỗ của nàng, hơn nữa còn là Nam Khởi tự mình tới cửa.

Cũng không để xuống quyển sách trên tay, Nam Ưc Tịch trừng mắt lên, nhếch môi, làm như không sao cả nói, “Nếu hán nguyên ý chờ đợi, vậy để cho hán chờ đợi. Ta lại muốn nhìn một chút trong thời tiết gió rét này, hán có thể chống được bao lâu.”

Cầm một quyển sách dạy đánh cờ nhìn hơn nửa ngày, Nam Ưc Tịch khẽ vươn lưng môi, lười biếng đứng lên. Từ lần trước sau khi nàng cùng Nạp Lan Thần Dật đánh cờ, nàng liền thường xuyên nghiên cứu sách dạy đánh cờ, càng đọc càng cảm thấy, có vài thứ nhìn lần đầu tiên cùng nhìn lần thứ hai, cảm giác rất không giống nhau.

Lúc mới đọc sách dạy đánh cờ, nàng chỉ nghĩ tới đánh cờ chỉ đạo, nhưng khi đọc lại, nàng lại cảm thấy thật ra thì cuộc sống như quân cờ, đánh cờ cũng chính là trải nghiệm cuộc sống. Nếu như thiên hạ là tổng thể, như vậy nàng nguyện ý làm con cờ hay là người đánh cờ đây? Dĩ nhiên là người đánh cờ.

Vì vậy, cùng Nạp Lan Thần Dật cùng nhau đoạt thiên, cũng không phải chỉ vì hán, vì trong lòng nàng cũng muốn nhìn thiên hạ phồn hoa này, cũng muốn dùng cổ tay của nàng, chiếm một chỗ ngồi trong thiên hạ.

Nhẹ nhàng mở cửa sổ, chợt thấy tuyết rơi ngoài, khóe môi Nam Ưc Tịch hiếm khi nâng lên một nụ cười, nói với Tiểu Tuyết, “Tuyết rơi bao lâu rồi?”

“Tiểu Tuyết cũng không rõ lắm, hình như rơi được nửa canh giờ rồi.” Tiểu Tuyết đang ngồi ở trên ghế dựa bên cạnh thềm cửa, thật sự Nam Ưc Tịch không hiểu tại sao có người thích làm cái này, vừa mệt lại nhàm chán, còn không bằng đọc sách, đánh cờ.

Nhìn khung thêu trong tay Tiểu Tuyết mới thêu được một nửa, Nam Úc Tịch biết nàng tạm thời không thể ngừng tay, liền cười nói với Tiểu Tuyết, “Ta đi ra ngoài dạo một chút. Ngươi không cần đi theo.”

“Tiểu Tuyết giúp Cung chủ che dù nha!” Tiểu Tuyết nghe lời nói của Nam Úc Tịch, lập tức ngừng thêu thùa, đứng dậy muốn đi lấy dù.

Nam Úc Tịch đưa tay ấn Tiểu Tuyết ngồi xuống, đưa khung thêu tới trên tay của nàng, cười nói, “Không cần. Ta chạy một vòng trong sân sẽ trở lại, không cần che dù. Ngươi tiếp tục thêu đi, không phải ngươi đã nói, thêu thùa phải làm một mạch, nếu bị cắt đứt, hiệu quả không tốt sao?”

Tiểu Tuyết nghe Nam Úc Tịch nói như thế, cũng không ép buộc Nam Úc Tịch. Nàng hiểu rõ Nam Úc Tịch, tính khí Nam Úc Tịch rất bừa bãi, chưa bao giờ thích che dù, vì vậy mỗi lần đều là nàng đi theo Nam Úc Tịch thay nàng che dù, chỉ là cũng may bây giờ không phải trời mưa, không che dù một hồi cũng không có chuyện gì.

“Cung chủ người nhanh trở về nha. Dù sao bây giờ ngoài kia rất lạnh, thân thể bị ướt cũng không tốt.” Tiểu Tuyết bắt đầu đi nhìn Nam Úc Tịch, ân cần nói với Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch cười cười, gật đầu một cái coi như đáp ứng, giống như một con chim tước vui sướng bay ra khỏi phòng. Thật ra thì nàng rất thích ngày tuyết rơi, nhìn bông tuyết trắng tinh bay múa đầy trời, tâm tình của nàng cũng bình yên hẳn.

Chậm rãi đi lại trong sân, bất tri bất giác liền đi tới cửa viện, thấy một người đứng trước cửa viện, Nam Úc Tịch không khỏi ngừng lại, nhìn kỹ lại.

Người nọ mặc một bộ cẩm bào màu xanh da trời cao quý, đứng ở trong tuyết rất lâu, áo khoác của hắn đã ướt hơn phân nửa, bông tuyết lộn xộn rơi trên người của hắn, thế nhưng hắn lại giống như vô tri vô giác, cố chấp đứng ở nơi đó.

“Nam Khởi, sao ngươi còn chưa đi?” Nhận ra người nọ, Nam Úc Tịch không khỏi có chút kinh ngạc, Tiểu Tuyết nói cho nàng biết Nam Khởi tìm gặp nàng, nàng bảo hắn chờ, bây giờ đã qua hơn nửa ngày, tuyết lại rơi hơn nửa canh giờ, nàng cho là Nam Khởi đã sớm đi, không nghĩ tới hắn vẫn còn chờ ở chỗ này?

Thấy Nam Úc Tịch, Nam Khởi mở trừng hai mắt, bông tuyết rơi vào lông mi của hắn thành một lớp thật dày, bị hắn phui xuống, hắn nhìn Nam Úc Tịch, có lẽ là vì đứng dưới trời tuyết quá lâu, mà ngay cả mỉm cười cũng có chút cứng nhắc, “Rất cuộc ngươi chịu gặp ta rồi hả?”

Nam Úc Tịch nghe vậy, nhú lông mày. Nàng không phải muốn đi ra gặp hắn, nàng chỉ muốn ra ngoài nhìn tuyết, vừa vặn phát hiện hắn vẫn còn ở đây mà thôi. Nếu nàng không phải nhất thời vui mừng muốn ra ngoài nhìn tuyết, hắn vẫn đứng ở nơi này chờ làm người tuyết sao?

Mặc kệ lần này Nam Khởi tới có mục đích gì, nhưng hắn là một hoàng tử lại có kiên nhẫn như vậy, ở dưới trời tuyết đợi lâu như vậy, quả thật không dễ dàng. Vì vậy, Nam Úc Tịch cũng không hạ lệnh đuổi khách ngay, mà nhú mày hỏi, “Lục hoàng tử tìm ta chuyện gì?”

Nam Khởi nghe Nam Úc Tịch hỏi, con ngươi ôn hòa nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt mang theo buồn bã, hắn cười với Nam Úc Tịch, trong giọng nói mang theo chờ đợi, hỏi, “Ta tới chỉ là muốn hỏi ngươi, ngươi thật muốn gả cho Nam Dận sao?”

Nam Úc Tịch không hiểu ánh mắt buồn bã của Nam Khởi đến cùng là có chuyện gì xảy ra, nàng không kiên nhẫn nhú mày, là vì chuyện này sao? Giọng điệu không tự chủ trở nên lạnh hơn, “Ta gả cho người nào không liên quan tới Lục hoàng tử!”

“Coi như ngươi không muốn gả cho ta, cũng không có quan hệ gì. Nhưng mà xin ngươi không nên gả cho Nam Dận, hắn cưới ngươi, chỉ là vì bảo tàng Ma Cung mà thôi!” Nam Khởi nghe lời nói của Nam Úc Tịch, hình như có chút gấp gáp, hắn nhìn Nam Úc Tịch, trong giọng nói mang theo mấy phần ân cần.

Nghe lời nói của Nam Khởi, Nam Úc Tịch khinh thường nâng lên nụ cười châm chọc, nhìn Nam Khởi, không chút lưu tình nói, “Nam Dận lấy ta là vì bảo tàng Ma Cung, chẳng lẽ Nam Khởi ngươi không vì thứ đó sao? ! Ngươi đặc biệt đứng dưới trời tuyết chờ ta ra ngoài, chính là vì ngăn cản ta gả cho Nam Dận, ngươi muốn tình cảnh của mình không đến nỗi nguy cấp phải không?”

Nam Khởi nghe Nam Úc Tịch nói như vậy, khề lui về phía sau một bước, hình như trong mắt có dấu vết đau thương, hắn nhìn Nam Úc Tịch, nhìn hồi lâu, mới bày ra một nụ cười hơi chua xót, nói từng chữ một, “Thì ra ngươi cảm thấy ta như vậy.”

Hắn thừa nhận, hắn đến gần Nam Úc Tịch là có mục đích. Nhưng kể từ trên bữa tiệc lần đó khi nhìn thấy Nam Úc Tịch kinh thái tuyệt diệu, hắn đã động lòng với nàng. Hắn muốn cưới nàng, không chỉ là vì nàng có bảo tàng Ma Cung, hơn nữa là vì nàng là nàng, là nữ tử làm hắn động lòng.

Nam Úc Tịch nghe lời nói của Nam Khởi, không khỏi cau mày lại. Chẳng lẽ nàng nói sai rồi sao? Nam Khởi không có ôm ấp tâm như vậy sao? Cần gì phải bày ra bộ dạng bi thương như thế?

“Lục hoàng tử không cần diễn trò trước mặt ta, ta thừa nhận ngươi diễn không tệ lắm. Chẳng qua cả đời này của ta, đã thấy nhiều tiết mục như vậy, nên đã sớm chết lặng.” Nam Úc Tịch cau mày, tròng mắt trầm xuống, giọng nói lạnh lùng như cũ.

Cả đời này của nàng, nhìn quá nhiều giả dối, đã trải qua quá nhiều phản bội, bây giờ nàng không có hơi sức dư thừa đi phân biệt rốt cuộc là chân tình hay không. Mặc kệ Nam Khởi có ý định gì với nàng, kết quả nàng đưa ra cũng không thay đổi chút nào.

“Ngươi cho là ta đang diễn trò sao?” Nam Khởi nhìn Nam Úc Tịch, cười đến châm chọc, hắn nói, “Ta thừa nhận, ta đến gần ngươi là muốn chiếm được bảo tàng Ma Cung, nhưng ta đối với ngươi cũng là nghiêm túc. Nhưng Nam Dận, hắn không phải. Nếu như ngươi cảm thấy ta đang gạt ngươi, vậy ngươi có thể mang bảo tàng giao cho Nam Dận, ta sẽ không ngăn cản ngươi. Ta chỉ hi vọng ngươi không gả cho hắn!”

Nam Úc Tịch nghe Nam Dận nói như vậy, chân mày chau lại chặt hơn, nàng nhìn Nam Khởi, lạnh giọng nói, “Mặc kệ Lục hoàng tử là thật tình hay là giả dối, cũng mời cắt đứt phần tâm tư này. Về phần ta gả cho người nào, cũng không nhờ ngươi quan tâm. Ta không gả cho ngươi, cũng sẽ không gả cho Nam Dận!”

Nghe được lời nói của Nam Úc Tịch, bi trong mắt Nam Khởi biến thành hi, nhìn Nam Úc Tịch, làm như còn có lời phải nói, nhưng Nam Úc Tịch đã quay lưng đi,

cũng không quay đầu lại, chỉ lưu lại một bóng lưng dứt khoát, một màn đỏ đậm kia làm ánh mắt của hắn đau nhói.

Nếu không phải nghe thấy Lam Cẩm Du trở lại nói có khả năng nàng gả cho Nam Dân, hắn sẽ không biết tình cảm của hắn dành cho nàng đã sâu như vậy rồi. Vốn tưởng rằng chỉ là thường thức tài hoa của nàng thôi, nghĩ tới việc cưới nàng có thể lấy được bảo tàng Ma Cung, mà mình cũng sẽ không phụ nàng, như vậy thì vẹn cả đôi đường rồi.

Nhưng khi nghe được có khả năng nàng gả cho Nam Dân, phản ứng đầu tiên của hắn không phải lo lắng bảo tàng sẽ thuộc về Nam Dân, mà là lo lắng sau khi nàng gả cho Nam Dân sẽ bị Nam Dân phản bội. Đối với Nam Dân, hắn quá hiểu rõ, người không học vốn không tài cán lại phách lối hoang dã như Nam Dân, chỉ thích những cô gái có dung mạo nghe lời, chắc chắn không thích nữ tử kinh thái tuyệt diệu lại ngạo thế độc lập như nàng.

Nam Dân cưới nàng, là vì bảo tàng. Nếu nàng gả cho Nam Dân, chỉ sợ cả đời sẽ bất hạnh. Nữ tử cương quyết mà có kinh thế chi tài như nàng, không nên gả cho Nam Dân, không nên bị chà đạp.

Ma xui quỷ khiến, hắn đã đến nơi này đợi nàng. Lúc tuyết rơi, hắn đã muốn rời khỏi, nhưng hai chân tựa như mọc rễ, không thể di chuyển chút nào. Ý nghĩ muốn gặp nàng, muốn ngăn cản lòng của nàng mãnh liệt hơn bất cứ thứ gì. Mới vừa rồi khi nàng châm chọc nói hắn cũng như vậy thôi, hắn thật muốn nói cho nàng biết, nếu là nàng nguyện ý gả cho hắn, hắn nguyện ý buông tha để vị để chứng minh tình cảm của hắn!

Nàng nói, nàng sẽ không gả cho Nam Dân, cũng sẽ không gả cho hắn.

Đúng vậy, nữ tử ấy cao ngạo mà trương dương, sao ham vinh hoa phú quý được. Hậu vị cao cao tại thượng này, có lẽ là mục đích tất cả cô gái theo đuổi cả đời, nhưng đối với nàng, địa vị này chẳng là cái gì. Không phải hắn thích nàng như vậy sao?

Chỉ tiếc, nàng lại không thích hắn. Nhưng nàng nói, mặc kệ hắn là chân tình hay là giả dối, cũng xin hắn cắt đứt ý niệm.

Hắn thật rất muốn hỏi một câu, chẳng lẽ nàng chán ghét hắn như vậy sao? Coi như hắn thật lòng, nàng cũng khinh thường liếc mắt nhìn sao? Nhưng cuối cùng không hỏi ra miệng, bởi vì hắn biết rõ, nếu hỏi, chỉ sợ tăng thêm nhiều phiền nhiễu thôi.

Cuối cùng liếc mắt nhìn cửa viện đóng chặt, Nam Khởi chậm rãi xoay người sang chỗ khác, từng bước một rời đi.

Nam Úc Tịch đứng ở bên trong viện, xuyên thấu qua cửa sổ thấy Nam Khởi xoay người rời đi, chân mày nhíu lại thật chặt.

Thật ra thì từ ánh mắt của hắn, nàng biết Nam Khởi nói đều là thật. Nhưng nàng vẫn dứt khoát với hắn, không chỉ là vì trong lòng nàng chỉ có Nạp Lan Thần Dật mà không chứa bất kỳ người nào khác, hơn nữa là vì Nam Khởi là cha ca cùng cha khác mẹ với nàng nha!

Nam Dân có lỗi với nàng. Nam Vũ có lỗi với nàng. Trương Sở Sở có lỗi với nàng. Lam Cẩm Du có lỗi với nàng. Nam Tú Cẩm có lỗi với nàng. Nàng chịu quá nhiều phản bội cùng khổ sở, cho nên nàng muốn báo thù.

Nhưng nàng báo thù làm sao sẽ không tổn thương người vô tội đây? Cho tới bây giờ Nam Khởi chưa từng có lỗi với nàng, tuy nhiên bởi vì nàng báo thù, mà sinh ra tình cảm hoang đường như vậy, nhất định là rất khổ sở. Nàng làm như vậy, đúng không?

Chuyện cũ từng màn từng màn xông vào tim của nàng.

Từ khi nàng sanh ra, mẹ ruột nàng liền bắt đầu tính toán nàng, muốn nàng thay ca ca đi làm con tin, vì vậy mỗi ngày buộc nàng học tập những mưu kế buồn tẻ cùng ảm nhảm. Khi đó nàng còn nhỏ như vậy, những mưu kế cùng ảm nhảm đối với nàng mà nói, không chỉ là buồn chán, hơn nữa là đáng sợ cùng âm u.

Khi đó mẫu hậu luôn nói làm vậy vì nàng, mà nàng lại vì mẫu hậu mà nhẫn nhịn. Có khi đại tỷ sẽ len lén ôm nàng khóc, lúc đó nàng cũng không hiểu được thương tiếc cùng bất đắc dĩ trong mắt đại tỷ, lời kéo tay đại tỷ nói, “Đại tỷ đừng khóc, mặc dù học những thứ này mệt chết đi, nhưng Úc Tịch biết mẫu hậu là muốn tốt cho muội, cho nên muội sẽ nỗ lực.”

Mỗi khi khi đó, đại tỷ luôn khóc lớn hơn, ôm nàng thật chặt. Lúc đó nàng liều mạng vì mẫu hậu mà cố gắng, cho dù năm đó năm tuổi liền bị cha mẹ tàn nhẫn mang đến Đông Lâm, nàng cũng chưa từng oán một chút nào.

Ở Đông Lâm ngày càng thêm mịt mù tăm tối, mỗi ngày cẩn thận, nhận hết khi dễ, nếu không có Nạp Lan Thần Dật, nàng không biết nàng có thể vượt qua năm năm ở Đông Lâm hay không?

Sau khi trở lại Nam Hải, nàng cũng không cảm nhận được một tia ấm áp nào, bởi vì người kia sợ hãi bị Đông Lâm vạch trần lời nói dối, nàng phải mỗi ngày mỗi đêm sống trong cung điện, trải qua những ngày khổ khan mà nhắm mắt.

Nhưng vì mẫu hậu, nàng đều nhẫn. Cho đến cuối cùng, nàng mới biết, thì ra nàng sinh ra cũng chỉ là một con cò, thì ra mẫu hậu nàng chưa bao giờ từng chân chính yêu thương nàng, nàng ảm nhảm đã thành toàn cho người ta.

Vì quyền thế, người đó thậm chí không tiếc tự tay chúc rượu độc cho con mình uống!

Đời này, trừ đại tỷ, không có ai cho nàng một tia thân tình. Mà tình yêu, nàng cũng nhận lấy thất bại thảm hại.

Lòng tưởng rằng được giúp đỡ, thật ra thì là vực sâu. Hắn từng nói qua cả đời chỉ thích nàng, nhưng lại muốn cưới nàng cùng Nam Tú Cẩm cùng một lúc, nàng vì hắn ảm nhảm, vì hắn chịu hết mọi khi dễ cùng hành hạ của Nam Tú Cẩm.

Ngày thành hôn đó, nhìn hắn tự tay viết, hắn chỉ có cảm giác mới mẻ với nàng mà

thôi, nàng chỉ là một món đồ chơi của hắn mà thôi.

Những việc cũ này, hiện rõ mồn một trước mắt. Bao sao nàng có thể quên? Sở dĩ nàng có thể sống sót, có thể sống sót trong Ma Cung tràn đầy máu tanh hơn nữa còn ngồi lên vị trí Cung chủ Ma Cung, cũng là vì báo thù mà thôi, bảo nàng thu tay lại như thế nào đây? !

“Cung chủ, người đang nhìn cái gì vậy?” Tiểu Tuyết thấy Nam Úc Tịch vẫn ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi đưa tay quơ quơ trước mặt Nam Úc Tịch, ăn cần hỏi han.

Nam Úc Tịch nhìn cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, khoe môi hiện ra một nụ cười ý vị sâu xa, sâu kín thờ dài một cái, nói, “Không có gì. Ta đang suy nghĩ, tuyết mỗi năm đều như vậy, nhưng khi ngắm tuyết tâm tình lại khác nhau. Đại khái chính là người và vật không còn thôi.”

Nàng đã không thể trở về được rồi, hôm nay nàng là Cung chủ Ma Cung, mà không phải là công chúa Úc Tịch, không phép nàng nương tay, bằng không thứ chào đón nàng chính là vận kiếp bất phục.

Cõi đời này, vốn là cá lớn nuốt cá bé, nếu như người mềm yếu, rất có thể sẽ bị cắn nuốt. Hôm nay nàng đã là người trong cuộc, không cho phép nàng d[d][q[d mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tương kế tựu kế (*) !

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã là một tháng trời qua.

Vừa đó đã là một năm với cuối đông đầu xuân, rét lạnh vào đông hình như đã lặng lẽ nhạt dần để cho ánh mặt trời ngày xuân chiếu xuống thật ấm áp. Ngoài cửa sổ mưa xuân đã bắt đầu rả rích, phủ lên cảnh vật bên ngoài phòng một tầng khói cát mờ ảo, nhưng trong huyền ảo lại hiện lên một chút rực rỡ của mùa xuân.

Nam Úc Tĩnh một mình đứng trước cửa sổ, nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ mà con người đen tuyền dần dần hiện lên một tầng sương mù mờ mịt. Giống như đang lâm vào trầm tư mà đứng rất lâu, rồi nàng mới sâu kín thờ dài, nói với Tiểu Tuyết “Đi thôi. Cũng đã đến lúc nên đi phủ Thái Tử rồi.”

Hôm nay là sinh nhật của thái tử Nam Dân, Nam Dân mời các huynh đệ tỷ muội cùng đám người Nam Úc Tĩnh và Doãn Lưu Quang đi đến phủ Thái Tử chúc mừng sinh nhật.

Hôm nay, cũng là sinh nhật của Nam Úc Tĩnh.

Lúc Nam Úc Tĩnh đi ra ngoài sân thì Doãn Lưu Quang đã che dù ở đó mà đợi nàng. Khi nhìn thấy nàng đi ra thì trên mặt Doãn Lưu Quang liền lộ ra ý cười ôn nhu (*), đi vài bước đến trước mặt nàng mà ôn hòa nói “Chúng ta đi thôi.”

(*) ôn nhu : ôn là ấm áp, nhu là dịu dàng, nghĩa là ấm áp dịu dàng.

Nam Úc Tĩnh hơi hơi gật đầu, tiện thể cùng với Doãn Lưu Quang ra ngoài mà lên kiệu.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi từng giọt tí tách như trước, dường như không có xu hướng sẽ ngừng lại. Nam Úc Tĩnh ngồi trong kiệu, nàng hơi hơi vén rèm lên mà nhìn con mưa ngoài đó, đôi mắt lộ ra vài phần kín đáo.

Sinh nhật của Thái Tử Nam Dân ?! A, cái sinh nhật này chỉ sợ sẽ không được trôi qua bình yên đi.

Phái của Nam Dân cùng phái của Nam Khôi đã có xu hướng trở thành nước với lửa ở trên triều đình rồi, Nam Dân dựa vào đứa nhỏ trong bụng Doãn Lưu Nguyệt cũng tương đương với một phần hỗ trợ của Doãn gia nên hành vi càng thêm kiêu ngạo, mà phái của Nam Khôi nhìn như ngầm chịu đựng mọi nơi nhưng thật sự lại động tay chân không ít ở trong bóng tối.

Lúc này sinh nhật Nam Dân lại tổ chức buổi tiệc như thế này, muốn mời đám Nam Khôi, Nam Tú Cẩm và Lam Cẩm Du. Nàng hiểu rõ tính tình của Lam Cẩm Du, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Hôm nay chỉ sợ lại có trò hay để trình diễn rồi đây.

Sau khi kiệu của Nam Úc Tĩnh và Doãn Lưu Quang hạ xuống thì liền nhìn thấy Nam Dân cùng Doãn Lưu Nguyệt đứng trước cửa phủ mà đích thân chờ để nghênh đón bọn họ. Dù sao hiện tại Doãn Lưu Quang cũng xem như là nửa thế lực đứng sau của Nam Dân, mà nàng còn là đối tượng Nam Dân muốn mượn sức nhất, bọn họ (Nam Dân) đương nhiên sẽ không dám thất lễ với bọn hắn (Doãn Lưu Quang và Nam Úc Tĩnh).

Hôm nay Nam Dân mặc quần áo cùng trường bào kim sắc (màu vàng) đẹp đẽ quý giá, làm nổi bật lên khí thế ung dung của hắn. Khuôn mặt của hắn vốn cực kỳ xuất chúng, lại được quần áo sang trọng cao quý tôn lên nên đương nhiên sẽ giống như long chương phượng tư (*), chỉ là ánh mắt lại có đặc ý cùng nóng này liền liên tiếp phá hủy đi khí chất của hắn.

(*) Long chương phượng tư : màu sắc của rồng, dung mạo đáng vẻ của phượng hoàng (ví dụ như phong thái thoát tục)

Mà Doãn Lưu Nguyệt đứng ở bên cạnh hắn thế nhưng xem ra có vẻ bình tĩnh rất nhiều, trên mặt nàng mang theo ý cười dịu dàng, tay vẫn như cô tình vô tình mà vuốt ve bụng của mình. Doãn Lưu Nguyệt mang thai vẫn chưa đến hai tháng nên bụng của nàng hoàn toàn không nhìn thấy nhô lên, thế nhưng nàng lại thường xuyên vuốt ve bụng mình, có thể thấy được nàng đối với đứa nhỏ này cực kỳ yêu thương.

Dù sao tình mẫu tử chính là một tình trời sinh của nữ nhân, một khi mang thai đứa nhỏ thì dù người đó có xấu xa đến đâu thì cũng sẽ có mấy phần từ ái, liền ngay

cả Doãn Lưu Nguyệt cũng không ngoại lệ. Nhưng mà tại sao mẫu hậu thế nhưng có thể nhẫn tâm đối xử với nàng như vậy ? Có thể để năm ấy nàng mới 5 tuổi đi làm con tin, có thể giam cầm nàng trong thâm cung 3 năm, có thể tự tay đổ thuốc độc vào miệng nàng như vậy !

Thu hồi đau thương phần nộ chợt lóe trong mắt, Nam Úc Tĩnh lại lần nữa gọi lên nụ cười xinh đẹp mà thờ ơ, đôi mắt đen không mang theo chút cảm xúc dao động nào, nàng khẽ hất cằm lên, tao nhã mà cao quý như vậy đi tới trước mặt Doãn Lưu Nguyệt và Nam Dận.

“Lưu Quang, Quỳnh Lạc, rốt cuộc cũng chờ được các người đến nơi, mời vào !” Nam Dận không chờ bọn họ đi tới trước mặt đã bước nhanh đến chào đón, bày ra dáng vẻ thân thiện mà cười nói với bọn họ.

Doãn Lưu Quang nghe vậy thì chỉ ôn nhả (*) như trước mà hơi hơi gật đầu với Nam Dận, ôn hòa có lẽ nói “Đế Thái Tử điện hạ đợi lâu rồi, là Lưu Quang không phải.”

Mà Nam Úc Tĩnh lại là dáng vẻ từ chối cho ý kiến, không chút khách khí liền theo động tác tay của Nam Dận mà đi vào trong phủ Thái Tử. Nam Dận vốn còn cuốn cùng Doãn Lưu Quang hỏi han hai câu nhưng thấy Nam Úc Tĩnh đã dẫn đầu bước vào phủ Thái Tử thì không thể không nhanh chóng bắt kịp, dẫn đường cho Nam Úc Tĩnh.

Phủ Thái Tử được bố trí nhã nhặn sang trọng, thậm chí còn phải dùng từ xa hoa để hình dung. Trong sân viện to như vậy bày một cái bàn rất lớn, trên bàn được bày đầy đủ rượu và thức ăn rất phong phú, mà thế nhưng mấy cái chén chén đĩa đĩa này để là vàng ròng.

Nam Úc Tĩnh hơi hơi nhú mày, người ca ca này của nàng từ nhỏ luôn xa xỉ không chừng mực, thật sự không phải người được chọn làm minh quân. Có lẽ nếu Trương Sở Sở (Hoàng hậu - mẹ chị Úc Tĩnh) thật sự để cho chính Nam Dận đi làm con tin ở Đông Lâm thì hẳn sẽ không thành cái dáng vẻ như bây giờ rồi.

Nam Dận dẫn Nam Úc Tĩnh và Doãn Lưu Quang ngồi xuống, Nam Úc Tĩnh lại có hứng thú đánh giá một bàn nhiều người này. Ngoại trừ mấy đại thần thân cận của Nam Dận thì hẳn chỉ mời Nam Tú Cẩm cùng Nam Khởi hai người thân hoàng thất này thôi.

Đưa tay vuốt vuốt ly rượu trên bàn, Nam Úc Tĩnh mỉm cười nhìn Nam Tú Cẩm cùng Nam Khởi. Vì sao Nam Dận chỉ mời hai người bọn hắn, mục đích hết sức rõ ràng, chính là muốn mượn sinh nhật lần này mà đã kích bọn họ thật tốt một chút, để cho bọn họ nhìn thế lực của Nam Dận hẳn một chút mà bảo bọn họ biết khó mà lui đi.

Mà Nam Khởi cùng Nam Tú Cẩm là người sẽ biết khó mà lui sao ? Nếu là bọn họ thật sự sợ thế lực của Nam Dận thì ban đầu cũng sẽ không lựa chọn ngang bằng cùng với Nam Dận như vậy, không thể không nói Nam Dận thật sự là vô cùng ngu xuẩn. Hôm nay hẳn mời hẳn hai người tới cửa như vậy, trừ có thể trách mắng hai người bọn họ vài câu thì sợ là chẳng làm được gì, ngược lại hoàn toàn bại lộ thế lực của mình cho đối phương.

Nàng thật không biết tại sao mẫu hậu thông minh nhanh trí kia của mình lại dạy ra được người con trai như vậy, đại khái là do quá mức cưng chiều Nam Dận đi.

Nàng nhú mày nhìn về mặt ôn nhả của Nam Khởi cùng về mặt âm độc của Nam Tú Cẩm, khoe môi Nam Úc Tĩnh hiện lên một chút tươi cười nghiền ngẫm. Nam Tú Cẩm cùng Nam Khởi tuyệt đối không phải là nhân rồi mà buồn chán mà chạy tới thành người để Nam Dận trách mắng được. Nếu bọn họ lựa chọn đồng ý lời mờ tham dự buổi tiệc này của Nam Dận thì sợ là còn đánh chủ ý khác.

Hơn nữa nàng cũng muốn xem rốt cuộc bọn họ muốn giờ trò gì.

“Tú Cẩm trước tiên chúc Thái Tử ca ca sinh nhật vui vẻ, cũng chúc Thái Tử Trắc phi có thể sớm ngày sinh hạ lân nhi (*).” Nam Tú Cẩm giờ ly rượu đi tới trước mặt Nam Dận cùng Doãn Lưu Nguyệt, tươi cười rạng rỡ nói với Nam Dận cùng Doãn Lưu Nguyệt.

(*) Lân nhi : Con lân; ngày xưa nói hễ có đáng vương giả chí nhân ra đời thì có con lân hiện ra. Ở đây so sánh con lân với vị hoàng tử công chúa hay hoàng gia sắp được sinh ra.

Nam Dận hình như đối với Nam Tú Cẩm bỗng nhiên thân thiện mà cảm thấy kỳ quái. Thế nhưng nghĩ đến trước đó vài ngày bọn họ còn cùng nhau du hồ nên mặc dù phái của hắn và phái của Nam Khởi có xu hướng trở thành nước với lửa nhưng lúc đó hẳn cùng Nam Tú Cẩm và Nam Khởi cũng chưa từng vạch mặt nên Nam Dận chỉ hơi hơi ngăn ra sau liền ngửa đầu uống rượu.

Nam Úc Tĩnh ngồi một bên, chân mày khẽ cau lại, trong mắt thoáng hiện lên một tia sáng, con người đen như ngọc của nàng nhìn Nam Tú Cẩm, thì ra là Nam Tú Cẩm đánh cái chủ ý này sao ?

Mới vừa rồi khi Nam Tú Cẩm đến gần, nàng nhìn thấy trong không khí như có như không một chút mùi thơm thoang thoang, mùi thơm này là một loại thảo dược gọi là hoa Tang Tử. Hoa Tang Tử thường có thể dùng làm túi thơm mà đối với thân thể con người cũng không có hại, nhưng mà một khi gặp phải rượu thì liền hòa tan ở trong rượu, nếu là người bình thường uống cũng không có gì đáng ngại, nhiều nhất tiêu chảy mấy ngày nhưng mà phụ nữ có thai uống thì lại rất dễ sinh non !

Nam Tú Cẩm nhất định là biết tác dụng của loại thảo dược này, vì vậy vừa nãy mới cố ý đi tới trước mặt của Nam Dận cùng Doãn Lưu Nguyệt mời rượu. Vì chính là để mùi thơm đó hòa tan trong rượu của Doãn Lưu Nguyệt, sau đó để nàng uống thì liền sẽ không giữ được đứa bé trong bụng. Một khi đứa bé trong bụng Doãn Lưu Nguyệt khó giữ được thì lợi thế của Nam Dận sẽ giảm bớt, không chỉ mất đi trường tồn hoàng thất (*), hơn có thể vì vậy mà mất đi ủng hộ của Doãn gia.

(*) Trường tồn hoàng thất : Cháu đích tôn của hoàng gia.

Xử lý đứa bé trong bụng Doãn Lưu Nguyệt chính xác là một chuyện vừa đúng lúc nhưng thế lực của Nam Khởi hoàn toàn có thể âm thầm tiến hành mà không cần thiết phải chọn trong lần sinh nhật của Nam Dận để Nam Tú Cẩm tự thân động thủ. Nếu Nam Tú Cẩm chọn động thủ ở bữa tiệc thì tất nhiên là còn có mục đích khác.

Nếu sớm biết một khi tra ra được chuyện này là Nam Tú Cẩm làm thì sẽ khiến cho hai phái tiến một bước mà trở mặt. Lúc đó chỉ sợ cục diện chính trị của Nam Hải là vừa chạm vào là loạn lên thôi. Thứ Nam Tú Cẩm cùng Nam Khởi muốn tuyệt đối không phải là cái kết quả này.

Như vậy nếu Nam Tú Cầm tự mình làm chuyện này, còn chọn động thủ ở trong tiệc rượu rất rõ ràng là muốn giá họa rồi. Muốn giá họa cho ai đó sao ?

Khóe môi Nam Úc Tịnh nâng lên một nụ cười như có như không, chuyện này dường như có lẽ đã rất rõ ràng rồi, Nam Tú Cầm vốn chọn ở trong bữa tiệc động thủ chính là vì muốn giá họa cho một người nào đó trên bữa tiệc. Người kia không cần phải nói đó chính là nàng.

Giá họa cho nàng, thứ nhất có thể không biến sắc diệt trừ đứa bé trong bụng Doãn Lưu Nguyệt, chia rẽ quan hệ giữa Doãn gia cùng Nam Dận. Thứ hai có thể hoàn toàn đẩy nàng sang phía Nam Khôi, cùng phái của Nam Dận cắt đứt quan hệ.

Nhưng mà muốn hại nàng sợ là không có dễ dàng như vậy. Vậy nàng liền tương kế tựu kế, nhìn xem nàng (Nam Tú Cầm) muốn giờ trò gì !

Đưa tay cầm lên ly rượu rồi theo thói quen đặt ở chóp mũi người một chút, sau khi xác nhận không có vấn đề thì nàng mới uống một hơi cạn sạch, là rượu hoa tuyết thượng hạng.

Ánh mắt làm như lơ đãng lướt qua khuôn mặt của Nam Tú Cầm, chỉ thấy Nam Tú Cầm cũng đang nhìn nàng, khi đối diện với nàng (Nam Úc Tịnh) thì trong mắt nàng (Nam Tú Cầm) lại lóe lên vẻ kinh hoàng luống cuống, vội vàng cúi đầu gấp thức ăn mà làm bộ như không thấy gì. Nam Úc Tịnh không khỏi nhún nhún lông mày, có tật giật mình như vậy sao?

Mùi hương như có như không quanh quẩn ở chóp mũi Nam Úc Tịnh, trong mắt nàng lướt qua một tia sáng, nàng dùng chân di chuyển xung quanh dưới bàn một hồi thì quả nhiên phát hiện ra cạnh chân nàng một vật gì đó nho nhỏ. Nàng vươn mũi chân ra chạm vào một chút thì cảm thấy vật kia mềm nhũn, hình như còn mang theo một chút co dãn. Nếu như nàng đoán không sai thì đó nhất định là một chiếc túi hương.

Nam Tú Cầm mới vừa rồi nhất định là cố ý ném túi hương xuống dưới bàn rồi lên lút đã đến bên cạnh chân nàng, muốn mượn vật này để hãm hại nàng nhưng lại đúng lúc đối mặt với nàng, vì vậy mới có thể kinh hoàng luống cuống dò tìm mất đi như vậy. Nếu Nam Tú Cầm muốn hại nàng, vậy nàng liền lấy gây ông đập lưng ông !

Nàng không chút để ý mà vươn mũi chân ra, chính xác không sai lệch đã lại túi hương về phía Nam Tú Cầm. Nam Úc Tịnh tiếp tục khoan thai tự nhiên mà tự mình rót rượu, rượu bông tuyết thượng hạng này cũng không thể lãng phí một cách vô ích.

“Lưu Quang, bản Thái Tử gần đây công vụ bề bộn, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Lưu Nguyệt. Nàng có thai, một người như nàng nếu buồn bực cũng không tốt, nếu như người rảnh rỗi thì hãy thường xuyên tới đây thăm nàng. Dù sao người cũng là ca ca duy nhất của nàng, người cũng chỉ có nàng một người muội muội như vậy, đúng không ?” Rượu quá nửa tuần thì Nam Dận lại đột nhiên cười nói với Doãn Lưu Quang.

Lời này xem ra chỉ là tùy ý nói một chút, hi vọng Doãn Lưu Quang đến thăm Doãn Lưu Nguyệt, thật ra thì cũng là ở nói cho Nam Khôi, Nam Cẩm Tú cùng với Lam Cẩm Du rằng Doãn Lưu Nguyệt cùng Doãn Lưu Quang đây người thân cùng huyết thống. Doãn Lưu Quang chỉ có Doãn Lưu Nguyệt một người muội muội, hôm nay Doãn Lưu Nguyệt cũng đã mang thai, Doãn Lưu Quang mặc kệ như thế nào thì cũng sẽ đứng ở bên của hắn.

Dụng ý nồng nặc này của Nam Dận làm sao giấu giếm được Doãn Lưu Quang. Doãn gia chỉ là thế lực ngầm của Nam Hải, từ trước đến giờ đều không trực tiếp can thiệp vào nội bộ Nam Hải, đối mặt với Nam Dận lời khéo thì Doãn Lưu Quang có chút khó xử. Nhưng nhìn đến đáng về Doãn Lưu Nguyệt đáng thương nhìn hắn mà không mở miệng phản bác, chỉ ôn hòa cười nói “Lưu Nguyệt là muội muội của Lưu Quang, Lưu Quang đương nhiên sẽ không mặc kệ nàng. Chỉ là nàng đã gả cho Thái Tử, chuyện chăm sóc nàng vẫn là do thái tử làm thì sẽ tốt hơn nhiều.”

Doãn Lưu Quang nói lời này cũng vô cùng cẩn thận, không chỉ cho đủ mặt mũi của Doãn Lưu Nguyệt, hơn nữa cũng biểu thị lập trường của Doãn gia. Mặc dù Doãn Lưu Quang sẽ không vứt bỏ và coi nhẹ Doãn Lưu Nguyệt nhưng cũng sẽ không bởi vì Doãn Lưu Nguyệt liền hoàn toàn thiên vị Nam Dận, nhiều nhất chỉ là bảo vệ Nam Dận sẽ không bị thương tổn mà thôi.

Nam Dận nghe được ý tứ trong lời nói của Doãn Lưu Quang thì sắc mặt trở nên rất không dễ nhìn, dù sao Doãn Lưu Quang nói như vậy tương đương với việc ngay trước mặt Nam Khôi cho hắn một cái ra oai phủ đầu. Nhưng là nghĩ đến bây giờ hắn vẫn còn cần dựa vào thế lực của Doãn Lưu Quang nên hắn vẫn là vẻ mặt tươi cười mà bồi thêm “Tất nhiên, ta đương nhiên sẽ chăm sóc tốt Lưu Nguyệt !”

“Này chuyện lớn nhỏ trong triều đình như đều là do Tả Hữu Tướng xử lý đi ? Không biết Thái Tử ca ca đang bận rộn cái gì đây ?” Nam Tú Cầm nghe vậy cũng nhún nhún lông mày, khóe môi câu lên nụ cười châm chọc mà từ từ nói, “Đúng rồi, Thái Tử trách phi, có đôi lời mà Tú Cầm không biết có nên nói hay không đây.”

Nam Dận nghe được Nam Tú Cầm châm chọc mà sắc mặt càng thay đổi, trong tức giận mang theo vài phần lúng túng quát với Nam Tú Cầm “Tam muội ! Muội ở đây nói bậy bạ gì đó ?!”

“Thái Tử ca ca cần gì khăn trương như vậy, muội thế nhưng cái gì cũng chưa nói mà.” Nam Tú Cầm nghe được lời nói của Nam Dận, chỉ không sao cả nhún vai một cái, vẻ mặt tươi cười sâu xa mà nhìn Doãn Lưu Nguyệt.

Doãn Lưu Nguyệt vốn cũng thông minh, Nam Tú Cầm cùng Nam Dận cũng đã nói chuyện đến mức này rồi thì nàng tự nhiên cũng đã đoán được tám chín phần mười.

Sau khi nàng mang thai thì liền không thể cùng Nam Dận khuê phòng chi nhạc (*). Lúc mới đầu Nam Dận vẫn còn mỗi ngày ở bên cạnh nàng nói chuyện cùng nàng, sau lại lấy cớ công vụ bề bộn mà mỗi ngày đều đi ra ngoài, có lúc thậm chí đêm cũng không về ngủ. Thật ra thì trong lòng nàng rất hiểu rõ, Nam Dận cũng không phải thật đi làm việc công vụ gì rồi, 89% là đi nơi hoa bướm nhưng mà nàng lại ra về cái gì cũng không biết.

(*) Khuê phòng chi nhạc : khuê phòng chi nhạc nghĩ là khuê phòng dành cho thiếu nữ chưa có chồng để chơi vui vẻ. Nghĩa hiện đại là chi chuyện lạc thú động phòng vào đêm tân hôn giữa vợ chồng.

Dù sao Nam Dận cũng là thái tử, sau này chuyện như vậy nàng sẽ luôn không tránh được mà phải đối mặt, Nam Dận có thể gạt nàng thì ít nhất cũng chứng minh Nam Dận vẫn còn quan tâm đến cảm thụ của nàng, nàng cần gì phải đi vạch trần làm cho hai người đều không thoải mái đây ?

Vì vậy đối với lời nói có ngụ ý của Nam Tú Cầm, Doãn Lưu Nguyệt chỉ cười nhạt, ôn hòa lên tiếng “Công vụ rất nhiều, dù sao cũng phải có chút giải trí, đó vốn

cũng dễ hiểu thôi. Tú Cẩm công chúa cần gì phải để ý như vậy ?”

Nam Dận nghe vậy thì nhìn Doãn Lư Nguyệt bằng ánh mắt càng dịu dàng, hẳn thật đúng là cưới đúng người, không nghĩ tới Doãn Lư Nguyệt không ngờ lại được hạnh như vậy. Doãn Lư Nguyệt thấy ánh mắt của Nam Dận thì dịu dàng thùy mị nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nhưng khăn tay của nàng vậy mà lại khăn tay trong tay lại bị nàng nắm đến dường như muốn làm đứt. Nàng không phải thân, ngay cả nàng không thích Nam Dận nhưng đối mặt phu quân đi nơi hoa bướm thì làm sao nàng có thể vui vẻ chứ ? Chỉ là nàng lại không thể không giả vờ rộng lượng mà không quan tâm, thậm chí còn phải giúp Nam Dận nói chuyện.

“Ha ha, Thái Tử trác phi thật đúng là rộng lượng đấy.” Nam Tú Cẩm nghe vậy thì chỉ cầm khăn tay che miệng, ở trong mắt hàm chứa mấy phần châm chọc mà nhẹ nhàng cười nói.

Doãn Lư Nguyệt nghe vậy thì trong mắt lướt qua một tia hận ý, khăn trong tay càng bị xoắn được chặt hơn, nàng nặn ra nụ cười nhẹ nói với Nam Tú Cẩm “Cũng không phải là ta rộng lượng. Mặc dù Nam Dận người không thể ở bên cạnh ta nhưng ít nhất tâm vẫn ở bên cạnh ta . Dù sao cũng hơn vài người có người ở bên cạnh, tâm cũng không ở đó !”

Thật ra thì Doãn Lư Nguyệt cũng chỉ là thuận miệng nói, muốn giành lại chút mặt mũi mà thôi nhưng lại không có nghĩ đến vừa đúng chột trúng chỗ đau của Nam Tú Cẩm. Lam Cẩm Du là phu quân tốt nhất trong miệng mọi người, chưa bao giờ đi nơi bướm hoa mà mỗi ngày cũng sẽ trở về phủ cùng với Nam Tú Cẩm, đối với Nam Tú Cẩm cũng là cực kỳ dịu dàng. Chỉ có chính Nam Tú Cẩm hiểu, Lam Cẩm Du chính là giống trong miệng Doãn Lư Nguyệt, người đang bên cạnh nhưng tâm cũng không ở đó !

Đã nhiều năm như vậy, nàng vẫn liều mạng muốn đi vào trong lòng của Lam Cẩm Du nhưng mà dù thế nào cũng không đi vào được. Lam Cẩm Du đối tốt với nàng chỉ là bởi vì cần sự trợ giúp của nàng để giữ được quyền thế mà thôi, thậm chí có lúc nàng có thể từ trong nét mặt dịu dàng của hắn nhìn thấy không kiên nhẫn cùng chán ghét.

Sắc mặt nàng biến thành hết sức khó coi, Nam Tú Cẩm oán độc nhìn Doãn Lư Nguyệt một cái nhưng không nói thêm gì nữa. Mà Doãn Lư Nguyệt cũng là bị Nam Tú Cẩm làm giận quá nên liền ngửa đầu uống một ly rượu.

Nam Úc Tịch chỉ lười biếng mà thoải mái nhìn hai người bọn họ, giống như chỉ đang nhìn một màn kịch. Nam Tú Cẩm vì sao lại có ý lấy ra sai lầm của Nam Dận tới chọc giận Doãn Lư Nguyệt thì nàng rất rõ ràng, hoa Tang Tử kết hợp với rượu khiến tỷ lệ sinh non của phụ nữ có thai rất lớn. Nếu là phụ nữ có thai trong lúc uống rượu lại tức giận thì tỷ lệ sinh non càng lớn hơn, cho nên Nam Tú Cẩm làm như vậy là vì bảo đảm bảo đứa bé trong bụng Doãn Lư Nguyệt không giữ được.

Chỉ là vì sao Nam Tú Cẩm lại tức giận thì nàng có chút nhìn không ra. Chẳng lẽ là những lời này của Doãn Lư Nguyệt đâm trúng chỗ đau của nàng (Nam Tú Cẩm) ? Nhưng Lam Cẩm Du rõ ràng đối với nàng tốt như vậy, một mảnh tình thâm như vậy, nàng còn có cái gì chưa thấy đủ sao ?

“Ồi !” Doãn Lư Nguyệt uống liền hai ly rượu, lại cảm thấy trong bụng đau giống như lửa thiêu, ly rượu trong tay của nàng theo đó rơi xuống đất, hai lông mày của nàng nhíu chặt lại, hai tay ôm bụng vô cùng khổ sở kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ta cũng là người có thể ám toán?

Edit: Lãnh Thiên Nhi.

Màn đêm đen nhánh được những ngôi sao tô điểm, nhưng vẫn thua kém ánh sáng trong tròng mắt Nạp Lan Thần Dật, Nam Úc Tịch nhìn Nạp Lan Thần Dật, khỏe mỗi khẽ cười, nụ cười dịu dàng mà tràn đầy tình yêu say đắm còn chưa kịp mở ra hoàn toàn, đôi mày thanh tú của nàng bỗng dưng nhíu thật chặt lại, cũng ở đó một khắc nụ cười ngưng trệ.

Sát khí! Nồng đậm sát khí.

Cũng ở một khắc đó Nạp Lan Thần Dật đã nhận ra sát khí, trong mắt của hắn lướt qua một tia lạnh lùng, chậm rãi đứng dậy, giống như không có chuyện gì xảy ra, ưu nhã vô cùng nhìn rừng cây nhỏ bốn phía sườn núi.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh mà thông dong, giống như chỉ đang nhàn nhã tự đắc thưởng thức cảnh đẹp bốn phía, chỉ có trong con ngươi đen nhánh chiết xạ ra tình quang, mới có thể nhìn ra được ánh mắt sắc bén của hắn và toàn bộ tinh thần đề phòng.

“Ước chừng có một trăm người.” Ánh mắt sắc bén quét qua rừng cây bốn phía, lại giống như như không có chuyện gì xảy ra thu hồi ánh mắt, Nạp Lan Thần Dật vung tay áo bảo lên, đôi tay khép lại trong tay áo, dấn lỗ tai Nam Úc Tịch nói.

Bên trong con ngươi Nam Úc Tịch cũng thoáng qua một tia nặng nề, khỏe mỗi vén lên nụ cười lạnh lùng mà khát máu, trầm thấp nói bên tai Nạp Lan Thần Dật, “Đều là nhất đẳng cao thủ!”

Trên trăm tên nhất đẳng cao thủ! Là ai sẽ có thể lực lớn như vậy? Mà mục tiêu của 100 tên sát thủ rốt cuộc là ai? Là nàng hay là Nạp Lan Thần Dật?

Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật liếc nhau một cái, cất bước đi tới phương hướng xuống núi, bọn họ tay trong tay, đi giống như nhàn nhã tản bộ, không nhìn ra một điểm khẩn trương, ánh trăng trong sáng chiếu xuống trên người của bọn họ, làm cho bọn họ giống như đôi bích nhân.

“Người mặc đồ đỏ chính là Cung chủ Ma Cung. Chủ tử nói rồi, Cung chủ Ma Cung võ công cao cường, muốn chúng ta cần phải cẩn thận!” Ân ở trong bóng tối, sát thủ thấy Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật chuẩn bị xuống núi, đao trong tay lập tức nắm chặt một chút, dẫn đầu một thanh y nam tử trong mắt hiện ra sát ý, nhỏ giọng dặn dò những sát thủ sau lưng.

Trong mắt sát thủ sau lưng lóe lên một tia sợ hãi. Lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, danh tiếng của Quỳnh Lạc Cung chủ Ma Cung bọn họ đều không xa lạ. Tin đồn Cung chủ Ma Cung tính khí bất thường, giết người không chớp mắt, phạm người dám can đảm đắc tội với nàng, sẽ không có kết quả tốt.

“Đường Môn chúng ta và Ma Cung không có oán thù, vì sao chủ tử đột nhiên muốn chúng ta tới ám sát Cung chủ Ma Cung?” Một sát thủ ở sau lưng nhú mào, không nhận được hỏi.

Dẫn đầu là sát thủ áo xanh ánh mắt khế lệ hàn, lạnh lùng nhìn sát thủ sau lưng một cái, lạnh giọng nói, “Tâm ý chủ tử các ngươi có thể suy đoán sao! Còn không mau lên! Hôm nay nếu không giết được Quỳnh Lạc, các ngươi ai cũng đừng nghĩ còn sống trở về!”

Bị ánh mắt sát thủ áo xanh chấn nhiếp, những sát thủ kia chỉ đành phải cau mày, nhắm mắt xông ra ngoài, mà sát thủ áo xanh lại ẩn trong rừng cây, thừa cơ hành động.

Tên sát thủ áo xanh chính là sát thủ cao cấp nhất Đường Môn Mạc dạ, chỉ nghe phân phó từ Môn chủ Đường Môn, lần này dẫn theo trăm tên tinh anh Đường Môn tới ám sát Cung chủ Ma Cung, Môn chủ Đường Môn phân phó, cần phải giết Quỳnh Lạc.

Về phần nguyên nhân ám sát Quỳnh Lạc, hẳn cũng biết, nỗi khổ trong lòng không thể át chế hiện trên khóe môi, tầm mắt lạnh như băng lướt qua mặt của Nạp Lan Thần Dật, Mạc Dạ nhú mào.

Chủ tử vẫn thích Các chủ Ám các, thường chủ động đi tìm Các chủ Ám các, nhưng Các chủ Ám các luôn một bộ mặt lạnh với chủ tử, nhưng chủ tử cũng không nổi giận.

Ngày gần đây, chủ tử phát hiện Các chủ Ám các thế nhưng lại có liên lạc với Cung chủ Ma Cung, hơn nữa thường âm thầm nhìn Cung chủ Ma Cung ngẩn người, hình như động tình với Cung chủ Ma Cung, chủ tử không khỏi giận dữ, vì vậy mới phái bọn họ giết Cung chủ Ma Cung, chấm dứt hậu hoạn.

Chỉ là tình hình trước mắt, Cung chủ Ma Cung rõ ràng cùng nam tử mặc áo trắng này lưỡng tình tương duyệt, như thế làm sao sẽ có quan hệ với Các chủ Ám các? Nhưng mặc kệ chân tướng sự tình ra sao, chỉ cần là chủ tử phân phó, hẳn nguyện ý đi làm.

Nam Úc Tịch à Nạp Lan Thần Dật đi không được mấy bước, liền cảm thấy toàn bộ sát thủ bao vây. Áo đen che mặt, huấn luyện nghiêm chỉnh, vừa nhìn thì không phải là sát thủ đơn giản.

Bọn sát thủ bao vây Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật, trong tay nắm thật chặt binh khí, trong mắt mang theo vài phần sợ hãi, nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch - Nạp Lan Thần Dật, lại chậm chạp chưa động thủ.

“Thật là một trận chiến lớn! Các ngươi vây quanh bốn tọa như vậy, muốn làm cái gì?!” Nam Úc Tịch thấy sát thủ trước mắt, khinh thường nhú lông mày, trong mắt lộ ra cuồng ngạo không kèm chế được, trong giọng nói mang theo vài phần giễu cợt, thông thả hỏi.

Bọn sát thủ nghe được Nam Úc Tịch nói, vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm, tay của bọn họ nắm thật chặt đao, hình như đang do dự cuối cùng có lên động thủ hay không.

Nam Úc Tịch nhìn bộ dáng những sát thủ này do dự không quyết, khóe môi không khỏi hiện ra nụ cười đùa cợt, vẻ mặt không có mấy phần để ý, duỗi hai tay ra, mắt hơi nhắm, trong mắt hình như còn mang theo vài phần giao hoạt, bên trong tay áo đỏ tươi có dải lụa màu đỏ máu nhanh như điện chớp bay ra ngoài, mấy tên sát thủ gần nàng không kịp phòng bị liền mất mạng.

“Chẳng lẽ chủ tử các ngươi không có dạy cho các ngươi biết, sát thủ kiêng kỵ nhất chính là do dự giết người sao?” Thu hồi tơ lụa đỏ tươi, Nam Úc Tịch lười biếng vô cùng đứng trong vòng vây sát thủ còn lại, vẻ mặt cuồng ngạo không kèm chế được, làm gì có chút sợ hãi nào?

Nạp Lan Thần Dật đứng ở bên người Nam Úc Tịch, khóe môi hiện ra nụ cười ưu nhã vô song, ánh trăng chiếu trên người hắn, làm cho hắn như thần tiên không vướng bụi trần, từ ánh mắt sát thủ nhìn Nam Úc Tịch thì biết rõ, những sát thủ này nhất định là biết thân phận của Nam Úc Tịch, còn kiêng kỵ với Cung chủ Ma Cung như vậy, tất nhiên là sát thủ

giang hồ đã trải qua kinh nghiệm, xem ra đây là một cuộc tranh đấu thuộc về giang hồ.

Chỉ là rốt cuộc sát thủ môn phái nào muốn ám sát Nam Úc Tịch đây? Trên giang hồ có mấy tổ chức lớn. Ma Cung. Ám các. Đường Môn. phái Lạc Hà. Từ Trúc Lâm. Trong đó Ám các, Đường Môn, Ma Cung bởi vì làm việc tàn nhẫn, được gọi là giang hồ tà đạo, mà phái Lạc Hà và Từ Trúc Lâm là võ lâm chân chính.

Từ xưa chính tà bất phân, trong võ lâm, tự nhiên sẽ có phân chia chính tà, nhưng phái Lạc Hà và Từ Trúc Lâm luôn luôn tự xưng là danh môn chính phái, e là sẽ không làm chuyện ám sát như vậy. Hơn nữa nhìn những sát thủ này có huấn luyện nghiêm chỉnh, trên người đều có sát khí nồng đậm, vừa nhìn đã biết là sát thủ giết người chuyên nghiệp, tuyệt đối không phải người chính đạo.

Không phải Ám các, không phải Ma Cung, trong chốn giang hồ còn có ai có gan dám đối đầu với Nam Úc Tịch, hơn nữa còn có thực lực cường đại, cũng chỉ có Đường Môn rồi.

Vì sao Đường Môn phải động thủ với Nam Úc Tịch? ! Nữ nhân Đường Thiên Thiên này rốt cuộc muốn làm gì?!

Nạp Lan Thần Dật đang suy nghĩ, vốn dĩ bởi vì sợ hãi Nam Úc Tịch mà chậm chạp không dám ra tay, sau khi bọn sát thủ chứng kiến cảnh đồng bọn chết trong tay Nam Úc Tịch, vẻ sợ hãi trên mặt càng đậm, nhưng không hẹn mà cùng nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật đứng bên cạnh Nam Úc Tịch mà động thủ.

Bọn họ đều biết thân phận của Nam Ưc Tịch, nhưng lại không rõ ràng lắm thân phận và bản lĩnh của Nạp Lan Thần Dật, vì vậy phần lớn sát thủ bởi vì e ngại Nam Ưc Tịch, đều lựa chọn xuống tay trước với “Quả hồng mềm” Nạp Lan Thần Dật.

Đáng tiếc bọn họ đến chết cũng không biết, vì sao nam tử nhìn như trích tiên thanh nhã này, xuống tay tàn nhẫn và rất mạnh mẽ không thua kém Cung chủ Ma Cung một chút nào.

Ước chừng kịch chiến nửa canh giờ, vốn là trên trăm tên sát thủ giờ chỉ còn lại không tới năm mươi người. Nạp Lan Thần Dật một bộ áo bào trắng xuất trần vẫn như cũ bị máu tươi nhuộm đỏ, mấy sợi bạc thêu mẫu đơn cũng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ chói, giống như đóa mẫu đơn huyết sắc khoe sắc nở rộ.

Mà tay áo màu đỏ của Nam Ưc Tịch lại không nhìn ra sự khác biệt nào, vẫn là màu đỏ tươi chói mắt, không phân biệt được đâu là màu sắc ban đầu đâu là chỗ bị máu nhuộm đỏ, giữa lông mày Nam Ưc Tịch mang theo nồng đậm lạnh lùng, nâng nhìn qua tơ lụa huyết sắc trong tay, mặc dù không nhìn ra biến hóa quá lớn, nhưng nếu cẩn thận vẫn có thể nhìn ra màu sắc hơi đậm một chút, hơn nữa mang theo mùi máu tanh nồng đậm.

“A, các người là biết Hồng Lăng của ta lâu rồi không dính máu tanh, cho nên cố ý tới thỏa mãn sao?” Nam Ưc Tịch xinh đẹp nhũ lông mày, con ngươi đen nhánh giống như Tu La địa ngục, quét qua 50 tên sát thủ còn lại, khiến bọn họ thấy phải sợ mất mặt.

Tay của bọn hắn bắt đầu không ngừng run rẩy, thậm chí ngay cả binh khí trong tay cũng đã cầm không vững rồi.

Quá đáng sợ! Thật sự quá đáng sợ!

Bọn họ 100 người đều là nhất đẳng cao thủ Đường Môn, cả giang hồ đôi mắt, có thể thắng được bọn họ cũng không tính nhiều. Nhưng bọn hắn 100 người liên thủ, mà ngay cả đến gần hai người trước mắt cũng không thể! Chết một nửa huynh đệ, mà hai người kia nhưng ngay cả một chút thương thích cũng không có!

Chuyển ánh mắt kinh sợ từ trên người Nam Ưc Tịch sang người Nạp Lan Thần, ngay cả khi bộ áo trắng bị nhuộm thành màu đỏ như máu, nhưng hắn vẫn như cũ không tổn đến vẻ thanh nhã của hắn chút nào, khóe môi hắn còn mang theo nụ cười ôn nhu nhàn nhạt, trong con ngươi đen như mực mang theo cao nhã lạnh lùng không thể chạm tới.

Tất cả trong lòng sát thủ đều nghĩ giống nhau, nam tử trước mắt này rốt cuộc là ai?! Tại sao lại có võ công cao cường như vậy, sợ là cũng không kém Cung chủ Ma Cung là bao. Mà càng làm cho bọn họ sợ hãi hơn, nam tử này rõ ràng nhìn ôn nhã, nhưng thời điểm xuống tay lại ngoan tuyệt quyết đoán hơn bất luận kẻ nào, lúc hắn động thủ trên người tàn sát ra sát khí lạnh lùng, ngay cả bọn họ ngày ngày ở trong giết chóc cũng phải mặc cảm!

Mạc Dạ ẩn ở trong bóng tối quan sát cảnh tượng như vậy, trong mắt cũng không khỏi thoáng qua lo lắng. Cung chủ Ma Cung lợi hại, hắn biết rõ, vì vậy mới mang một trăm tên sát thủ đứng đầu đến.

Thời điểm thấy Nạp Lan Thần Dật đứng bên cạnh Nam Ưc Tịch, trong lòng hắn mừng rỡ, xem ra là một công tử phong độ nho nhã, tất nhiên sẽ không có công phu quá cao, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ trở thành yếu điểm của Nam Ưc Tịch. Nhưng hắn vạn lần không ngờ, võ công của bạch y công tử không kém Nam Ưc Tịch chút nào, mà hai người liên thủ đối phó 100 tên sát thủ, lại không có chút biểu hiện nào hoảng hốt!

Chủ tử phân phó, chỉ cần có thể giết Cung chủ Ma Cung, có thể không tiếc bất cứ giá nào. Nhưng bởi vì hắn sợ làm vậy sẽ khiến Đường Môn kết thù kết oán với Ma Cung, vẫn chưa muốn hiện thân, cũng không chịu dùng độc được Đường Môn. Nhưng khi nhìn tình hình bây giờ, nếu hắn không hiện thân dụng độc, chỉ sợ này 50 tên sát thủ còn dư lại này cũng phải trở thành vong hồn rồi!

Còn lại 50 tên sát thủ vây quanh Nam Ưc Tịch và Nạp Lan Thần Dật, nhưng cũng không dám tùy tiện động thủ nữa. Nam Ưc Tịch và Nạp Lan Thần Dật dựa lưng vào nhau, nhìn qua thì ưu nhã tự nhiên, thật ra thì đang âm thầm đề phòng. Kịch chiến nửa canh giờ, bọn họ đã tiêu hao quá nhiều hơi sức, mặc dù võ công của bọn họ cao hơn những sát thủ này rất nhiều, nhưng dù sao hai người khó địch nổi nhiều người, nếu tiếp tục đánh nữa, chỉ sợ tinh lực bọn họ sẽ cùng không đủ.

Nhanh như chớp giật một bóng dáng thoáng qua, Nam Ưc Tịch và Nạp Lan Thần Dật lập tức phòng bị ngừng thở, nhưng đã không kịp rồi. Mật độc Đường Môn, chỉ cần ngửi một cái, cũng đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng.

Mật độc Đường Môn “Ôn nhu hương”. Tên nó nghe có vẻ cực kỳ êm tai, nhưng cũng cực kỳ âm độc. Mặc kệ người võ công cao cường hơn nữa, chỉ cần nghe ngửi “Ôn nhu hương” này, độc sẽ xâm nhập lục phủ ngũ tạng, khiến người toàn thân rã rời, không có nửa phần hơi sức.

Độc này không gây chết người, chỉ là lợi hại hơn thuốc mê bình thường gấp mấy lần. Thế nhưng trong thời khắc sống còn, nếu trúng “Ôn nhu hương”, này tánh mạng vẫn có thể giữ được sao?

Nam Ưc Tịch mặc dù lập tức nín thở, thế nhưng vẫn hít vào một ít “Ôn nhu hương”, thân thể nhất thời mềm nhũn ra, trên tay không dùng được nửa phần hơi sức, nếu không phải bằng vào nghị lực hơn người, chỉ sợ bây giờ nàng đứng cũng không vững.

Mà 50 tên sát thủ cũng không may mắn thoát nạn, từng người một sơ lị trên mặt đất, chỉ là về mặt bọn hắn không kinh hoảng, “Ôn nhu hương” chỉ lợi hại hơn thuốc mê bình thường mà thôi, mặc dù bây giờ bọn họ từ chỉ vô lực, nhưng chỉ cần chờ sẽ có thuốc giải, độc này tự nhiên sẽ hết.

Nam Ưc Tịch đứng trước mặt nam tử áo xanh, nhũ mày lại, nàng tự nhiên biết này độc chính là “Ôn nhu hương”, mà nam tử đứng ở trước mặt nàng, nàng cũng đã gặp qua một lần.

Khóe môi hiện ra một nụ cười lạnh lùng, mặc dù giờ phút này ngay cả việc nàng đứng cũng cần có hơi sức thật lớn, nhưng khí thế của nàng vẫn như cũ không hề yếu, nàng lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt, từng chữ nói, “A, ta tưởng là môn phái nào có sự phô trương lớn như vậy, thì ra là Đường Môn? Ta Ma Cung và Đường Môn xưa nay nước giếng không phạm nước sông, đường Thiên Thiên làm như vậy, là có ý gì?!”

“Mạc Dạ phụng lệnh chủ tử, lấy tính mạng Cung chủ.” Mạc Dạ nghe được Nam Ưc Tịch nói, về mặt không biến hóa chút nào, trong con ngươi hẹp dài hàm chứa mấy phần lạnh lùng, đao trong tay đâm tới Nam Ưc Tịch.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Nam Ưc Tịch lạnh giọng quát lên, “Chờ một chút!”

Mạc Dạ nghe vậy, quả nhiên ngừng tay, mà giờ khắc này Nạp Lan Thần Dật đã quay lại, đứng ở bên người Nam Úc Tịnh, Nạp Lan Thần Dật đang chuẩn bị ngăn cản Mạc Dạ ra tay thấy thế cũng thu hồi ngón châm trong tay lại, như không có chuyện gì xảy ra nhìn Mạc Dạ.

Mẫu thân của hắn thân trúng kỳ độc, sinh hạ hắn một tháng, cũng bởi vì kịch độc xâm nhập lục phủ ngũ tạng mà chết, mà trên thân thể của hắn cũng dính kịch độc từ mẫu thân, vì vậy thân thể cực kỳ yếu đuối, nếu không phải dựa vào dược liệu quý giá, sợ là đã sớm mất mạng.

Cho đến khi năm tuổi kia gặp sư phụ, sư phụ chẳng những thay hắn áp chế độc tố, còn dạy võ công cho hắn, thân thể của hắn cũng mỗi một ngày một tốt lên, nhưng vì che giấu tài năng người đời, hắn giả trang thành đáng vớ tay trời gà không chặt.

Mà sư phụ dùng rất nhiều linh dược cho hắn, cũng chỉ có thể áp chế độc tố trong cơ thể của hắn, hàng năm mừng bảy tháng bảy, độc trong cơ thể hắn vẫn sẽ lại một lần nữa phát tác. Thời điểm phát tác, chính là đau đến không muốn sống. Độc này có thể nói hành hạ hắn hai mươi năm, nhưng trong họa được phúc, tạo cho hắn thân thể bách độc bất xâm.

Vì vậy, “Ôn nhu hương” mặc dù lợi hại, nhưng hắn vẫn cũng không trúng độc. Chỉ là hiện tại Nam Úc Tịnh trúng độc, nếu không có thuốc giải, về sau liền tứ chi cũng sẽ vô lực, trở thành phế nhân.

Mạc Dạ nếu dám dùng độc “Ôn nhu hương”, trên người tất nhiên đã mang theo thuốc giải, hắn vốn dĩ định ra tay với Mạc Dạ, đoạt lấy thuốc giải cho Nam Úc Tịnh, nhưng Nam Úc Tịnh đột nhiên kêu Mạc Dạ dừng tay, mà Mạc Dạ lại thật sự dừng tay lại, hắn cũng không tiếp tục ra tay, yên lặng theo dõi biến hóa.

Mạc Dạ nghe được Nam Úc Tịnh nói, sau khi ngừng tay, liền quan sát Nam Úc Tịnh. Theo ý hắn, hiện tại Nam Úc Tịnh trúng “Ôn nhu hương”, là tuyệt đối sẽ không giờ trở gian, hắn cũng không cần nóng lòng nhất thời động thủ. Hơn nữa xưa nay hắn nghe nói, Cung chủ Ma Cung rất có cốt khí, năm đó ở Ma Cung trong cuộc chiến đấu đoạt mạng treo lơ lửng, cũng chưa từng mở miệng cầu xin người khác một câu.

Hắn biết Cung chủ Ma Cung nhất định không phải một người sợ chết, như vậy, năng đột nhiên kêu hắn chờ một chút, rốt cuộc là vì cái gì?

Giờ phút này sắc mặt Nam Úc Tịnh đã trắng bệch như tờ giấy, trán của nàng rịn ra tầng mồ hôi mịn, hai chân đang không ngừng phát run, mắt thấy chân đã đứng không yên, thế nhưng cảm của nàng khẽ nâng lên, ánh mắt lạnh lùng, không nhìn ra chút nào nhếch nhác, nàng bễ nhễ nhìn Mạc Dạ, lạnh lùng nói, “Ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi một chút, nếu như ngươi giết chết ta rồi, mạng của ngươi cũng đừng mơ tưởng giữ được!”

Mạc Dạ nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, còn tưởng rằng Cung chủ Ma Cung sẽ nói cái gì, thì ra là muốn uy hiếp hắn, lạnh lùng nhìn Nam Úc Tịnh, Mạc Dạ tỉnh táo nói, thời điểm “Ta đang dùng ‘ôn nhu hương’ đối phó Cung chủ, cũng đã biết, Đường Môn và Ma Cung tất phải trở mặt. Nhưng người chân chính trung thành Cung chủ Ma Cung có bao nhiêu người? Nếu Cung chủ chết rồi, ngươi xác định Ma Cung có thể diệt được Đường Môn ta?”

“Ta nói là ngươi, không phải Đường Môn!” Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ lạnh lùng nâng lên khóe môi, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén nhìn Mạc Dạ.

Mạc Dạ nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia thiếu kiên nhẫn, đang chuẩn bị gợn đao đối phó Nam Úc Tịnh, đao trong tay lại đột nhiên rơi xuống đất, tay hắn che bụng, trên mặt xuất hiện khổ sở vận vẹo, trừng to mắt mà nhìn Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh thấy thế, căng thẳng trong mắt rốt cuộc thoáng buông lỏng, môi nàng hiện lên nụ cười vô cùng xinh đẹp, từ từ ngồi chồm xỏm xuống, lười biếng thưởng thức vẻ mặt khổ sở của Mạc Dạ, chậm rãi nói, “Đường Môn được xưng có thể giải tất cả kỳ độc thể gian, ta đây ‘ếch ngồi đáy giếng’, Đường Môn cũng không phải là giải không được. Nhưng không cần ta nhắc nhở, ngươi cũng có thể rõ ràng, trong thời gian một nén nhang nếu không có thuốc giải, thất khiếu ngươi sẽ chảy máu mà chết!”

Một ngồi xỏm xuống, Nam Úc Tịnh liền cảm thấy một trận choáng váng, thật ra thì nàng cũng không phải thật muốn ngồi xỏm xuống châm chọc Mạc Dạ, chỉ là bởi vì hai chân của nàng thật sự chống đỡ không nổi nếu nàng tiếp tục đứng sẽ rất mệt, nàng thật sự sắp đứng không nổi! “Ôn nhu hương” quả nhiên lợi hại vô cùng!

Nhưng Nam Úc Tịnh biết, giờ phút này nếu nàng lộ ra một tia ti mỉ yếu, rất có thể sẽ gặp phải độc thủ Mạc Dạ. Nàng trúng độc Mạc Dạ, Mạc Dạ cũng trúng độc của nàng, bọn họ cũng hiểu rõ ràng trên người đối phương có thuốc giải, cho nên chỉ cần người nào ra tay giết đối phương trước, thuốc giải tự nhiên có thể lấy được.

“Ngươi không chịu giao ra thuốc giải cũng không sao, dù sao sau một nén nhang, ta cũng có thể tìm được thuốc giải. Ta không ngại làm phế nhân trong một nén nhang, đổi tính mạng năm mươi người này cho ngươi!” Ánh mắt Nam Úc Tịnh sáng quắc nhìn Mạc Dạ, bên trong ánh mắt mang theo xinh đẹp mà tàn nhẫn cực điểm.

Giờ phút này trong bụng Mạc Dạ giống như lửa thiêu, đau nhức khó nhịn, hắn cau mày nhìn Nam Úc Tịnh, nhìn nàng vẫn lười biếng mà lạnh nhạt như cũ nhìn hắn, trong lòng không khỏi bội phục nghị lực Nam Úc Tịnh, hắn chưa bao giờ từng thấy người trúng “Ôn nhu hương” còn có thể kiên trì lâu như vậy.

Trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc, nhìn về phía nam tử thanh nhã đang đứng thẳng, trên mặt của hắn mang theo vẻ hồ hững, một đôi mắt màu đen nhìn Cung chủ Ma Cung, mang theo cung chiều và thương yêu, trừ lần đó ra, nhìn lại không lộ ra chút vẻ mặt nào.

Hắn rõ ràng trúng “Ôn nhu hương”, tại sao lại giống như không có chuyện gì? Cho dù nghị lực cường đại hơn nữa, cũng không thể làm được như thế!

Nạp Lan Thần Dật chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Nam Úc Tịnh, để cho nàng tựa vào trong ngực của hắn, như vậy nàng cũng sẽ không có phản chạt vật, cũng không cần kiên trì khổ cực như vậy.

Vừa nhìn rõ ràng nàng đã kiệt sức, nhưng vẫn là xinh đẹp đứng trước mặt của hắn, tim của hắn đã sắp muốn bể rồi. Nàng vẫn luôn quật cường như vậy, quật cường khiến cho hắn thấy đau lòng.

“Thần Dật, ngươi không có việc gì?” Mới vừa rồi chuyên tâm đối phó Mạc Dạ, không được phép một chút thất thần, vì vậy Nam Úc Tịnh chưa từng chú ý tới tình trạng Nạp Lan Thần Dật, chỉ cho là hắn cũng giống như nàng kiên cường chống đỡ, nhưng bây giờ tựa vào trong ngực Nạp Lan Thần Dật, nhìn gò má như ngọc của hắn, nơi nào có nửa phần dấu hiệu trúng độc?

“Thuở nhỏ thân thể ta trúng kỳ độc, sự phụ vì cứu ta cho ta ăn rất nhiều linh dược, cũng không thể hoàn toàn giải được độc kia, nhưng cũng vì vậy luyện thân thể ta thành bách độc bất xâm.” Nạp Lan Thần Dật nghe được Nam Ưc Tịnh nói, khoe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhìn Nam Ưc Tịnh dịu dàng giải thích.

Nam Ưc Tịnh nhìn về mặt Nạp Lan Thần Dật chẳng hề để ý, nghe giọng hân bình tĩnh vô cùng, đột nhiên cảm thấy một loại đau lòng không rõ, thuở nhỏ thân trúng kỳ độc, đến nay không thể hoàn toàn giải trừ tận gốc, có thể thấy được độc này lợi hại, cũng có thể thấy những năm gần đây hẳn bị bao nhiêu khổ sở, thế nhưng hẳn lại nói nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi.

Mà Mạc Dạ ở một bên nghe được Nạp Lan Thần Dật nói, cũng kinh ngạc tròn to hai mắt, cõi đời này người bách độc bất xâm, hẳn chỉ biết một, đó chính là Các chủ Âm các!

Hắn chưa thấy qua hình dáng chân thực của Các chủ Âm các, chẳng lẽ lại ưu nhã tuyệt đại như vậy sao? Cũng khó trách chủ tử một mực thâm tình với hắn.

Mang theo vài phần không xác định, Mạc Dạ nhìn Nạp Lan Thần Dật, cất tiếng hỏi, “Các chủ Âm các?!”

“Giao thuốc giải ra đây.” Nạp Lan Thần Dật chẳng nói đúng sai gạt đầu một cái, nhìn về phía Mạc Dạ lạnh lùng nói ra, trong mắt của hắn mang theo nhàn nhạt thâm trầm lạnh lùng không kiên nhẫn, tiếp tục nói, “Người trở về nói cho Đường Thiên Thiên, nếu nàng ta còn dám động đến một lông tơ của Quỳnh Lạc, đừng trách ta không nể mặt!”

Mạc Dạ thấy Nạp Lan Thần Dật thừa nhận thân phận, lại nghe đến lời Nạp Lan Thần Dật nói, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp, hắn chậm rãi từ trong lòng ngực lấy ra thuốc giải, không có đưa cho Nạp Lan Thần Dật, mà là tiếp tục nói, “Các chủ! Chủ tử động thủ với Cung chủ, tất cả đều là bởi vì người. Nhiều năm như vậy, chủ tử đối với người một tấm chân tình, người không chút động tâm sao?!”

“Ta đã sớm nói qua, trong tâm của ta đã có người, ai cũng không vào được. Mà Quỳnh Lạc, chính là người trong lòng ta!” Nạp Lan Thần Dật lạnh lùng nhìn Mạc Dạ, hình như đối với lời Mạc Dạ nói hắn thờ ơ hờ hững, hắn cầm lấy thuốc giải trong tay Mạc Dạ, đưa cho Nam Ưc Tịnh ăn vào.

Sau khi Nam Ưc Tịnh ăn thuốc giải vào, cảm thấy lực lượng trong thân thể từ từ trở lại, tứ chi cũng lần nữa tràn đầy lực lượng, nhưng chân mày nàng nhíu thật chặt lại vào nhau.

Nạp Lan Thần Dật biết Đường Thiên Thiên, hơn nữa hình như có quan hệ không nhỏ với Đường Thiên Thiên. Nghe ý của Mạc Dạ, hình như Đường Thiên Thiên lần này lấy tính mạng nàng, cũng là bởi vì phát hiện Nạp Lan Thần Dật yêu nàng?

Đường Thiên Thiên có thích Nạp Lan Thần Dật hay không, không có nửa phần quan hệ đến nàng. Bởi vì mặc kệ Đường Thiên Thiên thích hay không thích, Nạp Lan Thần Dật sẽ chỉ là của nàng! Cái nàng để ý là thái độ Nạp Lan Thần Dật.

Trong mắt Nạp Lan Thần Dật mặc dù có thiếu kiên nhẫn và lạnh lùng, nhưng cũng có ả nhân. Rốt cuộc giữa hắn và Đường Thiên Thiên có quan hệ gì, phải để cho hắn ả nhân hành động của Đường Thiên Thiên?

Mạc Dạ cũng quan sát Nam Ưc Tịnh, Các chủ Âm các xác thực cũng sớm cự tuyệt chủ tử, hắn nói trong lòng của hắn đã có người, ai cũng không vào được. Nhưng chủ tử vẫn tới hỏi, hẳn cũng chỉ nói từ từ kia không rõ tung tích, nhưng mặc kệ tìm được nàng hay không tìm được nàng, hắn cũng vẫn tiếp tục tìm.

Nhưng nữ tử thần bí kia, vì sao biến thành Cung chủ Ma Cung? Nếu như người trong lòng Các chủ Âm các thật sự là Cung chủ Ma Cung, như vậy thì sao hắn nói không tìm được tung tích nữ tử kia?

Mạc Dạ nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, mà lúc hắn đang hết sức nghi hoặc, một giọng nói đẹp hàm chứa lạnh lùng cắt đứt suy nghĩ của hắn, “Đây là thuốc giải. Cũng trở về thay ta chuyển lời cảnh cáo cho Đường Thiên Thiên, Ma Cung và Đường Môn kết thành thù này! Nếu nàng còn giành nam nhân với ta, vậy ta sẽ theo đến cùng!”

Mạc Dạ nhận lấy thuốc giải, sau khi ăn vào điều khí một cái, đang muốn đứng dậy cho 50 tên sát thủ còn lại uống giải dược, tuy nhiên lại bị Nạp Lan Thần Dật ngăn lại, Nạp Lan Thần Dật lạnh nhạt mà ưu nhã nhìn Mạc Dạ, chậm rãi nói ra, “Ta giữ lại tính mạng của người, là muốn người trở về nói cho Đường Thiên Thiên lập trường của ta. Những người này, ta không nói bọn họ có thể rời đi!”

“Người phải giết bọn họ?!” Mạc Dạ kinh ngạc nhìn Nạp Lan Thần Dật, hắn vẫn biết tính tình Các chủ Âm các cực kỳ lạnh lẽo ngoan tuyệt, có lẽ là hôm nay nhìn hắn mặc y phục áo trắng, nhìn rất ôn nhã xuất trần, vì vậy thời điểm nghe lời hắn nói, mới đặc biệt kinh ngạc thôi.

Nạp Lan Thần Dật đối với những người này không có một chút cảm xúc nào, nhìn đám sát thủ trúng “Ôn nhu hương” xụi lơ đầy trên đất, trong mắt hắn mang theo một tia khinh thường nhàn nhạt và lạnh lùng thấu xương, không nhanh không chậm nói từng chữ, “Người muốn tổn thương Quỳnh Lạc, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua.”

Mạc Dạ còn muốn nói tiếp cái gì, lại thấy ánh mắt Nạp Lan Thần Dật chậm rãi nhìn qua, ánh mắt này đen tuyền giống như băng tuyết trên đỉnh Tuyết Sơn, lạnh lẽo vô tình, lời của hắn cũng lạnh lẽo như vậy, “Bây giờ người rời đi, hoặc là, chết cùng bọn họ. Nếu là người lựa chọn về sau, ta cũng không ngại thành toàn cho người. Mặc dù ta không muốn nhìn thấy Đường Thiên Thiên, nhưng phải một người đi cảnh cáo nàng ta, cũng không khó.”

Từ ngữ lạnh lẽo không cho phép được thương lượng của Nạp Lan Thần Dật, Mạc Dạ biết Nạp Lan Thần Dật tuyệt đối không phải đang nói đùa, hôm nay hắn chịu bỏ qua cho mình một mạng, cũng hoàn toàn là nhìn mặt mũi của chủ tử, không đúng, phải nói là nhìn mặt mũi của Lão Môn Chủ, những năm gần đây, nếu không phải bởi vì nhờ quan hệ Lão Môn Chủ, chỉ sợ chủ tử đã sớm chết ở trong tay của hắn rồi.

Nam tử này quá mức tuyệt tình lạnh lùng, giống như tất cả đều không thể rung chuyển được một chút tâm tư nào của hắn. Ánh mắt lướt qua Nạp Lan Thần Dật, nhìn về phía Nam Ưc Tịnh. Thật không biết Cung chủ Ma Cung này dùng phương pháp gì, lại có thể khiến cho một người lạnh lùng như vậy yêu đến thâm trầm.

Có lẽ, người lạnh lùng bạc tình mới thật sự yêu thâm trầm không thay đổi. Bởi vì bạc tình, cho nên một khi động tình, chính là thâm tình không dứt.

Sau khi Mạc Dạ đi, Nạp Lan Thần Dật lạnh nhạt quét qua sát thủ trên đất, tay áo bào khẽ nâng lên, trời đầy ngân châm tinh chuẩn bay về phía cổ họng mỗi một người sát thủ, vào lúc buổi tối này, ngân châm giống như mưa sao sa hoa mỹ, nhưng cũng không phải biến thành lăng mạn, mà là vắng lặng một cách chết chóc.

Toàn bộ sát thủ còn lại bị mất mạng, không một người sống sót.

Nam Úc Tịch hồ hững quét qua thi thể nằm đầy đất, giống như chẳng thấy cái gì cả, chậm rãi đi tới bên người Nạp Lan Thần Dật, nhìn ánh mắt của hắn hỏi, “Người và Đường Thiên Thiên có quan hệ như thế nào?”

Nàng chưa bao giờ trực tiếp hỏi vấn đề như vậy. Bởi vì nàng cảm thấy, coi như nàng hỏi, cũng sẽ không nghe được đáp án chân chính, vì vậy, nàng đã sớm thành thói quen thông qua bản lãnh của mình đi thăm dò, mà không phải đi hỏi người khác.

Nhưng đôi mắt Nạp Lan Thần Dật, nàng tin tưởng hắn sẽ không lừa nàng, hơn nữa trong lòng nàng quanh quẩn nghi ngờ vô cùng lo lắng, một khắc nàng cũng không đợi được.

“Phụ thân của nàng là sư phụ của ta.” Nạp Lan Thần Dật nghe được Nam Úc Tịch trực tiếp hỏi như thế, chẳng những không có không vui, ngược lại còn hiện lên nụ cười, cung chiêu nhìn Nam Úc Tịch, dịu dàng lên tiếng.

Hoá ra là như vậy .

Mặc dù nàng không thường nghe Nạp Lan Thần Dật nói tới sư phụ của hắn, nhưng Nạp Lan Thần Dật rất cảm kích và kính ngưỡng sư phụ hắn, nàng hiểu rõ ràng. Dù sao sư phụ của hắn thay hắn áp chế độc tính, dạy hắn võ công, đối với hắn có ân cứu mạng và ân tái tạo, có thể nói là ân trọng như núi, Nạp Lan Thần Dật bởi vì sư phụ hắn mà ẩn nhẫn Đường Thiên Thiên, cũng có thể hiểu được.

“Sư phụ người vẫn khỏe chứ?” Nam Úc Tịch tiếp tục hỏi, nói thật, bây giờ nàng là người có thù tất báo, Đường Thiên Thiên đắc tội nàng, nàng vốn không có ý định bỏ qua cho Đường Thiên Thiên, nhưng phụ thân Đường Thiên Thiên lại chính là sư phụ Nạp Lan Thần Dật, nàng nguyện ý nhịn xuống chuyện ngày hôm nay.

Bởi vì nếu như không có sư phụ Nạp Lan Thần Dật, cũng không có Nạp Lan Thần Dật ngày hôm nay, cũng không có chuyện nàng và Nạp Lan Thần Dật gặp được nhau lần nữa và yêu nhau, cho nên, trong lòng của nàng thật ra thì cũng rất cảm kích sư phụ Nạp Lan Thần Dật, nếu có cơ hội, nàng cũng muốn nói lên một tiếng cảm ơn với hắn.

Trên mặt Nạp Lan Thần Dật vốn dĩ bình tĩnh thong dong giờ lại hiện ra một tia bi thương, hắn giương đôi mắt, nhìn lên ánh trăng sáng, trong mắt có một tia đau thương, giọng nói của hắn như bị nghẹn lại, chậm rãi nói ra hai chữ, “Chết rồi.”

Nam Úc Tịch nghe được lời Nạp Lan Thần Dật nói, có chút dừng lại, nàng thật sự không ngờ sẽ là kết quả như vậy, có chút áy náy ôm lấy Nạp Lan Thần Dật, Nam Úc Tịch buồn bực nói, “Thần Dật, về sau có ta đồng hành cùng người.”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, đưa tay thon dài như ngọc chỉ ra, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Nam Úc Tịch, khoe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt, trong mắt mang theo mấy phần mê ly của hồi ức, tiếp tục nói, “Trong lòng ta, sư phụ và mẫu thân giống nhau, vẫn luôn ở đây.”

Nam Úc Tịch nhìn đôi mắt Nạp Lan Thần Dật, khoe môi nâng lên nụ cười dịu dàng, nói từng chữ, “Còn có ta, cũng sẽ luôn ở bên cạnh người.”

“Ừ.” Nạp Lan Thần Dật nhẹ nhàng lên tiếng, chắc chắn như thế, hắn nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt hiện ra một tia áy náy, tiếp tục nói, “Hôm nay là sinh nhật của người, vừa ra lại náo loạn như vậy. Trước khi sư phụ lâm chung nhờ ta chăm sóc Đường Thiên Thiên, ta không thể động thủ đối với nàng ta, Úc Tịch, người có trách ta không?”

“Ta làm sao trách người được? Đối với sư phụ người, ta giống người một lòng cảm ơn, nếu đó là nguyện vọng lúc hắn lâm chung, sao ta có thể ép người vì ta mà đi làm trái đây?” Nam Úc Tịch nghe được lời Nạp Lan Thần Dật nói, cũng cười nhẹ, nói.

Nàng nguyện ý vì Nạp Lan Thần Dật mà không đi so đo. Cái so đo này không không là nhẫn nhịn, mà khi đã yêu Nạp Lan Thần Dật, sẽ cảm nhận được cảm giác của Nạp Lan Thần Dật, bởi vì thương hắn, cho nên cảm kích người tới cứu hắn, bởi vì cảm kích, cho nên có thể không so đo.

“Nhanh như vậy liền thu thập xong rồi! Làm hại ta vội vàng một chuyến!” Tề công tử tùy tiện đột ngột vang lên trong sườn núi nhỏ yên tĩnh.

Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịch mới vừa vặn phản ứng kịp, gương mặt tuần tú của Tề công tử đã xuất hiện trước mặt bọn họ, Tề công tử nhìn bọn họ một cái, khoa trương dẽ xuống lỗ mũi, tiếp tục nói, “Ai nha, nặng mùi máu tươi như vậy!”

Tiếp, không đợi Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịch có bất kỳ phản ứng, Tề công tử lại tự nhiên liếc mắt nhìn hướng trên sườn núi, dưới ánh trăng miễn cưỡng thấy rõ trên sườn núi có trên trăm cỗ thi thể, tốt có chút hăng hái đếm, “Một, hai, ba. . . 17, 18, 19. . . Ai ai! Ngán ngủ này nửa canh giờ, các người giết nhiều như vậy?!”

“Những người khác đâu?” Nạp Lan Thần Dật hình như sớm đã thành thói quen với tính tình Tề công tử này, hắn nhàn nhạt nhìn Tề công tử một cái, giọng nói ôn nhả mà bình thản.

Tề công tử thấy Nạp Lan Thần Dật không có chút cảm xúc gợn sóng nào, đành bắt đầu đi bừa bãi, tiếp tục nói, “Ta để cho bọn họ chờ dưới chân núi đợi tín hiệu của ta rồi. Ta biết ngay người nhất định xử lý được, người thấy ta thông minh không?”

“Này uy uy! Người dừng đi! Ta thông minh như vậy người cũng không khen ta hai câu?” Tề công tử tự mình đắm chìm trong say mê, lại thấy Nạp Lan Thần Dật đang lôi kéo tay Nam Úc Tịch đi về phía trước, coi như không nghe ý tứ hắn nói chút nào, hắn nhanh chóng vọt tới trước mặt của Nạp Lan Thần Dật, ngăn hắn đi, hỏi.

Nam Úc Tịch nhú mày nhìn Tề công tử một cái, Tề công tử quả nhiên giống theo như đồn đãi nói, phóng đảng không kèm chế được, chỉ là tính cách này quá phóng đảng đi? Cái này đã không chỉ là phóng đảng không kèm chế được, mà là om sòm vô cùng.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Tề công tử nghe được Tề công tử nói chuyện, rồi đến hôm nay nghe được Tề công tử nói nhiều lời, ấn tượng của nàng đối với Tề công tử có thể nói là rớt xuống ngàn trượng.

“Người thật thông minh.” Nạp Lan Thần Dật nhủ mảy nhìn Tề công tử một cái, khỏe môi ôn nhã cười yếu ớt, bên trong đáy mắt lướt qua một tia giao hoạt, tiếp tục nói, “Người đã thông minh như vậy, thì cũng không cần gọi bọn hắn đi lên hỗ trợ. Chính người tự mình mang thì thể đi xử lý đi.”

Nghe được lời Nạp Lan Thần Dật nói, Tề công tử mới vừa vận gương lên khỏe miệng lập tức rũ xuống, hắn có chút khổ não nhìn Nạp Lan Thần Dật, trên mặt lộ ra một nét mặt bi thương, khoa trương nói: “Công tử, người cũng quá không có nhân tính rồi, nhiều thì thể như vậy một mình ta xử lý sao được, đối hóa cốt thủy đến mức tay bị rút gân mất!”

“Cái này gọi là, biết lắm khổ nhiều.” Nam Úc Tịch nghe vậy, có chút hăng hái khỏe môi hiện lên nụ cười hài hước giao hoạt, nhìn Tề công tử từ từ cười nói, một bên tay lôi kéo Nạp Lan Thần Dật đầu cũng không quay lại liền rời khỏi.

Cả sườn núi nhỏ chỉ còn lại có một người Tề công tử và thì thể khắp núi, Tề công tử bị phản giữa mặt lên trời hét, hắn cảm thấy Nạp Lan Thần Dật đã quá phúc hắc rồi, còn tìm một nữ nhân phúc hắc như vậy, hai người bọn họ ở chung một chỗ, về sau cuộc sống của hắn làm sao có thể qua nổi!

“Ta đội, ta đội, ta đội đội!” Tề công tử bị phản vô cùng ở sườn núi nhỏ nhảy lên hạ xuống xử lý thì thể, Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật đã đi tới chân núi.

“Thiếu chủ.” Mọi người chờ ở dưới sườn núi thấy Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịch đi xuống, rồi rít cung kính vô cùng đối với Nạp Lan Thần Dật nói.

“Tốt lắm, không sao, tất cả các người đi xuống thôi.” Nạp Lan Thần Dật thoáng nhìn qua mọi người, nhân nhạ nói phân phó, những người đó nghe vậy, liền lập tức biến mất trong màn đêm, bản lĩnh bất phàm.

Nghe những người này kêu Nạp Lan Thần Dật là Thiếu chủ, Nam Úc Tịch cũng đã đoán được những người này nhất định là gia nhân của Lạc gia Đông Lâm, nhưng Nạp Lan Thần Dật rõ ràng là Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm, làm sao lại thành Thiếu chủ Lạc gia? Như vậy Thiếu chủ Lạc gia chân chính đang ở nơi nào?

“Thần Dật, người làm Thiếu chủ Lạc gia, như vậy Lạc Huyền Lăng chân chính đi nơi nào?” Nam Úc Tịch nhìn mọi người đã biến mất, nhủ mảy hỏi.

Nạp Lan Thần Dật không sao cả nhún vai một cái, ngoái đầu nhìn lại sườn núi nhỏ, trong mắt mang theo một tia ôn hòa và hài hước, từ từ nói, “Trên chân núi xử lý thì thể đấy.”

Nam Úc Tịch nghe vậy, không khỏi nâng lên nụ cười. Thì ra là Tề công tử mới thật sự là Lạc Huyền Lăng? Nhìn tính tình Tề công tử này không câu chấp mà tự do, có lẽ bởi vì không chịu nổi trời buộc của thân phận thiếu chủ, cho nên lựa chọn tặng thân phận cho Nạp Lan Thần Dật, mà bản thân thì tự do tự tại tiêu dao giang hồ.

Nam Úc Tịch đoán không sai, Tề công tử vốn chính là nghĩ như vậy, thể nhưng không tiêu dao được mấy năm, lại trúng bẫy của Nạp Lan Thần Dật, ngoan ngoãn trở lại thay hắn làm việc, từ đó không có cuộc sống tự do!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Bức hôn? Bồn tọa không lấy!

Yến sinh thân của Nam Dận mời Nam Khởi cùng Nam Tú Cầm, vốn muốn điều vô dương oai, lấy le một chút ưu thế của d/d;ldq hắn, nhưng cuối cùng nhận lấy kết quả “Tiền mất tật mang”.

Trong bụng Doãn Lưu Nguyệt không còn đứa bé, hơn nữa bởi vì không có chứng cứ, Nam Dận biết rõ chính là do Nam Khởi hoặc Nam Tú Cầm gây nên, lại không làm gì được bọn họ. Nhưng hài tử của hắn chết, Nam Dận sao có thể coi như không có chuyện gì xảy ra được?

Vì vậy, trong triều đình, bè phái của Nam Dận cùng bè phái của Nam Khởi tranh nhau càng thêm kịch liệt, hai phái kết bè kết cánh, tạo thành thế cục không thể nào ngăn cản, ngay cả Nam Vũ cũng đã dần dần không khống chế được thế cục, mà Trương Sở Sở cũng đầu sổng chết với quý phi trong hậu cung, không ai nhường ai.

Doãn phủ.

Cỏ cây trong đình viện cũng dần dần nảy nở mầm mới, nguyên bản một mảnh xám tro cũng từ từ nhiễm xanh, mang theo vài phần sức sống mùa xuân dồi dào, ánh nắng ấm áp tà tà chiếu vào trong đình viện.

Vốn nên là cảnh tượng đẹp mắt, nhưng Doãn Lưu Quang ngồi ở trong đình viện nhủ chặt chân mày, trước mặt của hắn bày vài bầu rượu, thoát nhìn nhiều bình đã trống không.

Có thể là do Doãn Lưu Quang suy nghĩ cùng chuyên chú, ngay cả khi Nam Úc Tịch đi tới bên cạnh hắn cũng không phát hiện, Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn bầu rượu không trên bàn, nhủ mảy, hỏi, “Chuyện gì làm người lo lắng như vậy, uống hết bầu này tới bầu khác?”

Doãn Lưu Quang nghe lời nói của Nam Úc Tịch, chậm rãi nâng tròng mắt lên, đôi mắt hắn không trong suốt như nước như thường ngày, bên trong chứa đầy lo âu, còn mang theo chút say rượu mê ly.

Đưa tay rót một ly rượu, chân mày khóa chặt của Doãn Lưu Quang càng nhíu chặt hơn, hần nhìn Nam Ưc Tịch, ánh mắt có chút phức tạp, nói, “Nam Dân cùng Nam Khởi bởi vì chuyện Lưu Nguyệt sanh non, huyền não không thôi, triều đình đang rất rối ren. Đông Lâm bảo là muốn thao luyện binh mã, hôm nay đại quân đã đến biên cảnh Nam Hải, sợ là chiến sự sẽ hết sức căng thẳng! Dựa theo tình huống bây giờ của Nam Hải, sao đầu lại Đông Lâm? !”

Nam Ưc Tịch nghe vậy, thần nhiên ngồi xuống bên cạnh Doãn Lưu Quang, một đôi trông mắt xinh đẹp lóe ánh sáng thâm thúy, khóe môi nâng lên nụ cười như có như không, từ từ nói, “Triều đình mặc dù loạn, nhưng Doãn gia có 18 cuốn hồ sơ trong tay, muốn ổn định thế cục triều đình, cũng không khó khăn. Binh mã Đông Lâm hùng mạnh, mặc dù Nam Hải không phải là đối

thủ, nhưng nếu người dám mời ta tới triều đình Nam Hải, sợ là đã làm xong công tác đối phó Đông Lâm. Nếu chuyện chỉ là như thế, người sẽ không lo lắng như thế.”

Doãn Lưu Quang nghe lời nói của Nam Ưc Tịch, tay chuẩn bị rót rượu có chút dừng lại, hần chậm rãi giương mắt, nhìn Nam Ưc Tịch, trong mắt có thống khổ và gầy gù, ngón tay nắm thật chặt ly rượu, bởi vì siết chặt mà lộ ra các khớp ngón tay trắng bệch, hần vô cùng gian nan nói từng chữ, “ Thái tử Bắc Mạc cùng vương gia Tây Nhạc Linh đã viết thư đến, cầu hôn người làm thế.”

Nam Ưc Tịch nghe vậy, trong mắt không có một tia gợn sóng.

Chuyện Hạ Văn Cừ cùng Gia Luật Linh gửi hôn thư tới, mặc dù Nam Vũ chưa từng nói với nàng, nhưng lấy thế lực Ma Cung, sao có thể không biết đây? Nàng nghe nói Nam Vũ vừa nhận được hôn thư, lập tức triệu Doãn Lưu Quang vào cung, mà sau khi Doãn Lưu Quang xuất cung, liền ngồi một mình ở trong đình viện uống rượu, vì vậy, nàng mới đặc biệt tới đây, muốn biết thái độ Nam Hải đối với chuyện này.

“Cho nên đây? Nam Vũ gọi người vào cung, là muốn người khuyên ta gả cho người nào?” Nam Ưc Tịch nhíu lông mày, giọng hỏi lười biếng không sao cả.

Bắc Mạc cùng Tây Nhạc đồng thời gửi hôn thư tới đây, dựa theo thế cục Nam Hải bây giờ, tự nhiên không dám đắc tội bất kỳ người nào. Huống chi hôm nay Nam Hải loạn trong giấc ngoài, cùng chiến sự Đông Lâm hết sức căng thẳng, tự nhiên ước gì có thể có được đồng minh, cơ hội tốt như vậy, Nam Vũ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng Bắc Mạc cùng Tây Nhạc đều yêu cầu cưới nàng, Nam Hải tự nhiên phải ra lựa chọn. Thế lực Bắc Mạc càng cường đại hơn, nhưng Bắc Mạc lại cách Nam Hải khá xa, nếu chiến sự nổ ra, sợ là giúp không kịp, mà Tây Nhạc mặc dù không cường đại như Bắc Mạc, nhưng lân cận với Nam Hải, dễ dàng trợ giúp.

Nhưng mà đối với Nam Hải mà nói, lựa chọn bất kỳ bên nào, cũng tuyệt đối không chịu thiệt, chỉ cần cùng một người bất kỳ trong đó kết minh, Đông Lâm cũng không dám xuống tay với Nam Hải nữa.

Đối với thái độ thờ ơ của Nam Ưc Tịch, trong mắt Doãn Lưu Quang lóe lên một tia kinh ngạc, hần nhìn Nam Ưc Tịch, giống như muốn nhìn thấu nàng, nhưng hần chỉ thấy đáy mắt đen sâu không thấy đáy cùng lụa mỏng màu đỏ che mặt, cuối cùng hần vẫn là nhíu mày, nói, “Hoàng thượng nói, người có thể chọn.”

“Ai, thật là một ân điển lớn!” Nam Ưc Tịch nghe vậy, nhin không được cười lên, mày của nàng bởi vì cười mà cong cong, trong con ngươi đen như mực đều là châm chọc, chân mày càng cong, càng lộ ra vẻ giễu cợt vô cùng.

Ban đầu, Nạp Lan Thần Dật viết thư cầu hôn nàng làm thế, bọn họ sợ chuyện nàng thay thế Nam Dân đến Đông Lâm làm con tin năm đó sẽ phơi bày ra ánh sáng, vì vậy độc ác hạ độc giết nàng. Hôm nay, Hạ Văn Cừ cùng Gia Luật Linh viết thư cầu hôn nàng làm thế, bọn họ vì muốn bảo vệ Nam Hải, bức nàng gả đi, lại cho nàng tự chọn, sao mà buồn cười thế? !

“Quỳnh Lạc.” Nghe lời nói châm chọc của Nam Ưc Tịch, Doãn Lưu Quang nhíu mày, thấy trong mắt nàng lộ ra châm chọc cùng khổ sở, hần có chút đau lòng, mở miệng gọi tên của nàng.

Nam Ưc Tịch nghe Doãn Lưu Quang gọi nàng, chậm rãi giương mắt, ánh sáng lung linh bên trong con ngươi đen nhánh, mang theo cuồng ngạo cùng bất tuân, khóe môi hiện ra một nụ cười lạnh lùng, từ từ hỏi, “Như vậy, Doãn Lưu Quang người ở nơi này uống rượu giải sầu, là đang suy nghĩ rốt cuộc nên kêu ta gả cho người nào mới tốt sao?”

Nàng vẫn luôn coi Doãn Lưu Quang là bạn tốt, ngay cả khi biết lập trường của bọn họ không giống nhau, nàng cũng chưa từng nghĩ tới tổn thương hần, nhưng hần, chẳng lẽ cũng muốn giống như những người này, vì Nam Hải mà không chút do dự bán đứng nàng sao?

Lời nói bén nhọn của Nam Ưc Tịch làm tâm Doãn Lưu Quang đau nhói, trong mắt hần thoáng qua cảm xúc đau đớn, trái tim không nhịn được dâng lên khổ sở.

Thế cục bây giờ, chỉ có thể nhờ vào chuyện Nam Ưc Tịch xuất giá, mới có thể giữ được Nam Hải, giúp Nam Hải may mắn thoát nạn. Mà hần, dĩ nhiên là không hy vọng Nam Ưc Tịch gả cho người khác, càng không hy vọng Nam Ưc Tịch không hạnh phúc. Sở dĩ hần ở chỗ này uống rượu giải sầu, là vì muốn ngăn cản Nam Ưc Tịch xuất giá, lại muốn giữ được Nam Hải.

Đời đời Doãn gia đều ở đây âm thầm thủ hộ Nam Hải, đối với hần mà nói, Nam Hải chính là thứ hần phải bảo vệ, hôm nay vì Nam Ưc Tịch, hần muốn mạo hiểm cả Nam Hải, trong lòng của hần sao không mâu thuẫn được, làm sao không rối rắm đây? Lựa chọn như vậy, không dễ dàng như hần tưởng? Vì vậy hần mới ở chỗ này mượn rượu giải sầu.

Nhưng hần mâu thuẫn, hần gầy gù, nàng không biết. Nàng chỉ hỏi hần, “Như vậy, Doãn Lưu Quang người ở nơi này uống rượu giải sầu, là đang suy nghĩ rốt cuộc nên kêu ta gả cho người nào mới tốt sao?”

“Ta chỉ là đang suy nghĩ, nếu như người không muốn gả, ta giữ Nam Hải như thế nào.” Doãn Lưu Quang hiện ra một dáng vẻ tươi cười đáng ghét, ngược mắt nhìn Nam Ưc Tịch, giọng nói vẫn dịu dàng như lúc ban đầu.

Nghe lời nói của Doãn Lưu Quang, Nam Ưc Tịch khẽ sùng sột, nàng hỏi, “Ý của người là, nếu như ta không muốn gả, sẽ không miễn cưỡng ta sao? Nhưng người phải biết, nếu ta không gả, sợ là Nam Hải tràn ngập nguy cơ rồi!”

“Ta không muốn miễn cưỡng ngươi, cũng miễn cưỡng không được ngươi, không phải sao?” Doãn Lưu Quang ngược mắt, bình tĩnh nhìn Nam Ưc Tịch, tay cầm ly rượu chậm rãi lỏng ra, cho đến lúc vừa rồi hẳn mới hiểu rõ, thì ra hẳn không phải sợ Nam Ưc Tịch không chịu gả sẽ mang tới hậu quả cho Nam Hải, mà là sợ Nam Ưc Tịch sẽ gả đi.

Nam Ưc Tịch chậm rãi hạ mi mắt, Doãn Lưu Quang nói không có sai. Coi như Doãn Lưu Quang muốn nàng gả, nàng cũng tuyệt đối không gả. Nàng là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc, là Quỳnh Lạc tùy tiện, coi đời này, không có người nào có thể miễn cưỡng nàng đi làm chuyện nàng không muốn làm!

Chỉ là Doãn Lưu Quang nói như vậy, lại thật làm khó nàng. Nàng tình nguyện hẳn giống những người đó, trước mặt an nguy của Nam Hải không chút do dự hi sinh nàng, như vậy mặc dù làm nàng đau lòng khổ sở, nhưng ít ra sẽ không còn nương tha cho hẳn, ít nhất có thể yên tâm thoải mái đối phó Nam Hải.

Nhưng mà, hẳn không có như vậy. Giữa Nam Hải cùng nàng, hẳn không lựa chọn hy sinh nàng. Như vậy, làm sao nàng yên tâm thoải mái hủy diệt đất nước mà cả gia tộc hẳn đòi đòi bảo vệ đây?

“Thánh chi đến!” Giọng the thé phá vỡ yên lặng trong đình viện.

Nam Ưc Tịch thu hồi suy nghĩ, ngược mắt nhìn lại, thấy thái giám lần trước tới tuyên chỉ đang cầm một quyển kim hoàng thánh chỉ, vênh vác tự đắc nhìn nàng, mà phía sau hẳn có hơn mười đại nội thị vệ.

“Tuyên Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc vào cung.” Trải qua chuyện lần trước, thái giám cũng biết Nam Ưc Tịch không phải là chủ nhân dễ chọc, vì vậy không kêu Nam Ưc Tịch quỳ xuống, tự nhiên tuyên đọc ý chỉ.

Nam Ưc Tịch đối với lần này chỉ là nhú lông mày, từ chối cho ý kiến, mà Doãn Lưu Quang quỳ nhận lấy thánh chỉ, bỏ thánh chỉ lên trên bàn, đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn Nam Ưc Tịch.

Nam Vũ gọi Nam Ưc Tịch vào cung, Nam Ưc Tịch không đi, đó chính là kháng chỉ bất tuân, trước kia Nam Vũ vì bảo tàng Ma Cung có lẽ còn có thể ỷ lại Nam Ưc Tịch mấy phần, nhưng hôm nay thế cục nguy cấp, Nam Vũ lại để cho Lộ công công dẫn theo đại nội thị vệ đến, xem bộ dáng này là quyết tâm muốn Nam Ưc Tịch vào cung.

“Quỳnh Lạc cô nương, ngài tốt nhất nên theo nô tài đi một chuyến thôi. Hoàng thượng nói rồi, hôm nay mặc kệ cô nương lấy cớ gì, cũng phải mang cô nương vào cung. Nô tài cũng biết bản lĩnh cô nương rất tốt, vì vậy mới mang theo đại nội thị vệ, ngoài viện còn có 500 ngự lâm quân tùy thời đợi lệnh đây.” Lộ công công nhìn Nam Ưc Tịch một bộ dáng khoan thai tự đắc không về gì muốn đi ngồi ở trên ghế, không khỏi nhú lông mày dài nhỏ, giọng nói the thé.

Nam Ưc Tịch nghe vậy, nhú lông mày, bên trong con ngươi đen nhánh thoáng qua tàn khốc, Lộ công công này mặc dù thoát nhìn tươi cười rạng rỡ, thật ra cũng là tiểu lý tàng đao, trong lời nói rõ ràng là đang uy hiếp nàng, kêu nàng không cản giờ trở, nếu không ngự lâm quân sẽ đi vào bức nàng vào cung.

“Nghe ý tứ của công công, hôm nay ta không muốn vào cung cũng phải sao?!” Đưa ngón tay mảnh khảnh như ngọc ra, Nam Ưc Tịch giống như lười biếng nhìn đôi tay, cũng không thèm nhìn tới Lộ công công, ngạo mạn mà lười biếng lên tiếng.

Lộ công công không ngờ rằng hẳn đã nhẫn nhịn tới mức đó, Nam Ưc Tịch còn dám lớn lối như thế, một gương mặt già nua kim nén đến đỏ bừng, the thé cười nói, “Cô nương là người thông minh. Hoàng thượng đã phái ngự lâm quân đến mời cô nương, việc vào cung của cô nương, đương nhiên không phải do cô nương định đoạt!”

“Ta là người thông minh, nhưng Nam Vũ thật giống như không đủ thông minh!” Nam Ưc Tịch chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hai tay, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng, con ngươi đen nhánh nhiễm ánh sáng lạnh lẽo, nhìn người Lộ công công khẽ run rẩy, Nam Ưc Tịch tiếp tục nói, “Ta bình dị;đ;qd; sinh không thích nhất chính là bị uy hiếp, hẳn càng như vậy, ta liền càng không muốn vào cung!”

“Cô nương không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Hoàng thượng phái ngự lâm quân tiến đến, cũng không phải là cho cô nương nhìn chơi!” Lộ công công nghe lời nói của Nam Ưc Tịch, không nhịn được nữa, trong mắt lóe lên tức giận, cắn răng nghiêng lợi nói.

Hắn hầu hạ trong cung mấy chục năm, dù là hoàng thượng nói chuyện với hẳn, cũng chưa từng không khách khí như vậy, huống chi chỉ là một nhân sĩ giang hồ? Lần trước một mình hẳn đến, tự nhiên không dám trêu chọc Nam Ưc Tịch, nhưng hôm nay hẳn có chỗ dựa là Nam Vũ, còn có 500 ngự lâm quân làm hậu thuẫn, chẳng lẽ còn sợ Nam Ưc Tịch sao? !

“Ngươi cho rằng 500 ngự lâm quân có thể làm khó dễ được ta sao?” Nam Ưc Tịch nhú mày, trong mắt đều là khinh thường. Không phải nàng khoe khoang khoác lác, chỉ bằng bản lĩnh của đám ngự lâm quân trong cung, nàng không để vào mắt. Lộ công công này nói thật đúng, 500 ngự lâm quân này, chỉ đủ cho nàng nhìn chơi.

Lộ công công nghe Nam Ưc Tịch nói như vậy, không khỏi nổi giận, nói với hơn mười người đại nội cao thủ phía sau lưng, “Hoàng thượng phân phó, nếu Cung chủ Ma Cung không nguyện ý vào cung, liền thỉnh nàng vào cung!”

“Cần rồi!” Đại nội thị vệ còn chưa kịp động thủ, Doãn Lưu Quang vẫn đứng ở một bên liền tức giận quát lớn.

Lộ công công nghe vậy, không khỏi kinh sợ nhảy dựng. Thiếu chủ Doãn gia luôn luôn khiêm tốn lễ độ, mặc kệ đối với người nào, đều là ôn hòa, chưa từng thấy Doãn Lưu Quang nổi giận như vậy, không nghĩ tới hẳn lại vì Nam Ưc Tịch ra mặt?

Mặc dù hẳn có chỉ ý của Nam Vũ, nhưng Doãn Lưu Quang có thân phận đặc biệt, cũng không tiện đắc tội, vì vậy hẳn chỉ biết tươi cười nói với Doãn Lưu Quang, “Doãn Thiếu chủ, mời Quỳnh Lạc cô nương vào cung là ý chỉ của hoàng thượng, ngài ngăn cản nô tài, chẳng lẽ là muốn kháng chỉ sao?”

Tuy là bởi khuôn mặt tươi cười nói chuyện, nhưng ý tứ uy hiếp cảnh cáo vô cùng rõ ràng. Doãn Lưu Quang nghe vậy, vẻ mặt không thay đổi, lạnh lùng nói, “Ngươi trở về bẩm báo hoàng thượng, nói là Doãn Lưu Quang ta không cho Quỳnh Lạc vào cung. Nếu Hoàng thượng muốn trách tội xuống, một mình ta gánh chịu!”

“Này.” Lộ công công lộ ra vẻ mặt khó xử, hẳn chỉ là lĩnh chỉ làm việc, cũng không dám đắc tội Doãn Lư Quang, nhưng nếu hẳn không mang Nam Úc Tịch vào cung, chỉ sợ hoàng thượng trách tội, vì vậy không khỏi bày ra vẻ khó xử.

“Doãn Lư Quang, ta không cần người ra mặt vì ta!” Nam Úc Tịch nghe lời nói của Doãn Lư Quang, trong mắt lóe lên lo lắng, vẫn làm mặt lạnh giọng điệu lạnh lẽo nói với Doãn Lư Quang.

Kể từ khi nàng tiến vào triều đình Nam Hải tới nay, chỉ có mình Doãn Lư Quang chăm sóc nàng, nàng thiếu hẳn đã nhiều, nàng thật sự không muốn hẳn lại vì nàng nhận tội danh kháng chỉ.

“Lần này hoàng thượng quyết tâm muốn buộc người xuất giá, coi như người thật sự có bảo tàng Ma Cung, hoàng thượng cũng sẽ không vì vậy nương tay, người hiểu không?” Doãn Lư Quang nghe vậy, không tức giận, ngược lại ân cần lo lắng nhìn Nam Úc Tịch, nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Coi như người thật sự có bảo tàng Ma Cung.

Thật ra thì Doãn Lư Quang đã sớm biết trong tay nàng căn bản không có bảo tàng Ma Cung, thế nhưng hẳn vẫn không phơi bày nàng, thật ra thì hẳn sớm biết mục đích của nàng tiến vào triều đình Nam Hải không tốt đẹp gì, thế nhưng hẳn lại một mực bao dung nàng.

Về mặt cực kỳ phức tạp nhìn Doãn Lư Quang, Nam Úc Tịch nhũu mày, nói với Lộ công công, “Công công không cần làm khó ta, bôn tọa theo người vào cung là được!”

“Quỳnh Lạc!” Nghe Nam Úc Tịch đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn theo Lộ công công vào cung, Doãn Lư Quang không khỏi sốt ruột, lúc này Nam Vũ triệu Nam Úc Tịch vào cung, chỉ sợ muốn giam lỏng nàng, bức bách nàng xuất giá, nếu nàng vào cung, chỉ sợ xuất cung sẽ rất khó khăn!

“Yên tâm. Hoàng cung không giam giữ được ta.” Nam Úc Tịch thần nhiên nhìn Doãn Lư Quang, giọng nói bình thản không gợn sóng, nhún vai một cái, dáng vẻ làm như rất không sao cả, từ từ cười nói, “Coi như là ta cảm ơn người không có vì Nam Hải mà lựa chọn hy sinh ta.”

Nói xong, Nam Úc Tịch liền cất bước đi theo Lộ công công, Doãn Lư Quang tiến hai bước, muốn mở miệng gọi Nam Úc Tịch, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch.

Khi Nam Úc Tịch theo Lộ công công đến Ngự Thư Phòng, bước chân khẽ dừng một chút, nàng trông mắt lên, giống như lơ đãng quay đầu lại liếc mắt nhìn, khoe môi nâng lên nụ cười lạnh như có như không.

Xung quanh Ngự Thư Phòng mai phục không ít người nha, xem ra Nam Vũ quyết tâm muốn bức nàng xuất giá rồi.

“Hoàng thượng, Quỳnh Lạc cô nương đến.” Lộ công công dẫn Nam Úc Tịch tới Ngự Thư Phòng, Nam Vũ ra hiệu bằng mắt với hẳn, hẳn liền thức thời lui xuống.

Nam Úc Tịch đứng ở trước mặt của Nam Vũ, ánh mắt lơ đãng, bình thản mà lạnh nhạt nhìn Nam Vũ. Nét mặt của nàng bình tĩnh như thế, nhưng từ trong lòng rất bình tĩnh lại mơ hồ lộ ra mấy phần sắc bén.

Nam Vũ nhìn ánh mắt Nam Úc Tịch bình tĩnh mà sắc bén hơi sững sờ, nở nụ cười, vẻ mặt ôn hòa nói với Nam Úc Tịch, “Quỳnh Lạc, lần này mời người vào cung, là có chuyện muốn nói với người.”

“Oh? Là vì hôn thư của Bắc Mạc cùng Tây Nhạc sao?” Nam Úc Tịch nghe vậy, nhũu lông mày, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp vào vấn đề, trong giọng điệu còn hàm chứa nhàn nhạt ý tứ châm chọc.

Nam Vũ cũng nghe được châm chọc trong khẩu khí của Nam Úc Tịch, cũng không thêm đề ý nói, “Đúng vậy, Lư Quang đã nói với người sao? Vốn là trăm muốn Lư Quang nói cho người biết, sau nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác vẫn là nên kêu người vào cung, tự mình nói với người mới ổn thỏa.”

“Đa tạ hoàng thượng ưu ái.” Nam Úc Tịch nghe vậy, không lạnh không nóng nói, giọng điệu của nàng lạnh lẽo mà giễu cợt, làm Nam Vũ rất không thoải mái.

Trong lòng Nam Vũ rất ám ức, nhưng lại không thể vào lúc này đắc tội Nam Úc Tịch, hướng chỉ Nam Úc Tịch luôn luôn không cho hẳn sắc mặt tốt, hẳn cũng đã sớm thành thói quen, vì vậy hẳn tiếp tục vô liêm sỉ mà cười nói, “Nếu Lư Quang đã nói với người rồi, như vậy Quỳnh Lạc, thái tử Bắc Mạc cùng Linh vương gia Tây Nhạc, người thích người nào hơn đây?”

Nam Úc Tịch nghe Nam Vũ lời nói, ngược mắt nhìn trên mặt hẳn vô liêm sỉ nụ cười, cùng với đường hoàng vẻ mặt, trái tim không khỏi trải qua buồn nôn. Rõ ràng là muốn hy sinh hạnh phúc của nàng để đổi lấy chính hẳn ích lợi, vẫn còn nói tốt như vậy nghe, thật là không biết xấu hổ!

“Nếu như mà ta nói, ta không thích người nào cả thì sao đây?” Nam Úc Tịch nhũu lông mày, tay áo bảo vung lên, cả người tản ra một khí thế cuồng ngạo mà bề ngễ thiên hạ, nàng nhìn Nam Vũ, giống như một vương giả cao cao tại thượng nhìn chúng sinh.

Nam Vũ bị khí thế cường đại trên người Nam Úc Tịch tản ra làm khiếp sợ, nhất thời hoàn toàn không phản ứng kịp, sững sờ một chút, mới khôi phục lại, gương mặt lạnh lùng nói, “Chuyện liên quan đến an nguy Nam Hải, không phải do người quyết định... nếu người không lựa chọn, trăm liền thay người ra lựa chọn!”

“Người thay ta ra lựa chọn sao?” Nam Úc Tịch nghe vậy, giễu cợt cười cười, trong mắt tràn đầy hài hước, đi từng bước một đến trước mặt Nam Vũ, nhẹ giọng cười nói bên tai hẳn, “Vậy cũng không hẳn là không thể.”

Đang lúc Nam Vũ tươi cười trên mặt, một giây kế tiếp lời nói của Nam Úc Tịch lại làm cho nụ cười của hẳn cứng ngắc ở trên mặt, trong mắt phun ra lửa giận.

Bởi vì Nam Úc Tịch khẽ cười ở bên tai hẳn nói, “Nhưng mà nếu người chọn phu quân, tự người xuất giá đi!”

“Quỳnh Lạc lớn mặt! Người nhiều lần mạo phạm trăm, trăm cũng nhịn, hôm nay đất nước lâm nguy, người lại dám chơi đùa với trăm! Người tới, bắt Quỳnh Lạc lại

cho trầm!” Trong mắt Nam Vũ mang theo lửa giận, như muốn chặt Nam Úc Tịch làm trăm mảnh, trông mắt của hắn từ từ híp lại, nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt hàm chứa mưu mô cùng tính toán.

Chỉ cần bắt Nam Úc Tịch lại, tự nhiên hắn sẽ có biện pháp đối phó Nam Úc Tịch! Vô công năng hơn người sao? Như vậy hắn tìm người phế võ công của nàng, thật muốn xem coi khi nàng không có võ công còn có thể phách lối như vậy được sao! Về phần bảo tàng Ma Cung, hắn cũng không tin hắn phải người lật đổ Ma Cung vẫn không tìm được!

Hắn đã dễ dàng tha thứ cho Nam Úc Tịch quá lâu rồi, không bao giờ muốn tha thứ nữa. Bây giờ Nam Hải đang lâm nguy, Nam Úc Tịch không muốn gả cũng phải gả!

Ngự lâm quân mai phục bên ngoài ngự thư phòng nghe Nam Vũ truyền vào, lập tức vọt vào, bao vây Ngự Thư Phòng, Nam Úc Tịch thấy thế, khỏe môi hiện ra nụ cười lạnh lùng, tay áo gấm vóc màu đỏ lấy tốc độ cực nhanh lượn quanh lên cổ của Nam Vũ.

Nam Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã bị Nam Úc Tịch giữ chặt không thể động đậy, hắn sợ hãi vô cùng nhìn Nam Úc Tịch, quát lớn, “Quỳnh Lạc, ngươi làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn tạo phản sao? !”

“Mặc dù ta không có hứng thú với tánh mạng của ngươi, nhưng nếu như ngươi chọc giận ta...ta sẽ chần chờ giết chết ngươi!” Nam Úc Tịch lạnh lùng nhìn Nam Vũ, người phụ thân mang nàng đến thế gian này nhưng lại chưa cho nàng nửa phần tình cảm, nụ cười khỏe môi càng phát ra lạnh lùng, “Ngươi không cần phải uy hiếp ta, nếu ta giết chết ngươi ta cũng không ra hoàng cung được gì đó. Từ trước đến giờ ta là người làm việc tùy tính, ta muốn giết ngươi, liền giết ngươi. Về phần có ra được hay không, ta phải thử mới biết được!”

Nam Úc Tịch ngăn lại những lời Nam Vũ vốn muốn nói, hắn sợ hãi nhìn Nam Úc Tịch, giờ khắc này hắn rất sợ, bởi vì lạnh lùng cùng ham muốn sát phạt trong trông mắt của Nam Úc Tịch khiến hắn cảm thấy sâu sắc, nếu hắn còn dám chọc giận Nam Úc Tịch, nàng tuyệt đối sẽ động thủ giết hắn.

Mà đám người ngự lâm quân vây quanh thấy thế, hai mặt nhìn nhau, chậm chạp không dám động thủ. Dù sao hoàng thượng ở trong tay của nàng, bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động, lui một bước mà nói, cho dù bây giờ an nguy của hoàng thượng không có vấn đề, muốn bọn hắn đối phó Cung chủ Ma Cung, bọn họ cũng chỉ biết nhắm mắt làm ngơ, nếu không ai dám động thủ trên đầu thái tử?

Ngón tay khảm mảnh của Nam Úc Tịch nắm thật chặt tơ lụa màu đỏ, khỏe môi có ý cười nhợt nhạt, khỏe mắt mang theo ánh sáng xinh đẹp tàn nhẫn lạnh lẽo, nhàn nhạt quét qua ngự lâm quân, từ từ nói, “Tránh ra!”

Ngự Lâm quân nghe lời nói của Nam Úc Tịch, về mặt do dự, liếc mắt nhìn Nam Vũ bị Nam Úc Tịch giữ chặt, chậm chạp không có hành động. Nam Vũ bị Nam Úc Tịch giữ chặt, trong lòng đang tính toán, nếu để cho Nam Úc Tịch ra khỏi Ngự Thư Phòng, lấy khinh công của nàng, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ rời khỏi hoàng cung, lần này hắn chọc giận Nam Úc Tịch, nếu nàng trong cơn tức giận tìm nước khác nương tựa, vậy chẳng phải Nam Hải càng thêm nguy cấp sao?

Huống chi Tây Nhạc cùng Bắc Mạc đều cầu hôn Nam Úc Tịch, nếu nàng đi, bảo Nam Hải giao phó với Bắc Mạc Tây Nhạc như thế nào? Nếu mất đi đồng minh Bắc Mạc cùng Tây Nhạc, sao Nam Hải đối phó được Đông Lâm?

Nam Úc Tịch thấy Nam Vũ chậm chạp không hạ mệnh lệnh, ngón tay nhẹ nhàng lôi kéo tơ lụa, tơ lụa vòng quanh cổ Nam Vũ lập tức siết thật chặt, Nam Vũ nhất thời cảm thấy hít thở không xong, sắc mặt của hắn xung huyết đỏ bừng, vội vàng hô, “Mau. Mau tránh ra!”

Ngự Lâm quân nghe Nam Vũ phân phó, lập tức rối rít nhường đường cho Nam Úc Tịch ra, thậm chí có người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Nam Úc Tịch cũng không để ý tới ngự lâm quân hai bên, khi đạt tới trình độ nhất định thực lực cách xa, nàng không cần phòng bị bọn họ!

Tơ lụa trong tay vẫn không thả lỏng quấn quanh cổ Nam Vũ, Nam Úc Tịch giống như nhàn nhã tản bộ chậm rãi đi ra khỏi Ngự Thư Phòng, mà Nam Vũ bởi vì bị tơ lụa của Nam Úc Tịch quấn quanh cổ, không thể không giống một chó bị Nam Úc Tịch dắt, rất nhiều ngự lâm quân nhắm mắt theo đuôi đi theo Nam Úc Tịch.

Sắc mặt Nam Vũ rất khó coi, cũng không biết là bởi vì tơ lụa quấn quá chặt nên làm hắn khó thở, hay là bởi vì cảm thấy quá mức mất mặt mà tức giận sắc mặt cũng thay đổi.

Nam Úc Tịch vốn có thể buông tha cho Nam Vũ, dùng khinh công rời khỏi hoàng cung, nhưng nàng lại cố ý không làm như vậy, mà lôi kéo Nam Vũ bước đi từng bước.

Thái giám lớn nhỏ trong nội cung, ngự lâm quân, cùng với quan viên lui cũng trùng to mắt mà nhìn một màn này, Cung chủ Ma Cung mặc một bộ hồng y diễm dúa lờ lợet thán nhiên đi ở phía trước, trong tay của nàng lôi kéo một đoạn gấm vóc màu đỏ, mà hoàng thượng thì bị Cung chủ Ma Cung một đường dắt đi về phía trước.

Mọi người rối rít suy đoán ở trong lòng, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Tại sao Hoàng thượng bị Cung chủ Ma Cung dắt đi? Mà ngự lâm quân nhắm mắt theo đuôi ở phía sau không hành động gì?

Mặc dù trong lòng rất nghi ngờ, nhưng không ai dám tiến lên hỏi, bởi vì tất cả mọi người thấy được ánh mắt cảnh cáo cùng tức giận của Nam Vũ, ai cũng biết, nếu lúc này nói nhiều một câu, nhất định Nam Vũ sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Chậm rãi đi tới cửa cung, Nam Úc Tịch mới thán nhiên dừng bước, tay khẽ kéo ra, tơ lụa quấn quanh cổ Nam Vũ hơi thả lỏng, sắc mặt Nam Vũ mới hơi dễ nhìn một chút, hắn nhìn Nam Úc Tịch nói, “Đã đến cửa cung rồi, ngươi có thể thả trầm đi chưa?”

Nam Úc Tịch khinh thường nhìn Nam Vũ một cái, tơ lụa trong tay cũng không buông ra, nàng từ từ nói, “Hoàng thượng cần gì nói khó nghe như vậy? Bỏn tợa cũng chỉ là cùng hoàng thượng cười giỡn, không phải sao?”

Nam Vũ nghe vậy, trong lòng giận dữ, tơ lụa quấn quanh cổ của hắn suýt nữa ghim chết hắn, còn lôi kéo hắn vòng hơn nửa hoàng cung, làm cho hắn mất hết mặt mũi mặt trước mặt mọi người, Đế Vương uy nghiêm quét sân, lại còn có thể khoác lác vô sỉ mà nói chỉ là đùa một chút?

Nhưng bây giờ hần bị Nam Úc Tịch uy hiếp, sao hần dám nói một chữ “Không”, hần chỉ sợ Nam Úc Tịch không vui, muốn tánh mạng của hần, vì vậy chỉ đành phải dè xuống lửa giận, về mặt ôn hòa cười nói, “Đúng vậy, Cung chủ đùa giỡn với trẫm mà thôi, trẫm hiểu.”

Nam Úc Tịch thấy trong mắt Nam Vũ chột lóe lên lửa giận, khóe môi hiện ra nụ cười lạnh nhạt. Hần cũng biết tức giận sao? Nàng uy hiếp hần trắng trợn như thế mà hần cũng có thể nói là đùa giỡn được sao? Như vậy rõ ràng là hần muốn hy sinh nàng, còn nói cho nàng tự lựa chọn phu quân, chẳng lẽ không quá đáng sao? Nàng làm như vậy, cũng chỉ là gây ông đập lưng ông thôi.

“Hoàng thượng sẽ không vì vậy trách tội bốn tọa chứ?” Nam Úc Tịch tiếp tục cười híp mắt hỏi, chỉ là ở trong mắt nàng lại mang theo nồng nặc cảnh cáo.

Nam Vũ cảm thấy găm vóc trên cổ lại khê buộc chặt, không khỏi khiếp sợ đến hồn bay phách tán, lập tức lên tiếng, “Đương nhiên là không! Cung chủ chỉ là đùa giỡn với trẫm, sao trẫm trách tội Cung chủ đây? !”

“Bốn tọa cũng biết hoàng thượng là minh quân. Hoàng thượng đã đồng ý với bốn tọa, nói hôn sự bốn tọa do bốn tọa tự mình làm chủ, chắc còn hiệu lực chứ?” Nam Úc Tịch rất hài lòng câu trả lời của Nam Vũ, khóe môi nàng phỉếm cười như không cười, nhìn Nam Vũ, tiếp tục nói.

Giờ phút này người vây xem đã ngày càng nhiều, thị vệ lớn nhỏ trong cung, đại thần vào cung bẩm báo chuyện, còn có rất nhiều thái giám cung nữ, đã vây quanh Nam Vũ cùng Nam Úc Tịch, bộ dạng xem trò vui.

Nam Vũ dùng dư quang thấy những người vây xem kia, hận không thể đưa chặt bọn họ làm trăm mảnh, nghe lời nói của Nam Úc Tịch, hần cũng hiểu dụng ý của Nam Úc Tịch, Nam Úc Tịch muốn trước nhiều như vậy buộc hần chính miệng thừa nhận sẽ không trách tội nàng, càng sẽ không ép buộc nàng, không cho hần cơ hội chối ý.

Này ít nhất chứng minh Nam Úc Tịch sẽ không rời khỏi Nam Hải, chỉ cần Nam Úc Tịch vẫn còn ở Nam Hải, hần luôn có biện pháp đối phó Nam Úc Tịch, nghĩ tới đây, Nam Vũ lập tức lên tiếng, “Trẫm nhất ngôn cửu đỉnh, tự nhiên định đoạt!”

“Như vậy thì tốt, bốn tọa còn có việc phải làm, cũng không bồi hoàng thượng chơi đùa nữa.” Nam Úc Tịch nghe vậy, trừng hai mắt xinh đẹp vô cùng với mọi người, làm mọi người thần hồn điên đảo, đợi đến khi mọi người phản ứng kịp, bóng dáng của Nam Úc Tịch đã sớm biến mất không thấy.

Nam Vũ sờ cổ sưng đỏ của mình, đáy mắt lướt qua một tia hận ý, ngoài đầu nhìn lại thấy ngự lâm quân cầm đao đi theo đang nom nớp lo sợ, không khỏi giận dữ, đi qua vài bước, đến trước mặt một ngự lâm quân tát một bạt tai, tức giận nói, “Thùng com! Đều là một đám thùng com vô dụng! Tháng này khẩu trừ toàn bộ bổng lộc!”

Những ngự lâm quân này vô duyên vô cớ bị khẩu trừ một tháng bổng lộc, trong lòng đều không vui, nhưng Nam Vũ đang thịnh nộ, ai cũng không dám chọc giận hần, huống chi bọn họ chỉ là nô tài mà thôi, nô tài sao dám chống lại chủ tử?

Nam Vũ ngoan ác nhìn người vây xem xung quanh, vẫy tay áo, giận đùng đùng đi tới tẩm cung Liễu quý phi. Mọi người thấy Nam Vũ nổi giận, cũng không dám vây quanh nữa, lập tức giải tán.

“Ai yêu, hoàng thượng sao vậy? Người nào chọc hoàng thượng tức giận?” Liễu quý phi ở hậu cung, nàng chưa nghe chuyện xảy ra lúc này, chỉ thấy Nam Vũ tức giận vội vàng đi vào, liền lập tức nâng khuôn mặt tươi cười, vuốt ngực Nam Vũ thay hần thuận tức, vô cùng dịu dàng hỏi.

Nam Vũ vỗ lên bàn một cái, đẩy tách trà trên bàn xuống đất, cực kỳ tức giận nói, “Còn không phải là do Quỳnh Lạc đó! Nàng lại dám kẹp trẫm, còn uy hiếp trẫm!”

Liễu quý phi vừa nghe, trong mắt lướt qua sáng loáng, không phải Nam Vũ luôn dễ dàng tha thứ cho Cung chủ Ma Cung này sao? Hơn nữa gần đây thái tử Bắc Mạc cùng Linh vương gia Tây Nhạc cũng đã viết thư cầu hôn Quỳnh Lạc, tại sao Nam Vũ lại xảy ra xung đột với Quỳnh Lạc vào lúc này đây?

Vừa dịu dàng thuận tức cho Nam Vũ, vừa nói, “Quỳnh Lạc này cũng thật là tệ, hoàng thượng dễ dàng tha thứ cho nàng là nể mặt nàng, nàng lại còn dám lên mặt! Vậy hoàng thượng định làm gì đây?”

“Trẫm có thể làm sao? ! Hôm nay Nam Hải có thể lấy được ngoại viện hay không, đều nhờ vào việc nàng ta có lấy chồng hay không, coi như trẫm chán ghét nàng, cũng phải nể nàng. Quan trọng nhất bây giờ là có thể lừa nàng giao ra bảo tàng Ma Cung, hơn nữa còn phải gả cho thái tử Bắc Mạc hoặc là Linh vương gia Tây Nhạc.” Nam Vũ thuận miệng nói, cũng đã bình tĩnh lại, ngồi trên ghế, thờ dài một hơi mà nói.

Liễu quý phi nghe vậy, ánh sáng lướt qua trong mắt. Thế cục bây giờ, Cung chủ Ma Cung này tất nhiên là muốn lấy chồng ở xa rồi, kế hoạch của nàng muốn Nam Khôi cưới nàng, từ đó lấy được bảo tàng Ma Cung sẽ không thực hiện được. Xem ra việc đưa Nam Khôi lên ngôi vị, còn phải bắt được trái tim Nam Vũ.

“Hoàng thượng nói rất đúng. Hôm nay cục diện chính trị Nam Hải không yên, nếu vào lúc này Đông Lâm động thủ, Nam Hải quả nhiên là loạn trong giặc ngoài rồi.” Liễu quý phi sâu kín nói, vừa u oán nhìn Nam Vũ một cái, làm như có vô hạn uất ức, tiếp tục nói, “Thần thiếp vẫn dạy Khôi nhi mọi sự phải nhẫn nhịn, không cần gây thêm ưu phiền cho hoàng thượng, nhưng hoàng hậu cùng thái tử vẫn đang từng bước từng bước ép sát, không chừa đường sống cho thiếp cùng Khôi nhi nha!”

Nam Vũ nghe vậy, trong mắt lóe lên tức giận. Trong triều hai phái tranh giành, hần biết lâu rồi, hôm nay diễn ra càng mãnh liệt, ngay cả hần cũng không có cách nào khống chế. Trương Sở Sở cùng Nam Dân tất nhiên là từng bước từng bước ép sát, không chịu nhượng bộ, Liễu quý phi cùng Nam Khôi sẽ mặc cho người khác khi dễ sao?

Nếu không có xảy ra chuyện trắc phi của thái tử sanh non vào đúng ngày sanh thần của thái tử, thế cục sẽ không rơi vào tình cảnh như bây giờ!

Trong lòng không khỏi càng thêm phiền muộn, Nam Vũ không nhịn được đẩy Liễu quý phi ra, tức giận nói, “Ngươi cũng không cần khóc ở trước mặt trẫm! Những năm này, trẫm không có thiên vị ngươi và Khôi nhi sao? Nếu như ngươi muốn trẫm bớt nhọc tâm, liền kêu bè phái của Khôi nhi an phận một chút cho trẫm!”

Liễu quý phi thấy Nam Vũ tức giận, cũng không dám nói, chỉ đành phải lộ vẻ tức giận nói, “Hoàng thượng, không phải thiếp không muốn ngài an tâm, chỉ là hoàng hậu cùng thái tử bức thiếp như vậy, nếu thiếp cùng Khôi nhi không phản kháng, ngày sau thái tử lên ngôi, nô tì cùng Khôi nhi còn có đường sống sao?”

Nam Vũ nghe vậy, trong mắt lóe lên hồi ức cùng hồi hận.

Trương Sở Sở là thái tử phi khi hấn làm thái tử cưới về. Hấn vẫn biết tính tình Trương Sở Sở cực kỳ cường thế, thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn, chỉ là bởi vì có phụ thân của Trương Sở Sở ủng hộ, hấn mới từng bước đi lên vị trí hoàng đế này, vì vậy hấn rất bao dung với Trương Sở Sở.

Cho đến khi hấn gặp Mộ Dung Nguyệt, nữ tử khuynh thành tuyệt đại, kinh thái tuyệt diệu.

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã đi vào tim của hấn, làm hấn không thể không nhớ nhưng nàng. Khổ tâm truy đuổi, thật vất vả dùng chân tình cảm động nàng, khiến nàng nguyện ý trở thành phi tử của hấn, nhưng Trương Sở Sở lại lập bày, làm hấn hiểu làm Mộ Dung Nguyệt không thật lòng thương hấn, mà là gian tế Đông Lâm phái tới Nam Hải.

Hấn thương tâm muốn chết, dưới con thịnh nộ liền coi Mộ Dung Nguyệt làm quà tặng đưa cho Hoàng đế Đông Lâm. Nữ tử như Mộ Dung Nguyệt, tự nhiên có thể đã động bất kỳ người đàn ông nào. Hoàng đế Đông Lâm cực kỳ sủng ái nàng, đáng tiếc sau một tháng khi nàng sinh hạ đứa bé liền bất hạnh qua đời.

Hoàng đế Đông Lâm vì chuyện đó liền muốn thái tử Trương Sở Sở sinh hạ đến Đông Lâm làm con tin năm năm. Lúc đó thực lực Nam Hải nhỏ yếu, cũng không thể không đồng ý, vì vậy mới có chuyện Nam Úc Tịch thay thế Nam Dân đến Đông Lâm làm con tin.

Cũng là vào thời điểm kia, hấn mới biết, thì ra người Mộ Dung Nguyệt yêu là hấn, cho dù gả cho Hoàng đế Đông Lâm, vì Hoàng đế Đông Lâm sinh đứa bé, trong lòng của nàng vẫn nhớ mãi không quên hấn. Hoàng đế Đông Lâm nói, nàng hận hấn oán hấn hơn nữa còn thương hấn, cho dù là lúc chết, trong miệng vẫn nhớ mãi không quên hai chữ...” Nam Vũ!”

Khi đó, hấn khiếp sợ, hấn hối tiếc, nhưng cũng không làm được chuyện gì. Từ khi đó, hấn mặc kệ Trương Sở Sở sử dụng thủ đoạn gì, hấn đều không đặt chân vào tâm cung của nàng nữa bước.

Hấn bắt đầu cưng chiều Liễu quý phi, người có mấy phần giống nữ tử đó. Nhưng cuối cùng Liễu quý phi vẫn không phải là Nguyệt nhi của hấn.

Nhưng mặc kệ như thế nào, hấn sẽ không cho Nam Dân thừa kế ngôi vị hoàng đế, hấn quyết không cho phép đứa bé của nữ nhân đã chia cắt hấn cùng Nguyệt Nhi lên làm Hoàng đế!

Chỉ là hấn cũng không biết. Cuối cùng người làm hoàng đế Nam Hải, chính là đứa bé Trương Sở Sở sinh hạ, tuy nhiên nó không phải là thái tử Nam Dân, mà chính là vị công chúa Nam Hải từ nhỏ đã bị hấn cùng Trương Sở Sở lợi dụng rồi vứt bỏ, Nam Úc Tịch!

“Người yên tâm. Trẫm tự nhiên sẽ không tùy ý cho phép Trương Sở Sở cùng Nam Dân hồ đồ!” Nam Vũ nhìn Liễu quý phi, mang theo vài phần không kiên nhẫn nói.

Liễu quý phi nhìn Nam Vũ, nàng biết người mà Nam Vũ hối tiếc là người nào, đã nhiều năm như vậy, mỗi lần Nam Vũ ôm nàng thân thiết, đều gọi tên nữ tử kia.

Nguyệt nhi. Mộ Dung Nguyệt. Người đó rõ ràng đã gả cho hoàng đế Đông Lâm, vẫn làm Nam Vũ nhớ mãi không quên. Nàng từng cố gắng thay thế được địa vị của nữ tử kia ở trong lòng Nam Vũ, lại phát hiện mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, nàng đều chỉ là một thế thân mà thôi.

Nếu cả đời này của nàng cũng không cách nào thay thế được địa vị của nữ nhân kia ở trong lòng Nam Vũ, như vậy nàng liền lợi dụng địa vị của nữ nhân này ở trong lòng Nam Vũ; d;T; d Vũ, giành lấy vinh hoa phú quý, cũng không uổng phí nửa đời thế thân của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 63.1 Cầu hôn sao? Vậy ta từ hôn!

Đại quân Đông Lâm áp cảnh, nhưng chậm chạp chưa động thủ. Đại quân ngày đêm ở biên cảnh Nam Hải thao luyện, giống như đang đợi thời cơ tốt nhất, một lần đánh bại Nam Hải.

Quân ở biên giới Nam Hải coi giữ và dân chúng vô cùng bàng hoàng, mà triều đình Nam Hải các vị thái tử bởi vì địa vị mà tranh đấu gay gắt.

Đối mặt thế cuộc như vậy, nội tâm Nam Vũ sầu lo, đã vài ngày chưa từng ngủ ngon giấc. Mấy ngày nay hấn nghĩ rất nhiều biện pháp, vừa đánh vừa xoa, cũng không khiến Nam Úc Tịch đồng ý gả cho Hạ Văn Cừ hoặc là Gia Luật linh, chỉ đành phải viết thư đến Bắc Mạc và Tây Nhạc, nói hiện tại thực lực Nam Hải đang nguy, hi vọng vượt qua nguy hiểm để cho Nam Úc Tịch tự động lựa chọn gả một trong những người bọn họ.

Làm như vậy khả năng liên minh có lẽ sẽ không thành, nhưng nếu Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh thật sự để ý Nam Úc Tịch, có lẽ cũng sẽ ra tay trợ giúp.

Nam Vũ không ngờ tới, tin tức của hấn mới gửi ra ngoài mấy ngày, Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh thế nhưng tự mình đến Nam Hải, nói là đặc biệt cầu hôn, tới đón cưới Nam Úc Tịch.

Thiên Hương lầu tầng thứ ba bên trong gian phòng trang nhã.

Nam Úc Tịch lười biếng tựa vào trước cửa sổ trên giường êm, nhìn xuyên thấu qua cửa sổ trên đường phố đội ngũ sứ thần Bắc Mạc và Tây Nhạc đi qua, khóe môi cười như không cười.

Áo lông cáo trắng như tuyết trên giường êm để lộ ra thân thể uyển chuyển lạnh lợi xinh xắn của nàng, cộng thêm mấy phần quyến rũ cao quý, sợi tóc đen như mực tán lác trên giường êm, màu sắc trắng đen đan vào nhau khiến mọi thứ lu mờ không gì sánh kịp.

“Úc Tịch của ta sức quyến rũ thật vô biên, có thể khiến Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh cùng nhau chạy tới Nam Hải cầu hôn.” Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Úc Tịch, khóe môi hiện lên nụ cười ôn nhã, chậm rãi nói.

Hắn mặc một bộ cẩm bào màu trắng, đứng bên cạnh Nam Úc Tịch, bên trong là vài đồ làm nền, càng lộ vẻ tuấn tú thanh nhã, giống như ánh nắng dội sáng căn phòng.

Nghe được lời Nạp Lan Thần Dật nói, Nam Úc Tịch không chút để ý thu hồi ánh mắt bên ngoài cửa sổ, đưa ngón tay mảnh khảnh ra, nhẹ nhàng đóng cửa sổ, ngoái đầu nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật, nhếch môi cười nói, “Đây còn không phải là may mắn của ngươi?”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, bất đắc dĩ nhún vai một cái, lại nói Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ biết Nam Úc Tịch, đích xác là bởi vì bức tranh mẫu đơn của Tề công tử. Lúc đó, hắn đặt bức tranh mẫu đơn trên quán nhỏ để Gia Luật Linh dễ thấy, chính là vì muốn cho Gia Luật Linh lấy được tranh mẫu đơn, ai biết Nam Úc Tịch khi đó đột nhiên xuất hiện, đoạt tranh cùng Gia Luật Linh?

Đây chính là trả lời một câu ngạn ngữ, “Người định không bằng trời định”. Coi như hắn tính toán không chê vào đâu được thế nào, nhưng có ít thứ không thể tính được.

“Úc Tịch đang nói ta tự mình chuốc lấy cực khổ sao? Minh ta có hai tình địch?” Trong mắt Nạp Lan Thần Dật hiện lên một tia bất đắc dĩ, cũng chịu nhìn Nam Úc Tịch, khóe môi mang theo nụ cười không thể làm gì, từ từ nói.

Nam Úc Tịch nhún lông mày, chậm rãi từ trên giường êm ngồi thẳng người, vẻ mặt vô tội nhìn Nạp Lan Thần Dật, cố làm ngây thơ nói, “Ta cũng không biết nói gì, chỉ là ngươi đã nói xác định như vậy. Cho nên, chính ngươi có tình địch, ngươi phải giúp ta giải quyết.”

“Úc Tịch chỉ cần phản phò, ta nguyện ý ra sức.” Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, chỉ là nhún lông mày, tay áo bào nhẹ nhàng vung lên, bộ dáng công tử nho nhã khiêm tốn, chỉ có thể thấy được chút sáng từ trong con ngươi đen như mực.

Giải quyết tình địch sao? Hắn tự nhiên vui lòng ra sức, dù Nam Úc Tịch không mở miệng, hắn cũng sẽ động thủ. Nữ nhân của Nạp Lan Thần Dật hắn, có thể tùy tiện mơ ước sao?

Muốn lấy Úc Tịch?! Không cần biết ngươi là Vương gia hay là Thái tử, đều một câu “Không có cửa đâu”!

“Công tử Vô song được xưng mưu lược toàn tài còn cần ta phản phò sao?” Nam Úc Tịch nghe vậy, mắt khẽ chớp, chẳng nói đúng sai cười cười, trong mắt mang theo vài phần dịu dàng và hài hước.

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, trong mắt cũng thoáng qua tia giao hoạt, cười đến thanh nhã vô cùng, nói lời thề son sắt, “Úc Tịch nói đúng lắm, chuyện như vậy tại sao có thể để ngươi bận tâm được? Về sau khi có tình địch mới xuất hiện, ta sẽ giải quyết hết, đảm bảo sẽ không để cho ngươi hao tâm tổn sức!”

Nam Úc Tịch không khỏi xem thường một cái, không ngờ nàng lại trúng hán bẫy, hán đi vòng lớn như vậy, chính là vì giải quyết tình địch “Cướp lấy” quyền lợi.

“Đúng vậy.” Nam Úc Tịch nở nụ cười ngây thơ, nói từng chữ với Nạp Lan Thần Dật.

Nàng cũng không phải là người tốt, nếu có người dám mơ ước Nạp Lan Thần Dật, nàng tự nhiên cũng sẽ không nương tay!

Khoan thai tự đắc ngồi ở Thiên Hương lâu cùng Nạp Lan Thần Dật trong gian phòng trang nhã uống trà bàn về thiên hạ, bên ngoài Nam Vũ đang phái người tìm Nam Úc Tịch. Phải biết Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh vừa đến Nam Hải, không vào dịch quán, liền trực tiếp đến ngự thư phòng tìm hắn, bảo là muốn hỏi cưới Nam Úc Tịch.

Nam Vũ phái người Nam Úc Tịch, nhưng tìm khắp nơi đều không thấy, bất đắc dĩ đành phải để Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh về dịch quán nghỉ ngơi trước, thời điểm ngày mai làm bữa tiệc đón gió tây tràn cho bọn hắn cái công đạo.

Màn đêm nặng nề, gió nhẹ lướt qua nước sông, tạo ra từng đợt sóng nhỏ. chiếu trên mặt sông, phản xạ ra sóng nước trong veo.

Hai bóng dáng cao lớn như ngọc đứng ở bờ sông. Bóng người màu tím sẫm cao hơn một chút, lộ ra một cổ hơi thở lạnh lùng không có gì sánh kịp, mà bóng dáng màu hồng đào bên cạnh mặc dù thoát nhìn quần áo lụa là, nhưng trong đó cũng mơ hồ tiết lộ ra khí chất vương giả.

“Linh thúc thúc quyết tâm tranh giành cùng ta?” Hạ Văn Cừ nhún mày nhìn Gia Luật Linh, hán hôm nay hẹn Gia Luật Linh ra ngoài, chính là vì muốn khuyên Gia Luật Linh buông tha chuyện cầu hôn Nam Úc Tịch, nhưng mặc kệ hắn nói điều kiện ra sao, Gia Luật Linh cũng không chịu nhả ra.

Gia Luật Linh nghe vậy, chỉ lạnh lùng nhìn Hạ Văn Cừ một cái, lạnh giọng nói, “Lần trước tranh mẫu đơn, ta đã nhường ngươi một lần, lần này, ta quyết sẽ không nhường.”

Nam Úc Tịch là nữ tử đầu tiên có thể đã động lòng hắn. Hắn vốn tính toán thời điểm rời Nam Hải liền thỉnh Nam Vũ cầu hôn, nhưng nghĩ đến tình cảnh Tây Nhạc, hắn đành trở về nước bẩm báo hoàng huynh rồi viết thư cầu hôn, nhưng không có nghĩ đến, Hạ Văn Cừ thế nhưng cũng viết thư cầu hôn, cùng hắn đi đến Nam Hải, tự mình cầu hôn.

Mà Hạ Văn Cừ từ lần đầu tiên nhìn thấy Nam Úc Tịch đã động lòng, nhưng hắn chỉ là thái tử, chuyện cầu hôn cần quốc chủ tự mình viết thư mới được, sau khi hắn trở về nước nói lên yêu cầu cưới Nam Úc Tịch, phụ hoàng càng thêm giận dữ, kiên quyết không đồng ý, hắn thật vất vả dùng hết biện pháp thuyết phục phụ

hoàng viết thư cầu hôn, ai biết nửa đường nhảy ra trình giao kim!

Hạ Văn Cừ gà Gia Luật Linh lạnh lùng nhìn nhau, một lạnh lùng, một yêu dị, ánh mắt hai người ở trong không khí và chạm, ai cũng không chịu nhường bộ.

“Bóng đêm hôm nay thực là không tồi.” Thời điểm hai người đang giằng co không xong, một giọng nữ từ xinh đẹp uyển chuyển vang lên bên tai bọn hắn, giọng nói dễ nghe như vậy, trừ nữ tử kinh thái tuyệt điểm đó, còn ai vào đây?

Trong cùng một lúc, hai người xoay người, lại đồng thời sững sốt.

Ánh trắng trong sáng chiếu xuống trên người Nam Úc Tịch, tay áo lửa đỏ dát lên một tầng ánh sáng màu bạc, xinh đẹp và thánh khiết cùng tồn tại ở trên người nàng, lụa mỏng che mặt càng khiến nàng thêm vài phần thần bí, nàng giống như tiên nữ mê hoặc lòng người không thể xâm phạm.

Mà nguyên nhân khiến Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh sững sốt không chỉ do Nam Úc Tịch đẹp đến nỗi làm người ta hít thở không thông, mà còn do nam tử đứng bên người Nam Úc Tịch.

Một bộ cẩm bào màu trắng, phía trên thêu đóa mẫu đơn màu bạc, áo bào đơn giản trắng trong thuần khiết tạo nên cổ khí thể thanh nhã cùng xuất trần. Ngay cả tướng mạo hấn tuy bình thường, nhưng cũng không che giấu được lưu chuyển tuyệt thế phong hoa trong con ngươi hấn.

“Lạc Huyền Lăng! ?” Hạ Văn Cừ nhìn Nam Úc Tịch sánh vai đứng thẳng với Nạp Lan Thần Dật, giờ phút này Nạp Lan Thần Dật mang mặt nạ da mỏng, che giấu dung mạo chân thật của hấn, lúc sử dụng mặt nạ da người là khi hấn lấy thân phận của Lạc Huyền Lăng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nghe được Hạ Văn Cừ kinh ngạc kêu lên, Nạp Lan Thần Dật chỉ nhẹ nhàng đi đến gần Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh, làm bộ như bây giờ mới thấy rõ ràng bộ dáng của bọn họ, ôn nhã khiêm tốn nói, “Thái tử Bắc Mạc, vương gia Tây Nhạc Linh? Các ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ nghe được lời Nạp Lan Thần Dật nói, trong mắt thoáng qua một tia nào ý, người này rõ ràng đang giả bộ hồ đồ! Chuyện Bắc Mạc và Tây Nhạc đến Nam Hải cầu hôn lớn như vậy, bọn họ không tin Lạc Huyền Lăng lại không biết, mà hiện tại hấn xuất hiện tại Nam Hải, lại xuất hiện cùng Nam Úc Tịch, đến cùng là xảy ra chuyện gì?!

“Bỏn vương tới cầu hôn.” Gia Luật Linh nhíu mày, gương mặt lạnh lùng, nhưng thời điểm nhìn Nam Úc Tịch, ánh mắt không tự chủ mềm mại thêm mấy phần.

Nam Úc Tịch làm như không thấy nhu tình trong mắt Gia Luật Linh, nàng nhíu lông mày, khóe môi nâng lên nụ cười xinh đẹp, từ từ hỏi, “Oh? Không biết nữ tử từ nhà ai có thể thể được Linh vương gia ưu ái như thế?”

Hôn thư Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ sớm đã gửi đến Nam Hải, nhưng khi nhìn dáng vẻ Nam Úc Tịch giống như cái gì cũng không biết, chẳng lẽ Nam Vũ không báo cho Nam Úc Tịch biết sao?

Muốn Gia Luật Linh hấn ở trước mặt Lạc Huyền Lăng và Hạ Văn Cừ nhìn Nam Úc Tịch thổ lộ tâm ý, hấn quả thật có chút không làm được, dù sao hấn luôn luôn lạnh lùng ít nói, không quen biểu đạt, hấn chỉ nhìn Nam Úc Tịch, ánh mắt rất là kiên định nói ra, “Ngày mai trên yến tiệc, sẽ biết.”

Hạ Văn Cừ đứng ở một bên, bên trong đôi mắt hẹp dài đào hoa thoáng qua mấy phần quan sát, nhìn Nam Úc Tịch và Lạc Huyền Lăng đứng cạnh nhau, quan hệ giữa hai người hình như không tầm thường. Hấn hoàn toàn hiểu rõ, lúc trước Nam Úc Tịch không muốn ngồi cùng với hấn, hôm nay làm sao lại nguyện ý đứng gần Lạc Huyền Lăng như vậy?

Chẳng lẽ trong lòng Nam Úc Tịch chính là Lạc Huyền Lăng, hôm nay cố ý cùng Lạc Huyền Lăng giả vờ ngây ngốc trước mặt hấn và Gia Luật Linh, chính là vì muốn hấn biết khó mà lui sao? Nhưng hấn Hạ Văn Cừ cho tới bây giờ không biết cái gì gọi là biết khó mà lui, hấn chỉ biết, hấn thích, hấn nhất định phải lấy được!

“Hôm nay trùng hợp như thế, gặp được Lạc huynh và Quỳnh Lạc, không bằng chúng ta uống chung mấy chén?” Hạ Văn Cừ không biến sắc nhíu lông mày, nhìn Lạc Huyền Lăng và Nam Úc Tịch cười nói.

Nam Úc Tịch nghe vậy, chỉ nhàn nhạt liếc Hạ Văn Cừ một cái, không chút lưu tình nói, “Không cần. Ta và Huyền Lăng còn muốn đi dạo chung quanh. Hạ thái tử và Linh vương gia uống với nhau đi.”

Nói xong, Nam Úc Tịch và Lạc Huyền Lăng liền không coi ai ra gì rời đi, Hạ Văn Cừ nhìn bóng lưng, khóe môi hiện lên nụ cười kiên định, từ từ nói, “Quỳnh Lạc, quá tam ba bận, ngươi đã cự tuyệt ta ba lượt, hi vọng lần sau ta có yêu cầu gì, ngươi không cần cự tuyệt ta nữa.”

“Xem ra chiều này không có tác dụng rồi.” Nghe được Hạ Văn Cừ nói sau lưng Nam Úc Tịch, Nạp Lan Thần Dật bất đắc dĩ nhún vai một cái, nhìn Nam Úc Tịch, cười nói.

Nam Úc Tịch cũng là rất nhức đầu đề huyệt thái dương, vốn dĩ muốn giả vờ ngây ngốc để bọn họ biết khó mà lui, nhưng không có nghĩ đến, bọn họ lại không phản ứng gì, thật sự không có nhìn ra dụng ý của nàng, hay là cùng nhau giả vờ ngây ngốc?

Trong mắt lướt qua một tia thiếu kiên nhẫn, Nam Úc Tịch cụp mắt, chậm rãi nói ra, “Nếu bọn họ thật sự không biết biết khó mà lui, ngày mai xấu mặt trên đại diện, cũng không phải ta.”

Mặc dù nàng cố tình làm vậy, nhưng cũng không muốn đồng thời đắc tội Bắc Mạc và Tây Nhạc. Sau khi nàng cự hôn, đắc tội không chỉ là Hạ Văn Cừ, Gia Luật Linh, mà còn là cả Bắc Mạc và Tây Nhạc. Nhưng nếu là bọn họ nhất định cầu hôn, nàng kia cũng không cần quan tâm mặt mũi của bọn hấn!

Gia Luật Linh đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch, trong mắt lướt qua tối tăm, bên trong hình như còn có mấy phần lo lắng mất mát, hấn khó khăn nói, “Hình như quan hệ giữa nàng và Lạc Huyền Lăng không đơn giản.”

“Thế nào? Linh thúc thúc nhanh như vậy đã muốn buông tay rồi hả?” Hạ Văn Cừ nghe được lời Gia Luật Linh nói, chẳng hề để ý nhìn Gia Luật Linh một cái, đi tới bên người Gia Luật Linh, cười nói, “Nếu Linh thúc thúc buông tay cũng tốt, vậy thì ta bớt thêm đôi thủ.”

“Nếu nàng và Lạc Huyền Lăng thật sự là lưỡng tình tương duyệt thì sao?” Gia Luật Linh nghe được lời Hạ Văn Cừ nói, nhú mồm, vừa nghĩ tới dáng vẻ vừa rồi nàng nhìn về phía Lạc Huyền Lăng mới tươi cười xinh đẹp làm sao, trong lòng hẳn có mắt mắt lo lắng, nếu trong lòng của nàng thật sự có người, vậy hẳn còn có lập trường đi tranh sao?

Hạ Văn Cừ đối với việc này chẳng hề để ý nhưn vai một cái, trong trông mắt hẹp dài mang theo một tia chắc chắn bất buộc, chậm rãi nâng lên khóe môi, mang theo dáng vẻ tươi cười tà mị, nói từng chữ, “Lưỡng tình tương duyệt thì như thế nào? Ta thích nữ nhân, ta sẽ không buông tay. Coi như hiện tại nàng thật sự thích Lạc Huyền Lăng, chỉ cần nàng gả cho ta, chung quy có một ngày, ta sẽ khiến nàng yêu ta!”

Gia Luật Linh nhìn dáng vẻ Hạ Văn Cừ, chỉ khe khẽ thở dài một hơi, không nói gì, đưa mắt nhìn con sóng trên nước sông, ánh mắt hẳn nhìn phương xa, giống như đang nhìn nước sông lại giống như không hề có tiêu cự.

Hắn hình như chỉ đứng ở đó thưởng thức phong cảnh, lại như đang suy nghĩ chuyện gì đó sâu xa.

Nàng là nữ tử kiểu ngạo như vậy, làm sao sẽ cho phép người khác thao túng hạnh phúc của nàng? Nếu nàng không muốn gả, cho dù bọn họ tranh được người chết ta sống, cũng không thể khiến nàng thay đổi sắc mặt.

Mà Hạ Văn Cừ đứng sau lưng Gia Luật Linh, hẳn nhìn nước sông ngăn người, trong lòng cũng có chút mâu thuẫn. Tính tình Nam Úc Tịch, từ lần đầu tiên hẳn nhìn thấy đã hiểu rõ, mà hẳn cũng chính là thích tính tình bừa bãi không khuất phục của nàng như vậy, nếu hẳn thật sự ép buộc nàng gả cho hẳn, nàng có không vì vậy mà hận hẳn không? Hẳn thật sự có thể khiến cho nàng yêu hẳn sao?

Hai người cứ như vậy một trước một sau đứng ở bờ sông, đều không nói chuyện, chỉ nhìn nước sông cuộn cuộn, yên lặng đứng thẳng.

Nhưng đêm khuya khó ngủ, nhìn phương xa đến ngốc người, làm sao ngăn cản Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ?

Nam Khởi đứng một mình trong trạch viện vương phủ, cho tất cả hạ nhân lui xuống, ngẩng đầu yên tĩnh nhìn khoảng không, giống như lọt vào trong thế giới của chính mình.

Ngày mai trên đại điện, Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh sẽ tự mình xin cưới. Hẳn hiểu rất rõ tính tình Nam Úc Tịch, nếu nàng không muốn, dù là chết, nàng cũng sẽ không đồng ý. Nhưng Bắc Mạc và Tây Nhạc sao có thể dễ dàng được tội được? Nếu nàng thật sự cự hôn, sợ là phụ hoàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng? Hẳn nên làm như thế nào mới có thể bảo vệ nàng?

Doãn Lưu Quang cũng vậy ngồi trong đình viện, mặc cho ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống trên người hẳn, hẳn nhìn phương hướng đình viện của Nam Úc Tịch, nơi đó ngọn đèn dầu đã tắt, cũng không biết nàng đã ngủ chưa?

Hắn còn nhớ rõ rằng cảnh tượng lần đầu tiên thấy nàng ở Ma Cung, lúc đó nàng mặc một bộ y phục màu đỏ lửa, khóe mắt đuôi mày đều mang xinh đẹp hài hước, từ trên cao nhìn xuống hẳn, không hề dùng lời nào có thể diễn tả được vẻ cao quý và khí thế đó, thời điểm nháy mắt khi mà nàng đến gần phía hẳn, đôi trông mắt kia lại chứa thiên chân vô tà trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 63.2 Cầu hôn sao? Vậy ta từ hôn!

Hắn chưa từng gặp một nữ tử nào có thể mặc hồng trang xinh đẹp mị hoặc đến thế, hẳn chưa từng gặp một nữ tử có nhiều tư thái như vậy, xinh đẹp khôn khéo mà lại ngây thơ thuần khiết như nàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hẳn đã trầm luân, vì vậy hẳn biết rõ nàng có mục đích xấu, nhưng vẫn vô điều kiện nguyện ý tin tưởng nàng. Sau đó khi chung đụng với nàng, nàng đã mang đến cho hẳn quá nhiều kinh ngạc cùng xúc động.

Mặc dù thoát nhìn hẳn khiêm tốn ôn nhã, nhưng trong lòng của hẳn thì tự phụ vô cùng, hẳn cảm thấy trong thiên hạ này rất ít người có thể sánh ngang hẳn, nhưng lần đầu tiên, hẳn lo lắng mình không xứng với Nam Úc Tịch, không xứng với nữ tử kinh thái tuyệt diệu, phong hoa tuyệt đại như vậy.

Vì vậy, khi biết tin Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh cầu hôn nàng, hẳn rất lo lắng rối rắm, lại không có dũng khí nói cho nàng biết tâm ý của hẳn.

Ngày mai trên đại điện, hẳn biết nàng sẽ cự tuyệt. Đến lúc đó, hẳn sẽ có biện pháp bảo vệ nàng, chính là hẳn cầu hôn nàng làm vợ, như vậy hẳn liền có thể thay nàng gánh chịu tất cả tội.

Bàn tay giấu trong tay áo nắm thật chặt, Doãn Lưu Quang cất bước đi tới chỗ Nam Úc Tịch, mà lúc này Nam Úc Tịch mới vừa đến sân vườn không lâu, đang chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, nghe tiếng bước chân, nàng liền nhìn hướng đình viện, thấy Doãn Lưu Quang đang đi tới, nàng không khỏi nhú mồm, hỏi, “Doãn Lưu Quang? Đã trễ thế này người tới có việc gì thế?”

Trong lòng Doãn Lưu Quang đang tính toán phải nói sao với Nam Úc Tịch, chợt nghe giọng nói của Nam Úc Tịch, không khỏi hơi sững sờ, hỏi, “Người còn chưa ngủ?”

“Chẳng lẽ hơn nửa đêm người tới tìm ta là muốn đánh thức ta sao?” Nam Úc Tịch nghe vậy, không khỏi nâng lên một nụ cười hài hước, đi tới d/d;lkq trước mặt Doãn Lư Quang, nương theo ánh trăng, nàng thấy rõ vẻ mặt cực kỳ phức tạp và gầy gù của Doãn Lư Quang, không khỏi thu hồi nụ cười hài hước, hỏi, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ngày mai hoàng thượng muốn người tham gia bữa tiệc, chắc người cũng biết mục đích là gì. Lấy tính cách của người, tất nhiên sẽ cự hôn rồi. Nhưng Hạ Văn Cừ cùng Gia Luật Linh đại biểu không chỉ là cá nhân bọn họ, còn là cả Bắc Mạc cùng Tây Nhạc, sợ là sẽ đắc tội họ.” Doãn Lư Quang nói liên tục, trong lời nói của hắn đầy ắp ân cần.

Nam Úc Tịch biết lo lắng của Doãn Lư Quang, nàng ôn hòa nhìn Doãn Lư Quang, cười an ủi, “Chuyện này ta sẽ xử lý. Đây là hôn sự của ta, chẳng lẽ ngay cả chuyện hôn sự của mình ta cũng không làm được chủ được sao? Bắc Mạc cùng Tây Nhạc có khí thế lớn thì như thế nào? Nam Vũ tức giận thì như thế nào? Quỳnh Lạc ta là Cung chủ Ma Cung, không phải là người trong triều đình, không cần thiết chịu những gò bó này!”

Tuy là đang an ủi Doãn Lư Quang không cần vì nàng lo lắng, nhưng càng nói về sau, giọng nói mang theo mấy phần khinh thường cùng đùa cợt. Nàng đã sớm không phải là công chúa Úc Tịch trước sau như một ân nhân rồi, nàng không muốn gả, coi như trời sắp xuống cũng không bức bách được nàng.

Mà sự kiện cầu hôn lần này làm cho Nam Úc Tịch hiểu một đạo lý, người muốn tự do, chỉ có không ngừng cường đại, chỉ khi người đứng trên đỉnh cao tột cùng, mới không bị người khác ép buộc.

Ngược lại bây giờ nàng đang có tâm tư muốn đoạt thiên hạ, nàng muốn nhìn giang sơn cẩm tú này rơi vào trong tay nàng, muốn xem một chút, khi đó, còn có ai dám uy hiếp nàng!

“Tuy là nói như vậy, nhưng ngộ nhỡ hoàng thượng muốn trị tội người hoặc là Bắc Mạc cùng Tây Nhạc vì vậy đối phó người, vậy phải làm thế nào?” Doãn Lư Quang nghe lời nói của Nam Úc Tịch, không khỏi hỏi lại.

Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn Doãn Lư Quang, lặng người, ngược mắt nhìn hắn, hỏi, “Rốt cuộc người muốn nói gì? Hoặc là nói, người có ý định gì?”

Đã quen biết Doãn Lư Quang lâu như vậy, nàng biết Doãn Lư Quang tuyệt đối sẽ không nhầm chán hơn nửa đêm chạy tới tìm nàng để nói cho nàng biết ngày mai sẽ rất nguy hiểm, nếu hơn nửa đêm hắn đến tìm nàng, tất nhiên là có chủ ý gì, muốn thương lượng với nàng.

Mặc dù nàng không ngại Bắc Mạc cùng Tây Nhạc, cũng không sợ lừa gạt của Nam Vũ, nhưng nếu có biện pháp giải quyết thì tốt hơn, nàng cũng muốn nghe một chút.

“Nếu là người nguyện ý, có thể gả cho ta. Mặc kệ hoàng thượng hoặc là Bắc Mạc, Tây Nhạc có tức giận hay không, ta nguyện ý thay người gánh chịu.” Doãn Lư Quang ngược mắt nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt hắn tràn đầy nghiêm túc, dưới ánh trăng, ánh mắt của hắn cực kỳ chân thành tha thiết động lòng người.

Nam Úc Tịch nghe lời nói của Doãn Lư Quang, hơi sững sờ, như không ngờ rằng Doãn Lư Quang sẽ nói như vậy. Trong mắt hắn tràn đầy nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi nàng không dám nhìn thẳng vào mắt của hắn.

Doãn Lư Quang thấy Nam Úc Tịch né tránh ánh mắt của hắn cùng với trong mắt nàng chợt lóe lên lo âu, ánh mắt khẽ âm thầm, hắn liều mạng duy trì nụ cười ở khóe môi, tiếp tục nói, “Dĩ nhiên, ta làm như vậy chỉ muốn đề cho người vượt qua chuyện lần này. Ngày sau nếu như người thích nam tử nào khác, có thể tự đi theo hắn, ta sẽ không trở lại buộc sự tự do của người.”

Nam Úc Tịch nghe vậy, càng thêm rung động không dứt, vẻ mặt nàng có chút phức tạp nhìn về phía Doãn Lư Quang, trầm mặc chốc lát, mới cất giọng nói bình thản lên, “Doãn Lư Quang, đại ân này của người ta không nhận nổi. Chuyện của ngày mai người không cần lo lắng, ta nhất định có thể giải quyết tốt.”

Doãn Lư Quang còn muốn nói điều gì, lại thấy ánh mắt kiên quyết của Nam Úc Tịch nhìn hắn, không cho hắn mở miệng nữa, hắn thở dài một cái, từ từ nói, “Người đã quyết định rồi, ta cũng không cưỡng cầu nữa.”

Chua chát xoay người rồi đi, quả nhiên trong lòng của nàng không có hắn. Dù là vì an toàn của nàng làm bộ thành thân, nàng cũng không muốn.

Thật ra thì hắn đã sớm biết kết quả rồi, không phải sao? Nữ tử như vậy, sao lại nguyện ý đi theo hắn? Sẽ vì né nhất tai họa mà làm bộ thành thân với hắn sao? Nàng không muốn liên lụy hắn, cũng không cần hắn bảo vệ.

Nhìn bóng lưng Doãn Lư Quang, chân mày Nam Úc Tịch chau lại thật chặt. Nàng vẫn biết Doãn Lư Quang đợi nàng, chỉ là không có nghĩ đến, Doãn Lư Quang có tình ý với nàng.

Chỉ là cho dù như thế, nàng cũng không nhận phần ân tình này.

Hôm sau, trên đại điện.

“Quỳnh Lạc, người xem thái tử Bắc Mạc cùng vương gia Tây Nhạc Linh đã ngăn chặn chạy tới Nam Hải, chính là vì muốn cưới người làm thê, có thể thấy được bọn họ rất thành tâm nha. Hai người bọn họ thành tâm như vậy, lại rất ưu tú, trầm tĩnh không tiện thay người lựa chọn, người liền tự chọn đi?” Nam Vũ ngồi ở vị trí cao nhất, vẻ mặt ôn hòa nhìn Nam Úc Tịch, dứt khoát nói thẳng vào việc chính.

Nam Úc Tịch ngồi ở phía bên phải Nam Vũ, nghe lời nói của Nam Vũ, nàng trấn định gương mặt nhìn Nam Vũ, rõ ràng vị trí của nàng so với Nam Vũ thấp hơn không ít, nhưng cách nhìn của Nam Úc Tịch, cổ tình phát ra cảm giác cao cao tại thượng.

“Để cho ta tự chọn sao?” Nam Úc Tịch cười, hai mắt xinh đẹp lộ ở bên ngoài tràn đầy lười biếng, giống như lơ đãng nhìn về phía Gia Luật Linh cùng Hạ Văn Cừ.

Gia Luật Linh vẫn mặc một áo khoác màu tím đậm như cũ, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo người lạ chớ gần, chỉ là khi ánh mắt nàng lướt qua hắn, thân thể hắn rõ ràng cứng đờ, trong mắt thế nhưng chứa mấy phần chờ đợi.

Mà Hạ Văn Cừ ngồi ở bên người Gia Luật Linh, áo khoác màu hồng đào rộng thùng thình bày ra ở trên người, càng hiện thân hình thon gầy của hắn, một đôi mắt đào hoa sóng nước lưu chuyển không hề chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, trong mắt tràn đầy tình thế ép buộc, giống như mặc kệ nàng ra quyết định gì, hắn sẽ không buông tay.

Ánh mắt khẽ lướt qua hai người bọn họ, tiếp theo lại không chút để ý lướt qua khuôn mặt những người khác. Nàng thấy rõ ràng trên mặt Nam Hương Vận là chúc phúc, trên mặt Nam Tú Cẩm là ghen tỵ, trên mặt Nam Vân Hàm là nóng nảy còn có trên mặt Nam Khởi là lo lắng, cuối cùng rơi vào trên mặt lo lắng mà phức tạp của Doãn Lưu Quang.

Khóe môi nàng chậm rãi nâng lên, lông mi thật dài khẽ nâng lên, hoàn toàn lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, con ngươi như ngọc đen như mực mang theo xinh đẹp cùng kiên quyết không có gì sánh kịp, nàng nói từng chữ, giọng nói vang dội cả đại điện, “Vậy ta không chọn ai!”

Tiếng nói vừa dứt, trên đại điện lập tức vang lên tiếng nghị luận.

Ai cũng không chọn, đây là muốn cự hôn sao? Cung chủ Ma Cung này quả thật như lời đồn đãi, rất tùy ý nha, lá gan cũng quá lớn đi?

Nghe lời nói của Nam Úc Tịch, tay Nam Vân Hàm nắm thật chặt buồng lông một chút, nàng len lén nhìn Hạ Văn Cừ, lại thấy con ngươi Hạ Văn Cừ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Nam Úc Tịch, trong mắt của nàng không khỏi lướt qua một tia ghen ghét thật sâu, xé rách khăn trong tay, oán độc nhìn về phía Nam Úc Tịch.

Mà Nam Tú Cẩm càng thêm ghen ghét vô cùng châm chọc nói: “Ai cũng không chọn? ! Mặc dù Cung chủ là người giang hồ, thân phận cũng hơi tệ tiện, chỉ là thái tử Bắc Mạc cùng vương gia Tây Nhạc Linh không ngại, Cung chủ cần gì phải từ chối nữa đây?”

Châm chọc trong lời nói của Nam Tú Cẩm biểu hiện rõ ràng, nàng ta muốn nói thân phận Nam Úc Tịch tệ tiện, căn bản không xứng gả cho Hạ Văn Cừ hay Gia Luật Linh, hiếm khi được hai người bọn họ coi trọng nàng, nàng còn không biết cảm kích, còn cự tuyệt bọn họ.

“Công chúa Tú Cẩm nói không đúng. Bản thái tử là thật tâm bị tài tình của Quỳnh Lạc làm rung động, về phần thân phận của nàng, bản thái tử tuyệt không quan tâm. Nếu không phải Quỳnh Lạc, dù là tôn sư công chúa, bản thái tử cũng không liếc nhìn!” Hạ Văn Cừ nghe Nam Tú Cẩm châm chọc Nam Úc Tịch, không khỏi nhú mày, khóe môi bất cần đời khẽ cười, không chút khách khí đáp lễ nói.

Nam Tú Cẩm nghe lời nói của Hạ Văn Cừ, không khỏi tức giận khiến sắc mặt trắng bệch, vốn thấy Nam Úc Tịch là một nữ tử giang hồ lại có thể được hoàng thân quốc thích hai nước ưu ái, nàng đã rất ghen ghét rồi, không nghĩ tới Hạ Văn Cừ còn bảo vệ nàng ta như thế, lại vì nàng ta lên tiếng châm chọc nàng!

Lời này rõ ràng là đang nói..., Nam Tú Cẩm nàng dù là công chúa, trong mắt Hạ Văn Cừ hẳn cũng không bằng yêu nữ Nam Úc Tịch kia!

Đĩ nhiên Nam Tú Cẩm tức thì tức, nhưng không đau lòng khổ sở gì. Nàng tức giận, bởi vì thể diện của nàng bị người ta coi thường, chỉ tức giận mà thôi, mà phía Nam Vân Hàm lại ngược lại.

Nam Vân Hàm đã yêu Hạ Văn Cừ từ cái nhìn đầu tiên, nhưng Hạ Văn Cừ lại chẳng thèm ngó tới nàng, hôm nay hắn nói này lời mặc dù là vì châm chọc Nam Tú Cẩm, nhưng khi lọt vào lỗ tai Nam Vân Hàm, sao lại chói tai như thế.

Ghen ghét trong lòng nàng đối với Nam Úc Tịch lập tức dâng tới cực điểm. Tại sao nàng ta được Hạ Văn Cừ yêu thương còn không biết quý trọng? coi như Nam Vân Hàm nàng không được sủng ái nhiều, nhưng cũng tốt xấu gì nàng cũng là công chúa Nam Hải, rốt cuộc có chỗ nào thua kém nữ tử giang hồ đó? !

Tại sao Hạ Văn Cừ không chịu cho nàng một cơ hội, tại sao một cái liếc nhìn cũng không cho nàng, tại sao trong mắt của hắn chỉ nhìn thấy Nam Úc Tịch? ! Có phải chỉ khi Nam Úc Tịch chết rồi, Hạ Văn Cừ sẽ chịu để mắt nhìn thẳng nàng, mới chịu cưới nàng? !

Nam Úc Tịch thu hết vẻ mặt mọi người trên đại điện vào mắt, nàng nhẹ nhàng hạ mi, giống như việc không liên quan đến mình, nhẹ nhàng đưa bốn ly rượu trước mặt, bộ dạng chán đến chết.

Nam Vũ thấy thế, nén lửa giận xuống, Nam Úc Tịch nói với, “Quỳnh Lạc, mặc dù Tú Cẩm nói chuyện có chút hỗn xược, chỉ là Tú Cẩm nói rất đúng, hiếm khi thái tử Bắc Mạc cùng vương gia Tây Nhạc Linh thật lòng với người, người cũng không nên từ chối!”

Nam Úc Tịch ngược mắt nhìn thẳng Nam Vũ, đối với lửa giận trong mắt Nam Vũ làm như không thấy, nàng diêm dúa lờ lợt cười nói, “Hoàng thượng nói lời này là đang ám hiệu Quỳnh Lạc, không biết cất nhắc sao?”

“Người!” Nam Vũ thấy Nam Úc Tịch chẳng hề để ý tới lời nói của hắn, càng thêm tức giận, sắc mặt của hắn khó coi, tức giận nhìn chăm chăm Nam Úc Tịch.

Liều quý phi ngồi ở bên cạnh Nam Vũ thấy Nam Vũ tức giận, vội vàng đi lên hoà giải, cười nói với Nam Úc Tịch, “Quỳnh Lạc, bản cung vẫn cảm thấy người là đứa bé thông minh lanh lợi, sao hôm nay lại khờ khạo như vậy? Hoàng thượng nói như vậy, cũng là vì tốt cho người, tại sao người không hiểu đây?”

“Quý phi nương nương quá khen, Quỳnh Lạc thật đúng là không hiểu, ép buộc ta gả cho ta người không thích, tại sao lại biến thành vì tốt cho ta đây?” Nam Úc Tịch nghe lời nói của Liều quý phi, không nhanh không chậm cười nói, còn bày ra dáng vẻ không hiểu chuyện.

“Hoàng thượng, Quỳnh Lạc chính là nữ tử giang hồ, từ trước đến giờ đều tùy tính, sợ là không chịu nổi lễ nghi gò bó của hoàng thất. Thái tử Bắc Mạc cùng vương gia Tây Nhạc Linh nếu không để ý, Nam Hải ta còn có rất nhiều nữ tử tài nghệ song tuyệt, tỷ như công chúa Vân Hàm.” Doãn Lưu Quang thấy sắc mặt của Nam Vũ âm trầm xuống, lại thấy trên mặt Gia Luật Linh thất vọng cùng trên mặt Hạ Văn Cừ chợt lóe lên cường thế, không khỏi cau mày, nói với Nam Vũ.

Nam Vũ nghe vậy, ngược lại bình tĩnh. Nếu Gia Luật Linh cùng Hạ Văn Cừ có thể cưới người của hoàng thất Nam Hải, vậy tốt hơn so với cưới Nam Úc Tịch. Mặc dù Nam Úc Tịch trên danh nghĩa là người của triều đình Nam Hải, nhưng không bị triều đình Nam Hải khống chế, nếu là nàng gả đi, tất nhiên có thể lấy được sự trợ giúp tạm thời của Bắc Mạc cùng Tây Nhạc, nhưng về sau, chưa hẳn có thể kết thành liên minh bền vững được.

“Doãn Thiếu chủ nói rất đúng, Hoàng thất Nam Hải có rất nhiều nữ tử giống như ta? Huống chi ta mới đến triều đình Nam Hải không lâu, chưa làm ra công trạng

Chương 66: Các người yêu thích ta thì sao? Ta đôi vẫn không được sao! (1)

Ánh bình minh vừa hé rạng, ánh mặt trời ngày xuân cực kỳ sáng rỡ. Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong đình viện, phủ lên đình viện một tầng hoàng sắc ấm áp.

Khẽ mở cửa sổ, liền cảm nhận được hơi nước mờ mờ trong không khí đập vào mặt, mang theo hương thơm cỏ xanh, khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

Nam Úc Tịch đứng trước cửa sổ, nhìn cây cối trong đình viện đang đâm chồi nảy lộc từng ngày, khoe môi nâng lên nụ cười nhàn nhạt, cười nói với Tiểu Tuyết, “Nghe nói Bạch Quyên Thành Tây mai nở vô cùng tốt, đúng lúc hôm nay thời tiết tốt, chúng ta đi xem một chút thôi.”

“Tốt.” Tính tình Tiểu Tuyết hơi tùy ý, cộng với nàng luôn luôn nghe lời Nam Úc Tịch, tự nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Đều nói thời tiết hợp lòng người, nếu thời tiết tốt, tâm tình tự nhiên cũng sẽ tốt. Nam Úc Tịch vui vẻ, cười yếu ớt ra cửa, trong nháy mắt khi bước ra cửa, tâm tình liền không tốt.

Trong mắt mang theo không kiên nhẫn nhìn về phía hai nam tử đứng thẳng trước mặt, hai người này đều là long chương phượng tư, để ở nơi đâu đều là phong cảnh vui tai vui mắt, nhưng khi Nam Úc Tịch nhìn thấy, là vô cùng chứng mất.

Liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Gia Luật Linh, liếc nhìn Hạ Văn Cừ cười đến cười run rẩy hết cả người, Nam Úc Tịch nhủ mảy, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, “Hạ thái tử cùng Linh vương gia thật là thật hăng hái, sớm như vậy liền chờ trước cửa Doãn phủ rồi.”

“Nếu không sớm chờ đợi, chẳng phải sẽ bỏ lỡ Quỳnh Lạc sao?” Trong đôi mắt đào hoa mê hoặc lòng người của Hạ Văn Cừ hiện lên ý cười, vẫy tay áo bảo màu hồng đào, chân thành đi tới trước mặt Nam Úc Tịch, nụ cười vô cùng phong lưu, từ từ nói.

Gia Luật Linh đứng ở bên cạnh Hạ Văn Cừ, tuy không nói gì, nhưng ánh mắt sáng quắc nhìn Nam Úc Tịch rõ ràng đang biểu đạt lập trường kiên định của hắn, chính là hôm nay hắn nhất định d/d/lqđ không dời nửa bước đi theo bên người Nam Úc Tịch.

“Vậy thì thật là ngại quá. Ta muốn đi ngắm hoa, không rảnh bồi các người!” Nam Úc Tịch lạnh lùng nhìn, trên mặt không cảm xúc gì, mang theo Tiểu Tuyết thẳng tắp đi về phía trước, như không muốn nghe câu trả lời của Hạ Văn Cừ cùng Gia Luật Linh.

Vốn tưởng rằng lấy hoàn cảnh bọn họ sống trong nhung lụa, tất nhiên không chịu nổi lạnh lùng và miệt thị như vậy, ai biết rằng bọn họ không thêm quan tâm tới, giống như thuốc cao bôi trên da chó, làm thế nào cũng không bỏ ra được.

Dừng bước, lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người vẫn đi theo nàng, Nam Úc Tịch nhủ mảy hỏi, “Rốt cuộc các người muốn thế nào?”

“Chúng ta cũng muốn đi ngắm hoa, thuận đường với Quỳnh Lạc!” Hạ Văn Cừ giống như không phát giác Nam Úc Tịch không bình tĩnh, tiếp tục phát huy tinh thần da mặt dày, cười híp mắt nói.

Nếu là đôi người khác dám nói chuyện với hắn như vậy, hắn đã sớm cất nạng thành tám khúc ném đi làm mồi cho cá rồi, nhưng nếu là Nam Úc Tịch như vậy, ngược lại hắn cảm thấy không có gì, dù thế nào đi nữa hắn đã hình thành thói quen bị nàng ấy đập cửa vào mặt rồi.

“Đột nhiên ta cảm giác có chút mệt mỏi, hoa này ngày khác nữa thường thức vậy. Hai vị xin cứ tự nhiên!” Nam Úc Tịch nghe lời nói của Hạ Văn Cừ, xem thường liếc nhìn, dứt khoát xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nói.

Nhưng đáp lại câu nói kia là, “Nước quá trong ắt không có cá, nhân chí tiện tắc vô địch.” Khi một người không coi trọng mặt mũi của mình, người đối xử với hắn lạnh lùng thế nào, cũng không có biện pháp đuổi hắn đi.

Quả nhiên, Hạ Văn Cừ lập tức xoay người, theo sát sát Nam Úc Tịch, khoe môi còn câu ra nụ cười bất cần đời, từ từ cười nói, “Quỳnh Lạc, người nói có phải chúng ta tâm ý tương thông hay không đây? Đột nhiên ta cũng cảm giác có chút mệt mỏi, ta trở về với người, trên đường tán dóc giải buồn thôi.”

Mặc dù Gia Luật Linh không mở miệng nói chuyện, nhưng một tắc cũng không rời đi theo sau lưng, Nam Úc Tịch trong mắt hắn mang theo cảm xúc phức tạp, vẫn nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch, tay giấu trong tay áo siết thật chặt.

Thật sự nàng không thích hắn sao?

Từ nhỏ đến lớn, tính tình của hắn trước sau lạnh lùng như một. Người bên cạnh chưa bao giờ dám đắc tội hắn chút nào, dám nói chuyện như vậy với hắn, Nam Úc Tịch là người thứ nhất. Nhưng nàng cố tình đối xử với hắn như vậy, hắn lại càng không tức giận. Thậm chí nguyện ý làm người có địa vị cao đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp đi theo phía sau nàng.

Coi như nàng cảm thấy phiền cũng tốt, không thích cũng tốt, nếu chỉ có vậy mới có thể khiến nàng thích hắn, như vậy thì coi như vứt bỏ thể diện thì có vấn đề gì? Có lẽ đây chính là sức quyến rũ của Nam Úc Tịch đi, côi đơn này có thể làm cho hắn và Hạ Văn Cừ cam tâm tình nguyện làm người có địa vị cao đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp đi theo nữ tử, sợ là cũng chỉ có nàng!

“Quỳnh Lạc, thật là trùng hợp.” Đang lúc lừa gạt của Nam Úc Tịch sắp phun trào, một giọng nói dịu dàng truyền vào bên tai của nàng.

Ngước mắt, liền nhìn thấy một bóng dáng tuấn tú mặc áo xanh, ngũ quan dịu dàng đoan chánh, một đôi người ôn hòa thâm tình đang nhìn nàng.

Thật là đúng dịp sao? ! Khéo cái gì mà khéo!

Cho là nàng ngu ngốc đi tin tưởng Lục hoàng tử Nam Khôi sẽ rảnh rỗi không có chuyện làm, không đi xử lý những phân tranh trên triều đình, ngược lại không mang một người thị vệ chạy đến trên đường đi dạo phố, lại trùng hợp gặp nàng, hơn nữa không có nhìn nhầm nàng, rồi chào hỏi với nàng sao?

“Thật là thật đúng lúc.” Nam Úc Tịch cảm giác mình cười hơi có chút căng răng nghiêng lợi, nhìn ba nam tử vây quanh bên cạnh, Nam Úc Tịch cảm giác đột nhiên mình lọt vào bầy sói.

Bên này Nam Úc Tịch khổ mà không nói được, nhưng dân chúng vây xem lại đổ kị muốn chết với Nam Úc Tịch.

Hạ Văn Cừ, Gia Luật Linh, Nam Khôi, từng người đều là dung mạo xuất chúng, hơn nữa đều là hoàng thân quốc thích, toàn thân bày ra hơi thở cao quý, đột ngột xuất hiện trên đường như vậy, vốn là làm người khác chú ý, mà ba người đứng chung một chỗ, đó chính là 100% tiêu điểm rồi.

Về phần ba người bọn hắn đang vây quanh một nữ tử che mặt, tự nhiên đưa tới vô số bất mãn của thiếu nữ, nữ tử che mặt này rốt cuộc là ai, lại có thể lấy được ưu ái của ba vị công tử xuất chúng như thế?

“Ai, người không biết đó, nàng ta chính là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc nha! Người đừng nhìn vẻ ngoài nhu nhược của nàng ta, khi nàng ta giết người, không nháy mắt đó!” Dân chúng dừng chân trên đường phố vây xem đang nghị luận hăng say.

“Hai vị công tử kia chẳng lẽ chính là thái tử Bắc Mạc cùng vương gia Tây Nhạc Linh sao? Quả nhiên là đáng về bắt phạm, khí thế ung dung nha, tại sao lại coi trọng nữ ma đầu Cung chủ Ma Cung đây? !” Nghe đám người nghị luận nói Nam Úc Tịch ý mình trẻ tuổi xinh đẹp, mưu toan leo lên đầu cành làm Phụng Hoàng làm biết bao nữ tử càng thêm ghen tức.

Nam Úc Tịch tự nhiên nghe được nội dung bàn tán xung quanh, nhưng nàng chỉ là làm bộ như không có nghe thấy, trong con ngươi d/d/ld đen như mực ngay cả gợn sóng cũng không có, ngược lại Tiểu Tuyết nghe người xung quanh chỉ trích Nam Úc Tịch, có chút tức giận quát những người đó, “Các người nói nhăng nói cuội gì đây! Nói ai là nữ ma đầu!”

“Cung chủ Ma Cung là nữ ma đầu giết người không chớp mắt, ai cũng biết!” Một nữ tử trong đó nhìn xung quanh một chút, thấy đám người vây xem càng ngày càng nhiều, trong mắt lướt qua ánh sáng, giống như là lấy được khuyến khích, nhìn Tiểu Tuyết nói.

Tiểu Tuyết nghe được nàng nói, không khỏi càng thêm tức giận, vung tay áo lên muốn lý luận với nàng ta, nàng kia thấy Tiểu Tuyết vung tay áo lên, lập tức né tránh vào đám người, ánh mắt lóe lên bất định, hô to, “Mọi người nhìn đi, Cung chủ Ma Cung này giết người không chớp mắt coi như thôi, ngay cả nha hoàn bên người nàng cũng không có giáo dưỡng như vậy! Đây là muốn đánh người sao!”

Tiểu Tuyết bởi vì tập võ nhiều năm, vì vậy tranh luận với người luôn có thói quen trêu chọc tay áo, không nghĩ tới lại bị nữ tử này vu hãm muốn đánh nàng ta, không khỏi vừa uất ức vừa tức giận, trừng mắt, như muốn đi đánh nữ tử kia thật.

Một tay áo bào lửa đỏ vung qua trước mặt Tiểu Tuyết, Nam Úc Tịch ngăn cản Tiểu Tuyết, thân pháp huyền diệu linh hoạt kéo nữ tử kia ra khỏi đám đông, ngón tay mảnh khảnh như ngọc nắm thật chặt mệnh môn của nữ tử đó, khẽ cười yếu ớt, trong mắt lộ ra xinh đẹp cùng tàn nhẫn, nữ tử nói, “Ai, giết người không chớp mắt sao? Vậy người nói coi người mạo phạm ta, ta đánh người, chẳng phải là tiện nghi cho người sao?”

“Người. . . Người muốn làm gì?” Nữ tử kia bị Nam Úc Tịch giữ chặt mệnh môn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch như tờ giấy, trong mắt tràn ngập sợ hãi, nhìn Nam Úc Tịch, giọng nói có chút run run.

Con ngươi của Nam Úc Tịch giống như hắc diệu thạch không hề chớp mắt nhìn nữ tử kia, chỉ có chút can đảm này sao? Chỉ có chút can đảm này, cũng dám chạy đến nơi đây hủy hoại thanh danh của nàng? Chủ tử sau lưng nàng ta thật không tỉnh mắt rồi.

Nàng vốn là không quan tâm danh tiếng, cũng không lo dân chúng nghị luận như thế nào về nàng, chỉ là nếu là có người cố ý phá hoại thanh danh của nàng, ở trong bóng tối đối phó nàng, vậy thì khác.

Nữ tử này khi bị Tiểu Tuyết chất vấn ánh mắt lập lòe bất định, cố ý đợi đến khi có nhiều người mới kêu lên, những cử động khác thường này, đều biểu hiện rõ, có người phả nàng ta làm như vậy.

Đối với lần này, Gia Luật Linh cùng Hạ Văn Cừ cũng nhìn thấu sơ hở, chỉ là bọn hắn biết Nam Úc Tịch có thể giải quyết, bọn họ mừng rỡ yên lặng theo dõi mọi biến hóa.

“Ta muốn làm gì?” Nam Úc Tịch nghe nữ tử kia nói, cố ý lặp lại thật chậm, giọng nói kéo thật dài, mang theo âm trầm làm người ta rợn cả tóc gáy, chậm rãi, nói từng chữ, “Nếu ta giết người không chớp mắt, đương nhiên ta phải giết người.”

Nghe lời nói của Nam Úc Tịch, toàn thân nàng kia kịch liệt run rẩy, con ngươi trong nháy mắt phóng đại, sợ hãi nhìn Nam Úc Tịch, nói lắp bắp, “Người. . . Người không cần. Lâm loạn. . . Mọi người đều. Nhìn đây. . .”

“Tất cả mọi người nhìn thấy sao?” Khóe môi Nam Úc Tịch nâng lên một nụ cười xinh đẹp vô cùng, giữa hiện đuôi mày khóe mắt hiện ra một tia hài hước cùng lười biếng, làm bộ như lơ đãng quét nhìn xung quanh, dân chúng vây xem xung quanh nghe cuộc đối thoại của Nam Úc Tịch cùng nàng kia, lập tức rớt lui ra, đứng xa xa nhìn tình hình nơi này, chỉ sợ tới gần sẽ bị liên lụy.

Nàng kia thấy phản ứng của mọi người, gấp đến độ cơ hồ muốn khóc thét, nàng vội vã quỳ xuống, vừa khóc vừa nói, “Cung chủ. . . Van cầu người bỏ qua cho ta. Mới vừa rồi là do ta nói hươu nói vượn.”

“Oh? Người nói hươu nói vượn sao?” Tròng mắt Nam Úc Tịch nhìn nữ tử kia, trong mắt không có nửa phần thương tiếc, nàng cố ý làm ra dáng vẻ nghi hoặc, nhìn nàng kia, từ từ cúi thân xuống, nhìn thẳng vào mắt của nàng kia, từ từ cười nói, “Thật ra thì ta cũng không biết lúc giết người rốt cuộc ta có nháy mắt hay không nháy mắt nha, nếu như vậy thì để cho mọi người cùng nhau xem một chút, mà người, liền làm vật hy sinh đi, như thế nào?”

Nàng kia bị trông mắt đen của Nam Úc Tịch nhìn chăm chăm, tam hồn bay hết hai hồn rười, lại nghe lời nói của Nam Úc Tịch, càng thêm sợ hãi toàn thân phát run, nàng hoang mang sợ hãi đứng lên, lui vài bước, cả kinh kêu lên, “Không. Ngươi đừng giết ta!”

“Tại sao không được giết ngươi? Không phải ngươi nói ta giết ngươi không chớp mắt sao?” Nam Úc Tịch đi từng bước một đến gần nàng kia, từ đầu đến cuối luôn bày ra nụ cười hải hước, một đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng kia, không cho nàng kia đường lui.

Cuối cùng dưới ánh nhìn chăm chú cùng từng bước từng bước ép sát của Nam Úc Tịch, nàng kia rốt cuộc hồng mắt, vừa khóc vừa run rẩy nói, “Là công chúa muốn ta đi theo ngươi, thừa dịp nhiều người nói như vậy! Chuyện không liên quan đến ta, chuyện thật không liên quan đến ta!”

“Oh? Công chúa? Công chúa nào?” Nam Úc Tịch nghe nữ tử kia nói như vậy, chậm rãi dừng lại bước chân, nhũu lông mày, giọng nói chậm rãi, thờ ơ hỏi.

Nàng kia nghe Nam Úc Tịch hỏi, ánh mắt khẽ lóe lên, nhìn Nam Úc Tịch một cái, cắn môi không nói lời nào, đôi tay không ngừng xoắn lại, bộ dáng giãy giụa.

Nam Úc Tịch thấy thế, trong trông mắt đen thoáng qua một tia giễu cợt. Còn không chịu nói sao? Tiểu nha đầu này rất sợ vị công chúa kia nha. Chỉ là so sánh với việc sợ hãi công chúa, cái chết trước mặt luôn đáng sợ hơn, đây cũng chính là lý do tại sao khi tánh mạng bị uy hiếp, rất nhiều người lựa chọn phản bội.

“Tại sao không nói đây? Oh, ta biết rồi, ngươi là đang nói dối có đúng hay không?” Nam Úc Tịch nhũu mày nhìn nữ tử kia, lười biếng mà mang theo ý lạnh nói, “Vu hãm công chúa, không cần ta động thủ, triều đình cũng sẽ bắt ngươi trị tội đấy.”

“Không phải vậy, nô tỳ không có nói láo, là công chúa Văn Hàm muốn ta làm như vậy. Văn Hàm công chúa thích thái tử Hạ, nhưng thái tử Hạ lại chẳng quan tâm công chúa, nàng ghen tỵ Quỳnh Lạc cô nương, mới đặc phái nô tỳ tới hủy danh tiếng của cô nương.” Nữ tử kia nghe lời nói của Nam Úc Tịch, bị sợ đến hồn bay phách tán, lập tức nói thật mọi chuyện.

Nam Úc Tịch nghe được nữ tử trả lời, cũng không kinh ngạc gì, thờ ơ nhún vai một cái, ngược mắt nhìn nàng kia một cái, từ từ nói, “Danh tiếng bốn tóa từ trước đến giờ đều không tốt, không cần Văn Hàm công chúa phí tâm tư tới phá hủy. Trở về nói cho nàng ta biết, có thời gian làm những thứ này đối phó bốn tóa, sao không nghĩ ra biện pháp khiến Hạ Văn Cử thích nàng ta!”

Nói xong, Nam Úc Tịch cũng không nhìn nàng kia nữa, liền mang theo Tiểu Tuyết thần nhiên rời đi, tay áo lửa đỏ ở trong không khí lượn thành đường cong diêm dúa lờ lợt, dần chứng vấy xem nhìn bóng lưng Nam Úc Tịch, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc.

Mặc kệ nàng có phải là nữ ma đầu giết người không chớp mắt hay không, nhưng phong thái trên người nàng giống như mang theo ma lực, khiến người ta không nhận được sợ hãi thâm thẳm. Khó trách lấy được ưu ái của thái tử Bắc Mạc và Linh

vuơng gia.

Ngược lại Văn Hàm công chúa này, thân là công chúa hoàng thất, không ngờ lại ác độc như vậy, còn phái nha hoàn tới hủy hoại danh tiếng Cung chủ Ma Cung, làm tổn hại thanh danh Hoàng thất.

“Vì sao Cung chủ không cho nha hoàn giáo huấn nàng kia?” Tiểu Tuyết đi theo sau lưng Nam Úc Tịch, có chút tức giận bất bình nói, cư nhiên hủy hoại danh tiếng Cung chủ như vậy, thật là quá đáng.

Nam Úc Tịch nghe lời nói của Tiểu Tuyết, trên mặt treo nụ cười không sao cả, trong mắt hàm chứa ý vị sâu xa, từ từ cười nói, “Âm mưu bại lộ, cũng làm tổn hại danh dự Nam Văn Hàm, ngươi cho rằng Nam Văn Hàm sẽ dễ dàng buông tha cho nàng ta? Lại nói, nha đầu kia cũng không nói sai, ta vốn là nữ ma đầu giết người không chớp mắt, không phải sao?”

“Mới không phải! Cung chủ là có nỗi khổ tâm.” Tiểu Tuyết nghe Nam Úc Tịch hơi tự giễu mình, không khỏi vội vàng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn gấp đến hồng, sùng kính nhìn Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch nhàn nhạt cười một tiếng, từ chối cho ý kiến. Có nỗi khổ tâm không cần lấy cớ. Dù nguyên nhân gì, xác thực hai tay của nàng dính đầy máu tươi, nàng không cần tìm cái cớ gì để che giấu, làm chính là làm, nàng có dùng khí gánh chịu tất cả.

“Còn đi theo ta làm cái gì? Ngươi còn chê mình gây cho ta ít phiền toái sao?!” Đi tới cửa Doãn phủ, liếc mắt nhìn ba người còn đi theo nàng, Nam Úc Tịch nhìn sang Hạ Văn Cử, lạnh giọng nói.

Hạ Văn Cử bị Nam Úc Tịch nói như thế, sờ lỗ mũi một cái, hắn cũng rất không giải thích được nha, ai biết Văn Hàm công chúa này ác độc như vậy?

“Quỳnh Lạc, điều này cũng không thể trách ta, cũng không phải là ta kêu nàng ta thích ta. Chuyện này chỉ có thể chứng minh sức quyến rũ của ta lớn, Quỳnh Lạc ngươi nên vì thế mà đối đãi với ta tốt chút.” Hạ Văn Cử vuốt lỗ mũi, lễ thẳng khí hùng nói.

Nam Úc Tịch nhất thời im lặng.

Mặc dù Doãn phủ nằm gần đường phố, nhưng lại ở trong hẻm nhỏ cực kỳ tĩnh lặng, vì vậy chỉ có ít người đi lại trên đường, Nam Úc Tịch có đầy đủ kiên nhẫn tốn thời gian với bọn họ ở nơi này.

“Quỳnh Lạc, không mời chúng ta đi vào ngồi một chút sao?” Nam Khôi thấy Nam Úc Tịch đứng ở cửa Doãn phủ, bộ dáng nhất định phải đuổi bọn hắn đi, không khỏi ôn hòa hỏi.

Hắn, cũng không phải muốn tranh cái gì với Hạ Văn Cử và Gia Luật Linh, chỉ là không yên lòng với Nam Úc Tịch, sợ nàng vì vậy đắc tội Hạ Văn Cử và Gia Luật Linh, chỉ là khi đi cùng bọn họ mới biết, mặc kệ Nam Úc Tịch làm cái gì, sợ là Hạ Văn Cử và Gia Luật Linh đều bao dung tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Để Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Các người yêu thích ta thì sao? Ta đổi vẫn không được sao! (2)

Nữ tử như nàng, nếu có người nào thương thức nàng, sẽ vô phương cứu chữa mà yêu nàng. Không chỉ mình hần d[đ]lq[d, ngay cả Hạ Văn Cừ cùng Gia Luật Linh cũng đã trầm luân, nhưng nàng lại bày ra dáng vẻ xa cách ngăn dậm, rõ ràng đang ở trước mắt, lại làm cho người ta cảm thấy lòng của nàng như ngăn dậm xa.

“Ta đã ở trong phủ của Doãn Lưu Quang ăn không ngồi rồi, cũng không ngại mang thêm vài người ăn không ngồi rồi vào nữa!” Nam Úc Tịch nghe vậy, không chút lưu tình nói, vốn là nàng còn tồn mấy phần áy náy với Nam Khởi, nhưng hôm nay bị Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh cuốn lấy làm nhưc đầu, vì vậy không có thái độ tốt với Nam Khởi.

“Không sao! Chúng ta có thể đưa tiền đấy!” Hạ Văn Cừ luôn bày ra mặt dày, lời như vậy cũng nói được, Nam Úc Tịch thật sự không biết nên lấy biện pháp gì tới đã kích hần.

Đang lúc Nam Úc Tịch không biết làm gì, Gia Luật Linh vẫn trầm mặc không nói lời nào nãy giờ rồi cuộc mở miệng nói chuyện, hần nhìn Nam Úc Tịch, hỏi, “Không phải người nói muốn suy nghĩ bảy ngày sao? Nếu người vẫn cự tuyệt chúng ta như vậy, thì suy nghĩ như thế nào? Chẳng lẽ vừa mới bắt đầu, người đã nghĩ muốn qua loa tắc trách sao?”

Trong lòng Nam Úc Tịch lẩm nhẩm, đúng vậy, vừa mới bắt đầu ta đã muốn làm có lệ với các người. Trì hoãn bảy ngày này, cũng chỉ là vì muốn nghĩ ra biện pháp không gả cho các người mà thôi, chẳng lẽ các người cho rằng ta thật đang suy tư sao?

Chỉ là đương nhiên nàng không thể nói thật như vậy được, nàng nhú mày, rất là bất đắc dĩ hỏi, “Rốt cuộc các người yêu thích phương diện nào của ta? Ta có thể thay đổi nha!”

Nghe lời nói của Nam Úc Tịch, bi thương thoáng hiện lên trên mặt Nam Khởi cùng Gia Luật Linh. Cho dù bọn họ thích Nam Úc Tịch, nhưng cũng không thích đến nỗi không cần tôn nghiêm sĩ diện.

Bọn họ không thể chịu được việc tình cảm của họ trở thành gánh nặng của nàng, khiến nàng chán ghét đến nước này? Chẳng lẽ nàng thật sự ghét bọn họ như vậy, ghét đến tránh như tránh bò cạp sao?

Nhưng coi như lời nàng nói đã thương người như vậy, chân của bọn hần vẫn không nghe sai khiến đứng vững, không di động chút nào. Rốt cuộc bọn họ thích phương diện nào của nàng? Thật ra thì ngay cả hần cũng không biết, rõ ràng có rất nhiều nữ tử thiên kiều bá mị dùng mọi biện pháp để lấy lòng bọn họ, vì sao bọn họ lại có tình thích một nữ tử không cho bọn họ sắc mặt tốt đây?

Mà đối với mặt mác của Nam Khởi và Gia Luật Linh, Hạ Văn Cừ giống như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục từ từ cười nói, “Đây chính là Quỳnh Lạc người nói nha, không thể đổi ý đó!”

Nam Úc Tịch nhìn Hạ Văn Cừ cười đến mặt giáo hoạt, không khỏi nhú mày, người này lại muốn giờ trò gì? Nàng nói tới trình độ đã thương người như vậy, mà hần lại còn cười được? Chẳng lẽ là đầu óc bị cửa kẹp rồi, trở nên ngu ngốc hay sao?

“Ta thích người vì người không chịu uống rượu với ta. Ta thích người vì người xa cách với ta. Ta thích người vì người không yêu thích ta. Quỳnh Lạc, những thứ này người đều có thể thay đổi sao?” Hạ Văn Cừ không để ý ánh mắt nghi ngờ của Nam Úc Tịch, nhìn chăm chăm con người Nam Úc Tịch, nửa là nghiêm túc, nửa là đùa giỡn nói.

Nghe Hạ Văn Cừ nói, Nam Úc Tịch khẽ ngơ ngẩn. Nàng không có nghĩ đến Hạ Văn Cừ sẽ nói như vậy.

“Hai điều trước thì ta có thể đổi, còn điều cuối cùng, đời này, sợ là không đổi được.” Nam Úc Tịch kinh ngạc nhìn Hạ Văn Cừ một cái, thật ra thì lúc mới bắt đầu nàng vô cùng không thích Hạ Văn Cừ, nhưng mà dù sao lòng người cũng là làm bằng thịt, Hạ Văn Cừ dụng tâm với nàng, nàng đều nhìn thấy, tự nhiên cũng không muốn tổn thương hần.

Nàng biết, hôm nay nàng nói lời này, làm những việc này, Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh cũng không phải không để ý như bề ngoài, thân phận tôn quý bọn họ, từ nhỏ đã ở địa vị cao cao tại thượng trên đời này, bị người khác đối xử như vậy, tất nhiên trong lòng sẽ không vui vẻ, nhưng bởi vì thích nàng, bọn họ nhịn xuống, phần ân tình này, mặc dù nàng không muốn tiếp nhận, nhưng cũng không thể không đối mặt.

“Không sao. Ta có thể đợi.” Hạ Văn Cừ nghe lời nói Nam Úc Tịch, trong lòng mắt bắt cần đòi lướt qua một tia mặt mác, nỗ lực nâng lên nụ cười, từ từ cười nói, “Nếu hai điều trước có thể thay đổi, không bằng mời chúng ta đi vào uống một chén, coi như là bằng hữu, như thế nào?”

Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn ba người, bọn họ đã nói đến như vậy rồi, nếu nàng cự tuyệt nữa, sợ là không ổn, chỉ đành phải gạt đầu một cái, mời bọn họ vào Doãn phủ.

Lấy rượu thượng hạng bên trong phủ của Doãn Lưu Quang, bốn người ngồi ở trong đình viện uống rượu, mà Tiểu Tuyết thì về gian phòng trước. Mấy người còn lại cũng đã hết vài bình rượu mạnh, sương mù trong mắt nhàn nhạt hiện lên một tầng mỏng, lời nói cũng dần nhiều hơn.

“Linh thúc thúc, thật ra thì từ nhỏ ta đặc biệt yêu mến người, khi đó ta nghĩ sau này, chờ ta và người đều đã trưởng thành, ta cũng muốn làm nên sự nghiệp, cũng không có nghĩ đến, đợi đến khi trưởng thành, ta lại không thể đơn thuần như vậy sùng kính người nữa.” Hạ Văn Cừ đưa tay khoác lên trên bả vai Gia Luật Linh,

có chút mơ hồ nói không rõ.

Tây Nhạc cùng Bắc Mạc vẫn luôn là bang giao chi quốc (hai nước thân thích), Gia Luật Linh cũng thường đi sứ Bắc Mạc. Hắn tuy là trưởng bối của Hạ Văn Cừ, nhưng chỉ hơn Hạ Văn Cừ mấy tuổi thôi, cộng thêm khi đó hắn đã được phong làm Vương Gia, chiến công trác tuyệt, vì vậy từ nhỏ Hạ Văn Cừ rất sùng kính Gia Luật Linh.

Chỉ là khi Hạ Văn Cừ dần dần lớn lên, am hiểu âm mưu hoàng thất, sao còn có thể đơn thuần sùng kính d[đ]qlđ Gia Luật Linh như vậy nữa? Thật tâm thật ý gọi Linh thúc thúc, cuối cùng cũng biến thành xưng hô hoàng thất thôi.

Gia Luật Linh nghe lời nói của Hạ Văn Cừ, ngược lại khê sững sờ một chút, lúc đó hắn đại biểu Tây Nhạc đi sứ Bắc Mạc, Hạ Văn Cừ luôn thích quán hân hời cái này hời cái kia, mà tính tình của hắn luôn luôn trầm mặc ít nói, không thích thân thiết với người khác, nhưng bởi vì thân phận đặc biệt của Hạ Văn Cừ, hắn không thể không thân quen, dần dần trở thành bằng hữu của Hạ Văn Cừ.

Mặc dù Hạ Văn Cừ nhỏ hơn hắn vài tuổi, nhưng từ nhỏ Hạ Văn Cừ rất thông tuệ, hắn đã sớm biết, Hạ Văn Cừ không phải là vật trong ao, chỉ là không có nghĩ đến thể cục thiên hạ biến hóa nhanh như vậy, mà người cũng lớn lên nhanh như thế, trong nháy mắt, tiêu đệ đệ vẫn quán hân, đã trở thành đối thủ cường đại của hắn rồi.

“Văn Cừ, thật ra thì ngươi đã làm tốt hơn ta rồi.” Gia Luật Linh cũng đưa tay vỗ vỗ bả vai Hạ Văn Cừ, tinh táo trầm ổn nói.

Mặc dù thoát nhìn hân lạnh lùng mà trầm ổn, nhưng nếu cẩn thận xem xét, cũng có thể nhìn thấy trong tròng mắt hắn chút say rồi.

Nam Khởi cũng nằm lên bàn, có chút say thờ dài nói, “Người của nhiều nước vui sướng ngồi cùng bàn uống rượu như thế, sợ là đời này khó có cơ hội thứ hai!”

Nam Úc Tịch tay cầm ly rượu, con mắt sắc lạnh nhìn qua ba người trước mắt. Uống mười mấy vò rượu mạnh, bọn họ cũng đã say không nhẹ, chỉ có nàng vẫn tỉnh táo như lúc ban đầu.

Không phải từ lượng của nàng hơn bọn hắn, mà do nàng không cho phép nàng uống rượu say bất cứ lúc nào, cho dù là đang ở Doãn phủ, nàng cũng không dám tùy ý như vậy, vì vậy khi phát hiện mình có chút say rượu, nàng đã dùng nội lực bức ra một phần rượu.

Qua nhiều năm như vậy, duy nhất một lần toàn tâm toàn ý buông lỏng, là khi ở trên sườn núi nhỏ kia, dựa vào lòng Nạp Lan Thần Dật ngủ. Cũng là từ khi đó, nàng mới phát hiện, nàng đã tin tưởng Nạp Lan Thần Dật đến trình độ như vậy, có lẽ bất tri bất giác nàng đã yêu hắn. Cho nên mới có thể hoang mang sợ hãi trốn tránh hân như vậy.

“Quỳnh Lạc, ngươi biết không, lần đầu tiên ta ở trên Thiên Hương Lâu nhìn thấy ngươi, cũng bị ngươi làm rung động thật sâu rồi. Trong bữa tiệc ngươi chói mắt như thế, làm ta không thể dời mắt khỏi ngươi. Ta âm ỉ với phụ hoàng rất nhiều lần, phụ hoàng mới đồng ý cho ta cưới ngươi làm chánh phi, nhưng . . . Ngươi lại . . .” Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh vỗ bả vai lẫn nhau nói một hồi, đột nhiên Hạ Văn Cừ nâng mắt say lơ đãng lên, nhìn Nam Úc Tịch nói.

Lời nói vốn có chút oán trách, lúc nói đến câu cuối cùng, thế nhưng mơ hồ có mấy phần cô đơn.

Đường đường là thái tử Bắc Mạc, ứng cử viên thái tử phi tất nhiên là cực kỳ trọng yếu, hoàng đế Bắc Mạc thế nhưng đồng ý với Hạ Văn Cừ cưới nàng một nữ tử có tiếng xấu trên giang hồ làm thái tử phi, tất nhiên trong đó Hạ Văn Cừ dùng không ít biện pháp.

Hắn cố gắng khiến hoàng đế Bắc Mạc đồng ý cho nàng trở thành chánh phi của hân như vậy, chỉ bởi vì không muốn nàng uất ức, nhưng nàng lại cự tuyệt, cũng khó trách giọng nói của hân bắt đầu có chút oán trách.

“Ta phải làm sao đây? Hoàng huynh nghe nói ta muốn cưới ngươi, tìm mọi cách không đồng ý. Đây là lần đầu tiên trong đời ta đối nghịch với hoàng huynh.” Giờ phút này ánh mắt Gia Luật Linh cũng có chút không thanh minh rồi, từ lúc Hạ Văn Cừ nói hết câu kia cũng đã gục xuống bàn ngủ, mà khi Gia Luật Linh nói hết những lời này, cũng ngã trên người Hạ Văn Cừ.

Nam Úc Tịch nghe lời nói say rượu của Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh, vẻ mặt trở nên cực kỳ phức tạp. Điều nói rượu vào lời ra, đây cũng là lời thật lòng của bọn họ sao? Nam Úc Tịch nâng cổ tài đức gì, lấy được nhiều ưu ái của bọn họ như thế?

Nàng thật hận mình tại sao giờ phút này không uống say, như vậy thì sẽ không nghe rõ ràng như vậy, thì sẽ không biết rõ tâm ý của bọn hân.

“Ha ha ha. Các ngươi đã say. Ta hay nhất. Ta tinh táo nhất. . .” Nam Khởi thấy Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh đã gục xuống bàn ngủ say, không khỏi cười cười, cũng say lao đảo ngã tới, may nhờ Nam Úc Tịch nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hân, hân mới không đến nổi té lăn trên đất.

Nam Úc Tịch nhìn ba người say rượu nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi, chân mày nhíu lại thật sâu, trong mắt mang theo vài phần áy náy.

Bọn họ đều chân thành đối với nàng, chỉ là nàng không thể chân thành đối với họ. Lòng người chỉ có một trái tim, đã cho Nạp Lan Thần Dật, thì không thể cho ai nữa. Không những không chân thành với bọn họ được, ngày sau còn có thể cầm đao kiếm đối đầu với bọn họ, nàng đã đồng ý cùng hân chinh chiến thiên hạ, ngày sau, sợ là không còn cơ hội uống rượu ngắm trăng với bọn họ nữa.

Nhẹ nhàng thờ dài một cái, lại nghe thấy tiếng bước chân sau lưng truyền đến, trong mắt Nam Úc Tịch lướt qua một tia cảnh giác, lại nghe giọng nói tron bóng như ngọc của Doãn Lưu Quang vang lên bên tai, “Người tới, an bài gian phòng cho ba vị này, phục vụ bọn họ nghỉ ngơi. Chuẩn bị trà giải rượu, chờ bọn họ tỉnh liền cho bọn họ uống.”

Ngoài đầu lại nhìn Doãn Lưu Quang, chỉ thấy hân mặc một bộ trường bào màu lam nhạt, càng hiện lên dung mạo như vẽ của hân, có vẻ cực kỳ ảm áp. Một đôi ngươi ôn hòa nhìn nàng, vẻ mặt phức tạp, hình như mang theo ân hận.

“Ngươi đều nghe được?” Nam Úc Tịch nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

Doãn Lưu Quang khẽ vuốt cằm, từ chối cho ý kiến. Hắn nghe nói Nam Úc Tịch cùng Hạ Văn Cừ, Gia Luật Linh và Nam Khởi ở trong đình viện uống rượu, liền muốn tới xem một chút, vừa vận nghe thấy Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh rượu vào lời ra.

Thật ra thì hắn cũng hi vọng có thể uống say như bọn họ, có thể không chút kiêng kỵ nói ra lời trong lòng như vậy, đáng tiếc hắn và Nam Úc Tịch đều giống nhau, không được phép uống say, không được phép buông lỏng. Hơn nữa hắn kiêu ngạo quá mức, kiêu ngạo đến nỗi mặc dù hắn thích Nam Úc Tịch, cũng không nguyện ý trở thành gánh nặng của nàng.

Tình cảm của hắn đối với nàng, không ít hơn Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh, nhưng hắn lại không muốn nói. Trừ lần đó hắn kêu Nam Úc Tịch làm bộ gả cho hắn để tránh phân tranh ở ngoài, hắn không nói chuyện với Nam Úc Tịch nữa. Nếu biết người trong lòng nàng thích không phải là hắn, cần gì phải nói ra tự rước lấy nhục?

“Ừ, bọn họ đều chân thành với người.” Doãn Lưu Quang ngược mắt nhìn Nam Úc Tịch, hắn biết Nam Úc Tịch không thích mình bị người khác định đoạt, nhưng chân tình của Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ, vì sao nàng kiên quyết như thế, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không có, trong lòng của nàng, có phải đã có người rồi? Cho nên mặc kệ bọn họ chân tình như thế nào, cũng không có cách nào đi vào tim nàng?

Nhìn phức tạp trong mắt ánh mắt Doãn Lưu Quang, Nam Úc Tịch khẽ rũ mắt xuống, làm như không thấy, lên tiếng, “Giã vò chân tình, ta không chịu nổi.”

“Quỳnh Lạc, trong lòng người, đã có người khác rồi phải không?” Lời đến khóe miệng, trầm mặc hồi lâu, vẫn cất lên.

Trong tròng mắt đen lướt qua một tia ngọt ngào cùng thâm tình, rất nhanh lại khôi phục sóng nước thâm thúy như cũ, Nam Úc Tịch ngược mắt nhìn Doãn Lưu Quang, khóe môi nâng lên nụ cười, nói từng chữ, “Xác thực có. Cho nên, mặc kệ là ai, cũng không thể thay đổi.”

“Như vậy, hắn đúng là một người hạnh phúc.” Con người của Doãn Lưu Quang có chút co lại, rõ ràng thoáng qua một tia đau đớn, hắn nở nụ cười, giọng nói chua chát

Nam Úc Tịch chuyển tầm mắt, sợ nhìn thấy ánh mắt của hắn, nàng sẽ nói không ra lời kế tiếp, nhưng nàng vẫn nói vô cùng rõ ràng từng chữ, “Gặp hắn, mới là hạnh phúc của ta.”

Sau khi nói xong, Nam Úc Tịch khẽ vuốt cằm của mình, thần nhiên rồi đi dưới tầm mắt của Doãn Lưu Quang. Doãn Lưu Quang đứng bên cạnh bàn rượu, nhìn bóng lưng lửa đỏ của Nam Úc Tịch biến mất ở trong tầm mắt, khóe môi nụ cười càng thêm khổ sở.

Gặp hắn, mới là hạnh phúc của nàng sao?

Quỳnh Lạc, ta không để ý người có yêu ta không, bởi vì ta yêu người, ta liền có thể bao dung người. Nhưng người có thể đừng tàn nhẫn như vậy không? Có thể không vì người người yêu, mà tự tay phá hủy những thứ ta liều mạng đi bảo vệ không?

Phát hiện chuyện tình của Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật, cũng là gần đây.

Dĩ nhiên, Doãn Lưu Quang không biết thân phận thật của Nạp Lan Thần Dật, chỉ coi hắn là Lạc Huyền Lăng. Nhưng điều này cũng đủ làm hắn cảm thấy đau lòng rồi.

Lạc Huyền Lăng đại biểu cái gì, là Đồng Lâm. Mà Nam Úc Tịch cùng với hắn, vậy đại biểu cho cái gì?

Trong tay Nam Úc Tịch rõ ràng không có bảo tàng, lại có ý tung tin đồn, tiến vào triều đình Nam Hải, luôn luôn phách lối, nàng luôn nói khi nào đăng cơ sẽ giao ra bảo tàng, rõ ràng không tồn tại bảo tàng, giao ra như thế nào? Nàng như vậy làm, làm muốn ly gián quan hệ của Nam Dận cùng Nam Khởi thôi.

Lúc hắn mời nàng tới triều đình Nam Hải, nàng nói muốn ở trong phủ hắn, nhưng hắn nhìn cách nàng ăn mặc đưng độ, cũng không bắt bẻ gì, tại sao lại nói không quen chỗ khác? Mục đích ở lại trong phủ của hắn, sợ sẽ vì 18 cuốn hồ sơ thôi.

Cho tới nay, hắn đều biết, mục đích của nàng với triều đình Nam Hải không đơn thuần. Nhưng mặc kệ nàng muốn cái gì, chỉ cần nàng không làm thương tổn Nam Hải, hắn đều có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng hắn vạn lần không ngờ, nàng lại muốn phá hủy Nam Hải!

Doãn Lưu Quang không biết thân phận thật sự của Nam Úc Tịch, hắn cho là nàng làm như vậy, là vì Lạc Huyền Lăng mà thôi, vì vậy trong tim của hắn mới cực kỳ chua xót.

Bàn tay giấu bên trong tay áo nắm chặt, nhìn phương hướng bóng lưng Nam Úc Tịch biến mất, trong mắt Doãn Lưu Quang thoáng qua một tia quyết tuyệt. Nam Hải là đất nước mà nhiều đời Doãn gia đã bảo vệ, tuyệt đối không thể hủy diệt trong tay hắn, mặc kệ là ai, muốn thương tổn Nam Hải, hắn đều không đồng ý. Dù là nữ nhân hắn thích nhất, cũng không được!

Nam Úc Tịch không biết suy nghĩ trong nội tâm Doãn Lưu Quang, trở về đình viện của mình, vừa vào đình viện, liền nhìn thấy một bóng dáng tuyết trắng khoan thai tự đắc ngồi ở trong đình viện.

Ngân tuyến làm hoa mẫu đơn nở rộ, nhưng cũng không bằng dung nhan phong hoa tuyệt đại của hắn, hắn như sương mây, khẽ cười, con người đen như mực dịu dàng như nước nhìn nàng, trong nháy mắt, giống như mọi ưu điểm trên đời này đều tập trung trên người của hắn, dường như bầu trời cũng nhiễm sắc thái âm áp.

“Tới bao lâu rồi?” Nam Úc Tịch đến gần Nạp Lan Thần Dật, khóe môi câu nụ cười ôn nhu, rất là tùy ý hỏi.

Nạp Lan Thần Dật đứng lên, làm ra dáng vẻ uất ức, nhìn Nam Úc Tịch nói, “Lúc nàng và bọn họ uống rượu đã tới rồi.”

Nam Úc Tịch nhìn Nạp Lan Thần Dật cố làm dáng vẻ uất ức, không khỏi có chút buồn cười, nàng đưa tay búng một cái vào trán của Nạp Lan Thần Dật, như bắt đắc dĩ như cung chiêu, nhẹ nhàng cười nói, “Sau đó chẳng cứ ngu ngốc chờ đợi ở đây sao?”

“Nếu không thì sao, chẳng lẽ nàng cảm thấy ta nên chạy tới cùng tình địch so tưu lượng sao?” Nạp Lan Thần Dật nghe Nam Úc Tịch nói như vậy, nhếch môi cười,

đôi mắt toát ra nụ cười, từ từ nói.

“So từ từ lượng thì không cần rồi. Chẳng nên đi nghe những lời nói say rượu của bọn họ, như vậy mới cảm thấy nguy cơ, mới biết quý trọng ta.” Nam Úc Tịch nghe Nạp Lan Thần Dật hài hước nói, cũng gọi lên một nụ cười nhẹ nhõm, mang theo vài phần trêu đùa cười nói.

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, khỏe môi khẽ nâng lên, dịu dàng vô cùng nói, “Úc Tịch của ta tốt như thế, ta vẫn luôn có cảm giác nguy cơ. Cho nên mới muốn ở lại Nam Hải, thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm nâng, để tránh nướng từ tương lai của ta chạy mất.”

“Ta muốn chạy trốn với người khác thì như thế nào?” Nam Úc Tịch nghe lời nói của Nạp Lan Thần Dật, không biết sao hăng hái, nâng lên một nụ cười, hứng thú nhìn Nạp Lan Thần Dật hỏi.

Nạp Lan Thần Dật suy nghĩ sâu xa, sờ cằm, cười đến thanh nhả vô song (cười đẹp), từ từ lên tiếng, “Chạy thì phải bắt trở về. Về phần người bắt cóc nướng từ của ta, giết không tha!”

Nam Úc Tịch nghe lời nói của Nạp Lan Thần Dật, không khỏi bật cười, Nạp Lan Thần Dật nhẹ nhàng kéo hông của Nam Úc Tịch qua, khiến Nam Úc Tịch tựa đầu tựa vào trước ngực của hắn, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn.

Tiểu Tuyết đứng ở bên trong phòng thấy một màn như vậy, lộ ra dáng vẻ tươi cười hiểu ý.

Thân phận của Nạp Lan Thần Dật cùng với mọi chuyện của hắn, Nam Úc Tịch đã nói hết cho Tiểu Tuyết nghe, vì vậy Tiểu Tuyết thật tâm cảm thấy vui mừng cho Nam Úc Tịch d[dl]qd, nâng tin tưởng Nạp Lan Thần Dật nhất định sẽ khiến Cung chủ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chán sống? Tiễn người một đoạn đường!

“Mau giúp ta xem một chút, ta có cái trâm hoa lệch hay không?” Nam Vân Hàm soi gương nhìn chung quanh, khuôn mặt chỉ có mừng rỡ, nhìn nha hoàn bên cạnh hỏi.

“Không có, công chúa ăn mặc như vậy rất đẹp.” Nha hoàn bên cạnh đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Nam Vân Hàm hỏi nàng rồi, mặc dù công chúa Vân Hàm thường ngày hay chú ý dáng vẻ, nhưng chưa từng giống như ngày hôm nay, xem ra lực hút của thái tử Bắc Mạc thật sự không phải bình thường.

Nam Vân Hàm nghe được lời nha hoàn nói, nhìn lại gương, xác nhận tóc của mình không có vấn đề, mới thỏa mãn cười, lại nhìn y phục của mình một chút, hỏi, “Ngày thân xiêm y và kiểu tóc này có hợp không? Có phải thử bộ khác xem như thế nào không?”

“Công chúa, ngài đã thử mười mấy bộ rồi, theo nô tỳ thấy, xiêm y này là tốt nhất rồi.” Nha hoàn nghe Nam Vân Hàm nói lại muốn thử y phục, không khỏi nhức đầu, hôm nay từ buổi sáng tỉnh mơ sau khi Nam Vân Hàm thức dậy giống như uống phải thuốc, không ngừng thử y phục, thật vất vả mới vừa ý một bộ, giờ lại muốn đổi, họ không chịu được giày vò.

Nam Vân Hàm nghe được lời nha hoàn nói, nụ cười lạnh lùng, nhử mày nhìn nha hoàn kia một cái, không có dịu dàng trang nhã ngày thường chút nào mà là rất hung ác, lạnh lùng nói, “Cần rồi! Người đang nói bản công chúa phiền phức sao? Người nào cho người mượn lá gan ngại phiền?”

Nha hoàn nghe được Nam Vân Hàm nói như thế, lập tức kinh sợ quỳ xuống. Tính khí công chúa Vân Hàm người ngoài không rõ, nhưng mấy ngày nay bọn họ đi theo bên cạnh nàng lại rất rõ, tự nhiên không dám dễ dàng đắc tội Nam Vân Hàm, vừa quỳ xuống vừa nói, “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là lo lắng công chúa sẽ bỏ lỡ canh giờ ước hẹn với thái tử Bắc Mạc.”

Vừa nghe đến bốn chữ thái tử Bắc Mạc, sắc mặt của Nam Vân Hàm lại lộ ra nụ cười. Nàng không nghĩ đến Hạ Văn Cừ sẽ chủ động hẹn nàng đi ra ngoài, chẳng lẽ Hạ Văn Cừ rốt cuộc nghĩ thông suốt, thấy nàng được điểm tốt ở nàng rồi?

Trong lòng vui mừng, Nam Vân Hàm cũng chẳng thêm so đo với nha hoàn, kéo lần váy thật dài, hào hứng vội vàng chạy ra ngoài, còn nói ra một câu, “Bản công chúa và Văn Cừ ước hẹn, các người không cần theo tới chừng mắt!”

Đến chỗ gặp mà Hạ Văn Cừ hẹn ước, Nam Vân Hàm đoan trang thực nữ ngồi xuống, vẻ mặt không màng danh lợi, không nhìn ra một chút tâm tư nào, nếu không phải nhìn được sự mong đợi từ trong con ngươi của nàng, căn bản không thể nhìn ra giờ phút này nàng có bao nhiêu nóng lòng.

Nhất bóng dáng xinh đẹp màu hồng đào đã xâm nhập vào trong tầm mắt Nam Vân Hàm, nàng hưng phấn giương mắt đôi mắt nhìn Hạ Văn Cừ đi từng bước một tới gần, nàng chỉ cảm thấy mỗi một bước đi của Hạ Văn Cừ đều không nói ra được ý vị phong lưu, khiến nàng không thể ly khai tầm mắt, không tự chủ được đứng lên, nàng nghênh đón, thẹn thùng vô hạn nói, “Văn Cừ, người đã đến rồi.”

Hạ Văn Cừ nhận nhặt tiếc mắt Nam Vân Hàm một cái, đối với vẻ thẹn thùng trên mặt Nam Vân Hàm thì làm như không thấy, hắn chậm rãi nâng lên khỏe môi, một đôi mắt hẹp dài đào hoa cười như không cười nhìn Nam Vân Hàm.

Nam Vân Hàm bị Hạ Văn Cừ nhìn như vậy, chỉ cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo, không khỏi thông xuống trông mắt, đỏ mặt ngại ngùng, nhưng khi nàng cúi xuống lại không nhìn thấy được lạnh lùng trong trông mắt Hạ Văn Cừ.

“Hôm qua là người phái nha hoàn có ý đi trên đường phát tán lời đồn, hủy hoại danh tiếng Quỳnh Lạc?” Hạ Văn Cừ nhìn Nam Vân Hàm thẹn thùng cúi đầu, chỉ

nhân nhặt liếc nàng một cái, liền lạnh lùng mở miệng hỏi.

Về thẹn thùng trên mặt Nam Vân Hàm mặt lập tức cứng ngắc, nàng giương mắt nhìn, không thể tin nhìn Hạ Văn Cừ, trong mắt mang theo nồng nặc ghen ghét và không cam lòng, cao giọng nói, “Người hẹn ta ra ngoài, chính là vì hỏi cái này?!”

“Nếu không phải chuyện này thì còn chuyện gì nữa?” Hân không chút để ý nhìn Nam Vân Hàm một cái, Hạ Văn Cừ cười bốn cọt như không nhìn Nam Vân Hàm.

Nam Vân Hàm nghe được Hạ Văn Cừ chẳng hề để ý trả lời, nhìn thấy đôi mắt hân lạnh lùng, trong nháy mắt cảm thấy một chậu nước lạnh từ đầu đến chân, không thể át chế châm chọc nở nụ cười. Khi hân hẹn nàng, lòng nàng tràn đầy vui mừng cho là hân rốt cuộc hỏi tâm chuyện ý chịu hẹn gặp mặt nàng, nhưng không nghĩ đến, hân chỉ là vì nữ nhân Nam Úc Tĩnh kia mà tới chất vấn nàng?!

“Đúng! Là ta phái nha hoàn đi làm. Chẳng qua ta không có nói sai, Quỳnh Lạc vốn chính là ma đầu giết người không chớp mắt! Nói không chừng có khi ai cũng có thể làm phu quân của nàng ta đấy! Người đường đường là thái tử Bắc Mạc, cần gì chấp nhất với một nữ tử giang!” Nam Vân Hàm nghĩ đến Hạ Văn Cừ tìm nàng chỉ là vì Nam Úc Tĩnh, không khỏi cảm thấy khí huyết dâng trào, trong lòng dấy lên lửa giận, trong nháy mắt cũng không kịp giữ hình tượng dịu dàng, mở miệng liền nói chua ngoa vô cùng.

Thời điểm Hạ Văn Cừ nghe được Nam Vân Hàm nói nửa câu đầu, vẫn chỉ là lạnh nhạt nhìn Nam Vân Hàm, nhưng nghe được lời “Nói không chừng có khi ai cũng có thể làm phu quân của nàng ta đấy”, ánh mắt của hân cũng từ từ híp lại, bên trong tràn đầy ý lạnh đáng sợ, hân lạnh lùng nhìn chằm chằm Nam Vân Hàm, nói từng chữ, “Nếu như người còn dám phi báng Quỳnh Lạc một câu, ta liền không khách khí với người! Đừng tưởng rằng người là công chúa, ta liền không dám động tới người!”

“Người vì nàng mà đối phó ta?! Người cũng đã biết người làm như vậy sẽ phá hủy giao bang giữa Nam Hải và Bắc Mạc!” Nam Vân Hàm nghe được lời Hạ Văn Cừ nói, trong mắt lóe lên đau lòng tuyệt vọng, nhưng hơn nữa là không cam lòng và oán hận, nàng nhìn chòng chọc vào Hạ Văn Cừ, mang theo vài phần uy hiếp không muốn tin tưởng.

Hạ Văn Cừ đối với uy hiếp của Nam Vân Hàm chỉ cười nhạt một tiếng, bốn cọt nhìn Nam Vân Hàm, trong mắt mang theo lạnh lùng thăm thẳm, từ từ nói, “Người cho rằng Nam Hải và Bắc Mạc, ai hơn quan tâm mối quan hệ giao bang này? Đừng nói người chỉ là công chúa không được sủng ái, cho dù ta hôm nay động đến thái tử Nam Hải các người, Hoàng đế Nam Hải cũng không thể không nhìn về mặt ta mấy phần!”

Nam Vân Hàm nghe được lời Hạ Văn Cừ nói, lui về phía sau hai bước, vẻ mặt càng phát ra vặn vẹo. Ngay cả nàng cũng không tính được sủng ái, nhưng nàng luôn luôn lấy thân phận công chúa của mình làm kiêu ngạo, nhưng lại không nghĩ đến Hạ Văn Cừ xem thường, nàng nhìn Hạ Văn Cừ, giọng căm hận hỏi, “Người cứ như vậy quan tâm Quỳnh Lạc?! Rốt cuộc nàng ta có điểm nào tốt hơn ta!”

“Điểm nào tốt hơn người?” Hạ Văn Cừ nghe được lời Nam Vân Hàm nói, lại giống như nghe được chuyện cười, nhếch môi lên tiếng, “Người vốn dĩ không xứng đáng để so sánh cùng nàng. Hôm nay ta gọi người tới đây, chỉ là nói cho người biết, ta không có một chút hứng thú nào với người, cho dù người chửi bới Quỳnh Lạc như thế nào, ta vẫn vậy sẽ không thay đổi tâm ý, khuyên người tỉnh ngộ đi!”

Nói xong, Hạ Văn Cừ liền quay đầu đi không ngoảnh lại, Nam Vân Hàm nhìn bóng lưng Hạ Văn Cừ, trong mắt lướt qua oán độc thật sâu và không cam lòng, nàng ở trong lương đình không để ý hình tượng, phát điên thét chói tai, đưa tay rút Chu sai trên đầu vứt xuống, mặc cho nửa bên mái tóc xòa trên mặt.

Bàn tay nắm chặt thành quyền, móng tay dài đâm vào trong thịt, vẻ mặt Nam Vân Hàm càng phát ra oán độc vặn vẹo.

Tại sao! Coi như nàng không được cưng chiều bằng Nam Tú Cẩm, nhưng dầu gì nàng cũng là công chúa danh chính ngôn thuận của hoàng thất, mà Nam Úc Tĩnh, chẳng qua chỉ là một nữ tử giang hồ! Tại sao Hạ Văn Cừ liền một mực thích nàng như vậy, thậm chí còn vì nàng ta nói muốn đối phó nàng?!

Nam Vân Hàm không để ý hình tượng chạy trở về tẩm cung, nha hoàn thấy bộ dáng Nam Vân Hàm trở lại như vậy, không khỏi bị dọa sợ, đi tới bên cạnh Nam Vân Hàm, khiếp đảm nói, “Công chúa bụi tóc đã toán loạn, nô tỳ thay công chúa chải lại.”

Nam Vân Hàm đẩy nha hoàn kia xuống mặt đất, còn không hả giận đã nàng một cước, hung hân nói, “Chải chải chải! Chải cái gì chải! Còn ngại bốn công chúa mất mặt chưa đủ sao?!”

Nha hoàn kia bị Nam Vân Hàm đá một cước vào bụng, đau đớn khó nhịn, tuy nhiên không dám nói câu nào, khuôn mặt trắng bệch nhìn Nam Vân Hàm. Các nha hoàn khác cũng run rẩy, không dám nói lời nào, chỉ sợ vừa nói liền chọc giận Nam Vân Hàm, sẽ bị đối xử như vậy.

“Tất cả đứng trước mặt bốn công chúa làm cái gì?! Còn không mau cút cho ta!” Nam Vân Hàm tức giận liếc mắt nhìn bọn họ nom nớp lo sợ đứng một bên, ngay cả lời nha hoàn cũng không dám nói, không khỏi cắn răng nghiến lợi.

Bọn nha hoàn vừa nghe thấy, lập tức như ong vỡ tổ chạy ra ngoài, thay Nam Vân Hàm khép cửa phòng lại, một nha hoàn đỡ nha hoàn mới vừa bị Nam Vân Hàm đá một cước, ân cần hỏi han, “Tiểu Hương, người không sao chứ? Kể từ khi thái tử Bắc Mạc tới, tính khí công chúa Vân Hàm càng dữ tợn.”

Nha hoàn Tiểu Hương che bụng, nhú mày, nói, “Thường ngày ở trước mặt người trước luôn giả trang bộ dáng dịu dàng hiền thực, sau lưng lại thô bạo không nói đạo lý, đối với chúng ta động một chút là quyền đâm cước đá, theo ta thấy, thái tử Bắc Mạc không thích nàng, cũng là phải!”

“Xuy! Nhỏ giọng một chút, nếu để cho nàng nghe thấy, sẽ đánh chết người!” Một nha hoàn khác nghe Tiểu Hương nói như thế, lập tức đưa tay bịt miệng nàng lại, có chút sợ nói.

Mấy nha hoàn cảnh giác quay đầu lại liếc mắt nhìn, xác nhận Nam Vân Hàm không có bất kỳ phản ứng, mới cùng nhau đỡ Tiểu Hương trở lại phòng hạ nhân.

Mà Nam Vân Hàm ngồi một mình bên trong phòng, nhìn gò má mỹ lệ trong gương, nàng tự thấy đáng đáp nàng cũng không coi là kém, thân phận cũng coi như tôn quý, các loại tài nghệ nàng đều có, nàng cũng chưa từng thua kém, vì sao Hạ Văn Cừ lại một mực không thích nàng?!

Đây tất đều bởi vì Nam Úc Tĩnh!

Cho dù nàng chửi bới Nam Úc Tịch thế nào đều vô dụng sao? Nếu chửi bới đều không có tác dụng, vậy nàng sẽ không làm, đã làm thì làm cho xong, hoặc giết nàng!

Giờ phút này Nam Úc Tịch đang lười biếng tựa vào trên giường êm, hưởng thụ ánh mặt trời ngày xuân, thường thức cỏ cây sum sê trong đình viện, khoe môi hiện lên nụ cười vừa lòng.

“Cả ngày nằm ở đây, người thật là nhàn nhã.” Nạp Lan Thần Dật nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt Nam Úc Tịch, nụ cười trên khoe môi cứng chịu, ánh mắt ôn hòa nhìn Nam Úc Tịch.

Nam Úc Tịch miễn cưỡng nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, có chút không tình nguyện ngồi thẳng người, bữu môi oán giận nói, “Người ta khó được khi nghỉ ngơi vừa lòng một chút, người còn không cho?”

“Cho phép cho phép cho phép, ta làm sao dám không cho người nghỉ ngơi chứ?” Nhìn về mặt Nam Úc Tịch có chút nũng nịu, Nạp Lan Thần Dật chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại vô cùng, khoe môi mang theo cười, ôn hòa vô cùng nói.

Trong tròng mắt đen nháy của Nam Úc Tịch hiện ra dịu dàng, khoe môi tươi cười, từ từ hỏi, “Nằm nửa ngày, ta cũng đã mỏi.”

“Vậy không bằng ra ngoài đi dạo. Thành Tây còn mở hoa bạch quỳn đấy.” Nạp Lan Thần Dật thấy Nam Úc Tịch từ trên giường êm duỗi lưng một cái, bộ dáng không chuẩn bị nằm nữa, liền nâng lên nụ cười ôn nhã, dắt tay Nam Úc Tịch, dịu dàng nói.

Nam Úc Tịch nhẹ nhàng mở tròng hai mắt, khoe môi hiện lên một chút ý cười, đưa tay ôm lấy cánh tay Nạp Lan Thần Dật, nói, “Chỉ có Thần Dật hiểu tâm tư của ta, biết được lần trước ta chưa từng thấy hoa bạch quỳn, trong lòng nhớ đến ta, vì vậy mới đến tìm ta cùng nhau đi xem.”

“Người nha!!!” Nạp Lan Thần Dật đưa tay ngắt mũi Nam Úc Tịch, dịu dàng cười nói.

Nam Úc Tịch lười kéo tay Nạp Lan Thần Dật, chuẩn bị ra cửa, trước khi xuất môn nói với Tiểu Tuyết, “Tiểu Tuyết, hôm nay ta không về ăn cơm tối, người ăn trước. Nếu Đoàn Lưu Quang phái người đưa điểm tâm tối đây, người ăn đi.”

“Dạ Cung chủ, người cứ thoải mái lãng mạn cùng Lạc thiếu chủ đi.” Tiểu Tuyết nghe được lời Nam Úc Tịch nói, khoe môi tràn ra nụ cười ranh mãnh, cười nói.

Nam Úc Tịch nghe vậy, trên mặt hiện lên ra một tia đỏ ửng, mắng, “Ta thấy nha đầu người càng ngày càng không hiểu quy củ.”

Tiểu Tuyết biết được Nam Úc Tịch luôn luôn nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, tự nhiên không biết sợ, le lưỡi nghịch ngợm với Nam Úc Tịch một cái, ý bảo Nam Úc Tịch đi nhanh đi.

Thời tiết đầu mùa xuân, hoa bạch quỳn nở rộ, từng đoàn từng đoàn, từng nhóm từng nhóm tập nập thương thức hoa, ở đầu cảnh nhiệt những bông hoa nở rộ, nổi bật lên khắp vùng tràn trề không khí mùa xuân.

“Hoa bạch quỳn quả nhiên đẹp vô cùng.” Nam Úc Tịch đưa tay kéo một nhánh hoa bạch quỳn, khoe môi nâng lên nụ cười dịu dàng thanh nhã, từ từ nói.

Nạp Lan Thần Dật không có xem hoa, chỉ nhìn Nam Úc Tịch khoe mắt nở nụ cười, con chi có dịu dàng, ôn hòa nói, “Hoa nở tuy đẹp nhưng không đẹp bằng người.”

Mặc dù hiện tại Nam Úc Tịch vẫn che lóa móng như cũ, nhưng nhìn nụ cười khoe mắt nàng, Nạp Lan Thần Dật có thể tưởng tượng ra nàng cười có bao nhiêu khuyếch thành.

Hai người ở trong biển hoa tay trong tay rong chơi, thật là một đôi trời đất tạo nên, không ít người phía trước ngắm hoa người đều rói rít ghé mắt, nhìn về phía Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật.

Giờ phút này Nạp Lan Thần Dật mang theo mặt nạ da người thuộc về Lạc Huyền Lăng, mặt mũi cũng chỉ được coi như là thanh tú, mà Nam Úc Tịch đeo khăn che mặt không thấy rõ dung mạo. Nhưng cho dù là như vậy, khí độ bọn họ vô song khiến người ta ca ngợi.

“Cung chủ Ma Cung?” Một tiếng hàm chứa ba phần sợ hãi bảy phần kinh ngạc vang lên bên tai.

Nam Úc Tịch chậm rãi giương mắt, quan sát nam tử trước mắt một cái, khẽ nhủ mảy, hip mắt nghĩ một lát mới nhớ tới, người này chính là đệ đệ Đại tướng quân Tổng Diệu Huy, thời điểm ở trên Thiên Hương Lâu, nàng đã từng bởi vì hấn mạo phạm đến nàng mà nàng đã thương hấn.

Lúc đấy cũng chỉ là giết gà dọa khỉ, đối với bộ dáng Tổng Diệu Huy không có chú ý nhiều, vì vậy phải nhìn một lúc lâu, mới nhớ tới thân phận người trước mắt, nhủ lòng này, Nam Úc Tịch từ từ hỏi, “Có việc gì thế?”

Tổng Diệu Huy bị Nam Úc Tịch hỏi lại sững sờ, hấn không có nghĩ đến lại gặp Nam Úc Tịch ở chỗ này, mà bên cạnh nàng chỉ là một nam tử không tính xuất chúng.

Ban đầu ở Thiên Hương lâu Cung chủ Ma Cung ra tay tổn thương hấn, ở trên bữa tiệc hoàng thất không cho Nam Tú Cẩm và Nam Vân Hàm mặt mũi của, ở trên đại điện cự tuyệt thái tử Bắc Mạc và vương gia Tây Nhạc Linh cầu hôn, hấn vẫn cho là, nữ tử cuồng ngạo cao cao tự tại như nàng sẽ không dễ dàng cho kẻ nào dễ dàng đến gần, nhưng thời điểm khi nhìn nàng và nam tử này đi chung với nhau, về mặt rõ ràng toát ra dịu dàng, hấn nhất thời kinh ngạc, lúc này mới kêu ra tiếng.

“Không có việc gì. Chỉ là gặp được Cung chủ ở chỗ này có chút kinh ngạc thôi.” Trải qua chuyện tình lần trước ở Thiên Hương lâu, trong lòng Tổng Diệu Huy tự nhiên có mấy phần ghen ghét Nam Úc Tịch, nhưng đem so với ghen ghét, trong lòng hấn e ngại nhiều hơn, vì vậy, hấn cũng không muốn có thêm quan hệ gì với Nam Úc Tịch cả, cũng không dám nữa mơ ước Nam Úc Tịch.

“Diệu Huy, người ở đây nói chuyện cùng ai?” Giọng nói ôn hòa mang theo lạnh lùng vang lên, Tống Tử Văn một bộ hắc bào, càng khiến cả người hần tuấn lãng cao lớn, đợi sau khi thấy rõ Nam Úc Tịch, Tống Tử Văn vừa liếc nhìn Nạp Lan Thần Dật, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, nói, “Cung chủ, Lạc thiếu chủ, thật là đúng dịp.”

Nạp Lan Thần Dật khẽ vuốt cằm, không trả lời câu nói của Tống Tử Văn, Nam Úc Tịch cũng chỉ gật đầu một cái, nhẹ nhàng cười nói, “Đại tướng quân cũng tới ngắm hoa sao? Ta nhớ được công chúa Hương Vận vô cùng thích hoa mai, đại tướng quân có thể thay ta mang hoa bạch quyền cho nàng được không?”

Tình ý giữa Tống Tử Văn và Nam Hương Vận, Nam Úc Tịch có thể thấy được một chút, nhưng Tống Tử Văn quá mức chính nhân quân tử, mà Nam Hương Vận lại cực kỳ dè dặt, nếu như chờ bọn họ từ từ phát triển, còn không biết phải chờ tới lúc nào, nàng định âm thầm trợ giúp một tay.

Mà Tống Tử Văn sau khi nghe được lời Nam Úc Tịch nói, có chút kinh ngạc nhíu lông mày. Cung chủ Ma Cung và Nam Hương Vận hình như không tệ, nhưng vì sao cố tình muốn hãm hại hoa mai cho Nam Hương Vận, vì sao nàng không đích thân đi tới?

“Không biết Cung chủ vì sao không tự tay đưa cho Hương Vận?” Tống Tử Văn nhíu mày, nói ra nghi ngờ trong lòng của mình.

Nam Úc Tịch đã sớm ngờ tới Tống Tử Văn có thể hỏi như vậy, nàng ngoác môi, làm bộ như chẳng hề để ý, nhún vai một cái nói, “Ta không thích vào hoàng cung. Có phải Đại tướng quân không muốn giúp ta?”

“Ý Tử Văn không phải vậy. Đã như vậy, Tử Văn liền chuyển đạt thay.” Tống Tử Văn nghe được lời Nam Úc Tịch nói, cũng không hoài nghi nữa, một lời đáp ứng luôn.

Nam Úc Tịch nghe vậy, chỉ hơi gật đầu, cười nói với Tống Tử Văn, “Vậy thì làm phiền Đại tướng quân.”

Tống Tử Văn khẽ gật đầu với Nam Úc Tịch, bốn người liền sánh vai mà bước qua nhau. Tống Diệu Huy có chút nghi hoặc nhìn đại ca mình và Nam Úc Tịch.

Cung chủ Ma Cung không phải luôn luôn chán ghét quyền quý, đối với người quyền quý không quan tâm chút nào, tại sao lại cực kỳ coi trọng trưởng công chúa, lại sai người mang hoa bạch quyền vào? Mà đại ca mình không phải cũng luôn luôn không thích dính vào phân tranh triều đình sao, vì sao lại nguyện ý đồng ý mang hoa mai vào cung?

Trưởng công chúa hần cũng không phải là chưa từng thấy qua, đại ca thường xuyên tán dương trưởng công chúa hiểu lễ nghi, biết rõ đạo lý, nhưng hần nhìn không có gì đặc biệt, đáng đáp còn không bằng Thập công chúa Nam Vân Hàm xinh đẹp.

“Quan hệ giữa nàng và Nam Hương Vận không tệ?” Nạp Lan Thần Dật nhìn ra được dụng tâm của Nam Úc Tịch, không khỏi nhíu lông mày, hỏi.

Hần cũng không hiểu quan hệ của Nam Úc Tịch và Nam Hương Vận như thế nào, theo ý hần, cả Hoàng thất Nam Hải đều đáng chết, bọn họ cư nhiên dám đề Nam Úc Tịch còn nhỏ như vậy đi làm con tin, mà sau đó vì che giấu tai mắt người đời muốn giết nàng, vốn dĩ không có cái gì gọi là tình nghĩa!

Nam Úc Tịch gật đầu một cái, giữa mi toát ra một tia dịu dàng, đưa tay nhón lấy một nhánh hoa bạch quyền nói, “Ta và đại tỷ quan hệ tốt vô cùng. Từ nhỏ Đại tỷ rất thương ta, cả hoàng thất duy nhất chỉ có nàng thật lòng đối tốt với ta.”

Nạp Lan Thần Dật nhìn hồi ức trong con ngươi Nam Úc Tịch, trong mắt tràn đầy đau lòng. Cả hoàng thất duy nhất có một người thật lòng đối xử tốt với nàng. Đều nói hoàng thất vô tình, hần và Nam Úc Tịch đều lớn lên trong hoàng thất vô tình như vậy, chỉ khác là ít nhất hần còn có phụ thân thật lòng thương yêu hần, phí hết tâm tư bảo vệ hần, mà Nam Úc Tịch, lại bị chính phụ thân mẫu thân mình thích nhất bán đi.

“Cho dù có một ngày tiêu diệt Nam Hải, ta vẫn vậy sẽ bảo vệ nàng cả đời không cần ưu lo.” Nạp Lan Thần Dật lời kéo tay Nam Úc Tịch, trịnh trọng nói.

Hần muốn phá hủy Nam Hải, là vì muốn thay Nam Úc Tịch báo thù, nếu Nam Hương Vận luôn luôn đối xử tốt với Nam Úc Tịch, tự nhiên hần cũng sẽ không làm tổn thương đến Nam Hương Vận.

“Đó là tất nhiên, ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương đại tỷ!” Nam Úc Tịch nghe vậy, trong mắt thoáng qua kiên định, nói với Nạp Lan Thần Dật.

Hai người ở trong biển hoa rong chơi, vừa nói chuyện phiếm vừa ngắm hoa, nhìn sắc trời dần dần tối xuống, Nam Úc Tịch và Nạp Lan Thần Dật liền đi ăn chút thức ăn đơn giản, rồi chậm rãi dạo bước đến bờ sông, mới về đến Doãn phủ.

Trở lại Doãn phủ nhìn đến tất cả, khiến Nam Úc Tịch cả kinh thất sắc.

Nàng trở lại viện của mình, thấy bên trong phòng đèn vẫn sáng, nàng liền đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Tiểu Tuyết nằm ở trên bàn, bên cạnh bàn còn bày một bàn điểm tâm đã động, Nam Úc Tịch không khỏi nâng lên nụ cười bất đắc dĩ cung chủ, Tiểu Tuyết này, ăn xong đồ cũng không biết thu thập một chút, liền gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

“Tiểu Tuyết, sao ngươi lại ngủ gục trên bàn?” Nam Úc Tịch liếc mắt nhìn Tiểu Tuyết, đưa tay gạt trán Tiểu Tuyết một cái, khẽ cười nói.

Nhưng Tiểu Tuyết vẫn như cũ gục xuống bàn không nhúc nhích, Nam Úc Tịch không khỏi cau mày, nàng đưa tay nâng mặt của Tiểu Tuyết lên, lại thấy giữa mày Tiểu Tuyết có một tơ hồng nhân nhật, cả người hiện ra màu xanh đen, chân tay lạnh lẽo vô cùng.

Nam Úc Tịch không khỏi thất sắc cả kinh, nàng đưa tay kiểm tra mạch Tiểu Tuyết, chân mày không khỏi nhíu chặt hơn. Tầm độc hiểm thấy? ! Làm sao Tiểu Tuyết lại vô duyên vô cớ trúng độc? Chẳng lẽ là điểm tâm trên bàn có vấn đề?

Nam Úc Tịch đưa tay cầm một khối điểm tâm đặt trước chớp mũi nhẹ nhàng ngửi, lại bóp nát một chút, quan sát cẩn thận phát hiện quả nhiên là điểm tâm có vấn đề.

Trong điểm tâm có tầm độc, người muốn hạ độc không phải là hạ độc Tiểu Tuyết mà là muốn hạ độc nàng. Rốt cuộc là ai muốn tính mạng của nàng?

Nàng ưa thích ăn những thứ điểm tâm này, vì vậy mỗi lần có điểm tâm mới ngon, Doãn Lư Quang từ sẽ cho người đưa tới, mà nàng một người ăn không hết, cũng sẽ để cho Tiểu Tuyết ăn chung. Nàng hôm nay và Nạp Lan Thần Dật đi ra ngoài, sẽ không trở về ăn cơm tối, vì vậy liền bảo Tiểu Tuyết ăn trước, không nghĩ tới lại hại Tiểu Tuyết trúng độc.

Nam Úc Tịch thật nhanh che lại huyết đạo của Tiểu Tuyết, lấy nội lực tạm thời áp chế độc tính trong người Tiểu Tuyết, thế nhưng tằm độc hết sức hiểm thấy, chính Ma Cung cũng không có có sẵn thuốc giải, nếu muốn phối thuốc giải, có cây đầu linh hoa hết sức khó tìm, thế nhưng nếu độc này trong bảy ngày không giải, như vậy nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Kế hoạch trước mắt, chính là mau chóng tìm được kẻ hạ độc, lấy thuốc giải.

Chỉ là lần này người hạ độc đến tốt cùng sẽ là ai? Tuyệt đối không phải là Doãn Lư Quang, nhưng có thể xuống tay ở Doãn phủ, nhất định là người Doãn phủ, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra bên trong Doãn phủ ai sẽ muốn lấy tính mạng của nàng.

Vội vã chạy đến viện Doãn Lư Quang, giờ phút này thư phòng Doãn Lư Quang đèn vẫn sáng, Doãn Lư Quang hình như đang vẽ tranh, Nam Úc Tịch cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, xông vào, kêu, “Doãn Lư Quang!”

Nghe được giọng nói Nam Úc Tịch, Doãn Lư Quang theo bản năng dừng tay lại, lấy ống tay áo ngăn cản bức tranh hân đang vẽ, sau đó dịu dàng giương mắt nhìn về phía Nam Úc Tịch hỏi, “Quỳnh Lạc đã trở về, có việc gì thế?”

“Trên bàn ta có một đĩa điểm tâm, là ai đưa?” Nam Úc Tịch vốn dĩ không có ý định đi xem Doãn Lư Quang đang vẽ cái gì, hiện tại trong nội tâm nàng nóng như lửa đốt, một lòng chỉ muốn tìm hung thủ hạ độc, thay Tiểu Tuyết tìm được thuốc giải.

Doãn Lư Quang bị Nam Úc Tịch hỏi sững sờ, hân chưa từng phản phò hạ nhân đưa điểm tâm gì cho Nam Úc Tịch, hơn nữa nhìn ánh mắt của Nam Úc Tịch, hình như hết sức gấp gáp, tính khí Nam Úc Tịch luôn luôn bình tĩnh tỉnh táo, chưa lúc nào thấy nàng để lộ kinh hoảng và lo lắng hiện rõ trên mặt như thế?

“Ta không sai người đưa điểm tâm qua, trong phủ cũng chưa từng làm điểm tâm. Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Doãn Lư Quang khép nửa tờ giấy lại, chỉ có thể loáng thoáng thấy làn váy màu đỏ của nữ tử, hân đi tới trước mặt Nam Úc Tịch, có chút ân cần hỏi han.

Nam Úc Tịch nghe được lời Doãn Lư Quang nói, chân mày nhíu thật chặt lại, trong mắt lướt qua một tia lạnh lẽo. Doãn Lư Quang chưa từng cho người đưa điểm tâm đến, Doãn phủ cũng không làm điểm tâm, điểm tâm này nhất định là người bên ngoài phủ đưa tới, nếu Doãn Lư Quang chưa từng chú ý tới, như vậy phải làm như thế nào để xác nhận là ai đưa điểm tâm?!

Câu này, trong mắt Nam Úc Tịch thoáng qua một tia nặng nề, nói với Doãn Lư Quang, “Tiểu Tuyết trúng độc. Độc ở bên trong điểm tâm, là tằm độc hiểm thấy.”

“Tằm độc? !” Doãn Lư Quang đối với ý lý cũng đọc lướt qua, đối với tằm độc tự nhiên hiểu rõ, tằm độc bảy ngày không thuốc giải chỉ có chờ chết, hơn nữa thuốc giải hết sức khó khăn, nhưng mà bởi vì tằm độc hiểm thấy, bình thường người nghiên cứu y độc cũng sẽ không chuẩn bị thuốc giải, chỉ biết biện pháp giải độc mà thôi.

Độc này hạ bên trong điểm tâm, hiển nhiên không phải vì muốn giết Tiểu Tuyết, người hung thủ muốn đối phó sau màn này tất nhiên là Nam Úc Tịch, rốt cuộc là ai ác độc muốn giết Nam Úc Tịch đây?

“Doãn Lư Quang, ta nhớ được người nợ ta hai cái nhân tình. Hiện tại người trả ta nhân tình đầu tiên.” Hốt hoảng trong lòng mắt Nam Úc Tịch dần dần biến mất, thay vào đó là con người đen nhánh thâm thúy, thâm thúy trong mắt lại mơ hồ mang theo vài phần lạnh lẽo, môi nàng hiện lên ý lạnh, nói từng chữ, “Thay ta đi thăm dò mấy ngày nay bên trong người nào mua đi được liệu hân độc. Mặc kệ trong cung hay là cửa hàng trên đường, đều phải tra. Ta muốn tất cả danh sách.”

Nói xong, Nam Úc Tịch lại nhìn Doãn Lư Quang một cái, nói, “Trong vòng ba ngày tra rõ, lấy thể lực Doãn gia ở Nam Hải, không khó lắm chứ?”

Tằm độc chính là độc được hiểm thấy, vì hiểm thấy cho nên người hạ tằm độc bản thân cũng sẽ dính hân độc của tằm độc khi mang theo, cần phải uống thuốc trị hân độc, vì nổi khổ chịu phong hân mới có rất ít người dùng tằm độc.

Mà chuyện lấy thể lực Ma Cung, tự nhiên cũng có thể tra được, nhưng thể lực Ma Cung ở Nam Hải dù sao không bằng Doãn gia, hơn nữa độc này rất có thể là trong hoàng cung hạ , thể lực Ma Cung còn chưa thâm nhập vào, mà độc Tiểu Tuyết đang vô cùng cấp bách, vì vậy chỉ có để Doãn Lư Quang ra tay.

“Được. Ta sẽ dốc hết toàn lực, bằng tốc độ nhanh nhất tra ra.” Doãn Lư Quang nghe vậy, khẽ nhíu mày, hình như đối với cách nói trả nhân tình của Nam Úc Tịch có chút mất mát, nhưng hân vẫn dịu dàng lên tiếng.

Thời gian hai ngày trôi qua, Doãn Lư Quang tra được tình huống nói cho Nam Úc Tịch. Trên danh sách người mua hân độc đều rõ ràng. Danh sách mặc dù đã đầy đủ hết, nhưng phải từng bước từng bước loại trừ, sẽ không phải là chuyện dễ dàng, coi như có thể thăm tra đối chiếu, sợ là cũng phải tốn khá nhiều thời gian.

“Trong nội cung?” Nam Úc Tịch nhìn lướt qua tên tuổi thân phận trên danh sách, phần lớn là dân chúng, coi như là người trong triều, hình như nàng cũng không có thù hận gì, vì vậy con người nàng khẽ trầm xuống một cái, trong mắt mang theo lạnh lẽo hỏi.

Doãn Lư Quang nhíu mày, nói với Nam Úc Tịch, “Ta đi Thái y viện hỏi, công chúa Vân Hàm từng đến Thái y viện cầm một chút thuốc trị hân độc.”

“Nam —— Vân —— Hàm ——!” Nam Úc Tịch đọc từng chữ Nam Vân Hàm ra, mỗi một chữ đều mang một cỗ sát khí.

Trước đó Nam Vân Hàm phái người bồi chửi bới nàng vì Hạ Văn Cừ, nàng cũng chưa từng so đo, chỉ khiến cho âm mưu nàng bại lộ, làm nàng yên phận, không nghĩ tới Nam Vân Hàm chẳng những không tiếp nhận cảnh cáo của nàng, ngược lại còn tệ hại hơn, muốn hạ độc hại nàng?!

Hôm nay tằm độc này hại Tiểu Tuyết hôn mê bất tỉnh, nàng nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Nam Vân Hàm.

“Cám ơn người, ta biết rồi.” Sau khi Nam Úc Tịch đa tạ Doãn Lưu Quang, liền vội vàng vào cung đi tìm Nam Văn Hàm.

Giờ phút này, Nam Văn Hàm đang cười hả hê ở dưới một chậu hoa trước mặt.

Điểm tâm hạ tẩm độc đã được nài người thần không biết quỷ không hay đưa đến Doãn phủ, hai ngày gần đây mặc dù Doãn phủ không có truyền ra bất kỳ tiếng gió nào, nhưng xác thực Nam Úc Tịch hai ngày chưa từng xuất hiện rồi, chắc Nam Úc Tịch đã trúng phải tẩm độc, Doãn Lưu Quang lo lắng chuyện này nói ra sẽ ảnh hưởng tới quan hệ giữa Bắc Mạc, Tây Nhạc và Nam Hải, vì vậy mới giấu chuyện đi.

Nàng tại thời điểm mấu chốt này, nếu Nam Úc Tịch có xảy ra chuyện gì, tất nhiên sẽ vô cùng bất lợi tới thế cục Nam Hải, nhưng nàng cũng không có biện pháp khác, chỉ có giết Nam Úc Tịch, nàng mới có thể gả cho Hạ Văn Cử.

“Pong” một tiếng, cửa phòng bị người dùng lực hung hăng đẩy ra, Nam Văn Hàm nhún nhún lông mày thanh tú, đang chuẩn bị mở miệng trách mắng là ai không cẩn thận như vậy, nhưng thời điểm khi nàng thấy rõ ràng người tới là ai, lúc đầu nàng kinh ngạc nhưng sau đó thay bằng phần nộ, “Quỳnh. . . Quỳnh Lạc? !”

“Thế nào? Ta không trúng tẩm độc, công chúa cảm thấy rất thất vọng sao?” Nam Úc Tịch vốn dĩ còn tia nghi ngờ, nhưng khi chứng kiến Nam Văn Hàm vẻ mặt kinh ngạc, nàng liền hoàn toàn xác định, chuyện này thật sự do Nam Văn Hàm làm, thái độ đối với Nam Văn Hàm càng lạnh hơn.

Nam Văn Hàm nghe được lời Nam Úc Tịch nói, con người mở to, vẻ kinh ngạc trong mắt càng đậm, nhưng nàng còn là giả bộ không biết, cố làm như trấn định nói, “Người đang nói cái gì, bản công chúa nghe không hiểu!”

“Không cần khảo nghiệm sự kiên nhẫn của bản tọa. Giao thuốc giải giao ra!” Độc trên người Tiểu Tuyết càng kéo dài bao lâu thì càng bất lợi bấy nhiêu, Nam Úc Tịch hiển nhiên không có tâm tình nhìn Nam Văn Hàm giả bộ ngờ ngẩn, trong mắt nàng hàm chứa một đạo tàn khốc, con người đen như mực giống như lưỡi đao bắn thẳng đến Nam Văn Hàm, khí lạnh bức người nói.

Nam Văn Hàm quan sát Nam Úc Tịch một cái, chân mày khẽ chau. Cung chủ Ma Cung luôn luôn kín kẽ xinh đẹp, đáng vẻ thường ngày luôn không để ý bất cứ thứ gì, ngay cả trong lời nói có khó nên khó thể, nhưng nàng chưa bao giờ từng thấy nàng như vậy, chắc là đang rất gấp.

Nghe ý tứ nàng, mặc dù nàng không có trúng tẩm độc, nhưng hình như có người trúng độc, mà là người nàng quan tâm. Nghĩ tới đây, khóe môi Nam Văn Hàm không khỏi hiện ra nụ cười oán độc, nàng sẽ chinh chết Nam Úc Tịch, có thể giết chết người bên cạnh nàng, khiến trong lòng Nam Úc Tịch không thoải mái, nàng cũng cao hứng!

“Cung chủ đang nói cái gì? Ta thật sự không nghe rõ. Cái gì tẩm độc, cái gì thuốc giải?” Trong lòng Nam Văn Hàm quyết định chủ ý, định giả bộ ngu, độc là nài người hạ bên trong điểm tâm, len lén đưa đến Doãn phủ, thần không biết quỷ không hay, mặc dù nàng không biết Nam Úc Tịch làm như thế nào đoán được nàng hạ độc, nhưng nàng dám khẳng định nàng không để lại dấu vết.

Nam Úc Tịch thấy đáng vẻ Nam Văn Hàm đánh chết cũng không thừa nhận, trong lòng không khỏi trào lên một tia tức giận, đôi mắt nàng càng thêm thâm trầm, bên trong giống như hàm chứa một cuộc bão táp, ngón tay nhỏ bé của nàng chợt chế trụ cổ Nam Văn Hàm, nói từng chữ, “Ta nói một lần cuối cùng! Giao ra thuốc giải ra! Nếu không ta lập tức giết chết người!”

“Người dám!” Nam Văn Hàm mặc dù bị Nam Úc Tịch chế trụ cổ, nhưng nàng cũng không tin Nam Úc Tịch thật sự có lá gan giết nàng, nàng nhún lông mày, một bộ cả gan, nhìn Nam Úc Tịch hung hăng nói.

Nam Úc Tịch nghe được lời Nam Văn Hàm nói, con người hơi híp một cái, trong con người đen nhánh nồng nặc ý sát phạt, giống như bị lâm vào ngục cừu u luyện hỏa, khóe môi nàng chậm rãi hiện lên nụ cười khát máu lãnh liệt, ngón tay bấm chặt trên cổ Nam Văn Hàm mạnh thêm mấy phần, trong giọng nói cũng mang tới ý sát phạt và không kiên nhẫn, “Bản tọa chưa bao giờ nói giỡn. Thúc thôi, lập tức giao thuốc giải ra!”

Nếu không phải vì muốn tìm được thuốc giải, Nam Úc Tịch đã sớm động thủ giết Nam Văn Hàm rồi. Đối với nàng mà nói, tất cả người hoàng thất Nam Hải đều có lỗi với nàng, đều phải chết! Thời điểm nàng còn là Nam Úc Tịch, nàng và Nam Văn Hàm cũng không có kết giao nhiều, nếu Nam Văn Hàm thúc thôi, nàng vốn có thể bỏ qua nàng, nhưng nàng tự nhiên can đảm hạ độc nàng, còn làm hại Tiểu Tuyết hôn mê bất tỉnh, thù này đã thành, nàng quyết sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Nam Văn Hàm.

Nếu hiện tại Nam Văn Hàm giao ra thuốc giải, nàng có lẽ còn có thể để cho nàng ta sống lâu thêm mấy ngày, nhưng nếu Nam Văn Hàm không giao ra thuốc giải, nàng sẽ đưa nàng ta đi gặp Diêm Vương!

“Tại sao người dám khẳng định độc là ta hạ?” Nam Văn Hàm bị Nam Úc Tịch bóp cổ, sắc mặt đỏ bừng, có chút hít thở không thông, nhưng nàng còn oán độc nhìn chằm chằm Nam Úc Tịch, mạnh mẽ hỏi.

Nam Úc Tịch nghe vậy, chỉ nhún mày. Tiểu Tuyết trúng độc khiến cho nội tâm nàng nóng nảy, vì vậy mất đi tính táo thường ngày, giờ phút này nàng đã không có dư thừa kiên nhẫn từ từ giải thích với Nam Văn Hàm, nhưng nhìn đáng vẻ Nam Văn Hàm một bộ không lo ngại gì, nàng đành phải mở miệng nói, “Mặc dù ta không có chứng cứ, nhưng mà ta lại rất khẳng định, độc chính là người hạ. Bây giờ người không cần hỏi nhiều như vậy, chỉ cần người giao ra thuốc giải, ta có thể đồng ý tha người một mạng!”

Tha cho Nam Văn Hàm không chết, đã là nhượng bộ lớn nhất mà Nam Úc Tịch có thể làm rồi.

Nhưng Nam Văn Hàm không cảm kích, sau khi nghe Nam Úc Tịch nói, Nam Văn Hàm nở nụ cười, trong mắt lóe lên một tia hả hê oán độc, nói, “Nếu không có chứng cứ, người cư xử như vậy với bản công chúa, chẳng phải là dĩ hạ phạm thượng? Bản công chúa cũng không sợ nói cho người biết, độc chính là ta hạ, hơn nữa ta ở chỗ này, vốn dĩ cũng không có thuốc giải! Người chờ năm ngày sau độc trên người người quan tâm thôi nát từng khúc mà chết đi! Ha ha ha ha!”

“Người thật sự không có thuốc giải? !” Nam Úc Tịch nghe được Nam Văn Hàm nói, trong mắt lóe lên nhất mạt luống cuống, mày đen trong mắt càng trải rộng thêm, ngón tay của nàng một tác không dời cổ Nam Văn Hàm, hỏi từng chữ âm trầm vô cùng.

Nam Văn Hàm thấy trong mắt Nam Úc Tịch chợt lóe lên luống cuống, trong lòng cảm thấy sáng khoái, vẻ mặt càng phát ra oán độc vụn vặt, theo ý nàng, chỉ cần

Nam Ưc Tịch không thoải mái, chính là sáng khoái lớn nhất đời nàng, trong lòng rất hài lòng, Nam Vân Hàm cắn bản không có chú ý tới sát cơ trong tròng mắt Nam Ưc Tịch, nàng hết sức há hê nhìn Nam Ưc Tịch nhíu mày, cười nói, “Không tệ! Quỳnh Lạc, người giành Văn Cừ cùng ta, phải trả giá thật lớn!”

“A, một cái giá lớn? !” Đôi mắt đen nháy của Nam Ưc Tịch tích tụ càng nhiều tức giận và sát ý, ngón tay mảnh khảnh như ngọc của nàng xiết chặt cổ Nam Vân Hàm, Nam Vân Hàm vốn còn dữ tợn cười lập tức ngưng bật.

Nàng bắt đầu đưa tay tách ngón tay Nam Ưc Tịch ra, nhưng vô luận nàng dùng sức ra sao, cũng không thể đẩy tay Nam Ưc Tịch ra, sắc mặt của nàng càng ngày càng đỏ, con ngươi dần dần lờ lờ, nàng liều mạng muốn hô hấp, tuy nhiên bị Nam Ưc Tịch gắt gao giữ lại cổ, không thể hít thở.

Nam Ưc Tịch lạnh lùng nhìn nét mặt Nam Vân Hàm vô cùng khổ sở, ngón tay của nàng giống như như sắt thép bóp chặt cổ Nam Vân Hàm, một giây cũng không buông lỏng, nhưng cũng không hề nắm chặt thêm nữa. Tiểu Tuyết trúng tẩm độc chịu nhiều đau đớn, nàng muốn Nam Vân Hàm thử cảm giác sống không bằng chết!

Còn thời gian năm ngày, nàng nhất định sẽ thay Tiểu Tuyết tìm được cây dâu linh hoa! Chỉ cần tìm được cây dâu linh hoa, muốn giải trừ tẩm độc trên người Tiểu Tuyết thì không phải là việc khó gì. Về phần Nam Vân Hàm, nếu nàng không giao ra thuốc giải, nàng cũng không có bỏ qua cho Nam Vân Hàm!

“Người đã chán sống, vậy ta sẽ tiễn người một đoạn đường!” Nam Ưc Tịch rút cuộc siết chặt ngón tay, thần thái Nam Vân Hàm càng thêm vụn vụn, con ngươi hoàn toàn lờ lờ ra ngoài, trong mắt chỉ có không cam lòng và không thể tin.

Nàng thật không ngờ Nam Ưc Tịch cư nhiên thật sự dám giết nàng, coi như thân phận của nàng so ra kém Nam Tú Cầm, hơn nữa dầu gì nàng cũng là công chúa danh chính ngôn thuận của Nam Hải, Nam Ưc Tịch sẽ cảm thấy e ngại đôi phần, nhưng Nam Ưc Tịch dám trắng trợn giết nàng? Nam Vân Hàm đã nghĩ sai rồi, Nam Ưc Tịch trở lại Nam Hải, chính là vì tìm cả hoàng thất Nam Hải báo thù, tại sao lại không dám giết nàng chứ mà nàng cũng chỉ là một công chúa nhỏ nhoi mà thôi?

Phàm là người đắc tội với nàng, cũng sẽ không có kết quả tốt. Mặc kệ là hoàng đế hay là hoàng hậu, thái tử hay là công chúa, nàng đều sẽ không lưu tình. Nàng sẽ khiến bọn họ trả lại gấp trăm lần, chịu khổ sở ngàn lần.

Nếu như đã động thủ giết Nam Vân Hàm, như vậy nàng cũng không cần thiết phải ân hận nữa, bọn họ thiếu nợ, đã đến lúc nên trả lại cho nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hoa Tang Linh ở trong tay Lam Cẩn Du ?

Chuyện Nam Vân Hàm chết ở ngay trong cung mình rất nhanh liền đưa tới một trận phong ba.

Thân phận của Nam Vân Hàm mặc dù so sánh thì không cao quý hơn Nam Tú Cầm, mẹ đẻ Vân phi của nàng cũng không bằng Liễu quý phi nhận được thánh sủng như vậy, cũng không giống hoàng hậu có thân phận cao quý nhưng ở trong đông đảo nữ tử hậu cung mà có thể làm đến cấp bậc phi tử này thì cũng là không nhiều rồi.

Mà Nam Vân Hàm mặc dù so ra kém với thân phận và địa vị của Nam Tú Cầm cùng Nam Hương Vận, nhưng ở trong đông đảo công chúa cũng coi như tương đối xuất chúng rồi. Vì vậy nàng vô duyên vô cớ chết ở tẩm cung của mình tự nhiên đưa tới sự chú ý của Nam Vũ.

Vân phi sau khi biết tin Nam Vân Hàm qua đời thì càng thêm khóc đến chết đi sống lại, nàng thê thê thảm thảm kéo tay áo bảo của Nam Vũ, quỳ trên mặt đất mà vừa khóc nói với Nam Vũ, “Hoàng thượng, nô tì cũng chỉ có duy nhất một nữ nhi ! Hoàng thượng, ngài nhất định phải thay nô tì làm chủ, thay Vân Hàm báo thù !”

Nam Vũ đối với Vân phi mặc dù không sủng ái như đối với Liễu quý phi nhưng dù sao cũng là nữ nhân của hắn nên tự nhiên sẽ có mấy phần tình cảm, huống chi Nam Vân Hàm vô cớ chết ở trong cung như vậy không chỉ đơn giản là một đứa con gái của hắn đã chết mà càng thêm nói rõ có người đã diệt thị UY NGHIÊM của Nam Hải !

Ngày hôm nay Thái Tử Bắc Mạc cùng Linh Vương Gia Tây Nhạc đều ở để đô Nam Hải, nếu chuyện này không thể xử lý tốt thì chẳng phải là để bọn họ vô duyên vô cớ chê cười sao ? Vì vậy, hắn là nhất định phải tra ra là ai giết Nam Vân Hàm, mang người đó ra công lý !

“Hoàng thượng đang phái người điều tra là ai đã giết công chúa Vân Hàm.” Doãn Lưu Quang thấy Nam Ưc Tịch ngồi một mình ở trong đình viện thì liền cất bước đi tới bên cạnh Nam Ưc Tịch, tròng mắt mang theo vài phần lo lắng nhìn nàng.

Nếu hắn không đoán sai thì Nam Vân Hàm hẳn là do Nam Ưc Tịch giết. Chỉ là sau khi nàng về phủ thì vẫn ngồi ở trong đình viện mà không nói lời nào, nhìn dáng vẻ hình như không tìm được thuốc giải, có lẽ là bởi vì chỗ Nam Vân Hàm không có thuốc giải nên Nam Ưc Tịch mới có thể nhất thời tức giận mà động thủ giết nàng thôi.

Nam Ưc Tịch nghe được lời nói của Doãn Lưu Quang thì khẽ trừng mắt, trong mắt là cuồng ngạo vô cùng và không chút để ý, nàng làm như cực kỳ khinh thường nói “Hắn muốn tra liền tra. Coi như hắn tra được Nam Vân Hàm là ta giết thì sẽ như thế nào ?!”

“Nàng . . .” Doãn Lưu Quang nghe được lời nói của Nam Ưc Tịch thì chân mày không khỏi cau lại càng chặt hơn, nhìn dáng vẻ của Nam Ưc Tịch là đã chuẩn bị tốt để cùng Nam Hải vạch mặt rồi sao ? Nàng cứ như vậy không chờ đợi được mà muốn cùng Nam Hải đứng ở phía đối lập sao ? Khi nàng trợ giúp Huyền Lăng đối phó Nam Hải thì có thể quan tâm đến cảm thụ của hắn không ?!

Nam Úc Tịch cũng không biết trong lòng Doãn Lưu Quang có nhiều ý nghĩ như thế, nàng còn tưởng rằng Doãn Lưu Quang đang chỉ trích nàng nên giết chết Nam Vân Hàm nên nàng không khỏi nhủ lòng mảy, giọng điệu có chút lạnh nói “Chẳng lẽ người cảm thấy ta không nên giết chết nàng sao ? Nàng trăm phương ngàn kế muốn hại ta, bây giờ còn làm hại Tiểu Tuyết nằm ở trên giường. Nếu không tìm được hoa Tang Linh thì Tiểu Tuyết sẽ chết ! Nàng chẳng lẽ không nên đền mạng sao ?!”

Doãn Lưu Quang nghe Nam Úc Tịch nói thì trên mặt không khỏi hiện ra một tia áy náy. Hắn vẫn luôn hiểu rõ tính khí của Nam Úc Tịch, không phải sao ? Mặc dù nàng nhìn thì lạnh lùng bất thường, đối với cái gì cũng đều là đáng về chẳng hề để ý nhưng là đối với người nàng quan tâm thì nàng sẽ dùng hết tất cả để bảo vệ. Hôm nay Nam Vân Hàm đã thương Tiểu Tuyết, Nam Úc Tịch đương nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Ta biết rõ người nào có hoa Tang Linh.” Doãn Lưu Quang giả vờ như đột nhiên phát hiện ra cái gì đó mà nói với Nam Úc Tịch.

Tầm độc cực kỳ hiếm thấy, mà trong thuốc giải tầm độc lại có một vị hoa Tang Linh cũng giống như vậy mà hết sức hiếm thấy. Muốn đi tìm hoa Tang Linh đương nhiên cũng không phải không tìm được, chỉ là Tiểu Tuyết đã trúng độc hai ngày, nếu không mau chóng tìm được hoa Tang Linh thì khi độc lại kéo dài sẽ tổn thương đến cơ thể của Tiểu Tuyết, hơn nữa trong vòng bảy ngày nếu không giải độc được thì độc này chính là vô giải rồi.

Nam Úc Tịch đã điều động cả người của Ma cung đi tìm hoa Tang Linh nhưng hoa Tang Linh không có nơi cố định, lại cực kỳ thưa thớt nên trong vòng bảy ngày rốt cuộc có thể tìm được hay không thì còn là một vấn đề. Vì vậy nàng mới có thể nôn nóng như thế, hôm nay lại nghe Doãn Lưu Quang nói biết người nào có hoa Tang Linh thì nàng tự nhiên là cực kỳ mừng rỡ.

“Người nào có vậy ?!” Nam Úc Tịch đứng phát dậy từ trên ghế, đã qua hơn nửa ngày nhưng vẫn không chút tin tức nào về hoa Tang Linh, nàng cũng không biết người của Ma cung đến cuối cùng có thể trong thời gian bốn ngày còn lại mà tìm được hoa Tang Linh hay không.

Hiện tại nếu Doãn Lưu Quang biết người có hoa Tang Linh, chuyện kia cũng liền dễ làm hơn nhiều. Nàng tự nhiên có thể bỏ tiền đi mua, nếu như thực không lấy được thì nàng liền cứng rắn tranh đoạt, nàng nhất định đoạt lấy được hoa Tang Linh.

“Hữu Tướng Lam Cần Du.” Doãn Lưu Quang khẽ nhủ nhủ mảy, nói với Nam Úc Tịch .

Hoa Tang Linh ngoài việc có thể giải tầm độc độc thì còn có tác giữ hoa cỏ tươi lâu. Nếu đặt hoa cỏ xung quanh hoa Tang Linh, vậy liền có thể giữ hoa cỏ không héo rũ.

Doãn gia vốn là có một cây hoa Tang Linh, nhưng bốn năm trước Lam Cần Du cảm trọng kim cầu xin hắn bán hoa Tang Linh cho hắn ta, hắn liền đem hoa Tang Linh cho Lam Cần Du. Vốn là còn chưa từng muốn , hôm nay nghe Nam Úc Tịch lại nói tới hoa Tang Linh, hắn mới nhớ tới hình như chỗ Lam Cần Du có một cây.

Chỉ là không biết hoa Tang Linh đến tột cùng còn ở trong phủ Lam Cần Du hay không cũng, cũng không biết Lam Cần Nguyệt đặt nó ở nơi nào. Nhìn dáng vẻ Lam Cần Du hỏi hắn muốn có hoa Tang Linh thì chắc phải có cực quan trọng cách dùng, vậy thì hắn sẽ như thế nào mà dễ dàng giao hoa Tang Linh cho Nam Úc Tịch đây ?

Mà thôi với tính tình của Nam Úc Tịch, nếu là Lam Cần Du không chịu giao ra hoa Tang Linh, Nam Úc Tịch sẽ phải cứng rắn tranh đoạt thôi. Đến lúc đó quan hệ giữa Nam Úc Tịch cùng Nam Hải chẳng phải là càng thêm bế tắc ? Mặc dù hắn biết cuối cùng sẽ có một ngày phải đổi mặt chuyện Nam Úc Tịch cùng Nam Hải trở mặt, nhưng hắn lại buồn cười muốn duy trì hòa bình ngoài mặt một thời gian.

“Lam Cần Du ?!” Nghe được Doãn Lưu Quang nói, trong mắt Nam Úc Tịch lướt qua một tia giễu cợt, không nghĩ tới thật sự có chuyện nói oan gia ngõ hẹp như vậy. Hoa Tang Linh thế nhưng lại ở trong tay Lam Cần Nguyệt ? Xem ra nàng không thể không phút chút công phu để có thể lấy được hoa Tang Linh rồi.

Nhưng mà nếu biết vị trí của hoa Tang Linh, việc này không nên chậm trễ, nàng tự nhiên là muốn nhanh đi tìm Lam Cần Du .

Nhã gian tầng ba Tiên Hương lâu. Nam Úc Tịch ngồi bên trong, nhìn về mặt trước sau như một lười biếng mà không chút để ý, nhưng mà nếu cẩn thận nhìn mắt nàng thì liền có thể từ bên trong thấy được mấy phần lo âu và nóng nảy.

Lam Cần Du mặc một bộ cẩm bào màu xanh da trời, nhìn rất nhã nhặn cao quý. Trong mắt của hắn hàm chứa mấy phần nghi ngờ mà cau mày hỏi, “Không biết Cung chủ hẹn ta đến đây là có chuyện gì ?”

Trước vì lấy được bảo tàng trong tay Nam Úc Tịch , bọn họ vậy mà phải dùng hết biện pháp để đến gần Nam Úc Tịch. Nhưng Nam Úc Tịch lại mềm không được mà cứng cũng không xong, làm cho hắn chán nản rất nhiều. Hôm nay thế nhưng Nam Úc Tịch lại chủ động hẹn hắn tới đây, ngược lại thật sự là có chút kỳ quái.

Chẳng qua hiện nay Thiên Mạc cùng Tây Nhạc đều có ý muốn Nam Úc Tịch hòa thân, hôn sự của Nam Úc Tịch người này hẳn là trốn không thoát rồi. Coi như hiện tại nàng chịu cùng bọn họ hợp tác, gả cho Nam Dân thì hẳn sợ là cũng không có biện pháp ngăn cản Thiên Mạc cùng Tây Nhạc .

“Ta nghe nói trong tay ngươi có một cây hoa Tang Linh ?” Nam Úc Tịch nhàn nhạt lướt qua mặt của Lam Cần Du, trong mắt lóe lên một tia hận ý như có như không, nàng thu lại về mặt mà cau mày hỏi.

Lam Cần Du thiếu nàng thì nàng tự nhiên sẽ đòi lại. Thế nhưng việc cấp bách là phải cứu Tiểu Tuyết, về phần nợ nần của Lam Cần Du cùng Nam Hải với nàng thì nàng tự nhiên sẽ từ từ tính toán rõ ràng !

Lam Cần Du nghe được lời nói của Nam Úc Tịch thì không khỏi nhủ lòng mảy, kinh ngạc cùng nghi ngờ trong mắt càng đậm. Nam Úc Tịch hẹn hắn tới đây, chính là vì hoa Tang Linh ? Phải biết là hoa Tang Linh ngoài trừ giữ hoa cỏ thì hình như không có tác dụng đặc biệt nào khác, coi như hoa Tang Linh cực kỳ hiếm thấy nhưng cũng không phải thứ có giá trị liên thành gì đó.

“Không biết Cung chủ muốn hoa Tang Linh với mục đích gì ?” Lam Cần Du tự nhiên thoải mái bên bàn chỗ Nam Úc Tịch , vén lên áo bào mà ngồi xuống, nhủ mảy hỏi.

Con người đen như mực của Nam Úc Tịch mang theo vài phần không kiên nhẫn, lạnh lùng phun ra hai chữ, “Giải độc.”

Giải độc ? Hoa Tang Linh có thể giải tâm độc, hẳn ngược lại biết. Chỉ là tâm độc này cực kỳ hiếm thấy, nhưng không biết là ai trúng tâm độc mà có thể khiến Nam Úc Tịch chủ động tới tìm hắn. Lấy sự hiểu biết của hắn đối với tính tình của Nam Úc Tịch thì nàng vô cùng cuồng ngạo cũng không phải người thích nhờ người khác giúp đỡ. Có thể làm cho Nam Úc Tịch nguyện ý mở miệng này thì đương nhiên quan hệ của nàng với người trúng độc không phải là ít đâu.

“Không biết là người phương nào trúng độc ?” Lam Cần Du giả bộ nghi hoặc, nhíu mày mà hỏi. Hoa Tang Linh này hẳn tự nhiên là không thể nào cho Nam Úc Tịch , sờ đi hẳn hỏi nhiều như vậy vì chỉ muốn hiểu rõ xương sườn mềm của Nam Úc Tịch , xem một chút người có thể làm cho nàng quan tâm như thế rốt cuộc là ai.

Nghe Lam Cần Du thừa nhận trong tay hắn có hoa Tang Linh thì Nam Úc Tịch không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm, nàng sợ nhất chính là trong tay Lam Cần Du đã không còn hoa Tang Linh nữa. Hiện giờ đã biết hoa Tang Linh ở trong tay Lam Cần Du thì nàng tự nhiên có biện pháp để có được nó.

Khóe môi hiện lên tươi cười, Nam Úc Tịch lạnh nhạt nhìn Lam Cần Du mà giải thích “Nha hoàn Tiểu Tuyết của ta đang trúng tâm độc, giải được lại chỉ thiếu một bông hoa Tang Linh.”

Tiểu Tuyết ?! Đó là cái nha hoàn thường xuyên đi theo nàng sao ?!

Cái người nha hoàn kia nhìn giống như không có chỗ nào đặc biệt mà vì sao Nam Úc Tịch lại quan tâm với nàng như vậy ? Lam Cần Du có chút kinh ngạc nhìn Nam Úc Tịch, trong mắt mang theo nồng đậm nghi hoặc.

Nữ tử này rõ ràng là cô gái tàn nhẫn cùng lạnh lùng nhất mà hắn từng gặp nên đáng lẽ phải đối với cái gì cũng không quan tâm chứ. Nhưng mà nàng lại coi trọng tính mạng của một người nha hoàn như vậy, thậm chí không tiếc hạ mình để tìm đến hắn, cuối cùng là nàng thực lãnh tâm lãnh tính hay chỉ là giấu đi tình cảm chân thật quá sâu ?

“Thật sự phải xin lỗi cung chủ rồi. Tuy ta có hoa Tang Linh này nhưng mà ta lại dùng nó để giữ gìn một thứ đối với ta rất quan trọng bởi vậy nên ta chỉ sợ không thể giao hoa Tang Linh cho cung chủ rồi. Mà mặc dù hoa Tang Linh này hiếm thấy nhưng mà không phải là không tìm thấy được, tin tưởng lấy thể lực của Ma Cung thì muốn tìm hoa Tang Linh cũng không khó đi ?” Lam Cần Du thu hồi nghi ngờ trong mắt, nho nhac lịch sự nói với Nam Úc Tịch .

Nam Úc Tịch nghe Lam Cần Du nói xong mà quả thực muốn trực tiếp thưởng cho Lam Cần Du một cái bàn tay ! Hắn đây là tính toán cái gì chứ ? Hỏi nàng lâu như vậy nhưng cuối cùng lại nói với nàng không thể đưa cho nàng hoa Tang Linh ?

Lấy thể lực Ma Cung muốn tìm được hoa Tang Linh đương nhiên không khó, chỉ là muốn trong vòng bốn ngày tìm được hoa Tang Linh thì không thể nắm chắc được. Nàng không thể đánh cược tính mạng của Tiểu Tuyết được.

Nhịn xuống tức giận, Nam Úc Tịch giương mắt mà lạnh lùng nhìn Lam Cần Du chăm chú, hỏi từng chữ “Người muốn thế nào thì mới bằng lòng giao hoa Tang Linh ra ?”

Lam Cần Du nghe vậy thì vẻ kinh ngạc trong mắt không khỏi càng thêm nồng đậm. Cung chủ Ma Cung đây là đang cùng hắn trao đổi điều kiện sao ? Nàng thế nhưng vì tính mạng của một nha hoàn mà có thể làm được như vậy ?

Nhưng mà không phải là hắn có ý làm khó bị cung chủ Ma Cung này mà là xác thực hoa Tang Linh đối với hắn mà nói có tác dụng vô cùng quan trọng.

Cả đời này của hắn đều cấp cấp doanh doanh lợi cùng quyền thế, cho dù cưới Nam Tú Cẩm nhưng mà hắn đối với Nam Tú Cẩm không có chút tình cảm nào. Mà Nam Tú Cẩm gã cho hắn lâu như vậy nhưng vẫn không có sinh con nên hắn cũng không có được cái gì gọi là cha con.

(*) cấp cấp doanh doanh : nóng vội, nôn nóng, thường xuyên không ngừng muốn. Cấp cấp doanh doanh hình dung đáng về luôn muốn cầu danh lợi của con người.

Cả đời này của hắn chỉ yêu duy nhất một nữ tử, đó chính là Nam Úc Tịch. Nhưng mà vào bốn năm trước khi Nam Úc Tịch sắp gã cho hắn lại chết oan uổng. Về cái chết của Nam Úc Tịch, hắn cũng không rõ ràng được chuyện bên trong lắm, chẳng qua hoàng hậu và hoàng thượng đều nói nàng vì bệnh tật liên bất đắc kỳ tử mà đột ngột chết thôi.

Dù rằng hắn biết rõ ràng là Nam Úc Tịch thật ra không bị bệnh đi nhưng mà đối với hoàng thượng và hoàng hậu mà nói, hắn lại không dám nói ra nghi ngờ của mình. Hắn đến tâm cung của Nam Úc Tịch thì chỉ tìm được một đóa hoa mẫu đơn, trên đóa hoa có dùng nước mực viết tên của hắn.

Nam Úc Tịch cho tới nay đều cực kỳ thích hoa mẫu đơn mà đóa hoa mẫu đơn này lại là thứ duy nhất mà Nam Úc Tịch để lại cho hắn, hắn tự nhiên là muốn giữ gìn thật tốt. Vì thế hắn mới đi tìm Doãn Lưu Quang mà lấy một số tiền lớn để mua hoa Tang Linh , giữ gìn đóa hoa này ở trong một cái tráp thật tốt.

Cái tráp này vẫn luôn được hắn đặt ở hộc tối trong phòng, ngay cả Nam Tú Cẩm cũng không biết. Mỗi khi hắn cảm thấy mệt mỏi, hắn sẽ lấy cái tráp ra mà nhìn một chút, giống như nhìn đóa hoa mẫu đơn đó thì hắn có thể nhìn thấy kúm đồng tiền tươi đẹp hồn nhiên của cô gái đó.

Bởi vậy mà dù thế nào hắn cũng không muốn đưa hoa Tang Linh cho Cung chủ Ma Cung. Bởi vì nếu hắn giao hoa Tang Linh này ra thì hoa mẫu đơn sẽ héo rũ rất nhanh, như vậy hồi ức cuối cùng về Nam Úc Tịch của hắn cũng sẽ tan biến mất.

Nhưng mà nếu Cung chủ Ma Cung thật sự thật lòng muốn trao đổi, ngược lại hắn có thể cân nhắc một chút, dùng đóa hoa Tang Linh kia đổi lấy bảo tàng Ma Cung. Nếu có thể lấy được bảo tàng Ma Cung thì chuyện nâng đỡ Nam Dận thượng vị (*) sẽ liền trở nên dễ dàng rồi, chỉ cần Nam Dận thượng vị thì quyền thế và danh lợi của hắn tất nhiên sẽ đạt đến đỉnh cao.

(*) thượng vị : lên ngôi báu.

Tuy hắn đối với Nam Úc Tịch có tình cảm cũ nhưng mà nếu so sánh với quyền thế cùng danh lợi vô biên thì vẫn kém một chút.

“Ý tứ của Cung chủ là đồng ý cùng Lam Cảnh Du làm một cái giao dịch rồi sao ?” Lam Cảnh Du nhìn Nam Úc Tĩnh, trong mắt hàm chứa ánh sáng cùng tính kế, cực kỳ nhã nhặn nói.

Nam Úc Tĩnh nhìn Lam Cảnh Du nhã nhặn với ánh mắt trần trụi tính toán cùng bị quyền thế lợi ích mê muội thì trong mắt nàng hiện lên một tia chán ghét cùng hận thù, nhưng lại thu lại tính tình mà lạnh lùng nói : “Nói đi. Người muốn cái gì ?”

Chỉ cần nàng có thể cứu được tính mạng của Tiểu Tuyết thì thay Lam Cảnh Du làm chút việc cũng không tính là gì. Chỉ là nàng sợ Lam Cảnh Du lại bắt nàng lấy bảo tàng Ma Cung ra trao đổi với hoa Tang Linh. Nếu như nàng thật sự có bảo tàng thì cũng thôi đi, nhưng mà trong tay nàng căn bản không có bảo tàng gì hết thì lấy cái gì để trao đổi đây ?

“Bảo tàng Ma Cung.” Lam Cảnh Du nhìn thẳng vào mắt Nam Úc Tĩnh, trong mắt mang theo trần trụi tính toán cùng khao khát, nói từng chữ một.

Đôi mắt Nam Úc Tĩnh đột nhiên trầm xuống. Quả nhiên là bảo tàng Ma Cung, dã tâm của Lam Cảnh Du thật đúng là không nhỏ.

Khuôn mặt NUT thay đổi, trên dung nhan trắng tuyết đẹp đẽ giống như có thể kết thêm một tầng băng lạnh, Nam Úc Tĩnh nhìn Lam Cảnh Du mà trầm giọng nói “Ngoại trừ bảo tàng Ma Cung ra.”

Lam Cảnh Du giống như đối với câu trả lời của Nam Úc Tĩnh cũng không ngoài ý muốn, theo hán nghĩ thì làm sao tính mạng một nha hoàn nhỏ sao có thể trân quý hơn so với bảo tàng Ma Cung ? Cung chủ Ma Cung đương nhiên sẽ không đồng ý trao đổi, thực ra trong lòng hắn có chút mâu thuẫn, dù sao đóa hoa mẫu đơn kia cũng là thứ cuối cùng mà Nam Úc Tĩnh để lại mà hắn có thể tưởng niệm đến nàng.

Nhưng mà từ xưa tới nay, người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, làm sao hắn có thể bị tình yêu nam nữ chi phối ? Nếu như hắn quả thật bị tình yêu nam nữ chi phối thì trước kia hắn đã mở miệng không đồng ý cưới Nam Tú Cẩm rồi.

“Hoa Tang Linh đối với ta mà nói là vô cùng quý giá. Nhưng mà nếu cung chủ mở miệng thì ta liền cho Cung chủ chút mặt mũi, chỉ cần cung chủ đồng ý thay ta giết Nam Khởi thì ta liền giao hoa Tang Linh này ra cho Cung chủ.” Lam Cảnh Du nhủ nhủ mảy, trong mắt lướt qua một tia tàn nhẫn mà nói với Nam Úc Tĩnh.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy thì hơi nhíu mày lại, trong mắt hiện lên giây dụa và mâu thuẫn. Có thể không cần bảo tàng Ma Cung mà đổi lấy hoa Tang Linh đương nhiên là vô cùng tốt nhưng mà muốn nàng đi giết Nam Khởi sao ?

Muốn nàng tự tay giết cái người Nam Khởi đã ọp ẹp ở sân trước cửa nhà nàng trong ngày tuyết đó sao ?! Muốn nàng vì cứu Tiểu Tuyết mà lấy tính mạng của Nam Khởi người đã ở lại mà thành thật sáng khoái uống với nàng để đổi ?!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hoa Tang Linh ở trong tay Lam Cảnh Du ?

“Ta tin tưởng lấy thủ đoạn của Cung chủ thì nhất định có thể làm thần không biết quỷ không hay. Huống chi dù nếu mà thất thủ bị phát hiện thì lấy việc Thái Tử Bắc Mạc cùng Linh Vương Gia Tây Nhạc có ý với Cung chủ thì Hoàng Thượng cũng không dám tùy tiện giáng tội cho Cung chủ đâu.” Lam Cảnh Du thấy Nam Úc Tĩnh do dự thì cho rằng Nam Úc Tĩnh sợ hãi việc bị bại lộ nên liền mở miệng khuyên nhủ.

Nam Úc Tĩnh nghe được Lam Cảnh Du nói mà trong mắt lướt qua ba phần khinh thường bảy phần trào phúng. Lam Cảnh Du quả thật cho rằng mọi người ai cũng giống như hắn rất sợ chết, sợ đầu sợ đuôi sao ? Nếu như nàng sợ hãi thì nàng đã không trở lại Nam Hải rồi. Nàng trở lại Nam Hải vốn là để tới đòi nợ, há có đạo lý chủ nợ lại sợ hãi người nợ chứ ?!

Nhưng muốn nàng đi giết Nam Khởi, quả thật nàng không hạ thủ được. Mặc kệ lập trường của Nam Khởi như thế nào, nhưng ít nhất hắn đối với nàng cũng là một tâm chân tình, nàng không thể vì cứu Tiểu Tuyết mà hạ độc thủ với hắn.

Nàng tuy tàn nhẫn vô tình nhưng cũng là người ân oán rõ ràng. Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu chọc ta thì ta nhất định sẽ trả lại người. Nam Khởi cùng nàng vốn không oán không cừ, lại đối với nàng vô cùng tốt, muốn nàng giết Nam Khởi thì nàng không làm được.

“Như thế nào ? Cung chủ còn chưa cân nhắc tốt sao ?” Lam Cảnh Du thấy Nam Úc Tĩnh không nói lời nào thì nhíu mày, lấy hiểu biết của hắn đối với Cung chủ Ma Cung thì nàng hẳn không phải là người nhất gan sợ phiền phức chứ, lúc trước nàng đối với Hoàng thượng còn không thêm quan tâm chút nào, huống chi chỉ là một Nam Khởi nhỏ nhỏ ?

Chẳng lẽ là bởi vì nàng đã động tâm với Nam Khởi rồi, vì vậy mới không muốn giết Nam Khởi sao ?

Nhận thức này làm trong lòng Lam Cảnh Du xẹt qua một tia không thoải mái, hắn có chút nóng nảy liếc mắt nhìn Nam Úc Tĩnh một cái rồi tiếp tục nói “Nếu như Cung chủ cảm thấy khó xử thì việc này liền coi như không có gì nữa. Chỉ là Cung chủ cũng không cần lấy hoa Tang Linh từ chỗ ta nữa đâu !”

“Lấy mạng đổi mạng trái lại là một phương pháp không tệ.” Ngay tại lúc Lam Cảnh Du cho rằng Nam Úc Tĩnh sẽ không trả lời thì nàng thế nhưng lại bỗng cười đến lười biếng xinh đẹp nói. Lam Cảnh Du nghe được lời nói của Nam Úc Tĩnh mà trên mặt không khỏi xẹt qua một tia vui vẻ, nhưng mà Nam Úc Tĩnh lại từ từ nói tiếp “Không bằng ta liền dùng mạng Tiểu Tuyết đổi với mạng của người đi, như thế nào ?”

“Cung chủ nói lời này là có ý gì ?!” Nghe được Nam Úc Tĩnh nói mà trong mắt Lam Cảnh Du lướt qua một tia không vui cùng nghi hoặc, nhìn chằm chằm Nam Úc

Tĩnh nói.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy thì chỉ lười biếng không sao cả mà liếc mắt nhìn Lam Cần Du một cái sau lại nhún vai, giống như không để ý mà rét lạnh nói từng chữ “Ý tứ là, nếu ngươi không giao hoa Tang Linh ra, vậy bây giờ ta liền lập tức giết ngươi !”

“Ngươi !” Lam Cần Du nghe được Nam Úc Tĩnh uy hiếp mình mà sắc mặt không khỏi trầm xuống, giọng nói lạnh lùng nói “Ngươi dám ! Thế nhưng ta là Hữu tướng Nam Hải đấy !”

“A, thật sự là buồn cười. Hữu tướng Nam Hải ? Chẳng lẽ Hữu tướng Nam Hải có thể so với đương triều Thất Hoàng tử thì cao quý hơn sao ? Ta nhớ rõ mới vừa rồi ngươi còn nói cho ta biết, dù ta có giết Nam Khởi cũng sẽ không có chuyện gì mà. Ta liền nghĩ, nếu ta giết ngươi thì cũng sẽ không có việc gì đi ?” Nam Úc Tĩnh lộ ra tươi cười lười biếng mà xò xắc tiêu điều, nàng lạnh lùng nhìn Lam Cần Du . Tuy gương mặt nàng cong cong nhìn như đang cười nhưng mà mỗi lời lại rét lạnh vô cùng, nghe ra không có chút ý tứ vui đùa nào cả.

Sắc mặt Lam Cần Du không khỏi trở nên căng u ám, thật không ngờ hần vừa mới khuyên Nam Úc Tĩnh lại tự nâng đá mà đập chân mình, hần nhú nhú mày mà lạnh giọng nói : “Thái Tử Bắc Mạc cùng Linh Vương Gia Tây Nhạc sẽ che chở ngươi là không giả, nhưng mà ta nhìn thì ngươi cũng không muốn gả cho họ đi ? Nếu ngươi không chịu gả, ngươi cho là bọn hần sẽ che chở ngươi sao ?”

“A, ngược lại bản lĩnh lật lọng của Hữu tướng ngươi quả thật là thứ nhất nha ! Mới vừa rồi còn nói dễ nghe như vậy, nói ta có giết Nam Khởi cũng không có việc gì, vậy mà hiện tại lại có một lý do khác để thoái thác rồi !” Nam Úc Tĩnh nghe Lam Cần Du nói mà vẻ châm chọc trong mắt càng đậm, nàng lạnh lùng nhìn Lam Cần Du , trong giọng nói mang theo vài phần cuồng ngạo cùng khinh thường “Nếu bọn họ sẽ không che chở ta thì như thế nào ? Chẳng lẽ ta cần bọn họ bảo vệ hộ ta hay sao ?!”

Nàng bày ra vẻ kiêu ngạo hỏi lại, vậy mà lại làm cho Lam Cần Du sùng sốt. Hần cũng không bắt rối cuộc thế lực của Ma Cung lớn đến bao nhiêu nhưng mà bản lãnh của Cung chủ Ma Cung thế nhưng cho tới bây giờ hần vẫn chưa từng thấy qua.

Võ công cao tuyệt có một không hai, thủ đoạn tàn nhẫn dứt khoát, đầu óc thông minh cơ trí. Vũ kỹ cùng cảm nghệ đều độc nhất vô nhị. Hần chưa bao giờ gặp qua một nữ tử kinh hoa kiêu ngạo như vậy, giống như tất cả những thứ không thể ở trên người nàng thì đều trở nên có thể, hần tin tưởng có lẽ nàng thật sự có thể giết hần mà vẫn không bị làm sao.

Nam Úc Tĩnh thấy Lam Cần Du chỉ mỉm cười không nói lời nào thì trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn cùng lạnh lùng, từ từ nói “Hữu tướng giống như không tin tưởng lời bản tọa nói sao ?! Vậy không ngại nói cho ngươi biết, Nam Vân Hàm chính là bản tọa giết !”

Lam Cần Du nghe Nam Úc Tĩnh nói mà ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Công chúa Vân Hàm vô duyên vô cớ chết trong chính tâm cung của mình, giống như bị người bóp chết nhưng tất cả cung nữ cùng thi vệ đều nói chưa từng nhìn thấy bất kỳ kẻ nào đi vào. Đối với việc này Hoàng thượng cực kỳ tức giận, hạ lệnh tra rõ nhưng mà vẫn không có kết quả.

Công chúa Vân Hàm vậy mà lại bị Cung chủ Ma Cung giết ? Vì cái gì nàng lại giết công chúa Vân Hàm ?!

“Tại sao ngươi lại giết nàng ấy ?!” Trong lòng nghi hoặc, Lam Cần Du lại vẫn nhú mày hỏi.

Trong mắt Nam Úc Tĩnh hiện lên một tia độc ác, lạnh giọng nói “Vì cái gì sao ?! Chỉ bằng việc nàng hạ độc tẩm vào điểm tâm của ta để đưa ta vào chỗ chết ! Chỉ bằng việc nàng làm hại Tiểu Tuyết đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh !”

Thì ra là công chúa Vân Hàm hạ độc trước. Hần vẫn luôn kỳ quái vì sao một nha hoàn bên người Cung chủ Ma Cung lại vô duyên vô cớ trúng độc, thật không thể nhưng lại do công chúa Vân Hàm. Nhưng mà thủ đoạn của Cung chủ Ma Cung này cũng thật ngoan độc tuyệt tình, dám ở trong hoàng cung không giấu diếm giết công chúa Vân Hàm, quan trọng là lại không quấy rầy đến bất kỳ ai.

Nhìn nữ tử sáng chói mà kiêu ngạo trước mắt, hần tin tưởng cho dù có kinh động đến người trong hoàng cung, lấy tính tình của nàng cũng sẽ giết hết không tha. Có vết xe đổ của Nam Vân Hàm nên trước uy hiếp của Nam Úc Tĩnh, Lam Cần Du lại càng thêm tin tưởng không nghi ngờ rồi.

“Ta biết với thủ đoạn của Cung chủ muốn giết ta đương nhiên không khó, chỉ là nếu Cung chủ giết ta rồi thì cũng sẽ không tìm thấy hoa Tang Linh như trước thôi !” Lam Cần Du mấp máy khóe môi, đáng vẻ không sợ hãi nói.

Nam Úc Tĩnh không khỏi hí hí mắt, sát khí cùng lệ khí trong mắt càng nặng hơn, Lam Cần Du là đang khiêu chiến với kiên nhẫn của nàng sao ? Nàng không khỏi lạnh giọng cười nói “Ta cũng không tin ta lật cả Hữu tướng phủ lên cũng không tìm thấy ! Huống chi ngươi cũng không sợ chết, chẳng lẽ tất cả mọi người bên trong phủ Hữu tướng còn không sợ chết sao ?!”

“Hoa Tang Linh được cất ở một chỗ vô cùng bí mật. Phủ Hữu tướng lớn như vậy, Cung chủ muốn tìm được chỉ sợ không dễ dàng thôi. Về phần người trong phủ Hữu tướng sợ chết hay không sợ chết cũng không nhọc Cung chủ quan tâm, bởi vì vị trí của hoa Tang Linh chỉ có mình ta biết !” Lam Cần Du không hề nhượng bộ nói với Nam Úc Tĩnh, hần biết nếu bây giờ hần có chút yếu thế thôi thì tất sẽ phải trở thành vong hồn dưới tay Nam Úc Tĩnh, hần đánh cược Nam Úc Tĩnh quan tâm đến tính mạng của nha hoàn kia nên sẽ không dễ dàng ra tay.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy thì giận quá hóa cười, nàng nhìn Lam Cần Du, trong mắt có vài phần châm chọc hỏi “Chẳng lẽ ngay cả công chúa Tú Cẩm luôn chìm cá tình thâm cùng Hữu tướng cũng không biết sao ?!”

“Chìm cá tình thâm ?” Lam Cần Du nghe được lời nói của Nam Úc Tĩnh mà khóe môi khôn khéo hiện lên chút tươi cười châm chọc cùng chua xót, ánh mắt của hần trong nháy mắt bỗng trở thành bất đắc dĩ, giống như lầm bầm nói “Ta cưới nàng ta thế nhưng chỉ là tùy cơ ứng biến thôi. Nữ tử mà ta yêu đã sớm không còn ở trên đời, mà hoa Tang Linh chính là dùng để giữ lại đóa hoa mẫu đơn mà nữ tử ta yêu để lại.”

Nghe lời nói của Lam Cần Du, Nam Úc Tĩnh không khỏi ngăn ra, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc. Lam Cần Du nói cái gì ?! Hần nói hần cưới Nam Tú Cẩm chỉ là tùy cơ ứng biến, mà nữ tử hần thực sự yêu đã không còn ở trên đời ?!

Đóa hoa mẫu đơn của nữ tử mình yêu lưu lại, cái nữ tử ta yêu trong miệng hẳn chẳng lẽ là nàng sao ?

“Không phải Hữu tướng đối với công chúa Tú Cầm là một mảng chân tình sao ? Từ khi nào lại có nữ tử mình yêu chứ ?” Nam Úc Tịnh nhú mày, trong mắt mang theo ba phần nghi hoặc còn có bốn phần chế nhạo hỏi.

Lam Cần Du giống như bị Nam Úc Tịnh hỏi lại chuyện xưa mà trong mắt hiện lên một tia hoài niệm, trước mắt giống như hiện lên dáng vẻ của Nam Úc Tịnh trong bộ cung trang màu tím nhạt mà nhanh nhẹn nhảy múa trước mắt hắn, giọng nói của hắn không khỏi có chút xa xăm mà chậm chậm nói “Nữ tử mà ta yêu vốn muốn cùng Nam Tú Cầm gả cho ta, nhưng mà không biết sao đúng ngày hôm đó nàng lại bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử.”

Quả nhiên nữ tử ta yêu trong miệng hắn chính là nàng !

Trong đôi mắt Nam Úc Tịnh có chút kinh hãi. Nàng vẫn cho là lúc trước khi Lam Cần Du muốn cưới nàng chỉ là nhất thời mới mẻ, trong lòng hắn vẫn không có chút tình cảm nào với nàng. Lại thật không ngờ, quả thực LCD thích nàng, hơn nữa lại vẫn luôn luôn nghĩ đến nàng suốt bốn năm.

Thế nhưng vậy thì tính sao chứ ?!

Nếu như hắn thực sự thích nàng thì lúc trước vì sao lại cưới Nam Tú Cầm, vì sao phải viết thư cho Nam Tú Cầm như vậy. Cho dù chỉ là kẻ tạm thời nhưng chẳng lẽ hắn không biết Nam Tú Cầm sẽ vì thế mà làm khó nàng, chẳng lẽ hắn không biết khi nàng nhìn thấy lá thư này sẽ đau lòng bao nhiêu ? Chỉ vì quyền thế mà hắn có thể không quan tâm đến được !

Nếu như hắn thực sự thích nàng, vì sao hắn lại có thể nói cái gì mà chết bất đắc kỳ tử. Cơ thể của nàng căn bản không có bệnh, hắn vốn biết rõ, vậy làm sao nàng có thể đột nhiên bị bệnh chết chứ. Trong này rõ ràng có âm mưu nhưng bởi vì sợ hãi Nam Vũ, bởi vì rất sợ chết, tham muốn quyền thế mà hắn có thể yên tâm thoải mái giả bộ như cái gì cũng không biết !

Nếu như hắn thực sự thích nàng, vì sao vừa rồi lại có thể đồng ý giao ra hoa Tang Linh. Thứ quan trọng nhất trong lòng hắn chỉ có chính hắn, chỉ có danh lợi cùng quyền thế mà thôi ! Người đàn ông như vậy, mặc dù hắn thật sự có tình cảm với nàng thì nàng cũng không có hiếm lạ thứ đó, nàng cũng không vì vậy mà tha thứ cho hắn !

Lúc trước khi mẫu hậu rót rượu độc vào trong miệng nàng, trong lòng không phải không có nghi ngờ, chỉ là lúc ấy do nhìn thấy lá thư đó mà tâm đã như tro tàn, bởi vậy nàng cũng không còn có thể chống lại. Nếu không phải bởi vì trước tiên hắn tặng cho nàng một đả kích trí mạng thì dựa vào võ công của nàng thì làm sao nàng có thể để mẫu hậu rót rượu độc vào trong miệng nàng được ?!

Nam Úc Tịnh trước kia đã hoàn toàn chết rồi, bị Lam Cần Du cùng phụ hoàng mẫu hậu của nàng ấy cùng nhau giết chết ! Nàng bây giờ, trong lòng chỉ có hận thù, chỉ có vô vàn oán hận thôi !

Ngón tay gắt gao nắm chặt lại, Nam Úc Tịnh nâng mắt, vẻ mặt cùng ngữ điệu mỉa mai nhìn Lam Cần Du, khóe môi hiện lên một ý cười châm chọc. Nàng giờ tay chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, từng chữ từng chữ tràn đầy khinh thường nói “Vây hoa Tang Linh này là vì giữ lại hoa mẫu đơn ta đã lưu lại sao ? Nếu ta không chết thì hoa mẫu đơn kia cũng không cần giữ lại rồi.”

Cái khăn che mặt chậm rãi được tháo ra để lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành của Nam Úc Tịnh. Mặt mày như vẽ, khóe môi mang ý cười.

Lam Cần Du hết sức kinh ngạc nhìn Nam Úc Tịnh trước mắt mình. Vẫn là khuôn mặt tuyệt mỹ này, nhưng vẻ mặt lúc này rõ ràng đã không giống trước rồi.

Thực ra hắn đã sớm cảm thấy đôi mắt của Cung chủ Ma Cung cực kỳ giống Nam Úc Tịnh, chỉ là hắn không thể tin được là con người trong trò tình khiết đó có thể nhuộm vẽ xinh đẹp cùng tàn nhẫn như vậy. Thực ra hắn đã cảm thấy dáng múa của nàng cực kỳ giống dáng vẻ lưu loát nhảy múa của nàng năm đó nhưng mà hắn không thể tin được vũ điệu mềm mại kia lại có thể trở nên quyền rũ như vậy. Thực ra từ lúc nàng nói ra câu thơ mà nàng đã từng ngâm ngày đó thì hắn cũng đã hoài nghi, nhưng mà hắn không thể tin được là Nam Úc Tịnh trước kia lại có thể biến thành Quỳnh Lạc bây giờ !

Kinh hãi trong mắt vẫn chưa kịp biến mất thì Lam Cần Du đã không tự chủ được mà tiến lên một bước, trong mắt không biết là kinh ngạc hay là vui sướng mà hai tay hắn có chút run rẩy, giống như muốn vươn tay vuốt ve khuôn mặt của Nam Úc Tịnh. Nhưng cuối cùng vẫn lại ngừng ở giữa không trung, giọng nói của hắn có chút run rẩy mà mang theo một tia không xác định “Nam Úc Tịnh ? Nàng là Nam Úc Tịnh ?!”

“Thì như thế nào ? Không phải người luôn miệng nói ta là nữ tử người yêu hay sao ? Hiện giờ trái lại không biết ta rồi hả ?” Nghe được lời nói của Lam Cần Du mà cảm xúc của Nam Úc Tịnh cũng không có nhiều biến hóa, ngược lại ý khinh thường lại càng đậm, nàng lạnh lùng nhìn Lam Cần Du mà cười nói.

Lam Cần Du nghe lời nói sắc sảo của Nam Úc Tịnh mà không thể tin nổi người đang đứng trước mặt hắn bây giờ là Nam Úc Tịnh, đây thực sự là Nam Úc Tịnh dụi dụi mắt nhìn sao?

“Nàng không chết sao ? Sao nàng lại có bộ dáng này ?” Lam Cần Du nhìn Nam Úc Tịnh giống như vẫn chưa thể tiếp thu nỗi sự thật này, rõ ràng trước kia Hoàng Thượng với Hoàng Hậu nói nàng đã chết bất đắc kỳ tử rồi cơ mà, tại sao nàng lại không chết ? Quan trọng hơn là vì sao nàng lại là Cung chủ Ma Cung, vì sao lại biến thành bộ dáng tàn nhẫn quý dị này ?

Nghe được lời nói của Lam Cần Du, trong mắt Nam Úc Tịnh không khỏi xuất hiện một tia hận ý, mang theo vẻ châm chọc nhìn hắn cười lạnh nói, “A, trời xanh có mắt, cho ta thấy được bộ mặt thật sự của các người, còn bảo vệ ta an toàn vượt qua nạn lớn, trở về báo thù !”

Lam Cần Du nhìn khuôn mặt tràn đầy hận ý của Nam Úc Tịnh thì chân mày cau lại hết mức, lại nghe giọng nói của Nam Úc Tịnh vang lên bên tai “Vì sao ta trở thành bộ dáng như bây giờ ?! Ha, từ nhỏ đã bị mẫu thân ruột thịt của mình biến thành con tin thay cho ca ca, thay hắn nhận hết khi dễ cùng khổ sở, nhưng lại nhớ lại mẫu hậu không phải thực sự muốn hại ta mà liên liệu mạng cam chịu ! Khi nghĩ đã tìm được nam tử mà mình thật tâm yêu, muốn hắn cưới mình vì yêu hắn mà chịu đựng, nhưng nhìn những dòng hắn viết xuống thì ta mới biết mình chỉ là món đồ chơi mà thôi. Muốn tìm mẫu hậu kẻ khổ lại bị người trực tiếp rót rượu độc, người cho là ta còn có thể như thế nào nữa ?!”

Lời nói lạnh lùng châm chọc mang theo oán hận tột cùng, Lam Cần Du gần như không dám nhìn vào mắt Nam Úc Tịnh. Trước kia Hoàng Hậu ép nàng sang Đông

Lâm làm con tin không phải là do bất đắc dĩ, mà là đã tính kế từ lâu ? Mà cái chết của nàng, lại chính vì Hoàng Hậu hạ độc mà gây nên ?

Tình cảm của Nam Úc Tịnh đối với Trương Sở Sở, hẳn biết rõ, vào lúc đó, Nam Úc Tịnh luôn nói mọi thứ với Trương Sở Sở, hoá ra từ nhỏ đến lớn nàng luôn phải chịu khổ cực, thực sự nàng không oán giận Trương Sở Sở, bởi vì nàng nghĩ Trương Sở Sở không cố tình nhưng hóa ra tất cả mọi chuyện đều là mưu kế, khó trách nàng lại oán hận sâu như vậy.

Mà nguyên nhân nàng trở thành thế này cũng một phần là lỗi của hắn. Hắn tuyệt đối không ngờ vì hắn lừa dối Nam Tú Cẩm mà đưa cho nàng phong thư từ hôn, nàng mới bị Trương Sở Sở sát hại !

Hắn không biết mấy năm nay Nam Úc Tịnh phải chịu nhiều khổ cực như vậy, không biết trong lòng nàng lại cất giấu nhiều oán cùng thống giận như vậy. Là hắn có lỗi với nàng, là hoàng thất Nam Hải có lỗi với nàng! Vậy mà hắn còn hỏi tại sao nàng lại biến thành như vậy ?

Tuy nàng đang đứng trước mặt hắn nhưng hắn lại chậm chạp không nhận ra nàng, hắn chất vấn nàng tại sao lại biến thành bộ dáng này, nhưng lại không nghĩ tới rốt cuộc là ai biến nàng thành như vậy !

“Úc Tịnh, thật xin lỗi.” Lam Cần Du nhìn Nam Úc Tịnh, trong mắt mang theo vài phần thương tiếc, hắn vươn tay ra muốn vuốt ve má của Nam Úc Tịnh nhưng lại bị Nam Úc Tịnh né tránh.

Nam Úc Tịnh lạnh lùng nhìn Lam Cần Du, không hề để tâm đến bàn tay đang giơ ra giữa không trung của hắn, lạnh giọng nói, “Lam Cần Du, nếu thực sự ngươi cảm thấy có lỗi với ta, mau giao hoa Tang Linh ra cho ta!”

Lam Cần Du chưa từng nghĩ tới còn có thể nhìn thấy Nam Úc Tịnh một lần nữa, những cảm xúc kích động, áy náy, vui sướng, kinh ngạc lần lượt trào dâng trong lòng hắn, làm cho hắn chỉ muốn ôm ấp tình cảm với Nam Úc Tịnh một lần nữa, không nghĩ tới nếu Nam Úc Tịnh không chết, vì sao lại lên lút giấu đi thân phận của mình.

“Ta nhất định sẽ đưa hoa Tang Linh cho nàng. Úc Tịnh, ta đưa nàng đi gặp Hoàng Thượng, khôi phục thân phận của nàng. Ta không cho phép nàng gả cho Hạ Văn Cử cùng Gia Luật Linh, đáng nhẽ ra bốn năm trước nàng là thê tử của ta !” Lam Cần Du nghe xong những lời của Nam Úc Tịnh thì muốn tự mình kéo nàng đi, nhưng lại bị Nam Úc Tịnh lạnh lùng tránh thoát.

“Ngươi đồng ý giao ra hoa Tang Linh là được rồi. Còn việc khôi phục thân phận, nhất định sẽ không thực hiện được. Thân phận công chúa Nam Hải đó chỉ làm cho ta cảm thấy thực ghê tởm, hôn ước từ bốn năm trước của ta và ngươi cũng đã chết theo ta rồi !” Nam Úc Tịnh lạnh lùng nói với Lam Cần Du, ánh mắt không hề có chút dịu dàng nào.

Lam Cần Du không khỏi nhủ mày, giả bộ ánh mắt đầy vẻ sùng ái đau lòng nhìn nàng. Hắn chưa xót nhìn Nam Úc Tịnh mà hỏi từng chữ một, “Úc Tịnh, chẳng lẽ nàng còn chưa chịu tha thứ cho ta sao ?”

“Tha thứ ?! Ngươi dựa vào đâu mà muốn ta tha thứ cho ngươi ? Chỉ bằng bốn năm ngươi giả vờ giữ gìn hoa mẫu đơn ta để lại ? Lam Cần Du, đừng lừa dối người khác nữa, cái gì mà nữ tử ngươi thật lòng yêu, người ngươi yêu nhất chỉ là bản thân ngươi mà thôi, chỉ là quyền lực vô biên mà thôi !” Nam Úc Tịnh nghe lời chất vấn đầy đau khổ của Lam Cần Du mà không khỏi cười mỉa mai nói, “Nếu thực sự ta khôi phục được thân phận công chúa thì ngươi sẽ cưới ta sao ? Thực sự ngươi không sợ Bắc Mạc cùng Tây Nhạc đối phó ngươi sao ? Ngươi không sợ Nam Tú Cẩm liều mạng giết ngươi sao ?”

Lam Cần Du nghe được những lời nói này của Nam Úc Tịnh thì vẻ mặt vui sướng vì được gặp lại Nam Úc Tịnh từ từ tới lại. Nàng nói không sai, dù khôi phục thân phận của nàng, với tình thế bây giờ thì hắn cũng không thể cưới được nàng.

Nếu hắn cưới nàng, Nam Hải đương nhiên sẽ không cách nào nói rõ được với Bắc Mạc và Tây Nhạc, đến lúc đó chỉ sợ Bắc Mạc cùng Tây Nhạc sẽ liên thủ đối phó hắn. Mà nếu đắc tội Bắc Mạc cùng Tây Hải thì Nam Vũ nhất định sẽ giáng tội hắn. Nói đến Nam Tú Cẩm, nếu hắn dám ở phía sau nàng ta cưới Nam Úc Tịnh, thật sự nàng ta sẽ liều mạng giết hắn.

Nhìn về do dự trên mặt Lam Cần Du, Nam Úc Tịnh không kinh ngạc chút nào, ánh mắt tràn đầy vẻ châm biếm mà lạnh lùng nói, “Giờ Tý tối nay, mang hoa Tang Linh đến cho ta !”

Lam Cần Du liếc Nam Úc Tịnh một cái, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ cùng mâu thuẫn, chẳng lẽ thực sự hắn và nàng không thể thành đôi sao ? Hắn thừa nhận hắn thực sự yêu quyền thế, nhưng hắn cũng yêu nàng !

“Úc Tịnh...” Lam Cần Du còn định nói với Nam Úc Tịnh vài câu, nàng đã phát tay, quay lưng lại với giọng nói lạnh lùng mang theo một tia không kiên nhẫn, “Mong Hữu tướng sẽ giao ra !”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngã Đẽ Trâm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nam Úc Tịnh, ngươi không chết? !

Bóng lưng Nam Úc Tịnh lạnh lùng mà quyết tuyệt, không mang chút tình cảm nào. Lam Cần Du nhìn bóng lưng của nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài một cái rồi rời đi.

Trở về Hữu tướng phủ, Lam Cần Du lấy ra hơn năm hộp trân quý, đưa tay vuốt ve đóa hoa mẫu đơn này, đóa hoa mẫu đơn này đã theo hắn ròng rã bốn năm, mỗi khi hắn cảm thấy ngả lòng bàng hoàng, đều lấy đóa hoa này ra, nhớ lại khuôn mặt Nam Úc Tịnh lúc đồng tiền cười như hoa.

Lấy tang linh hoa ra, trong nháy mắt, đóa hoa mẫu đơn này liền khô héo đi, như tình cảm của hắn và Nam Úc Tịnh, thật ra đã sớm nên khô héo.

Lam Cần Du nhìn một màn này, trong mắt mang theo vài phần mất mát. Nhẹ nhàng khép hộp lại, thả lại chỗ cũ, lại đặt tang linh hoa trong tay áo, vẻ mặt như thường rời khỏi thư phòng.

Mà Nam Tú Cẩm vẫn ẩn ở một bên thấy một màn như vậy, hết sức kinh ngạc.

Thật ra thì việc Lam Cần Du giữ lại đóa hoa mẫu đơn mà Nam Úc Tịnh lưu lại, hơn nữa còn đặt nó trong hộp, nàng đã biết. Trong lòng nàng mặc dù oán hận, nhưng bởi vì nàng yêu Lam Cần Du, nàng cũng không biết nên xử lý sao, chỉ là trong lòng càng hận Nam Úc Tịnh hơn, đáng tiếc Nam Úc Tịnh đã chết, coi như nàng hận cũng không làm được gì.

Lam Cần Du đối với đóa hoa mẫu đơn này luôn luôn cực kỳ coi trọng, thậm chí gạt nàng không để cho nàng biết, bốn năm qua, hắn thường xuyên len lén một mình đến nhìn đóa hoa này, thậm chí vì giữ đóa hoa này mà bỏ ra nhiều tiền hỏi Doãn Lưu Quang mua tang hoa linh, hôm nay tại sao hắn lại lấy tang linh hoa ra?

Nhìn dáng vẻ của hắn, hình như là muốn đưa tang linh hoa cho người khác. Rốt cuộc là ai có thể khiến hắn nguyện ý giao tang linh hoa ra đây? Người này có quan hệ thế nào với hắn?

Trong lòng Nam Tú Cẩm lướt qua một tia lo lắng, trực giác nói cho nàng biết, hình như Lam Cần Du muốn đưa tang linh hoa cho người trong lòng.

Nàng ở bên cạnh hắn ròng rã bốn năm, coi như tim của hắn không ở trên người của nàng, nhưng nàng vẫn không oán không hối với hắn, nhưng dường như hắn đối với nàng rất tốt, nhưng luôn canh chừng nàng, chưa bao giờ chân chính đặt nàng ở trong lòng!

Nàng vẫn cho là trong lòng của hắn chỉ có Nam Úc Tịnh, nàng làm việc gì đi nữa cũng không có biện pháp đuổi hình bóng Nam Úc Tịnh ra khỏi tâm của hắn, nàng hận Nam Úc Tịnh đồng thời cũng cảm thấy may mắn, ít nhất như vậy, cả đời Lam Cần Du chỉ có một nữ nhân là nàng.

Nhưng tình huống bây giờ lại làm cho Nam Tú Cẩm lo lắng, chẳng lẽ nói Lam Cần Du yêu nữ tử khác, cho nên mới nguyện ý đưa tang hoa linh cho nàng ta sao? Nếu không hắn muốn lấy tang linh hoa ra khỏi hộp để làm gì?

Nghĩ tới đây, Nam Tú Cẩm một mực âm thầm nhìn chăm chăm Lam Cần Du, phát hiện Lam Cần Du không mang theo tùy tùng lặng lẽ đi ra cửa, Nam Tú Cẩm cũng lặng lẽ đi theo.

Nam Tú Cẩm vẫn theo sau từ xa, mà Lam Cần Du vốn là Văn trạng nguyên, công phu cũng không tốt lắm, trong lòng lại đang nghĩ tới chuyện tình về Nam Úc Tịnh, vì vậy cũng không phát hiện Nam Tú Cẩm đi theo hắn.

Lúc Lam Cần Du đến, Nam Úc Tịnh đang ngồi trong phòng uống trà, bởi vì Lam Cần Du đã biết thân phận của nàng, nàng cũng không che mặt.

Trà còn nóng, khiến phòng nhân nhặt hơi nước, mặt của Nam Úc Tịnh trong hơi nước mờ lung làm nổi bật lên vẻ thần bí tuyệt mỹ, ngay cả đôi ngươi đen nhánh nhiễm hơi nước cũng giống như nhu hòa hơn, khóe môi nàng nâng lên nụ cười điềm tĩnh, có vẻ lười biếng mà thoải mái.

Khi Lam Cần Du thấy một màn như vậy, khẽ sùng sốt, trong nháy mắt đó, hắn giống như lại thấy được Nam Úc Tịnh dịu dàng nhân thực ngày trước, mà không phải Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc.

“Tới rồi sao?” Nam Úc Tịnh lạnh nhạt nhíu mày, con ngươi đen nhánh trong nháy mắt bùng sáng, nụ cười cũng trở nên lạnh lùng mà xinh đẹp.

Lam Cần Du hơi ngẩn ra, khóe môi hiện ra nụ cười đắng chát, nàng đã sớm không phải là Nam Úc Tịnh ban đầu rồi, không phải sao? Lẽn lẽn đi tới trước mặt của Nam Úc Tịnh, Lam Cần Du lấy ra tang hoa tiêu từ trong tay áo, ôn nhu mang theo vài phần khổ sở nói, “Thứ ngươi muốn.”

Lúc này Nam Tú Cẩm đã thuyết phục được tiểu nhị cho nàng lên lầu ba, len lén trốn bên khung cửa nghe lén. Lam Cần Du len lén lút lút cầm tang hoa tiêu tới Thiên Hương lầu, là muốn đưa cho Cung chủ Ma Cung sao? !

Nhớ tới đôi mắt của Cung chủ Ma Cung rất giống Nam Úc Tịnh, nhớ tới lúc Lam Cần Du nhìn dáng vẻ nhảy múa của nàng ta mà mắt hờn, trong lòng Nam Tú Cẩm giống như có ngàn vạn tức giận sôi trào, nàng nhìn chòng chọc vào cánh cửa kia, toàn thân không nhận được run rẩy, hận không thể lập tức vọt vào.

Nhưng nàng sợ khi nàng vạch trần Lam Cần Du, sẽ khiến mọi khổ tâm duy trì mối quan hệ phu thê tương kính nhiều năm nay tan vỡ. Nhìn cánh cửa kia, trong mắt dần dần hiện ra đỏ ngầu, ngón tay Nam Tú Cẩm bấm vào lòng bàn tay tạo thành quyền, nếu nàng đã đối tốt với Lam Cần Du mà hắn lại không biết quý trọng, vậy thì cùng cả chết lưới rách đi!

Nam Tú Cẩm còn chưa kịp đẩy cửa phòng ra, cửa phòng đã tự động mở ra, Nam Úc Tịnh vung tay áo bào màu đỏ trên không trung, trong mắt nàng ta hàm chứa mấy phần lạnh lùng, từ từ nói, “Các hạ đứng ở cửa lâu như vậy, là muốn làm cái gì? !”

Vừa dứt lời, Nam Úc Tịnh và Nam Tú Cẩm liếc nhau một cái, hai người cũng hơi sùng sốt.

Nam Úc Tịnh đã sớm phát hiện ở cửa có người, chỉ là không nghĩ đến sẽ là Nam Tú Cẩm, ở trong mắt nàng hiện lên hoang mang, nhưng trên mặt lại không biến sắc, hứng thú nhìn Nam Tú Cẩm.

Nam Tú Cẩm càng khiếp sợ hơn, con ngươi của nàng phóng đại, không thể tin nổi nhìn Nam Úc Tịnh, người đứng trước mặt nàng là ai? ! Một bộ hồng y, phong thái lạnh lùng khoe khoang như vậy, trừ Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc còn ai vào đây? Nhưng vì sao dung mạo của nàng lại giống hệt Nam Úc Tịnh? Trong thiên hạ có hai người giống nhau như thế sao? !

Khó trách nàng cảm thấy mặt mày của Cung chủ tương tự Nam Úc Tịnh, khó trách kỹ thuật nhảy của Cung chủ khiến Lam Cần Du rung động, khó trách nàng ta luôn đối đầu với nàng, khó trách nàng ta vẫn luôn dùng lựa mòng che mặt!

“Nam Úc Tịnh, ngươi không chết? !” Thiên ngôn vạn ngữ dâng lên trong lòng Nam Tú Cầm, cuối cùng hóa thành lời nói đầy ắp khiếp sợ và hận ý.

Mặc dù Nam Úc Tịnh chưa từng ngờ tới Nam Tú Cầm lại đột nhiên xuất hiện, nhưng nếu nàng ta đã thấy, nàng cũng không muốn che giấu nữa, dù sao Nam Hải cũng sắp tiêu rồi, đúng lúc để cho bọn họ biết tất cả.

“Ai, bốn năm không gặp, Tam muội vẫn còn nhớ ta sao?” Nam Úc Tịnh thờ ơ nhún vai một cái, trong mắt hàm chứa ba phần châm chọc bảy phần hận ý, diêm dúa lơ lửng cười, bình tĩnh tự nhiên đáp.

Nam Tú Cầm nghe Nam Úc Tịnh chính miệng thừa nhận, trong mắt càng thêm kinh ngạc không dứt, nàng nhìn Nam Úc Tịnh lại nhìn Lam Cần Du, toàn thân không nhịn được run rẩy, nàng nhìn Lam Cần Du hỏi, “Ngươi đã biết hết mọi chuyện đúng không? ! Ngươi vẫn không quên nàng ta sao!”

Lam Cần Du cũng không có nghĩ đến Nam Tú Cầm sẽ len lén theo dõi hần, vì vậy khi thấy Nam Tú Cầm, hần kinh hãi vô cùng, hôm nay nghe Nam Tú Cầm chất vấn mình, hần càng thêm không vui, nhũ nhũ mảy, lạnh giọng nói, “Tú Cầm, ngươi chém gió cái gì chứ ? Ta cũng là hôm qua mới biết Quỳnh Lạc chính là Úc Tịnh.”

“Úc Tịnh, gọi thật là thân thiết nha!” Nam Tú Cầm nghe Lam Cần Du nói như vậy, trong mắt lướt qua một tia đùa cợt, giọng điệu càng thêm chua ngoa.

Nam Úc Tịnh không chết giống như ánh sáng mặt trời xua tan đêm đen, đánh nát toàn bộ kiên trì của nàng bao năm qua. Nàng vẫn cho là Nam Úc Tịnh đã chết, coi như Lam Cần Du chưa từng quên, cũng không hữu dụng. Nhưng bây giờ, Nam Úc Tịnh lại đang sống yên lành!

Nghe lời nói chua ngoa của Nam Tú Cầm, chân mày Lam Cần Du chau lại chặt hơn. Ban đầu sợ dĩ hần cưới Nam Tú Cầm về là vì muốn truy đuổi quyền thế mà thôi, hần cũng không có mấy phần thật lòng với Nam Tú Cầm, bởi vì Nam Tú Cầm khi dễ Nam Úc Tịnh, hơn nữa với tính khí ngang ngược của nàng, hần càng không thích Nam Tú Cầm.

Những năm gần đây, mặc dù hần rất là bao dung với Nam Tú Cầm, nhưng thật ra trong lòng đã sớm bắt mẫn Nam Tú Cầm, cộng thêm việc hiện tại ở trước mặt Nam Úc Tịnh, hần càng cảm thấy không thể tha thứ cho việc Nam Tú Cầm la lối om sòm như vậy, vì vậy sắc mặt của hần càng thêm âm trầm, cơ hồ nghiêm nghị nói với Nam Tú Cầm, “Tú Cầm! Rốt cuộc ngươi còn hồ đồ tới khi nào! Theo ta trở về!”

“Lam Cần Du!” Lam Cần Du nghiêm nghị cũng không có đổi lấy việc Nam Tú Cầm lùi bước, nàng ngược lại càng thêm chua ngoa, nàng hô lên tên họ của Lam Cần Du, cả người cũng trở nên kích động, giống như nhớ tới những năm này bằng mặt không bằng lòng lòng chua xót, nàng chỉ vào Lam Cần Du không cam lòng nói, “Ta biết rõ ngươi thích nàng, thế nhưng ngươi vẫn hầu bên cạnh người những năm nay là ta, là ta! Bây giờ ngươi lại vì nàng ta mà rống với ta? ! Trở về sao? ! Tại sao ta phải trở về! Chẳng lẽ muốn ta trở về để cho hai người các ngươi thông dâm sao!”

Cảm xúc của Nam Tú Cầm càng ngày càng kích động, lời nói ra cũng càng ngày càng chua ngoa. Nam Úc Tịnh từ chối cho ý kiến, bình thản mà hồ hững nhìn Nam Tú Cầm, chậm rãi mở miệng nói, “Các ngươi muốn làm âm ỉ, thì cứ tự nhiên. Chỉ là, bốn tọa không có thời gian rồi rảnh bởi các ngươi rồi.”

Dứt lời, Nam Úc Tịnh cầm tang linh hoa chuẩn bị xoay người rời đi, lại bị Nam Tú Cầm chặn đường đi, sắc mặt Nam Tú Cầm có chút dữ tợn nhìn Nam Úc Tịnh, trong mắt lửa giận như muốn đốt chết Nam Úc Tịnh, nàng tức giận nói, “Nam Úc Tịnh! Tại sao ngươi không chết! Tại sao ngươi còn trở lại? ! Tại sao ngươi xuất hiện trước mặt Cần Du? ! Chẳng lẽ ngươi còn nhớ mãi không quên, muốn cướp Cần Du từ bên cạnh ta sao!”

Nghe Nam Tú Cầm kích động tố cáo, Nam Úc Tịnh chỉ nhẹ nhàng cười cười, trong mắt như có mấy phần thương hại mấy phần đùa cợt, môi nàng câu nệ cười hài hước, từ từ nói, “Ai, ta đã không còn bất kỳ hứng thú gì với hần nữa. Ngươi không giữ được tim của hần, cũng không phải do ta. Về phần tại sao ta không chết, tại sao muốn trở lại, dĩ nhiên là vì tánh mạng của các ngươi nha!”

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Nam Úc Tịnh thoáng qua hận ý, ngay sau đó nụ cười trên khóe môi cũng trở nên âm lãnh, chữ cuối kéo dài mang theo sát ý, khiến Nam Tú Cầm không nhịn được瑟瑟, trong mắt của nàng thoáng qua một tia sợ hãi, trừng to mắt nhìn Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh vẫn lạnh nhạt liếc mắt một cái, thản nhiên đẩy Nam Tú Cầm ra, lúc bước qua Nam Tú Cầm, lạnh lùng nói, “Ta khuyên ngươi nên quý trọng tốt mấy ngày cuối cùng này đi!”

“Nam Úc Tịnh! Rốt cuộc ngươi có ý gì?” Nam Tú Cầm nghe Nam Úc Tịnh nói như vậy, không khỏi cảm thấy vừa giận vừa sợ, nàng nhìn bóng lưng Nam Úc Tịnh la khàn cả giọng.

Nam Úc Tịnh ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời nói của Nam Tú Cầm, thậm chí ngay cả bước chân cũng chưa từng dừng lại, nàng đi từng bước một, mỗi một bước nở rộ một đóa huyết sắc yêu liên, mang theo dây leo báo thù, từng bước thận trọng.

Nam Tú Cầm thấy Nam Úc Tịnh đi xa, nhưng vẫn chưa hết giận. Con mắt nàng chuyển thật nhanh, Nam Úc Tịnh vừa nói muốn lấy tính mạng của bọn họ, hình như không phải là đang nói đùa, năm đó nàng khi dễ ngược đãi Nam Úc Tịnh không ít, hôm nay nàng ta đã trở thành Cung chủ Ma Cung, có võ công cùng địa vị như vậy, sợ là sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Chẳng lẽ Nam Úc Tịnh lấy thân phận Cung chủ Ma Cung trở lại Nam Hải, chính là vì báo thù sao? ! Như vậy bây giờ Thiên Mạc cùng Tây Nhạc đều muốn cưới Nam Úc Tịnh làm thê, nếu kết thân thành công, vậy Nam Hải không phải rước tới đồng minh, mà là diệt vong!

Càng nghĩ càng kinh hãi, Nam Tú Cầm thậm chí quên mất ý định chỉ trích Lam Cần Du, mà có chút sợ hãi nói với Lam Cần Du, “Cần Du, chàng nói Nam Úc Tịnh trở lại, có thể là âm mưu hay không? ! Nàng ta thận trọng, chính là vì muốn phá hủy Nam Hải phải không? !”

“Ngươi ở đây nói những gì đó, tại sao Úc Tịnh sẽ làm như vậy?” Lam Cần Du nghe lời nói của Nam Tú Cầm, không hề nghĩ ngợi phản bác. Trong lòng của hần, Nam Úc Tịnh còn là cô nương thiện lương ần ần lúc trước, cô nương như vậy, tại sao có thể tâm tư độc ác như thế?

Nam Tú Cầm thấy Lam Cần Du bảo vệ Nam Úc Tịnh như vậy, vốn đã muốn lắng xuống tức giận, lại khiến tức giận của nàng hung hăng dâng đến cao trào, chua ngoa nói, “Lam Cần Du, chẳng lẽ ngươi còn không thấy rõ sao? Bây giờ Nam Úc Tịnh đã sớm không phải là nàng ban đầu, nàng là Cung chủ Ma Cung Quỳnh

Lạc! Là nữ ma đầu giết người không chớp mắt!”

Lam Cẩn Du bị Nam Tú Cầm đẩy một cái, lại nghe lời nói của Nam Tú Cầm, không khỏi sửng sốt. Có lẽ Nam Tú Cầm nói không sai, Nam Úc Tĩnh sớm đã không phải là nàng ban đầu. Chỉ bằng việc nàng có thể không chút nương tay giết Nam Vân Hàm, cũng đủ để thấy hôm nay nàng ngoan tuyệt cỡ nào rồi.

Trương Sở Sở và Nam Vũ lợi dụng Nam Úc Tĩnh còn nhỏ tuổi, còn độc ác giết chết nàng. Mà hần lại phụ lòng Nam Úc Tĩnh, Nam Tú Cầm cùng quý phi lại thay nhau khi dễ nàng. Lúc trước Nam Úc Tĩnh có lẽ sẽ ân hận, nhưng bây giờ Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc sẽ không, chẳng lẽ nói, nàng trở lại Nam Hải, thật sự là do âm mưu báo thù sao? !

Trong mắt lóe lên sợ hãi, chân mày Lam Cẩn Du nhíu lại thật chặt, nói với Nam Tú Cầm, “Ta lập tức vào cung, nói việc này cho hoàng thượng biết!”

Nam Tú Cầm nghe Lam Cẩn Du nói như thế, biết Lam Cẩn Du đã nghĩ thông suốt. Khóe môi không khỏi treo lên nụ cười chế giễu, Lam Cẩn Du vẫn ích kỷ như vậy, vì quyền thế và địa vị của mình, cho dù biết rõ làm như vậy có thể sẽ làm hại Nam Úc Tĩnh, nhưng hần vẫn làm.

Hần chính là nam nhân ích kỷ như vậy, nàng biết rõ như vậy, nhưng vẫn hăm vào hố sâu. Kể từ lúc hần mặc một bộ y phục màu lam dịu dàng như nước nói với nàng, không biết công chúa có nguyện ý đi dạo xung quanh với Cẩn Du hay không, nàng đã không thể tự kiềm chế mà yêu hần.

Những năm gần đây, ngay cả khi biết hần không thương nàng, ngay cả khi biết hần là nam tử ích kỷ như vậy, nàng lại vẫn giữ đạo nghĩa không chùn bước yêu hần, thậm chí còn đáng thương để cho hần lợi dụng mình để trèo lên địa vị cao sang kia!

Nam Úc Tĩnh trở lại Doãn phủ, trên mặt không mang khăn. Thân phận của nàng đã không cần che đậy nữa, hôm nay Nam Tú Cầm đã biết, nhất định sẽ nói cho Nam Vũ biết, coi như hôm nay Nam Tú Cầm chưa nói, lấy tính tình Lam Cẩn Du, một khi hần biết nàng gây uy hiếp với hần, hần cũng nhất định không chút do dự bán đứng nàng.

“Quỳnh Lạc, lấy được tang hoa linh rồi hả?” Doãn Lưu Quang ở xa xa thấy Nam Úc Tĩnh đi tới, khóe môi mang theo nụ cười ôn hòa nghênh đón, đợi đến khi thấy rõ Nam Úc Tĩnh, hần mới ngậm ngùi cả người.

Vẫn cảm thấy khuôn mặt Nam Úc Tĩnh dưới khăn che mặt nhất định là cực đẹp, mặc dù hần đã từng tưởng tượng qua trăm ngàn lần, nhưng vẫn miêu tả không ra Nam Úc Tĩnh sẽ đẹp tới mức nào. Chân mày như ngọn núi xuân chìm trong màn sương, con mắt trong suốt, sóng nước nhẹ nhàng dao động, lỗ mũi cao thẳng, môi hồng khê mở.

Nam Úc Tĩnh tuyệt mỹ như thế làm Doãn Lưu Quang kinh sợ, nhưng chân chính làm hần ngỡ ngàng, chính là vì dung nhan Nam Úc Tĩnh cực kỳ giống Nam Dận.

Mặc dù dung mạo Nam Úc Tĩnh càng thêm dịu dàng mà tinh xảo, mặc dù khí chất của nàng càng thêm xuất chúng mà cao quý, nhưng vẫn không thể phủ nhận nàng giống Nam Dận như hai giọt nước.

“Người.” Doãn Lưu Quang kinh ngạc nhìn Nam Úc Tĩnh, hình như là vì dung mạo của nàng mà cảm thấy kinh ngạc.

Nam Úc Tĩnh nhìn thấy vẻ khiếp sợ trên mặt Doãn Lưu Quang, khẽ rũ mắt xuống, nói với Doãn Lưu Quang, “Ta đi chế luyện thuốc giải cho Tiểu Tuyết trước, về thân phận của ta, về sau ta sẽ giải thích với người.”

Mặc dù Doãn Lưu Quang cực kỳ kinh ngạc, nhưng vẫn biết độc của Tiểu Tuyết vẫn quan trọng hơn, vì vậy liền gật đầu. Nhìn bóng lưng Nam Úc Tĩnh vội vã chạy tới bên Tiểu Tuyết, chân mày Doãn Lưu Quang nhíu lại thật chặt.

Trên đời làm sao có thể có hai người có dáng dấp tương tự như vậy? ! Trừ phi giữa bọn họ có quan hệ nào đó.

Cả Nam Hải ai cũng biết, thái tử Nam Dận và muội muội của hần công chúa Nam Úc Tĩnh là một bào thai long phượng. Mặc dù hần chưa từng gặp công chúa Úc Tĩnh, nhưng nàng lại cực kỳ giống Nam Dận, nhưng công chúa Úc Tĩnh đã sớm mất vào bốn năm trước, như vậy Quỳnh Lạc là ai? Rốt cuộc nàng và hoàng thái tử Nam Hải có quan hệ gì? !

Nam Úc Tĩnh cho Tiểu Tuyết ăn tang linh hoa, sau đó lại chẩn mạch cho Tiểu Tuyết, xác nhận dư độc đã được thanh trừ, mới giúp Tiểu Tuyết đóng cửa lại, đi tìm Doãn Lưu Quang.

Mặc dù tâm độc đã được thanh trừ, nhưng Tiểu Tuyết còn phải ở hôn mê một canh giờ nữa, nàng thừa dịp này nói rõ mọi chuyện cho Doãn Lưu Quang biết.

Doãn Lưu Quang đợi bên ngoài phòng, thấy Nam Úc Tĩnh ra ngoài, liền nghênh đón.

Nam Úc Tĩnh chậm rãi đi tới đình viện, đứng trong màn đêm, làm hình bóng nàng càng thêm mơ hồ, giọng nói của nàng cũng mang theo vài phần xa cách, nàng nói, “Chắc người cảm thấy rất kỳ quái, tại sao ta lại giống Nam Dận như vậy phải không?”

Doãn Lưu Quang nghe lời nói của Nam Úc Tĩnh, trong mắt lóe lên cảm xúc phức tạp, trực giác của hần mơ hồ nói cho hần biết, tối nay hình như hần sẽ được nghe một câu chuyện xưa.

Quả nhiên, hần nhìn thấy Nam Úc Tĩnh chậm rãi xoay người lại, gò má nửa bên mặt ẩn trong bóng đêm, có cảm giác nói không ra lời, tuy là nàng đang cười, nhưng trong mắt rõ ràng không có chút nào cười, nàng nói từng chữ, “Đó là bởi vì ta là muội muội cùng một bào thai của hần—— Nam Úc Tĩnh!”

Nam Úc Tĩnh? !

Doãn Lưu Quang giương mắt, nhìn ánh mắt của Nam Úc Tĩnh nhiều hơn mấy phần kinh ngạc. Quỳnh Lạc lại là công chúa Nam Úc Tĩnh sao? ! Không phải công chúa Nam Úc Tĩnh thân thể yếu đuối không bước ra khỏi cung sao? Không phải vào bốn năm trước công chúa đã bệnh rồi qua đời sao? Tại sao lại biến thành Cung chủ Ma Cung ai ai cũng sợ? Nếu Quỳnh Lạc là công chúa Nam Hải, vì sao vẫn giấu giếm thân phận?

“Ta biết rõ trong lòng ngươi nhất định có rất nhiều nghi vấn, bao gồm ý đồ của ta khi tới Nam Hải, hoài nghi của ngươi không phải là không đúng nha.” Nam Úc Tịnh thấy nghi ngờ trong mắt của Doãn Lưu Quang, hình như đã sớm liệu được, từ từ nói.

Trong tay nàng cũng không có bảo tàng Ma Cung, điểm này sợ là Doãn Lưu Quang đã biết. Mà dụng ý của nàng khi đến Doãn phủ, chắc Doãn Lưu Quang đã hoài nghi tới.

“Đến tột cùng bốn năm trước xảy ra chuyện gì? Ngươi trở lại Nam Hải, là vì báo thù sao?” Doãn Lưu Quang nghe lời nói của Nam Úc Tịnh, nhú nhú mày, mở miệng hỏi.

Dụng ý của Nam Úc Tịnh hẳn biết rõ, chỉ là hẳn vẫn cho là Nam Úc Tịnh là bởi vì mối quan hệ với Lạc Huyền Lăng mới đến Nam Hải, mục đích là vì ly gián triều đình Nam Hải, tạo thành nội loạn, tạo thuận lợi cho Đông Lâm tấn công Nam Hải.

Nhưng bây giờ xét về thân phận của Nam Úc Tịnh, cộng thêm địch ý của nàng đối với hoàng thất Nam Hải, Doãn Lưu Quang cảm thấy việc bốn năm trước công chúa Nam Úc Tịnh bệnh qua đời cũng không phải đơn giản như vậy, mà việc Nam Úc Tịnh che giấu thân phận, lại làm chuyện bất lợi với Nam Hải, chắc hẳn chính là vì chuyện tình bốn năm trước thôi.

“Chuyện bắt đầu từ khi ta năm tuổi, khi đó ta phải thay Nam Dân làm con tin.” Nam Úc Tịnh nghe Doãn Lưu Quang nói như vậy, cũng không ngoài ý muốn, Doãn Lưu Quang thông minh nàng không phải là không biết, hẳn có thể đoán được dụng ý của nàng, nàng tuyệt đối không ngoài ý muốn, đây cũng là lý do tại sao nàng muốn nói rõ mọi chuyện với Doãn Lưu Quang.

Nàng muốn Doãn Lưu Quang biết lập trường và quyết tâm của nàng, dĩ nhiên, nếu như có thể khuyên hẳn buông tha đối nghịch với nàng, là chuyện quá tốt rồi.

Từ khi còn bé Nam Úc Tịnh đã phải thay Nam Dân đến Đông Lâm, rồi sau đó bị nhốt trong thâm cung, bị Lam Cần Du lừa gạt, bị Trương Sở Sở độc sát. Ánh mắt của nàng quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như là nàng đang kể lại chuyện của người khác, dưới ánh trăng chiếu sáng lại có vẻ mấy phần nhu hòa.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại, có thể thấy ngọn lửa sâu kín ẩn sâu trong mắt nàng.

Trải qua chuyện như vậy, đối lại bất cứ người nào cũng không thể bình tĩnh như vậy, Nam Úc Tịnh có thể lạnh nhạt tự thuật như vậy, chỉ có thể chứng minh, nàng đã không còn chút tình cảm nào đối với bọn người đó, chỉ còn lại vô ngàn hận ý.

Doãn Lưu Quang nhìn Nam Úc Tịnh dưới ánh trăng cười như không cười, đột nhiên cảm thấy rất đau lòng. Mặc dù nàng tự thuật không có một tia gọn sóng, mặc dù nàng kể chuyện như gió thoảng mây bay, nhưng hẳn vẫn có thể cảm nhận được trong lòng nàng tuyệt vọng cùng đau đớn chừng nào, cảm giác vô dụng cùng tự giễu của nàng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ qua, Cung chủ Ma Cung giết người không chớp mắt lại là công chúa Nam Úc Tịnh tôn quý, hẳn cũng chưa bao giờ biết, công chúa Nam Úc Tịnh thân thể yếu đuối kia thể nhưng lại gặp phải cảnh ngộ thể thảm như vậy, hẳn càng không nghĩ tới, Quỳnh Lạc quyết tuyệt đã từng là Nam Úc Tịnh ân nhân thiện lương như vậy.

“Cho nên ngươi và Lạc Huyền Lăng liên thủ, là muốn phá hủy cả Nam Hải sao?” Doãn Lưu Quang nghe xong mọi chuyện, trong mắt mang theo vài phần thương yêu mấy phần lo lắng, hỏi.

Hắn có thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc ấy của nàng có bao nhiêu thảm thương, chính vì vậy hắn mới cảm thấy hẳn không thể yêu cầu nàng buông tha việc báo thù. Nhưng dù sao Nam Hải cũng là đất nước mà gia tộc hắn bảo vệ, nói gì đi nữa hẳn cũng không thể trơ mắt nhìn Nam Hải hủy diệt trước mặt hắn.

Thấy lo lắng trong mắt Doãn Lưu Quang, Nam Úc Tịnh chỉ nhàn nhạt dời đi tầm mắt, Doãn gia đối với Nam Hải trung thành nàng không phải không biết, muốn Doãn Lưu Quang phản bội Nam Hải, sợ là không thể nào.

“Ừ” Nam Úc Tịnh nghe thấy giọng nói lạnh lùng vô tình của mình vang lên, nàng nhìn trong mắt Doãn Lưu Quang thoáng hiện lên mắt mác cùng giấy giả, tiếp tục nói, “Ta nhớ ngươi từng thiếu ta hai lời hứa. Lời hứa thứ nhất đã thực hiện. Bây giờ ta muốn ngươi thực hiện lời hứa thứ hai.”

“Nếu như ngươi muốn ta phản bội Nam Hải, như vậy ta chỉ có thể nói, ta không làm được.” Doãn Lưu Quang nghe lời nói của Nam Úc Tịnh, ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh, nói từng chữ.

Đối với câu trả lời của Doãn Lưu Quang, Nam Úc Tịnh cũng không ngoài ý muốn. Quả nhiên nàng và Doãn Lưu Quang vẫn còn ở hai phía đối lập. Coi như nàng không muốn, nhưng cũng không có cách nào.

“Nếu là như vậy, như vậy, Doãn Lưu Quang, về sau chúng ta chính là kẻ địch.” Trong mắt đen nhánh của Nam Úc Tịnh mang theo lạnh lẽo cùng quyết tuyệt, nàng nhìn Doãn Lưu Quang, trên dung nhan lần sương trắng tuyết không có chút nào do dự cùng pháp phông, giọng điệu lạnh lẽo mà vô tình.

Doãn Lưu Quang nhìn về mặt Nam Úc Tịnh quyết tuyệt, khóe môi không khỏi nở nụ cười đắng chát. Làm kẻ địch với hẳn, nàng thật sự không do dự sao? Nhưng đối với hẳn mà nói, chuyện cực kỳ không muốn, chính là đối đầu với nàng.

“Thật sự không thể cứu vãn sao? Ta biết hoàng thất Nam Hải đã phụ ngươi rất nhiều, nhưng dân chúng Nam Hải thì sao? Bọn họ là vô tội nha! Nếu như ngươi phá hủy Nam Hải, ngươi muốn bọn họ phải sống sao?” Doãn Lưu Quang cau mày nhìn Nam Úc Tịnh, hẳn cũng không tin trong lòng Nam Úc Tịnh hẳn tâm như vậy!

Hắn tin tưởng trực giác của mình. Mặc dù thoát nhìn Nam Úc Tịnh lạnh lùng quyết tuyệt, nhưng nàng vẫn có điểm mềm lòng, nếu không thì tại sao nàng có thể vì một nha hoàn mà khẩn trương như vậy?

Nghe Doãn Lưu Quang nói, Nam Úc Tịnh hơi ngừng ra. Chợt nhớ tới ngày tuyết rơi đó, Nam Khởi đứng trong tuyết. Vì báo thù, nàng thật muốn giết hại dân chúng vô tội sao?

Trong mắt lóe lên một tia giãy giụa, Nam Úc Tịnh vung tay áo bảo, lạnh lùng quay lưng đi, không hề nữa nhìn Doãn Lư Quang, giọng nói lạnh nhạt từ không trung dăng đặc truyền đến, “Ta chỉ quan tâm món nợ mà Nam Hải thiếu ta.”

“Hoàng thất Nam Hải thiếu người, nhưng dân chúng Nam Hải lại chưa từng thiếu người. Quỳnh Lạc, nếu người muốn đối phó hoàng thất Nam Hải, ta có thể giúp người, chỉ cần người đồng ý bảo toàn Nam Hải.” Doãn Lư Quang nghe giọng nói lạnh nhạt của Nam Úc Tịnh, vẫn không sót do dự cùng không đành lòng trong mắt nặng, hần nhìn bóng lưng Nam Úc Tịnh nói.

Doãn gia vẫn trung thành với hoàng thất Nam Hải, nhưng thứ chân chính hần phải bảo vệ, không phải là hoàng thất Nam Hải, mà là dân chúng Nam Hải. Hôm nay thực lực Nam Hải nguy cấp, loạn trong gác ngoài, khẳng định không phải đối thủ của Đông Lâm, một khi khai chiến, sợ là sanh linh đồ thán.

Nếu Nam Úc Tịnh đã cùng chiến tuyến với Lạc Huyền Lăng, có lẽ nàng có thể thay đổi chủ ý của Lạc Huyền Lăng, nói không chừng, chờ tới lúc cục diện chính trị Nam Hải ổn định, cũng không nữa cần e ngại Đông Lâm nữa.

Nam Úc Tịnh nghe Doãn Lư Quang nói, khẽ nhủ mảy. Nàng muốn đối phó hoàng thất Nam Hải, đương nhiên nàng không muốn tổn thương dân chúng Nam Hải, nếu Doãn Lư Quang chịu giúp nàng, dĩ nhiên là không thể tốt hơn. Nhưng nếu không phá hủy Nam Hải, kế hoạch thống nhất thiên hạ của Đông Lâm sẽ bị phá hủy sao?

“Cho ta thời gian suy nghĩ.” Nam Úc Tịnh dừng bước chân, đương nhiên nàng không muốn thấy sanh linh đồ thán, nhưng nàng cũng không vì lòng thương hại của mình mà ngăn cản Nạp Lan Thần Dật nhất thống thiên hạ.

Thiên hạ này vốn là cá lớn nuốt cá bé, coi như bây giờ nàng bỏ qua Nam Hải, ngày sau Nạp Lan Thần Dật muốn nhất thống thiên hạ, không thể không có chiến tranh. Chém giết cùng chiến tranh vẫn luôn tồn tại, nếu muốn chân chính dừng lại, chỉ có thể nhất thống thiên hạ, đại khái chính là nói lấy giết chóc ngăn giết chóc thôi.

“Nếu như người thay đổi chủ ý, có thể tới đây tìm ta.” Doãn Lư Quang cũng không muốn ép bức Nam Úc Tịnh, hần nhìn bóng lưng nàng nói, đồng thời bàn tay của hần khép bên trong tay áo tay cũng nắm thật chặt, nếu Nam Úc Tịnh không chịu thay đổi chủ ý, như vậy vì phải bảo vệ cơ nghiệp Nam Hải, hần chỉ có thể nhắm mắt đánh một trận với Đông Lâm.

Dù sao hần đã sớm động tay chân trên chiến mã của Đông Lâm, tuy nói thế cục Nam Hải hôm nay hỗn loạn, nhưng đánh một trận với Đông Lâm, cũng không phải là không có chút phần thắng nào. Chỉ là nếu hần biết việc hần động tay chân trên chiến mã, cũng chỉ là một mưu kế của Nạp Lan Thần Dật, hần sẽ phải làm gì đây?

Nam Úc Tịnh phiền muộn trở lại đình viện của mình, ngồi một mình trên ghế, mặc cho ánh trăng lạnh lẽo vẩy vào trên người của nàng, ở trong mắt nàng mang theo vài phần giãy giụa.

“Độc của Tiểu Tuyết đã được giải, Úc Tịnh vẫn còn khổ não cái gì chứ?” Giọng nói dịu dàng mà cung chiêu, giống như ánh trăng chảy qua thanh tuyến, chảy vào trong lòng Nam Úc Tịnh.

Nạp Lan Thần Dật mặc một bộ y phục màu trắng, đứng dưới ánh trăng, càng thêm xuất trần. Trong con ngươi của hần giống như hàm chứa toàn bộ thiên hạ, lại giống như chứa đựng một mình Nam Úc Tịnh.

“Thần Dật, nếu Đông Lâm tấn công Nam Hải, sẽ xảy ra sinh linh đồ thán phải không?” Nam Úc Tịnh cau mày, không chút nào giấu giếm ý nghĩ trong lòng, nhìn Nạp Lan Thần Dật hỏi.

Nạp Lan Thần Dật nghe vấn đề của Nam Úc Tịnh, bên trong con ngươi đen nhánh mang theo sát phạt cùng lạnh lùng thuộc về Đế Vương, như không quan tâm, hần từ từ nói, “Từ xưa tới nay đều là Nhất Tương Công Thành Vạn Cốt Khô, đạo lý này chắc Úc Tịnh đã hiểu rồi chứ!”

Nam Úc Tịnh sâu kín thờ dài một cái, chậm rãi đứng dậy, đi tới bên người Nạp Lan Thần Dật. Đạo lý này làm sao nàng không biết đây? Chỉ là muốn nàng tận mắt nhìn dân chúng của đất nước nàng lớn lên sống đầu đường xó chợ, vợ con ly tán, nàng thật không nhẫn tâm.

Một khi chiến tranh nổ ra, cái chết là điều bình thường, mà hàng ngàn hàng vạn dân chúng, cả Nam Hải cũng sẽ lâm vào một mảnh nước sôi lửa bỏng, nàng cần chính là kết quả như thế sao? Không phải vậy.

“Ta hiểu.” Nam Úc Tịnh nhìn gò má Nạp Lan Thần Dật chậm rãi nói ra, gò má Nạp Lan Thần Dật dưới ánh trăng càng làm nổi bật vẻ thanh duật của hần, hình như tròng mắt của hần càng đen nhánh mà lóe sáng, nhưng bên trong lại mang theo lạnh lùng thấu xương.

Đây cũng là lạnh lùng thuộc về Đế Vương. Hần nhất định phải trở thành Chúa Tể thiên hạ, mà nàng phải nhanh chóng phụ tá bên người hần.

Nội tâm Nam Úc Tịnh giãy giụa không yên, hoàng cung Nam Hải càng rối loạn hơn.

“Người nói cái gì? ! Cung chủ Ma Cung là Nam Úc Tịnh? !” Nam Vũ bàng hoàng nhìn Nam Tú Cầm cùng Lam Cần Du đứng thẳng trước mắt, con ngươi vì kinh ngạc muốn rớt ra ngoài.

Làm sao có thể chứ? Nữ nhi luôn dịu dàng mà ần ần lại là Ma Cung Cung chủ Quỳnh Lạc sao? Nhưng rõ ràng vào bốn năm trước Nam Úc Tịnh đã bị Trương Sở Sở tự tay độc chết, mà hần cũng chứng kiến rõ ràng, tại sao còn sống đây?

“Đó là sự thật! Con đã nhìn thấy khuôn mặt của nàng ta, hơn nữa nàng ta cũng thừa nhận, nàng ta trở về Nam Hải là vì báo thù!” Nam Tú Cầm thấy Nam Vũ không tin nàng nói, không khỏi nóng nảy, vội vàng giải thích với Nam Vũ.

Nam Vũ nghe vậy, trên mặt hiện lên âm trầm, trong mắt cũng tràn đầy lo âu cùng nham hiểm. Nam Tú Cầm nói sắt son như vậy, chắc chắn là thật rồi, cho dù Nam Tú Cầm bởi vì ghen ghét Quỳnh Lạc mà nói hư nói vượn, Lam Cần Du cũng không thể hồ đồ theo, xem ra chuyện này thật không thể nghi ngờ.

Như vậy nói cách khác, Nam Úc Tịnh không những không chết, còn lợi dụng thời gian bốn năm này tiếp quản Ma Cung, mà nàng trở về Nam Hải, chính là vì báo

thù? ! Nhớ tới thù đoạn tàn nhẫn của Nam Úc Tịnh và những hành động của hắn đối với Nam Úc Tịnh, Nam Vũ không khỏi cảm thấy cả người lạnh lẽo, không tự giác run rẩy.

Lam Cẩn Du thấy Nam Vũ không nói một lời, trong mắt như có sợ hãi thoáng qua, không khỏi nhớ lại lời Nam Úc Tịnh nói cho hắn biết, năm đó nàng bị chính nẫu hậu của mình chuốc rượu độc, nếu không phải do mạng nàng lớn, nếu không phải Lão Cung Chủ Ma Cung ra tay cứu giúp, chỉ sợ Nam Úc Tịnh đã trở thành bạch cốt.

Trong lòng không khỏi có mấy phần oán giận với Nam Vũ, nhưng nghĩ đến tiền đồ cùng tính mạng bản thân đều đặt trên người Nam Vũ, Lam Cẩn Du vẫn nhịn oán hận trong lòng xuống, ôn hòa lễ độ nói với Nam Vũ, “Hoàng thượng, Tú Cầm nói đều là thật. Nam Úc Tịnh lấy thân phận Cung chủ Ma Cung trở về Nam Hải, sợ là rắp tâm không tốt.”

“Vậy theo người thấy, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Nam Vũ nhíu mày, hắn cũng biết Nam Úc Tịnh trả về Nam Hải không vì giúp Nam Hải, nhưng bây giờ Bắc Mạc cùng Tây Nhạc đều muốn cưới nàng ta, nếu bây giờ hắn trở mặt với Nam Úc Tịnh, chẳng phải là sẽ mất đi sự ủng hộ của Bắc Mạc cùng Tây Nhạc sao? Vậy Nam Hải làm sao phải ứng phó Đông Lâm?

Lam Cẩn Du nghe Nam Vũ hỏi, không khỏi rơi vào khó khăn.

Tình thế bây giờ, nếu là bọn họ động thù với Nam Úc Tịnh, sợ là đồng thời đưa tới mối thù với Bắc Mạc và Tây Nhạc, nhưng nếu không động thù Nam Úc Tịnh, như vậy rốt cuộc Nam Úc Tịnh sẽ làm gì, sợ là khó có thể dự liệu.

Trong lòng còn mơ hồ mang theo bất nhẫn, Lam Cẩn Du chậm rãi giương mắt, nói với Nam Vũ, “Theo vi thần thấy, không bằng hoàng thượng công khai tuyên bố thân phận công chúa Nam Úc Tịnh, để cho nàng ta nhận tổ quy tông, làm vậy để giải trừ tâm ma của công chúa, thứ hai có thể khiến Bắc Mạc cùng Tây Nhạc không thể không giúp đỡ nước ta.”

Nam Vũ nghe lời nói của Lam Cẩn Du, nhíu mày, trong mắt lóe lên suy nghĩ. Nếu bây giờ tuyên bố thân phận của Nam Úc Tịnh, Nam Úc Tịnh cùng Bắc Mạc, Tây Nhạc kết thân càng thêm vững chắc, còn có ít cho Nam Hải, hơn nữa theo tính tình của Nam Úc Tịnh, nếu hắn hạ chút công phu, đẩy chuyện năm đó tới trên người Trương Sở Sở, có lẽ vẫn là có cơ hội xoay chuyển.

“Vậy thì theo ái khanh nói.” Sau khi Nam Vũ suy nghĩ xong, nói với Lam Cẩn Du.

Nam Tú Cầm thấy Nam Vũ không những không chuẩn bị động thù giết Nam Úc Tịnh, ngược lại còn muốn Nam Úc Tịnh nhận tổ quy tông khôi phục thân phận công chúa, không khỏi nóng nảy, nàng chua ngoa nói, “Phụ hoàng, Nam Úc Tịnh đã không phải là Nam Úc Tịnh trước kia rồi, bây giờ nàng là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc, ngài khôi phục thân phận công chúa của nàng là hi vọng lợi dụng nàng sao? Ngài cho nàng sẽ tha thứ cho chúng ta sao? !”

Ban đầu Nam Úc Tịnh chạy đến tầm cung Trương Sở Sở, sau đó Trương Sở Sở và Nam Vũ liền tuyên bố Nam Úc Tịnh đột nhiên bệnh qua đời, người khác có lẽ không biết, nhưng nàng lại nhìn thấy tận mắt Nam Úc Tịnh êm đẹp chạy đến tầm cung Trương Sở Sở, làm sao có thể vô cớ bệnh qua đời? Trong này phải có âm tính, nhìn bộ dạng thâm thù đại hận của Nam Úc Tịnh đối với hoàng thất Nam Hải, cái chết của nàng ta sợ là dính lú tới Nam Vũ.

Nam Vũ nghe Nam Tú Cầm nói như vậy, cũng có chút do dự. Dù sao hắn đã từng tàn nhẫn với Nam Úc Tịnh, nàng ta còn cầm tờ lụa ghim chặt cổ của hắn suýt chút nữa giết chết hắn, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi.

“Chính vì bây giờ nàng là Cung chủ Ma Cung, chúng ta mới không thể dùng sức mạnh. Chẳng lẽ hoàng thượng nắm chắc có thể giết nàng sao? Nếu không thành công, chẳng phải sẽ đẩy nàng ra xa hơn sao? Nếu để nàng nhận tổ quy tông, ít nhất còn có thể hòa hoãn một chút thời gian, không phải sao?” Lam Cẩn Du nghe Nam Tú Cầm nói, cũng nhíu mày, trong mắt lướt qua một tia không kiên nhẫn, nói với Nam Vũ.

Nam Vũ cẩn thận suy tư một chút, cảm thấy Lam Cẩn Du nói cũng có lý. Hiện tại ổn định Nam Úc Tịnh so với đối đầu Nam Úc Tịnh dễ dàng hơn nhiều lắm. Bản lĩnh của Nam Úc Tịnh hắn không phải là không thấy, có thể đi lại tự nhiên trong hoàng cung, nếu muốn giết nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Huống chi bây giờ thái tử Bắc Mạc và vương gia Tây Nhạc Linh đều ở kinh thành, nếu lúc này hắn giống trống khua chiêng đối phó Nam Úc Tịnh, chẳng phải là trực tiếp tuyên cáo giao chiến với Bắc Mạc, Tây Nhạc sao?

“Ái khanh nói rất đúng. Ngày mai trẫm liền tuyên bố thân phận của Nam Úc Tịnh, gọi nàng trở về hoàng cung.” Trong mắt Nam Vũ hàm chứa một tia sáng loáng, nói với Lam Cẩn Du.

Nam Tú Cầm nghe vậy, trong mắt lóe lên tia không cam lòng, còn muốn nói tiếp cái gì đó thì bị Lam Cẩn Du kéo đi, Lam Cẩn Du nói bên tai nàng, “Tú Cầm, chớ can quấy nữa!”

Nam Tú Cầm nghe trong lời nói của Lam Cẩn Du có chút không vui, biết nếu nàng nói thêm gì nữa, cũng không thể thay đổi quyết định của Nam Vũ, ngược lại đưa tới chán ghét của Lam Cẩn Du, vì vậy nàng chỉ biết ngậm miệng lại.

Thật ra thì có lúc, nữ nhân mới hiểu rõ nữ nhân nhất. Nam Tú Cầm nói không hề sai chút nào, bây giờ Nam Úc Tịnh đã không phải Nam Úc Tịnh lúc trước rồi, coi như Nam Vũ cùng Lam Cẩn Du muốn vẫn hỏi, cũng không có cơ hội vẫn hỏi. Vô luận là như thế nào Nam Úc Tịnh cũng không bỏ qua cho d[đ]l[đ]d bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 68.1: Nhận tổ quy tông sao?!

Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc chính là muội muội của thái tử Nam Dận công chúa Nam Úc Tĩnh cùng mẫu thân sinh ra. Chuyện này trong nháy mắt truyền khắp cả đế đô Nam Hải.

Bên trong dịch quán.

Y phục màu hồng đào Hạ Văn Cử rộng lưng thùng ở trên người, hấn tựa vào trên giường êm, đôi mắt hẹp dài đảo hoa nhãn thoáng qua một tia hứng thú và tìm tòi nghiên cứu. Quỳnh Lạc lại là công chúa Nam Úc Tĩnh của Nam Hải? Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả?

Là hoàng đế Nam Hải vì để cho Quỳnh Lạc hòa thân càng thêm có lợi mà cố ý đùa bỡn, còn sự thật? Nếu như Quỳnh Lạc thật sự chính là công chúa Nam Úc Tĩnh, tại sao nàng lại đi Ma Cung, lại vì sao giấu diếm thân phận của mình?

Gia Luật Linh cũng mang theo nghi ngờ giống như vậy, cau mày ngồi ở bàn bên cạnh, nước trà bốc hơi, khiến cho vẻ mặt hấn trở nên mờ mịt, tay của hấn gõ từng nhát từng nhát trên bàn, mặc kệ thân phận của nàng rốt cuộc là cái gì, hấn muốn cưới nàng không thể thay đổi, nếu như nàng thật sự là công chúa Nam Úc Tĩnh, hấn cưới nàng càng thêm danh chính ngôn thuận.

Thật ra thì đã sớm cảm thấy Nam Úc Tĩnh mặc dù là Cung chủ Ma Cung, thế nhưng một thân khí chất cao quý, không giống như nữ tử lớn lên trong chốn giang hồ. Nếu nàng đúng là công chúa Nam Hải? Như vậy rốt cuộc nàng đã trải qua những gì?

Thân phận của Nam Úc Tĩnh công khai, không phải chỉ có ở bên trong dịch quán nhấc lên gọn sóng, mà ở dân gian cũng đưa tới sóng to gió lớn.

“Các người nghe nói gì chưa? Cung chủ Ma Cung lại là công chúa Nam Úc Tĩnh!”

“Cũng không biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào! Công chúa Nam Úc Tĩnh không phải là một ma bệnh sao? Không phải nói bốn năm trước nàng đã chết rồi sao? Làm sao lại biến thành Cung chủ Ma Cung?”

“Ai biết, chuyện triều đình sao chúng ta có thể hỏi tới! Chỉ hy vọng trận chiến giữa Đông Lâm và Nam Hải không nên xảy ra!”

Bách tính tưng tưng năm ba vây tại một chỗ thảo luận chuyện này, chuyện này đã trở thành tiêu điểm thảo luận ở tửu lâu.

Còn phản ứng lớn nhất với tin tức này, khiếp sợ nhất, không thể nghi ngờ là trong hoàng cung.

Hoàng hậu Trương Sở Sở nghe được tin tức này, không khỏi khiếp sợ ngồi trên ghế dựa, sắc mặt tái nhợt, biểu hiện cực kỳ phức tạp, ngón tay nắm chặt một chỗ, trong mắt mang theo vài phần khiếp sợ mấy phần phức tạp. Mà đứng ở sau lưng nàng trong mắt Thanh Nhi lướt qua ánh sáng khó hiểu, khóe môi không tự chủ giương lên nụ cười vui mừng.

“Úc Tĩnh không chết!?” Giọng nói Trương Sở Sở có chút run rẩy, bên trong có khiếp sợ, nhiều hơn là phức tạp, nhưng không thấy có chút mừng rỡ nào.

Lúc trước giết Nam Úc Tĩnh mặc dù là vạn bất đắc dĩ, những năm qua, lòng nàng không có một chút nào áy náy, cứ như vậy yên tâm thoải mái đã qua bốn năm. Bây giờ biết tin tức Nam Úc Tĩnh không chết, nàng không biết là nên cao hứng hay là nên khổ sở.

Hôm nay Nam Úc Tĩnh là Cung chủ Ma Cung, đối với Nam Hải cực kì trọng yếu, trong tay càng là có kho báu Nam Hải, nếu là nàng chịu trợ giúp Nam Dận, Nam Dận muốn ngồi trên vị trí Thái Tử tự nhiên sẽ thuận hơn, địa vị của nàng cũng được củng cố.

Chẳng qua là năm đó dù sao cũng là nàng tự tay trút xuống rượu độc Nam Úc Tĩnh, Nam Úc Tĩnh thật sự sẽ tha thứ cho nàng sao? Nàng còn có cơ hội nhận thức lại nữ nhi này, lợi dụng nàng đạt đến mục đích của mình sao?

Nhớ tới biểu hiện Nam Úc Tĩnh xinh đẹp tàn nhẫn và thủ đoạn quyết tuyệt, Trương Sở Sở không khỏi có chút không rét mà run, Nam Úc Tĩnh trở về Nam Hải nhưng cố ý che giấu cái gì, không phải là muốn trả thù chuyện năm đó chứ?!

Thanh Nhi nghe được bên trong khẩu khí Trương Sở Sở có khiếp sợ suy nghĩ, tuy cô đơn nhưng không có nhìn ra một chút mừng rỡ nào, không khỏi nhủ mảy lại. Hoàng hậu nương nương thật sự không có một chút tình cảm mẫu tử với công chúa sao? Nhớ tới lúc trước bên trong thâm cung, công chúa đều lôi kéo tay của nàng cười nói lên Hoàng hậu nương nương, trong lòng Thanh Nhi không khỏi có chút đau lòng cho Nam Úc Tĩnh, những năm gần đây nàng hồ thẹn với Nam Úc Tĩnh nhưng không có nơi thổ lộ.

Nàng nhất định phải đi tìm công chúa, xin lỗi công chúa. Năm đó là nàng quá nhất gan quá ích kỷ, không dám lên tiếng ngăn cản Hoàng hậu nương nương, mới làm hại công chúa bị ép uống rượu độc, may là ông trời phù hộ, bằng không cả đời này nàng sợ khó mà an tâm.

Khiếp sợ giống hoàng hậu, là Liễu quý phi phản ứng cũng không nhỏ. Nàng kinh ngạc vô cùng nhìn tin tức nô tài thông báo, không thể tin nói ra, “Người nói cái gì? Người nói hoàng thượng ban bố thánh chỉ nói Quỳnh Lạc chính là Nam Úc Tĩnh?!”

Làm sao có khả năng! Nam Úc Tĩnh rõ ràng yếu đuối không chịu nổi một đòn như vậy, rõ ràng là người nhàn nhai, làm sao có khả năng lập tức đã biến thành Cung chủ Ma Cung?

Nếu như Quỳnh Lạc thật sự chính là Nam Úc Tĩnh, như vậy vì sao nàng một mực ẩn giấu thân phận của chính mình không nói ra? Nếu như nàng đúng là Nam Úc Tĩnh, phải hay không mang đồng thời nàng sẽ đứng bên phía Nam Dận và Trương Sở Sở? Như vậy địa vị Nam Khôi và nàng chẳng phải càng tràn ngập nguy cơ sao?

“Quỳnh Lạc chính là Nam Úc Tĩnh, việc này chính xác trăm phần trăm.” Nam Tú Cầm đang chuẩn bị tiến cung nói cho Liễu quý phi chuyện này, nhưng không nghĩ tới Nam Vũ ban bố thánh chỉ tốc độ nhanh như vậy, nàng vừa tiến vào thâm cung Liễu quý phi, một bên ra hiệu tiểu thái giám đi xuống.

Liễu quý phi nghe được lời Nam Tú Cầm nói, không khỏi nhủ mảy lại, nhìn Nam Tú Cầm hỏi, “Tú Cầm? Làm sao người biết chuyện này?”

Hậu cung tuy rằng không được tham gia vào chính sự, thế nhưng trên triều đình sự tình cùng hậu cung có vô số liên hệ, bởi vậy tin tức hậu cung cực kỳ linh thông, Nam Vũ mới vừa ban bố thánh chỉ không lâu, nàng liền đã biết chuyện này, nhưng là Nam Tú Cầm hình như còn biết sớm hơn cả nàng?

“Bởi vì chuyện này chính là ta nói cho phụ hoàng.” Trong mắt Nam Tú Cầm lướt qua một chút căm ghét không cam lòng, có chút giận dữ nói ra.

“Người nói cái gì?! Làm sao người lại biết được Quỳnh Lạc chính là Nam Úc Tĩnh? Các nàng tuy rằng mặt mày có chút tương tự, nhưng dù sao khí chất khác biệt nhiều lắm.” Liễu quý phi nghe được Nam Tú Cầm nói càng thêm kinh ngạc, không khỏi hỏi.

Nam Tú Cầm nghe được Liễu quý phi hỏi, không khỏi nghĩ đến Lam Cận Du lên lút đi đưa cây hoa tang linh cho Nam Úc Tĩnh, còn khắp nơi bảo vệ Nam Úc Tĩnh, không chịu để Nam Vũ giết nàng, trong mắt không khỏi hiện ra màu đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cận Du đầu ta lên lút gấp mặt nàng, ta lên lút theo tới, nhìn thấy đáng đáp của nàng, đồng thời nàng cũng chính mồm thừa nhận nàng chính là Nam Úc Tĩnh!”

“Nhưng vì sao nàng ta một mực không nói?” Liễu quý phi hiện tại càng lo lắng chính là Nam Úc Tĩnh có thể đứng bên phía Trương Sở Sở và Nam Dận hay không, nàng chỉ quan tâm tới việc uy hiếp địa vị nàng, còn việc Lam Cận Du và Nam Úc Tĩnh ở giữa liên lụy nàng không quan tâm.

“Hừ! Nàng rõ ràng là cố ý ản giấu thân phận, rắp tâm bất lương!” Nam Tú Cầm nhắc đến Nam Úc Tĩnh thì vô cùng oán khí, đối với việc nữ nhân kia trải qua thời gian dài độc chiếm lòng nam tử nàng yêu, nàng làm sao có thể có vui vẻ?

Liễu quý phi nghe được lời Nam Tú Cầm nói, không khỏi nhu mày, có chút lo lắng nói ra, “Mặc kệ nàng có rắp tâm gì, bây giờ hoàng thượng muốn nhận thức lại nàng làm công chúa, trong tay nàng lại có kho báu, sau lưng còn có Bắc Mạc và Tây nhạc, nếu một khi nàng đứng phía hoàng hậu và thái tử, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!”

“Mẫu phi bị hồ đồ rồi?” Nam Tú Cầm nghe được Liễu quý phi nói, không khỏi nhìn cửa ơ, xác nhận không có ai, mới nhỏ giọng nói, “Lẽ nào mẫu phi đã quên nguyên nhân lúc trước Nam Úc Tĩnh ‘Chết bệnh’ sao? Ta đã nghe Cận Du nói rồi, năm đó là Trương Sở Sở tự tay rót rượu độc vào trong miệng Nam Úc Tĩnh, người nói nàng còn có thể có thể đứng bên Trương Sở Sở sao?”

“Nói cũng đúng! Gặp phải đấng như vậy, dù là ai cũng không dễ dàng tha thứ. Nói như thế, tình huống càng thêm có lợi cho chúng ta! Nếu chúng ta có thể khiến Nam Úc Tĩnh đứng ở bên chúng ta, sự tình sẽ dễ làm hơn nhiều.” Liễu quý phi nghe được Nam Tú Cầm nói, không khỏi giãn lông mày ra, nàng khoe môi hiện lên một nụ cười, hỏi, “Tú Cầm, người mới vừa nói cái gì? Cận Du lên lút gấp mặt nàng? Không phải là nàng còn giao tình với Cận Du chứ?”

Nếu như Nam Úc Tĩnh thật sự còn giao tình đối với Lam Cận Du, cái kia trực tiếp để Lam Cận Du lấy tình cảm kiềm chế Nam Úc Tĩnh, để Nam Úc Tĩnh đứng bên bọn họ, thật là biện pháp tốt.

Nhìn thấy tính toán trong mắt Liễu Quý Phi, Nam Tú Cầm không khỏi có thêm mấy phần ảo não, kiên quyết nói ra, “Mẫu phi, người đang suy nghĩ gì đấy?! Dù như thế nào ta cũng sẽ không đồng ý để Cận Du đến gần Nam Úc Tĩnh! Ta ước gì bọn họ không có bất kỳ quan hệ gì!”

“Tú Cầm, tại sao người không hiểu chuyện như vậy? Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, để Cận Du tiếp cận nàng, chỉ là kế tạm thời, đợi khi Nam Khắc trèo lên trên để vị, ta làm thái hậu, còn không đối phó được một Nam Úc Tĩnh sao?” Liễu quý phi nghe được lời Nam Tú Cầm nói, không khỏi nhu mày lại, tận tình khuyên nhủ.

Nam Tú Cầm nghe được Liễu quý phi nói, nhu mày, đang muốn phản bác, lại nghe được giọng nói xinh đẹp của Nam Úc Tĩnh đột ngột vang lên sau lưng nàng mà âm cuối kéo kéo dài, “Liễu quý phi thực sự tính toán thật hay!”

Liễu quý phi nhìn thấy Nam Úc Tĩnh đột nhiên xuất hiện trước mặt, nghĩ đến những lời vừa mới nói, không khỏi sợ đến sắc mặt tái nhợt, nàng có chút tay chân luống cuống nhìn Nam Úc Tĩnh, nỗ lực nặn ra nụ cười, có chút lúng túng nói, “Úc Tĩnh, người đã nghe hết sao? Ta này chỉ đang khai đạo cho Tú Cầm mà thôi, ta làm sao có khả năng vọng ân phụ nghĩa như vậy?”

Nam Úc Tĩnh lạnh lùng liếc Liễu quý phi một chút, xem thường nụ cười dối trá trên mặt nàng, trong con ngươi đen nháy mang theo ánh sáng sâu thẳm huyền bí, khoe môi tự tiểu phi tiểu.

Nam Tú Cầm nhìn thấy Nam Úc Tĩnh đột nhiên xuất hiện, lại thấy nàng cũng không phản bác lời Liễu quý phi nói, không khỏi có chút tức giận chỉ vào Nam Úc Tĩnh nói ra, “Nam Úc Tĩnh, người tốt nhất đừng đánh chủ ý lên người cận du, cho dù mẫu phi đồng ý, ta cũng sẽ không đồng ý!”

“Ta đã sớm nói, ta không có bất cứ hứng thú gì đối với Lam Cận Du.” Nam Úc Tĩnh xem thường việc Nam Tú Cầm chỉ trích nàng, nàng lạnh lùng liếc Liễu quý phi một chút, hững hờ nói, “Liễu quý phi người không cần ở trước mặt ta giả vờ. Hôm nay ta đến, chỉ là vì nói chuyện giao dịch cùng người.”

“Giao dịch?” Liễu quý phi nghe được lời Nam Úc Tĩnh nói, trong mắt không khỏi hiện lên tìm tòi nghiên cứu và đánh giá, Nam Úc Tĩnh muốn nàng giao dịch gì với nàng đây?

Nam Úc Tĩnh nhìn thấy trên mặt Liễu quý phi nghi vấn, nhưng nàng không nóng không lạnh nhún vai một cái, chậm rãi mở miệng, “Đây là giao dịch có lợi với người. Một cơ hội có thể để cho người đẩy Trương Sở Sở vào lãnh cung.”

Liễu quý phi nghe được lời Nam Úc Tĩnh nói, không khỏi kinh ngạc trợn to hai mắt. Đẩy Trương Sở Sở vào lãnh cung?! Những năm gần đây, tuy rằng Nam Vũ không sủng ái Trương Sở Sở, nhưng bởi vì thế lực Trương Sở Sở lớn, lên vẫn vững vàng ngôi vị trí hoàng hậu, nàng phí hết tâm tư, đến năm mơ cũng ước gì đẩy Trương Sở Sở từ bảo tọa hoàng hậu trên kéo xuống, bây giờ, Nam Úc Tĩnh nói có thể khiến Trương Sở Sở đẩy vào lãnh cung?!

Chỉ là Nam Úc Tĩnh vì sao phải giúp nàng? Nam Úc Tĩnh là nữ nhi ruột thịt của Trương Sở Sở, lúc trước Nam Úc Tĩnh bị nàng và Nam Tú Cầm độc đã còn luôn miệng giúp Trương Sở Sở nói chuyện, mặc kệ các nàng dấn vật nàng ra sao, nàng đều không chịu để Trương Sở Sở khó xử, như vậy Nam Úc Tĩnh, sẽ giúp nàng đối phó Trương Sở Sở sao?

Nam Úc Tĩnh chỉ lạnh nhạt nhìn Liễu quý phi, đối với nghi vấn của Liễu Quý Phi, cũng không ngoài dự đoán của nàng. Dù sao nàng đã từng ngu ngốc như vậy lấy hết tất cả để bảo vệ Trương Sở Sở, nhưng đợi đến khi nhìn rõ ràng tất cả, biết Trương Sở Sở không có một chút tình thương gì với nàng, giờ nếu nàng còn giúp

Trương Sở Sở, nàng chính là kẻ có bệnh!

“Giao dịch này, làm hay không làm? Bản tọa không có kiên trì chờ ngươi chậm rãi cân nhắc!” Nam Úc Tịnh lạnh lùng nhìn Liễu quý phi, thậm chí ngay cả giải thích cũng không muốn giải thích một câu.

Liễu quý phi có chút hồ nghi nhìn Nam Úc Tịnh một chút, trừ về lạnh lùng nàng không nhìn ra chút tâm tình nào, nhũ mày lại, Liễu quý phi vẫn gật đầu một cái.

Nói ra kế hoạch của mình cho Liễu quý phi, Nam Úc Tịnh không để ý về mặt Liễu quý phi kinh ngạc và hưng phấn, sau khi nói liền thần nhiên rời khỏi tầm cung Liễu quý phi, lúc chuẩn bị rời hoàng cung, lại không nghĩ tới ở ngự hoa viên gặp Nam Khởi.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 68.2 Nhận tổ quy tông sao?!

Nam Khởi mặc một áo choàng màu xanh thẫm, không tính hào hoa phú quý, nhưng đó mang lại cảm giác ôn hòa. Mặt mày ôn nhuận như ngọc hắt ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh, thần sắc phức tạp, khóe môi dần dần dật mở nụ cười khổ sở.

Nữ tử trước mắt, lông mày như núi xa, đôi mắt như ánh sao, cười duyên dáng, thực sự là nữ tử đẹp nhất hắn gặp, giống như hắc tường tượng, đẹp đến xuất trần đẹp đến loá mắt. Tuy hắn từng ngàn vạn lần tường tượng nàng sẽ đẹp cỡ nào, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới, nàng là tỷ tỷ của hắn.

Vốn tưởng rằng, cho dù nàng không thích hắn, nhưng chí ít hắn có thể yên lặng thích nàng, nhưng giờ ngay cả thích, đều không được?

“Nam Khởi.” Nam Úc Tịnh nhìn thấy Nam Khởi đi tới, trên mặt hiện lên một tia áy náy, nàng cười ôn hòa với hắn, nhẹ giọng gọi ra tên của hắn.

Nam Khởi nghe được Nam Úc Tịnh gọi tên của hắn, ánh mắt lóe lên một cái, dừng bước mặt Nam Úc Tịnh, ti mi nhìn Nam Úc Tịnh, cuối cùng chậm rãi phun ra một câu khổ sở không điều chỉnh được, “Úc Tịnh. . . Tỷ tỷ. . .”

Nam Úc Tịnh nghe được Nam Khởi gọi nàng là tỷ tỷ, cũng chỉ hơi hơi sững sờ. Mặc kệ hữu tâm vô tâm, dù sao nàng đã thương tổn Nam Khởi rồi. Càng không thể nói gì.

Nam Úc Tịnh yên lặng xoay người rời đi, bóng người màu đỏ trên không trung vung lên tạo lên độ cong. Nam Khởi chỉ nhìn bóng lưng của nàng, thần sắc phức tạp.

Đi tới cuối ngự hoa viên, vừa vặn gặp phải Lộ công công chuẩn bị đi Doãn phủ tuyên chỉ để Nam Úc Tịnh tiến cung.

“Công chúa Úc Tịnh! Vừa may nô tài đứng ngoài, hoàng thượng để nô tài đi Doãn phủ tuyên chỉ, mời ngài tiến cung.” Cũng không biết là bởi vì biết Nam Úc Tịnh rất có tầm quan trọng với Nam Vũ, thái độ Lộ công công càng ngày càng khách khí.

Thái độ Nam Úc Tịnh trước sau thờ ơ như một, thậm chí mang theo một điểm hung hăng, nàng nhũ mày, lạnh giọng nói ra, “Công chúa Úc Tịnh? Không biết công công đang nói đến ai đó?”

“Chuyện này. . . Công chúa ngài cũng đừng nói giỡn nô tài, thân phận của ngài, hoàng thượng đã chiêu cáo thiên hạ, rất nhanh toàn bộ Nam Hải đều sẽ biết thân phận của ngài rồi.” Lộ công công nghe được lời Nam Úc Tịnh nói, trên mặt mang theo mấy phần lúng túng, lặn ra khuôn mặt tươi cười nói. Hoàng thượng luôn nhắc hắn chiếu cố, ngàn vạn không thể đắc tội công chúa Úc Tịnh này.

“A, chiêu cáo thiên hạ?! Muốn ta nhận tổ quy tông sao? Hình như ta còn chưa có đáp ứng?” Nam Úc Tịnh đối với việc này lộ ra vẻ châm biếm, vẻ mặt xem thường, cũng không thèm nhìn tới sắc mặt khó coi của Lộ công công, trực tiếp đi về phía trước.

Lộ công công vừa thấy Nam Úc Tịnh phải đi, liền vội vàng đuổi theo, bởi khuôn mặt tươi cười khuyên nhủ, “Ồi, công chúa của ta, ngài cũng đừng giận hờn hoàng thượng, hoàng thượng nói rồi, trước đó là hắn có lỗi với ngươi, sau đó hắn nhất định sẽ bồi thường ngài! Hoàng thượng mời ngài tiến cung, chuẩn bị ban thưởng ngài một toà phủ công chúa! Không công chúa nào có!”

“Phủ công chúa? ! Hắn thiếu nợ ta, chính là một trăm toà phủ công chúa cũng đền không đủ!” Nam Úc Tịnh nghe được lời Lộ công công nói, trong con ngươi trào phúng không khỏi càng nồng. Nam Vũ thực sự là buồn cười, cho rằng chỉ dùng một toà phủ công chúa là có thể thu mua nàng, là có thể giống như trước tùy tâm sở dục lợi dụng nàng, đợi đến khi lợi dụng xong liền không chút lưu tình sát hại nàng? !

Thời điểm Lộ công công bó tay toàn tập, đã thấy Nam Vũ đi tới. Hóa ra Nam Vũ không yên lòng để Lộ công công đi, hắn sợ không thể thuận lợi mời Nam Úc Tịnh đến cung, đang chuẩn bị việc người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp đi đến Doãn phủ, làm cho Nam Úc Tịnh thấy hắn thành tâm.

Thấy Nam Úc Tịnh phải đi, Nam Vũ vội vã đi tới trước mặt Nam Úc Tịnh, dáng vẻ vô cùng hổ thẹn, nhìn Nam Úc Tịnh nói ra, “Úc Tịnh, phụ hoàng biết phụ hoàng xác thực để ngươi thua thiệt rất nhiều, nhưng dù sao phụ hoàng cũng là người thân sinh ngươi, huyết mạch tình thân này, lẽ nào ngươi không để ý sao?”

Nam Úc Tịnh bị Nam Vũ ngăn cản đường đi, chỉ được ngược mắt nhìn Nam Vũ, nhìn thấy từ ái hổ thẹn đối trá trên mặt hắn, Nam Úc Tịnh liền cảm thấy buồn nôn. Nghe được lời của hắn nói, nàng càng không nịn được muốn cười.

Huyết mạch tình thân? ! Năm tuổi hấn đem nàng đưa đến Đông Lâm chẳng quan tâm, vào lúc ấy tại sao không nghĩ tới huyết mạch tình thân? ! Hấn giam cầm nàng ở trong cung ba năm, không có bất kỳ quan tâm, vào lúc ấy tại sao không nghĩ tới huyết mạch tình thân? ! Hấn nhìn Trương Sở Sở trút rượu độc xuống nàng, một tia đành lòng cũng không có, vào lúc ấy tại sao không nghĩ tới huyết mạch tình thân? !

Hiện tại lại nói đến huyết mạch tình thân với nàng, từ lúc bốn năm trước Nam Úc Tĩnh đã bị chết. Nàng và Nam Vũ, Trương Sở Sở, đã sớm không có cái gì gọi là huyết mạch tình thân rồi. Nếu như nói còn sót lại cái gì, đó chính là hận!

“Phụ hoàng? ! Bản tọa không cha không mẹ, sao lại có phụ hoàng? !” Nam Úc Tĩnh nhủ mảy mìn nhìn Nam Vũ, trong con ngươi đen nhánh có ngọn lửa thiêu đốt rừng rực, đây là lần đầu tiên, Nam Vũ cảm giác được rõ ràng tâm tình chấp chôn ở trong mắt Cung chủ Ma Cung, đó là hận thù vô tận.

Nam Vũ không khỏi bị sự thù hận thù trong con ngươi Nam Úc Tĩnh kinh sợ, nghe được Nam Úc Tĩnh nói, Nam Vũ cảm giác được không phải là hổ thẹn, mà là làm khó dễ. Muốn Nam Úc Tĩnh bỏ qua sự thù hận thù, sợ là không có dễ dàng như vậy cũng sợ Nam Úc Tĩnh một lần nữa không tiếp thu thân phận công chúa này. Cuối cùng hấn phải làm thế nào mới có thể để Nam Úc Tĩnh cam tâm tình nguyện nhận tổ quy tông đây?

“Úc Tĩnh, ngươi cũng đừng tức giận phụ hoàng nữa? Năm đó cho ngươi thay thế ca ca ngươi đi Đông Lâm, tất cả đều là chủ ý mẫu hậu ngươi, phụ hoàng cũng không muốn! Sau đó cho ngươi uống rượu độc. Đó cũng là mẫu hậu ngươi muốn làm vậy, kỳ thực phụ hoàng không muốn. Ngươi không biết những năm gần đây, phụ hoàng nhớ ngươi cỡ nào, hổ thẹn cỡ nào!” Nam Vũ nhìn Nam Úc Tĩnh, làm ra bộ đáng chân tình.

Nam Úc Tĩnh nghe được lời Nam Vũ nói, càng cười lạnh thành tiếng. Vì để cho nàng nhận tổ quy tông, thậm chí Nam Vũ không tiếc đẩy toàn bộ sự tình lên trên người Trương Sở Sở sao? Thực sự là đáp lại câu nói kia, phu thê vốn là chim cùng rừng, tại vị đến nơi từng người tự bay!

Nhưng hấn không biết, nàng không oán hận bọn họ đưa nàng tới Đông Lâm, nàng hận chính là bọn hấn vô tình, hận chính là bọn hấn trăm phương ngàn kế lợi dụng, hận chính là thời điểm bọn hấn đưa nàng đi không thương tiếc nàng coi nàng như đồ bỏ đi!

Trương Sở Sở tất nhiên là lợi dụng nàng, lúc đó Nam Vũ đi nơi nào? Trương Sở Sở lợi dụng nàng, chỉ ít có thể biết làm bộ chạy tới quan tâm nàng một cái, mà Nam Vũ đây? Thậm chí ngay cả quan tâm đối trả đều chưa từng có! Bây giờ hấn còn dám nói khoác không biết ngượng mà nói những năm này hấn hổ thẹn, hấn nhớ nàng? !

“Kính xin hoàng đế Nam Hải không nên nói ra những lời buồn nôn này nữa!” Sự thù hận trong mắt Nam Úc Tĩnh chẳng những không có bớt đi, trái lại càng thêm nồng nặc, nàng xem thường giễu cợt nhìn Nam Vũ, lạnh giọng nói ra.

Nam Vũ nghe được Nam Úc Tĩnh nói, vẻ mặt trở nên hơi khó coi. Bây giờ hấn đang nhẫn nại cầu Nam Úc Tĩnh, nhưng nàng lại không cảm kích chút nào, luôn làm cho hấn lúng túng. Chỉ là tuy rằng không thích, nhưng hấn lại không thể không tận lực thuyết phục Nam Úc Tĩnh, bởi vì Nam Úc Tĩnh nhận tổ quy tông, quan hệ đến Nam Hải có thể không bình yên vượt qua nguy cơ lần này không.

“Nam Úc Tĩnh, phụ hoàng biết, chuyện năm đó, ngươi khẳng định rất khó tiêu tan, nhưng dù sao ngươi cũng là nữ nhi của phụ hoàng, cũng là công chúa Nam Hải!” Nam Vũ nhủ mảy mìn lại, quyết định không ngừng cố gắng.

Nam Úc Tĩnh chỉ lạnh lùng vô cùng nhìn phía trước, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn thêm Nam Vũ một chút nào nữa, nụ cười trên khóe môi nàng băng lãnh vô tình, nói ra từng chữ, “Nam Úc Tĩnh đã bị chết, chết ở bốn năm trước đó. Hiện tại đứng ở trước mặt ngươi, là Quỳnh Lạc, là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc!”

Nói xong, Nam Úc Tĩnh không để ý Nam Vũ ngăn cản, liền đi về phía trước, Nam Vũ muốn đưa tay đi kéo Nam Úc Tĩnh, lại bị Nam Úc Tĩnh vung tay áo bảo vệ lên, thiếu chút nữa khiến hấn té trên đất, may mà Lộ công công nhanh tay nhanh mắt đỡ Nam Vũ.

Nam Vũ nhìn bóng lưng xinh đẹp của Nam Úc Tĩnh, trong mắt lướt qua một tia náo ý, hấn tức giận đến râu mép đều bị dựng lên, hung hãn nói, “Thật là một không biết phân biệt tốt xấu!”

“Hoàng thượng bớt giận. Kỳ thực nô tài ngược lại có một ý kiến!” Lộ công công một bên đỡ lấy Nam Vũ, một bên thay Nam Vũ vuốt thuận khí, khuôn mặt lộ ra nụ cười tính toán, nói với Nam Vũ.

Nam Vũ vừa nghe nói Lộ công công nói có chủ ý, liền lập tức hỏi, “Ngươi có ý chủ ý gì? ! Nếu là thật sự hữu dụng, trăm nhất định trọng thưởng!”

Lộ công công nghe được lời Nam Vũ nói, liền cười có đến mấy phần nhin nọt, nói với Nam Vũ, “Hoàng thượng lẽ nào quên trưởng công chúa rồi hả? Công chúa Úc Tĩnh và trưởng công chúa quan hệ rất tốt. Nô tài nghe nói ở ngoại thành sơn trang công chúa Úc Tĩnh và trưởng công chúa rất vui vẻ.”

Nam Vũ vừa nghe Lộ công công nói, giống như nhìn thấy hi vọng, trong con hiện lên kinh hi, hấn làm sao lại quên mất Nam Hương Vận đây? Nghĩ vậy, Nam Vũ không khỏi cao hứng vỗ vai Lộ công công, cười nói, “Ngươi được lắm đấy! Không tồi không tồi!”

“Có thể phân ưu cùng hoàng thượng, là vinh hạnh của nô tài!” Lộ công công nghe được Nam Vũ khích lệ, nở nụ cười nhin nọt Nam Vũ lộ đáp.

Nam Vũ tìm tới Nam Hương Vận, để cho nàng khuyên bảo Nam Úc Tĩnh nhận tổ quy tông. Nam Hương Vận cũng không biết năm đó nguyên nhân chân chính Nam Úc Tĩnh chết như thế nào, vì vậy đối với việc vì sao Nam Úc Tĩnh một mực ẩn giấu thân phận cũng thấy kinh ngạc, huống hồ biết Nam Úc Tĩnh không có chết, nàng luôn luôn muốn đi gặp Nam Úc Tĩnh một lần, vì vậy liền đáp ứng thỉnh cầu Nam Vũ, đi tới Doãn phủ.

Nam Hương Vận thuận lợi gặp được Nam Úc Tĩnh, Nam Úc Tĩnh mặc y phục màu đỏ quần lụa mỏng, kiểu dáng tầng lớp làm cho nàng ít đi mấy phần lạnh lùng nghiêm nghị, nhiều hơn mấy phần mềm mại đáng yêu.

Nam Hương Vận nhìn Nam Úc Tĩnh, tay để trong ống tay áo không ngừng run rẩy, ánh mắt của nàng lấp lóe, bên trong hình như có lệ quang mịt mờ. Đúng là Úc Tĩnh, đúng là muội muội của nàng Úc Tĩnh!

“Úc Tĩnh, ngươi không chết!” Nam Hương Vận đưa tay kéo tay Nam Úc Tĩnh, như khi còn bé, xoa xoa gò má của nàng, trong mắt mang theo kích động mừng rỡ.

Úc Tịnh, người không chết. Đồng dạng một câu nói, do Nam Hương Vận nói, bao hàm là kích động vô biên và mừng rỡ, nhưng nếu do Trương Sở Sở nói, lại chỉ có khiếp sợ, mà ở trong miệng Nam Tú Cẩm càng mang theo tràn đầy sự thù hận không cam lòng.

Một toà hoàng cung lớn như vậy, người thực sự thương tiếc nàng, chỉ có Nam Hương Vận.

“Đại tỷ.” Nam Úc Tịnh tùy ý để Nam Hương Vận lôi kéo tay của nàng, khoe môi tràn ra nụ cười vui vẻ ôn nhu, đôi mắt đen nhánh có vẻ trong suốt mà ngây thơ, phảng phất như trở về lúc trước Úc Tịnh đơn thuần vui vẻ.

Nam Hương Vận nhìn Nam Úc Tịnh, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Là mừng rỡ vì Nam Úc Tịnh đại nạn không chết, cũng vì thấy cuộc sống Nam Úc Tịnh những năm này mà cảm thấy đau lòng.

Nàng còn nhớ lúc đó Nam Úc Tịnh mới hơn ba tuổi bị bức ép học tập các loại quyền mưu thuật, khi đó nàng chỉ có khuôn mặt khổ sở nhỏ nhắn, nói với nàng, đại tỷ, những quyền mưu thuật này thật là đáng sợ, Úc Tịnh không muốn học.

Lúc đó nàng cũng đã đoán được phụ hoàng và hoàng hậu muốn Nam Úc Tịnh học tập những thứ này, bọn họ trăm phương ngàn kế muốn đưa nàng đến Đông Lâm đi làm con tin. Nhưng nàng lại không thể ngăn cản, chỉ có thể giả sức che chở muội muội này, mà muội muội lại ản ản hiểu chuyện, càng làm cho nàng đau lòng muốn bảo vệ.

Nàng tuy rằng là trường công chúa cao quý, nhưng bởi vì mẫu phi mất sớm, ở trong cung kỳ thực cũng không có người thân đặc biệt. Ở hoàng thất, tình thân gì gì đó đã sớm nhìn phai nhạt. Nhưng nhìn Nam Úc Tịnh quật cường ản ản đúng là làm cho nàng từ bên trong tâm nhãn cảm thấy đau lòng, bởi vậy nàng mới đêm đêm quan tâm Nam Úc Tịnh.

Lúc trước nghe được tin tức Nam Úc Tịnh chết bệnh, nàng cũng rất khổ sở, bây giờ nhìn thấy Nam Úc Tịnh không chết, nàng tự nhiên cực kỳ vui vẻ. Chỉ là Nam Úc Tịnh tại sao lại biến thành Cung chủ Ma Cung? Nàng hoàn toàn hiểu rõ lúc Nam Úc Tịnh lấy thân phận Cung chủ Ma Cung nói chuyện với nàng, bên trong khẩu khí kia lương bạc, những năm này, nàng đã phải trải qua cái gì?

“Úc Tịnh, những năm này, người nhất định chịu thật nhiều khổ? Nha đầu ngốc, nếu không có chết, vì sao một mực không trở về hoàng cung? Ở trong cung tuy rằng thiếu chút tự do, dù sao cũng hơn ở bên ngoài trải qua đao kiếm huyết sinh.” Nam Hương Vận nhú lại lông mày, mang theo vài phần thương tiếc nhìn Nam Úc Tịnh, nàng thật sự hi vọng Nam Úc Tịnh có thể trở về.

Nam Úc Tịnh nghe được Nam Hương Vận nói, khoe môi làm nổi lên nụ cười thê lương mà châm chọc, đáy mắt thoáng qua một tia ngui lạnh. Nếu hôm nay nàng không phải Cung chủ Ma Cung, Nam Vũ biết thân phận của nàng, còn có thể có thể để tùy ý để nàng sống sót sao? Trở về hoàng cung, đó chính là một con đường chết.

Nàng cũng không muốn trải qua cuộc sống máu tanh, nàng cũng không muốn mỗi ngày vượt qua bên trong lạnh giá giết chóc, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác. Nếu nàng không cưỡng đại, đời nàng chính là tử vong.

Có thể là những lời này, nàng không dám nói với Nam Hương Vận. Nàng biết Nam Hương Vận cũng là nữ tử thông suốt, năm đó Trương Sở Sở và Nam Vũ đưa nàng đi Đông Lâm làm con tin, Nam Hương Vận nhất định là biết, cho nên mới phá lệ che chở nàng.

Nhưng trong xương cốt Nam Hương Vận dù sao cũng là nữ tử hoàng thất, và nàng từ trước cũng như nàng, đối với những thứ này chỉ có thể lựa chọn ản ản, mà không phải là phản kháng. Huống chi, Nam Hương Vận tuy rằng nhìn thấy hoàng thất bất đắc dĩ, nhưng vẫn không biết rõ hoàng thất vô tình lạnh lẽo như thế nào.

Nàng thực sự không đành lòng vạch trần từng điểm hoàng thất vô tình lạnh lẽo trước mặt nàng để Nam Hương Vận biết, cho tới nay Nam Hương Vận kính yêu phụ hoàng, lại không biết hẳn đối trá không có tính người.

“Giang hồ hiểm ác chút, nhưng hiểm ác sợ nhưng cũng không bằng hoàng cung.” Nam Úc Tịnh nhìn Nam Hương Vận, trong khẩu khí mang theo vài phần ngui lạnh, nhưng chưa đề cập những năm này nàng đến cùng đã trải qua những gì.

Nam Hương Vận nghe được lời Nam Úc Tịnh nói, chỉ hơi ngẩn ra, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Hoàng thất vốn dĩ tràn đầy hiểm khúc, lúc trước Úc Tịnh ngây thơ ản ản như vậy, bây giờ nhìn rõ ràng tất cả, cũng khó trách nàng sẽ chán ghét người hoàng thất như vậy. Chỉ là Úc Tịnh tại sao lại đột nhiên chuyển biến lớn như vậy?

Hơi nghi hoặc nhìn Nam Úc Tịnh một chút, Nam Hương Vận hỏi, “Năm đó phụ hoàng mẫu hậu nói người đột nhiên chết bệnh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nghe được vấn đề Nam Hương Vận hỏi, Nam Úc Tịnh nhú mày lại, nàng không muốn đề cập chuyện năm đó với Nam Hương Vận, nhưng Nam Hương Vận vẫn hỏi. Nàng không biết nên trả lời như thế nào. Nói ra sự thật trần trụi lạnh lẽo cho nàng biết, vẫn là tránh không đáp?

“Năm đó ta không phải là chết bệnh, mà là trúng rọu độc. Chỉ có điều mệnh ta lớn, được Cung chủ Ma Cung cứu, vì vậy liền ở lại Ma Cung.” Nam Úc Tịnh nói ra sự tình, thế nhưng không có đề cập người hạ độc, dù sao sự thực quá mức tàn nhẫn.

Nam Hương Vận nghe được Nam Úc Tịnh nói, con người phóng lớn, trong mắt loé ra một tia vô cùng kinh ngạc. Lại là có người hạ độc Nam Úc Tịnh? Xem đáng về Nam Úc Tịnh nói chuyện, giống như rất là châm chọc, mơ hồ lộ ra mấy phần ngui lạnh và cay đắng. Rốt cuộc là ai hạ độc Nam Úc Tịnh?

Nàng thấy một ngày kia, Nam Tú Cẩm và Liễu quý phi đã từng đi tới tẩm cung Nam Úc Tịnh, sau đó liền nghe phụ hoàng và hoàng hậu tuyên bố Nam Úc Tịnh chết bệnh, chẳng lẽ là Liễu quý phi và Nam Tú Cẩm hạ độc Nam Úc Tịnh sao? ! Trước đây Liễu quý phi và Nam Tú Cẩm thường ở trong bóng tối ngược đãi Nam Úc Tịnh, lẽ nào đã ác độc đến mức độ hạ độc Nam Úc Tịnh?

“Là Liễu quý phi và Tú Cẩm? !” Trong mắt Nam Hương Vận mang theo vài phần khiếp sợ và phẫn nộ, lôi kéo tay Nam Úc Tịnh, nhú lông mày lại hỏi.

Nam Úc Tịnh chỉ nhàn nhạt nhìn Nam Hương Vận, trong con người đen nhánh nhìn Nam Hương Vận. Nam Hương Vận tưởng rằng Liễu quý phi và Nam Tú Cẩm

làm sao? Mới như vậy Nam Hương Vận đã khiếp sợ phần nọ, nếu để cho nàng biết người hạ độc chính là phụ hoàng và hoàng hậu nàng kính yêu, sẽ không biết Nam Hương Vận có thể chịu hay không.

Tín ngưỡng từ nhỏ tạo dựng lên bị đánh phá, loại thống khổ này nàng đã từng trải qua, nàng không muốn Nam Hương Vận trải qua, bởi vậy, nàng không thể hiện rõ ý vị cười, lạnh lùng nói ra, “Đại tỷ không cần hỏi. Nói chung, lần này người hạ độc và người lúc trước bắt nạt người của ta, ta đều sẽ không bỏ qua!”

Nam Hương Vận nhìn Nam Úc Tĩnh, nhìn sự thù hận và ngoan tuyệt trong con ngươi nàng, bình tĩnh cảm thấy Nam Úc Tĩnh trước mắt không còn là muội muội lúc trước do nàng che chở, nàng bây giờ sẽ không cần ân hận, mà là bừa bãi tùy tính, nàng bây giờ, có lẽ đã không thích hợp với hoàng cung cái nơi cần phải ân hận rồi.

Nhưng Nam Hương Vận nhưng lại không biết, so với trước kia Nam Úc Tĩnh chỉ biết ân hận mà không hiểu được tính toán, thì có lẽ hiện tại Nam Úc Tĩnh ở cái nơi ăn tươi nuốt sống đó sinh tồn càng tốt hơn.

“Úc Tĩnh, kỳ thực hôm nay ta đến, ngoại trừ tới thăm ngươi, còn đáp ứng phụ hoàng khuyên ngươi nhận tổ quy tông. Ta biết bây giờ ngươi đã không quen sinh sống trong hoàng cung, nhưng không sao, phụ hoàng đã đáp ứng ban thưởng ngươi một toà phủ công chúa rồi, về sau ngươi có thể ở bên ngoài.” Nam Hương Vận nghĩ đến lời Nam Vũ nói với nàng, Nam Vũ đáp ứng sẽ hào hào bồi thường Nam Úc Tĩnh, liền nói ra cho Nam Úc Tĩnh biết.

Dưới cái nhìn của nàng, Nam Vũ và Trương Sở Sở ở từ trước lựa chọn hi sinh Nam Úc Tĩnh, cũng là vạn bất đắc dĩ, trong lòng tất nhiên có hổ thẹn, mà nàng hiểu rõ Nam Úc Tĩnh, nàng nhất định là cực kỳ khát vọng Nam Vũ và Trương Sở Sở quan tâm chăm sóc, bởi vậy có thể nhận tổ quy tông, cũng chưa chắc không phải một chuyện không tốt.

Nhưng không nghĩ tới Nam Úc Tĩnh một tiếng cự tuyệt, sắc mặt Nam Úc Tĩnh khẽ biến thành hơi trầm xuống một cái, trong con ngươi thoáng qua một đạo hàn mang, lạnh giọng nói ra, “Nhận tổ quy tông thì không cần. Công chúa Nam Hải Nam Úc Tĩnh đã sớm chết ở bốn năm trước rồi, hiện tại còn sống là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc.”

“Coi như ngươi không thích sinh hoạt trong hoàng cung, lẽ nào ngay cả ta, phụ hoàng còn có mẫu hậu ngươi, ngươi cũng không cần sao?” Nam Hương Vận tất nhiên không biết lúc trước Nam Úc Tĩnh đã trải qua những gì, vì vậy đối với Nam Úc Tĩnh cự tuyệt có chút không lý giải được, không khỏi nhíu lông mày lại hỏi.

Nam Úc Tĩnh nghe được Nam Hương Vận nói, bình tĩnh nhìn Nam Hương Vận, nói ra từng chữ, “Lẽ nào ta không nhận tổ quy tông, đại tỷ sẽ không nhận thức muội muội ta rồi hả?”

Nam Hương Vận không nghĩ tới Nam Úc Tĩnh sẽ hỏi như vậy, nàng sững sốt một chút, mới lên tiếng, “Ồ trong lòng ta, ngươi vĩnh viễn đều là muội muội tốt của ta, dù ngươi không chịu nhận tổ quy tông, ngươi vẫn là muội muội của ta.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nam Úc Tĩnh nghe được Nam Hương Vận trả lời, lộ ra nụ cười thoải mái. Trong lòng nàng, không có phụ hoàng và mẫu hậu, nếu nói là còn người thân nào, cũng chỉ có đại tỷ này thôi.

Mà Nam Hương Vận nhìn thấy kiên quyết trong mắt Nam Úc Tĩnh, cũng biết không thể khuyên Nam Úc Tĩnh thay đổi tâm ý. Nàng tuy rằng không lý giải được, nhưng chỉ cần trong lòng Nam Úc Tĩnh vẫn thừa nhận nàng là đại tỷ là tốt rồi, về phần không khôi phục thân phận, kỳ thực cũng không có gì quan trọng, nếu Nam Úc Tĩnh thật sự không muốn nhận, thì cũng thôi đi.

“Nếu Úc Tĩnh không muốn, đại tỷ cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi.” Nam Hương Vận lời kéo tay Nam Úc Tĩnh, ôn hòa nói.

Từ nhỏ đến lớn, muội muội này đã bị miễn cưỡng làm quá nhiều việc nàng không muốn làm, nàng thực sự không đành lòng lại đi miễn cưỡng nàng làm cái gì, nàng tin tưởng phụ hoàng nếu thật lòng muốn bồi thường Úc Tĩnh, nhất định cũng có thể hiểu Nam Úc Tĩnh, sẽ không bức bách nàng.

Chỉ là nàng không biết, Nam Vũ muốn Nam Úc Tĩnh khôi phục thân phận, căn bản là vì tính toán Nam Úc Tĩnh, mà không phải cái gọi là bồi thường. Trong lòng hần chỉ có quyền thế, làm gì có cái gì gọi là bồi thường? Coi như là hần một đời chân tình với một nữ tử, nhưng khi hần bị uy hiếp quyền thế, hần vẫn không chút do dự đưa nàng đến ngực của người khác.

Chuyện nhận tổ quy tông để qua một bên, hai tỷ muội người cũng đã rờn rã hơn bốn năm không gặp mặt, có nhiều chuyện muốn nói. Thế là Nam Hương Vận liền hàn huyên hồi lâu với Nam Úc Tĩnh trong đình viện, lúc trở về trong cung đã là đêm khuya.

Nam Vũ một mực ở đây chờ đợi tin tức Nam Hương Vận, nhìn thấy Nam Hương Vận trở về, không khỏi mừng tí mắt mà hỏi, “Thế nào? Úc Tĩnh có đáp ứng hay không?”

Nam Hương Vận không ngờ rằng muộn như vậy Nam Vũ còn đang chờ tin tức, nghĩ rằng Nam Vũ cực kỳ hổ thẹn mà muốn bồi thường Nam Úc Tĩnh, đáng tiếc Nam Úc Tĩnh không muốn tiếp nhận. Nàng nhíu mày lại, dịu dàng nói, “Phụ hoàng, Úc Tĩnh ở bên ngoài mấy năm, đã sớm không quen sinh sống trong hoàng thất, chúng ta cần gì phải ép nàng nhận tổ quy tông đây? Chỉ cần trong lòng nàng còn thừa nhận chúng ta, chúng ta có thể chậm rãi bồi thường nàng, không phải sao?”

“Nói như vậy, Nam Úc Tĩnh không có đáp ứng? !” Nam Vũ căn bản không phải thật tâm muốn bồi thường Nam Úc Tĩnh, nơi nào rảnh đi bồi thường tình cảm, nghe được Nam Hương Vận nói như vậy, hần lập tức trầm mặt xuống đến, nhíu lông mày lại nói với Nam Hương Vận.

Nam Hương Vận gật đầu, sắc mặt Nam Vũ lập tức càng thêm âm trầm, nhíu lông mày lại không nhịn được phát tay ra hiệu Nam Hương Vận rời đi.

Nam Hương Vận đi rồi, Nam Vũ một mình tới ngự thư phòng, dưới con nóng giận hất tất cả bàn tấu chương xuống mặt đất. Sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Khá lắm Nam Úc Tĩnh, thực sự là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Hần hao tổn tâm cơ muốn khôi phục thân phận cho nàng, nàng cứ nhiên không cảm kích, lẽ nào nàng quyết tâm muốn đối phó Nam Hải sao? Nam Hải lẽ nào có thể để nàng tùy ý đối phó sao? Nàng cho rằng có Bắc Mạc và Tây Nhạc chống đỡ, nàng đã rất giỏi sao? !

Bất quá là một nữ nhân mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 69 : Phế Hoàng Hậu

Giao hẹn bảy ngày của Nam Ưc Tĩnh cùng Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh còn một ngày nữa là đến hạn nhưng Nam Ưc Tĩnh dường như đối với lựa chọn cuối cùng là Bắc Mạc hay Tây Nhạc lại vẫn không có tí biểu hiện nào.

Nam Vũ thật sự là mơ hồ không rõ được tới cùng là Nam Ưc Tĩnh đang suy nghĩ cái gì, hẳn đành phải chuẩn bị cung yến lần nữa, mời Hạ Văn Cừ, Gia Luật Linh và Nam Ưc Tĩnh cùng nhau dự tiệc, muốn nhân cơ hội cung yến lần này để biết rõ được tâm tư của Nam Ưc Tĩnh.

Bây giờ Nam Ưc Tĩnh cũng không từ chối tham gia cung yến.

Bộ váy màu đỏ thắm điểm lệ cùng làn váy được kéo ra thật dài, tạo nên một độ cong hoàn mỹ trên mặt đất, eo nhỏ được tơ lụa màu đỏ bao lấy càng có vẻ giống như không đầy một nắm tay. Một đầu tóc đen như mực được búi lên rồi cài thêm một cây trâm Cửu Phượng ngược lên trời vô cùng đẹp để quý giá khiến cho cả người Nam Ưc Tĩnh giống như có một cao quý cùng sáng rõ không gì sánh kịp.

Khỏe mỗi nàng hiện lên ý cười như có như không, đôi mắt hàm chứa ánh sáng cười như không cười, từng bước từng bước tự nhiên thoải mái bước vào yến hội, nàng giống như không có liếc qua Trương Sở Sở cùng Liễu quý phi đang ngồi ở vị trí cao nhất, ý cười bên khóe môi tựa hồ có chút sâu thêm.

Trong khoảng khắc Gia Luật Linh nhìn Nam Ưc Tĩnh thì con ngươi liền sáng lên. Vì nàng mà khuyên đảo, bởi vì tài hoa kinh thế cùng tính cách kiêu ngạo của nàng còn có đôi mắt động lòng người của nàng nữa. Hẳn nghĩ đến cho dù khi tấm khăn che mặt kia được hạ xuống sẽ là một khuôn mặt bình thường thậm chí là xấu xí thì hẳn cũng sẽ không để ý. Nhưng mà người kinh thái tuyệt diệu như vậy thì làm sao có thể bình thường hay xấu xí chứ ?

Đây là lần đầu tiên trong đời hẳn cảm nhận được bốn chữ khuyên quốc khuyên thành này. Dung nhan như vậy quả nhiên là “Nhất cổ khuyên nhân thành, tái cổ khuyên nhân quốc.” (*)

(*) Dịch nôm na là “một lần quay đầu khuyên đảo cả thành, lần nữa quay đầu khuyên đảo cả nước”, dùng để hình dung dung nhan xinh đẹp điểm lệ của phụ nữ.

Trong đôi mắt đào hoa của Hạ Văn Cừ cũng thoáng hiện lên một chút kinh ngạc. Điều nói muội muội U Lan của hẳn là nữ tử tuyệt thế tài mạo song toàn nhất hôm nay, hẳn cũng từng cho rằng trên đời này bất luận là diện mạo hay tài năng đều sẽ không có ai sẽ có thể hơn U Lan.

Nhưng khi hẳn nhìn thấy Nam Ưc Tĩnh, khi hẳn khám phục tài hoa kinh thế của nàng làm hẳn nghĩ lại có lẽ danh hiệu tài nữ đệ nhất của U Lan sợ là chỉ dành cho Nam Ưc Tĩnh thôi, hôm nay khi nhìn thấy dáng vẻ của Nam Ưc Tĩnh thì hẳn mới cảm nhận được, đây mới chân chính là tài mạo song toàn !

Dường như tất cả nam nhân ở đây cũng không nhìn được mà kinh ngạc cảm thán nhìn Nam Ưc Tĩnh, nhưng mà Nam Ưc Tĩnh lại đối với việc này coi như không thấy, nàng chỉ tự nhiên ngồi xuống, ngón tay tinh tế như ngọc cầm lấy ly rượu, đôi tay bạch ngọc nổi bật trên ly rượu sáng bóng lại càng lúc càng sáng chói hơn, nàng nhẹ nhàng uống xuống một ngụm rượu, đôi mắt Nam Ưc Tĩnh tràn đầy sự thâm thúy.

Hôm nay sở dĩ nàng đồng ý với Nam Vũ tham gia cung yến lần này là vì yến hội hôm nay sẽ trình diễn một vở kịch hay, hay nhất chính là do chính nàng tự mình đạo diễn vô cùng tốt, cũng là bước báo thù quan trọng đầu tiên nàng xuất ra !

“Nam Ưc Tĩnh, qua đây ngồi bên cạnh Mẫu hậu nhé ?” Trương Sở Sở nhìn thấy Nam Ưc Tĩnh thì trong mắt hiện lên một tia phức tạp, đối với Nam Ưc Tĩnh thì lộ ra tươi cười đầm đìa cùng áy náy.

Từ khi bà biết tin Nam Ưc Tĩnh chưa chết thì bà liền đứng ngồi không yên, không thể xác định được lập trường của Nam Ưc Tĩnh. Bà từng nhiều lần phái người đi mời Nam Ưc Tĩnh tiến cung nhưng mà nàng vẫn luôn không vào, thậm chí khi bà tự mình đi Đoãn phủ còn bị nha hoàn của Nam Ưc Tĩnh ngăn lại ở ngoài cửa. Hiện giờ nhân lúc yến hội, bà nhất định phải trò chuyện với Nam Ưc Tĩnh thật tốt, nghĩ cách để Nam Ưc Tĩnh tha thứ cho bà.

Nghe được Trương Sở Sở nói mà trong mắt Liễu quý phi ngồi bên kia Nam Vũ không khỏi xuất hiện một tia châm chọc. Trương Sở Sở chẳng lẽ còn có ý đồ muốn Nam Ưc Tĩnh tha thứ cho bà ta sao ? Nàng thật không ngờ năm đó thế nhưng Trương Sở Sở lại tự tay rót rượu độc cho Nam Ưc Tĩnh, chuyện ác độc như vậy mà Trương Sở Sở cũng làm được, vậy mà giờ còn có mặt mũi hy vọng xa vời là Nam Ưc Tĩnh sẽ tha thứ cho bà ta sao ? Chỉ sợ Trương Sở Sở còn chưa biết, yến hội hôm nay chính là ngày chết của bà ta đi !

Nam Ưc Tĩnh đều thu hết về mặt của Liễu quý phi và Trương Sở Sở vào đáy mắt, trong mắt nàng hàm chứa ánh sáng khó dò, nàng thần nhiên nâng mắt mà liếc mắt nhìn Trương Sở Sở một cái rồi từ từ cười nói “Vị trí bên cạnh Hoàng hậu nương nương thì bốn tạo cũng không dám treo cao. Hơn nữa bốn tọa gọi là Quỳnh Lạc, không gọi là Nam Ưc Tĩnh, Hoàng Hậu nương nương đã gọi nhầm tên rồi !”

Trương Sở Sở nghe được câu trả lời không chút lưu tình của Nam Ưc Tĩnh mà trong mắt hiện lên một tia lo lắng cùng mất mát, lông mày thanh tú cũng nhíu chặt với nhau. Nghe khẩu khí này của Nam Ưc Tĩnh thì sợ là không có ý tứ muốn tha thứ cho bà rồi. Vậy bà nên làm thế nào bây giờ ? Nếu Nam Ưc Tĩnh chỉ không tha thứ nàng thì trái lại sẽ không sao cả. Nhưng nếu nàng vì chuyện năm đó mà muốn trả thù thì phải làm gì bây giờ đây !

“Muội muội, tại sao muội có thể nói chuyện với mẫu thân như vậy ?” Nam Dận nghe được Nam Ưc Tĩnh nói mà không khỏi cau mày lại, hơi bất mãn nói với Nam Ưc Tĩnh.

Từ lúc còn rất nhỏ Nam Ưc Tĩnh đã đi Đông Lâm mà con tin, sau khi trở về thì vẫn ở trong thâm cung chân không rời nhà, vì vậy mà Nam Dận cùng với người

muội muội này cũng không tính là vô cùng thân thiết. Thêm nữa khi Nam Úc Tịnh không công khai thân phận thì hẳn cũng thiếu tức giận khi bị Nam Úc Tịnh chọc, bởi vậy đối với việc Nam Úc Tịnh mạo phạm Trương Sở Sở thì hẳn lại càng bất mãn.

Nam Úc Tịnh nghe Nam Dân nói mà không dấu vết gọi lên ý cười châm chọc.

Muội muội ? Hẳn có tư cách gì mà gọi nàng là muội muội ?! Từ nhỏ đến lớn hẳn đã từng cho nàng nửa phần yêu thương của huynh trưởng ? Nàng đi Đông Lâm thay hẳn, thay hẳn chịu khổ như vậy, hẳn có từng nói một câu cảm ơn, có từng có một chút áy náy nào ? Hiện tại hẳn lại lên mặt chỉ trích nàng thái độ với Trương Sở Sở ?

“Thái tử điện hạ chẳng lẽ nghe không hiểu lời bổn tọa nói ? Bổn tọa là Quỳnh Lạc, không phải Nam Úc Tịnh ! Quan hệ hoàng gia thì bổn tọa càng trào cao không dậy nổi mắt.” Trong con người xinh đẹp của Nam Úc Tịnh mang theo lạnh lẽo, làm cho dung mạo trắng sáng như tuyết có vẻ càng thêm lạnh nhạt, lạnh giọng nói.

Bốn chữ cuối cùng kia lại càng mang theo nồng đậm châm chọc. Nàng không phải trào cao sẽ dậy không nổi mà là khinh thường nhấc lên bất kỳ quan hệ nào cùng hoàng gia !

Nam Hương Vận ngồi đối diện Nam Úc Tịnh nghe được như vậy thì không khỏi có chút lo lắng cùng nghi hoặc. Một cái là lo lắng thái độ của Nam Úc Tịnh sẽ trêu tức Nam Vũ, chẳng may Nam Vũ muốn giáng tội muội ấy thì liền không tốt. Thứ hai là nghi hoặc Nam Úc Tịnh luôn luôn dịu dàng như sau khi làm cung chủ Ma Cung thì tính tình liền có chỗ thay đổi, nhưng cũng không nên đối với nương ruột cùng ca ca ruột như vậy chứ.

Mà Hạ Văn Cù cùng Gia Luật Linh thấy một màn như vậy thì lại mang theo nồng đậm tìm tòi nghiên cứu.

Quỳnh Lạc là Nam Úc Tịnh, đây chính là sự thật. Nhưng mà vì sao Nam Úc Tịnh lại không muốn thừa nhận thân phận của mình, thậm chí còn từ chối nhận tổ quy tông ? Vì sao nàng lại lạnh nhạt với mẫu hậu cùng ca ca ruột của mình như vậy ? Năm đó chuyện công chúa Nam Hải Nam Úc Tịnh chết bệnh rốt cuộc là có ẩn tình gì ?

Tuy trong lòng nghi ngờ nhưng mà Hạ Văn Cù cùng Gia Luật Linh cũng không phản đối Nam Úc Tịnh làm như vậy. Cái vị Hoàng Hậu vừa thấy đã liền giả vờ thân thiết kia, trong con người còn mang theo tính kế thì làm sao có thể thoát được ánh mắt của bọn họ ? Còn vị Thái Tử kia lại càng quá trốn, mở miệng liền cao cao tại thượng chất vấn nhưng nào có thấy chút tình thân nào ?

“Ồi.” Lúc này thì Liễu quý phi đang ngồi một bên bỗng sâu xa thở dài, giống như thương tiếc nhìn Nam Úc Tịnh mà tự nhiên nói : “Mặc dù bản cung không biết cung chủ có phải Nam Úc Tịnh hay không nhưng nhìn dáng vẻ của Cung chủ thì bản cung lại nhớ đến Nam Úc Tịnh. Nam đó không biết vì sao Nam Úc Tịnh lại chết trong ngày đại hôn của nàng, tất cả mọi người đều biết. Nhưng mà ta vẫn nhớ ngày đại hôn năm đó có gặp qua Nam Úc Tịnh, khi đó nàng còn vô cùng tốt, không biết vì sao chỉ đi một chuyến đến tẩm cung của Hoàng hậu nương nương thì liền vô duyên vô cớ “chết bệnh”.”

Liễu quý phi sâu xa than thở không thể nghi ngờ đã thành một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng.

Dáng vẻ của Nam Úc Tịnh và Nam Dân gần như không có khác nhau lắm nhưng trong khẩu khí của nàng lại vô cùng chán ghét đối với hoàng thất đã không thể không làm cho người ta hoài nghi lúc trước rốt cuộc là khi công chúa Úc Tịnh chết là đã có chuyện gì xảy ra. Hiện tại lại nghe được Liễu quý phi than thở sâu xa như vậy, lại liên hệ đến thái độ của Nam Úc Tịnh đối với Trương Sở Sở thì mọi người không khỏi nhũn mảy suy nghĩ, nam đó khi công chúa Nam Úc Tịnh “chết bệnh” có phải có quan hệ gì đó cùng Hoàng Hậu hay không.

Trương Sở Sở nghe được Liễu quý phi nói như vậy mà vẻ mặt không khỏi càng trở nên trắng bệch như tờ giấy. Lời này của Liễu quý phi rõ ràng có ngụ ý, chẳng lẽ nói lên là nàng ta đã biết chuyện năm đó hay sao ? Nhưng mà nếu nàng ta biết rõ chuyện năm đó thì là ai cho nàng ta lá gan để bóc trần ra ? Chẳng lẽ không sợ Nam Vũ sẽ giáng tội nàng ta hay sao ?

So với sắc mặt trắng xanh của Trương Sở Sở thì sắc mặt của Nam Vũ cũng không kém. Liễu quý phi nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ nàng đã biết chuyện năm đó, hơn nữa còn muốn nói hết ra toàn bộ ở trong yến hội hay sao ? Tuy Nam Vũ cũng có ý hy sinh Trương Sở Sở để mượn sức Nam Úc Tịnh nhưng mà chuyện năm đó dù sao cũng là việc được giữ kín, nếu bị Liễu quý phi moi ra trước mặt bao người thì xui xẻo không chỉ có riêng Trương Sở Sở đâu.

Nam Úc Tịnh hài lòng nhìn phản ứng của Trương Sở Sở cùng Nam Vũ, trong mang theo ngọn lửa thù hận, khoe môi hiện lên ý cười như có như không. Lúc trước khi bọn họ động thủ với nàng thì chưa từng có chút do dự, sau cũng không thấy qua được nửa điểm bất han cùng hối hận của bọn họ, hiện giờ trái lại cũng bắt đầu sợ hãi và bất an sao ?

Vậy thì làm cho điều tất cả bọn họ sợ hãi và bất an trở thành sự thật đi. Nàng sẽ từng chút từng chút trả lại toàn bộ thương tổn mà bọn họ đã gây ra cho nàng cho chính bọn họ !

Nàng nhũn mảy liếc mắt nhìn Liễu quý phi một cái ý bảo nàng tiếp tục nói. Lúc trước khi cùng Nam Úc Tịnh thương nghị việc này thì nàng chỉ một lòng nghĩ đến nhất định có thể vận ngã Trương Sở Sở, lại không ngờ tới cũng sẽ đắc tội Nam Vũ như vậy, hiện giờ nàng lại chỉ có thấy được sắc mặt trắng bệch của Trương Sở Sở mà xem nhẹ trên mặt Nam Vũ chợt lóe lên tức giận.

Nhìn Trương Sở Sở mà trong đôi mắt phượng hẹp dài của Liễu quý phi mang theo đắc ý cùng oán độc, nàng ta tiếp tục nhếch môi nói “Vốn bản cung cũng cho rằng đó là bởi vì từ nhỏ thể lự của Nam Úc Tịnh đã yếu vậy cũng vừa đúng lúc bị bệnh nên cũng không nghĩ nhiều. Nhưng mà gần đây bản cung lại nghe nói vốn Nam Úc Tịnh cũng không có bệnh, mà năm đó cái thứ gọi là chết bệnh kia kỳ thật là Hoàng hậu nương nương tự tay hạ độc hại chết nam Úc Tịnh !”

Chỉ một câu, tất cả kinh ngạc.

Trong mắt Hạ Văn Cù và Gia Luật Linh đều đồng thời hiện lên tia máu.

Mặc dù Liễu quý phi có được sủng ái của Nam Vũ nhưng vu hãm Hoàng Hậu nương nương đương triều chính là một tội danh lớn. Liễu quý phi sẽ không dám bịa chuyện, huống chi bây giờ còn có bọn hắn ở đây, Liễu quý phi càng không thể chọn trường hợp như vậy để vu hãm Trương Sở Sở, huống chi nhìn phản ứng của Trương Sở Sở liền có thể thấy được lời Liễu quý phi nói, tám chín phần mười là thật.

Khó trách tính tình của Nam Úc Tịnh lại quái dị như vậy, khóa trách nàng lại chán ghét hoàng thất như vậy, khó trách khi nàng nói chuyện hay hành động thì luôn luôn đề lộ ra nồng đậm lạnh nhạt, thì ra nàng đã từng trải qua chuyện như vậy ? Bị chính mẫu thân mình yêu thương nhất giết chết bằng thuốc độc trong chính ngày đại hôn, như vậy thì trong lòng sẽ cảm thấy như thế nào đây ?

Mà nhìn thái độ Nam Úc Tịnh đối với Lam Căn Du hình như cũng không tốt. Là chuyện gì đã làm ngay ngày đại hôn đó Nam Úc Tịnh chạy tới tẩm cung của Hoàng Hậu ? Trong chuyện này chắc hẳn không phải không có nguyên nhân. Xem ra nàng cũng coi tùy tiện như vậy là do tới cung đã trải qua cảnh ngộ như thế nào đây ?

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Nam Úc Tịnh không khỏi mang nhiều hơn vài phần thương tiếc, Nam Úc Tịnh đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt bọn họ, nàng chỉ hơi gật đầu rồi ánh mắt liền chuyển đến về mặt của những người hoàng gia kia.

Trên mặt Nam Hương Vân mang theo kinh ngạc không thể tin được, giống như vô cùng không tin mà nhìn nàng, dường như muốn hỏi nàng chuyện này là thật hay giả nhưng nàng lại không dấu vết tránh đi ánh mắt của Nam Hương Vân. Đại tỷ, thật xin lỗi, chân tướng tàn nhẫn như vậy, cuối cùng tỷ vẫn phải thấy.

Ánh mắt Nam Khôi nhìn về phía nàng nhiều thêm vài phần thương tiếc cùng kinh đau (kinh ngạc + đau xót). Hắn vẫn cho rằng nàng luôn kiêu ngạo mà tùy tiện như vậy, dù hắn đã từng nghi hoặc trăm ngàn lần là vì sao công chúa Nam Úc Tịnh lại biến thành cung chủ Ma Cung nhưng lại không bao giờ nghĩ tới nàng đã trải qua chuyện thảm thương như vậy.

Phản ứng của Trương Sở Sở còn lớn hơn nữa, sắc mặt bà ta trắng bệch không có một tia huyết sắc, đôi mắt tròn lên, dáng vẻ hoảng hốt lo sợ, tay đặt trên ghế không tự chủ được mà run rẩy, dù như vậy nhưng bà vẫn bày ra uy nghi của hoàng hậu, ra vẻ trấn định quát lớn “Liều quý phi ! Người nói bậy bạ gì đó ? Người có biết hiện giờ là tình huống thế nào hay không ? Đây cũng là nơi để người có thể nói hươu nói vượn sao ?! Mà lại có thể dám vu tội bản cung như vậy ! Trái lại người nói một chút đi, vì sao bản cung lại muốn hại con gái ruột của mình chứ ?!”

Nam Úc Tịnh nghe được Trương Sở Sở giả chính nghi quát lớn mà khỏe môi không khỏi hiện lên ý cười khinh thường. Vì sao lại muốn hại con gái ruột của mình ?! Cớ nào đúng lý hợp tình đây ! Nàng cũng cực kỳ muốn hỏi bà ta một chút, vì sao chứ ! Chẳng lẽ vì quyền thế địa vị quan trọng như vậy sao ? So với tính mạng của con gái ruột của mình còn quan trọng hơn ?!

Nam Vũ chú ý tới tươi cười châm chọc của Nam Úc Tịnh liền hiểu rõ hiện giờ sợ là Nam Úc Tịnh đã hận thấu xương Trương Sở Sở rồi, hắn có thể đẩy hết mọi chuyện năm đó lên Trương Sở Sở, hơn nữa trừng phạt Trương Sở Sở cũng sẽ bày tỏ được bản thân xin lỗi, vậy Nam Úc Tịnh có thể thay đổi thái độ mà nguyên ý giúp Nam Hải hay không ?

Sở dĩ Trương Sở Sở lý lẽ hùng hồn hỏi đến vấn đề này kỳ thật là đang uy hiếp hắn, bởi vì lý do chính đang nàng giết chết Nam Úc Tịnh là vì giấu diếm chuyện trao đổi con tin năm đó, đáng tiếc bây giờ chuyện này cũng không thể uy hiếp hắn được nữa rồi.

Chiến sự giữa Nam Hải và Đông Lâm hết sức căng thẳng, dù chuyện năm đó bị vạch trần thì tối đa cũng chỉ cho Đông Lâm một lý do để động thù với Nam Hải thôi, liên tính không có lý do này thì lấy tình thế của Đông Lâm cùng Nam Hải hiện giờ thì sợ là Đông Lâm cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho Nam Hải.

Nghĩ tới đây thì Nam Vũ liền nhíu nhíu mày, giả vờ như cái gì cũng không biết mà hỏi Liều quý phi “Ái phi, nàng nói cho người ta nghe một chút, là đã nghe ai nói ra ? Chuyện quan trọng như vậy, nàng cũng không thể ăn nói lung tung, tin lời đồn được !”

Lời nói của Nam Vũ mặt ngoài là đang bảo vệ Trương Sở Sở nhưng thật ra lại đang ám chỉ Liều quý phi, nếu nàng ta có chứng cứ vô cùng xác thực thì liền có thể nói hết ra toàn bộ, không phải sự.

Có Nam Vũ khẳng định, trong lòng Liều quý phi lại có thêm khí thế. Lúc trước nàng vẫn sợ hãi khi vạch lên toàn bộ chuyện năm đó sẽ chọc giận Nam Vũ nhưng mà Nam Úc Tịnh lại nói cho nàng ta, Nam Vũ nhất định sẽ đứng về phía bên nàng, lúc này nàng mới nửa tin nửa ngờ thử một chút, quả nhiên Nam Vũ đứng về phía nàng, vì thế nàng liền không còn cố kỵ nữa.

Nam Úc Tịnh nhìn khỏe môi gợi lên nụ cười đắc ý mà không khỏi rủi rui, ngăn lại ánh mắt tràn đầy lạnh lùng cùng tính kế.

Liều quý phi cho rằng Nam Vũ nguyên ý để cho nàng ta nói ra chuyện này, thật sự là đứng ở phía nàng ta sao ? Sở dĩ nàng chọn để Liều quý phi nói ra chuyện năm đó là do đó là kẻ sách một hòn đá ném hai con chim.

Nam Vũ đương nhiên không muốn chuyện năm đó có người biết, bỏ qua không nói quan hệ cùng Đông Lâm thì điều này đối với tôn nghiêm của một đế vương cũng là tổn hại rất lớn, một vị vua thế nhưng có thể ngầm thừa nhận cho Hoàng Hậu hạ độc với Công chúa chỉ vì muốn tránh cho bản thân một tai họa, chuyện như vậy tóm lại cũng không tốt. Liều quý phi biết rõ chuyện xấu xa của hắn thì làm sao hắn có thể bao che cho Liều quý phi ? Liên tính là ngoài mặt không nói cái gì nhưng khúc mắc trong lòng lại không tránh khỏi được.

Nhưng Nam Vũ sẽ không nói ra những thứ này, ở mặt ngoài nhất định là hắn vẫn ủng hộ Liều quý phi, bởi vì chuyện năm đó hiện giờ đã không cần phải giấu diếm, mà nói ra toàn bộ thì có thể hoàn toàn bỏ đi tôn nghiêm để lấy việc trừng phạt Trương Sở Sở tới bù đắp cho nàng, chỉ tiếc bọn họ từng người tính toán đều đã trong kế hoạch của nàng, một cái cũng không thoát khỏi được, tất cả những ai có lỗi với nàng, nàng sẽ đòi lại từng người, ai cũng đừng nghĩ có thể thoát khỏi !

Nam Úc Tịnh nhíu mày nhìn Liều quý phi đang nói vui vẻ khỏe môi liền gợi lên ý cười sâu xa mà đắc ý kiêu ngạo nói “Hoàng thượng, làm sao nô tỳ dám tin lời đồn mà tùy ý vu hãm Hoàng hậu nương nương chứ ? Nô tỳ là trong lúc vô ý nghe được tỳ nữ bên người Hoàng hậu nương nương là Thanh nhi nói ra. Năm đó Hoàng hậu nương nương gạt Hoàng thượng để cho Nam Úc Tịnh thay thế Thái tử đi Đông Lâm làm con tin thay, ngày đại hôn năm đó vừa đúng lúc nhận được hôn thư của Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm, Hoàng hậu nương nương lẳng sự việc đã bị bại lộ nên liền nhẫn tâm rót rượu độc cho Nam Úc Tịnh !”

Liều quý phi nói lời này cực có kỹ xảo, đổ hết tất cả trách nhiệm lên đầu Trương Sở Sở mà lại quảng sạch sẽ trách nhiệm trên người Nam Vũ, khiến cho Nam Vũ sẽ không vì vậy mà mất mặt. Chỉ là nàng ta không biết là lòng tự trọng của đế vương thì cho dù là Liều quý phi nói ra thì cũng chỉ cần nàng ta biết rõ chân tướng năm đó như vậy, liền giống như gieo xuống một cái gai trong lòng hắn mà hắn tùy lúc liền có khả năng bao phát.

Trương Sở Sở nghe Liều quý phi nói, lại nhìn đến trong mắt Trương Sở Sở rõ ràng ý uy hiếp mà trong lòng không khỏi chán ghét. Những năm gần đây nếu không phải nguyên nhân là quyền lợi xung quanh thì hắn ta đã sớm phế Trương Sở Sở rồi !

“Có phải vu hãm hay không thì hỏi tỳ nữa bên người người một chút là được. Mà Thanh nhi này cũng theo người nhiều năm, chung quy thì vẫn sẽ không vu hãm người đâu nhỉ ?” Nam Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn Trương Sở Sở, lại nhìn thoáng qua Thanh nhi mà nói.

Lúc trước khi Trương Sở Sở rót rượu độc cho Nam Úc Tĩnh, hẳn cùng Thanh nhi xác thực là đều ở đó. Chỉ là tại sao Liễu quý phi lại làm cho Thanh nhi nghe theo phần phó của nàng ta mà nói ra chuyện năm đó thì hẳn cũng không thể biết được, nhưng nếu Liễu quý phi đã nói như vậy thì tất nhiên Thanh nhi này cũng đứng về phía Liễu quý phi rồi.

Trương Sở Sở nghe vậy thì liền ngoái đầu mà ngoan độc nhìn Thanh nhi, dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói : “Thanh nhi người nói đi, vốn dĩ bản cung chưa từng làm những chuyện như vậy, đúng hay không ?!”

“Nô tỳ xin lỗi người. Nhưng mà thật sự công chúa bị oan ức quá nhiều rồi. Năm đó Công chúa thay Thái tử đi Đông Lâm, phải chịu khổ năm. Về Nam Hại nhưng không nhận được một chút bồi thường, ngược lại ngày ngày bị giam cầm trong thâm cung, cho dù như vậy Công chúa cũng chưa từng oán hận nương nương chút nào. Thế nhưng nương nương lại nhẫn tâm rót rượu độc cho Công chúa ! Năm đó nô tỳ nhát gan nên không dám nói gì, sau này ngày ngày lại hối hận không thôi, khó khăn trải qua từng ngày. Hiện giờ Công chúa lại nạn lớn chưa chết, dù gì nô tỳ cũng phải đưa công chúa sự công bằng !” Thanh nhi nghe Trương Sở Sở nói vậy mà lại quý gối trước mặt bà ta, kiên định nói.

Nam Úc Tĩnh nhìn Thanh nhi quý gối trước mặt Trương Sở Sở mà trong mắt hiện lên cảm xúc phức tạp. Quả thực Thanh nhi từng lên gặp nàng, nhưng mà nàng chưa từng yêu cầu Thanh nhi làm như vậy, là nàng ấy đã chủ động nói ra. Nàng biết nhưng năm gần đây Thanh nhi luôn áy náy với nàng, cũng biết lúc trước không phải Thanh nhi không muốn cứu nàng mà chỉ là hữu tâm vô lực (*), vì vậy nàng cũng sẽ tha thứ cho Thanh nhi, để nàng ấy lập công chuộc tội.

(*) hữu tâm vô lực : có lòng mà không có sức

“Tiện tỳ ! Bản cung đối đãi với người như vậy, người lại hoàn toàn bị kẻ tiện nhân Liễu quý phi kia mua chuộc để tó vu hãm bản cung sao ?!” Trương Sở Sở nghe được lời nói của Thanh nhi mà sắc mặt trở nên vẩn vơ, nàng đá văng Thanh nhi mà cả người phát run, sắc mặt nhợt nhạt chỉ vào Liễu quý phi mà mắng.

Liễu quý phi nhìn thấy dáng vẻ này của Trương Sở Sở vậy mà không chút hoang mang, trên mặt thậm chí còn mang theo ý cười vui sướng khi người khác gặp họa. Nâng đầu với Trương Sở Sở nhiều năm như vậy, cho dù nàng chiếm được hết sủng ái của Nam Vũ nhưng mà dù sao Trương Sở Sở vẫn là Hoàng hậu, luôn luôn mang theo dáng vẻ Hoàng hậu cao hơn nàng một đoạn, khi nào thì nàng lại nhìn thấy dáng vẻ chật vật như vậy của Trương Sở Sở qua chứ ?

Từ từ đứng dậy, khoe môi hiện lên tươi cười oán độc, Liễu quý phi vô tội nhìn Trương Sở Sở mà nói “Chuyện này bản cung cũng không biết thật giả, bản cung chỉ là thấy dù thế nào Quýnh Lạc cũng không chịu thừa nhận thân phận của mình thì mới nhớ tới chuyện này. Nếu như chuyện này là thật thì vị Quýnh Lạc không muốn thừa nhận thân phận bản thân kia chính là Nam Úc Tĩnh, về tình cũng có thể tha thứ ! Dù sao trải qua chuyện như vậy thì ai cũng sẽ không có khả năng lựa chọn tha thứ đi !”

Lời này của Liễu quý phi là nói cho Trương Sở Sở, Thanh nhi có thể nói dối nhưng Nam Úc Tĩnh lại là chính người trải qua từng chút một, chẳng lẽ cũng sẽ nói dối sao !

Trương Sở Sở nghe lời nói của Liễu quý phi mà sắc mặt không khỏi càng thêm khó coi, nàng dùng ánh mắt cầu xin nhìn Nam Úc Tĩnh nói “Nam Úc Tĩnh, chẳng lẽ con cũng sẽ giúp đỡ mấy kẻ tiện nhân đang hại mẫu thân ruột của mình sao ?”

Nam Úc Tĩnh nhìn ánh mắt cầu xin của Trương Sở Sở mà khoe môi chậm rãi nhếch lên, nói từng chữ “Hoàng hậu nương nương sao lại có thể nói như ‘hại’ này chứ ? Ngai bắt ta đi Đông Lâm làm con tin, giam cầm ta trong thâm cung, rồi rót cho ta rượu độc, ta có từng nói cái gì sao ? Có từng làm gì khác với người ? Dù hôm nay người có nhận trừng phạt gì đó hay không thì tất cả chỉ là người gieo gió gặt bão thôi !”

Những lời này của Nam Úc Tĩnh không nghi ngờ là đã thừa nhận thân phận của Nam Úc Tĩnh. Mọi người ở đây không khỏi xôn xao một mảnh, hóa ra cung chủ Ma ung thật sự là Công chúa Nam Úc Tĩnh, mà năm đó khi công chúa bị cái gọi là “chết bệnh” là do giữ bí mật như vậy ? Khó trách vị Nam Úc Tĩnh này vẫn kiên cường chịu được nhận tội quy tông.

Trải qua chuyện kinh khủng như vậy, ai còn muốn trở lại hoàng thất nữa đây ?

Nam Vũ nghe được Nam Úc Tĩnh nói như vậy thì trong lòng không khỏi vui vẻ, trong lúc Nam Úc Tĩnh tức giận đã thừa nhận thân phận bản thân ! Nếu Nam Úc Tĩnh muốn trả thù Trương Sở Sở, vậy hẳn sẽ giúp nàng đạt được mục đích !

Nghĩ tới đây, Nam Vũ giả vờ như rất giận dữ, giơ tay tát cho Trương Sở Sở một cái rồi lại nhủ mày, ánh mắt tức giận nhìn Trương Sở Sở, giọng nói căm ghét : “Trương Sở Sở, người cái phụ nhân ác độc này, thế mà ngay cả con gái ruột cũng không chịu buông tha nữa !”

Trương Sở Sở bị cái tát của Nam Vũ ngã lăn ra đất, trâm cài trên đầu cũng rơi vài cái, tóc bị rối tung, dáng vẻ vô cùng chật vật, nàng đột nhiên ngồi dưới đất mà vừa khóc vừa cười, vô cùng châm chọc nói với Nam Vũ “Phụ thân ác độc ?! Người không nghĩ tới ta ác độc là do ai sao ! Với cả bản thân một cô gái sinh viên lại chỉ cho ta một chỗ.

Nam Vũ nghe được Trương Sở Sở nói như vậy, sợ Trương Sở Sở nói ra chuyện năm đó mà liền kéo Trương Sở Sở từ trên mặt đất, tùy ý kéo bà ta và phải cái bàn.

Nam Úc Tĩnh nhìn thấy một màn này mà trong mắt hiện lên lạnh lùng cũng châm chọc. Thừa ra Trương Sở Sở nói một chút cũng không sai, người không cần cô con gái ruột như nàng không chỉ có bà ta, Nam Vũ cũng vậy ! Mà hẳn vậy mà lại dám đường hoàng chỉ trích Trương Sở Sở như vậy, bởi vậy có thể thấy được, thực sự nửa điểm hẳn vẫn không có chút ăn năn nào !

Vì sợ Trương Sở Sở nói ra chuyện năm đó mà hẳn cũng không để ý đến hiện trường giết người diệt khẩu ? Vậy nàng liền không cho hẳn cơ hội đó. Vậy nàng liền không cho hẳn cơ hội đó.

Khoe môi gợi lên ý cười mà phi người, Nam Úc Tĩnh xuất thủ như điện, kéo Trương Sở Sở từ trong tay Nam Vũ ra, xin đẹp nhìn Trương Sở Sở thì ánh mắt nhìn

nụm cười đến sâu xa “Hoàng thượng sao lại làm vậy ? Chẳng lẽ muốn giết nàng hay sao ?”

Nam Vũ nhìn Nam Úc Tĩnh ra tay cứu Trương Sở Sở thì trong mắt hiện lên کیا kinh ngạc, không phải Nam Úc Tĩnh hận thấu xương Trương Sở Sở sao, làm sao có thể đột nhiên ra tay cứu bà ta ? Hẳn thật sự muốn giết Trương Sở Sở để diệt khẩu, nhưng mà cái này không thể nói ra được, hẳn chỉ có thể hoa hán hai tiếng nói : “Nam Úc Tĩnh, phụ hoàng cũng chỉ là nhất thời tức giận cho con mà thôi !”

Trương Sở Sở nghe được Nam Vũ nói mà vẻ mặt càng thêm oán độc mà châm chọc “Nhất thời tức giận ? Nói thật dễ nghe nhỉ !”

Nam Vũ nghe được Trương Sở Sở châm chọc thì lại càng tức giận, nhưng mà vì nguyên nhân giờ Trương Sở Sở lại ở trong tay Nam Úc Tĩnh, mà hẳn cũng không rõ tới cùng là Nam Úc Tĩnh tới cùng là có tâm tư gì nên hẳn chỉ có thể dò hỏi nhìn Nam Úc Tĩnh “Nam Úc Tĩnh, cái người độc phụ này đối với con như vậy, con tính toán định xử trí nàng như thế nào ?”

Trương Sở Sở nghe vậy thì cũng nhìn về phía Nam Úc Tĩnh bằng ánh mắt chờ mong. Vừa rồi Nam Úc Tĩnh nguyên ý xuất thủ cứu bà có phải nói rõ là trong lòng nàng vẫn nhớ tình cảm mẹ con hau không, chỉ cần nàng vẫn nhớ tình cảm mẹ con thì bà ta liền được cứu !

Nghĩ tới đây Trương Sở Sở liền nhanh chóng vươn tay muốn kéo cánh tay của Nam Úc Tĩnh, vội vàng nói “Nam Úc Tĩnh, chuyện năm đó là mẫu hậu có lỗi với con, nhưng mà mẫu hậu cũng có nỗi khổ riêng, con có thể tha thứ cho mẫu hậu hay không ?”

Nam Úc Tĩnh coi nhưng không thấy Trương Sở Sở giả vờ áy náy, nàng chán ghét duỗi tay nhìn thoáng qua Trương Sở Sở, giống như vứt vứt đi một chiếc khăn lau mà bỏ tay Trương Sở Sở ra. Nàng lạnh lùng đứng lên, lạnh giọng nói lớn “Mạng của bà cũng không đáng chút tiền bạc nào. Không bằng liền tống bà vào lãnh cung, để sám hối lại từng hành động việc làm của bà ta mấy năm nay đi !”

Nghe được giọng nói rét lạnh vô tình của Nam Úc Tĩnh mà Trương Sở Sở chỉ cảm thấy giống như có một chậu nước lạnh hắt vào từ đầu đến chân.

Lãnh cung ! Đó nơi càng đáng sợ hơn so với cái chết !

Đối với bà người từ nhỏ luôn được nuông chiều mà nói, không ai hầu hạ, phải ăn cơm thừa đồ thừa của người khác, mỗi ngày không ngừng làm việc thì lại càng đáng sợ hơn so với cái chết, đó là cùng nhau tàn phá cơ thể cùng tự tôn của bà ta. Nam Úc Tĩnh quả thực là hận thấu bà !

“Không ! Ta không cần đi lãnh cung ! Ta là Hoàng hậu !” Trương Sở Sở gần như điên cuồng hét lên, bà bỏ đến dưới chân Nam Úc Tĩnh mà dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng.

Thế nhưng Nam Úc Tĩnh cũng không thèm nhìn bà ta một cái. Nếu như bà ta thích quyền thế như thế, vậy nàng liền cướp đi tất cả quyền thế của bà ta, để cho bà ta ngày ngày chịu không trong lãnh cung, để cho bà ta nếm thử nỗi khổ bị giam cầm những năm này. Nàng chịu khổ ở Đông Lâm năm năm, lại có thể kém hơn lãnh cung sao ?

Nàng tươi cười rét lạnh, nhẹ nhàng vung tay áo liền tiện đó vung Trương Sở Sở ra rồi lạnh lùng nói “Không đi lãnh cung ? Nếu như bà lựa chọn lắng trị xử tử thì trái lại ta cũng không có ý kiến gì đâu !”

Trương Sở Sở nghe Nam Úc Tĩnh nói mà không khỏi lạnh run cả người. Lắng trị xử tử, đó chính cắt bỏ từng mảnh từng mảnh thịt đấy, bà không muốn chết, lại càng không muốn thống khổ chết đi như vậy.

Tuy bà không muốn vào lãnh cung nhưng mà hiện tại cũng không có biện pháp, đi lãnh cung ít nhất cũng giữ được tính mạng, cũng với việc Nam Dân làm Hoàng đế, nàng đương nhiên có thể ra ngoài, nghĩ tới đây thì Trương Sở Sở đành phải nhận xuống oán hận cùng không cảm lòng mà không nói thêm gì nữa.

Mà Nam Dân nhìn thấy một màn như vậy lại nhìn không được, hẳn đứng lên mà hơi tức giận chỉ vào Nam Úc Tĩnh, chính nghĩa nói “Nam Úc Tĩnh, bà ấy chính là mẫu hậu của con, làm sao con có thể đối với bà ấy như vậy ?”

(Ông vua này lật mặt kinh thật, trước còn muốn giết bà hoàng hậu, chị Tĩnh chỉ cho bà ấy đi lãnh cung thôi mà làm như chị ấy ác độc hơn ông ta)

Nam Úc Tĩnh nghe được Nam Dân nói mà không khỏi muốn cười. Là mẫu hậu của nàng sao ?! Ha, Trương Sở Sở có bao giờ coi nàng là con gái ruột chưa ?! Năm đó khi rót rượu độc cho nàng, thế nhưng cả hai tay bà ta đều không có chút run rẩy, mà nàng bây giờ chỉ là trả lại cho bà ta từng thứ bà ta từng làm với nàng mà thôi !

“Nam Úc Tĩnh đã chết bốn năm trước rồi, hiện tại Quỳnh Lạc không có mẫu hậu !” Nam Úc Tĩnh vung tay áo, bóng dáng màu đỏ lửa ở trên đại điện, nói không nên lời mà đơn độc đứng đó, cũng có vẻ quật cường nói không nên lời làm người khác thương tiếc.

Nam Dân nghe Nam Úc Tĩnh nói thì còn muốn nói lại nhưng lại bị Doãn Lưu Nguyệt bên cạnh kéo lại ống tay áo. Tình thế bây giờ rõ ràng hoàng thượng thiên về phía Nam Úc Tĩnh, nếu Nam Dân còn nổi lên xung đột cùng Nam Úc Tĩnh thì kết cục của Trương Sở Sở lại càng thảm hại hơn. Hướng chỉ hiện tại Nam Dân phải lợi dụng tình cảm anh em để đã động Nam Úc Tĩnh giúp hắn, mà không phải vì Trương Sở Sở mà trở mặt cùng Nam Úc Tĩnh.

Doãn Lưu Nguyệt nhỏ giọng nói lên suy nghĩ của mình với Nam Dân, sau khi nghe xong thì sắc mặt của Nam Dân càng thay đổi, lại nhìn thoáng qua Trương Sở Sở, bà ta cũng đồng ý bảo hắn không cần nói nữa thì hắn đành phải nuốt tức giận xuống.

Nam Úc Tĩnh đều đã thấy toàn bộ vẻ mặt của mọi người trong mắt, nàng khinh thường liếc mắt nhìn Trương Sở Sở, đến bây giờ bà ta còn muốn có một ngày đồng sơn tái khởi (đợi thời trở lại) sao ? Bà ta cho rằng nàng giữ lại tính mạng của bà ta là cho ngày sau bà ta có cơ hội ngồi lên ngôi Thái hậu sao ? Nếu vậy thì bà ta sai lầm rồi, nàng giữ lại mạng của bà ta là muốn bà ta nhìn Nam Hải từng ngày từng ngày diệt vong thôi !

“Người đâu. Lập tức lột phở hoàng hậu vào lãnh cung !” Nam Vũ nhìn thoáng qua Trương Sở Sở vẫn ngã trên mặt đất, bà không yên mà vội chốc lại một chốc muốn nói cái gì đó rồi, hẳn liền lập tức hạ chỉ nói.

Trương Sở Sở nhìn dáng vẻ gấp gáp của Nam Vũ mà không khỏi cảm thấy châm chọc. Lúc trước hắn kéo tay bà nói cả đời hắn sẽ không phụ bà, mượn thế lực

quyền thế của phụ thân bà để ngồi lên vị trí hoàng đế sau lại làm trái lời hẹn mà yêu người con gái khác.

Lúc trước bà thiết kế để hân tự tay tặng cô gái đó cho người khác, trong lòng hẳn chắc là cực kỳ hận bà đi ? Nhưng mà do phụ thân bà quyền thế nên cho dù hận bà nhưng cũng không thể làm gì với bà, hiện giờ rốt cuộc hẳn cũng tìm được một cơ hội để trút giận rồi !

Nhưng mà hẳn cũng không cần đắc ý quá sớm, cái ngôi vị hoàng đế này hẳn cũng không ngồi được bao lâu đâu. Hiện giờ hẳn không bận tâm đến chút tình cảm cha con nào, đợi ngày sau khi Nam Dận ngồi lên ngôi vị hoàng đế thì cũng không cần trách bà không để ý đến tình cảm vợ chồng đâu.

Nghĩ thông suốt toàn bộ, Trương Sở Sở không còn kích động giống như trước mà ngược lại cực kỳ bình tĩnh để cho thị vệ kéo xuống. Liều quý phi thấy một màn này thì tươi cười đắc ý trên môi càng nhiều hơn, vui sướng trong mắt nàng ta dường như có thể tràn ra ngoài, nhưng mà nàng ta không biết, Trương Sở Sở bị phế không có nghĩa là nàng ta sẽ được làm hoàng hậu, trái lại có lẽ ngày lành của nàng ta cũng đến đến hết rồi.

“Nếu không nhờ ái phi thì trẫm còn không biết hoàng hậu sẽ ác độc như vậy. Chỉ là năm đó tại sao ái phi lại đi đến tẩm cung của Úc Tĩnh chứ ?” Nam Vũ liếc Liều quý phi một cái, làm như ôn hòa hỏi.

Liều quý phi không nhìn ra sự ngoan độc trong mắt Nam Vũ, lại vẫn nghĩ là Nam Vũ đang khen nàng ta nên không khỏi cười nói dối “Hoàng thượng quá khen, chi là nô tỳ đi chúc mừng đại hôn của Úc Tĩnh thôi.”

“Ồ ? Thật sao ?” Nam Vũ nghe vậy thì trong mắt dần dần lộ ra ác độc nham hiểm, hẳn liếc mắt nhìn Nam Úc Tĩnh mà hỏi “Nam Úc Tĩnh, là như vậy sao ?”

Nam Úc Tĩnh nghe được Nam Vũ nói mà khóe môi treo lên nụ cười như có như không. Nam Vũ khẩn cấp muốn động thủ với Liều quý phi như vậy, là nói hẳn muốn mượn cơ hội này để áp chế thế lực của Liều quý phi và Hoàng hậu trong triều thật tốt hay chỉ muốn trừng phạt Liều quý phi đã tiến thêm một bước đi lôi kéo nàng ?

Mặc kệ Nam Vũ có chú ý gì, cũng không được khản trương. Nam Úc Tĩnh chỉ chú ý đến đó, mà khi này Nam Vũ hỏi nàng cũng ở trong kế hoạch của nàng, coi như nàng tốt bụng giúp Nam Vũ được tính kế một hồi đi.

Khóe môi hơi nhếch lên, giống như không để ý nói “Cũng có thể nói như vậy, Liều quý phi chỉ tới cảnh cáo ta không cần mưu toan tranh giành cái gì cùng Nam Tú Cẩm, thuận tiện cũng cho ta nhìn thư của Lam Cần Du một chút, làm ta không còn chút hy vọng !”

Liều quý phi thật không ngờ Nam Úc Tĩnh sẽ nói như vậy, không phải nàng bảo hợp tác thật tốt với nàng ta sao, giúp nàng vận ngã Hoàng hậu sao ? Tại sao nàng ta lại có thể bị cản ngược lại một cái, chọc ra được chuyện năm đó rồi ? Lại nhìn đáng vẻ của Nam Vũ, rõ ràng là không kinh ngạc Nam Úc Tĩnh sẽ nói như vậy ! Chẳng lẽ Nam Vũ có ý định muốn Nam Úc Tĩnh nói những lời đó ?!

Trong mắt vừa kinh vừa sợ, nàng ta còn chưa kịp phân biệt được thì liền nghe được tiếng thét phẫn nộ của Nam Vũ “Cái gì ?! Còn chuyện này nữa ?! Trẫm lại vẫn nghĩ ngươi hiền lành, thật không ngờ ngươi cùng cái độc phụ Trương Sở Sở kia cũng không khác nhau ! Trẫm thấy ngươi cũng đi lãnh cung cùng bà ta bầu bạn đi !”

“Hoàng thượng, người nghe nô tỳ giải thích !” Liều quý phi vừa nghe Nam Vũ nói muốn đẩy nàng ta vào lãnh cung thì không khỏi vô cùng sốt ruột, nàng vội vàng lên tiếng, nhưng mà Nam Vũ đâu muốn cho nàng ta cơ hội giải thích, chỉ lạnh lùng sai người gọi thị vệ tới kéo Liều quý phi xuống.

Liều quý phi dù có giãy dụa, có liên tiếp cầu xin tha thứ nhưng đáng tiếc cầu xin tha thứ ở hoàng gia vĩnh viễn là điều vô dụng nhất.

Trong hoàng gia, không sẽ vì người cầu xin tha thứ mà mềm lòng, cách duy nhất để cứu mình chính là trở nên cường đại.

Nhìn Liều quý phi hận thù cùng trách cứ nhìn nàng thì Nam Úc Tĩnh chỉ hiện lên ý cười không hề để ý, nàng chỉ nói giúp nàng ta vận ngã Hoàng hậu nhưng không có nói gì về việc giúp nàng ta lên ngôi vị Hoàng hậu, toàn bộ mọi chuyện tất cả là do Liều quý phi gieo gió gặt bão thôi !

Nam Tú Cẩm nhìn Liều quý phi bị giải xuống mà có chút lo lắng, nhưng mà dù sao nàng ta thông minh hơn Nam Dận nhiều, biết hiện tại không phải lúc làm khó dễ Nam Úc Tĩnh, nhưng mà trong lòng lại nhìn không được oán hận Nam Úc Tĩnh.

Mây gút gao nhú chặt lại, nàng đã sớm biết Nam Úc Tĩnh sẽ không có cái gì gọi là tốt bụng cả, nhưng mà mẫu phi lại một lòng nghĩ muốn vận ngã Hoàng hậu nên mới trúng kế của Nam Úc Tĩnh.

Mà Lam Cần Du ngồi bên cạnh Nam Tú Cẩm thì hai tay đều gút gao nắm chặt lại, lông mày nhíu chặt lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Nam Úc Tĩnh, giống như không nhìn thấy Liều quý phi bị kéo đi.

Này nàng vừa nói, thuận tiện liền để cho nàng nhìn thư Lam Cần Du viết cho Nam Tú Cẩm một chút để làm nàng ấy mất hết hy vọng. Nàng nói mất hết hy vọng, cho nên lúc trước sở dĩ nàng thiếu chút nữa chết kỳ thật cũng có nguyên nhân của hẳn, đúng không ?

Nam Úc Tĩnh nhìn hai bên Nam Vũ đã không còn ai, ánh mắt càng thêm lạnh lùng. Nhàn nhạt đảo mắt quan sát sắc mặt của mọi người, lại nhìn về áy náy trên mặt Lam Cần Du, nàng chỉ khẽ liếc qua mà thôi.

Áy náy sao? Đã không còn kịp rồi!

“Úc Tĩnh, lúc trước người có lỗi với người, phụ hoàng cũng đã trừng phạt rồi, người cũng đừng tức giận nữa, mau tiếp thánh chỉ, khôi phục thân phận, được không?” Nam Vũ đối với chuyện Trương Sở Sở cùng Liều quý phi bị nhốt vào lãnh cung không có chút cảm xúc nào, hẳn lập tức nhìn Nam Úc Tĩnh bằng ánh mắt chờ đợi.

Nam Úc Tĩnh nhìn sắc mặt của Nam Vũ, chỉ cảm thấy ghê tởm. Đôi mắt đen chỉ toàn vẻ lạnh lẽo. Những người có lỗi với nàng lúc trước đều đã bị trừng trị sao? Không, người có lỗi với nàng còn rất nhiều, mà biện pháp trừng trị này, cũng quá nhẹ nhàng!

“Bồn toạ đã nói rất rõ ràng rồi. Ưc Tịch công chúa đã chết!” Nam Ưc Tịch không có chút biết ơn nào đối với sự ân cần của Nam Vũ, nàng lạnh lùng bước đến chỗ ngồi của mình, lạnh lùng nói.

Nam Vũ thấy Nam Ưc Tịch không biết đối nhân xử thế, trong lòng cực kỳ giận dữ, nhưng lại nghĩ đến tình cảnh hôm nay, không thể không nén giận, hần tiếp tục cười với Nam Ưc Tịch, “Thôi, Ưc Tịch không muốn trở về hoàng cung, phụ hoàng cũng không ép ngươi. Phụ hoàng cố ý vì ngươi mà xây một toà công chúa phủ, Ưc Tịch có thích hay không?”

“Ồ Doãn phủ rất tốt, ta không cần phủ công chúa!” Nam Ưc Tịch lại lạnh lẽo nói lời cự tuyệt, không giữ lại chút tình cảm nào.

Những đại thần ở đây không khỏi nhìn Nam Ưc Tịch với ánh mắt khác xưa, dám nói chuyện như vậy với Hoàng thượng, Ưc Tịch công chúa chính là người đầu tiên. Nhưng mọi người cũng đã cảm nhận được những lời của Ưc Tịch công chúa nói ra như lẽ thường, giống như đáng nhẽ ra nàng phải cao cao tại thượng như vậy mới phải.

Nam Vũ bị người khác si nhục hai lần, vẫn không nổi giận, hần liếc qua Hạ Văn Cừ với Gia Luật Linh, cười hỏi, “Nếu thích ở Doãn phủ, dù sao cũng không thể ở lâu được. Phụ hoàng không thể không cho ngươi rời khỏi Nam Hải, nhưng mà thân phận nữ nhân, không biết Ưc Tịch đã suy xét hôn sự đến chỗ nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nàng lại muốn gả cho hần? !

Ngón tay của Nam Ưc Tịnh trắng nõn như ngọc, ly rượu lưu ly nắm trong tay, càng làm nổi bật ngón tay mảnh khảnh trắng muốt của nàng, nàng đưa ly rượu lại gần bên môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, xinh đẹp cùng ưu nhã không tả được. Nghe vấn đề của Nam Vũ, nàng chỉ hơi giương con mắt, ánh mắt thờ ơ lười biếng, đáp, “Ta đã suy xét kỹ.”

Những lời này của Nam Ưc Tịnh, khiến tất cả mọi người ở đây nín thở.

Trong mắt Nam Vũ lóe lên mừng rỡ, chỉ cần Nam Ưc Tịnh chịu gả, mặc kệ là gả cho Gia Luật Linh hay gả cho Hạ Văn Cừ, đều mang đến cho Nam Hải ngoại viện cường đại, như vậy Nam Hải sẽ không e ngại Đông Lâm nữa.

Ánh mắt của Gia Luật Linh khẽ ngưng trệ, đôi môi mỏng luôn抿 thật chặt càng chặt hơn, ngón tay cầm ly rượu lộ ra các đốt xương hơi trắng bệch, đương nhiên rất khản trương đối với câu nói kế tiếp của Nam Ưc Tịnh.

Hạ Văn Cừ vẫn lười biếng tựa vào trên giường êm, bày ra khuôn mặt tà mị, khóe môi vẫn treo nụ cười bất cần đời như cũ, chỉ là đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm Nam Ưc Tịnh.

Lam Cẩn Du khổ sở nhíu mày, cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Nàng phải gả sao? Chỉ có khi nàng gả đi, vinh hoa phú quý của hần mới có thể được bảo toàn, nhưng tại sao khi nghe nàng nói nàng đã suy xét kỹ, trong lòng của hần lại có chút mất mát cùng không muốn đây?

Nam Khởi cùng Nam Hương Vận nhìn Nam Ưc Tịnh, Nam Hương Vận thấy, Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh đều là nhân trung long phượng, mà còn thâm tình như vậy với Nam Ưc Tịnh, Nam Ưc Tịnh có thể gả cho một người trong bọn họ, rời khỏi Nam Hải thương tâm này, cũng là chuyện tốt. Mà Nam Khởi mặc dù từng hữu tình với Nam Ưc Tịnh, nhưng sau khi biết thân phận của Nam Ưc Tịnh, hần biết phần ân tình này không nên có, vì vậy hần chỉ có thể ép buộc mình lấy thân phận em trai chúc phúc Nam Ưc Tịnh.

Doãn Lưu Quang đang vòn ly rượu trong tay cũng khẽ dừng lại, một đôi mắt dịu dàng giống như phủ lên một tầng ẩm ướt, nhìn không thấu tình cảm trong mắt hần, nhưng là chân mày nhíu lại thật chặt nhũ của hần, có thể nhìn ra hần đang rối rắm cùng mâu thuẫn, mà Doãn Lưu Nguyệt ngồi ở đối diện thấy vẻ mặt Doãn Lưu Quang như vậy, trong mắt tia oán hận trong mắt càng hiện rõ hơn.

Chỉ là lời kế tiếp của Nam Ưc Tịnh vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, nàng nói từ từ, ánh mắt kiên định, từng chữ vang dội đại diện, “Ta quyết định gả cho Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm, Nạp Lan Thần Dật.”

Gả cho Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm Nạp Lan Thần Dật sao? ! Đừng nói bây giờ chiến sự Nam Hải và Đông Lâm hết sức căng thẳng, căn bản là không thể kết thân, hơn nữa Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm Nạp Lan Thần Dật chính là hoàng tử Đông Lâm nổi danh oắt con vô dụng, trời sanh thân thể yếu đuối, không thể tập võ, hơn nữa năm mười tuổi đột nhiên bị câm.

Nam Ưc Tịnh chính là công chúa nữ nhi của hoàng hậu Nam Hải, là mọi mọi ruột của thái tử đương triều, vừa là Cung chủ Ma Cung, thân phận hiển hách, cộng thêm nàng khuynh quốc khuynh thành, lại có tài tình tuyệt diệu, trong thiên hạ to lớn này, nàng muốn gả cho ai mà không được? Mà nàng lại muốn gả cho một hoàng tử cảm thân thể yếu đuối lại không có quyền d[đ]l[đ] quyền thế sao? !

Vương gia Tây Nhạc Linh và thái tử Bắc Mạc đều là Nhân Trung Long Phượng, là lang quân như ý mà bao nhiêu thiếu nữ tha thiết ước mơ, mà còn một lòng một dạ với Nam Ưc Tịnh, còn tự mình đi thú làm chính phi, Nam Ưc Tịnh còn không muốn gả, hôm nay lại quyết định gả cho Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Nghe lời nói của Nam Ưc Tịnh, đôi mắt hẹp dài đào hoa của Hạ Văn Cừ từ từ nheo lại, nhớ tới hôm đó thấy Nam Ưc Tịnh ở cùng với Lạc Huyền Lăng, chẳng lẽ là vì nàng động tâm với Nạp Lan Thần Dật, vì vậy mới cực kỳ thân thiết với Lạc Huyền Lăng? Hay là nàng vì yêu Lạc Huyền Lăng, mới có ý mượn cố gả đến Đông Lâm? !

Đương nhiên trong lòng Gia Luật Lĩnh cũng có nghi ngờ như vậy. Nam Úc Tịnh vẫn không chịu tiếp nhận hấn, cũng không chịu tiếp nhận Hạ Văn Cử, chẳng lẽ là bởi vì trong lòng nàng đã sớm có người khác? Thế nhưng Nạp Lan Thần Dật không chỉ có thân thể yếu đuối, hơn nữa miệng còn không thể nói, hấn là hoàng tử phế vật vẫn vô thông không quyền không thế, nếu Nam Úc Tịnh gả cho một tên hoàng tử phế vật như vậy, sẽ có hạnh phúc sao?

Những người khác cũng hết sức kinh ngạc với quyết định của Nam Úc Tịnh, nhất là Doãn Lưu Quang. Bởi vì chuyện của Nam Úc Tịnh và Lạc Huyền Lăng hấn đã biết, Nam Úc Tịnh thích Lạc Huyền Lăng mới đúng, vì sao lại quyết định gả cho Nạp Lan Thần Dật, mới vừa rồi Liễu quý phi còn nói tới, vào bốn năm trước Nạp Lan Thần Dật đã gửi thư cầu hôn cho Nam Hải, chẳng lẽ nói giữa Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh đã trải qua chuyện gì sao?

“Úc Tịnh! Hôn nhân là chuyện lớn không phải là trò đùa! Nạp Lan Thần Dật này thân thể yếu đuối lại không thể nói chuyện, ở Đông Lâm cũng không nhận nhiều sủng ái, nếu như ngươi gả cho hấn sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ nha!” Nam Vũ nghe lời nói của Nam Úc Tịnh, bộ dáng nóng nảy thay Nam Úc Tịnh, trong lòng tính toán thật nhanh, nếu Nam Úc Tịnh gả đến Đông Lâm, có lẽ có thể trực tiếp ngăn cản Đông Lâm động thủ với Nam Hải, nhưng muốn gả cũng không nên gả cho Nạp Lan Thần Dật, mà nên gả cho Nạp Lan Nhược Phong mới đúng nha!

Nam Úc Tịnh thấy Nam Vũ giả mù sa mưa ân cần, thờ ơ liếc hấn một cái, bên trong con ngươi đen nhánh dần dần bùng sáng, giống như hoa tươi nở rộ đầy khắp núi đồi, mang theo sắc thái cực nóng, môi của nàng cũng khẽ cười, như có hạnh phúc ở khóe môi tràn ra, “Ta muốn gả hấn. Nếu thật là tự mình chuốc lấy cực khổ, khổ này ta cũng nhận.”

Coi như Nạp Lan Thần Dật thật sự là người thân thể yếu đuối không thể nói chuyện, nàng cũng muốn gả. Huống chi nàng biết, hấn không phải như vậy, hấn kinh thái tuyệt diệu, phong hoa tuyệt đại cỡ nào. Coi như gả cho hấn thật sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ, nàng cũng không để ý. Huống chi nàng biết, hấn tuyệt đối sẽ không muốn nàng bị chút uất ức cùng khổ sở nào.

“Úc Tịnh, thiên hạ này nam nhi tốt còn nhiều mà, ngươi cần gì phải gả cho Nạp Lan Thần Dật? Huống chi hôm nay thế cục Đông Lâm và Nam Hải vô cùng khốn trương, coi như ngươi muốn gả, Đông Lâm cũng chưa chắc nguyện ý kết thân!” Nam Vũ nghe Nam Úc Tịnh nói, chân mày chau càng chặt hơn, đáng về ý vị sâu xa, nóng nảy khuyên nhủ.

Nam Vũ suy nghĩ cho Nam Úc Tịnh, thật ra thì cũng đang tính toán, coi như hấn gả Nam Úc Tịnh đến Đông Lâm đi nữa, Đông Lâm cũng chưa chắc đồng ý hòa thân, nếu Đông Lâm cự tuyệt hòa thân, vậy là hấn sẽ bỏ qua ủng hộ của Tây Nhạc và Bắc Mạc, vậy sẽ thua lỗ lớn nha?

“Hoàng thượng, Thiếu chủ Lạc gia Đông Lâm tới, đang cầu kiến ngoài điện.” Giọng nói cứng rắn của Nam Vũ mới vừa vang lên, một tiểu thái giám liền vội vàng đi vào thông báo.

Lông mày Hạ Văn Cử hơi nhíu lại, trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ. Ban đầu Nam Úc Tịnh định ra kỳ hạn bảy ngày, chính là vì hôm nay sao? Nàng vì chờ Nạp Lan Thần Dật viết thư cầu hôn sao? Nhưng bây giờ thế cục Đông Lâm và Nam Hải gắt gao như vậy, Nạp Lan Thần Dật làm sao thuyết phục được Hoàng đế Đông Lâm viết thư cầu hôn đây?

Như vậy Nạp Lan Thần Dật không hề đơn giản giống lời đồn đãi. Nếu Nạp Lan Thần Dật thật như lời đồn đãi cái gì cũng không có, Nam Úc Tịnh sao lại nguyện ý gả cho hấn đây? Hấn ngược lại rất tò mò hình dáng của người làm cho Nam Úc Tịnh khuynh tâm muốn gả đi!

Nam Vũ nghe tiểu thái giám hồi báo, cũng nhíu mày, như rơi vào trong sương mù. Hôm nay chiến sự của Đông Lâm và Nam Hải đã hết sức căng thẳng, lúc này Lạc Huyền Lăng một thân một mình chạy đến để đồ Nam Hải, là vì cái gì? Chẳng lẽ không sợ hấn bắt giam hấn ta sao?

Khóa mày, phát tay với tiểu thái giám, uy nghiêm nói, “Mau mời Lạc thiếu chủ tới đây.”

Khi Lạc Huyền Lăng mặc áo bào trắng xuất hiện trong đại điện, ánh mắt của mọi người đều không tự giác bị hấn hấp dẫn. Áo bào trắng thuần khiết, không nhiễm tạp chất, sợi tuyến thêu Hoa Mẫu Đơn màu bạc tinh xảo vô cùng, khiến cho hấn vốn đã phiêu dật càng thêm cao quý ung dung.

Hấn đi tới từng bước một đón ánh mắt của mọi người, không có nửa phần khó chịu, mỗi một bước tựa như có thể tách ra một đóa hoa sen màu trắng, giống như tất cả quang hoa cũng hội tụ đến trên người của hấn.

Hoa quang quanh quần người hấn quá mức chói mắt, khiến tất cả mọi người sợ hãi than cho phong hoa tuyệt đại của hấn, mà không có người nào chú ý dung mạo bình thường của hấn.

“Lạc Huyền Lăng tham kiến Hoàng đế Nam Hải.” Lạc Huyền Lăng bình tĩnh đứng dưới bậc thang, một thân khí độ cao quý tự nhiên, dưới ánh mắt chú ý của mọi người nghiêng người, trông mắt của hấn đen nhánh trầm tĩnh, giống như lắng đọng vô số trí tuệ, cứng rắn khiến dung mạo bình thường của hấn càng thêm chói mắt.

Nam Vũ thấy Lạc Huyền Lăng, trên mặt nâng lên nụ cười đối trá vô cùng, vẻ mặt ôn hòa hỏi, “Lạc thiếu chủ không ngại ngần dặm đi tới Nam Hải ta, là vì chuyện gì?”

“Hỏi Hoàng đế Nam Hải, Huyền Lăng là vì chuyện kết thân của Đông Lâm cùng Nam Hải mà đến. Thập Nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Dật nước ta cầu hôn Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc làm chánh phi.” Lạc Huyền Lăng không chút hoang mang trả lời vấn đề của Nam Vũ, con mắt hấn sắc thâm thúy, không nhìn ra tâm tình, tay trắng nõn như ngọc cầm một phần văn điệp, nhẹ nhàng nói, “Đây là quốc thư của hoàng đế nước ta.”

Tiểu thái giám nhận quốc thư từ trong tay Lạc Huyền Lăng giao cho Nam Vũ, Nam Vũ cầm quốc thư xác nhận là đúng là sớ thư của Hoàng đế Đông Lâm, trong mắt không khỏi lướt qua một tia kinh ngạc, hấn hơi kinh ngạc ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh, từ khi Nam Úc Tịnh lấy thân phận Cung chủ Ma Cung xuất hiện tới nay căn bản là chưa từng có chút nào liên lạc nào với Nạp Lan Thần Dật, vậy tại sao Nạp Lan Thần Dật lại cầu hôn nàng?

Mà thế cục của Đông Lâm và Nam Hải bây giờ khốn trương như thế, Nạp Lan Thần Dật là một tên hoàng tử phế vật lại có năng lực thuyết phục hoàng đế Đông Lâm viết thư cầu hôn Nam Úc Tịnh, hơn nữa lại do Thiếu chủ Lạc gia Đông Lâm Lạc Huyền Lăng tự mình đưa thư? !

Giờ phút này toàn bộ tâm tình của Nam Úc Tịnh đều tập trung trên người Lạc Huyền Lăng, cũng chính là trên người Nạp Lan Thần Dật. Mặc dù mới chưa gặp nhau mấy ngày, nhưng giống như đã rất lâu chưa gặp nhau, năng khắc chế cảm xúc trong lòng mình, tận lực bình thản dời tầm mắt đi, ngược mắt, nhìn Nam Vũ.

“Không biết Hoàng đế Nam Hải cảm thấy như thế nào?” Lạc Huyền Lăng thanh nhã như ngọc đứng thẳng, đôi ngươi hàm chứa thâm thúy không thể nhận ra, bình tĩnh nhìn Nam Vũ, tuy là câu hỏi, nhưng lại không có chút nào gấp gáp và lo lắng.

Thấy quốc thư, Nam Vũ tất nhiên sẽ do dự. Bởi vì Nạp Lan Thần Dật không phải là hoàng tử được cưng chiều, mà chỉ là một hoàng tử cảm không được sủng ái. Hắn đương nhiên không lo lắng cho Nam Úc Tĩnh gả đi có thể hạnh phúc hay không, mà là lo lắng Nam Úc Tĩnh gả đi có thể ngăn cản Đông Lâm chiến tranh với Nam Hải hay không.

Đối với Nam Vũ người vì tư lợi của bản thân mà nói, hắn chỉ lo lắng chuyện này có lợi hay không, cũng không cần sự đồng ý của người trong cuộc.

“Dĩ nhiên Nam Hải vô cùng nguyện ý kết thân với Đông Lâm. Chỉ là trầm thiếu Úc Tĩnh rất nhiều, nhưng Thập Nhất hoàng tử thân thể yếu đuối lại không thể nói chuyện, trầm thật sự không đành lòng muốn Úc Tĩnh gả cho hắn nha. Trầm nghe nói thái tử quý quốc Nạp Lan Nhượng Phong cũng chưa hôn phối, Úc Tĩnh có thể gả cho thái tử quý quốc, trầm cũng yên lòng!” Nam Vũ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy bất Nam Úc Tĩnh gả cho Nạp Lan Nhượng Phong vẫn thỏa đáng hơn, vì vậy giả bộ làm người phụ thân thương con, nói với Lạc Huyền Lăng.

Nghe Nam Vũ nói, trong mắt Nam Úc Tĩnh chẳng những không có chút nào cảm động, ngược lại chứa tràn đầy châm chọc. Lúc nào thì Nam Vũ quan tâm nàng như vậy? Tuy nói là lo lắng cho nàng, thật ra thì còn không phải là lo lắng nàng gả cho Nạp Lan Thần Dật có thể bảo đảm Đông Lâm không ra tay với Nam Hải không?

Bộ dạng giả mù sa mưa ân cần của hắn so với bộ dáng thờ ơ lúc trước của hắn càng khiến nàng cảm thấy buồn nôn hơn. Thậm chí ngay cả mặt mũi của hắn nàng cũng không muốn nhìn nhiều. Hắn cho là như vậy liền có thể vờ hỏi những tổn thương nàng phải chịu đựng sao? Trải qua lửa gát cùng phản bội như vậy, hắn cho là bộ mặt giả tạo của hắn vẫn có thể lừa gạt nàng sao? !

Mà Lạc Huyền Lăng nghe Nam Vũ nói như vậy, trong con ngươi đen tuyền cũng thoáng qua một tia lạnh lùng. Nam Vũ này coi Úc Tĩnh là quân cờ sao? Muốn lấy hôn sự của Úc Tĩnh để đổi lấy an bình cùng cơ hội chuyển mình cho Nam Hải sao? ! Thiên hạ này lại có phụ mẫu ác độc như vậy! Úc Tĩnh của hắn thật là đáng thương!

“Thần phận Cung chủ Ma Cung của Quỳnh Lạc, không cần Huyền Lăng nói rõ. Thập Nhất hoàng tử nước ta ngay từ bốn năm trước đã viết thư cầu hôn gửi đến, trong thời gian bốn năm này, vẫn luôn sát son chờ đợi, Huyền Lăng tin tưởng Quỳnh Lạc cô nương gả cho Thập Nhất hoàng tử nước ta, nhất định có thể hạnh phúc.” Lạc Huyền Lăng thu lại lạnh lùng chợt lóe lên trong mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, nói trôi chảy.

Tình cảm của hắn dành cho Nam Úc Tĩnh, chưa bao giờ thay đổi. Hắn tin tưởng hắn nhất định có thể khiến nàng hạnh phúc. Hắn sẽ dâng cho nàng những thứ tốt nhất trong thiên hạ, hắn sẽ tận lực cung chiều nàng, không tiếp tục để nàng chịu chút uất ức nào. Mặc kệ nàng là Quỳnh Lạc hay là Nam Úc Tĩnh, mặc kệ nàng thiện lương hay tàn nhẫn, nàng vẫn là nữ tử hắn yêu duy nhất.

Nam Vũ nghe lời nói của Lạc Huyền Lăng, nhủ mảy, mặt nhăn nhó. Hắn mới không quan tâm Nạp Lan Thần Dật có phải một tâm chân tình với Nam Úc Tĩnh hay không, hắn chỉ lo lắng thế cục Nam Hải mà thôi, nhưng hắn lại không dám quả đáng đắc tội Lạc Huyền Lăng, dù sao Lạc Huyền Lăng lợi hại như thế nào Tứ Quốc đều biết.

Nam Úc Tĩnh thấy Nam Vũ rối rắm, không khỏi cảm thấy buồn cười. Lòng mi thật dài nhẹ nhàng kích động, đáy mắt thoáng qua một tia hận ý diêm dúa lờ lợ, khóe môi nâng lên nụ cười, từ từ nói, “Hôn sự này, ta đồng ý rồi.”

“Úc Tĩnh! Ngươi. . .” Nam Vũ nghe Nam Úc Tĩnh nói, vội vàng nhìn về phía Nam Úc Tĩnh, hắn đang suy nghĩ phải dịu dàng một chút khiến Lạc Huyền Lăng thay đổi chủ ý, khiến Nam Úc Tĩnh gả cho Nạp Lan Nhượng Phong, không nghĩ tới Nam Úc Tĩnh lại mở miệng đáp ứng hôn sự, đương nhiên hắn hơi không vui.

Nam Úc Tĩnh nghe Nam Vũ nói, nhíu lông mày, châm chọc nhìn Nam Vũ, giống như kinh ngạc hỏi, “Không phải Hoàng thượng luôn nói vì tốt cho ta, muốn đền bù ta sao? Như vậy, hôn sự của ta, ta muốn tự mình làm chủ!”

“Úc Tĩnh, ngươi quá thật thà rồi! Nạp Lan Thần Dật đối với ngươi tốt thì thế nào, đối với ngươi tốt chưa chắc có thể cho ngươi hạnh phúc!” Nam Vũ nghe Nam Úc Tĩnh nói, giả bộ vội vàng lo lắng, nói với Nam Úc Tĩnh.

Đúng vậy. Thật sự nàng quá thật thà, cho nên mới bị hắn và Trương Sở Sở che mắt nhiều năm như vậy, vẫn vui vẻ chịu đựng bị bọn họ lợi dụng, khiến nàng đến lúc gần chết mới nhận ra bộ mặt của họ. So sánh với những thứ danh lợi cùng quyền thế kia, mới là thứ mà nàng coi trọng.

“Đối với ta mà nói, người tốt với ta, như vậy đủ rồi. Ta tin tưởng Nạp Lan Thần Dật có thể khiến ta hạnh phúc, hạnh phúc của ta, cũng chỉ có hắn có thể cho!” Con ngươi Nam Úc Tĩnh như có như không lướt qua khuôn mặt Lạc Huyền Lăng, mà một đôi mắt đen của Lạc Huyền Lăng cũng mang dịu dàng, lướt qua gò má của Nam Úc Tĩnh.

Lạc Huyền Lăng đưa lưng về phía mọi người, ánh mắt dịu dàng và cung chiều của hắn dành cho Nam Úc Tĩnh người khác không nhìn thấy, nhưng Doãn Lưu Quang ngồi ở bên cạnh Nam Úc Tĩnh nhìn rõ vô cùng. Lạc Huyền Lăng rất yêu Nam Úc Tĩnh, nếu không phải rất yêu Nam Úc Tĩnh, sao lại dùng ánh mắt cung chiều nhìn nàng?

Mà lúc Nam Úc Tĩnh nói lời tình chân ý thiết kia, người nàng nhìn cũng là Lạc Huyền Lăng, giữa Lạc Huyền Lăng và Nạp Lan Thần Dật rốt cuộc có mối quan hệ gì? ! Một suy nghĩ không thể tin nổi sinh ra trong lòng Doãn Lưu Quang, chẳng lẽ nói hoàng tử cảm thân thể yếu đuối mà bên ngoài đồn cùng “Mạch thượng nhân như ngọc, thể công tử vô song” vô song công tử Lạc Huyền Lăng là cùng một người sao? !

Cái ý nghĩ bất khả tư nghị (không thể tin được) này khiến cả người Doãn Lưu Quang chấn động, nếu là như vậy, Nạp Lan Thần Dật này là một người không đơn giản cỡ nào. Thế cục Đông Lâm cực kỳ phức tạp, thái tử cùng Tứ hoàng tử địa vị ngang nhau, nội bộ triều đình cũng rất loạn, tuy nhiên không ai chú ý tới Nạp Lan Thần Dật này, nếu quả như hắn nghĩ, như vậy Nạp Lan Thần Dật giấu tài, âm mưu bá chủ sợ là không chỉ mình Đông Lâm thôi!

“Câm miệng! Trầm không đồng ý ngươi gả cho Nạp Lan Thần Dật, nếu như ngươi thật muốn gả đến Đông Lâm, vậy cũng chỉ có thể gả cho Nạp Lan Nhượng Phong!” Nam Vũ nghe Nam Úc Tĩnh nói, không khỏi thô lỗ cắt đứt nàng, bộ dáng muốn làm chủ thay Nam Úc Tĩnh.

Nam Ưc Tịnh nghe vậy, đẩy mắt giễu cợt, nằng chậm rãi giương mắt, con mắt tối đen thâm trầm giống như ngâm trong đáy hồ Bàn Thạch, mang theo khí thế khó nói thâm thúy cùng quyết tuyệt, mở miệng cười khê, nói, “Không đồng ý sao? ! Ngươi làm thật sự cho rằng, hôn sự của ta, ngươi có thể làm chủ được sao?”

Nam Vũ nghe Nam Ưc Tịnh nói, không khỏi cả kinh. Hắn cực kỳ rõ ràng tính khí của Nam Ưc Tịnh, nếu hắn chọc giận Nam Ưc Tịnh, nhất định sẽ không có kết quả tốt. Nếu hắn không đồng ý Nam Ưc Tịnh gả cho Nạp Lan Thần Dật, chỉ sợ Nam Ưc Tịnh vẫn sẽ gả, đến lúc đó hắn không chỉ mất đi lợi thế của Nam Ưc Tịnh, hơn nữa đắc tội Đông Lâm, còn không bằng thuận nước đẩy thuyền, coi như Nạp Lan Thần Dật ở Đông Lâm địa vị không cao, nhưng ít ra cũng là hoàng tử, bây giờ Nam Ưc Tịnh gả đi, Đông Lâm cũng không thể lập tức ra tay với Nam Hải.

Nghĩ tới đây, Nam Vũ liền lộ ra nụ cười giả mù sa mưa, nói với Nam Ưc Tịnh, “Phụ hoàng cũng là lo lắng cho ngươi, nếu ngươi muốn gả cho Nạp Lan Thần Dật, vậy thì gả đi!”

“Nếu Hoàng đế Nam Hải đã đồng ý hôn sự, Huyền Lăng liền trở về phục mệnh.” Lạc Huyền Lăng nghe Nam Vũ đồng ý, không chút nào chần chờ nói, giọng điệu của hắn nghe ôn hòa khiêm tốn, tuy nhiên cổ tình có một loại cao cao tại thượng cùng chẳng thèm ngó tới.

Nam Vũ đối với khí độ cao cao tại thượng cùng khí thế bề ngễ thiên hạ trên người của Lạc Huyền Lăng cực kỳ bất mãn, nhưng hắn cẩn thận đi quan sát Lạc Huyền Lăng, hắn ôn hòa khiêm tốn đứng thẳng như vậy, không có chút nào ngạo mạn cùng vô lễ, vô song công tử này, thật không phải là một nhân vật đơn giản, chỉ bằng việc Nạp Lan Thần Dật có thể khiến Lạc Huyền Lăng đưa thư tới, có lẽ khiến Nam Ưc Tịnh gả cho Nạp Lan Thần Dật, ngược lại cũng là một quyết định sáng suốt.

Cho đến khi bóng dáng màu trắng của Lạc Huyền Lăng biến mất ở đại điện, hình như mọi người mới hết kinh ngạc.

Nam Ưc Tịnh thế nhưng thật muốn gả cho Nạp Lan Thần Dật! Ưc Tịnh công chúa cư nhiên thật muốn gả cho hoàng tử cảm thân thể yếu đuối! Tất cả mọi người đều không thể tin được. Vì sao Nam Ưc Tịnh lại không cần nhân trung long phượng như Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ, cổ tình muốn gả cho một hoàng tử cảm đây?

Bên ngoài đồn đại dung mạo của Nạp Lan Thần Dật xuất chúng, chính là Đông Lâm đệ nhất mỹ nam tử, nhưng dù sao thân thể của hắn cũng yếu đuối, lại không thể nói chuyện, bộ dáng đẹp mắt có ích lợi gì? !

Nam Khởi cùng Nam Hương Vân cũng cực kỳ không hiểu nhìn Nam Ưc Tịnh, không hiểu Nam Ưc Tịnh tại sao không chịu gả cho Gia Luật Linh hay Hạ Văn Cừ, ngược lại muốn gả cho Nạp Lan Thần Dật, nhưng khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Nam Ưc Tịnh, bọn họ liền cảm thấy, chỉ cần Ưc Tịnh cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi. Nếu nàng lựa chọn như vậy, nhất định có đạo lý của nàng.

“Nếu Ưc Tịnh đã ra lựa chọn, bốn điện hạ cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi. Chỉ là ta muốn biết, đến tốt cùng Nạp Lan Thần Dật có điểm nào khiến ngươi nguyện ý gả cho hắn?” Hạ Văn Cừ nhìn Nam Ưc Tịnh, trong mắt mang theo cổ chấp, hình như nhất định phải biết đáp án mới chịu. Mà Gia Luật Linh cũng nhìn Nam Ưc Tịnh.

Nam Ưc Tịnh nhú mày, xem ra không cho bọn họ sáng tỏ, sợ là bọn họ sẽ không chết tâm.

“Ta từng thay Nam Dân đến Đông Lâm làm con tin, các vị cũng đã biết.” Trong mắt Nam Ưc Tịnh che lên một tầng khói cát nhàn nhạt, giống như thấy được một năm đó, thật ra thì từ khi đó, đôi mắt của Nạp Lan Thần Dật đã khắc sâu trong đáy lòng của nàng rồi sao? Chỉ là nàng còn cổ chấp không muốn thừa nhận.

Ánh mắt Hạ Văn Cừ hơi chao đảo, thì ra là từ khi đó, bọn họ đã biết nhau. So với Nạp Lan Thần Dật, hắn rất chậm.

Nhưng điều này cũng không phải là lỗi của hắn! Nếu trời cao chịu cho hắn gặp Nam Ưc Tịnh sớm một chút, hắn nhất định sẽ dụng hết mọi lực đối tốt với nàng. Nhưng nàng lại gặp Nạp Lan Thần Dật trước, chính là đoạn thời gian ở Đông Lâm kia, liền khiến nàng nguyện ý gả cho Nạp Lan Thần Dật sao?

Không! Nàng là nữ nhân đầu tiên đi vào trong lòng hắn, cũng là duy nhất. Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha nàng, cho dù nàng sẽ phải gả cho Nạp Lan Thần Dật, hắn cũng không buông tha. Hơn nữa, hắn cũng không đồng ý nàng gả cho Nạp Lan Thần Dật!

Trong mắt Gia Luật Linh cũng thoáng qua một tia khổ sở, chỉ là so sánh với cổ chấp của Hạ Văn Cừ, trong mắt hắn cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Từ khi đó, Nạp Lan Thần Dật đã đi vào trong lòng của nàng sao? Dù sao đi nữa thì hắn quá chậm, cho nên mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, cũng không có cách nào thay thế vị trí của Nạp Lan Thần Dật trong lòng nàng. Nếu đây là lựa chọn của nàng, hắn liền thành toàn cho nàng, nhưng nếu có một ngày, nàng sống không hạnh phúc, như vậy, hắn sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước tiếp nạp nàng.

Nam Ưc Tịnh thu hết mọi phản ứng của Hạ Văn Cừ và Gia Luật Linh vào trong mắt, nhưng nàng chỉ cần nàng nghĩ tới Nạp Lan Thần Dật, khoe môi nàng liền chậm rãi nở nụ cười ôn nhu, ngay cả con ngươi thâm trầm trước sau như một cũng giống như ngập tràn ánh sáng, giọng nói dề dặt của nàng vang lên, “Năm năm làm con tin ở Đông Lâm, nếu không có hắn, ta thật sự không biết có thể chịu đựng được hay không. Chỉ là lúc đó còn tấm bé, cũng không biết tình cảm của mình, sau khi trở lại Nam Hải, liền ép buộc mình quên mất tất cả ở Đông Lâm.”

Tình cảm sao? Lam Căn Du nghe mấy chữ này, trong mắt lướt qua một tia đau đớn cùng tức giận. Người nàng yêu rõ ràng là hắn, tại sao lại biến thành Nạp Lan Thần Dật! Nếu như nàng gả cho Gia Luật Linh hoặc là Hạ Văn Cừ, hắn còn có thể chịu đựng, nhưng bây giờ nàng lại lựa chọn gả cho Nạp Lan Thần Dật, hoàng tử cảm đó? ! Cái này bảo hắn làm sao chịu được!

“Chân giấu tất cả ở Đông Lâm xuống đáy lòng, tưởng rằng sẽ mở ra một cuộc sống mới. Chỉ là, số mạng trên người, ta thiếu chút nữa chết oan. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đây chính là ý trời, là trời cao ân tứ với ta. Khiến ta thấy rõ ràng tâm của mình, thấy rõ ràng rốt cuộc ai là chân tình là ai giả vờ!” Nam Ưc Tịnh nhìn chăm chọc về phía Lam Căn Du.

Lúc đó nàng không phân rõ tình cảm trong lòng đối với Nạp Lan Thần Dật, nỗ lực dần xuống đáy lòng. Khi đó, nàng cũng thật tâm muốn gả cho Lam Căn Du, muốn nắm tay hắn trôi qua đời này, chỉ là trời cao thấy rõ Lam Căn Du là dạng người gì, cũng cho nàng thấy rõ thân nhân là dạng người gì.

Lam Căn Du nghe Nam Ưc Tịnh nói như vậy, thấy ánh mắt chăm chọc mang theo hận ý của Nam Ưc Tịnh, đáy lòng hung hăng đau nhói. Thấy rõ ràng rốt cuộc ai

là chân tình ai là giả vờ sao? Chẳng lẽ nàng cứ như vậy liến kềnh định, hần không thương nàng sao? Thấy rõ ràng tâm của mình sao? Chẳng lẽ người trong lòng nàng, chính là Nạp Lan Thần Dật sao? !

Nam Tú Cầm nghe vậy, lại thấy Lam Cẩn Du nắm tay thật chặt, trong mắt mang theo nồng nặc hận ý cùng không cam lòng, không nhịn được mở miệng nhỏ giọng chầm chọc nói, “Sao Cẩn Du lại run lợm hại như vậy, chẳng lẽ nghe Nam Úc Tịnh nói vậy tâm ý không chịu nổi sao? Ta đã sớm nói cho chàng biết, cỗi đời này người yêu chàng nhất, chỉ có ta!”

Lam Cẩn Du nghe Nam Tú Cầm nói, đáy mắt lướt qua một tia hận ý, lạnh lùng nhìn Nam Tú Cầm một cái. Nếu không phải bởi vì Nam Tú Cầm, Nam Úc Tịnh làm sao sẽ hiểu lầm hần, làm sao sẽ không còn hy vọng, làm sao sẽ bị Trương Sở Sở rót rượu độc, sao lại yêu người khác đây? !

Đều là do Nam Tú Cầm! Có lẽ hần không nên cười Nam Tú Cầm. Cho đến giờ phút này, cho đến khi nghe Nam Úc Tịnh dịu dàng vô cùng nói nàng yêu một người nam nhân khác, hần mới phát hiện, thì ra Nam Úc Tịnh đối với hần mà nói quan trọng như thế nào, hần đột nhiên có ý nghĩ kích động, muốn vứt bỏ tất cả mang Nam Úc Tịnh trở về!

Quyền thế và danh lợi mà hần đeo đuổi đời này, nhưng tại sao đến bây giờ, hần mới phát hiện, quyền thế và danh lợi đều không quan trọng như vậy. Nếu không có Nam Úc Tịnh, nếu như không có nàng, coi như hần thật sự có quyền thế vô biên cùng danh lợi thì có ích lợi gì đây? Những năm gần đây, hần không có chút nào vui vẻ!

Mỗi thời mỗi khắc đều lo lắng cho quyền thế và địa vị của mình sẽ chịu dao động, vì tiến một bước cũng cố địa vị của mình, hần nhất định phải nịnh nọt, nhất định phải nhẫn nhịn Nam Tú Cầm, mỗi ngày phải cùng nữ nhân mình không thương nâng khay ngang mày (vợ chồng tôn trọng lẫn nhau)!

Bên tai đột nhiên vang lên lời nói ban đầu Nam Úc Tịnh nói với hần, nàng nói, Cẩn Du, về sau ta gả cho người, chúng ta cũng không cần ở đại viện rất xa hoa, chỉ cần một gian có đình viện, chúng ta có thể ở trong sân trồng chút hoa cỏ, thường ngày có thể ngâm thi tác đối, khảy đàn đánh cờ.

Ban đầu hần cảm thấy Nam Úc Tịnh quá ngây thơ, cuộc sống bình thản như vậy làm sao so với quyền thế vô biên cùng danh lợi đây? Cho nên hần chỉ cười đồng ý, bên trong bóng tối lui tui cùng Nam Tú Cầm, hi vọng thông qua Nam Tú Cầm khiến cho hần thăng chức cao vọng trọng.

Bây giờ hần đã là Hữu Tướng dưới một người trên vạn người, có quyền thế vô biên cùng danh lợi, thế nhưng hần lại bắt đầu hoài niệm tới cuộc sống yên tĩnh mà ban đầu Nam Úc Tịnh đã nói với hần.

Thấy đau đớn cùng giãy giụa trong mắt Lam Cẩn Du, khỏe môi Nam Úc Tịnh như có như không nở nụ cười. Lam Cẩn Du cũng cảm thấy hối hận sao, hần cũng cảm thấy đau đớn sao? Hần không biết ban đầu khi nàng nhìn thấy lá thư này, trong lòng tuyệt vọng cỡ nào, từng câu từng chữ đều đẩy nàng vào vô biên vực sâu!

“Úc Tịnh, mặc kệ người ra quyết định gì, chỉ cần người cảm thấy vui vẻ là được rồi. Bên ngoài đồn thổi Nạp Lan Thần Dật ra sao, nhưng đại tỷ tin tưởng lựa chọn của người, hần nhất định sẽ đối xử tốt với người.” Nam Hương Vận nhìn Nam Úc Tịnh, ánh mắt dịu dàng, giọng nói cũng vô cùng nhu hòa.

Vốn là nàng còn có một chút không yên lòng, nhưng hôm nay nghe Nam Úc Tịnh nói như vậy, thấy hạnh phúc trong mắt nàng, nàng cũng an tâm. Chỉ cần Nam Úc Tịnh thật tâm muốn gả cho Nạp Lan Thần Dật, ngay cả thân thể hần yếu đuối miệng không thể nói thì thế nào đây? Cỗi đời này không có chuyện nào hạnh phúc hơn chuyện ở bên cạnh mình người yêu.

Nghĩ đến hạnh phúc, ánh mắt của Nam Hương Vận không khỏi lướt qua mọi người nhìn về phía Tổng Từ Văn đang ngồi ngay thẳng. Tổng Từ Văn mặc một bộ áo xanh, tuấn lãng vô cùng, tác phong nhanh nhẹn, không có như võ tướng thô tục. Nhưng nàng biết, Tổng Từ Văn kiên cường bất khuất chiến đấu bảo vệ đất nước Nam Hải thế nào.

Từ lúc nàng còn rất nhỏ, liền bắt đầu len lén thích Tổng Từ Văn rồi. Cho nên nàng vẫn không muốn xuất giá, vẫn chờ đợi Tổng Từ Văn. Nàng phải chờ tới khi Tổng Từ Văn chính miệng nói muốn cưới nàng, nếu hần không nói, như vậy nàng liền tiếp tục đợi.

Cảm thấy ánh mắt Nam Hương Vận nhìn tới, nghe Nam Hương Vận cảm khái một phen, Tổng Từ Văn chậm rãi giương mắt, nhìn về phía Nam Hương Vận, trong mắt cũng lộ ra dịu dàng hiếm thấy.

Nam Úc Tịnh thấy một màn như vậy, khỏe môi nâng lên nụ cười ngọt ngào, mang theo vài phần ranh mãnh nói, với Nam Hương Vận “Đại tỷ không cần mới chỉ nghĩ tới hôn sự Úc Tịnh. Bây giờ đại tỷ cũng không nhỏ, đúng lúc nên xuất giá rồi, nếu như thì để phụ hoàng thay tỷ tìm một nhà khá giả thôi.”

Nam Hương Vận nghe Nam Úc Tịnh nói, trên mặt thoáng qua vẻ kinh hoàng, có chút ngượng ngùng nhìn Tổng Từ Văn một cái, nàng nửa xấu hổ nửa lo lắng nói, “Đại tỷ tạm thời còn chưa muốn gả, hay là Úc Tịnh nghĩ tới hôn sự của muội trước thôi.”

Nam Úc Tịnh vốn là muốn mượn việc này khiến Tổng Từ Văn có phản ứng, không nghĩ tới phản ứng của Nam Vũ ngược lại so Tổng Từ Văn còn nhanh hơn, trong mắt của hần lóe qua một chút tinh quang, hôm nay Nam Úc Tịnh gả cho Nạp Lan Thần Dật, thế cục tạm thời ổn định, nếu có thể khiến Nam Hương Vận gả cho Gia Luật Linh hoặc là Hạ Văn Cừ, cũng là một chuyện cực tốt.

Nghĩ tới đây, Nam Vũ không khỏi lộ ra một nụ cười, trong mắt chứa ánh sáng, nói với Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ, “Úc Tịnh nói rất đúng, Hương Vận cũng không nhỏ, đúng lúc nên xuất giá rồi. Gia Luật hiền chất, Hạ hiền chất, Úc Tịnh đã gả cho Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm, không biết hai vị có suy tính một chút đến Hương Vận không?”

Nam Hương Vận nghe Nam Vũ nói muốn gả nàng cho Gia Luật Linh và Hạ Văn Cừ, trong mắt không khỏi thoáng qua vẻ kinh hoàng. Nàng không muốn gả, cuộc đời này người nàng muốn gả duy nhất chỉ có Tổng Từ Văn mà thôi! Nhưng nếu Nam Vũ hạ lệnh, nàng làm sao dám cãi lời đây?

Trong lúc nàng hốt hoảng vô cùng lại chạm phải ánh mắt của Tổng Từ Văn, bốn mắt nhìn nhau, nóng nảy rõ ràng trong mắt Tổng Từ Văn, hần vén tay áo bả lên, lạnh lùng quỳ xuống, nói với Nam Vũ, “Hoàng thượng! Vì thần ngưỡng mộ trưởng công chúa đã lâu, kính xin hoàng thượng gả. Nếu trưởng công chúa tạm thời không muốn gả, vì thần có thể đợi!”

Tổng Từ Văn quý thẳng tắp. Thật ra thì hắn cũng thích Nam Hương Vận, chỉ là Nam Hương Vận vẫn lấy cớ còn chưa muốn gả, hắn cũng không mở miệng cầu hôn. Nhưng hôm nay, nhìn bộ dạng Nam Hương Vận, rõ ràng là không muốn gả cho Gia Luật Linh hay Hạ Văn Cử, hắn liền vội vàng mở miệng.

Nếu Nam Hương Vận không muốn gả cho hắn, sau khi vượt qua một kiếp này, nàng đương nhiên có thể lựa chọn gả cho người khác, hắn sẽ không ngăn cản nàng.

Mà Nam Hương Vận nghe lời nói của Tổng Từ Văn, nhìn thấy kiên định trong mắt hắn, không khỏi ngẩn ra. Thì ra là hắn chậm chạp chưa lấy vợ, hắn là đang đợi nàng sao? Buồn cười quá, hai người bọn họ thật lòng yêu thương lẫn nhau, nhưng vẫn không hiểu tâm ý của nhau.

“Hương Vận cũng ngưỡng mộ Tướng quân rất lâu rồi, kính xin phụ hoàng thành toàn!” Nam Hương Vận nhìn Tổng Từ Văn một cái, chân thành đi tới bên người Tổng Từ Văn, vô cùng kiên định quý xuống, lấy dũng khí lớn nhất trong đời nói.

Nam Ưc Tịnh thấy một màn như vậy, khoe môi lộ ra một nụ cười. Đây chính là nói nếu người có tình sẽ thành thân thuộc thôi. Tính khí của đại tỷ nàng, nàng hiểu rất rõ, đừng thấy tỷ ân nhân dịu ngoan, thật ra thì trong xương cũng là rất giống như nàng rất quật cường, chuyện gì đã quyết thì sẽ không thay đổi.

Chỉ là vị tỷ phu tương lai này cũng quá mức đàn độn, vẫn không hiểu tâm ý của đại tỷ, có điều hai người không duyên có bỏ lỡ nhau lâu như vậy. Bất quá có lẽ như người ta nói làm việc tốt thường gian nan thôi.

Tổng Từ Văn có chút kinh ngạc nhìn Nam Hương Vận quý gối bên cạnh mình, hình như không thể tin vào tai của mình, hắn nhìn Nam Hương Vận, hỏi, “Trưởng công chúa không phải vẫn không muốn lập gia đình sao?”

“Bởi vì ta một mực chờ đợi một người.” Nam Hương Vận nhìn Tổng Từ Văn, khoe môi câu nụ cười lúm đồng tiền như tranh vẽ, trong mắt mang theo ánh sáng chói mắt.

Tổng Từ Văn này cũng quá đàn độn rồi, nghe lời nói của Nam Hương Vận, ánh mắt hắn là khẽ tối sầm lại, hắn nhú mày, làm như mang theo vài phần khổ sở nói, “Từ Văn chỉ là ngưỡng mộ công chúa, nguyện thay công chúa giải vây mà thôi, nếu công chúa muốn chờ ai, Từ Văn sẽ không ngang ngược ngăn trở, công chúa không cần phải vội vã đồng ý hôn sự.”

Hai người bọn họ nói chuyện cực nhỏ, mặc dù người khác nghe không rõ, nhưng Nam Ưc Tịnh an vị bên cạnh bọn họ, lại trầm ngâm lắng nghe, dĩ nhiên là nghe rõ ràng, không khỏi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Tổng Từ Văn, “Tổng Từ Văn, người thật là thật ngu nha! Người đại tỷ chờ đó chính là người nha!”

Tổng Từ Văn nghe được Nam Ưc Tịnh nói vậy, trong mắt lóe lên kinh ngạc, có chút mong đợi nhìn Nam Hương Vận, gò má của Nam Hương Vận cũng đã đỏ bừng, thẹn thùng e lệ gật đầu một cái, lấy được đáp lại của Nam Hương Vận, trên mặt Tổng Từ Văn lập tức lộ ra nụ cười mừng rỡ như điên.

Nam Vũ cũng không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ là cau mày nhìn hai người. Tính toán của hắn lại bị phá hoại lần nữa! Chỉ là gần đây Nam Hải có thể bộc phát chiến sự, Tổng Từ Văn là Tướng quân đặc lực nhất của Nam Hải, hắn cũng không thể đắc tội Tổng Từ Văn! Như vậy làm sao giao phó với Bắc Mạc và Tây Nhạc đây? !

“Ý tốt của hoàng đế Nam Hải Văn Cử xin nhận. Chỉ là cuộc đời này Văn Cử đã nhận thức Ưc Tịnh, thì sẽ không thay đổi!” Hạ Văn Cử liếc mắt nhìn Nam Hương Vận cùng Tổng Từ Văn, lại từ từ giương mắt con mắt, nhìn Nam Ưc Tịnh, từng chữ nói.

Lời của hắn vang vọng có lực, mang theo nồng nặc kiên quyết, mắt đào hoa mang theo nghiêm túc cùng cố chấp chưa bao giờ còn có. Hắn thật vất vả mới tìm được người hắn yêu, làm sao hắn dễ dàng buông tha? !

“Linh cũng như thế.” Gia Luật Linh cũng nhìn Nam Ưc Tịnh, ánh mắt sáng quắc, ngay cả khi hắn biết cuộc đời này sợ là không có khả năng ở chung một chỗ với nàng, nhưng hắn cũng không thể yêu người khác nữa, ít nhất bây giờ hắn còn không làm được. Muốn quên mất nàng, sợ là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nam Vũ thấy Gia Luật Linh và Hạ Văn Cử nói như vậy, liền đồng ý hôn sự của Nam Hương Vận và Tổng Từ Văn.

“Ưc Tịnh, thế cục Đông Lâm so với Nam Hải phức tạp hơn nhiều, nếu như người đến Đông Lâm, tất cả phải cẩn thận.” Đang lúc Nam Ưc Tịnh sắp mất hồn, giọng nói dịu dàng ân cần của Doãn Lưu Quang vang lên bên tai.

Nàng chuyển con mắt, liền thấy một đôi mắt chứa dịu dàng của Doãn Lưu Quang, vẻ mặt của hắn trước sau như một ôn hòa, giống như tất cả đều chưa từng thay đổi, nhưng nàng rõ ràng thấy được trong mắt hắn đang che giấu cô đơn cực tốt.

Doãn Lưu Quang. Gia Luật Linh. Hạ Văn Cử.

Bọn họ đều là Nhân Trung Long Phụng, có ngàn vạn thiếu nữ ái mộ, tuy nhiên nó cũng trở thành sợi dây trói buộc nàng. Chỉ là nàng chỉ có một trái tim, nếu cho Nạp Lan Thần Dật, như vậy liền không thể cho bọn hắn.

Hôm nay bọn họ còn có thể lấy thân phận bằng hữu thăm hỏi lẫn nhau, ngày sau khi bắt đầu tranh giành thiên hạ, có lẽ bọn họ không d[đ]qlq còn được bình tĩnh cùng nhau ăn cơm nữa.

“Ừ. Ta sẽ cẩn thận ứng phó.” Nam Ưc Tịnh khẽ gật đầu, trong mắt thoáng hiện lên tình cảm phức tạp.

Doãn Lưu Quang nhìn gò má Nam Ưc Tịnh, trong mắt cất giấu vẻ rầu rĩ. Hắn rất muốn hỏi Nam Ưc Tịnh, lần trước hắn nói muốn nàng buông tha đối phó Nam Hải, nàng có nguyện ý hay không. Nhưng bây giờ nàng muốn gả cho Nạp Lan Thần Dật rồi, nếu muốn nàng buông tha đối phó Nam Hải, sợ là sẽ làm khó nàng thôi.

Ngay cả khi nàng không thương hắn, ngay cả khi nàng từng lừa hắn, nhưng hắn vẫn không muốn d[đ]qlq làm khó nàng. Nếu thật phải xảy ra chiến tranh, vậy thì đánh một trận thôi.

Chương 76: Mười dặm gấm hồng

Cả sảnh đường vui mừng, ăn uống linh đình.

Nam Hương Vận mặc hỷ phục đỏ thắm, dung nhan luôn dịu dàng cũng tăng mấy phần quyến rũ, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Tổng Từ Văn mặc hi bào đỏ thắm của tân lang, hơi thở rét lạnh như được thu lại, hân diện nhìn Nam Hương Vận, khóe môi cũng câu nụ cười như có như không, cơ hồ khiến tất cả mọi người không dám tin tưởng nam tử có khuôn mặt dịu dàng này chính là Nam Hải Thiết Huyết tướng quân Tổng Từ Văn.

Nam Úc Tĩnh ngồi ở chủ bàn, thấy tận mắt Nam Hương Vận và Tổng Từ Văn báai đường thành thân, khóe môi mang theo nụ cười chân thành. Thì ra thành thân là chuyện hạnh phúc tốt đẹp như vậy.

“Đại tỷ, hôm nay tỷ thật xinh đẹp nha.” Nam Úc Tĩnh nhìn Nam Hương Vận đi tới mời rượu, mỉm cười thật lòng, lại nhìn Tổng Từ Văn một cái trêu ghẹo nói, “Tỷ phu phải đối xử tốt với đại tỷ đó, nếu không Úc Tĩnh tuyệt không tha cho người.”

“Ta biết rồi.” Tổng Từ Văn nghe Nam Úc Tĩnh nói, thâm tình nhìn Nam Hương Vận một cái, kiên định mà nói. Nam Hương Vận là nữ tử hân thắm thương bấy lâu, hôm nay hân được như ý nguyện cưới nàng, đương nhiên hắn sẽ đối xử tốt với nàng, nếu nàng chịu uất ức, không cần Nam Úc Tĩnh tha cho hắn, chính hắn cũng không tha cho mình.

Nam Hương Vận nghe vậy, trong mắt chứa đầy ánh sáng hạnh phúc, nhưng mà trên mặt lại thẹn thùng một mảnh, ngại ngần kéo tay Nam Úc Tĩnh nói, “Úc Tĩnh cũng đừng trêu ghẹo tỷ. Bấy ngày nữa muội cũng xuất giá rồi, tỷ thấy, muội mặc hỷ phục nhất định sẽ rất đẹp.”

Bốn năm trước, nàng còn chưa kịp thấy Nam Úc Tĩnh mặc hỷ phục, liền nghe được tin Nam Úc Tĩnh đột nhiên bệnh qua đời. Lần này, nàng nhất định phải nhìn thấy Nam Úc Tĩnh mặc giá y vào, trở thành tân nương đẹp nhất thiên hạ.

Nam Úc Tĩnh nghe được Nam Hương Vận nói vậy, đột nhiên nhớ đến bốn năm trước, nàng cũng lẳng lẳng mặc giá y ngồi ở bên trong phòng, lúc ấy Thanh nhi cũng nói bộ dạng nàng mặc giá y là cực đẹp, chỉ là, lại gả cho người không tốt.

Lần này, nàng chắc chắn phải thuận lợi vui vẻ xuất giá. Bởi vì lần này, nàng nhất định gả đúng người.

“Nữ tử nào mặc giá y vào cũng rất đẹp. Bởi vì sẽ gả cho nam tử mình yêu, nữ tử sẽ bày ra bộ dạng đẹp nhất trong đời mình.” Khóe môi của Nam Úc Tĩnh câu lên nụ cười nhàn nhạt, trước mắt hiện ra hình ảnh Nạp Lan Thần Dật mặc áo trắng phiêu dật, dung mạo thanh tú tuyệt luân, còn có con mắt người đen nhánh thâm thúy của hắn, nụ cười ôn nhu như ngọc.

Nam Hương Vận nghe vậy, ngượng ngùng nhìn Tổng Từ Văn, khuôn mặt thẹn thùng, mà Tổng Từ Văn cũng động tình đưa tay kéo bà vai Nam Hương Vận.

Lam Cẩm Du ngồi ở một bên, thấy một màn như vậy, nghe Nam Úc Tĩnh nói, bàn tay khép bên trong tay áo không khỏi siết thật chặt.

Nàng cũng đã từng mặc giá y vì hắn, khi đó, nàng cũng đang mong chờ được gả cho hắn phải không? Có phải cũng giống như Nam Hương Vận khóe mắt đuôi mày đều mang theo nụ cười? Nhưng hắn lại không thể thấy bộ dạng nàng mặc giá y vì hắn.

Lễ thành hôn ngày đó nàng nhìn thấy bức thư hắn viết cho Nam Tú Cẩm, trong lòng nàng có bao nhiêu khiếp sợ cùng tuyệt vọng, nàng đã ôm tâm tình gì chạy tới tẩm cung của hoàng hậu xin không gả?

“Cẩm Du, người đang nhớ tới chuyện gì vậy? ! Đang suy nghĩ bộ dạng Nam Úc Tĩnh mặc giá y sẽ ra sao phải không? Yên tâm! Bấy ngày sau, người nhất định có thể tận mắt nàng ta vì Nạp Lan Thần Dật mặc giá y rồi!” Nam Tú Cẩm thấy Lam Cẩm Du nhìn Nam Úc Tĩnh đến mất hồn, bộ dáng rất là áy náy cùng hối tiếc, không khỏi bốc lên cơn giận, lời nói càng thêm chua ngoa.

Lam Cẩm Du nghe Nam Tú Cẩm nói, ngoài đầu nhìn khuôn mặt vận vẹo ác độc của Nam Tú Cẩm, nghĩ đến ban đầu nếu không phải do Nam Tú Cẩm đưa thư cho Nam Úc Tĩnh đọc, Nam Úc Tĩnh sẽ không quyết định từ hôn, cũng sẽ không chạy đến tẩm cung của Trương Sở Sở chịu chết! Bây giờ nàng cũng đã trở thành thế tử của hắn rồi!

Đều là do điều phụ Nam Tú Cẩm này!

Nghĩ tới đây, Lam Cẩm Du không khỏi càng tức giận hơn, con người luôn dịu dàng cũng lộ ra mấy phần ghét cay ghét đắng cùng tức giận, lạnh lùng nhìn Nam Tú Cẩm.

Nam Tú Cẩm bị Lam Cẩm Du nhìn như vậy, trong lòng có chút hốt hoảng. Những năm gần đây, Lam Cẩm Du cho dù không thương nàng, nhưng không đối xử tệ với nàng, coi như trong ánh mắt hắn chưa từng có hình ảnh của nàng, nhưng dù sao cũng là dịu dàng như nước, nàng còn có thể lừa gạt mình, có lẽ hắn sẽ yêu nàng.

Nhưng là bây giờ, ánh mắt của hắn khi nhìn nàng lại là đầy lạnh lùng và ghét cay ghét đắng. Hắn ghét nàng sao? ! Thật ra thì nàng đã sớm biết, không phải sao, chỉ là nàng vẫn lừa mình dối người, làm bộ nhìn không thấu khuôn mặt dịu dàng của hắn. Hôm nay, thế nhưng hắn không che giấu chút nào biểu hiện sự ghét cay ghét

đáng như vậy, là bởi vì Nam Úc Tịnh sao? !

Nghĩ tới đây, trong lòng Nam Tú Cẩm không khỏi càng thêm oán hận. Tại sao mặc kệ nàng cố gắng thế nào cũng không có cách nào thay thế địa vị của Nam Úc Tịnh trong lòng hắn, nàng làm nhiều việc vì hắn, Nam Úc Tịnh đã làm được cái gì? ! Nàng yêu hắn như vậy, Nam Úc Tịnh lại hận muốn giết hắn, vì sao hắn còn không chịu quên nàng ta? !

“Cần Du nhìn ta như vậy làm gì? Cũng không phải là ta ép Nam Úc Tịnh gả cho Nạp Lan Thần Dật, là nàng ta cam tâm tình nguyện!” Nam Tú Cẩm không yếu thế chút nào nhìn lại Lam Cần Du, nặn ra từng chữ, nhất là bốn chữ cuối cùng, càng thêm nhấn mạnh.

Cam tâm tình nguyện sao? !

Con người của Lam Cần Du chợt âm thầm, ngón tay siết chặt nổi rõ khớp xương trắng đột nhiên buông lỏng. Đúng vậy, Nam Tú Cẩm nói không sai. Nam Úc Tịnh sớm đã không phải là Nam Úc Tịnh lúc trước rồi, không phải là Nam Úc Tịnh thuộc về Lam Cần Du nữa rồi. Nàng không thương hắn, cũng sẽ không lệ thuộc vào hắn nữa! Nàng đã yêu người khác, hơn nữa sắp trở thành thê tử của người khác.

Thấy chán nản mất hồn trong tròng mắt Lam Cần Du, ngọn lửa ghen ghét trong lòng Nam Tú Cẩm càng cháy hừng hực. Nam Úc Tịnh rất tốt sao, nàng ta muốn gả cho Nạp Lan Thần Dật, khiến hắn khổ sở như vậy sao? Vậy bốn năm qua, tình nghĩa vợ chồng của bọn họ là cái gì? ! Nàng Nam Tú Cẩm đến tột cùng là gì? !

Ngọn lửa ghen ghét hừng hực xen lẫn một cổ đau thương lạnh lẽo khó có thể dùng lời diễn tả được dâng lên trong lòng Nam Tú Cẩm, nàng đột nhiên không biết mình là nên tức giận hay là nên đau lòng, nàng nhìn Lam Cần Du, lệ trong mắt như muốn tràn ra, vừa hàm chứa vô biên ghen tỵ cùng không cam lòng.

“Lam Cần Du! Nam Úc Tịnh rốt cuộc có cái gì tốt, đáng giá như người nhớ mãi không quên sao? !” Nam Tú Cẩm tựa như khóc nhưng không khóc, tựa nộ phi nộ nhìn Lam Cần Du, rặn từng chữ.

Lam Cần Du nghe Nam Tú Cẩm hỏi, cũng không nhìn nàng, đưa mắt về phía Nam Úc Tịnh, Nam Úc Tịnh mặc một bộ y phục màu đỏ quần lụa mỏng, cổ áo cao ngất, tóc búi tinh xảo, vô cùng cao quý ôn nhã. Mỗi nàng mang theo nụ cười ôn hòa vui vẻ yếu ớt, cực kỳ đơn thuần dịu dàng d[đ]qlq giống nàng ngày trước.

Nàng rốt cuộc có cái gì tốt? Hắn cũng không rõ lắm. Hắn chỉ biết bốn năm trước nàng ở Ngự Hoa Viên phiêu dật nhảy múa đã khắc thật sâu ở trong lòng của hắn, khiến hắn không thể nào quên.

Có lẽ nàng bây giờ không hề giống như trước kia dịu dàng cùng ngây thơ nữa, nhưng tính quật cường trong xương vẫn không thay đổi. Con người xinh đẹp của nàng đã nhiễm tâm cơ, nhưng khi nàng nhìn người nàng quan tâm hay tin nhiệm, vẫn trong suốt .

Thật ra thì nàng không có thay đổi, chỉ là do hắn mà thôi. Nàng từng yêu thương gửi gắm tâm mình ở hắn, thế nhưng hắn lại không quý trọng tốt. Hôm nay, khoảng cách giữa bọn họ đã quá xa rồi, không thể vượt qua nữa.

“Là ta sai.” Lam Cần Du nhìn gò má tuyệt mỹ của Nam Úc Tịnh, đột nhiên thấp giọng nói nhỏ. Là hắn sai rồi, hắn không nên vì quyền thế và danh lợi mà bỏ rơi nàng.

Nam Tú Cẩm nghe Lam Cần Du lẩm bẩm trong miệng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc và luống cuống, nàng nhìn Lam Cần Du, không chế không được giọng nói của mình, có chút run rẩy mà bèn nhón nói, “Người sai rồi sao? ! Người cảm thấy ban đầu người không nên lấy ta, phải cưới cái tiện nhân kia sao? !”

Nam Tú Cẩm chỉ ngón tay tới chỗ Nam Úc Tịnh, mà Nam Úc Tịnh cũng sắc bén nhìn về phía Nam Tú Cẩm. Nam Tú Cẩm cùng Lam Cần Du nói chuyện cũng không lớn, ở tiệc rượu nơi ăn uống linh đình này nghe được cũng không rõ ràng lắm, nhưng Nam Úc Tịnh nhĩ lực hơn người, dĩ nhiên là nghe rõ, bởi vì hôm nay là hôn lễ của Nam Hương Vận, nàng không muốn gây ra chuyện gì, nên làm bộ như không có nghe thấy.

Nhưng là bây giờ, Nam Tú Cẩm cư nhiên cất cao giọng nói chia về phía nàng nói chuyện, nếu nàng nhìn Nam Tú Cẩm nữa, thì nàng không phải là Nam Úc Tịnh rồi.

Con mắt đen nhánh như chủy thủ ngăm trong băng tuyết ngàn năm, lạnh lẽo mà sắc bén sáng bóng, khoe môi Nam Úc Tịnh câu lên nụ cười lạnh lùng, xung quanh tràn đầy lãnh khí, nàng nhìn Nam Tú Cẩm, giống như thờ ơ, nhưng thật ra thì lại mang theo áp lực vô biên hỏi, “Tiện nhân sao? !”

Nam Tú Cẩm bị ánh mắt lạnh lùng của Nam Úc Tịnh nhìn khiến sững sờ, trong mắt lướt qua sợ hãi, nhưng tức giận vô biên cùng ghen tỵ đã hoàn toàn thiêu đốt lý trí của nàng, nàng hoàn toàn không để ý đến thể diện, cũng không để ý đến hậu quả, ngón tay tiếp tục chỉ về Nam Úc Tịnh, nói, “Đúng! Nam Úc Tịnh, người chính là tiện nhân! Tại sao người quyến rũ Cần Du! Tại sao người đã chết mà còn sống lại!”

Nam Úc Tịnh nhìn ngón tay của Nam Tú Cẩm đang chỉ mình, nụ cười trên khoe môi càng thêm xinh đẹp và khát máu hơn, nàng lười biếng vươn tay, tất cả mọi người đều không nhìn thấy nàng động thủ ra sao, chỉ nghe thấy Nam Tú Cẩm hét lên một tiếng, liền nhìn thấy ngón trỏ của Nam Tú Cẩm bay ra ngoài, máu tươi không ngừng chảy xuống.

Nam Tú Cẩm đau đến sắc mặt trắng bệch, lông mày cũng chau lại thật chặt vào nhau, nàng hoảng sợ nhìn tay của mình. Nam Úc Tịnh cư nhiên ra tay bẻ gãy ngón trỏ của nàng? ! Tay đứt ruột xót, cảm giác đau nhức này cơ hồ khiến Nam Tú Cẩm muốn ngất đi, ngay cả hơi sức mắng chửi cũng không có.

Nam Úc Tịnh hồ hững nhìn Nam Tú Cẩm vì đau đớn mà vặn vẹo về mặt, trên mặt vẫn mỉm cười thờ ơ. Tại sao nàng lại sống lại sao? Bởi vì ông trời cũng không nhẫn tâm nhìn nàng cứ như vậy chết đi, muốn nàng sống lại, trả lại cho bọn tiện nhân kia những nỗi đau đớn mà nàng đã gánh chịu.

“Ta chưa từng nói với người sao, ta không thích người ta chia tay vào người ta sao?” Nam Úc Tịnh thờ ơ nhìn Nam Tú Cẩm, giống như bẻ gãy ngón tay của nàng ta không phải chuyện gì, ở trong mắt nàng chứa những vụn nhỏ rét lạnh, chậm rãi nói, “Đừng nhìn ta một cách thù hận như vậy. Chỉ mới bẻ gãy một ngón tay mà thôi, so với người ngày trước cầm roi da ngâm nước muối quất lên người ta, dùng kim đâm móng tay của ta, này vẫn không tính là cái gì.”

Nghe Nam Úc Tịnh nhẹ nhàng nói ra những lời này, về mặt của Lam Cần Du càng trở nên cực kỳ phức tạp, trong mắt như có nồng nặc thương yêu cùng áy náy.

Hắn nhớ khi đó hắn vào cung gặp Nam Úc Tịnh, sắc mặt của Nam Úc Tịnh tái nhợt không bình thường, hắn hỏi nàng làm sao, nàng chỉ nói không cẩn thận làm bị thương tay, hắn liền thấy toàn bộ toàn bộ móng tay của nàng đều có máu bầm, lúc ấy hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là Nam Úc Tịnh không cẩn thận, bây giờ nghĩ lại, làm sao có thể không cẩn thận khiến ngón tay trở thành như vậy được? !

Là Nam Tú Cẩm biết hắn có tình ý với Nam Úc Tịnh cho nên cố đi làm khó nàng sao? Nàng đã từng vì hắn chịu nhiều khổ sở, ân hận nhiều như vậy, thế nhưng hắn lại tuyệt không biết!

Giờ tay tát Nam Tú Cẩm một cái, tức giận cùng ghét cay ghét đắng trong mắt Lam Cần Du hiện ra rõ ràng, hắn cắn hận nói, “Nam Tú Cẩm, ngươi thật là ác độc!”

Nam Tú Cẩm mới vừa bị Nam Úc Tịnh bẻ mất ngón trỏ, đang đau dữ dội, lại thỉnh thoảng bị Lam Cần Du tát một cái, cả người lệch sang một bên, nằm sấp ở trên bàn.

Búi tóc của nàng bởi vì một tát này mà bung ra, rơi lộn xộn, trong mắt của nàng mang theo kinh ngạc cùng oán độc đau lòng, gò má bên trái sưng lên thật cao, sợi tóc xoắn xết, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn nhếch nhác vô cùng.

Nước mắt không thể kiềm chế chảy xuống, nàng chịu đựng đau đớn trên ngón tay truyền tới, rung rung nhìn Lam Cần Du, kêu lên, “Lam Cần Du! Ngươi đánh ta, ngươi lại vì nàng ta mà đánh ta? ! Ta mới là thê tử của ngươi, là thê tử do ngươi cưới hỏi堂堂 hoàng đó!”

Những tân khách khác cũng rối rít bị một màn này hấp dẫn, tất cả mọi người đưa mắt đến trên người Lam Cần Du, Nam Tú Cẩm và Nam Úc Tịnh. Dù sao ban đầu Tân Khoa Trạng Nguyên Lam Cần Du cùng lúc cưới công chúa Tú Cẩm và công chúa Úc Tịnh ai cũng biết.

Tất cả mọi người đều muốn biết, rốt cuộc giữa ba người này đã xảy ra chuyện gì.

Nam Khôi thấy bộ dạng Nam Tú Cẩm, trong mắt lóe lên không đành lòng, nhưng chỉ là dừng lại ở mức thương xót mà thôi. Nam Tú Cẩm là tỷ tỷ của hắn, bởi vì quan hệ ích lợi, quan hệ giữa bọn họ cũng không tệ, thấy Nam Tú Cẩm nhếch nhác thế thảm như vậy, hắn cũng có chút không đành lòng.

Nhưng theo như Nam Úc Tịnh nói, nghĩ đến Nam Tú Cẩm đã từng đối xử ác độc như vậy với Nam Úc Tịnh, hắn lại cảm thấy Nam Tú Cẩm bị trừng phạt là đúng tội.

Cuộc sống trong lãnh cung lúc trước của Nam Úc Tịnh lại như thế sao? Vì sao hắn không gặp nàng sớm một chút, vì sao hắn chưa bao giờ quan tâm tới người tỷ tỷ này, nếu hắn biết nàng sớm, có lẽ nàng sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy.

Doãn Lưu Quang nhìn Nam Úc Tịnh bằng ánh mắt phức tạp. Hắn cho là hắn đã biết hết về nàng, nhưng không ngờ rằng vẻ xinh đẹp cường thế bên ngoài của nàng lại cất giấu thế thâm không muốn ai biết. Khó trách nổi hận của nàng mãnh liệt như vậy, gặp cảnh ngộ như vậy, ai cũng nhất quyết muốn trả thù thôi.

“Tại sao ta lại cưới nữ nhân lòng dạ rắn rết như vậy? !” Lam Cần Du nghe Nam Tú Cẩm chất vấn, cũng không có chút mềm lòng nào, ngược lại bày ra bộ dáng hời hợt, nhìn Nam Tú Cẩm.

Nam Tú Cẩm nghe Lam Cần Du nói, nàng giống như kẻ điên nộ nộ cười. Nước mắt theo khóe mắt nàng chảy xuống, mang theo thê tuyệt mà oán hận. Hắn nói tại sao hắn lại cưới nữ nhân lòng dạ rắn rết sao!

Nàng thừa nhận thủ đoạn của nàng thật sự ác độc, làm việc cay nghiệt. Nhưng nàng luôn chung tình với hắn. Nếu hắn không thương nàng, ban đầu cần gì phải tới trêu chọc nàng? Cho dù nàng kiêu căng, làm việc phách lối, nhưng nàng dùng trăm phương ngàn kế đi đối phó một người, cũng chỉ đối phó một mình Nam Úc Tịnh thôi.

Nàng làm như vậy, đều bởi vì thương hắn mà thôi! Nhưng tại sao hắn lại khinh thường nàng như vậy, đây là trừng phạt lớn nhất nàng phải nhận sao? Nam Úc Tịnh muốn nàng phải rơi vào tình cảnh này sao? Nàng ta đã thành công rồi đó! Thật ra thì từ khi bắt đầu, nàng đã thua Nam Úc Tịnh.

Bởi vì mặc kệ nàng hành hạ Nam Úc Tịnh thế nào, mặc kệ nàng dùng thủ đoạn gì, Nam Úc Tịnh cũng thành công cướp đi tâm của Lam Cần Du, nàng định trước phải nhận lấy thất bại.

Nam Úc Tịnh nhìn nụ cười thê lương trên mặt Nam Tú Cẩm, trong mắt thoáng qua một chút tình cảm phức tạp. Coi như Nam Tú Cẩm xấu xa đi nữa, nhưng luôn nhất kiến chung tình với Lam Cần Du, lời này của Lam Cần Du, sợ là so với việc nàng bẻ gãy ngón tay của nàng ta càng làm cho Nam Tú Cẩm đau đến không muốn sống nữa.

Mọi người vây quanh xem một màn này, tựa hồ đang chờ đợi kết quả, nhưng Nam Tú Cẩm chỉ cười thê lương, không nói thêm gì nữa, mà Lam Cần Du cũng chỉ cau mày nhìn nàng, tựa hồ đang ảo não xúc động nhất thời của mình.

Từ lúc Nam Úc Tịnh muốn gả cho Nạp Lan Thần Dật, trong lòng của hắn như có ngàn vạn cái con kiến đang bò, hết sức khó chịu. Đối với việc Nam Úc Tịnh yêu nam nhân khác, khiến hắn nhất thời không cách nào khống chế tâm tình của mình, ra tay đánh Nam Tú Cẩm.

Nhưng sau khi đánh xong hắn mới bừng tỉnh, dù sao hắn và Nam Úc Tịnh đã không thể nào rồi, mà tiền đồ cùng địa vị của hắn, còn cần Nam Tú Cẩm.

“Vết thương trên tay Tú Cẩm cần xử lý. Chúng ta xin cáo từ trước.” Lam Cần Du nhíu mày, đưa tay bế Nam Tú Cẩm lên, đáng vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ôn hòa lễ độ nói.

Mọi người không khỏi bội phục thái độ như không có chuyện gì xảy ra của Lam Cần Du, khó trách tuổi còn trẻ mà có thể trở thành Hữu Tướng, công phu biến sắc mặt thật đúng là hàng đầu.

Nam Tú Cẩm bị Lam Cần Du đột nhiên bế lên, thấy Lam Cần Du dịu dàng nhìn nàng, quên hết mọi ám ức. Nàng luôn dễ dàng đắm chìm vào dịu dàng chốc lát của hắn, dù là biết là hắn đang giả vờ dịu dàng, nàng lại không có biện pháp khước từ. Thật ra thì so sánh với Nam Úc Tịnh, nàng mới là người cực kỳ đáng thương.

Nam Úc Tịnh nhìn Lam Cần Du ôm Nam Tú Cầm đi, nhìn bộ dạng Nam Tú Cầm, trong mắt không khỏi hiện ra một chút thương hại. Nói cho cùng, Nam Tú Cầm cũng là người đáng thương. Nhưng người đáng thương, cũng có chỗ đáng hận. Người có lỗi với Nam Tú Cầm là Lam Cần Du, không phải nàng, nàng không có nghĩa vụ thay Lam Cần Du tới chịu đựng mọi hành hạ của Nam Tú Cầm, cho nên nợ Nam Tú Cầm thiếu nàng, nàng vẫn sẽ đòi lại không thiếu phần nào!

“Đại tỷ, muội nào loạn đại hôn của tỷ như vậy, thật ngại quá.” Nam Úc Tịnh thấy vẻ mặt của tân khách có chút cổ quái, hình như bầu không khí đã thay đổi, không khỏi có chút áy náy, lôi kéo tay Nam Hương Vận nói.

Nam Hương Vận nghe vậy, chỉ là khẽ lắc đầu một cái, nàng có chút tự trách nhìn Nam Úc Tịnh nói, “Không trách muội được. Chỉ là, ngày trước muội chịu nhiều khổ sở như vậy, vì sao không chịu nói cho đại tỷ biết. Đều do đại tỷ, quá thờ ơ với muội, nên không biết Tú Cầm đã hành hạ muội như vậy!”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ là lắc đầu một cái, cười nhẹ, “Đều đã qua. Hôm nay là đại hôn của tỷ, đừng nhắc những chuyện tình không vui.”

Nam Hương Vận đối xử tốt với nàng như vậy, sao nàng có thể nói mọi hành hạ của Nam Tú Cầm đây? Liễu quý phi được sủng ái như vậy, Nam Tú Cầm lại là nữ nhi Nam Vũ thương yêu nhất, nếu nàng nói việc này cho Nam Hương Vận biết, Nam Hương Vận đương nhiên sẽ vì nàng làm chủ, đến lúc đó đắc tội Nam Tú Cầm, chỉ sợ làm liên lụy tới Nam Hương Vận.

Chuyện Nam Tú Cầm hành hạ nàng, ngay cả Trương Sở Sở cũng không biết. Lúc đó nàng luôn cảm giác mình ần ần thì mọi chuyện sẽ tốt thôi, nếu nói cho Trương Sở Sở biết, khiến Trương Sở Sở xung đột với Liễu quý phi, cũng sẽ liên lụy đến Trương Sở Sở. Thời điểm đó nàng thật là buồn cười, sợ là Trương Sở Sở cần bản không quan tâm nàng bị thương như thế nào, sao có thể vì nàng mà xung đột với Liễu quý phi đây?

“Chúc mừng đại ca đạt thành ý nguyện ôm mỹ nhân về! Ta làm đệ đệ ở nơi này kính người một ly!” Lúc bầu không khí có chút xấu hổ, Tống Diệu Huy đột nhiên lớn tiếng nói với Tống Tử Văn, vừa nâng một ly rượu uống một hơi cạn sạch, những người khác thấy thế, cũng rồi rít khỏi phục thần trí lại trong thời gian ngắn.

Cả buổi tiệc trở lại bộ dáng náo nhiệt ăn uống linh đình.

Nam Úc Tịnh nhíu mày nhìn Tống Diệu Huy một cái, đây không phải là tên háo sắc ban đầu bị nàng dạy dỗ ở Thiên Hương Lâu sao? Nhìn dáng vẻ hôm nay của hắn, nghiêm trang nhiều so với lúc trước, ít đi mấy phần quần áo lụa là.

Tống Tử Văn luôn thương yêu người đệ đệ này, vì vậy biến Tống Diệu Huy thành bộ dáng quần áo lụa là. Chỉ là mặc dù Tống Diệu Huy có tính công tử, nhưng bản tính không xấu, lại rất sùng kính Tống Tử Văn.

Lần trước ở Thiên Hương Lâu bị Nam Úc Tịnh làm bị thương ở tay, Tống Diệu Huy vẫn luôn ghi hận trong lòng, luôn muốn đối phó Nam Úc Tịnh, nhưng ở cung yến, hắn cũng bị khuyêh thế tài hoa của Nam Úc Tịnh làm chấn kinh, trong lòng không khỏi ít đi mấy phần oán giận, nhiều hơn mấy phần e ngại cùng bội phục.

Khi biết những chuyện mà Nam Úc Tịnh đã trải qua, hắn càng thêm bội phục Nam Úc Tịnh, cộng thêm sự hướng dẫn của Tống Tử Văn, hắn đã nhìn rõ sự oán giận của hắn, hơn nữa cũng nhận thức được sai lầm của mình, cảm thấy những năm gần đây hành vi của mình đã làm Tống Tử Văn mất thể diện, vì vậy quyết định sửa sai.

“Cung chủ.” Tống Diệu Huy đi tới bên người Nam Úc Tịnh, nhẹ giọng kêu.

Nam Úc Tịnh nhìn Tống Diệu Huy một cái, khóe môi câu nụ cười như có như không. Tống Diệu Huy đột nhiên chạy tới, là có chuyện nói với nàng sao? Không phải là vì chuyện ở Thiên Hương Lâu chứ?

“Chuyện gì?” Nam Úc Tịnh bình tĩnh nhìn Tống Diệu Huy, tựa hồ đang chờ đợi Tống Diệu Huy nói tiếp, có chút lười biếng uống rượu.

Tống Diệu Huy nhìn gò má tuyệt mỹ của Nam Úc Tịnh, hơi ngẩn ra, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, cung kính nói với Nam Úc Tịnh, “Diệu Huy là tới cảm ơn Cung chủ.”

“Cảm ơn ta sao?” Nam Úc Tịnh nghe vậy, không khỏi nhíu lông mày. Tống Diệu Huy cảm tạ nàng sao? Nàng không nhớ nàng đã từng đã giúp Tống Diệu Huy chuyện gì, nói chỉ là tới cảm ơn nàng?

Tống Diệu Huy thấy thế, trên mặt lộ ra nụ cười, chân thành nói, “Diệu Huy cảm ơn Cung chủ đã tác hợp đại ca ta cùng trưởng công chúa, khiến đại ca lấy được mỹ nhân về nhà, cũng muốn cảm ơn Cung chủ ngày đó ở trên Thiên Hương Lâu ra tay dạy dỗ Diệu Huy, khiến Diệu Huy nhận ra những hành động sai trái của Diệu Huy mấy năm qua.”

Nam Úc Tịnh nghe Tống Diệu Huy nói vậy, không khỏi có chút hứng thú nhíu mày nhìn hắn. Nàng vẫn cho rằng Tống Diệu Huy là đảng đồ lăng từ, không nghĩ tới bản tính của hắn cũng không xấu, biết sai biết sửa, cũng không tệ lắm. Không hổ là đệ đệ của Tống Tử Văn.

“Cảm ơn ta thì không cần. Ngày sau người nên cố gắng làm người tốt, đừng làm xấu mặt đại ca của người.” Ban đầu Nam Úc Tịnh ra tay dạy dỗ Tống Diệu Huy, là vì hắn đắc tội nàng, cũng không phải là muốn để cho hắn hối hận cái tà quy chánh, vì vậy, nàng đương nhiên không nói lời cảm ơn của Tống Diệu Huy.

Hôn lễ của Nam Hương Vận và Tống Tử Văn kết thúc trong lời chúc phúc của mọi người.

Thời gian bảy ngày nhanh chóng trôi qua.

Khắp Doãn phủ là một màu đỏ của gấm vóc, đèn lồng đỏ chói treo khắp nơi, khiến phủ viện tràn đầy hơi thở hỷ sự. Trong đình viện của Nam Úc Tịnh càng cực kỳ náo nhiệt, hai người Tiểu Tuyết và Thanh nhi vây quanh Nam Úc Tịnh, trang điểm thay y phục giúp Nam Úc Tịnh, một đám nha hoàn ở ngoài cửa chờ hầu hạ.

Phía trên giá y màu đỏ thêu hoa mẫu đơn, cao quý vô cùng, cổ áo giá y được nạm dạ minh châu giá trị liên thành, làm nổi bật lên vẻ xuất trần cao quý và vô song của Nam Úc Tịnh.

Mái tóc đen của Nam Úc Tịnh được bàn tay khéo léo của Thanh nhi uốn thành một búi tóc Cửu Phụng hướng lên trời, được cố định bằng trâm vàng, mái sợi tóc rũ xuống trán xinh đẹp của nàng, khiến dung mạo xinh đẹp của Nam Úc Tịnh càng nổi bật hơn làm người ta không thể dời mắt.

Nam Úc Tịnh ngồi trước gương, cảm thấy tim mình đập cực nhanh, hồi hộp và mong chờ, khiến nàng có chút đứng ngồi không yên.

“Bộ dạng đứng ngồi không yên của công chúa, giống như ngài là tân nương đấy.” Thanh nhi nhìn đáng vẻ co quắp đứng ngồi không yên của Nam Úc Tịnh, không khỏi nở nụ cười trừu ghẹo.

Bốn năm trước, không có nhiều người như vậy, chỉ có nàng và Nam Úc Tịnh, nàng cũng như hôm nay trang điểm thay y phục cho Nam Úc Tịnh. Mặc dù thời điểm đó Nam Úc Tịnh không có đồ trang sức đắt tiền và quần áo đẹp như vậy, nhưng vẫn đẹp động lòng người, lúc đó Nam Úc Tịnh lẳng lặng ngồi bên trong phòng, mặc dù có nhân nhạ vui sướng, nhưng không có bộ dáng bức rức như bây giờ.

Lúc ấy nàng cho là Nam Úc Tịnh luôn ân hận mà lạnh nhạt, mới có thể bình tĩnh như vậy. Bây giờ nàng mới hiểu được, có lẽ là bởi vì Nam Úc Tịnh chưa yêu Lam Cẩn Du sâu đậm như Nạp Lan Thần Dật, khi một nữ tử gả cho nam tử mình yêu, coi như tính tình lạnh nhạt thế nào đi nữa, cũng sẽ khản trương thôi.

Nàng thật sự không nghĩ tới trong đời này của nàng còn có cơ hội thấy Nam Úc Tịnh mặc giả y lần nữa. Bộ dáng hôm nay của Nam Úc Tịnh so với bốn năm trước, còn đẹp hơn động lòng người hơn. Về đẹp này không phải do trang phục đắt tiền tô điểm, mà do nét thẹn thùng ở đuôi mắt cùng tình yêu say đắm của nàng mà ra.

“Thanh nhi đừng trêu ghẹo ta nha.” Trên mặt Nam Úc Tịnh hiện ra nét thẹn thùng, có chút ngượng ngùng hạ mi, rồi lại không nhịn được nhìn lên phía cửa một cái.

“Cung chủ chó nhìn, cô gia chưa đến đâu.” Tiểu Tuyết thấy Nam Úc Tịnh len lén nhìn quanh cửa, cũng không khỏi mang theo mấy phần ranh mãnh, cười nói với Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh bị Tiểu Tuyết nói khiến sắc mặt đỏ bừng hơn, đôi tay không ngừng níu chặt khăn tay, nàng cảm thấy tâm của mình cũng muốn nhảy đến cổ họng rồi.

Thì ra là thành hôn là sẽ khản trương như vậy sao? Ở Ma Cung bốn năm, nàng cho là cảm giác khản trương sẽ không bao giờ xuất hiện trong sinh mệnh của nàng nữa, coi như bị người chia kiếm vào tim, nàng cũng chưa từng có cảm giác khản trương như vậy.

“Úc Tịnh, chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói ôn nhu như ngọc của Doãn Lưu Quang vang lên ngoài cửa.

Nam Úc Tịnh gả cho Nạp Lan Thần Dật, là dùng thân phận Cung chủ Ma Cung, chứ không phải là công chúa Nam Hải Nam Úc Tịnh. Coi như khắp thiên hạ đều biết thân phận của Nam Úc Tịnh, nhưng nàng vẫn kiên trì không nghe lệnh xuất giá của hoàng cung Nam Hải. Bởi vì trong lòng của nàng, nàng sớm đã không thừa nhận hoàng cung là nhà của nàng.

Nam Vũ vốn không đồng ý, nhưng bởi vì Nam Úc Tịnh kiên trì, Nam Vũ lại sợ đắc tội Nam Úc Tịnh vào lúc nguy cấp này, vì vậy đành phải đồng ý cho Nam Úc Tịnh xuất giá từ Doãn phủ. Mà Doãn Lưu Quang dùng thân phận huynh trưởng tiền Nam Úc Tịnh xuất giá.

Nam Úc Tịnh muốn Doãn Lưu Quang lấy thân phận huynh trưởng cõng nàng ra cửa vì thứ nhất là muốn Doãn Lưu Quang chết tâm, nàng biết hẩn tình thâm ý trọng với nàng, nhưng kiếp này điều nàng có thể cho hắn, chỉ là tình bằng hữu tình huynh muội thôi, những thứ khác, nàng thật sự không cho được; thứ hai cũng vì muốn Nạp Lan Thần Dật biết, Doãn Lưu Quang trong lòng nàng giống như huynh trưởng, coi như phải đối phó Nam Hải, nàng cũng không muốn thương hại tới Doãn Lưu Quang.

Nam Úc Tịnh nghe giọng nói của Doãn Lưu Quang, liền bảo Tiểu Tuyết và Thanh nhi dắt nàng đi tới cửa, khẽ đẩy cửa phòng ra, lên tiếng, “Được rồi.”

Trong khoảng khắc cửa bị đẩy ra, Doãn Lưu Quang chỉ cảm thấy giống như có ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu sáng trước mắt hắn. Nam Úc Tịnh mặc giả y đồ chơi, vô cùng xinh đẹp. Dạ minh châu vây quanh cổ áo của nàng, cũng không sánh bằng điểm quang bức người trên mặt nàng.

Khuôn mặt nàng như vẽ, đôi mắt giống như làn thu thủy hàm chứa sự thẹn thùng cùng chờ đợi, lông mi thật dài khẽ rũ xuống, làn da vô cùng mịn màng ửng hồng.

Nam Úc Tịnh xinh đẹp kiều diễm như vậy làm cho người ta không thể rời mắt. Thế nhưng sự xinh đẹp của nàng, cũng không phải vì hắn.

Đề nén khổ sở trong lòng, Doãn Lưu Quang lộ ra một nụ cười chân thành, vươn tay kéo tay bạch ngọc của Nam Úc Tịnh, từ từ ngồi xổm người xuống, cõng Nam Úc Tịnh lên.

Nàng nhẹ như vậy, nằm ở trên lưng của hắn cơ hồ không có chút sức nặng nào, nhưng sao hắn lại cảm thấy mỗi một bước đi như chứa đựng ngàn cân.

Nghe nói đội ngũ sứ thần của Đông Lâm trùng trùng điệp điệp, so với đội ngũ năm đó khi Hoàng đế Đông Lâm cưới thì là mẫu thân của Nạp Lan Thần Dật Mộ Dung Nguyệt là hơn chứ không kém.

Mười dặm gấm hồng.

Từ cổng thành để đồ Nam Hải trải đến cửa Doãn phủ, vinh dự đặc biệt cùng phô trương như vậy, chưa từng có vị công chúa nào được đãi ngộ như vậy.

Nạp Lan Thần Dật quả nhiên là có lòng với Nam Úc Tịnh, mà nhìn vẻ mặt của Nam Úc Tịnh, sợ là cũng là khuynh tâm với Nạp Lan Thần Dật.

Hôm nay, hắn sẽ phải tự tay giao nàng cho một nam tử khác.

Mỗi bước đi của hắn, đều tựa như có ngàn cân sức nặng. Hôm nay tiễn nàng đi, có nghĩa là về sau nàng sẽ trở thành thê tử của người khác, sẽ trở thành hoàng tử phi của Đông Lâm, có lẽ không lâu nữa, sẽ trở thành kẻ địch của hắn.

Hắn thật sự không muốn nàng rời đi, cho dù người trong lòng nàng không phải hắn. Nhưng hắn lại không thể không tiễn nàng đi, bởi vì hắn thật sự không muốn

nàng không vui, nếu nàng muốn gả, hấn cũng chỉ có thể thành toàn cho nàng.

Lúc Doãn Lưu Quang cỡi Nam Úc Tịnh tới cửa, đội ngũ của Đông Lâm cũng đúng lúc tới trước cửa Doãn phủ.

Nghe nói Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm Nạp Lan Thần Dật thân thể yếu đuối, thuở nhỏ liền không thể cỡi ngựa, nhưng vì cưới thê là Nam Úc Tịnh, hấn dám một đường cỡi ngựa từ Đông Lâm đến Nam Hải.

Nam Úc Tịnh nằm trên lưng Doãn Lưu Quang, ngược mắt nhìn.

Nạp Lan Thần Dật cưỡi trên lưng ngựa, phong hoa tuyết đại không nói nên lời. Hi bảo đồ thẩm làm nổi bật dung mạo thanh nhã xinh đẹp và mị của hấn, trông mắt đen tuyền của hấn nhìn về nàng, bên trong mang theo tràn đầy cung chiêu cùng yêu say đắm.

Sắc mặt của hấn vô cùng tái nhợt, giống như một trận gió thổi qua, liền có thể thổi hấn ngã xuống. Ngay cả khi biết hấn như vậy là vì che giấu tai mắt của người khác, nhưng khi nhìn thấy dung nhan tái nhợt của hấn, Nam Úc Tịnh vẫn không cảm được cảm thấy đau lòng.

Nạp Lan Thần Dật đón Nam Úc Tịnh từ trong tay Doãn Lưu Quang, ôm nàng một đường vào trong kiệu.

Dân chúng vây quanh thấy một màn như vậy, rồi rít vỗ tay.

Bọn họ mặc kệ Nam Úc Tịnh là Cung chủ Ma Cung hay là công chúa Úc Tịnh, nàng kinh thái tuyệt diệu bọn họ đều thấy, mà mặc dù thân thể Nạp Lan Thần Dật yếu đuối miệng lại không thể nói, nhưng tướng mạo phong hoa tuyết đại của hấn thì không thể bắt bẻ, nhìn hai người cực kỳ xứng đôi, bọn họ đương nhiên là thật tâm chúc phúc.

Huống chi bọn họ đều cho rằng Nam Úc Tịnh gả cho Nạp Lan Thần Dật là vì giúp Nam Hải không xảy ra chiến tranh, vì vậy trong lòng mọi người đều cực kỳ cảm kích Nam Úc Tịnh, cho nên lúc vỗ tay cũng cực kỳ nhiệt tình.

Nam Úc Tịnh bị Nạp Lan Thần Dật ôm, trong mắt giống như chỉ nhìn thấy mình Nạp Lan Thần Dật. Nhìn tướng mạo tinh xảo của hấn, nhìn trông mắt thâm thúy, nhìn nụ cười ôn nhã câu bên khóe môi của hấn. Giống như sắc thái của toàn thiên hạ cũng không sánh nổi thần thái động lòng người của hấn.

“Chàng thật ra có thể ngồi kiệu tới được.” Lúc Nam Úc Tịnh bị Nạp Lan Thần Dật ôm vào kiệu, đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng nói.

Những năm này Nạp Lan Thần Dật vẫn giấu tài làm bộ như thân thể yếu đuối, miệng không thể nói. Lần này hấn lại một đường cỡi ngựa tới đây, cho dù hấn giả trang đáng vẻ yếu đuối không chịu nổi, nhưng Nạp Lan Nhượng Phong khôn khéo như vậy, sợ là không tránh được sẽ sinh nghi.

“Ta không muốn nàng chịu chút nào uất ức.” Nạp Lan Thần Dật thay Nam Úc Tịnh thả màn xe xuống, trong nháy mắt khi màn xe ngăn lại gò má của hấn, giọng nói ôn hòa như ngọc của hấn vang lên bên tai Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh nhìn bức rèm màu đỏ trước mắt, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Nạp Lan Thần Dật đi đến trước mặt Doãn Lưu Quang, khẽ vuốt cằm nhìn Doãn Lưu Quang, lại giả bộ phải cất lực lên ngựa, đội ngũ liền lại chậm rãi hùng dũng đi tới cửa thành.

Doãn Lưu Quang đứng ở cửa, nhìn cỗ kiệu của Nam Úc Tịnh càng xa, trong mắt có một tia phức tạp mê ly. Trong đầu của hấn hiện lên bộ dáng của Nam Úc Tịnh khi hấn mới gặp nàng.

Một cái nhăn mày một nụ cười của nàng khắc sâu trong đầu của hấn không cách nào xóa đi, nhớ tới khi nàng ở Doãn phủ bọn họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đánh cờ, khóe môi Doãn Lưu Quang không khỏi nâng lên nụ cười ôn nhu.

Cả đời này, có thể gặp nàng, có thể cùng nàng có một khoảng thời gian yên bình như vậy, hấn có lẽ nên thỏa mãn thôi.

Nam Úc Tịnh, nàng nhất định phải hạnh phúc, mặc dù nàng hạnh phúc khiến lòng ta đau, ta vẫn hi vọng nàng hạnh phúc!

Cỗ kiệu một đường đến cửa thành để đô Nam Hải. Nam Vũ cùng hoàng thất và triều đình Nam Hải đều chờ ở cửa thành, vì muốn tiễn Nam Úc Tịnh.

Cỗ kiệu đáp xuống đất, Nam Úc Tịnh đi ra từ bên trong kiệu, không hề lưu luyến nhìn đám người Nam Vũ một cái, lạnh lùng hành lễ, liền thân nhiên lướt qua bọn họ đi tới trước mặt Nam Hương Vận, khóe môi nàng mang theo nụ cười phức tạp, từ từ nói, “Đại tỷ, Úc Tịnh đi nha.”

Nam Hương Vận nghe Nam Úc Tịnh nói, không nén được rung rung khóc. Thân phận của Nam Úc Tịnh mới công khai không lâu, nàng còn chưa kịp nói mấy lời thân mật với Nam Úc Tịnh, nàng liền muốn đi rồi, Nam Úc Tịnh đi, trong Hoàng thất Nam Hải này không còn ai nói chuyện với nàng nữa.

Nam Úc Tịnh thấy Nam Hương Vận khóc, trong mắt cũng có chút lệ quang, nàng đưa tay thay Nam Hương Vận lau nước mắt, đè nén lệ quang trong mắt, khóe môi hiện ra một nụ cười tuyệt mỹ, nói với Nam Hương Vận, “Hôm nay là ngày Úc Tịnh xuất giá, đại tỷ đừng khóc.”

Nam Hương Vận nghe vậy, chỉ đành phải rung rung gạt đầu một cái.

Nam Khôi đứng bên người Nam Hương Vận, ánh mắt phức tạp nhìn Nam Úc Tịnh, nữ tử hấn đã từng yêu, hôm nay lại trở thành tỷ tỷ của hấn.

“Lục đệ, bảo trọng.” Nam Úc Tịnh đi tới trước mặt Nam Khôi, khóe môi mang theo nụ cười, trong mắt chứa mấy phần áy náy.

Nam Khôi nghe Nam Úc Tịnh nói, khóe môi cũng lộ ra nụ cười ôn hòa, nhìn Nam Úc Tịnh, gạt đầu một cái, giống như dùng hết hơi sức, nói với nàng, “Úc Tịnh tỷ tỷ, người phải hạnh phúc đó.”

Nam Úc Tịnh gặt đầu một cái, liền lần nữa trở vào trong kiệu. Đối với nàng mà nói, Hoàng thất Nam Hải trùng trùng điệp điệp như thế, người có thể khiến nàng cá biệt, cũng chỉ có hai người Nam Hương Vân và Nam Khôi.

Nạp Lan Thần Dật thấy Nam Úc Tịnh tiến vào trong kiệu, liền bảo cỗ kiệu khởi hành. Hắn nhàn nhạt nhìn Nam Vũ một cái, khẽ vuốt cằm, liền ngồi trên lưng ngựa không quay đầu lại rồi đi.

Nam Vũ nhìn bóng lưng Nạp Lan Thần Dật, trong mắt hắn thoáng hiện lên tia kích động cùng kinh ngạc.

Người đời đều nói Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm là một oắt con vô dụng, nhưng ánh mắt của Nạp Lan Thần Dật khi nhìn hắn, rõ ràng đầy ắp khí thế, cái nhìn kia như gió nhẹ nước chảy, thật ra lại có khí thế hơn người.

Nhưng càng làm Nam Vũ khiếp sợ hơn, cũng không phải khí thế của Nạp Lan Thần Dật, mà là tướng mạo của Nạp Lan Thần Dật. Dung mạo tuyệt đại động lòng người, cho dù là khuôn mặt của một nam tử khí khái, nhưng lại làm hắn nhớ tới hình bóng nữ tử trong lòng hắn.

Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm Nạp Lan Thần Dật —— là đứa con duy nhất do sủng phi của Đông Lâm hoàng đế Nguyệt quý phi sinh ra.

Nguyệt quý phi, thì ra, Nguyệt quý phi chính là Nguyệt nhi của hắn. Năm đó hắn đưa Mộ Dung Nguyệt cho Đông Lâm Hoàng đế, trong lòng cực kỳ thống khổ và hối tiếc, nhưng tình thế không cho phép hắn dỗi ý, hắn vẫn luôn hỏi thăm tình hình của Mộ Dung Nguyệt, chỉ biết là nàng đột nhiên bệnh qua đời.

Cho đến khi mới vừa rồi hắn nhìn thấy bộ dạng của Nạp Lan Thần Dật, hắn mới biết thì ra là thân mẫu của Nạp Lan Thần Dật Nguyệt quý phi chính là Mộ Dung Nguyệt, chính là nữ nhân hắn yêu nhất trong kiếp này, mà nữ nhi của hắn, cư nhiên gả cho hài tử của Nguyệt nhi, có phải do trời cao muốn hắn hoàn lại những gì hắn đã thiếu Nguyệt nhi không?

Nhìn Nạp Lan Thần Dật cùng Nam Úc Tịnh càng lúc càng xa, trong mắt Nam Vũ lần đầu tiên xuất hiện một tia thất lòng chúc phúc. Hôn nhân nàng, đều là tính toán của d[đ]l[đ]d hấn, nhưng khi hắn biết thân phận của Nạp Lan Thần Dật, thế nhưng hắn lại có một tia hi vọng, hi vọng tình duyên lỡ dở của hắn và Nguyệt nhi có thể kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Sát thủ phục kích? ! (full)

Cỗ kiệu ra khỏi đế đô liền đổi thành xe ngựa, bốn phía xe ngựa phủ một lớp lụa đỏ, khoa trương mà cao quý.

Bên trong xe ngựa rất rộng, có thể đặt hai giường êm, một cái bàn, bên trong có đầy đủ cảm kỳ văn chương. Cách bố trí hoàn toàn có thể theo kịp một nhà trọ hạng sang.

Xe ngựa chạy không nhanh không chậm, cực kỳ vững vàng. Nam Úc Tịnh ngồi trong xe ngựa, khoan thai tự đắc tựa vào trên giường êm, nhắm mắt lại, hình như đang nghỉ ngơi.

Chợt, xe ngựa khê dừng lại, Nam Úc Tịnh chưa kịp mở mắt ra, liền cảm thấy hình như có người vào xe ngựa, khỏe mỗi nàng không tự chủ nở nụ cười nhàn nhạt, bộ dáng vẫn ngời ngời như cũ.

“Úc Tinh cũng không nhìn coi là ai vào xe ngựa sao?” Nạp Lan Thần Dật thấy Nam Úc Tinh nhắm mắt lại, mí mắt cũng không nâng lên, dáng vẻ an nhàn tự đắc, không khỏi đưa tay sờ sờ lỗ mũi của Nam Úc Tinh, hài hước nói.

Nam Úc Tỉnh bị Nạp Lan Thần Dật sờ lỗ mũi, mới miễn cưỡng mở mắt, bên trong con người đen nhánh mang theo vài phần lười biếng, nàng dựa vào giường êm nhích người hơi ngồi thẳng lên, cười nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật, thờ ơ nói, “Chàng vẫn luôn ở phía trước thủ hộ, trừ chàng ra, còn có ai có thể vào đây?”

Hơn nữa, ngay cả khi hắn đi vào nàng cũng không thèm mở mắt nhìn, vậy chứng tỏ nàng đã quá ỷ lại vào hắn rồi.

“Vây ta phải cảm ơn Úc Tinh đã tin tưởng rồi.” Nap Lan Thần Dật chậm rãi tựa lưng vào trên giường êm, bộ dáng lười biếng.

Nam Úc Tỉnh nhủ mày nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật, sắc mặt của hắn có lẽ là do có ý nguy trang, nên tái nhợt không giống thường ngày, lông mi của hắn thật dài rủ xuống, bộ dạng nhắm mắt tựa vào trên giường êm giống như đồ sứ thương đẽ, tình xảo lại rất dễ vỡ.

Thấy Nạp Lan Thần Dật trong bộ dáng bệnh trạng tiêu tụy, lòng của Nam Úc Tịnh không khỏi căng thẳng, một cỗ đau lòng dâng lên trong lòng, nàng nhủ nhủ mày, nói với Nạp Lan Thần Dật, “Ta rất không thích bộ dáng tiêu tụy của chàng, mấy ngày nay đều ở trong xe ngựa, mau đi tắm rửa đi.”

“Úc Tĩnh là đang yêu thương ta sao?” Nạp Lan Thần Dật nhủ lông mày, trong con ngươi đen nhánh như mực hàm chứa mấy phần tình cảm phức tạp, lông mày thon dài khẽ nhuôi lại, mím môi ôn hòa hỏi.

Nam Úc Tĩnh nhìn bộ dạng Nạp Lan Thần Dật, nếu không phải biết thân thể hắn không yếu đuối như lời đồn, nàng sợ là cũng bị hắn lừa rồi, cho là thân thể hắn thật là yếu đuối không chịu nổi, khóe môi nâng lên một nụ cười, Nam Úc Tĩnh đưa tay sờ mặt của Nạp Lan Thần Dật.

Chạm đến da thịt nhẵn nhụi trơn bóng của hắn, hoàn toàn không giống như cảm giác lúc trước, Nam Úc Tĩnh không khỏi nhũn mảy, theo nàng biết, thuật dịch dung mặc dù có thể khiến người ta có dáng vẻ bệnh tật, nhưng dù sao khi sờ lên cảm giác cũng phải như người bình thường chứ, vì sao trên mặt Nạp Lan Thần Dật lại

tron bóng như thế?

Nạp Lan Thần Dật không ngờ rằng Nam Úc Tịnh sẽ đưa tay sờ trộm mặt của hắn, hắn có chút cứng ngắc, trong lòng mắt đen như có cái gì thoáng qua thật nhanh, đưa tay kéo tay Nam Úc Tịnh, nhếch môi cười nói, “Bộ dáng như vậy sợ là Úc Tịnh sẽ cảm thấy tốt nhất rồi, nàng phải quen dần thôi.”

Đầu ngón tay lạnh như băng chạm đến ngón tay Nam Úc Tịnh, khiến Nam Úc Tịnh hơi sửng sốt. Ngón tay Nạp Lan Thần Dật rất lạnh, lạnh chưa từng có. Chân mày không tự chủ nhíu lại, cẩn thận dò xét nhìn Nạp Lan Thần Dật, nhớ tới dáng vẻ cật lực lúc hắn xoay người lên ngựa, còn có khi ôm nàng vào cổ kiệu, nàng vẫn cho là hắn đang che giấu tai mắt người khác, thì ra là, hắn đang giấu nàng điều gì.

“Thần Dật, chàng bị thương sao?” Nam Úc Tịnh cau mày, nhảy bèn nhìn Nạp Lan Thần Dật, không để ý tới ngăn trở của Nạp Lan Thần Dật, giờ trò với Nạp Lan Thần Dật, điều tra trên người hắn có vết thương hay không.

Bộ dáng bệnh tật mà tái nhợt của hắn, còn có ngón tay lạnh lẽo như vậy, rõ ràng là đáng vẻ đang bị thương, nhưng tại sao lại không tìm thấy vết thương, chẳng lẽ do nàng quá quan tâm nên sinh loạn, nghĩ quá nhiều?

Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Úc Tịnh cau mày sờ mó lung tung trên người hắn, khóe môi không khỏi nở nụ cười yếu ớt, trong con ngươi hẹp dài mang theo vài phần ranh mãnh cùng đùa giỡn, lần người đưa môi tiến tới bên tai Nam Úc Tịnh, nhẹ nhàng cười nói, “Úc Tịnh đây là đang đùa lừa sao?”

Nam Úc Tịnh đang lo lắng cho thân thể của Nạp Lan Thần Dật, không từng bận tâm nhiều như vậy, bây giờ nghe Nạp Lan Thần Dật nói như vậy, mặt lập tức đỏ như máu, Nạp Lan Thần Dật thối lui ở bên tai nàng, hơi thở thơm như hoa lan, một cổ khí nóng quanh quẩn bên tai nàng, làm cả người nàng mềm nhũn, nàng càng thêm ngượng ngùng, đẩy Nạp Lan Thần Dật ra, gắt gỏng nói, “Không cần gấp gáp.”

Nạp Lan Thần Dật bị Nam Úc Tịnh đẩy, lông mày thanh tú không nhịn được nhăn lại, trên mặt mơ hồ thoáng qua một tia đau đớn, lại cực nhanh bị hắn che giấu đi, khóe môi hắn nâng lên nụ cười hài hước đùa giỡn, cười nhìn Nam Úc Tịnh, ôn hòa nói, “Yên tâm, ta sẽ đợi đến khi Úc Tịnh trở thành thê tử của ta.”

Lời nói ôn nhu kiên định giống như ánh mặt trời sưởi ấm trái tim của Nam Úc Tịnh, con ngươi đen nhánh của hắn giống như là vì sao sáng nhất, khiến nàng không thể dời mắt.

Theo lẽ thường nàng nên vô cùng cảm động, nhưng nhìn thấy khóe môi của Nạp Lan Thần Dật câu nụ cười hài hước, nghĩ đến chuyện mà hắn ám chỉ, mặt của Nam Úc Tịnh liền ửng đỏ, nàng rũ con ngươi xuống, không dám nhìn Nạp Lan Thần Dật nữa, cũng quên đi chuyện sắc mặt tái nhợt không bình thường cùng ngón tay lạnh lẽo của Nạp Lan Thần Dật.

Nạp Lan Thần Dật nhìn gò má của Nam Úc Tịnh đỏ ửng, trong mắt mang theo cung chiều, hắn muốn đưa tay ra vuốt ve gò má của Nam Úc Tịnh, cuối cùng vẫn nhịn khép tay vào trong áo, miễn cưỡng tựa vào trên giường êm, khẽ hí mắt, lười biếng nói với Nam Úc Tịnh, “Bỏn ba mấy ngày nay, cũng đã mệt nhọc rồi, ta ngủ một lát đây.”

Nam Úc Tịnh đang ngượng ngùng vì động tác vừa rồi cùng lời nói của Nạp Lan Thần Dật, nghe Nạp Lan Thần Dật nói muốn ngủ một lát cũng không có nghi ngờ gì, cũng tựa vào trên giường êm, nhìn mũi xe ngựa đến gần người.

Xe ngựa tuy lớn, nhưng di chuyển rất vững vàng, cơ hồ không có lắc lư gì, Nam Úc Tịnh nhìn mũi xe ngựa một hồi lâu, liền ngủ gục không hay.

Lúc tỉnh dậy, Nam Úc Tịnh miễn cưỡng mở mắt, liền nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật tà mị tựa vào trên giường êm, con ngươi dịu dàng như nước nhìn hắn, dung nhan của hắn xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt trong suốt, dưới ánh mặt trời càng cực kỳ sáng bóng, có vẻ dịu dàng thanh nhã, cao quý xuất trần.

Hơi ngẩn ra, Nam Úc Tịnh miễn cưỡng ngồi dậy từ trên giường êm, vuốt vuốt huyệt Thái Dương hơi ê ẩm, đưa tay nhắc màn xe lên, xuyên qua góc rèm vừa được nhắc lên nhìn bên ngoài, bây giờ đã là sáng sớm ngày thứ hai, nàng không khỏi nhíu nhíu mày, lâu lâu nói, “Ta ngủ lâu như vậy sao?”

Cũng không biết là do mấy ngày nay quá mức mệt nhọc, hay bởi vì có Nạp Lan Thần Dật ở bên người, nàng ngủ cực kỳ yên ổn, từ đêm hôm qua ngủ thẳng tới sáng sớm ngày thứ hai. Đây là việc chưa từng xuất hiện ở nàng kể từ khi nàng sống lại.

Từ lúc đi đến Ma Cung, nàng mỗi ngày đều phải đề phòng mọi âm mưu và hãm hại, ngay cả ngủ cũng không được yên ổn, có rất ít ngủ được rất cái chết tình huống. Nhưng đêm qua, nàng ngủ rất say, hơn nữa còn ngủ lâu như vậy, thật sự là kỳ quái. Kỳ quái hơn chính là, vì sao rõ ràng ngủ lâu như vậy, nàng vẫn cảm thấy huyệt Thái Dương có chút ê ẩm.

“Chắc là do nàng mệt mỏi quá đi. Nếu đã tỉnh, vậy đánh cờ với ta đi.” Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Úc Tịnh, trong mắt lộ ra thương yêu cùng một chút cảm xúc phức tạp, khóe môi mang theo nụ cười dịu dàng nhân nhật, đẩy bàn cờ tới giữa hai người, ôn nhu nói.

Nam Úc Tịnh nhận lấy con cờ Nạp Lan Thần Dật đưa tới, cũng không suy nghĩ nhiều, liền đưa tay đánh cờ với Nạp Lan Thần Dật d[đ]lqđ.

Ván cờ còn chưa đánh xong, thì đã vào trưa rồi. Tối qua do say ngủ, nên Nam Úc Tịnh chưa ăn gì, hôm nay cũng hơi đói rồi, bụng lại không chịu thua kém kêu lên, trong không gian nhỏ hẹp này, âm thanh “Cô lỗ lỗ” vang lên cực kỳ rõ ràng.

Nam Úc Tịnh không khỏi đỏ mặt, đưa tay sờ bụng, lông mi thật dài phủ xuống.

Nạp Lan Thần Dật đương nhiên nghe thấy âm thanh réo gọi phát ra từ bụng của Nam Úc Tịnh, nhìn Nam Úc Tịnh đỏ bừng cả khuôn mặt, không khỏi nhếch khóe môi. Ở bất cứ thời khắc nào Nam Úc Tịnh đều xinh đẹp như vậy, cho dù là bởi vì xấu hổ mà hạ mi, cũng giống như có vô biên sức quyến rũ, khiến hắn không thể rời mắt khỏi nàng.

“Đói bụng sao? Ăn một chút điểm tâm trước đi, gần tới mới đến biên giới Đông Lâm Phượng thành. Đến lúc đó có thể xuống xe nghỉ ngơi một ngày rồi.” Nạp Lan Thần Dật lấy ra một hộp thức ăn tinh xảo bên dưới mặt bàn, bên trong là Mai Hoa Cao mà Nam Úc Tịnh thích ăn nhất.

Nam Úc Tịnh xưa nay thích ăn điểm tâm ngọt, ngày trước khi ở hoàng cung Đông Lâm, Nạp Lan Thần Dật luôn len lén mang điểm tâm đến cho Nam Úc Tịnh.

Nhiều năm như vậy, thói quen của nàng, hẳn đều nhớ rõ, không quên chút nào.

Nhận lấy Mai Hoa Cao mà Nạp Lan Thần Dật chuẩn bị cho nàng, nhìn Mai Hoa Cao tinh xảo, Nam Úc Tịnh đưa Mai Hoa Cao lại gần lỗ mũi nhẹ nhàng ngửi một cái, giống như có thể nghe thấy được mùi hương thơm ngát của hoa mai, đây chính là Mai Hoa Cao do Ngự Thiện Phòng của Hoàng thất Đông Lâm làm, là món nàng thích ăn nhất khi nàng làm con tin ở Đông Lâm.

“Chàng còn nhớ ta thích ăn cái này sao.” Nam Úc Tịnh khe khẽ cắn một hóp, một cổ mùi thơm ngát ngấm vào lòng người quanh quẩn trong miệng nàng, khóe môi của Nam Úc Tịnh tràn ra nụ cười ngọt ngào, một đôi mắt đen trong suốt như nước, giống như tiểu hài tử không rành việc đời năm đó, nhìn Nạp Lan Thần Dật.

Nạp Lan Thần Dật nhìn con người trong sáng của Nam Úc Tịnh, sợ sệt trong ánh mắt nàng, giống như hẳn lại được thấy tiểu hài tử ẩn nhẫn lại quật cường có trong mắt trong suốt năm đó, khi đó nàng còn nhỏ như vậy, còn chưa có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, nhưng đã nị hoặc tim của hắn.

Khóe môi tràn ra nụ cười, giọng nói dịu dàng, “Thứ nàng thích, ta đều nhớ.”

Nam Úc Tịnh ăn Mai Hoa Cao, nhớ tới Lạc Huyền Lăng áo bào trắng phía trên thêu Mẫu Đơn màu bạc, Các chủ Ám các lấy Mẫu Đơn làm dấu hiệu xiêm áo Ám các, cùng với hình ảnh hẳn khổ cực vì một câu nói đùa năm đó của nàng mà trông thất thải mẫu đơn hoa, trong lòng không khỏi càng thêm cảm động, Mai Hoa Cao trong miệng cũng cực kỳ ngọt ngào.

Nàng vẫn cho rằng nàng là người bất hạnh. Thuở nhỏ liền bị mẫu hậu cùng phụ hoàng lợi dụng, nhận hết khổ nạn, thậm chí còn bị trượng phu chưa cưới phản bội, bị mẫu hậu chuốc rượu độc.

Nhưng cho đến hôm nay nàng mới phát hiện, nàng là người may mắn, nàng là nữ nhân may mắn nhất thiên hạ. Bởi vì, tất cả bất hạnh nàng nhận cũng không bằng hạnh phúc gặp hẳn mang tới.

Lúc chạng vạng tối xe ngựa đã chạy đến biên giới Đông Lâm và Nam Hải, dừng lại ở thị trấn nhỏ nơi biên giới Phụng thành của Đông Lâm.

“Chủ tử.” Trong bóng tối, một đạo bóng đen thoáng qua, cung kính cúi đầu, đứng ở bên người Nạp Lan Thần Dật. Đinh Trúc mặc cẩm bào màu đen, phía trên cẩm bào thêu Hoa Mẫu Đơn màu trắng, chính là dấu hiệu của Ám các.

Nạp Lan Thần Dật uy phong ngọc thụ nửa sáng nửa tối làm người ta nói không nên lời, xuất trần mà cao quý, thần bí lại lộ ra mấy phần rét lạnh, gương mặt của hắn cũng ẩn trong âm u, trong tròng mắt đen mang theo cao ngạo không thể leo tới cùng lạnh lùng, nhàn nhạt hỏi, “Như thế nào?”

“Đúng như chủ tử đoán, thái tử và tứ hoàng tử đã phái người tới.” Đinh Trúc đứng trong ngõ hẻm, cả người hoàn toàn lẫn vào trong bóng tối, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một bóng người mờ mờ, hắn tiếp tục nói, “Theo thuộc hạ dò thám, tối nay bọn họ sẽ động thủ.”

“Ừ. Ta biết rồi.” Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, trên mặt không có nửa phần kinh ngạc, giống như đã sớm ngờ tới, vẻ mặt hắn bình thản gập đầu một cái, vẻ mặt hắn lạnh lẽo, thờ ơ nói, “Người của Ám các vẫn phải âm thầm dõi theo. Nếu Úc Tịnh có bất kỳ nguy hiểm nào, lập tức ra tay. Nếu Úc Tịnh vô sự, mặc kệ xảy ra cái gì, không có ta phân phó, đều không được tự tiện động thủ.”

Nghe được Nạp Lan Thần Dật ra lệnh, trong mắt Đinh Trúc không khỏi thoáng qua một tia lo lắng, hắn cau mày nói, “Còn chủ nhân thì sao đây? Ngày hôm qua vừa qua khỏi mừng bảy tháng bảy, thân thể chủ tử. . .”

Năm đó mẫu thân của Nạp Lan Thần Dật là Mộ Dung Nguyệt trùng băng độc của hoàng hậu Đông Lâm Hà Phỉnh Đình, Đông Lâm Hoàng đế liền tìm danh y khắp thiên hạ cũng không chữa hết cho Mộ Dung Nguyệt, mà Nạp Lan Thần Dật thuở nhỏ liền bị băng độc của Hà Phỉnh Đình ảnh hưởng, vì vậy thân thể cực kỳ yếu đuối, nếu không nhờ có Hoàng đế Đông Lâm lấy được liệu trân quý ra cứu sống một hơi thở, sợ là đã sớm đi đời nhà ma rồi.

Sau đó Nạp Lan Thần Dật gặp được sư phụ của hắn, cũng chính là Lão Môn Chủ Đường Môn, mới phong bế lại băng độc trên người hắn, nhưng cũng chỉ là phong bế, mừng bảy tháng bảy hàng năm vẫn phải chịu độc phát, ngày độc phát phải lấy ngân châm thông huyết, hơn nữa đau đớn không chịu nổi. Mà trong thời gian độc phát ba ngày thân thể cũng sẽ suy yếu khác thường, hơn nữa không thể dùng nội lực, nếu không băng độc liền có thể ngóc đầu trở lại, tái phát lần nữa.

Đêm qua Nam Úc Tịnh có thể ngủ lâu như vậy, là bởi vì trong lúc nói chuyện với Nạp Lan Thần Dật đã bị hắn hạ mê hương, có thể khiến nàng ngủ một lúc lâu, hơn nữa sẽ không vì động tĩnh bên ngoài mà tỉnh lại.

Mà chính hắn thì đi tìm một chỗ tĩnh lặng, nhờ công từ Tề thay hắn châm huyết, hơn nữa chịu đau đớn thể xác, chịu đựng băng độc tái phát một buổi tối, vì không muốn Nam Úc Tịnh lo lắng, sáng sớm hắn lại làm bộ điềm nhiên như không có việc gì trở lại trong xe ngựa.

Mặc dù băng độc tái phát đã qua, thể nhưng trong vòng ba ngày thân thể của hắn sẽ tương đối suy yếu, hơn nữa không thể dùng nội lực, nếu gặp người ám sát, sẽ vô cùng nguy hiểm, chỉ là Nạp Lan Thần Dật giống như rất chắc chắn.

Tròng mắt của hắn là đen tuyền sâu thẳm, bên trong hàm chứa một tia sáng loáng, giống như chuyện trên đời này không thoát nổi suy nghĩ của hắn, khóe môi hắn câu nụ cười ôn hòa mà kiên định, nhàn nhạt lên tiếng, “Người chỉ cần theo lệnh ta phân phó đi làm là được, ta sẽ không có chuyện gì.”

Thái tử và Tứ hoàng tử phái người đến ám sát, người muốn giết cũng không phải là hắn, mà là Nam Úc Tịnh. Bởi vì trong con mắt của Nạp Lan Nhược Phong và Nạp Lan Hạo Hiên, coi như hắn cũng chiều thế nào đi nữa, cũng chỉ là oắt con vô dụng bị cầm mà thân thể còn yếu đuối, không gây hại được. Vì vậy nhiều năm như vậy, mặc dù bọn họ thường xuyên khi dễ chèn ép hắn, lại chưa từng chân chính xuống độc thủ với hắn.

Về phần tại sao bọn hắn muốn giết Nam Úc Tịnh, nguyên nhân vô cùng đơn giản. Bởi vì Nạp Lan Nhược Phong và Nạp Lan Hạo Hiên đều giống hắn, không thoả mãn thiên hạ Đông Lâm, vì vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tấn công Nam Hải lần này.

Bởi vì hắn cưới Nam Úc Tịnh, nên kế hoạch tấn công Nam Hải không thể không gác lại, vì vậy bọn họ tất nhiên sẽ phái người tới tẩy máy tay chân. Nếu như có thể giết Nam Úc Tịnh, thứ nhất có thể khơi lên chiến sự Đông Lâm và Nam Hải, khiến Đông Lâm có thể mượn cơ hội này đánh bại Nam Hải, thứ hai là không khiến Nam Úc Tịnh trở thành trợ thủ đắc lực của oắt con vô dụng như hắn, có thể khiến hắn không có ngày trở mình.

Chỉ là nếu hắn đã biết ý định của bọn họ, làm sao cho bọn họ được như ý muốn, huống chi bọn họ còn muốn tổn thương nữ nhân mà hắn yêu thương nhất?

Mười năm ần ần, đối với hắn mà nói đã đủ rồi. Bây giờ thế lực khắp nơi của hắn đã chuẩn bị ổn thỏa, bầu trời Đông Lâm cũng phải đổi rồi. Đúng lúc cho đại ca và Tứ ca thấy được bản lĩnh của người đệ đệ oắc con vô dụng này.

Nếu đã cưới Nam Úc Tĩnh, hắn liền không thể cứ giả bộ thành oắt con vô dụng, cho Nạp Lan Nhược Phong và Nạp Lan Hạo Hiên tùy ý khi dễ. Những thứ khuất nhục này hắn có thể nhịn, nhưng không nguyện ý cho Nam Úc Tĩnh cùng nhịn với hắn. Vì vậy Nạp Lan Nhược Phong và Nạp Lan Hạo Hiên đã ép hắn như vậy, vậy hắn cũng không cần chờ vạch trần thực lực của mình, bởi vì hắn đã nói qua, hắn sẽ dùng hết khả năng của mình, không để Nam Úc Tĩnh chịu chút nào uất ức!

Đinh Trúc nghe Nạp Lan Thần Dật nói như vậy, không dám nói thêm nữa. Đi theo Nạp Lan Thần Dật nhiều năm như vậy, đối với tính tình của Nạp Lan Thần Dật hắn vô cùng rõ ràng. Mệnh lệnh của hắn, không cho phép bọn họ chất vấn, hơn nữa, Nạp Lan Thần Dật ra lệnh, cũng chưa bao giờ xuất hiện sai lầm nào.

“Thuộc hạ hiểu. Chủ tử sẽ nghỉ ngơi ở nơi nào? Để thuộc hạ an bài nhân thủ.” Đinh Trúc vẫn cúi thấp đầu như cũ, trong mắt tràn đầy cung kính.

Nạp Lan Thần Dật khẽ trầm ngâm, giống thất thần nhìn xa xa, sau một lúc lâu, mới cười nói, “Nơi dừng chân sao? Vậy chọn Ngọc Vũ lâu thôi.”

Ngọc Vũ lâu trải rộng khắp Tứ Quốc, là khách điểm lớn nhất Tứ Quốc. Có thể kinh doanh được như vậy, tài lực của lão bản sau lưng Ngọc Vũ lâu này hùng hậu kinh người, quan trọng hơn là Ngọc Vũ lâu trải rộng Tứ Quốc, năng lực dò thám tin tức không kém Ám các chút nào, lão bản sau lưng Ngọc Vũ Các, cũng không đơn giản gì.

Khóe môi Nạp Lan Thần Dật nâng lên một nụ cười bí ẩn, bên trong con ngươi đen nhánh hiện ra nụ cười thần nhiên, giống như mây cuốn mây tan phía chân trời, mang theo thần bí khó lường.

Nạp Lan Thần Dật thần nhiên trở về bên cạnh xe ngựa, thâm sâu và cao quý vô cùng, hắn ra dấu với người hầu, ý bảo đến Ngọc Vũ lâu nghỉ ngơi.

Đội ngũ đi theo nghe nói có thể đến Ngọc Vũ lâu nghỉ ngơi, vui mừng thoáng qua trên mặt. Phải biết Ngọc Vũ lâu này cũng không phải là nơi mà bọn thị vệ như họ có thể tùy tiện ở, hôm nay được hưởng ánh sáng của Nạp Lan Thần Dật, được ở khách điểm cao sang này.

Mà mấu chốt chính là bên cạnh Ngọc Vũ lâu của Phượng thành chính là Lưu Phương lâu. Lưu Phương lâu chính là thanh lâu lớn nhất trải rộng khắp Tứ Quốc, biến mà Lưu Phương lầu ở Phượng thành lại nổi danh nhất.

Bởi vì Lưu Phương lâu của Phượng thành có một vị danh kỹ vang danh Tứ Quốc, Đồng Thư Thư.

Người trên thế gian đồn rằng Đồng Thư Thư không chỉ có dung nhan khuynh thành, hơn nữa giọng hát vô cùng êm tai uyển chuyển, nhảy múa lại dịu dàng, tài hoa hơn người. Không ít quan lại quyền quý bởi vì khuynh tâm với Đồng Thư Thư mà không ngại ngần dặm chạy tới Phượng thành, để nhìn thấy dung mạo của nàng ta.

Chỉ là Đồng Thư Thư trừ thời gian mừng bảy tháng bảy hàng năm sẽ ở trước mặt mọi người hiển nghệ, bình thường luôn đóng cửa từ chối tiếp khách, nếu không lọt vào mắt xanh của nàng, coi như có hoàng kim vạn lượng, nàng cũng không gặp. Ngày hôm nay đúng lúc là thời điểm Đồng Thư Thư hiển nghệ, bọn họ đúng lúc có thể được chiêm ngưỡng, xem xem dung mạo của vị Đồng thư thư lừng danh này.

Sau khi dừng chân ở Ngọc Vũ lâu, Nam Úc Tĩnh liền theo Nạp Lan Thần Dật đi dạo xung quanh, nhìn thấy nam tử trên đường ai cũng hưng phấn đi về một hướng, Nam Úc Tĩnh không khỏi nhủ lòng mờ, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, khuôn mặt ẩn ở dưới khăn che mặt hiện ra một tia tò mò.

“Bên kia có cái gì đặc biệt sao?” Nam Úc Tĩnh liếc mắt nhìn cảnh tượng nam tử vội vã trên đường, không khỏi ngạc nhiên nói.

Nạp Lan Thần Dật nhìn theo ngón tay của Nam Úc Tĩnh, một tòa thanh lâu cực kỳ có khí thế xuất hiện trước mắt, trong mắt hắn như có cái gì thoáng qua cực nhanh, khóe môi câu nụ cười đậm bạc, từ từ nói, “Đó chính là Lưu Phương lâu rồi. Hôm nay danh kỹ Đồng Thư Thư sẽ hiển nghệ trước mặt mọi người.”

Mặc dù lúc trước nàng vẫn sống ở khuê phòng, nhưng mà thời gian bốn năm ở Ma Cung, Nam Úc Tĩnh đối với tình huống Tứ Quốc cũng có thể nói biết khá rõ, đối với danh kỹ Đồng Thư Thư vang danh Tứ Quốc, Nam Úc Tĩnh đương nhiên có nghe thấy.

Nghe Nạp Lan Thần Dật nói, Nam Úc Tĩnh có chút hứng thú nhủ lòng mờ, đôi mắt xinh đẹp lộ ra bên ngoài thoáng qua một chút hứng thú, nhếch môi cười nói, “Vậy chúng ta cũng đi nhìn một chút đi.”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, từ chối cho ý kiến, khóe môi câu một nụ cười thanh đạm, con ngươi trong suốt như ngọc có một tia ý vị không rõ, hắn dịu dàng dắt tay Nam Úc Tĩnh, lưng thẳng đi tới Lưu Phương lâu.

Bên ngoài Lưu Phương lâu có rất nhiều người vây quanh, trên căn bản đều là nam tử, mỗi một người đều nhìn lên lầu của Lưu Phương lâu, nhưng nếu Lưu Phương lâu đã là đệ nhất thanh lâu, giá tiền cũng không rẻ, vì vậy có rất nhiều người có sắc tâm nhưng không có tiền chỉ có thể vây ở bên ngoài lưu phương lâu nhìn quanh, hi vọng có thể may mắn thấy Đồng Thư Thư một lần.

Nam Úc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật đi tới chỗ phụ cận Lưu Phương lâu, đang chuẩn bị đi vào, lại đột nhiên cảm thấy một cỗ sát khí tiến tới gần, Nam Úc Tĩnh diêm dúa lơ lơ nhủ lòng mờ, giống như lười biếng lại sắc bén vô cùng quét mắt chung quanh một vòng, khóe môi hiện ra một nụ cười lạnh lùng.

Không nghĩ tới nàng đã rời khỏi Nam Hải mà vẫn có người muốn lấy tánh mạng của nàng? Rốt cuộc là muốn tánh mạng của nàng, hay là muốn tánh mạng của Nạp Lan Thần Dật? !

Dựa theo sát khí từ từ tiến tới gần cùng biến động của người xung quanh, Nam Úc Tĩnh cơ hồ có thể kết luận những sát thủ này là hướng về phía nàng và Nạp Lan Thần Dật. Nếu muốn giết Nạp Lan Thần Dật, tại sao không ám sát vào thời gian trước, mà lại chọn thời điểm đại hôn này, như vậy chỉ có thể giải thích là, những người này căn bản không muốn cho việc hòa thân thành công.

Xem ra bọn họ đều muốn đối phó nàng. Khó trách trong đó có không ít cao thủ, nếu muốn ám sát Nạp Lan Thần Dật một hoàng tử yếu đuối lại không thể nói, thì không cần thiết phải phái nhiều sát thủ như vậy.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện xong, nụ cười của Nam Úc Tịnh càng thêm lạnh lùng, giống như anh túc đầy độc dược, nâng vung lên tay áo bảo đồ thẳm lên, trong mắt bắn ra hàn mang nhỏ vun, nhìn về một góc vách, diêm dúa lờ lợc cười nói, “Ài, nếu đều tới rồi, sao còn núp trong bóng tối? Thật sự cho rằng bản tọa không phát hiện được sao?”

Đám nam tử đang vây quanh Lưu Phương lâu chờ gặp Đồng Thư Thư nghe Nam Úc Tịnh âm thanh trong trẻo còn mang theo quyền rũ nói không nên lời, không khỏi ríu rít quay đầu lại, lại thấy một nữ tử áo đỏ đang cười làm cả đám người ngây người.

Nàng mặc một bộ sa y màu đỏ chói, tôn lên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi như tuyết của nàng, thân thể linh lung hấp dẫn như ẩn như hiện dưới sa y, một đai lưng quần lấy eo thon không đủ một nắm của nàng, càng tôn lên dáng vẻ thướt tha mềm mại của nàng.

Mà điều làm người ta không thể rời mắt chính là đôi mắt nàng, cho dù lụa mỏng đã che đi dung nhan của nàng, nhưng chỉ cần nhìn một đôi mắt như vậy, cũng biết nữ tử này tuyệt đối là một mỹ nhân hiếm có. Nam tử tại đây ai cũng là cao thủ phong nguyệt, tự nhận mình đã nhìn thấy vô số dung mạo của nữ tử, nhưng khi ai nhìn thấy Nam Úc Tịnh, đều không khỏi nhìn ngây dại.

Nam Úc Tịnh lại không quan tâm ánh mắt của những nam tử xung quanh, ánh mắt rét lạnh nhìn đám sát thủ bao vây phía xa. Số lượng sát thủ cũng không nhiều, chừng 20 tên, nhưng nhìn thân pháp của bọn họ, đều là sát thủ hạng nhất, cũng không dễ dàng đối phó.

Đám nam tử này giờ vẫn nhìn chăm chú cặp mắt của Nam Úc Tịnh, bỗng thấy một toán sát thủ áo đen che mặt tiến tới gần, đều ríu rít sợ hãi trốn sang một bên, tò mò nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một toán sát thủ trên người đều mang sát khí, bọn hán hung ác đứng trước mặt nữ tử áo đỏ cùng nam tử mặc áo trắng. Thế nhưng nam tử mặc áo trắng thoát nhìn bệnh tật yếu không chịu nổi, nhưng khi nhìn thấy sát thủ lại không yếu thế chút nào, một đôi mắt đen sâu hút không nhìn ra tâm tình gì, về phía hồng y nữ tử kia thì cười càng thêm xinh đẹp, trong tròng mắt tà mị chứa sát khí lạnh như băng, cơ hồ còn cao cường hơn 20 tên sát thủ kia.

Nạp Lan Thần Dật liếc nhìn sát thủ trước mắt, chỉ liếc mắt một cái hần liền nhìn ra toán sát thủ này có cũng không tầm thường. Nếu hần và Nam Úc Tịnh liên thủ đối phó, đương nhiên khó khăn, nhưng bây giờ hần còn chưa thể thể hiện thực lực của bản thân, không phải vạn bất đắc dĩ, hần vẫn không muốn dễ dàng bị bại lộ.

Nam Úc Tịnh ứng phó một mình, sợ là có chút cố hết sức. Chân mày nàng khẽ chau lại, Nạp Lan Thần Dật một bước đi tới trước mặt của Nam Úc Tịnh, ôn tồn nho nhã nhìn qua sát thủ, không kiêu ngạo không nóng nảy, cực kỳ bình thản nói, “Các vị bày ra sát khí hung hăng như vậy, là muốn làm gì?”

Những sát thủ kia giống như không ngờ rằng lại có người đối mặt với cái chết mà còn bình tĩnh như thế hỏi vấn đề như vậy, không khỏi chuyển mắt qua phía Nạp Lan Thần Dật, bọn họ ríu rít ngược mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật, hình như muốn nhìn thấy kinh hoàng trong tròng mắt Nạp Lan Thần Dật, chỉ tiếc, trong con ngươi thâm trầm như biển này không nhìn ra chút nào cảm xúc.

Mà trong lúc đám sát thủ ngăn người trong nháy mắt, Nam Úc Tịnh liền hành động cực nhanh, tay lụa màu đỏ lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bay khỏi ống tay áo của nàng, không có chút nào do dự, bén nhọn quả quyết hướng về phía bọn sát thủ kia.

Đợi đến khi những sát thủ kia phản ứng kịp, lụa đỏ của Nam Úc Tịnh đã đến trước mặt bọn họ. Những sát thủ này võ công tuy cao, nhưng dù sao vẫn kém hơn Nam Úc Tịnh, thấy lụa đỏ thì trong lòng đã kinh hãi, cũng may võ công của bọn họ cũng không tầm thường, quay người, khó khăn lắm mới tránh được lụa đỏ của Nam Úc Tịnh.

Khi lụa đỏ đã bay qua, cơ hồ tất cả sát thủ đều vô cùng chật vật tránh lụa đỏ của Nam Úc Tịnh, trong khoảng thời gian ngắn đội hình của bọn chúng liền bị rối loạn, Nạp Lan Thần Dật đi tới bên người Nam Úc Tịnh, nói nhỏ, “Vào Lưu Phương lâu.”

Nam Úc Tịnh cũng biết lúc này Nạp Lan Thần Dật không thể dễ dàng bại lộ võ công, một mình nàng muốn đối phó những sát thủ này cũng không dễ dàng, nếu Nạp Lan Thần Dật nói như vậy, tất nhiên là đã nghĩ xong biện pháp, vì vậy nàng cũng không chần chờ nữa, tung ra một chiêu liền theo Nạp Lan Thần Dật đi vào Lưu Phương lâu.

Thoạt nhìn như Nam Úc Tịnh mang theo Nạp Lan Thần Dật không biết võ công bay vào, thật ra thì hai người đều là cao thủ khinh công, trong nháy mắt đã bay vào Lưu Phương lâu, đợi đến khi những sát thủ kia phản ứng kịp, đã không còn kịp nhìn thấy bóng dáng của Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật.

Về phần những nam tử núp ở phía xa càng thêm ngây dại, chiêu thức nữ tử này rõ ràng độc ác bén nhọn như thế, tuy nhiên không biết lý do gì lại quyền rũ vô cùng mỹ cảm, khiến bọn hần không thể dời mắt, nữ tử xinh đẹp như vậy, sợ là ngay cả Đồng Thư Thư cũng so không bằng.

Mà nam tử vẫn đứng ở trong bóng tối, mặc một bộ y phục màu đỏ bình tĩnh nhìn bóng dáng của Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật, trong tròng mắt hẹp dài tà mị lướt qua một tia kinh ngạc, khóe môi nâng lên nụ cười như có như không, mở cây quạt trong tay ra, cất bước đi về phía Lưu Phương lâu.

Sau khi vào Lưu Phương lâu, Nạp Lan Thần Dật lập tức dắt tay Nam Úc Tịnh, thi triển khinh công mang theo Nam Úc Tịnh, đi lên lầu, vòng quanh một hồi liền trốn vào một gian phòng.

Nam Úc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật giống như rất tinh tường cách bố trí của Lưu Phương lâu, không khỏi hết sức kinh ngạc. Chẳng lẽ hần đã từng tới nơi này, nhìn hần nhanh như vậy liền tìm được một lối ra, sợ là ở trong này có người quen rồi.

Nghĩ tới đây, Nam Úc Tịnh không khỏi nhủ lòng may, ngược mắt đi quan sát gian phòng mà nàng và Nạp Lan Thần Dật đang đứng, bên trong phòng bài biện cực kỳ lịch sự tao nhã, mặc dù mỗi một kiện đồ vật đều xa xỉ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không xa hoa chút nào, ngược lại mang theo cảm giác thanh nhã không nói ra được, có thể thấy chủ nhân căn phòng này là một vị nữ tử rất có thương thức.

Lúc Nam Úc Tịnh đang đánh giá chủ nhân gian phòng, phía sau bình phong đột nhiên có một vị mỹ nhân đi ra, mỹ nhân mặc một bộ y phục màu hồng phấn lộ vai

cùng quần lụa mỏng, lụa mỏng hơi mờ mờ hồ hồ có thể nhìn thấy áo trắng bên trong đang bọc lấy thân thể uyển chuyển của nàng, có một vẻ đẹp mỏng lung như ẩn như hiện.

Dung mạo của nữ tử đó không thể nghi ngờ, cực kỳ xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan xinh xắn tinh xảo cùng với một đôi ngời trong trẻo, thấy Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật, nữ tử đó giống như rất kinh ngạc, nhưng lại chưa từng sợ hãi kêu lên, chỉ là sau khi sợ sệt chốc lát, nàng liền thản nhiên đi tới phía Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật, sâu kín nói, “Công tử đã tới.”

Giọng nói của nàng du dương vô cùng, sâu kín nhìn Nam Úc Tịnh một cái, một câu công tử tới kia, lại có buồn bã nói không ra lời.

Thực giác cho Nam Úc Tịnh biết, nữ tử trước mắt này cũng không đơn giản, từ lúc nàng kinh ngạc đến những hành động cử chỉ này giờ của nàng, Nam Úc Tịnh có thể khẳng định, mặc dù y phục nàng mỏng manh, nhưng tuyệt đối không phải nữ tử lâu xanh bình thường, nhìn đáng về nàng nói chuyện với Nạp Lan Thần Dật, hình như đã sớm quen biết Nạp Lan Thần Dật.

Nhìn dung mạo khuynh thành tuyệt sắc của nữ tử kia, cùng với giọng nói uyển chuyển êm tai của nàng, Nam Úc Tịnh không khỏi nhũn mảy, chẳng lẽ nữ tử này chính là Đồng Thư Thư? Nếu nàng chính là Đồng Thư Thư, như vậy nàng và Nạp Lan Thần Dật có quan hệ gì? Nhìn thấy ánh mắt yên tâm khi nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật hình như còn mang chút thương tâm của nữ tử kia, trong lòng Nam Úc Tịnh giống như bị cái gì làm tắc nghẽn, khó chịu không nói ra được.

“Ừ.” Nạp Lan Thần Dật làm như không thấy ánh mắt buồn bã của nữ tử kia, hần ôn nhu như ngọc nhẹ nhàng lên tiếng, trong mắt mang theo nhàn nhạt xa cách cùng lạnh nhạt, chậm rãi nói, “Bên ngoài có người đang đuổi giết chúng ta, Thư Thư có thể thay chúng ta ứng phó một lát không?”

Quả nhiên là Đồng Thư Thư. Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Thần Dật gọi như thế, lúc này mới xác định thân phận của nữ tử kia. Không khỏi tỉ mỉ nhìn Đồng Thư Thư một cái, lông mày lá liễu mất hạnh, khéo léo tinh xảo, khó trách có thể vang danh Tứ Quốc, khiến vô số con em quyền quý khuynh tâm.

Lúc Nam Úc Tịnh quan sát Đồng Thư Thư, hình như Đồng Thư Thư cũng đang quan sát Nam Úc Tịnh, nàng nhìn chằm chằm Nam Úc Tịnh một hồi lâu, trong mắt như có nhàn nhạt u oán, từ từ cười nói, “Vị này chính là vị công chúa Nam Hải sao?”

Nam Úc Tịnh nghe Đồng Thư Thư nói thế, không khỏi cả kinh. Khi nghe Đồng Thư Thư gọi Nạp Lan Thần Dật bằng công tử, nàng cho là Đồng Thư Thư không biết thân phận thật của Nạp Lan Thần Dật, nhưng bây giờ xem ra, Đồng Thư Thư không chỉ biết thân phận của Nạp Lan Thần Dật, thậm chí hình như còn biết Nạp Lan Thần Dật có tình cảm với nàng?

Nàng dĩ nhiên tin tưởng Nạp Lan Thần Dật sẽ không có quan hệ mờ ám gì với Đồng Thư Thư, chỉ là lang vô tình thiếp có ý, Đồng Thư Thư này có tình cảm với Nạp Lan Thần Dật, người sáng suốt cũng có thể nhìn thấy rất rõ.

“Ừ. Nàng chính là Úc Tịnh.” Nạp Lan Thần Dật đối với giọng điệu u oán của Đồng Thư Thư cũng không trách tội, chỉ là cung chiêu nhìn Nam Úc Tịnh một cái, thản nhiên nói với Đồng Thư Thư.

Trong mắt Đồng Thư Thư càng thêm buồn bã, cuối cùng cũng không nói gì, lại nhìn Nam Úc Tịnh một cái, nói với Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật, “Vậy mời hai vị ở nơi này của Thư Thư nghỉ ngơi chốc lát.”

Nạp Lan Thần Dật khẽ vuốt cằm, quen thuộc cảm bình trà trên bàn lên, thay Nam Úc Tịnh rót một chén lại rót cho mình một chén d;dlqd, từ từ phẩm trà.

Nam Úc Tịnh nhận lấy tách trà Nạp Lan Thần Dật đưa cho, nhớ tới Nạp Lan Thần Dật thích dùng Thiên Thượng Băng Tuyền ngâm nước bảo chế Bích Loa. Chợt nhớ tới lời đồn đãi trước kia.

Đồng Thư Thư này vang danh thiên hạ không chỉ nhờ tài sắc hơn người của mình, mà còn vì Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm Nạp Lan Thần Dật và đại tướng quân Tiêu Đông Du của Đông Lâm hàng năm vào ngày mừng bảy tháng bảy sẽ không ngại ngần dặm chạy đến trấn nhỏ này để nhìn Đồng Thư Thư biểu diễn. Mà nghe nói Tiêu Đông Du cũng bởi vì Đồng Thư Thư mà cực kỳ không thích Nạp Lan Thần Dật.

Khi nàng nghe lời đồn này cũng cười qua loa, cho là cũng chỉ là lời đồn đãi mà thôi, nhưng hôm nay xem ra, lời đồn đãi này sợ là đều là thật. Giữa Nạp Lan Thần Dật và Đồng Thư Thư thật sự có một chút quan hệ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nam Úc Tịnh không khỏi có chút tư vị khó nói. Nàng dĩ nhiên tin tưởng Nạp Lan Thần Dật, nhưng Nạp Lan Thần Dật đã yêu nàng, vậy trong lòng hắn có tình cảm gì với Đồng Thư Thư đây? Nhớ tới khi hắn thân thiết kêu Thư Thư, hàng năm đều không ngại ngần dặm đến nhìn nàng ta biểu diễn, thậm chí không tiếc vì nàng ta mà xung đột với Tiêu Đông Du, Nam Úc Tịnh chỉ cảm thấy tách trà này uống không ngon chút nào.

“Úc Tịnh sao vậy?” Nạp Lan Thần Dật thấy Nam Úc Tịnh khóa chặt chân mày, cho là nước trà không hợp khẩu vị của Nam Úc Tịnh, không khỏi ân cần hỏi han.

Nam Úc Tịnh ngược mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, ánh mắt của hắn vẫn cung chiêu và dịu dàng nhìn nàng như vậy, hình như chỉ có khi hắn bên nàng, hắn mới lộ ra vẻ mặt như vậy. Tình cảm hắn dành cho nàng, nàng đều nhớ rõ từng chút một, nàng nên tin tưởng hắn, không phải sao?

Nhưng con người chính là kỳ quái như thế, biết rất rõ rằng hắn sẽ toàn tâm toàn ý yêu nàng, nhưng trong lòng vẫn sẽ có chút không thoải mái. Điểm nhỏ mọn này khiến nàng có chút ảo não, Nam Úc Tịnh không khỏi đẩy trà sang một bên.

Nạp Lan Thần Dật không biết suy nghĩ của Nam Úc Tịnh, chỉ cho là nước trà không hợp khẩu vị của nàng, không khỏi nhếch môi cười nói, “Ta biết nàng không thích uống bích loa, nhưng bây giờ nơi này không có khác trà, buổi tối trở về Ngọc Vũ lâu, ta sẽ tự mình pha Hồng Phát cho nàng uống.”

Nghe Nạp Lan Thần Dật nói, Nam Úc Tịnh cảm thấy chua xót trong lòng giống như giảm đi không ít, nàng nhũn nhũn mảy, cuối cùng lên tiếng hỏi, “Chàng và nàng ta quan hệ thế nào?”

Nạp Lan Thần Dật sững sờ một chút, làm như không có hiểu người Nam Úc Tịnh chỉ là ai, sau một lúc lâu, khóe môi mới chậm rãi nâng lên nụ cười, đôi ngời sáng trong suốt, hình như có chút trêu chọc nói, “Thì ra là Úc Tịnh đang ghen? Ta từng cứu mạng của nàng ta, nàng ta liền trở thành thù hằn của ta.”

Là thù hạp của hấn sao? Nói như vậy, Luru Phương lâu này sợ là cũng là vật trong túi Nạp Lan Thần Dật? Như vậy hàng năm hấn đến đây xem nàng ta biểu diễn, sợ là vì tới trao đổi tin tức với Đồng Thư Thư thôi.

Chỉ là đáng tiếc cho một mỹ nhân như Đồng Thư Thư, trong ánh mắt của nàng ta, rõ ràng đã rẽ tình thâm sâu với Nạp Lan Thần Dật rồi.

Đồng Thư Thư mệt mỏi đứng nghiêm một bên, trên mặt có chút sương mù, nhìn bộ dáng dịu dàng của Nạp Lan Thần Dật nói cười riu rít với Nam Úc Tịnh, trong lòng của nàng không khỏi xông lên một hồi chua xót.

Hấn chưa từng dịu dàng mà cung chiêu nhìn nàng như vậy. Hấn cho là hấn chỉ có cứu mạng của nàng thôi sao, nhưng hấn lại không biết, khi hấn cứu nàng, khi hấn dịu dàng nhìn nàng, lòng của nàng cũng đã phó thác cho hấn.

Chỉ là Đồng Thư Thư cũng vĩnh viễn không biết, nàng yêu nam tử dịu dàng, nhưng thật ra thì hấn ngoan tuyệt d[đ]lqđ cỡ nào. Một ngày kia khi nàng biết rõ chân tướng, chua xót trong lòng nàng chỉ sợ càng tăng lên gấp trăm lần so với hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Danh Cơ Đồng Thư Thư

Hơi nước mờ mờ từ trà nóng tràn ngập trong phòng, hiện ra một sự yên lặng nhân nhạ. Nam Úc Tịnh giơ tay tháo khăn che mặt xuống, đặt một bên rồi nhẹ nhàng hớp một ngụm trà.

Nạp Lan Thần Dật nhìn sườn mặt của Nam Úc Tịnh mà trong mắt đều là dịu dàng cùng cung chiêu. Bọn họ thân nhiên ngồi bên bàn, vô cùng tao nhã phẩm trà, không có chút lúng túng khi bị người đời giết nào, trái lại giống như đang hưởng thụ vì tới nơi này thưởng trà.

Đồng Thư Thư đứng ở chỗ không xa đó mà nhìn một cảnh này, trong mắt vô cùng phức tạp. Kinh ngạc, chua xót, bất đắc dĩ, thanh thần tất cả đều lẫn lộn trong mắt, tạo thành một lưới nhỏ.

Nàng nhìn dung nhan của Nam Úc Tịnh mà thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Thân là danh kỹ đệ nhất tứ quốc thì ít nhiều con cháu quý tộc đều tán thưởng đối với mỹ mạo cùng tài năng của nàng, ít nhiều người đàn ông đời này đều chạy theo nàng. Nàng vẫn cho là nàng cực đẹp, nhưng mà khi nhìn thấy khoảnh khắc Nam Úc Tịnh tháo khăn che mặt ra đó, lần đầu tiên nàng cảm thấy không tự tin về dung nhan của chính bản thân mình.

Đó là khuôn mặt như thế nào chứ. Mặt như trăng rằm, mày xa như núi, mắt như ánh sao, môi như hoa nở. Da thịt trắng nõn mịn màng làm nổi bật lên cả người nàng đang tan ra ánh sáng như ngọc, đôi mắt sâu lắng như vực hàm chứa sự tao nhã mà sâu không lường được, khoe môi hơi hơi nhếch lên tỏa ra quyến rũ cùng sâu xa.

Dù trong lòng không muốn đối mặt nhưng nàng vẫn không thể không thừa nhận, Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật xác thực vô cùng xứng đôi. Khó trách nàng ấy có thể để hấn nhớ mãi không quên bấy năm nay, sợ cũng chỉ có nàng ấy ở bên cạnh hấn mới không bị ánh sáng của hấn che đi mất.

Đồng Thư Thư đang mơ màng thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh la lối.

Nam Úc Tịnh nhẹ nhàng đặt lại ly trà trong tay lên bàn, con ngươi đen như mực hiện lên một hồi ánh sáng sắc lạnh, khoe môi cười như không cười mang theo ý tứ thâm thúy.

Nạp Lan Thần Dật thì lại là vẻ mặt trấn định, giống như hấn vốn không nghe thấy âm thanh la lối ngoài phòng. Hấn giống như có như không nhìn ngón tay tinh tế như ngọc của mình, một đôi mắt thâm sâu giống như biển xa, nhìn không ra chút cảm xúc nào.

”Phiền công tử cùng công chúa Úc Tịnh trốn ở đằng sau bức bình phong một lúc rồi.” Đồng Thư Thư nghe thấy âm thanh la lối đang từ từ đến hấn thì lúc này mới mở miệng nói với Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật.

Giọng nói của nàng vô cùng uyển chuyển êm tai, mặc dù mang theo nhân nhạ địch ý với Nam Úc Tịnh nhưng khi nghe trong tai thể nhưng không có chút nào khó chịu cùng phiền muộn.

Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật tự nhiên đứng dậy, chậm rãi đi ra sau bình phong, mỗi bước đi đều thân nhiên mà tao nhã như vậy, giống như căn bản không phải họ đi tránh nạ mà chỉ là đứng lúc cần đi ra sau bình phong tắm một chút.

Nhìn thấy Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đã trốn tốt ở sau tấm bình phong thì Đồng Thư Thư liền đưa tay mở cửa, liền nhìn thấy một nhóm người áo đen đang hùng hổ đi tới, trên mặt Đồng Thư Thư cũng không có chút sợ hãi nào, chỉ là có chút ửng oải liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không nóng không lạnh nói “Đây là có chuyện gì nha ? Sao lại ầm ĩ đến chỗ này của ta rồi ?”

Tú bà Luru Phương lâu nghe nói như vậy thì liền lập tức nhanh chóng đi tới, bồi thường cho Đồng Thư Thư khuôn mặt tươi cười mà nói “Thư Thư à, ta đã cố gắng ngăn cản nhưng mà mấy vị này lại đánh đập lung tung, ta không ngăn được rồi !”

Ngược lại tú bà nói lời này là thật. Tuy rằng thế lực Luru Phương lâu trải rộng bốn nước nhưng mà dù sao cũng chỉ là một cái thanh lâu, liền cho là có chuẩn bị chút thủ vệ thì cũng xa so với mấy thứ sát thủ hạng một này, đương nhiên là không ngăn được những sát thủ này rồi.

Chính là Đồng Thư Thư cũng vô cùng hiểu rõ tính tình của tú bà, xưa nay nàng không thích người khác tới quấy rầy mình, mà còn là do nếu Luru Phương Lâu

không òn Đồng Thụ Thụ thì chỉ sợ làm ăn cũng không thể nào nhiệt như vậy đâu. Còn do Đồng Thụ Thụ chỉ lên đài một năm một lần nhưng mà số ngân lượng kiếm được có thể bằng số tiền cả một năm của mấy cô nương kia nhiều lúc còn nhiều hơn, tú bà đương nhiên sẽ phải cẩn thận chăm sóc Đồng Thụ Thụ, chỉ sợ nàng ta có một chút không vui.

Đồng Thụ Thụ nghe tú bà nói, biết lời bà ta nói là thật nên lông mày nàng không khỏi nhướn lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn mắt tên sát thủ trước mặt, giọng điệu có chút không tốt nói: “Mấy vị đây là muốn làm gì hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Trúng Tên! Vết Thương Tái Phát!

Thời điểm trở về Ngọc Vũ lâu đã là đêm khuya, Nam Ưc Tĩnh lại không có một chút buồn ngủ nào.

Trong con mắt của nàng có ánh sáng sâu thẳm, một mình ngồi trước bàn, khóe môi của nàng hiện lên một vết cười, cúi người thổi tắt nến, nằm trên giường, đôi mắt đẹp hép lại, làm như đang nghỉ ngơi, nhưng toàn bộ tinh thần lại đề phòng.

Đêm sâu thẳm thẳm, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, làm giường và mặt đất dạt lên một tầng ánh bạc nhàn nhạt. Ánh trăng theo cửa sổ cũng chiếu một chút đến trên giường, vừa vặn có thể thấy rõ gò má xinh đẹp của Nam Ưc Tĩnh, lông mi thật dài buông xuống, giống như đã ngủ sâu.

Bên trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của Nam Ưc Tĩnh, hết thảy đều có vẻ phá lệ yên tĩnh. Mà tại đây không có một âm thanh đêm khuya nào, bất kỳ tiếng vang đều sẽ có vẻ phá lệ.

Ngoài phòng mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau, người đến hiển nhiên không muốn đánh thức Nam Ưc Tĩnh, bởi vậy mà tranh đấu này giống như cực kỳ khắc chế.

“Các hạ là ai? Vì sao phải bảo vệ Nam Ưc Tĩnh?!” Mặc Ngọc nhỏ giọng, nói với hắc y nhân ngăn cản trước mắt mình.

Thái tử phái hắc thừa dịp Nam Ưc Tĩnh ngủ tập kích nàng, vốn nghĩ việc đó cũng không phải việc khó gì, lấy thân thủ của hắc tuyệt đối có thể làm được không kinh động đến Nam Ưc Tĩnh. Nhưng hắc không nghĩ tới, đêm khuya hắc lên vào Ngọc Vũ lâu, lại gặp phải trở ngại nhiều lần.

Đầu tiên là tại thời điểm chưa tới gần Ngọc Vũ lâu liền gặp phải một nhóm người ngăn cản, xem võ công, tựa hồ là người trong Ma cung, hắc vài lần dây dưa, thật vất vả mới tránh được người Ma Cung đến gần Ngọc Vũ lâu rồi, nhưng lúc còn chưa kịp tới gần gian phòng Nam Ưc Tĩnh, liền lại gặp phải ngăn cản một lần nữa.

Mà ngay cả hắc cũng nhìn không ra người ngăn cản hắc tới cửa là người phương nào, bất quá nhìn trang phục, có thể là người Ngọc Vũ lâu. Chủ tử sau lưng Ngọc Vũ lâu là ai, không ai biết, mà Nam Ưc Tĩnh và chủ tử sau lưng Vũ lâu thì có quan hệ gì đâu?

Chuyện này vốn đã khiến Mặc Ngọc hắc hết sức nhức đầu, hắc thật vất vả trốn nhân mã Ngọc Vũ lâu, đến gần gian phòng Nam Ưc Tĩnh, ai biết còn chưa kịp bước vào gian phòng, liền lại gặp phải người ngăn cản trước mắt.

Đĩnh Trúc lấy cái khăn đen che mặt, một đôi mắt lộ ở bên ngoài, mang theo mấy phần ý lạnh, lạnh lùng nói, “Các hạ không cần quản ta là ai. Nói chung các hạ muốn tổn thương công chúa Ưc Tĩnh là không được.”

Mặc Ngọc nghe vậy, hết sức tức giận. Tốt xấu hắc cũng là đệ nhất ẩn vệ Đông Lâm, tự hỏi thân thủ hơn người, ít có người có thể địch. Nhưng hôm nay gặp phải ba đột nhân mã, nhóm nào cũng không phải dễ đối phó. Nếu hắc dây dưa với Đĩnh Trúc tiếp, chờ chút nữa sẽ đánh thức Nam Ưc Tĩnh mất, tình huống đó chỉ sợ càng thêm không ổn.

Nghĩ đến trước khi đi Thái tử luôn dặn dò, không thể lưu lại vết tích. Hiện tại hắc tùy tiện động thủ, e sẽ bại lộ thân phận. Vừa nghĩ như thế, Mặc Ngọc chỉ hận nhìn Đĩnh Trúc một chút, thoáng một liếc lác mình rồi khỏi Ngọc Vũ lâu.

Tại một chỗ âm u, Hạ Văn Cử một bộ áo bào màu đỏ nổi bật lên thân sắc của hắc càng ngày càng yếu dị mà cao thâm, trong mắt hép dài đào hoa xẹt qua tính toán sâu sắc, tay áo bào nhẹ nhàng lóc lên, hắc lác mình chui vào một vùng tăm tối bên trong, đối với những người kia cười nói, “Nạp Lan Thần Dật quả không phải vật trong ao. Nếu bốn điện không nhìn lầm, người ngăn cản thích khách kia là công phu Âm các.”

Người đứng ở bên cạnh Hạ Văn Cử mặc một bộ trường sam màu xanh, xem ra nho nhã, nghe được lời Hạ Văn Cử nói, trong con ngươi nho nhã cũng lướt qua một tia tinh quang, chậm rãi đáp, “Chủ nhân thần cơ diệu toán.”

Nghe được lời Trâu Lộng nói, trên mặt Hạ Văn Cử cũng không có ánh mắt đắc ý, ánh mắt của hắc trái lại càng ngày càng thâm trầm, lông mày chăm chú nhíu lại, có chút tự giễu cười cười, “Cái gì thần cơ diệu toán. Nạp Lan Thần Dật sợ là đã sớm biết chủ tử sau lưng Ngọc Vũ lâu là ta, bởi vậy mới chọn nơi này đặt chân. Nếu không phải do bởi vì hắc quá mức thấp thỏm an nguy của Nam Ưc Tĩnh, phái người trong bóng tối bảo vệ, ta sợ là không hiểu rõ được nội tình của hắc.”

“Chủ nhân không cần lo lắng. Cho dù Nạp Lan Thần Dật thật sự mưu lược hơn người, nhưng hắc mắc bệnh câm không thể mở miệng bệnh.” Trâu Lộng nghe được lời Hạ Văn Cử nói, mở miệng trấn an.

Hạ Văn Cử nghe vậy, trong mắt lướt qua một chút ý vị không rõ, thờ dãi một hơi, cười nói, “Nếu thật là người không thể mở miệng thì cũng thôi đi. Chỉ sợ những năm này, chúng ta đều bị hắc lừa rồi.”

Trâu Lộng nghe vậy, không khỏi nhíu mày, trong mắt mang theo ba phần lo lắng bảy phần ngạc nhiên, thất thanh nói, “Lẽ nào ý của chủ tử là, Nạp Lan Thần Dật

giả bộ cảm?”

“Ai nào biết có phải hay không?” Hạ Văn Cừ nghe vậy, chỉ không nóng không lạnh cười cười, vừa liếc nhìn gian nhà Nam Úc Tịnh, nam tử có thể được nàng ưu ái, như thế nào lại người bình thường? Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi có chút mệt mỏi chua xót, Hạ Văn Cừ phát tay, nói với Trâu Lộng, “Được rồi, đêm nay sẽ không có chuyện, ngươi cũng xuống nghỉ ngơi đi.”

Bên này Hạ Văn Cừ và Trâu Lộng đi về nghỉ, Đình Trúc cũng một lần nữa chui vào bóng tối, tiếp tục bảo vệ Nam Úc Tịnh. Tất cả giống như khôi phục yên tĩnh.

Bên trong phòng Nam Úc Tịnh, ánh trăng như mặt nước chiếu rọi tại trên giường Nam Úc Tịnh, nhưng đôi mắt Nam Úc Tịnh vừa mới nhắm lại đã mờ ra, trong con ngươi đen nhánh hàm chứa cao thâm, thậm chí còn sáng hơn ánh trăng, nhìn đáng đáp của nàng, nơi nào có nửa phần buồn ngủ?

Ông tay áo màu đỏ tung bay một cái, khoe môi Nam Úc Tịnh hiện lên nụ cười cao thâm khó dò, xem ra quả thật là có người kiên nhẫn muốn mạng của nàng đây. Nàng đặc biệt dặn dò người của Ma cung chỉ hơi ngăn cản, gặp gỡ lần này là thủ hạ Thái Tử, không nghĩ tới Hạ Văn Cừ và Nạp Lan Thần Dật càng lo lắng an nguy của nàng, bố trí tầng tầng lớp lớp ngăn cản, khiến nàng không công đoạn nửa buổi tối.

Sát thủ hẳn là sẽ không quay lại, mà bên ngoài lại có Đình Trúc thức trắng đêm bảo vệ, không có việc gì. Con ngươi Nam Úc Tịnh lại một lần nhắm lại, lần này, nàng thật sự ngủ thiếp đi.

Có lẽ là hôm đầu do tinh thần căng thẳng, đêm này Úc Tịnh sau nửa đêm ngủ đặc biệt an tâm, ngủ một giấc đã đến bình minh.

Sau khi rửa mặt, Nam Úc Tịnh búi tóc lên, lấy một cái trâm cố định lại. Phù thêm tơ lụa mỏng đỏ như lửa, càng ngày càng khiến nàng nổi bật yêu kiều hơn hoa.

Đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật đã chờ bên ngoài phòng. Hắn như trước mặc một bộ xiêm y trắng như tuyết, tuy rằng không thêu lên hoa văn màu, vẫn cực kỳ xuất trần như cũ. Dung mạo hắn tuyệt mỹ hưởng chi thiên quang hội tụ đến trên người hắn, tản ra ánh sáng long lanh y ngọc thạch.

“Đã dậy? Đêm qua ngủ ngon giấc không?” Nạp Lan Thần Dật ôn hòa nhìn Nam Úc Tịnh, trong con ngươi mang theo thân thiết sùng nịch.

Nam Úc Tịnh ngược mắt nhìn kỹ Nạp Lan Thần Dật, sắc mặt của hắn vẫn còn có chút trắng xám không bình thường, nhưng khá hơn so với lúc trước. Nhưng cho dù hắn mặt mày ôn hòa thanh nhã, khó mà che giấu vẻ uể oải với nàng.

Lo lắng an nguy của nàng, sợ là đêm qua hắn cũng không ngủ ngon. Hẳn sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, bởi vậy cả đêm chưa từng ngủ ngon, tuy nhiên lại còn quan tâm nàng có ngủ được ngon giấc không.

Thế nhân đều nói công tử vô song Lạc Huyền Lăng mưu trí hơn người, tính toán không một chỗ sai sót, chưa bao giờ sẽ làm điều gây bất lợi cho chính mình. Nhưng nàng nhìn hắn rõ ràng chính là kẻ ngốc, ngốc đến nỗi ngay cả chính mình cũng không thương tiếc.

Trong lòng không biết là cảm động thật nhiều hay là đau lòng thật nhiều, Nam Úc Tịnh có chút không biết làm gì, đưa tay vuốt ve mi tâm Nạp Lan Thần Dật, oán trách nói ra, “Ngươi hỏi ta có ngủ ngon hay không, chính ngươi còn không ngủ ngon?”

Nạp Lan Thần Dật nhìn thấy bên trong ánh mắt Nam Úc Tịnh hàm chứa oán giận thân thiết và đau lòng hắn hơi động, đưa tay nắm chặt tay Nam Úc Tịnh, đầu ngón tay của hắn lạnh lẽo như nước, nhưng Nam Úc Tịnh cảm thấy khi bị hắn nắm chặt trong nháy mắt đó, trong lòng ngực hình như có dòng nước ấm phun trào.

Nạp Lan Thần Dật ôn nhuận như ngọc nhìn Nam Úc Tịnh, mặt mày trong lúc đó giống như nước mùa xuân ấm áp, hắn nhấp nháy môi cười nói, “Ngươi ngủ ngon, ta liền an tâm rồi. Sau khi ăn cơm xong, lên xe ngựa ngủ cũng như vậy thôi.”

Nam Úc Tịnh chỉ thờ dài, tùy ý Nạp Lan Thần Dật nắm tay của nàng, khoe môi là nụ cười bất đắc dĩ nhưng cũng chính là nụ cười hạnh phúc. Ở trên xe ngựa ngủ sao có thể an ổn giống ngủ trên giường? Dù cho xe ngựa chạy vững vàng, vẫn sẽ có xóc nảy, mấy ngày nay chạy đi, đều không ngủ ngon, hiếm thấy có một ngày có thể ngủ ngon, Nạp Lan Thần Dật lại vì bảo vệ nàng mà thức trắng đêm chưa ngủ.

Nạp Lan Thần Dật nắm tay Nam Úc Tịnh cùng đi ra khỏi Ngọc Vũ lâu, mà Nam Úc Tịnh một đường ôn nhu nhìn Nạp Lan Thần Dật, biểu hiện này vừa vụn rơi vào trong mắt Hạ Văn Cừ, hắn nhìn bóng lưng Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh phiêu dật đi xa, trong mắt dần dần hiện ra một tia chua xót cùng âm trầm.

“Chủ nhân. Vì sao ngươi không dứt khoát đoạt lại công chúa Nam Úc Tịnh?” Trâu Lộng nhìn biểu hiện của Hạ Văn Cừ, không khỏi nói ra.

Hắn đi theo bên người chủ nhân nhiều năm như vậy, chưa bao giờ từng thấy chủ nhân để bụng nữ tử nào đến nước này, biểu hiện của chủ nhân rõ ràng là vô cùng yêu vị này công chúa Úc Tịnh. Mà thực lực chủ nhân Thái Tử Bắc Mạc, làm sao sẽ e ngại một hoàng tử cầm người Đông Lâm? Dù cho chủ nhân thật sự đoạt hôn, hoàng đế Đông Lâm sợ cũng sẽ không vì đó mà trở mặt với Bắc Mạc.

Hạ Văn Cừ nghe được lời Trâu Lộng nói, chỉ nở nụ cười nhạt nhòa, hắn không phải là không muốn đoạt. Chỉ là thực lực phía Bắc Mạc bây giờ, chưa thích hợp đối đầu Đông Lâm, huống chi Nam Úc Tịnh là nữ tử khác những nữ tử bình thường, hắn làm sao có thể làm trái với ý nguyện của nàng, làm cho nàng làm chuyện nàng không muốn làm đây?

Trâu Lộng nhìn Hạ Văn Cừ không nói chuyện, cũng không lên tiếng nữa, xưa nay tâm tư Hạ Văn Cừ hắn đều không đoán ra. Ngọc Vũ lâu trải rộng bốn nước, có thể không chế thế lực lớn như vậy, Trâu Lộng tự nhiên thấy không phải người đơn giản, nhưng chính là như vậy Trâu Lộng không nhìn thấu Hạ Văn Cừ, hắn luôn cung kính đối với Hạ Văn Cừ, thủ đoạn Hạ Văn Cừ có thể thấy được chút ít.

Dưới con mắt Hạ Văn Cừ âm trầm mà ý vị không rõ, Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đã đi xa khỏi Ngọc Vũ lâu, một đường chạy tới Thiên Hương lâu.

“Cung chủ, ngươi nói Nạp Lan Nhược Phong này có thể giờ trò bên trong thức ăn hay không?” Tiểu Tuyết ngồi bên cạnh Nam Úc Tịnh, hỏi.

Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật hòa thân, vì dễ dàng hiểu rõ hướng đi Nam Hải, nàng không mang theo Thanh Nhi đi theo, mà để nàng tiếp tục lưu lại trong cung quan sát hướng đi, về phần Tiểu Tuyết, Nam Úc Tịnh phái nàng đi Ma Cung điều người đến Đông Lâm, bởi vậy sáng sớm hôm nay Tiểu Tuyết tụ họp

cùng bọn họ.

”Thiên Hương lâu là địa bàn Ma Cung, nếu trên địa bàn của chính mình ăn một bữa cơm còn bị động chân động tay, vậy ta thấy ông chủ Phụng thành Thiên Hương lâu cũng nên đổi người rồi!” Nam Úc Tịnh nghe được lời Tiểu Tuyết nói, không để ý lắm, thần nhiên nói.

Cho dù bọn họ chọn Thiên Hương lâu ăn cơm, thù hạ Thái Tử muốn động thù rất khó, lại nói muốn hạ độc Nam Úc Tịnh, chuyện đùa! Nàng từ khi đại nạn không chết, liền học phân rõ các loại độc được, nếu hạ độc bên trong thức ăn, nàng chỉ cần ngửi một liên biết rõ.

Nạp Lan Thần Dật nghe được lời Nam Úc Tịnh nói, chỉ nở nụ cười tự tiểu phi tiểu. Hắn yêu thích nàng lúc trước ăn nhả quật cường, nhưng bây giờ hắn cảm thấy nàng xinh đẹp tự tin như vậy, mỹ lệ như thế không gì tả nổi. Chỉ cần là nàng, mặc kệ là dạng gì, cũng có thể dễ dàng treo chọc trái tim của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 74.2

Lại thần nhiên nhìn Tiểu Tuyết một chút, Nạp Lan Thần Dật miễn cưỡng nằm xuống. Vốn dĩ xe ngựa thuộc về hắn và Nam Úc Tịnh giờ lại có thêm tiểu nha hoàn, hắn tự nhiên có chút khó chịu, bất quá cũng không thể nói gì, vừa vận đũa qua một đêm chưa từng ngủ ngon, hắn cần ngủ bù.

Nam Úc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật một hồi, cũng chưa từng nói chuyện với hắn, mà nói chuyện cùng Tiểu Tuyết về sự tình Ma Cung, không tới quá nửa canh giờ, xe ngựa liền đến Thiên Hương lâu.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Nạp Lan Thần Dật liền chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt thanh minh, chậm rãi ngồi thẳng người, miễn cưỡng nói ra, “Nhanh như vậy đã đến.”

Nam Úc Tịnh liếc nhìn Nạp Lan Thần Dật một chút, xe ngựa vừa mới dừng lại hắn liền tỉnh, có thể thấy được ý thức khi hắn ngủ cẩn thận cỡ nào. Nàng tự nhận đã cẩn thận vô cùng, nhưng Nạp Lan Thần Dật cẩn thận và tâm tư kín đáo hơn cả nàng, hắn chỉ có hơn chứ không kém.

Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh còn có Tiểu Tuyết lên lầu ba Thiên Hương lâu, còn thị vệ ở dưới lầu hai dùng cơm.

”Ngày hôm nay bên trong lầu này có gì không ổn?” Nam Úc Tịnh liếc mắt nhìn nữ tử áo vàng đứng trước mắt, nhàn nhạt nhìn món ăn một chút, chậm rãi hỏi.

Nữ tử áo vàng kia nhìn qua thấy chỉ trên dưới hai mươi tuổi, dung nhan thanh tú, tinh quang nội liễm, thân là chương quỹ Phụng thành Thiên Hương lâu, nàng phải làm là khơi thông mạng lưới tình báo Đông Lâm và tình báo Nam Hải, so với công việc chương quỹ một quốc gia Thiên Hương lâu mà nói, nhiệm vụ của nàng càng thêm trầm trọng. Bởi vậy tuy nàng mới có hai mươi mấy tuổi, bộ dáng thể hiện rõ vẻ phong trần.

Mà nữ tử này cũng là một trong tứ đại hộ pháp Ma Cung như Nhục Lan. Điều đó cũng hiểu rõ vì sao Nam Úc Tịnh dùng cơm tại Thiên Hương lâu lại yên tâm như thế.

Nhục Lan nghe được câu hỏi Nam Úc Tịnh, trong mắt loé ra một tia ảo não, nói với Nam Úc Tịnh, “Bẩm chủ tử, sáng sớm hôm nay có người đến lầu, muốn hạ độc chủ nhân, bị Nhục Lan đánh vỡ, đáng tiếc người đến khinh công rất tốt, Nhục Lan lại lo lắng đó là kẻ điều hổ ly sơn, bởi vậy liền để hắn chạy.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ cười nhạt, trong mắt loé ra một tia ảo não, chậm rãi nói, “Người suy nghĩ vô cùng chu toàn. Làm việc phải như vậy, không thể bởi vì việc nhỏ mà mất việc lớn. Về phần người hạ độc kia, ta đã biết thân phận của hắn, ngày sau sẽ trừng trị hắn.”

Nhục Lan nghe Nam Úc Tịnh khen nàng, trên mặt cũng không thấy bao nhiêu thần sắc vui mừng, chỉ trầm ổn gật đầu, thấy Nam Úc Tịnh không có phản phó gì khác, liền khom người rời khỏi.

”Nhục Lan tỷ tỷ thực sự là thông minh, nếu là ta chắc chắn trực tiếp đuổi theo.” Tiểu Tuyết đã nghe được Nam Úc Tịnh và Nhục Lan đối thoại, không khỏi nói ra.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, khoe môi phá lệ ngọt ngào. Nàng có chút ôn nhu nhìn Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết tuy rằng ở Ma Cung, nhưng tâm tư vẫn quá đơn thuần, làm sao có thể đánh đồng với Nhục Lan đã trải qua nhân thế lâu như vậy mới làm được hộ pháp đây?

”Ta và Nhục Lan nói như vậy, người cũng lên nhớ ở trong lòng. Làm việc vạn lần không thể hành động theo cảm tính.” Trong lòng Nam Úc Tịnh tuy thương Tiểu Tuyết, thế nhưng trên mặt vẫn nghiêm túc như cũ, quay qua chỉ dạy Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết nghe vậy, le lưỡi một cái. Đi theo bên người Nam Úc Tịnh bốn năm, nàng sớm biết Nam Úc Tịnh tuy nói năng chua ngoa nhưng tâm như đậu hũ, bởi vậy cũng sẽ không bị vẻ nghiêm túc của Nam Úc Tịnh hù.

Ngược lại Nạp Lan Thần Dật nghe xong Nam Úc Tịnh nói, ánh mắt càng có chút phức tạp, khoe môi hắn hiện vết cười, làm như lo lắng nói ra, “Úc Tịnh từ nhỏ đã giỏi về ăn nhả, biết lấy đại cục làm trọng. Chỉ là ta một mực không nghĩ ra, tình cảnh nàng khi đó, vì sao lại chọn lao ra cứu ta?”

Nam Úc Tịnh biết Nạp Lan Thần Dật nói rất đúng, năm đó hắn bị Nạp Lan Nhục Phong chìm bên trong nước, nàng lao ra kéo hắn. Kỳ thực nói thật, lúc đó nàng cũng không phải là nhất thời kích động mới xông ra ngoài, khi đó nàng thật ra có dự định một chút.

Chỉ là khi đó ánh mắt Nạp Lan Thần Dật có chấp phăng phát nhìn thẳng vào tâm nàng, khiến chân nàng nhanh hơn đại não bước đi ra ngoài. Bây giờ nghĩ lại, mình

ấn nhẫn như thế làm sao lúc đó lại kích động như vậy? Có lẽ đây chính là trời cao sắp đặt, gọi nàng đi cứu hân, bọn họ mới quen biết yêu nhau?

”Ta cũng không biết tại sao, chính là khi nhìn ánh mắt của ngươi, ta liền không tự chủ được xông ra ngoài.” Khóe môi Nam Úc Tịnh hiện ý cười, nhẹ nhàng nói ra, “Có lẽ đây chính là thiên ý, muốn ta cứu ngươi.”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, cũng chỉ nở nụ cười ôn hòa.

Qua ăn ăn trưa, xe ngựa một lần nữa lên đường. Sau khi chạy khỏi Phụng thành, xe ngựa theo đường nhỏ, con đường này đến để đô có thể nhanh hơn một ngày đường.

”Đi con đường này không sợ bị phục kích sao?” Nam Úc Tịnh nhìn xuyên thấu qua màn xe ngựa ra bên ngoài cảnh tượng hoang tàn vắng vẻ, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh lẽo, trong con ngươi thoáng ánh lên cao thâm.

Nạp Lan Thần Dật dựa vào trên giường mềm, miễn cưỡng nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, ánh mắt tao nhã như băng hoa Tuyết Liên son, khóe môi của hân hé nhẹ nhàng nhưng cũng là nụ cười lạnh như băng, nhàn nhạt tiếp lời nói, “Nếu hân quyết tâm muốn mạng của ngươi, đi con đường kia đều giống nhau. Ngược lại đang muốn động thủ, chẳng bằng chọn nơi hoang dã, hủy thi diệt tích tiện hơn nhiều, không phải sao.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, trong con ngươi đen nhánh mang theo ánh sáng lạnh giá như băng, khóe môi đỏ tươi ướm ất nổi lên, mang theo độ cong thị huyết (khát máu), lạnh lùng nói, “Tôi thật mau. Sợ đã không đợi kịp.”

Nam Úc Tịnh nói xong, đội ngũ đột nhiên ngừng lại, thị vệ phía trước hình như có chút kinh hoảng, nhìn hắc y nhân bao vây bọn họ.

”Chúng ta chỉ cần tính mạng người bên trong xe, thứ thời thì rút ngay!” Hắc y nhân cầm đầu đề thấp giọng nói, đối diện trước mặt thị vệ nói ra.

Tuy rằng người này có ý định thay đổi tiếng nói, thế nhưng Nam Úc Tịnh vẫn lập tức nhận ra người này đêm qua giao thủ cùng Đinh Trúc.

Thị vệ cầm đao trong tay lui cũng không được, tiến cũng không xong. Bọn họ bắt quả hơn trăm người, mà đối phương cũng giống như có hơn trăm người, huống chi bọn họ chỉ là những thị vệ khoa chân múa tay, làm sao có thể đánh đánh đồng sát thủ che mặt này với nhau?

Nếu hiện tại bọn họ chạy trốn, Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật một khi có chuyện gì xảy ra, bọn hân sẽ bị liên quan. Nhưng nếu kiên trì, sợ cũng chỉ có một con đường chết. Quả nhiên là tiến thoái lưỡng nan.

Trên đầu bọn thị vệ dồn dập toát ra mồ hôi lạnh, mà hắc y nhân che mặt kia giống như không vội động thủ, chỉ mệnh lệnh cho thủ hạ bao vây xe ngựa.

Nam Úc Tịnh ngồi ở trong xe ngựa, thần sắc không có gì thay đổi, nàng lười biếng nâng mắt, mang theo vài phần hiếu kỳ hỏi Nạp Lan Thần Dật, “Hắc y nhân cầm đầu thân thủ không tệ, ngươi cũng đã biết thân phận của hân?”

Đinh Trúc thân là đệ nhất sát thủ ám các, công phu của hân tự nhiên không tầm thường. Mà nàng nghe đêm qua hắc y nhân này cùng Đinh Trúc động thủ, công phu e rằng gần bằng Đinh Trúc.

”Đệ nhất ẩn vệ Đông Lâm—— Mặc Ngọc.” Nạp Lan Thần Dật miễn cưỡng mở miệng, trong mắt không thấy có chút sợ hãi nào, đệ nhất ẩn vệ Đông Lâm, ở dưới tay hân sợ là không thoát mười chiêu đi.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ nhàn nhạt cười, đưa tay chậm rãi xốc màn xe ngựa lên.

Mọi người chỉ nhìn thấy một đôi tay nhu nhược không xương nhô ra từ bên trong màn xe vươn ra, da trắng nõn nà, chỉ một đôi tay như vậy, đã đẹp khiến cho người ta thần phục.

Màn xe chậm rãi xốc lên, lộ ra dung nhan tuyệt sắc của Nam Úc Tịnh, nàng từ trong xe ngựa đi xuống, từng bước một đều đi được không nhanh không chậm, từng bước rục rịch, có khó có thể dùng lời diễn tả được phong tình.

Ánh mắt của mọi người bên trong đều mang tới kinh diễm. Không phải là chưa từng nghe nói mỹ danh công chúa Nam Hà Nam Úc Tịnh i, chỉ là nàng đẹp đến quá chói mắt, dù bọn hân đã chuẩn bị xong tâm tư, nhưng vẫn bị nàng làm kinh diễm.

Quần lụa mỏng màu đỏ đông đưa theo từng bước Nam Úc Tịnh đi lại, có một sự tự nhiên mà xinh đẹp quyến rũ, nhan sắc Nam Úc Tịnh tuyệt mỹ, chỉ là bên trong hàm chứa hững hờ nhàn nhạt và sát ý, khóe môi nàng hiện ra nụ cười xinh đẹp, không nhanh không chậm nói ra, “Các ngươi muốn mệnh bản tọa?”

Nhẹ nhàng nói một câu, âm cuối kéo dài, réo rắt mà động lòng, giống như giọng nói tình nhân nỉ non nhỏ nhẹ, tuy nhiên lại hàm chứa một luồng sát khí âm trầm, khiến người không nhận được sinh lòng sợ hãi.

Nguyên bản khí thế hùng hăng của sát thủ áo đen khi nhìn thấy Nam Úc Tịnh, đầu tiên là bị vẻ đẹp của nàng kinh diễm, tiếp theo lại bị khí thế của nàng kinh sợ, trong khoảng thời gian ngắn dường như không còn khí thế.

”Chúng ta biết cung chủ võ nghệ cao cường, nhưng một người khó địch vạn người, ta khuyên Cung chủ vẫn lên đầu hàng!” Mặc Ngọc nhìn thấy Nam Úc Tịnh chậm rãi đến gần, trong mắt không thoáng qua một tia đề phòng, nhũ lông mày lạnh giọng nói ra.

Hân cũng muốn làm theo lời Thái tử dặn dò lấy cái giá thấp nhất đạt được tính mạng Nam Úc Tịnh, nhưng Nam Úc Tịnh cực kỳ cẩn thận, hân càng không có chỗ xuống tay, bởi vậy cũng chỉ chặn được đường.

Nam Úc Tịnh tuy rằng biết rõ ràng thân phận của Mặc Ngọc, thế nhưng giờ khắc này lại không thể vạch trần, nếu nàng vạch trần thân phận của Mặc Ngọc, như vậy Nạp Lan Nhược Phong thật sự muốn chết không song.

Nàng nghe được lời Mặc Ngọc nói, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, đôi mắt xinh mang theo vài phần hững hờ, khoe môi hiện ra nụ cười xinh đẹp mà ý vị thâm trường, chậm rãi nói ra, “À, hai quyền khó địch bốn tay sao? Vậy các hạ không bằng thử một chút xem, rốt cuộc là ai phải vùng vẫy!”

Mặc Ngọc nghe được Nam Ưc Tịnh cuồng ngạo chẳng những không cảm thấy buồn cười, trái lại thời điểm nhìn đến ánh mắt của nàng đột nhiên cảm thấy giật mình. Khí thế như vậy, sợ là đến thái tử điện hạ cũng không bằng.

Nam Ưc Tịnh liếc mắt nhìn thị vệ bên người sợ đầu đuôi rúc và sát thủ áo đen, khoe môi hiện ra một tia cười lạnh lẽo, gió nhẹ lướt qua mặt, đem sợi tóc của nàng thổi bay, đẹp kinh tâm động phách không nói ra được sự yêu dị tàn nhẫn, nàng thân nhiên nói, “Các người tất cả lui ra! Những sát thủ này, bản tọa một người là đủ!”

Những thị vệ kia nghe Nam Ưc Tịnh kêu bọn họ lui ra, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nghe được Nam Ưc Tịnh nói nàng muốn một thân một mình đối phó nhiều sát thủ như vậy, không khỏi kinh hãi cực kỳ, trong mắt xuất hiện kinh ngạc than thở đồng thời, cũng hiện ra một tia ái ngại trong lòng nam nhân.

Cho dù Nam Ưc Tịnh võ công cao cường, nhưng dù sao nàng vẫn là nữ tử yếu đuối, bọn họ thân là nam tử hán đại trượng phu, làm sao có thể để một nữ tử yếu đuối một mình đi đối mặt nhiều sát thủ như vậy đây? ! Lại nói chức trách của bọn họ vốn là phải bảo vệ Nam Ưc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật, đến Nam Ưc Tịnh cũng không sợ, bọn họ vì sao phải sợ!

”Thuộc hạ nguyện cùng công chúa Nam Ưc Tịnh kề vai chiến đấu! Trợ giúp một chút sức lực cho công chúa!” Bọn thị vệ nghe được lời Nam Ưc Tịnh nói, vốn dĩ ban đầu không có ý chí chiến đấu giờ trái lại ý chí chiến đấu trở lên sục sôi, từng người từng người vô cùng sục sôi nói với Nam Ưc Tịnh.

Nam Ưc Tịnh liếc mắt nhìn khí thế của thị vệ, khoe môi mở một nụ cười thỏa mãn, trong mắt tinh quang nội liễm. Nàng tuy rằng võ công cao cường, nhưng nàng phải một mình đối phó nhiều cao thủ như vậy, cũng không thực tế, nàng sợ dĩ nhiên nói như vậy, chính là vì gọi nên lòng tự ái của bọn thị vệ, khiến bọn họ tâm cam tình nguyện ra tay, mà không phải hoàn toàn bắt buộc dĩ, đáng về sợ hãi rụt rè.

Đương nhiên, nàng như vậy làm không chỉ là vì tạo ý chí chiến đấu, cũng là vì đã kích thích sát thủ. Đúng như dự đoán, bọn sát thủ nghe được Nam Ưc Tịnh cuồng ngạo, từng người hai mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra một chút do dự, lại thấy bọn thị vệ lập tức phảng phất tràn đầy ý chí chiến đấu, trong mắt về do dự càng nồng.

Mặc Ngọc thấy thế, trong mắt lộ ra một tia âm trầm. Có thể trở thành đệ nhất tâm phúc của Nạp Lan Nhược Phong, Mặc Ngọc tuyệt đối không chỉ là võ công hơn người mà thôi, mưu lược tự nhiên cũng không tầm thường. Một chiều này của Nam Ưc Tịnh người khác không nhìn ra, hắn nhưng là nhìn ra.

Nhưng ngoài nhìn hắn có thể làm được gì đây? ! Hắn đã không có biện pháp ngăn cản Nam Ưc Tịnh rồi. Không thể không nói, Nam Ưc Tịnh đúng như lời đồn đãi từng nói, nhan sắc khuynh thành, tài nghệ vô song.

Như vậy tài mạo song tuyệt, giết thực sự là đáng tiếc. Nhưng có trách thì chỉ trách nàng là công chúa hòa thân Nam Hải, nếu Thái tử ra lệnh, nàng không thể không chết!

Mặc Ngọc ra hiệu, bọn sát thủ liền cùng nhau vây lại, Nam Ưc Tịnh ra tay như điện, chỗ lựa đồ đi qua, bọn sát thủ dồn dập tránh lui, mà trong mắt của nàng mang theo sát ý lạnh, lựa đồ trong tay nàng tung bay, nàng uyển chuyển thân thể trên không trung lượn vòng, nhìn qua nghĩ là đang uyển chuyển nhảy múa, nhưng khi nhìn kỹ lại như Tu La.

Cung chủ Ma Cung võ công cao cường, bọn họ không phải là không biết, nhưng bọn hắn không ngờ rằng công phu Nam Ưc Tịnh đã đến mức xuất thần nhập hóa như vậy.

Tiểu Tuyết cũng không kiềm chế nổi đi ra ngoài hỗ trợ, mà Nạp Lan Thần Dật lại trầm ổn ngồi ở trong xe ngựa, giống như động tĩnh bên ngoài không thể mây may ảnh hưởng đến hắn, thực ra tuy nhìn trấn định tự nhiên, nhưng trong con ngươi lại tràn đầy lo âu và căng thẳng, một mực chăm chú nhìn bóng người Nam Ưc Tịnh, chỉ lo nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hắc y nhân dù sao đều là những sát thủ được huấn luyện, bọn thị vệ đến cùng không thể địch lại, không quá một hồi kịch chiến, hơn một trăm tên thị vệ còn lại mấy người, mà hắc y nhân vẫn còn dư lại một nửa.

Còn lại hơn mười người thị vệ cùng Nam Ưc Tịnh và Tiểu Tuyết đối mặt hơn năm mươi tên sát thủ áo đen, trong con ngươi đều hiện lên sợ hãi, thế nhưng nghĩ đến vừa nãy lời nói hùng hồn, rồi lại không thể lùi bước.

”Cung chủ quả nhiên thân thủ khá lắm” Mặc Ngọc liếc mắt nhìn cảnh tượng thấy chất đầy đồng, trong mắt không có nửa phần đành lòng, ngược lại mang tới mấy phần tán thưởng, công phu Nam Ưc Tịnh so với hắn tưởng tượng còn tốt hơn. Nhưng cho dù công phu tốt, không thể địch lại bọn hắn nhiều người như vậy.

Nam Ưc Tịnh nghe vậy, đôi mi thanh tú khẽ nhúc, ý cười trong mắt xinh đẹp vẫn như cũ, không có chút nào hoang mang, ngữ điệu từ từ, chậm rãi nói ra, “Nếu người đã biết ta là Ma Cung Cung chủ, sao lại còn ngây thơ cho rằng ta sẽ không có thủ hạ âm thầm bảo vệ trong bóng tối?”

Mặc Ngọc nghe Nam Ưc Tịnh nói vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại nở nụ cười, từ tốn nói, “Cung chủ không cần dọa ta. Nếu thật có người của Ma Cung bảo vệ trong bóng tối, vì sao còn chậm chạp không xuất hiện đây?”

”Nếu đã là âm thầm bảo vệ trong bóng tối, không phải vạn bất đắc dĩ, tự nhiên không nên xuất hiện thôi.” Nam Ưc Tịnh nghe vậy, nhẹ nhàng cười, nàng đứng là có kêu Tiểu Tuyết điều động nhân thủ đến Đông Lâm, Tiểu Tuyết lo cho an nguy của nàng, nên sớm chạy đi, mà nhân thủ được điều động tới, lại không biết khi nào mới có thể chạy tới.

Mặc Ngọc nghe vậy, ánh mắt phức tạp nhìn Nam Ưc Tịnh. Ánh mắt của Nam Ưc Tịnh trấn định tự nhiên, không thấy thấy có chút nào kinh hoảng, cũng không thấy lo lắng, bộ dáng tự tin chắc chắn, giống như thật có chỗ dựa đảm. Nhưng Nam Ưc Tịnh hư hư thật thật như vậy, Mặc Ngọc không biết rốt cuộc là nàng ta đang phô bày thanh thế, hay là thật có người của Ma Cung đi theo.

Nếu là thật có người của Ma cung đi theo, vậy sợ là bọn họ sẽ không chiếm được chỗ tốt.

Nam Úc Tịnh thấy Mặc Ngọc một mực quan sát nàng, nhưng lại chậm chạp không động thủ, nàng cũng không nóng nảy, chỉ là lười biếng nhìn Mặc Ngọc, khỏe mỗi miễn cưỡng cười, tự tiểu phi tiểu nói ra, “Các hạ nhất định phải đợi đến khi ta gọi người ra mới bằng lòng bỏ qua sao? Hay là nói, không chết không thôi? !”

Nàng không phải là không thể giết Mặc Ngọc, chỉ là nàng sợ nếu nàng giết Mặc Ngọc, sẽ làm Nạp Lan Nhượng Phong căm ghét nàng, thậm chí là căm ghét lây sang Nạp Lan Thần Dật, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến Nạp Lan Thần Dật và tình thế Đông Lâm.

Huống chi sở dĩ Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiền muốn đối phó nàng, là do không muốn Đông Lâm và Nam Hải hòa giải thành công mà thôi. Mà chờ khi nàng đến được Đông Lâm, bọn họ sẽ biết được, nàng căn bản cũng không phải là vì Nam Hải mà gả cho Nạp Lan Thần Dật, nàng sẽ không giúp đỡ Nam Hải, bởi vì nàng hận không thể phá hủy Nam Hải!

Mặc Ngọc nghe Nam Úc Tịnh tự tiểu phi tiểu nói, trong mắt loé ra một tia nghiêm nghị, rốt cuộc là tiếp tục đánh hay là rời đi bây giờ, nếu là bây giờ rời đi, chỉ sợ là không thể nào giết được Nam Úc Tịnh rồi, nếu là tiếp tục đánh, vạn nhất Nam Úc Tịnh thật sự có nhân thủ ở trong bóng tối, sợ là bọn họ không dễ dàng thoát thân như vậy.

Đang lúc Mặc Ngọc do dự không quyết định, người của Ma cung đã chạy tới, một thanh sam thiếu nữ dẫn đầu hơn trăm người vợ và tới, thanh sam thiếu nữ gật đầu với Nam Úc Tịnh, cung kính nói, “Thuộc hạ tới chậm rồi. Kính xin Cung chủ thứ tội.”

Nam Úc Tịnh thân nhiên nhìn Bích Hải, vẻ mặt không đổi, hồ hững đáp, “Không ngại. Người tới rất đúng lúc.”

Mặc Ngọc nhìn thấy tình cảnh này, đương nhiên là biết mình đã trúng kế, nhưng mà người của Ma Cung đã chạy tới, nếu hẳn lại muốn dùng sức mạnh, sợ là không có cách nào, mà giờ khắc này Nạp Lan Thần Dật cũng được thị vệ đỡ xuống xe ngựa, vừa ho khan vừa đi tới.

Mặc Ngọc sợ bị Nạp Lan Thần Dật nhận ra, bởi vậy liền ra hiệu cho sát thủ còn lại rời đi, chỉ là trong mắt hẳn lại mang theo một chút tàn nhẫn.

Nạp Lan Thần Dật nhìn đám người Mặc Ngọc ẩn trong bóng tối, khỏe mỗi nở nụ cười thanh nhã, ôn nhu nhìn về phía Nam Úc Tịnh, ánh mắt ra hiệu hỏi Nam Úc Tịnh, không có sao chứ?

Nam Úc Tịnh khe khẽ lắc đầu, Bích Hải đứng ở bên cạnh nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật, trong mắt loé ra một vệt kinh diễm. Đây là phu quân tương lai của Cung chủ sao? Quả nhiên là phong hoa tuyệt đại nha, đáng tiếc lại là một người bệnh tật.

Nam Úc Tịnh để Bích Hải mang theo thủ hạ của Ma Cung đi theo hộ vệ, chính mình đỡ Nạp Lan Thần Dật chuẩn bị trở về xe ngựa, vốn cho đám người Mặc Ngọc đã buông tha, lại không nghĩ tới Mặc Ngọc sẽ ra một chiêu như vậy.

Một mũi tên tầm kích độc lấy tốc độ cực nhanh bắn lại tầm lưng của Nam Úc Tịnh, mọi người đều không kịp trở tay với mũi tên nhanh như cắt kia, mà Nam Úc Tịnh mới trải qua một hồi ác chiến, tinh thần có chút thả lỏng, cũng không ngờ rằng sẽ gặp biến cố này.

Nạp Lan Thần Dật đã sớm phát hiện ra mũi tên này, nhưng ở trước mặt người ngoài hẳn là tên bệnh tật, nếu kéo Nam Úc Tịnh tránh mũi tên này, bị Mặc Ngọc ẩn ở trong bóng tối phát hiện, sợ là người mà Nạp Lan Nhượng Phong muốn giết không chỉ có Nam Úc Tịnh.

Trong lòng suy nghĩ thật nhanh, Nạp Lan Thần Dật làm bộ luống cuống tay chân kéo Nam Úc Tịnh, nhưng trùng hợp tránh chỗ hiểm, mũi tên kia liền bắn vào tay hắn.

Mặc dù là Nạp Lan Thần Dật hữu tâm tránh được chỗ yếu, đồng thời trong bóng tối vận công giảm lực sát thương của mũi tên này, mũi tên vẫn đâm sâu vào tay hắn, kịch độc trên tên trong nháy mắt liền lan tràn đến khắp người Nạp Lan Thần Dật, dung nhan như ngọc của hắn nhất thời đen lại, lông mày nhăn lại.

Nam Úc Tịnh thấy thế, trong lòng vừa tức vừa vội. Một bên ra tay như chớp nhanh chóng niêm phong lại yếu huyệt của Nạp Lan Thần Dật, vừa phân phó Bích Hải “Lưu lại một nửa người bảo vệ, nửa kia toàn lực truy sát đám thích khách kia cho ta!”

Bích Hải lĩnh mệnh mà đi, Nạp Lan Thần Dật vốn định mở miệng khuyên Nam Úc Tịnh không nên truy đuổi, nếu gây ra động tĩnh quá lớn, khiến Nạp Lan Nhượng Phong mang lòng căm ghét, sợ là không tốt. Nhưng đau đớn kịch liệt cùng độc tố đang nhanh chóng lan tràn, khiến hắn ngay cả nói chuyện cũng vất vả.

Nam Úc Tịnh thấy sắc mặt Nạp Lan Thần Dật trắng bệch, lần đầu tiên trong mắt xuất hiện kinh hoàng. Suy nghĩ của Nạp Lan Thần Dật nàng đương nhiên biết, nhưng đám thích khách đó lại tổn thương hắn, dù nói thế nào nàng cũng không dễ dàng buông tha được!

Nàng cho Nạp Lan Thần Dật ăn viên thuốc giải bách độc, đây là thánh dược của Ma Cung, có thể giải bách độc, độc trên mũi tên này tuy rằng kịch liệt, nhưng không khó giải, thế nhưng chuyện làm nàng thất kinh, đó chính là độc tố của Nạp Lan Thần Dật rõ ràng đã giải trừ, sắc mặt của hắn vẫn trắng bệch như tờ giấy, phẳng phai như trong cơ thể hắn có một luồng độc tố càng đáng sợ hơn đang lan tràn cùng bạo phát.

Ở Ma Cung bốn năm, nàng cũng coi như là người biết dùng độc rồi, nhưng mà ngay cả nàng cũng không biết Nạp Lan Thần Dật trúng độc gì.

“Đinh Trúc! Còn không đi ra cho ta!” Nam Úc Tịnh đỡ Nạp Lan Thần Dật đến trên xe ngựa, nhìn khuôn mặt Nạp Lan Thần Dật trắng bệch như tờ giấy cùng bên trán đỏ mẩn hôi hột, không khỏi gấp đến độ hét lớn.

Đinh Trúc ẩn trong bóng tối nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật bị thương vốn là thập phần lo âu, nhưng Nạp Lan Thần Dật đã từng phân phó, trừ khi việc quan hệ đến Nam Úc Tịnh, bằng không không cho hắn xuất hiện, không thể dễ dàng bại lộ tung tích.

Nghe Nam Úc Tịnh gào thét như nổ phôi, Đinh Trúc biết tình huống của Nạp Lan Thần Dật nhất định không ổn, bằng không Cung chủ Ma Cung luôn thâm trầm, cũng sẽ không thất kinh như vậy.

Đinh Trúc lắc người một cái tiến vào trong xe ngựa, nhìn thấy sắc mặt Nạp Lan Thần Dật trắng bệch, bên trán rịn ra đầy mồ hôi hột, nhưng ngón tay mơ hồ có hơi hướng kết băng, không khỏi kinh hãi đến biến sắc.

Nam Úc Tịnh nhìn biểu tình của Đinh Trúc, biết hẳn nhất định đã biết cái gì. Nàng đã sớm cảm thấy Nạp Lan Thần Dật không đúng, nhưng hẳn hữu tâm che lấp, nàng cũng không suy nghĩ nhiều. Không nghĩ tới hẳn đã trúng độc? !

”Rốt cuộc hẳn đã trúng độc gì!” Nam Úc Tịnh nhìn chăm chăm Đinh Trúc, hỏi từng chữ, mà giờ khắc này con người đen luôn luôn tinh táo trầm tĩnh của Nạp Lan Thần Dật đã chậm rãi tan rã, thần trí không rõ.

Nạp Lan Thần Dật kiên định tâm chí như vậy, có thể khiến hẳn thần trí không rõ, độc tính phải cỡ nào? Huống chi Nạp Lan Thần Dật có võ công trác tuyệt lại tinh thông y lý, nếu là độc bình thường, làm sao có khả năng khiến hẳn xử lý không được, thậm chí còn trăm phương ngàn kế gạt nằng đây? !

Đinh Trúc nghe vậy, nhúu lại lông mày thật sâu. Chủ nhân đã phân phó, chuyện băng độc không được để Nam Úc Tịnh biết, để tránh khỏi nằng lo lắng. Bởi vậy khi Nam Úc Tịnh hỏi, khiến hẳn khó xử vô cùng.

”Nếu người không nói chủ từ người sẽ khó giữ được tính mạng!” Nam Úc Tịnh thấy bộ dạng như muốn nói lại không của Đinh Trúc, lại thấy tình hình của Nạp Lan Thần Dật rất là không được, không khỏi gấp đến độ cắn chặt hàm răng, nhúu lại lông mày lớn tiếng quát lên.

Đinh Trúc xưa nay chưa từng thấy Nam Úc Tịnh như vậy, mặc dù là cực kỳ sốt ruột, bên trong con người xinh đẹp cũng chỉ lộ ra mấy phần tàn nhẫn mà thôi, chưa từng như hiện tại khàn giọng quát lớn như vậy? Xem ra người rơi vào tình yêu khó kiềm chế được, không chỉ có một mình chủ nhân.

”Là băng độc. Mẫu thân của chủ nhân chính là trúng độc này mà bỏ mình. Thuở nhỏ chủ nhân đã chịu độc này dần vật, may mà Đường Môn lão môn chủ đã thay chủ nhân chế trụ độc tính. Nhưng độc này cực kỳ bá đạo, mặc dù đã chế trụ, hàng năm ngày mừng 7 tháng 7 vẫn sẽ tái phát. Mà trước sau ba ngày tái phát thân thể đều đặc biệt suy yếu, không chịu nổi bất cứ thương tổn gì. Chủ nhân vừa mới vì phu nhân trúng tiền, sợ là đã khiến độc này tái phát!” Đinh Trúc thấy Nam Úc Tịnh sốt ruột, lại thấy Nạp Lan Thần Dật không ổn, đành phải nói ra.

Chẳng trách nằng cảm thấy mấy ngày nay sắc mặt của hẳn không bình thường, ngón tay cũng phá lệ lạnh lẽo, thì ra là độc cũ tái phát. Lúc trước hẳn nói với nằng độc đã bị áp chế, nằng càng không nghĩ tới, băng độc này sao có thể dễ dàng chế trụ được?

Khó trách hàng năm ngày mừng 7 tháng 7 hẳn đều phải đến Phượng thành, ngoại trừ cùng Tiêu Đồng du lên lút gặp mặt, sợ là đến đây tránh đi danh tiếng, điều dưỡng độc tổn thương đi. Nghĩ đến ngày mừng 7 tháng 7 đó nằng ở trong xe ngựa ngủ như chết, trong mắt Nam Úc Tịnh không khỏi hiện lên một tia hối hận.

Nhiều kẻ hồ như vậy, nằng lại không nhìn ra, nằng cũng không biết hẳn đang thật sự suy yếu. Hẳn đã biết rõ nguy hiểm như thế, vì sao còn muốn thay nằng chặn mũi tên kia, cho dù lúc đó bởi vì vừa mới ác chiến nằng phản ứng chậm một chút, tiền kia cũng không lấy được tính mạng của nằng, nguy lắm thì cũng chỉ tổn thương kinh mạch mà thôi!

Nạp Lan Thần Dật! Chẳng rốt cuộc là ngốc hay thông minh! Nếu là ngốc, vì sao làm bất cứ chuyện gì đều kín kẽ không một lỗ hổng, thậm chí ngay cả nằng cũng giấu diếm cho qua. Nếu là thông minh, làm sao lại khó vì nằng đây!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 81: Bị Thương Nặng Khó Trị!

Băng ngâm độc.

Kẻ trúng độc sẽ từ ngoài vào trong, từng khúc kết băng mà chết. Thời điểm độc phát giống như đặt mình trong hầm băng, thân thể sẽ cực kỳ lạnh lẽo, mà lục phủ ngũ tạng giống như bị lửa đốt, hai tạng lửa và băng, từng khúc kinh mạch đều bị công kích khiến kẻ trúng độc khổ sở còn hơn chết.

Mặc dù dựa vào ôn tuyền và dược liệu danh quý có thể tạm thời đè nén độc tính xuống, nhưng khi độc phát cũng đau đến không muốn sống. Vì vậy mặc dù Hoàng đế Đông Lâm đã dùng hết thủ đoạn, cũng chỉ có thể giúp Nguyệt quý phi sống một tháng thôi.

Nạp Lan Thần Dật bởi vì Nguyệt quý phi bị trúng băng ngâm độc, từ lúc ra đời đã bị băng ngâm độc trong cơ thể mẫu thân tàn phá, nếu không phải là nhờ Hoàng đế Đông Lâm dốc hết tâm tư, đồng thời chưa trúng độc nặng như Nguyệt quý phi, sợ là Nạp Lan Thần Dật đã sớm chết.

Cho dù như vậy, nhưng đến một năm kia khi Nạp Lan Thần Dật được năm tuổi, băng ngâm độc lại bộc phát mạnh hơn, mắt thấy không thể cứu vãn nữa, nếu không có Lão Môn Chủ Đường Môn đột nhiên xuất hiện, sợ là tánh mạng của Nạp Lan Thần Dật đã đi đời.

Chỉ là nay băng ngâm độc này quá quái lạ, coi như Lão Môn Chủ Đường Môn đã giúp Nạp Lan Thần Dật áp chế độc tính, mỗi năm độc này vào ngày mừng bảy tháng bảy vẫn sẽ tái phát một lần, cần phải chăm cứu để áp chế, hơn nữa trong vòng ba ngày trước sau độc phát phải cực kỳ cẩn thận, nếu bị thương hoặc sử dụng nội lực, sẽ làm độc tái phát.

Hôm nay Nạp Lan Thần Dật thay Nam Úc Tịnh cầm một mũi tên, tên độc đã làm bộc phát băng ngâm độc trong cơ thể hẳn, hôm nay độc phát giống như lửa Tinh Tinh Chi Hỏa cháy lan ra đồng cỏ, đã bộc phát là không thể ngăn cản, mắt thấy ngón tay của hẳn đã kết thành một tảng băng thật mỏng, nếu không nghĩ ra biện pháp ngay, sợ là sẽ cứu không được.

Nam Úc Tịnh nhìn sắc mặt Nạp Lan Thần Dật trắng bệch, chân mày giống như muốn vận chung một chỗ, nằng nắm bàn tay vô cùng lạnh lẽo của Nạp Lan Thần Dật, trong lòng mắt đen mang theo nóng nảy cùng đau lòng, cắn răng nói với Đinh Trúc, “Lập tức đánh xe đến tông giả Đường Môn!”

Đinh Trúc nghe vậy, trong mắt lóe lên một vẻ khiếp sợ. Tổng đà Đường Môn ở tận Tây Nhạc nha, hôm nay xe ngựa đã đến biên giới Đông Lâm, nếu muốn đến Tây Nhạc, nói ít cũng phải nửa tháng, nếu chuyện hòa thân bị trì hoãn, sẽ là chuyện lớn đó.

Nhưng thân thể chủ tử, nếu không có người Đường Môn ra tay cứu trợ, sợ là hết cách xoay chuyển rồi. Nhưng đi đến Đường Môn phải mất nửa tháng, thân thể chủ tử không biết có thể chịu đựng đến đâu hay không.

Nghĩ tới đây, trong mắt Đinh Trúc không khỏi mang theo sầu lo, hần rũ mắt, nói với Nam Úc Tịnh, “Bằng ngẫm độc này rất kỳ quái, đi đến Đường Môn phải mất nửa tháng, thân thể chủ tử. . .”

Đinh Trúc không đành lòng nói nữa, Nam Úc Tịnh nghe Đinh Trúc nói, con ngươi co rụt lại, con ngươi đen nhánh đột nhiên tối sầm lại, bên trong thoáng qua một tia quật cường, cầm tay Nạp Lan Thần Dật vận nội lực giúp tay Nạp Lan Thần Dật không kết băng nữa, khi Nam Úc Tịnh dụng nội lực liên tục không ngừng đưa vào trong cơ thể Nạp Lan Thần Dật, sắc mặt của Nạp Lan Thần Dật quả nhiên dễ nhìn một chút, miếng băng mỏng trên tay cũng chậm chậm tan đi.

Đinh Trúc thấy một màn như vậy, thò ra một hơi, nhưng vẫn lo lắng như cũ nói, “Nội lực mặc dù có thể giúp thân thể chủ tử không kết băng, thế nhưng nếu liên tục không ngừng truyền nội lực và chân khí cũng không phải là biện pháp tốt nha.”

Dù sao cứ tiếp tục như vậy, không hơn ba ngày, thân thể của Nam Úc Tịnh cũng sẽ sụp đổ mất. Chủ tử quan tâm Nam Úc Tịnh như vậy, sợ là tuyệt đối không nguyên ý cho Nam Úc Tịnh làm như thế.

”Ít nói nhảm đi. Kêu những thị vệ kia trở về bẩm báo Hoàng đế Đông Lâm, nói là thân thể Thần Dật không tốt, xin trì hoãn chút ngày giờ trở về Đông Lâm. Người lập tức ra lệnh cho người của Âm các đến Đường Môn thông báo Đường Thiên Thiên! Kêu nàng ta đến biên cảnh Tây Nhạc!” Nam Úc Tịnh nắm tay Nạp Lan Thần Dật, bên trong con mắt màu đen mang theo quật cường cùng quả quyết, nói từng chữ.

Tổng đà Đường Môn ở phía tây Tây Nhạc, từ nơi này đến tổng đà Đường Môn cần ít nhất nửa tháng, nếu thông qua Âm các thông báo cho Đường Thiên Thiên, Đường Thiên Thiên từ tổng đà Đường Môn chạy tới, như vậy bọn họ có thể gặp nhau ở biên cảnh Tây Nhạc, trong vòng bảy ngày nửa liền có thể chữa trị cho Nạp Lan Thần Dật.

Đây đã là biện pháp nhanh nhất rồi. Lấy tình cảm của Đường Thiên Thiên dành cho Nạp Lan Thần Dật, nhất định sẽ mau chóng chạy tới, mà nàng muốn chính là bằng tốc độ nhanh nhất đưa Nạp Lan Thần Dật đến đó, hơn nữa trong vòng bảy ngày dùng hết tất cả nội lực của nàng lưu lại tánh mạng của hắn.

Con người xinh đẹp mang theo mấy phần đồ ngẫu, Nam Úc Tịnh chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của Nạp Lan Thần Dật, nàng tuyệt đối không cho hắn có chuyện gì. Nghiến răng, Nam Úc Tịnh quát lớn bên ngoài xe, “Bích Hải, lập tức xuất phát. Bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới biên cảnh Tây Nhạc.”

Bích Hải chính là lái xe tốt nhất, vừa nghe thấy Nam Úc Tịnh kêu nàng, liền lập tức ra phía trước lái xe. Tiếng hí của tuấn mã vang lên một tiếng, liền lập tức thay đổi phương hướng bay đi.

Trong vòng ba ngày ba đêm, xe ngựa rút cuộc chạy qua hơn nửa Nam Hải. Ba ngày ba đêm này, Nam Úc Tịnh cơ hồ không có chợp mắt, mỗi ngày mỗi đêm truyền chân khí và nội lực vào cơ thể Nạp Lan Thần Dật, để tránh thân thể Nạp Lan Thần Dật kết băng, mà trông mắt của Nạp Lan Thần Dật lại nhắm thật chặt, không có một tia sức sống.

Ba ngày ba đêm chưa từng ngủ, cộng thêm với việc không ngừng truyền nội lực và chân khí, thân thể Nam Úc Tịnh đã đạt tới cực hạn, sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, thậm chí còn tái nhợt hơn so với sắc mặt của Nạp Lan Thần Dật, nhưng con ngươi của nàng lại sáng dọa người, bên trong con ngươi đen nhánh mang theo nồng nặc cố chấp.

Nhìn Nạp Lan Thần Dật rũ xuống lông mi thật dài cùng chân mày nhíu lại thật chặt, trên mặt Nam Úc Tịnh hiện ra vẻ đau xót. Cho dù nàng vẫn luôn truyền nội lực để tránh thân thể của hắn không kết băng, nhưng ngũ tạng lục phủ của hắn vẫn bị đốt cháy không giảm bớt chút nào, khó trách hắn đang hôn mê mà vẫn còn cau mày thật chặt.

Cảm thấy xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Nam Úc Tịnh nhíu mày, lạnh giọng hỏi, “Sao dừng lại rồi! ?”

Bích Hải nghe vậy, đưa tay vạch màn xe ngựa, nói với Nam Úc Tịnh, “Chủ tử, đã qua ba ngày, con ngựa cũng không chịu nổi rồi. Thuộc hạ thấy hay là chúng ta nghỉ ngơi nửa canh giờ đi. A, Cung chủ người. . .”

Ba ngày ba đêm liều mạng đánh ngựa, đừng nói người đánh ngựa, ngay cả con ngựa cũng không chịu nổi, đã không muốn chạy nữa rồi, vì vậy Bích Hải mới đề nghị nghỉ ngơi một hồi. Nhưng khi nàng vạch màn xe thấy tình cảnh của Nam Úc Tịnh khiến nàng kinh hãi không thôi.

Chủ tử của nàng cho tới bây giờ đều có dáng vẻ phong hoa tuyệt đại, sắc mặt của nàng vĩnh viễn đều như là bạch ngọc dịu dàng mà sáng bóng, con ngươi của nàng vĩnh viễn xinh đẹp mà cao thâm, môi của nàng luôn giống như cánh hoa anh đào rực rỡ. Nhưng bây giờ người mà Bích Hải nhìn thấy, là Nam Úc Tịnh tái nhợt toàn thân mệt mỏi vô cùng.

Nghe Bích Hải la thất thanh, Tiểu Tuyết bị Nam Úc Tịnh cưỡng chế ở bên ngoài đánh xe cùng Bích Hải, không cho phép vào tới quấy rầy Nam Úc Tịnh cũng vào xe ngựa, thấy sắc mặt của Nam Úc Tịnh cùng cảnh môi trắng dọa người, không khỏi vừa đau lòng vừa gấp gáp nói, “Cung chủ, coi như người lo lắng cho thân thể cô gia, cũng không thể giãy vò mình như thế!”

Nam Úc Tịnh thấy trong mắt Tiểu Tuyết sắp rơi lệ, khóe môi nâng lên một nụ cười đắng chát. Dáng vẻ bây giờ của nàng nhất định là rất dọa người. Ba ngày không ngừng truyền nội lực và chân khí, nàng cũng cảm thấy thân thể mình chịu không nổi, nếu không phải dựa vào tín niệm mà chống đỡ, sợ là tùy thời nàng cũng sẽ ngã xuống.

”Bồn tọa còn chưa chết, khóc cái gì? ! Ngựa không chịu nổi thì lập tức chạy tới địa phương gần nhất đổi con ngựa tiếp tục gấp rút lên đường! Chẳng lẽ cái này còn cần bồn tọa dạy các người hay sao? !” Nam Úc Tịnh thấy Tiểu Tuyết cùng Bích Hải lo âu và đau lòng, trong lòng thoáng qua một tia âm áp, trên mặt vô cùng băng lãnh, lạnh giọng quát lớn.

Bích Hải đang chuẩn bị đồng ý, Tiểu Tuyết bỗng thất thanh khóc lên, nghẹn ngào nói, “Cung chủ, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, thân thể của người sẽ sụp đổ mất đấy!”

Nam Úc Tịnh nghe Tiểu Tuyết nói, cũng biết Tiểu Tuyết nói thật, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, sợ là còn chưa tới biên cảnh Tây Nhạc, nàng đã kiệt quệ. Nhưng bây giờ đâu có biện pháp khác?

“Cung chủ, không bằng để thuộc hạ thay Cung chủ một lúc.” Bích Hải nghe Tiểu Tuyết nói, nhủ thầm, nàng và Tiểu Tuyết bất đồng, thân là Tứ Đại Hộ Pháp của Ma Cung, nàng vĩnh viễn làm theo lời của Nam Úc Tịnh, cho nên vừa rồi nàng mới có thể làm theo lời Nam Úc Tịnh nói, nhưng nghe Tiểu Tuyết nói vậy, nàng cũng thật sự lo lắng cho thân thể của Nam Úc Tịnh, vì vậy lên tiếng khuyên nhủ.

Nam Úc Tịnh liếc mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật, nhủ thầm. Chuyện cho tới bây giờ, sợ là cũng chỉ có cách đó. Nếu nàng cứ không ngừng truyền nội lực và chân khí, sợ là cơ thể nàng cũng sẽ tổn thương nặng nề. Vì Nạp Lan Thần Dật, nàng có thể không tiếc tất cả, nhưng nàng lại không muốn liên lụy người bên cạnh nàng cũng hy sinh như vậy. Nhưng bây giờ xem ra, sợ là chỉ có biện pháp này.

Sắc mặt nặng nề buông lỏng tay ra, nhường chỗ cho Bích Hải thay nàng. Nam Úc Tịnh ra lệnh cho Tiểu Tuyết lập tức đi đổi một con ngựa khác tiếp tục gấp rút lên đường, mình thì là ngồi nghỉ ngơi vận công điều khí.

Tiểu Tuyết đổi hai con Thiên Lý Mã, xe ngựa lại tiếp tục bay nhanh lên đường. Mà Nam Úc Tịnh ngồi ở trong xe ngựa điều khí nửa canh giờ, chân khí được lưu thông không ít, sắc mặt của nàng đã dễ nhìn không ít.

Mà Bích Hải chỉ mới thay Nam Úc Tịnh nửa canh giờ, đã cảm thấy có lòng không đủ lực. Việc truyền chân khí hơn nửa còn phải dụng nội lực áp chế độc tố lan tràn, là một chuyện hết sức hao tổn tâm lực, hơn nữa còn phải dựa vào nội lực của người truyền.

Nội lực của Bích Hải không thâm hậu như Nam Úc Tịnh, nên khi truyền phải dùng sức. Nàng chỉ mới truyền nửa canh giờ mà đã thấy không chịu nổi, vậy mà Cung chủ có thể liên tục truyền ba ngày như vậy.

Nam Úc Tịnh ngược mắt nhìn thấy sắc mặt của Bích Hải không dễ coi cho lắm cùng với bên trán nàng từ từ rỉ ra mồ hôi hột, không khỏi nhẹ nhàng nói, “Tốt lắm. Người điều khí một hồi rồi đi đánh xe đi. Để ta thay.”

Bích Hải nghe vậy, ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh một cái. Giờ phút này sắc mặt của Cung chủ đã không còn dọa người như vừa rồi nữa, đã từ từ khôi phục một tia đỏ thắm, nhưng lại khó nén một nỗi, phía dưới hốc mắt đã có quầng thâm đen mà trũng sâu, tiêu tụy dọa người.

Ba ngày nay Nam Úc Tịnh không chỉ không có ngủ, thậm chí cũng chưa ăn cái gì. Mà xe ngựa muốn chạy đến biên cảnh Tây Nhạc nhanh nhất còn cần ba ngày ba đêm nữa, thân thể Nam Úc Tịnh làm sao chịu được?

“Thuộc hạ còn có thể kiên trì một hồi. Cung chủ hãy nghỉ ngơi một hồi đi.” Bích Hải lo lắng cho thân thể Nam Úc Tịnh, nhủ thầm, khuyên nhủ Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, biết Bích Hải quan tâm thân thể của nàng, nhưng việc truyền chân khí và nội lực rất tổn thương nguyên khí, nàng cũng không muốn Bích Hải vì vậy mà làm tổn thương thân thể, vì vậy nàng liền làm mặt lạnh, trong mắt mang theo cổ chấp, lạnh lùng nói, “Bỏn tọa cho người đi điều khí. Chẳng lẽ người nghe không hiểu lời bỏn tọa nói sao?”

“Vâng” Bích Hải nghe Nam Úc Tịnh nói, đành phải miễn cưỡng buông lỏng tay ra, để Nam Úc Tịnh thay nàng. Ở trong lòng Bích Hải, Nam Úc Tịnh với nàng là vừa kính vừa yêu. Nam Úc Tịnh đối với các nàng cũng cực tốt, nhưng cũng cực kỳ nghiêm nghị, lời của cung chủ cho tới bây giờ đều là nói một không hai, vì vậy mặc dù nàng lo lắng cho thân thể Nam Úc Tịnh, nhưng cũng không dám làm trái ý của Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh lần nữa thay Bích Hải, mà Bích Hải điều khí một hồi cũng đi ra ngoài đánh xe lần nữa. Tiểu Tuyết thấy Bích Hải ra đánh xe nhanh như vậy, không khỏi cau mày nói, “Làm sao người ra đây nhanh như vậy? Sao không thay Cung chủ một hồi? ! Mặc dù Cung chủ có võ công vô song, thể nhưng cứ như vậy, cho dù là Thần Tiên cũng không chịu nổi nha!”

“Người cho rằng ta không muốn sao. Nhưng Cung chủ ra lệnh kêu ta ra ngoài, ta có biện pháp gì đây?” Bích Hải nghe Tiểu Tuyết nói, khóa chân mày thật chặt, trong mắt mang theo nỗi đậm lo âu, biện pháp duy nhất bây giờ chính là mau chóng chạy tới biên cảnh Tây Nhạc.

Tiểu Tuyết vẫn nhất quyết không tha, đưa tay vạch màn xe muốn đi vào thay Nam Úc Tịnh, lại thấy con mắt Nam Úc Tịnh thâm trầm nhìn nàng, trong mắt của Nam Úc Tịnh mang theo quả quyết cùng cổ chấp, giọng nói lạnh lạnh, “Tiểu Tuyết không được can quấy. Hãy đi giúp Bích Hải đánh xe đi. Đừng quấy rầy ta.”

Nghe Nam Úc Tịnh nói, lo lắng trong mắt Tiểu Tuyết như nước vỡ đê, nàng thấy Nam Úc Tịnh đã mệt mỏi rồi rồi nhắm hai mắt lại, còn muốn nói tiếp cái gì, cuối cùng vẫn không nói ra.

Cung chủ vẫn luôn nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng lại như đậu hũ, rõ ràng là yêu thương nàng, lại cố ý giả bộ vô cùng băng lãnh. Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn nhớ, một khi Cung chủ quyết định chuyện gì, ai cũng không có cách nào thay đổi. Vì vậy mặc dù nàng lo lắng, cũng chỉ có thể nghe theo an bài của Cung chủ.

Cảm thấy màn xe lại rơi xuống, Nam Úc Tịnh mới chậm rãi mở mắt ra, nàng nhìn Nạp Lan Thần Dật, trong mắt mang theo dịu dàng và kiên quyết không có gì sánh kịp, khóe môi nở nụ cười ôn nhu, nàng vươn tay vuốt ve lông mày Nạp Lan Thần Dật, hình như muốn hẩn bớt đau nhức.

“Thần Dật, ta không cho chàng có chuyện gì.” Nam Úc Tịnh nói từng chữ với Nạp Lan Thần Dật, mỗi một chữ như dùng hết toàn bộ hơi sức của nàng, giọng nói không lớn, tuy nhiên nó kiên quyết như núi cao không thể lay động.

Không biết là Nạp Lan Thần Dật có nghe được lời Nam Úc Tịnh nói không, hay là vô ý thức, chân mày Nạp Lan Thần Dật vẫn khóa thật chặt khể giãn ra, Nam Úc Tịnh nghe hẩn lẩm bẩm một câu, “Úc Tịnh nàng ở đâu?”

Tâm giống như là bị cái gì đột nhiên bắt được, không nói nên lời. Giống như vừa đau đớn lại vừa ấm áp. Một người thông minh như Nạp Lan Thần Dật lại có lúc ngu ngốc như vậy, bảo nàng làm sao không yêu, bảo nàng làm sao có thể bỏ rơi hẩn được.

Nàng thì nàng nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào cứu tánh mạng của hần. Nhưng nếu thật hết cách xoay chuyển, nàng sẽ khiến cả Đông Lâm chôn theo hần!

Bây giờ rồi cuộc nàng cũng cảm nhận được lúc ban đầu Nạp Lan Thần Dật ôm tâm trạng gì, tại sao hần muốn vì nàng phá hủy cả Nam Hải. Đó là cảm giác đau đến cực hạn, tuyệt vọng đến mức tận cùng.

Người mình yêu bị thương mà mình không thể ra sức, như vậy chỉ có khiến tất cả những người đã từng tổn thương hần phải trả giá cao hơn.

Thời gian ba ngày ba đêm trôi qua, rồi cuộc xe ngựa đã chạy tới biên cảnh Tây Nhạc, dừng ở địa điểm mà Nam Ưc Tịnh đã ước định với Đường Thiên Thiên.

“Hần ở đâu?” Giọng nói cao vút, có vẻ dồn dập vô cùng, bên trong hàm chứa nồng nặc nóng nảy cùng lo lắng.

Nam Ưc Tịnh vạch màn xe ngựa, ánh mặt trời bên ngoài lập tức chiếu vào, sống ở trong xe ngựa bảy ngày bảy đêm chưa từng thấy qua ánh mặt trời, vừa mới tiếp xúc đến ánh mặt trời, khiến nàng cảm thấy khó khăn khi mở mắt ra. Đợi đến khi nàng thích ứng một chút, mới nhìn thấy nữ tử đứng trước mặt mình.

Nữ tử mặc váy màu tím đậm sát mình, khoác áo khoác màu tím đậm, xiêm áo bên trên cũng dính chút ít bụi đất. Búi tóc tùy ý, trong đôi mắt trong suốt xinh đẹp chứa nồng đậm lo âu cùng nóng nảy, trên khuôn mặt xinh đẹp khó nén một mối. Nhìn bộ dạng lênh đênh mệt mỏi của nàng, chắc cũng là vội vã chạy tới.

“Người chính là Đường Thiên Thiên?” Ba ngày ba đêm không ngừng truyền chân khí cùng nội lực, cộng thêm ba ngày ba đêm trước nữa, cơ hồ là đã sáu ngày Nam Ưc Tịnh chưa từng ngủ, sắc mặt của nàng đã tái nhợt đến cực hạn, cả người cũng gầy đi một vòng lớn, khuôn mặt xinh xắn càng lộ vẻ lớn bằng bàn tay, nhưng ánh mắt nàng vẫn thâm trầm mà sắc bén như cũ.

Giọng nói của Nam Ưc Tịnh cực nhỏ, trong giọng nói cũng lộ một mối, tuy nhiên lại có khí thế khó mà diễn tả được, khiến Đường Thiên Thiên không khỏi đánh giá nàng.

Đây là nữ tử Nạp Lan Thần Dật thích sao? Không thể không thừa nhận, nữ tử trước mắt có một cổ sức quyến rũ khó có thể dùng lời diễn tả được. Cho dù nàng tiêu tụy như vậy, sắc mặt tái nhợt, tựa vào trên xe ngựa, vẫn có thể khiến người ta kinh diễm.

Nhưng giờ phút này, Đường Thiên Thiên quan tâm hơn không phải vẻ đẹp của Nam Ưc Tịnh, vì vậy nàng chỉ hơi sững sờ, liền chuyển hướng nhìn Nạp Lan Thần Dật, đợi đến khi thấy rõ ràng bộ dạng Nạp Lan Thần Dật, nàng càng thêm gấp gáp đồng thời tức giận, đẩy Nam Ưc Tịnh ra, đỡ Nạp Lan Thần Dật dậy, dứt cho hần ba viên thuốc.

Nam Ưc Tịnh sáu ngày chưa từng ngủ, cộng thêm với việc vẫn luôn truyền nội lực và chân khí, thân thể vốn đã vô cùng suy yếu, bị Đường Thiên Thiên đẩy như vậy, cả người lệch qua một bên, thậm chí ngay cả hơi sức bò dậy cũng không có. Nàng nhìn Đường Thiên Thiên cho Nạp Lan Thần Dật ăn ba viên thuốc, có chút suy yếu vô lực hỏi, “Hần sao rồi?”

Tiểu Tuyết ở một bên thấy một màn như vậy, không khỏi cảm thấy đau lòng. Cung chủ luôn cao cao tại thượng mà xinh đẹp động lòng người, bây giờ lại suy yếu vô lực như vậy.

Nhưng bây giờ Nam Ưc Tịnh chỉ quan tâm an nguy của Nạp Lan Thần Dật, thậm chí ngay cả hành động vô lễ vừa rồi của Đường Thiên Thiên nàng cũng không để trong lòng, bây giờ nàng chỉ muốn biết, rốt cuộc Nạp Lan Thần Dật thế nào.

Đường Thiên Thiên nghe Nam Ưc Tịnh hỏi, không khỏi đỏ ngầu tròng mắt, có chút oán giận quát Nam Ưc Tịnh, “Chẳng lẽ ngươi không biết trong vòng ba ngày trước sau độc phát thân thể của hần sẽ yếu đuối không chịu nổi sao? Còn để hần thay ngươi cảm mũi tên độc kia? ! Bây giờ độc cũ tái phát, còn có thể như thế nào đây!”

Nam Ưc Tịnh thấy hận ý trong mắt Đường Thiên Thiên, nghe xong lời nói của nàng ta tay chân liền luống cuống, trong lòng không khỏi trầm xuống. Chẳng lẽ Đường Thiên Thiên cũng không có biện pháp sao? ! Đường Môn chính là Vạn Độc chi tông, nếu Đường Thiên Thiên cũng không có cách nào, vậy nàng biết phải làm sao đây.

Khuôn mặt nàng đã vô cùng nhợt nhạt lập tức trở nên không chút sức sống. Đôi môi khô nứt tái nhợt của Nam Ưc Tịnh khẽ giật giật, qua thật lâu nàng mới nghe thấy giọng nói tràn ngập run rẩy cùng mong đợi của mình vang lên, “Ngươi không có cách cứu sao?”

Đường Thiên Thiên cũng bị bộ dạng của Nam Ưc Tịnh làm sợ hết hồn, mới vừa rồi mặc dù Nam Ưc Tịnh tiêu tụy không chịu nổi, nhưng đôi ngươi vẫn rạng rỡ phát sáng, nhưng lúc này, bộ dạng của nàng giống như lập tức già đi rất nhiều, ánh mắt tối sầm đi, nhưng nàng lại mờ mờ ảo ảo cảm thấy trên người nàng ta hình như đang hình thành lực lượng đáng sợ gì đó, đang đợi thời khắc bộc phát.

Nàng đỡ Nạp Lan Thần Dật nằm xuống, mang theo vài phần não ý nói, “Cũng không phải là không có cách nào. Chỉ là. . .”

Sắc mặt của Đường Thiên Thiên có chút khó coi, nhưng ánh mắt của Nam Ưc Tịnh trong nháy mắt sáng lên lần nữa, từ khi mới vừa rồi bao phủ ở trên người nàng lập tức tiêu tán không thấy, nàng vội vàng hỏi, “Biện pháp gì? !”

“Năm đó phụ thân thay Thần Dật áp chế băng độc, tuy nhiên nó không thể trừ tận gốc, chính là thiếu một vị thuốc. Mà bây giờ độc cũ tái phát lần nữa, nếu muốn áp chế, sợ là không dễ dàng, biện pháp duy nhất chính là loại bỏ hoàn toàn độc tố.” Đường Thiên Thiên nhìn ánh mắt của Nam Ưc Tịnh, nói từng chữ.

Nam Ưc Tịnh nghe vậy, nhú nhú mày, trong lòng suy nghĩ. Lấy thể lực Đường Môn, muốn vị thuốc gì mà không có, làm sao không có cách chữa được băng độc này, nhìn vẻ mặt khó xử của Đường Thiên Thiên, vậy thì vị thuốc này sợ là rất khó kiếm được. Nhưng mà mặc kệ là cái gì, nàng đều muốn tìm cho Nạp Lan Thần Dật!

“Là thuốc gì?” Bây giờ Nam Ưc Tịnh đã khôi phục bộ dạng trấn định, nàng chậm rãi ngồi thẳng người, cả người tán mát ra khí thế cao quý không thể xâm phạm, lạnh giọng hỏi từng chữ.

Đường Thiên Thiên bị khí thế của Nam Úc Tịnh làm chấn động, trong mắt lóe lên ghen ghét rõ ràng, nàng hận không mình không thể giết Nam Úc Tịnh, nhưng giờ phút này, thân thể Nạp Lan Thần Dật đương nhiên trọng yếu hơn, vì vậy Đường Thiên Thiên dè dặt ghen ghét trong lòng, lạnh giọng nói, “Tứ Trúc Tâm. Trong thiên hạ chỉ có Tứ Trúc Lâm có, hơn nữa chỉ có một cây.”

Nghe vậy, khoe môi Nam Úc Tịnh tràn ra một nụ cười lạnh lùng. Khó trách lấy thế lực Đường Môn cũng không lấy được. Trên giang hồ có rất nhiều môn phái, nhưng nổi danh nhất chỉ có mấy môn phái: Ma Cung, Âm các, Đường Môn, Lạc Hà phái cùng Tứ Trúc Lâm.

Trong đó Ma Cung, Âm các cùng Đường Môn bởi vì làm việc tàn nhẫn, liền bị quy về tà ma ngoại đạo, mà Lạc Hà phái còn lại thì tự xưng là võ lâm chính đạo. Về phần Tứ Trúc Lâm, là một môn phái không tranh quyền thế. Nhưng chính là vì không tranh quyền thế, nên không ai dám xem thường Tứ Trúc Lâm.

Tứ Trúc Lâm nằm trong một sơn cốc chỗ giao giới của Bắc Mạc cùng Tây Nhạc, sơn cốc này cực kỳ bí ẩn, trong đó trải rộng trận pháp, cho dù cao thủ đương thời có một không hai, muốn đi vào Tứ Trúc Lâm, chỉ sợ cũng khó như lên trời, mà người của Tứ Trúc Lâm cũng rất ít giao tiếp với bên ngoài, trừ một lần đại hội võ lâm năm năm một lần kia, bọn họ ít khi rời sơn cốc.

Tứ Trúc Tâm là thánh vật của Tứ Trúc Lâm, bọn họ càng không thể nào dễ dàng cho người ta, hơn nữa càng không cho những môn phái tà ma ngoại đạo.

Chân mày Nam Úc Tịnh nhăn lại thật chặt, muốn có được Tứ Trúc Tâm thật không dễ dàng, nhưng vì Nạp Lan Thần Dật, coi như chỉ có một phần trăm hi vọng, nàng cũng nhất định phải lấy được Tứ Trúc tâm này. Nghĩ tới đây, nàng nói với Đường Thiên Thiên, “Ta sẽ đi tìm Tứ Trúc tâm.”

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh nói, không khỏi lên tiếng châm chọc nói: “Ai, đừng nói người căn bản không lấy được Tứ Trúc tâm, coi như người có thể lấy được, thân thể Thần Dật cũng không biết có thể chống được hay không. Thuốc của ta nhiều nhất chỉ có thể hóa giải độc tính, nếu muốn áp chế băng độc tái phát, còn cần dùng ôn tâm ôn tuyền nữa.”

*noãn tâm: âm áp, âm

Ôn Tuyền cũng không hiếm thấy, nhưng noãn tâm ôn tuyền, trong thiên hạ lại cũng chỉ có một. Mà noãn tâm ôn tuyền cũng vừa vặn ở Tây Nhạc.

Tứ Quốc đều có một thế gia đại tộc âm thầm chống đỡ. Mà noãn tâm ôn tuyền lại ở trong sơn trang của Hách liên gia ở Tây Nhạc.

Mà gia tộc này lại khác với thế gia đại tộc của tam quốc còn lại, Hách liên gia Tây Nhạc mặc dù trên danh nghĩa vẫn là âm thầm ủng hộ Hoàng đế Tây Nhạc, nhưng đã không hỏi quốc sự hơn nhiều năm rồi, vì vậy dù là Hoàng đế Tây Nhạc cũng không nhất định có thể ra lệnh cho Hách liên gia Tây Nhạc.

Mà Gia chủ bây giờ của Hách liên gia càng là người khó dây dưa nhất, Hách Liên Nghi Huyền. Đây là vị thiếu chủ nữ duy nhất trong Tứ Đại Gia Tộc, tuy nhiên không thể vì nàng là nữ tử mà coi thường nàng được, vì nàng xảo trá cùng tàn nhẫn không thua Cung chủ Ma Cung cùng thiếu chủ Đường Môn.

Khoe môi Nam Úc Tịnh không khỏi nở nụ cười. Người đòi đều nói khắp thiên hạ này nữ tử ác độc nhất chính là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc, Thiếu chủ Đường Môn Đường Thiên Thiên cùng với Thiếu chủ Hách liên gia Hách Liên Nghi Huyền. Không nghĩ tới vì cứu Nạp Lan Thần Dật, nàng phải đồng thời thăm viếng hai nữ tử được khen là nữ tử ác độc nhất giống như mình.

“Ta nhớ Sơn Trang Hách liên gia cách nơi này cũng không xa.” Nam Úc Tịnh liếc mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật, thản nhiên nói.

Hách liên gia không hỏi quốc sự, vì vậy cố ý dời đến chỗ cách đế đô Tây Nhạc rất xa. Vì vậy, nên không xa biên cảnh Tây Nhạc lắm. Nếu Nạp Lan Thần Dật cần noãn tâm ôn tuyền, thì nàng sẽ đi gặp Thiếu chủ Hách liên gia Hách Liên Nghi Huyền.

“Hách Liên Nghi Huyền tính tình cổ quái, nhất là xảo trá, người cho rằng nàng có thể cho người dùng noãn tâm ôn tuyền sao?” Đường Thiên Thiên nghe vậy, có chút châm chọc nói, nhưng vẫn lên xe ngựa, bây giờ trừ gửi hy vọng vào Nam Úc Tịnh, nàng cũng không có biện pháp khác có thể cứu Nạp Lan Thần Dật rồi.

Mặc dù nàng cực hận Nam Úc Tịnh, nhưng so với tánh mạng Nạp Lan Thần Dật trước mặt, nàng sẽ không dỗi đầu với Nam Úc Tịnh, cũng chỉ có thể lên tiếng châm chọc đôi câu mà thôi.

Nam Úc Tịnh thấy động tác của Đường Thiên Thiên, chỉ là xinh đẹp cười một tiếng, ra lệnh Tiểu Tuyết cùng Bích Hải lập tức đánh xe đến Sơn Trang Hách Liên, mà chính nàng thì ngồi ở trong xe ngựa điều khí.

Nạp Lan Thần Dật đã ăn thuốc của Đường Thiên Thiên, tạm thời không cần nàng truyền nội lực và chân khí, đúng lúc nàng cũng muốn điều khí một phen. Mặc kệ là đối mặt Hách Liên Nghi Huyền, hay là đến Tứ Trúc Lâm, đều không phải là chuyện dễ dàng, nàng tuyệt đối không thể để cho mình sụp xuống.

Xe ngựa chạy nhanh hết mức trong vòng nửa ngày mới tới Hách Liên Sơn Trang, mà Nam Úc Tịnh điều khí nửa ngày, sắc mặt cũng đã dễ nhìn không ít, chỉ là hốc mắt có quầng thâm vẫn rõ ràng như cũ, vì không thể để mình yếu thế, Nam Úc Tịnh đành phải dùng phần sơn che lấp lại.

Vốn là ánh mắt của nàng cực kỳ xinh đẹp, cộng thêm sau khi trang điểm, càng thêm xinh đẹp mà câu hồn. Đường Thiên Thiên liếc mắt nhìn, không khỏi chanh chua châm chọc nói: “Bộ dáng hồ ly, đáng tiếc Thiếu chủ Hách Liên này không phải là nam tử!”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, từ chối cho ý kiến. Bây giờ cứu Nạp Lan Thần Dật là quan trọng nhất, nàng cũng không muốn so đo với Đường Thiên Thiên. Nhưng Đường Thiên Thiên nhìn bộ dáng cao cao tại thượng lại lạnh nhạt của Nam Úc Tịnh, trong lòng càng ghen ghét hơn, trong lòng âm thầm thầm, một khi cứu được Nạp Lan Thần Dật, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh xuống xe ngựa, đứng ở cửa sơn trang Hách Liên, nói với thị vệ đứng ở cửa, “Cung chủ Ma Cung cầu kiến Thiếu chủ Hách Liên.”

Thị vệ đứng ở cửa xa xa đã nhìn thấy một hồng ảnh yếu điệu, trong nháy mắt, Hồng Ảnh này đã đến trước mặt của mình, khiến hắn kinh sợ nhảy dựng. Đợi đến khi thấy rõ Nam Úc Tịnh dung nhan tuyệt sắc, càng thêm ngây dại. Nghe Nam Úc Tịnh nói, mới phản ứng kịp, ánh mắt phức tạp nhìn Nam Úc Tịnh một cái, mới sững sờ đi vào thông báo.

Sau khi trở về, sắc mặt của thị vệ kia có chút xấu hổ, nói với Nam Úc Tịnh, “Thiếu chủ nói nàng đang cời ngựa chơi đùa, không có rảnh tiếp kiến cung chủ ngài.”

Nam Úc Tịnh nghe nói như thế, sắc mặt khẽ trầm xuống, nụ cười ở khóe môi càng rực rỡ hơn, Hách Liên Nghi Huyền này quả nhiên xảo trá như lời đồn đãi. Mà Đường Thiên Thiên đứng nghiêm một bên nghe được lời thị vệ nói, trên mặt có chút phức tạp, bởi vì Nam Úc Tịnh ném mìn thất bại mà cảm thấy sáng khoái, lại lo lắng cho thân thể của Nạp Lan Thần Dật.

“Nếu Thiếu chủ Hách Liên không có rảnh bồi bổ tọa, bồi bổ không còn cách nào khác là đi vào gặp thiếu chủ rồi!” Khóe môi Nam Úc Tịnh nâng lên một nụ cười xinh đẹp mà ngoan tuyệt, con mắt màu đen mang theo thâm ý kiên quyết, đẩy thị vệ ra, thân thể giống như yến tử bay vút lên trước.

Lúc thị vệ kia muốn ngăn nàng lại đã không còn kịp nữa, bóng dáng của Nam Úc Tịnh đã sớm biến mất ở trong tầm mắt.

Nam Úc Tịnh cũng không biết rõ bố trí của Hách Liên sơn trang, đương nhiên không biết Hách Liên Nghi Huyền đang ở nơi nào. Nàng nhìn thấy một thiếu niên bộ dáng cực kỳ thanh tú vui vẻ, liền một phát bắt được cổ áo của hắn, trong mắt mang theo sắc lạnh, lạnh giọng hỏi, “Hách Liên Nghi Huyền ở nơi nào? !”

Thiếu niên kia chợt bị Nam Úc Tịnh bắt được cổ áo, làm như kinh sợ nhảy dựng, tuy nhiên nó không kinh hoảng chút nào, một đôi ngươi đen nhánh cười như không cười nhìn Nam Úc Tịnh, một bộ dáng không sao cả, không mặn không nhạt nói, “Ta vì cái gì nói cho ngươi biết?”

Nam Úc Tịnh nghe giọng nói réo rất vui vẻ, không khỏi nhìn người trước mắt mấy lần, trong mắt lóe lên một tia sáng loáng, khóe môi nâng một nụ cười xinh đẹp, chợt đánh tới đám người từ cửa lớn xông tới, người nọ thấy Nam Úc Tịnh đột nhiên ra tay, vội vàng ra tay chống đỡ, đánh nhau mấy phen, hai người cũng đã qua hơn mười chiêu.

Nam Úc Tịnh mặc dù có kiềm nén, chỉ dùng năm thành công lực, nhưng có thể sống sót dưới năm thành công lực của nàng, công phu của người này cũng không tầm thường rồi, nụ cười ở khóe môi Nam Úc Tịnh càng sâu hơn, nói, “Bồi bổ vừa vào Sơn Trang liền gặp Thiếu chủ Hách Liên, ngươi nói có phải là duyên phận không đây?”

Nam tử thanh tú ngọt ngào này chính là Hách Liên Nghi Huyền. Hách Liên Nghi Huyền tính tình cực kỳ quái dị, thường ngày ở trong sơn trang thích mặc nam trang, mà giờ phút này nàng đang mặc nam trang chuẩn bị đi cời ngựa, lại bị Nam Úc Tịnh cản đường.

Nghe Nam Úc Tịnh nói, con ngươi của Hách Liên Nghi Huyền chuyển một cái, không khỏi có chút ngạc nhiên. Vừa rồi nhìn thấy Nam Úc Tịnh đưa tay bắt nàng rõ ràng còn chưa thân phận của nàng, vì sao giờ phút này liền kết luận nàng chính là Hách Liên Nghi Huyền cơ chứ?

Nhiều lông mày, Hách Liên Nghi Huyền nói với Nam Úc Tịnh, “Làm sao ngươi biết ta chính là Hách Liên Nghi Huyền đây?”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ là cười nhạt, thông dong lên tiếng, “Quần áo cao quý, thân phận đương nhiên không tầm thường. Nữ giả nam trang, bản lĩnh lại không tầm thường, trừ Hách Liên Thiếu chủ, còn ai vào đây?”

Hách Liên Nghi Huyền nghe Nam Úc Tịnh nói, không khỏi gọi lên một nụ cười, đôi ngươi sáng ngời, nhìn Nam Úc Tịnh, đột nhiên nở nụ cười ha ha, từ từ nói, “Thú vị thú vị. Quỳnh Lạc sao? Quả nhiên thú vị như lời đồn đãi. Thế nào, tìm ta có chuyện gì?”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền thừa nhận thân phận, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe Hách Liên Nghi Huyền hỏi nàng tìm nàng có chuyện gì, nhất thời sắc mặt vừa trầm xuống, Hách Liên Nghi Huyền nói với, “Phu quân của ta trúng băng độc, cần hoãn tâm ôn tuyền áp chế độc tính.”

Hách Liên Nghi Huyền nghe Nam Úc Tịnh nói, tò mò nhíu lông mày, hỏi, “Phu quân của ngươi? Chính là ma bệnh của Đông Lâm sao?”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói, sắc mặt không khỏi càng thêm âm trầm, trong mắt của nàng thoáng qua một tia lạnh lùng, Hách Liên Nghi Huyền nhìn thấy vậy cũng hơi sững sờ, nghe thấy giọng nói của nàng giống như băng tuyết rét lạnh, “Ta không thích có người chỉ trích phu quân của ta.”

“Vậy sao coi là chỉ trích được? Cái này là sự thật nha. Lại nói, bây giờ ngươi đang cầu ta mà, không phải sao?” Hách Liên Nghi Huyền bày ra dáng vẻ xem thường, mang theo nét cười nhìn Nam Úc Tịnh, đáng vẻ chắc chắn.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, ác lạnh trong mắt càng nặng hơn, nụ cười ở khóe môi cũng càng thêm xinh đẹp, nàng nói từng chữ, “Hách Liên Thiếu chủ nếu là đồng ý, vậy coi như là ta cầu ngươi. Nếu ngươi không đồng ý, vậy coi như ta phải đối địch với Tây Nhạc, cũng nhất định phải bảo vệ tánh mạng của phu quân ta!”

Hách Liên Nghi Huyền nhìn Nam Úc Tịnh, dung nhan của nàng rõ ràng cực kỳ tiêu tụy, tuy nhiên nó lại phát sáng vô cùng. Giọng nói của nàng rõ ràng không vang dội, nhưng từng chữ từng câu của nàng ta lại làm cho nàng rung động.

Nàng từ nhỏ đã tinh thông mưu lược võ công, lấy thân phận của nữ tử ngồi lên vị trí thiếu chủ Hách liên gia, cho tới bây giờ nàng chưa từng sợ qua người nào, nhưng khi đối mặt với Nam Úc Tịnh, không hiểu sao nàng lại sinh ra một tia sợ hãi. Nàng ta nói là đối địch với cả Tây Nhạc, mà không phải cùng Hách liên gia. Xem ra nàng ta đã định lưới rách cá chết rồi đây.

Hách Liên Nghi Huyền cũng rất kinh ngạc, chính là vì tình cảm mà Nam Úc Tịnh dành cho Nạp Lan Thần Dật. Là tình cảm khắc sâu đến cỡ nào, mới có thể khiến Nam Úc Tịnh vì Nạp Lan Thần Dật không tiếc bất cứ giá nào.

Về chuyện tình của Nam Úc Tịnh, nàng từng nghe thấy. Nàng khiến băng sơn vương gia Gia Luật Linh khuyên đảo, có thể làm khuyên tâm một nữ tử tài tình trác tuyệt như vậy, vậy người nam tử đó sao có thể suy yếu miệng không thể nói như trong lời đồn được?

Trực giác mách bảo Hách Liên Nghi Huyền, nam tử có thể làm cho Nam Úc Tịnh khuyên tâm, chắc chắn là nam tử mưu lược sâu xa mà phong hoa tuyệt đại.

Đối với sự uy hiếp của Nam Úc Tịnh, hình như Hách Liên Nghi Huyền cũng không tức giận, nàng chỉ cười nhìn Nam Úc Tịnh, từ từ nói, “Quỳnh Lạc muội muội không cần phải nói nghiêm trọng như thế. Thật ra thì muốn ta cho Nạp Lan Thần Dật mượn dùng hoãn tâm ôn tuyền cũng không khó khăn. Chỉ cần ngươi làm một chuyện là được.”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói vậy, thu lại lệ khí trên mặt. Vì cứu Nạp Lan Thần Dật, nàng có thể không tiếc bất cứ giá nào, nhưng chưa tới mức lười rách cả chết, nàng cũng không cần thiết đắc tội cả Tây Nhạc.

Vì vậy nàng từ từ giảm khí tức của mình lại, bày ra vẻ mặt thâm sâu nhìn Hách Liên Nghi Huyền, nâng lên một nụ cười diêm dúa lòe loẹt, nhân dịp hỏi, “Không biết Hách Liên Thiếu chủ cần bốn tọa làm cái gì?”

Cho dù là có việc cầu người, thái độ của nàng vẫn cao cao tại thượng như vậy, không có chút nào hèn mọn. Mà khí thế của nàng, khiến Hách Liên Nghi Huyền cảm phục thật sâu.

Khóe môi nàng lộ ra nụ cười thật to, đôi ngươi sáng trong suốt nhìn Nam Úc Tịnh, từ từ nói, “Ha ha. Cung chủ Ma Cung, công chúa Nam Hải, thật là có ý tứ. Ta phát hiện ta thật thích ngươi nha. Chỉ là người đòi đều nói ngươi thông tuệ vô song, như vậy ta muốn thi với ngươi.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chẳng nói đúng sai nhìn Hách Liên Nghi Huyền một cái. Nói thật, Hách Liên Nghi Huyền này mặc dù xảo quyết một chút, tuy nhiên nàng ấy cũng rất hợp ý nàng. Ít nhất nhìn rất vừa mắt.

Hách Liên Nghi Huyền hơi dừng một chút, liền nói với Nam Úc Tịnh, “Mấy ngày nay ta thích cưỡi ngựa chơi đùa. Chúng ta tự chọn một con ngựa, nếu ngươi có thể thắng ta...ta liền cứu hần. Chỉ là, dĩ nhiên là ta chọn trước.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, trong mắt lướt qua ánh sáng. Nàng cỡi ngựa không tệ, nhưng Hách Liên Nghi Huyền cỡi ngựa cũng không yếu, nếu là bàn về thuật cỡi ngựa, chỉ sợ là không phân cao thấp, như vậy thắng thua phải định vào con ngựa rồi. Nhưng Hách Liên Nghi Huyền lại chọn trước, đương nhiên nàng ấy sẽ chọn ngựa tốt nhất, như vậy phần thắng của nàng sẽ rất nhỏ rồi.

Con ngươi đen nhánh tản mát ra một hồi hào quang sáng ngời, Nam Úc Tịnh cười nhạt nhẽo, nhẹ nhàng cười nói với Hách Liên Nghi Huyền, “Một ván định thắng thua sợ là không tốt. Ta thấy như vậy, ba trận hai thắng, như thế nào?”

Hách Liên Nghi Huyền nghe vậy, không khỏi nhú lông mày, chẳng lẽ Nam Úc Tịnh không biết tkhi cho nàng chọn trước, nàng nhất định sẽ chọn lấy ngựa tốt nhất, dù là ba trận hai thắng, Nam Úc Tịnh cũng không thể thắng được nàng sao.

Nam Úc Tịnh tươi cười nói tiếp, “Đề công bằng, Hách Liên Thiếu chủ có thể chọn trước hai lần, lần còn lại là ta chọn được không?”

“Đương nhiên không có vấn đề.” Hách Liên Nghi Huyền nghe Nam Úc Tịnh nói, khóe môi nâng lên một nụ cười. Đầu nói Nam Úc Tịnh thông tuệ vô song, nhưng cũng không có gì hơn. Coi như nàng chọn trước một lần, Nam Úc Tịnh chọn một lần, cho dù là hòa nhau hai lần, nhưng vẫn còn lần thứ ba, làm sao thắng được nàng đây?

Nam Úc Tịnh mang theo ánh sáng bí ẩn nhìn Hách Liên Nghi Huyền, trong mắt mang theo nồng nặc chắc chắn, nụ cười ở khóe môi càng sâu hơn. Hách Liên Nghi Huyền có chút hoài nghi nhìn Nam Úc Tịnh, vì sao bộ dáng của Nam Úc Tịnh lại tự tin như vậy? Chẳng lẽ nàng ấy thật có biện pháp thắng được nàng sao?

Bất quá Hách Liên Nghi Huyền cũng không để ý, nàng cũng chỉ là muốn thử một chút xem coi Nam Úc Tịnh có thông tuệ giống như trong lời đồn không mà thôi. Về phần Nạp Lan Thần Dật đến tột cùng có thể được cứu trị hay không, thật ra nàng cũng không quan tâm lắm.

Vì vậy chuyện cứ như vậy được định xuống. Đường Thiên Thiên và Nạp Lan Thần Dật tạm thời nghỉ ngơi trong Sơn Trang Hách Liên, mà Nam Úc Tịnh cùng Hách Liên Nghi Huyền định vào sáng sớm ngày thứ hai bắt đầu thi ngựa, do Đường Thiên Thiên cùng nhị ca của Hách Liên Nghi Huyền Hách Liên Diệp Hoa làm trọng tài.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngao Ngao Đẻ Trăm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Chiến Thắng! Lên Đường Tìm Thuốc!

Mùa hè ánh mặt trời cực kỳ rực rỡ, trong trường đua ngựa cây cỏ tươi tốt như một tấm đệm xanh, bùng bùng sức sống. Màu xanh của lá cây cỏ xanh từng đoàn từng đoàn từng nhóm từng nhóm xuất hiện trong tầm mắt, làm cho tâm tình của người ta thả lỏng không ít.

Hách Liên Nghi Huyền mặc váy ngắn màu nâu cực kỳ linh hoạt, khiến da thịt mịn màng của nàng càng thêm trắng trẻo. Nàng đứng ở bên cạnh chuồng ngựa, hình như đang đợi.

Nam Úc Tịnh từ xa đã nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hách Liên Nghi Huyền, nàng bước nhanh tới, khóe môi mỉm cười, từ từ nói, “Đã khiến Thiếu chủ Hách Liên đợi lâu.”

Hách Liên Nghi Huyền từ xa xa nhìn thấy Nam Úc Tịnh đi tới, nàng cảm thấy giống như có một đám lửa đang di chuyển tới nàng, khoảng cách càng rút ngắn nàng càng nhìn thấy rõ ánh sáng rực rỡ. Váy cỡi ngựa màu đỏ ôm sát người Nam Úc Tịnh, quần vòng quanh thân hình hoàn mỹ của nàng, trong xinh đẹp mềm mại đáng yêu lại có một cổ hiên ngang mạnh mẽ, quả nhiên là chói mắt khiến người không thể dời mắt.

“Không ngại. Ta cũng chỉ mới đến. Bộ y phục cỡi ngựa này mặc trên người ở Quỳnh Lạc muội muội thật đẹp mắt.” Hách Liên Nghi Huyền nhìn Nam Úc Tịnh, giả bộ than thở nói.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chẳng nói đúng sai cười một tiếng. Con ngươi thâm thúy nhìn Hách Liên Nghi Huyền, chỉ thấy ánh mắt trong suốt của nàng ấy, bên trong là thật lòng than thở, không có một tia ghen tỵ hay châm chọc, khóe môi của Nam Úc Tịnh không khỏi nhếch lên, còn nhỏ tuổi mà có thể chấp chưởng gia tộc Hách

Liên, Hách Liên Nghi Huyền quả nhiên khác với nữ tử bình thường.

“Còn phải đa tạ Hách Liên Thiếu chủ tặng y phục.” Nam Úc Tịnh ôn hòa lễ độ nói, nàng đi hòa thân không mang nhiều đồ, chỉ mang theo mấy thân xiêm áo, bình thường nàng không mặc y phục cõi ngựa, nên không mang theo. Nhưng Hách Liên Nghi Huyền lại cực kỳ chu đáo sai người tặng một thân xiêm áo, vẫn là một bộ màu đỏ chói, không thể không nói tâm tư của Hách Liên Nghi Huyền cực kỳ tinh tế.

Hách Liên Nghi Huyền nghe vậy, chẳng hề để ý khoát tay áo, cười sang sảng nói, “Ta chỉ làm tốt vai trò chủ nhà mà thôi. Tốt lắm, chúng ta chọn ngựa trước đi, nhị ca của ta và Thiếu chủ Đường Môn cũng sắp tới rồi.”

Thế hệ này của Gia tộc Hách Liên tổng cộng có ba vị công tử cùng một vị tiểu thư là Hách Liên Nghi Huyền. Trong đó nhị công tử Hách Liên Diệp Hoa chính là ca ca thân sinh của Hách Liên Nghi Huyền, nghe nói cũng rất tài hoa, chỉ là không biết vì sao bỏ qua vị trí gia chủ.

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói tới Hách Liên Diệp Hoa, hơi sững sờ, liền cùng Hách Liên Nghi Huyền chọn ngựa. Hách Liên Nghi Huyền quả nhiên chọn một con ngựa thượng đẳng, mà ngay sau đó Nam Úc Tịnh liền chọn một ngựa kẻ con ngựa kia, hai người theo thứ tự chọn ba con ngựa, Hách Liên Diệp Hoa cùng Đường Thiên Thiên quả thật cũng đến.

“Nhị ca, người đã đến rồi.” Hách Liên Nghi Huyền nhìn thấy Hách Liên Diệp Hoa tới đây, liền giống như một đứa bé bình thường chạy tới, lôi kéo tay áo của Hách Liên Diệp Hoa làm nũng.

Nam Úc Tịnh cũng không khỏi nhìn theo hướng Hách Liên Nghi Huyền đánh giá Hách Liên Diệp Hoa. Khuôn mặt Hách Liên Diệp Hoa giống Hách Liên Nghi Huyền đến mấy phần, da cũng là da trắng nõn trong suốt, mặc một bộ y phục màu nâu, khi đứng chung một chỗ với Hách Liên Nghi Huyền, nhìn sơ qua liền nhận ra là huynh muội.

Chỉ là rõ ràng hai người bọn họ có diện mạo và mặc y phục tương tự nhau, nhưng Nam Úc Tịnh lại cảm thấy hần và Hách Liên Nghi Huyền khác nhau một trời một vực, nhưng Nam Úc Tịnh nhất thời không nói lên được rốt cuộc là bất đồng nơi nào, cho đến khi nàng nghe được âm thanh trầm trầm hơi mất tiếng của Hách Liên Diệp Hoa vang lên, nàng mới biết.

Đôi mắt của Hách Liên Nghi Huyền sáng thâu áo, luôn treo nụ cười ngọt ngào, mà đôi mắt của Hách Liên Diệp Hoa thì tràn ngập sương mù, trên trán cũng bao phủ nhàn nhạt tối tăm, giọng nói của hần cũng như vậy, giống như có nồng đậm u sầu không vui được.

“Hừ! Ngươi biết rõ ngựa của Hách Liên Nghi Huyền tốt hơn so với ngựa của ngươi, còn dám đánh cuộc với nàng ta? ! Ngươi rốt cuộc có xem trọng tánh mạng của Thần Dật không!” Trong lúc Nam Úc Tịnh quan sát Hách Liên Diệp Hoa, Đường Thiên Thiên đứng thẳng một bên liếc mắt nhìn con ngựa của Hách Liên Nghi Huyền và của Nam Úc Tịnh, sắc mặt âm u châm chọc nói.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chẳng nói đúng sai cười cười, ngược mắt cười như không cười nhìn Đường Thiên Thiên vắn vẹo nụ cười, lười biếng lên tiếng, “Ta quan tâm tánh mạng của Thần Dật hơn bất cứ ai, cho nên ta sẽ không mang tánh mạng của hần ra đánh cuộc. Chuyện ngươi làm không được, nhưng ta có thể làm được, ngươi chỉ cần nhìn cho thật kỹ là được!”

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh nói, sắc mặt càng thay đổi hơn, vẻ ghen ghét trong ánh mắt càng đậm, mắt phượng hẹp dài của nàng khẽ nhú lại, lạnh giọng cười khẩy nói, “Vậy ta sẽ nhìn kỹ một chút xem ngươi thắng nàng ta như thế nào. Thuật cưỡi ngựa của Hách Liên Nghi Huyền sẽ không thua ngươi!”

Nam Úc Tịnh hoàn toàn không nghe thấy lời châm chọc của Đường Thiên Thiên, mỗi nàng câu lên nụ cười tự tin mà diêm dúa lè loét, trong con ngươi đen mang theo tràn đầy chắc chắn, nói với Hách Liên Nghi Huyền, “Hách Liên Thiếu chủ xin mời.”

Hách Liên Nghi Huyền cũng nghe được đoạn đối thoại giữa Đường Thiên Thiên và Nam Úc Tịnh, nhìn thấu bất hòa giữa hai người họ, nhưng cũng không quan tâm mấy, nàng quan tâm là rốt cuộc tại sao Nam Úc Tịnh lại chắc chắn nàng ta có thể thắng được nàng như vậy.

Nói thật, mặc dù nàng cũng không thích Đường Thiên Thiên, nhưng nàng lại rất đồng ý với lời nói của Đường Thiên Thiên. Thuật cưỡi ngựa của Nam Úc Tịnh mặc dù không tệ, nhưng nàng tự tin thuật cưỡi ngựa của mình cũng không kém Nam Úc Tịnh. Nam Úc Tịnh dùng ba con ngựa không bằng ngựa của nàng, vậy làm sao có thể thắng được nàng đây?

Chỉ là Hách Liên Nghi Huyền cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi thẳng chọn một con ngựa tốt nhất, mỉm cười nói với Nam Úc Tịnh, “Quỳnh Lạc muội muội xin mời.”

Nam Úc Tịnh thấy Hách Liên Nghi Huyền chọn một con ngựa tốt nhất, liền nhếch môi chọn một con ngựa kém nhất, chậm rãi bò lên lưng ngựa, cười nói, “Hách Liên Thiếu chủ xin mời.”

Đường Thiên Thiên thấy Nam Úc Tịnh chọn một con ngựa kém nhất, không khỏi cau mày châm chọc nói: “Cung chủ Ma Cung thật đúng là sợ ý! Lại dám dùng một con Mã Lai kém nhất đấu với con ngựa tốt nhất của Hách Liên Thiếu chủ? !”

Nam Úc Tịnh giống như không nghe được châm chọc của Đường Thiên Thiên, quảng ánh mắt oán độc mà tức giận của nàng ta ra sau đầu, ý bảo Hách Liên Nghi Huyền có thể bắt đầu. Chân mày của Hách Liên Nghi Huyền khẽ nhú lại, nàng cũng không hiểu trong hồ lô của Nam Úc Tịnh rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng không biết vì sao, nàng lại tin tưởng Nam Úc Tịnh thật có thể thắng được nàng.

Không phải nàng không có tự tin, mà do ánh mắt trên người Nam Úc Tịnh phát tán ra tự tin mãnh liệt và chắc chắn lây sang nàng, làm nàng cảm thấy, Nam Úc Tịnh nhất định có thể thắng.

Chỉ là cũng không được phép nàng được suy nghĩ nhiều, Hách Liên Diệp Hoa đã ra lệnh một tiếng, hai người liền cưỡi ngựa một đường bay theo, theo ánh mắt trời vọt tới, thuật cưỡi ngựa của Nam Úc Tịnh và Hách Liên Nghi Huyền quả nhiên không phân cao thấp, chỉ là thực lực của hai con ngựa chênh lệch nhau quá lớn, cuối cùng Nam Úc Tịnh vẫn bị thua bởi Hách Liên Nghi Huyền.

Đường Thiên Thiên phê bình lần này rất kín đáo, rất là tức giận nhìn Nam Úc Tịnh, trách cứ Nam Úc Tịnh không dụng tâm, Nam Úc Tịnh cũng chỉ cười nhạt, ý

bảo Hách Liên Nghi Huyền chọn một con ngựa nữa so trận thứ hai.

Hách Liên Nghi Huyền đương nhiên theo thứ tự chọn một con ngựa nhí đáng, mà Nam Úc Tịnh lại dắt ra một con ngựa tốt nhất, Hách Liên Nghi Huyền thấy thế, nghĩ đến, thuật cỡi ngựa của Nam Úc Tịnh và nàng không sai biệt lắm, mà lần này ngựa của Nam Úc Tịnh lại tốt hơn ngựa của nàng, dĩ nhiên là sẽ chiến thắng rồi, mà nàng chỉ còn dư lại một con ngựa kém nhất, Nam Úc Tịnh còn dư lại một con ngựa nhí đáng, trận kế tiếp sợ là Nam Úc Tịnh sẽ chiến thắng lần nữa.

Đây chính là nguyên nhân Nam Úc Tịnh yêu cầu đấu ba trận hai thắng một thua. Thì ra là nàng đã bắt tri bắt giác bị nàng ấy tính kế tiến vào, rất tốt, giấu ý định của mình thật kín đáo, đầu óc rất thông tuệ!

Trong con ngời đen nhánh tỏa sáng của Hách Liên Nghi Huyền hàm chứa mấy phần sợ hãi, cười nói với Nam Úc Tịnh, “Không cần đấu, ta nhận thua.”

Hách Liên Diệp Hoa nghe Hách Liên Nghi Huyền nhận thua, trong mắt thoáng qua một tia sáng tỏ, trong con ngời vẫn xám xịt không rõ cũng lướt qua một tia sợ hãi than thẳm, cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, rất nhanh liền lại khôi phục bộ dạng trầm lặng.

Mà Đường Thiên Thiên cũng kinh ngạc há hốc mồm cứng lưỡi, nhưng cẩn thận ngẫm lại, liền hiểu rõ ra, ánh mắt nhìn về phía Nam Úc Tịnh không khỏi vừa ghen tỵ vừa sợ hãi than thẳm, hận thù lâu bầu nói, “Ngươi lại giờ thù đoạn!”

Nam Úc Tịnh không để trong lòng mấy lời châm chọc của Đường Thiên Thiên, lạnh nhạt vô cùng liếc nàng một cái, trực tiếp đi thẳng đến trước mặt Hách Liên Nghi Huyền, cười yếu ớt hỏi, “Hách Liên Thiếu chủ, ngươi đã nhận thua, có phải nên thực hiện lời hứa của ngươi?”

Hách Liên Nghi Huyền nghe vậy, sáng khoái cười cười, nói với Nam Úc Tịnh, “Quỳnh Lạc muội muội không cần khách khí, nếu ngươi nguyện ý, cứ gọi ta là Nghi Huyền tỷ tỷ. Về phần mượn dùng oán tâm ôn tuyền, nếu ta đã đáp ứng, sẽ làm được.”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói như vậy, mắt lộ ra cảm giác như trút được gánh nặng. Mặc dù Hách Liên Nghi Huyền làm việc xảo trá quá đi một chút, nhưng từ trước đến giờ đều nói là làm, vì vậy nếu nàng ấy đã đồng ý, nàng không cần lo lắng nữa, tâm tình thoải mái hơn một chút, Nam Úc Tịnh liền cười nói với Hách Liên Nghi Huyền, “Như thế Quỳnh Lạc xin đa tạ Nghi Huyền tỷ tỷ trước.”

Không thể không nói, Hách Liên Nghi Huyền rất hợp khẩu vị Nam Úc Tịnh. Cử chỉ hành động cũng làm cho Nam Úc Tịnh cảm thấy rất là thoải mái, vì vậy nàng nguyện ý kêu Hách Liên Nghi Huyền một tiếng Nghi Huyền tỷ tỷ.

Hách Liên Nghi Huyền theo lời hứa cho Nạp Lan Thần Dật sử dụng oán tâm ôn tuyền, có oán tâm ôn tuyền phụ tá cùng hoàn thuốc của Đường Thiên Thiên chữa trị, độc tính của Nạp Lan Thần Dật tạm thời ổn định lại.

Cơ thể của Nạp Lan Thần Dật ngâm trong oán tâm của suối nước nóng, tầng tầng sương mù trong suối nước nóng mờ mịt khiến cho dung nhan của Nạp Lan Thần Dật càng thêm tuấn tú, có một cỗ ý vị nồng lung xuất trần. Nhưng con ngời phát sáng rạng rỡ của hắn vẫn nhắm thật chặt, lông mi thật dài không nhúc nhích rũ xuống trên khuôn mặt tái nhợt, làm Nam Úc Tịnh rất lo lắng.

“Có Tử Trúc tâm, băng độc của hắn sẽ được loại bỏ hoàn toàn sao?” Nam Úc Tịnh từ từ thu hồi ánh nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật, ngược mắt nhìn về phía Đường Thiên Thiên.

Đường Thiên Thiên gật đầu một cái, trong mắt hàm chứa mấy phần lo âu, lạnh giọng nói với Nam Úc Tịnh, “Chỉ cần ngươi có thể trong vòng một tháng lấy được Tử Trúc tâm, băng độc của Thần Dật liền bị loại trừ hoàn toàn. Nhưng nếu không lấy được, chính là hết cách xoay chuyển!”

Nam Úc Tịnh nghe nói như thế, tim khẽ xé rách một chút, bên trong con mắt màu đen chợt lóe lên đau đớn, rất nhanh liền bị quyết tuyệt cùng quật cường thay thế, nàng nhìn Đường Thiên Thiên, nói từng chữ, “Ta nhất định sẽ lấy được Tử Trúc tâm.”

Nàng nhất định cứu được Nạp Lan Thần Dật, nàng tuyệt đối không cho phép Nạp Lan Thần Dật chết không minh bạch như vậy! Hắn còn phải theo nàng cả đời, không được đi trước nàng? !

Chỉ cần lấy được Tử Trúc tâm, độc của Nạp Lan Thần Dật liền được giải trừ. Như vậy về sau hàng năm hắn sẽ không bị băng độc hành hạ nữa. Mặc kệ Tử Trúc tâm này khó khăn cỡ nào, vì Nạp Lan Thần Dật, nàng nhất định không được chùn bước.

Lấy được đáp án chắc chắn từ Đường Thiên Thiên, Nam Úc Tịnh liền chuẩn bị lên đường đến Tử Trúc Lâm tìm thuốc. Lúc nàng cáo biệt với Hách Liên Nghi Huyền, Hách Liên Nghi Huyền rất lo lắng nhìn Nam Úc Tịnh, nói, “Ta biết ngươi tình thâm ý trọng với Nạp Lan Thần Dật, thế nhưng Tử Trúc Lâm rất ghét Ma Cung, ngươi đi Tử Trúc Lâm lần này, sợ là lãnh ít dư nhiều!”

“Nghi Huyền tỷ tỷ không cần lo lắng cho ta. Ngươi mà Tử Trúc Lâm chán ghét là tà ma ngoại đạo, nhưng bọn hắn sống cách biệt với bên ngoài đã lâu, chỉ cần ta không nói, ai biết ta là Quỳnh Lạc đây?” Nam Úc Tịnh nghe vậy, trong mắt lóe lên một ánh sáng ôn hòa, khước môi nâng lên một nụ cười xinh đẹp cao thâm, từ từ cười nói.

Hách Liên Nghi Huyền nghe vậy, vẫn cau mày như cũ. Hiếm khi nàng gặp được một cô nương hợp ý mình, hơn nữa nhí ca cũng tán thưởng Nam Úc Tịnh, sao nàng có thể để Nam Úc Tịnh đến Tử Trúc Lâm chịu chết?

Nghĩ tới đây, Hách Liên Nghi Huyền không khỏi lại cau mày khuyên nhủ, “Nói thì nói thế. Nhưng Tử Trúc tâm chính là thánh vật của Tử Trúc Lâm, làm sao có thể dễ dàng cho ngươi? Huống chi bên ngoài Tử Trúc Lâm trải rộng cơ quan trận pháp, có thể đi vào hay không còn là một vấn đề đấy!”

Nam Úc Tịnh biết Hách Liên Nghi Huyền quan tâm an nguy của nàng, thế nhưng nàng nhất quyết phải đến Tử Trúc Lâm, nụ cười của nàng hơi trầm xuống, trong mắt mang theo cương quyết, cất giọng nói, “Nghi Huyền tỷ tỷ không cần khuyên nữa. Ta mặc kệ Tử Trúc Lâm này là long đàm hay hổ huyết, tóm lại chỉ cần cái mạng ta vẫn còn, ta liền dùng hết mọi thủ đoạn cướp lấy Tử Trúc tâm!”

Hách Liên Nghi Huyền thấy vẻ mặt kiên quyết của Nam Úc Tịnh, trong lòng nói mơ hồ mang theo cương quyết, liền biết nếu mình khuyên tiếp cũng vô ích.

”Người đã quyết định đi, ta cũng không khuyên người nữa.” Hách Liên Nghi Huyền thở dài một cái, nhìn Nam Úc Tịnh, cảm thán nàng quá say đắm Nạp Lan Thần Dật, không nhìn được hỏi một câu, “Quỳnh Lạc muội muội tài mạo song tuyệt, trên thiên hạ nam tử khuyh tâm với người chắc không ít đi, vì sao người lại chọn Nạp Lan Thần Dật?”

Vì sao chọn hắn? Khóe môi của Nam Úc Tịnh hiện ra ý cười nhợt nhạt, sợ là không phải nàng chọn hắn, mà là hắn chọn nàng thôi. Hắn kinh thái tuyệt diệu như vậy, phong hoa tuyệt đại, đến một ngày kia hắn không ăn nhân nữa, sợ là thiếu nữ trên thế gian này đều sẽ bị hắn mê hoặc tâm hồn.

”Tình cảm do trái tim của mình quyết định. Ta * hắn, hắn cũng * ta, vì vậy liền lựa chọn lẫn nhau, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.” Khóe môi Nam Úc Tịnh nở nụ cười nhạt, ánh mắt trong suốt mà không nhiễm tạp chất, giọng nói êm tai giống như chim hoàng anh sô lông, chậm rãi nói ra từng chữ.

Hách Liên Diệp Hoa chuẩn bị đi tới nói chuyện với Hách Liên Nghi Huyền thì nghe được lời nói của Nam Úc Tịnh, sắc mặt hơi biến đổi, trong mắt như bùng lên ánh sáng, khuôn mặt của hắn phức tạp nhìn Nam Úc Tịnh một cái, trước mắt không khỏi hiện ra một dung nhan khác.

Lúc ấy tình cảm của bọn họ không được gia chủ đời trước của gia tộc Hách Liên tiếp nhận, lúc đương gia chất vấn nàng, nàng cũng là cười nói như vậy, “Ta * hắn, hắn cũng * ta, vì vậy chúng ta liền lựa chọn lẫn nhau, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.”

Giọng nói êm tai, mỗi một lời đánh trúng trái tim hắn, chỉ là thời điểm đó mặc dù hắn * nàng, nhưng vẫn không bỏ được cái gọi là quyền thừa kế gia chủ, cũng bởi vì đã tâm nhỏ nhò này, khiến cuối cùng hắn vĩnh viễn mất đi nàng.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Hách Liên Diệp Hoa lại âm trầm xuống, giống như khôi phục dáng vẻ tỉnh mạch thường ngày, chậm rãi đi tới trước mặt Hách Liên Nghi Huyền, thần nhiên nói, “Linh vương gia hình như biết nàng đã tới sơn trang chúng ta. Bảo là muốn tới sơn trang làm khách.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, không khỏi khẽ nhíu mày. Lúc Hách Liên Diệp Hoa nói chuyện lơ đãng nhìn nàng một cái, nàng biết người được gọi nàng trong miệng hắn chính là chỉ nàng. Gia Luật Linh biết nàng tới Hách Liên Sơn Trang, cho nên cố ý chạy tới sao?

Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn không gặp được nàng. Gia Luật Linh muốn tới, vậy Nạp Lan Thần Dật ở chỗ này có an toàn không đây? Nam Úc Tịnh không khỏi cau mày, nhìn về phía Hách Liên Nghi Huyền.

Hách Liên Nghi Huyền thấy lo âu trong mắt Nam Úc Tịnh, nhìn Nam Úc Tịnh trầm trọng nói, “Người cứ yên tâm bảo trọng mình. Có ta ở đây, đừng nói là Linh vương gia, cho dù là hoàng thượng tới, cũng không thể làm hại Nạp Lan Thần Dật!”

Lấy được cam kết của Hách Liên Nghi Huyền, trong mắt Nam Úc Tịnh không khỏi thoáng qua một tia cảm kích, nàng bình tĩnh nhìn Hách Liên Nghi Huyền, khóe môi nâng lên một nụ cười, chân thành nói, “Nghị Huyền tỷ tỷ, ân tình này Quỳnh Lạc sẽ nhớ kỹ. Nếu như ta có thể lấy được Từ Trúc tâm về cứu tánh mạng của Thần Dật, ngày sau nhất định báo đáp ân tình này của tỷ.”

Hách Liên Nghi Huyền cố ý lộ ra dáng vẻ không vui, khoát tay áo nói với Nam Úc Tịnh, “Nếu đã xem ta là tỷ tỷ, lại còn nói mấy lời khách sáo báo đáp hay không báo đáp nữa? !”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói như thế, lại thấy nàng cố ý bày ra vẻ mặt khoa trương, không khỏi cười khe khẽ. Lại nói với Hách Liên Nghi Huyền mấy câu nữa, sau đó mới trở về chuẩn bị hành lý.

Hách Liên Nghi Huyền nhìn bóng lưng của Nam Úc Tịnh Viễn đã đi xa, liếc nhìn Hách Liên Diệp Hoa, ầm giọng hỏi, “Ta thấy nhị ca hình như có biểu tình khác lạ với Quỳnh Lạc muội muội nha?”

Hách Liên Diệp Hoa giống như không ngờ rằng Hách Liên Nghi Huyền đột nhiên hỏi một vấn đề như vậy. Đại khái là kể từ sau khi nàng mất, hắn đối với chuyện gì đều không để ở trong lòng, trừ vị muội muội duy nhất này của Hách Liên Nghi Huyền, đã không có kẻ nào có thể đi vào tâm mắt của hắn rồi.

Mà thật là Nam Úc Tịnh cũng làm hắn chú ý, thế nhưng cũng chỉ là chú ý mà thôi. Sợ dĩ hắn chú ý đến nàng, bởi vì nàng kinh thể tài hoa cùng với lời nàng nói giống như nàng ấy nói thôi.

”Nghị Huyền người nghĩ nhiều rồi. Ta đã sớm nói rồi, cuộc đời này trừ Lạc Tuyệt, ta sẽ không * nhận chức nữ tử nào nữa.” Hách Liên Diệp Hoa ngược mắt nhìn Hách Liên Nghi Huyền, trong con ngươi luôn mang theo cô đơn, giọng nói của hắn mất tiếng mà trầm muộn, nói từng chữ.

Hách Liên Nghi Huyền nghe vậy, không khỏi nhíu nhíu mày, trong mắt mang theo rõ ràng nỗi lo lắng.

Nhị ca Hách Liên Diệp Hoa của nàng cũng là người tài tình trác tuyệt, mưu lược đầy bụng, thích hợp làm người thừa kế vị trí gia chủ Hách Liên nhất. Hách Liên Diệp Hoa phải thừa kế vị trí gia chủ cũng là bất đắc dĩ, mất thấy hắn sắp trở thành gia chủ, thế nhưng hắn lại đột nhiên lựa chọn buông tha.

Trong chuyện xưa này người khác có lẽ không rõ ràng, nhưng nàng lại là người nhìn thấy rõ mọi thay đổi của Hách Liên Diệp Hoa, đương nhiên nàng biết rõ mọi nội tình trong đó.

Chuyện bắt đầu từ ba năm trước. Khi đó Hách Liên Diệp Hoa còn là người hăng hái, cũng là người có tiềm năng thừa kế vị trí gia chủ nhất. Một năm kia, hắn biết Lạc Tuyệt, một nữ tử có thể trở thành tẩu tử của nàng.

Lạc Tuyệt là một tiểu thư Thư Hương Thế Gia, đã từng gặp Hách Liên Diệp Hoa một lần. Sau lại gia đạo của Lạc Tuyệt sa sút, vừa vặn lại gặp Hách Liên Diệp Hoa, Hách Liên Diệp Hoa liền mang nàng về Hách Liên Sơn Trang.

Hai người bọn họ một là tiểu thư dịu dàng hiền thực, một là công tử tác phong nhanh nhẹn, vốn là cực kỳ xứng với nhau một đôi. Đáng tiếc gia đạo của Lạc Tuyệt sa sút, mà Hách Liên Diệp Hoa lại là người thừa kế tương lai của Hách Liên Sơn Trang, Gia chủ đời trước của Hách Liên sơn trang dĩ nhiên là không đồng ý cho hai người bọn họ đi chung với nhau.

Vì vậy gia chủ đời trước quát Lạc Tuyệt trong sân, trước mặt của mọi người chất vấn nàng, hỏi nàng có tư cách gì cùng một chỗ với Hách Liên Diệp Hoa, tại sao

cùng Hách Liên Diệp Hoa cùng *.

Lúc ấy nàng cũng ở một bên nhìn, vốn cảm thấy cô nương Lạc Tuyết nhu nhược như vậy nhất định sẽ không chống đỡ được, lại không ngờ tới, Lạc Tuyết đứng thẳng người, nói từng chữ, “* tình vốn là không có lý do. Ta * hấn, hấn * ta...chúng ta liền lựa chọn lẫn nhau, chỉ đơn giản như vậy!”

Từng chữ từng tiếng, cực kỳ kiên định. Thân thể đơn bạc đối mặt với gia chủ đời trước, nhưng không có chút nào sợ hãi, khiến nàng ở một bên quan sát cũng không nhìn được ủng hộ Lạc Tuyết. Cũng là từ khi đó nàng đã cho rằng Lạc Tuyết chính là tẩu tử tương lai của nàng.

Chỉ tiếc ý trời trên người.

Lạc Tuyết kiên quyết làm gia chủ đời trước cảm thấy hết sức khó chịu, vốn chỉ là muốn Lạc Tuyết biết khó mà lui, nhưng không nghĩ đến Lạc Tuyết lại cứng đầu như thế.

Gia chủ đời trước nói với Hách Liên Diệp Hoa, nếu hấn muốn ở chung một chỗ với Lạc Tuyết, cũng đừng nghĩ thừa kế Hách Liên Sơn Trang nữa, trở thành gia chủ gia tộc Hách Liên. Mà Lạc Tuyết biết chuyện này cũng hỏi Hách Liên Diệp Hoa nên làm cái gì, lúc ấy đã tâm của Hách Liên Diệp Hoa đã bùng bùng, nói với Lạc Tuyết, tất cả sẽ có biện pháp.

Lúc ấy Lạc Tuyết tối sầm mắt lại, nhưng chưa từng nói gì. Sau đó gia chủ đời trước gia tộc Hách Liên qua đời, đại ca của nàng và Tam ca lấy vị trí gia chủ uy hiếp, nhất định bắt Hách Liên Diệp Hoa xử tử Lạc Tuyết mới được kế nhiệm vị trí gia chủ gia tộc Hách Liên.

Hách Liên Diệp Hoa dĩ nhiên là không chịu, nhưng tính tình Lạc Tuyết lại cương liệt.

Đến bây giờ, Hách Liên Nghi Huyền vẫn nhớ cảnh tượng ngày đó. Lạc Tuyết mặc một y phục lụa mỏng trắng như tuyết, nàng nhìn Hách Liên Diệp Hoa, cười hỏi hấn, có muốn làm gia chủ gia tộc Hách Liên không?

Hách Liên Diệp Hoa nói, hấn muốn làm Gia chủ, nhưng hấn cũng không muốn Lạc Tuyết có chuyện. Theo ý hấn, hấn có năng lực thừa kế vị trí gia chủ gia tộc Hách Liên này, đồng thời cũng có thể bảo vệ Lạc Tuyết không chịu tổn thương nào.

Nhưng Lạc Tuyết lại lắc đầu một cái, Hách Liên Nghi Huyền đứng ở một bên, thấy rõ ràng trong con ngươi của Lạc Tuyết rơi nước mắt, óng ánh trong suốt, nàng tiêu điều lạnh lẽo mà cười cười, nàng nói, ta biết ngươi có lẽ có biện pháp, nhưng ta không muốn trở thành cán chuôi bị người chỉ trích.

Máu tươi văng khắp nơi, tạo thành những đóa hoa đỏ rực trên xiêm áo trắng như tuyết của Lạc Tuyết.

Tất cả mọi người ở đó cũng kinh ngạc nhìn một màn này, ai cũng không ngờ một cô nương nho nhã yếu đuối sẽ lấy phương thức quyết tuyệt như vậy bảo vệ tình yêu của mình cùng với thanh danh của mình. Hách Liên Diệp Hoa càng ngăn ra. Hấn không nghĩ đến Lạc Tuyết có thể làm như vậy.

Hấn như bị điên rồi, ôm lấy thân thể nhu nhược không xương của Lạc Tuyết, nhưng tất cả đều không còn kịp rồi. Một kiếm xuyên qua tâm mạch, cho dù là Thần Tiên cũng không cứu được tánh mạng của Lạc Tuyết. Lạc Tuyết lấy phương thức quyết tuyệt như vậy chết trước mặt Hách Liên Diệp Hoa.

Lạc Tuyết chết rồi. Đại ca của nàng cùng Tam ca cũng không tìm được những lý do khác để ngăn cản Hách Liên Diệp Hoa trở thành Gia chủ. Nhưng Hách Liên Diệp Hoa lại lựa chọn buông tha kế nhiệm Gia chủ, nhốt mình ở bên trong phòng suốt cả một tháng chưa từng ra cửa.

Một tháng này, nàng một thân một mình ứng phó mọi khó dễ của đại ca và tam ca, cuối cùng dựa vào chính năng lực của mình cùng với thể lực của Hách Liên Diệp Hoa ngồi lên vị trí gia chủ Hách Liên gia.

Nàng đi tìm Hách Liên Diệp Hoa muốn nói cho hấn tin tức này, lúc đẩy cửa ra thì bị dọa sợ. Nhị ca anh tuấn của nàng đã gầy đến không còn hình người, cả người cũng lấm xuống, trên mặt hiện đầy râu ria, hai mắt đỏ bừng.

Nghe được lời của nàng..., hấn chỉ lăm bầm, nếu sớm biết ngươi không muốn ta làm gia chủ, ta không làm là được. Vì sao mãi cho đến khi mất đi, ta mới phát hiện đối với ta mà nói, tất cả đều không bằng ngươi.

Hách Liên Nghi Huyền đương nhiên biết Hách Liên Diệp Hoa nói là chỉ cái gì, chỉ là Y Nhân (người ấy) đã qua đời, tất cả đều không còn kịp rồi.

Nàng dùng hơi sức rất lớn mới khiến Hách Liên Diệp Hoa tỉnh lại, nhưng Hách Liên Diệp Hoa mặc dù đã phản chấn lại, nhưng chưa từng thoát khỏi cái chết của Lạc Tuyết, vì vậy biến thành người như bây giờ đối với cái gì cũng thờ ơ, tính tình tịch mịch.

Vì vậy khi nàng nhìn thấy Hách Liên Diệp Hoa có điều bất đồng với Nam Úc Tịnh, nàng mới nghĩ đến việc muốn tác hợp cho Nam Úc Tịnh cùng Hách Liên Diệp Hoa.

Chỉ là nghe xong lời nói của Hách Liên Diệp Hoa, Hách Liên Nghi Huyền cười cười như bày tỏ sự thông suốt của mình. Cả đời này nhị ca chỉ cuồng dại một mình Lạc Tuyết, mà Lạc Tuyết lại lấy phương thức quyết tuyệt chết ở trước mặt hấn, sợ là cả đời này của hấn cũng không thể quên mất hình bóng Lạc Tuyết.

Coi như Hách Liên Diệp Hoa có thể * Nam Úc Tịnh, nhưng tình cảm mà Nam Úc Tịnh dành cho Nạp Lan Thần Dật, sợ là cũng không thể động tâm với Hách Liên Diệp Hoa.

“Nhị ca nói đúng lắm, là Nghi Huyền đã suy nghĩ nhiều. Chỉ là dù sao tẩu tử Lạc Tuyết đã chết ba năm. Nhị ca cứ buồn như vậy, cũng không phải điều tẩu tử Lạc Tuyết hi vọng thấy nha.” Hách Liên Nghi Huyền nhún mày, nói với Hách Liên Diệp Hoa.

Hách Liên Diệp Hoa nghe vậy, chỉ là nhẹ nhàng cười cười, trong mắt như có như không có tịch cùng cô đơn, hấn tiêu điều lạnh lẽo nói, “Trong lòng Tuyết Nhi nhất định là hận ta. Nếu không phải ta nhất định muốn làm gia chủ, sao nàng có thể chết được?”

“Tẩu tử Lạc Tuyết * nhị ca như vậy, sao lại oán hận nhị ca đây?” Hách Liên Nghi Huyền nghe Hách Liên Diệp Hoa nói, chỉ là thờ dãi, nói chuyện với Hách Liên

Diệp Hoa, nhị ca vẫn không thoát ra khỏi bóng ma của mình được.

Hách Liên Diệp Hoa giống như không nghe được lời Hách Liên Nghi Huyền nói, vẻ mặt vẫn cô đơn mà cô tịch như cũ, mang theo nỗi nặng nề ưu thương, hần nhẹ nhàng tự giễu cười một tiếng, “Nghi Huyền không cần phải nói. Đây là ta thiếu Tuyết Nhi.”

Là hần không biết quý trọng nàng, đáng đời hần cả ngày lẫn đêm bị đau khổ hành hạ.

Hách Liên Nghi Huyền biết khuyên Hách Liên Diệp Hoa nữa cũng không thể thay đổi được gì, nên không nói chuyện này nữa, mà hỏi tới chuyện vừa rồi Hách Liên Diệp Hoa nói với nàng: “Nhị ca mới vừa nói Linh vương gia muốn tới. Không biết chừng nào hần tới Sơn Trang?”

“Bây giờ đang đến, đoán chừng trong vòng bảy ngày thì sẽ đến.” Hách Liên Diệp Hoa nghe Hách Liên Nghi Huyền hỏi chánh sự, vẻ mặt vẫn không có bao nhiêu biến hóa, giống như con rối chậm chạp nói.

Trong mắt Hách Liên Nghi Huyền lóe lên một đạo tinh quang, nhú nhú mây, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Kể từ khi nàng kế nhiệm gia chủ gia tộc Hách Liên, gia tộc Hách Liên đã mặc kệ quốc sự Tây Nhạc rùng rã ba năm rồi. Lúc này Gia Luật Linh tới Hách Liên Sơn Trang, khẳng định không phải là vì quốc sự, hần còn nói muốn tới bái phỏng bọn họ, sợ là vì muốn thấy Nam Úc Tĩnh mà thôi.

Chỉ là Nam Úc Tĩnh đã đến Tử Trúc Lâm tìm kiếm Tử Trúc tâm, sợ là trở về nhanh được. Đến lúc đó Gia Luật Linh tới Hách Liên Sơn Trang không thấy Nam Úc Tĩnh, sẽ không dễ dàng bỏ qua, nếu hần biết chuyện của Nạp Lan Thần Dật, không biết sẽ làm gì.

Chỉ là lấy thế cục hôm nay xem xét, chiến tranh giữa Tây Nhạc và Nam Hải cùng Đông Lâm đang trong tình thế chờ đợi, coi như Tây Nhạc lựa chọn trợ giúp Nam Hải đối phó Đông Lâm, cũng không thể lợi dụng lúc chiến tranh còn chưa bắt đầu liền dẫn đầu đối với hoàng tử Đông Lâm.

Huống chi Gia Luật Linh là chính nhân quân tử, lại càng không thể làm như vậy. Vì vậy, coi như Gia Luật Linh tới thật, cũng sẽ không tổn thương Nạp Lan Thần Dật, coi như hần thật muốn làm gì, cũng không thể.

Nơi này là Hách Liên Sơn Trang, đó chính là địa bàn của Hách Liên Nghi Huyền nàng, dù là Hoàng đế Tây Nhạc đích thân đến, cũng không được tổn thương người nàng muốn bảo vệ.

Mặc kệ như thế nào, trong lòng nàng đã nhận thức người bạn Nam Úc Tĩnh này, Nam Úc Tĩnh đã phó thác chuyện cho nàng, đương nhiên nàng sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Nghĩ đến Nạp Lan Thần Dật, Hách Liên Nghi Huyền không khỏi nghĩ đến Đường Thiên Thiên, hình như vị Môn chủ Đường Môn này cũng là tình căn thâm chủng với Thập Nhất hoàng tử, xưa nay người ta đều nói thủ đoạn của Đường Thiên Thiên tàn nhẫn vô cùng, sợ là cũng không dễ đối phó. Hách Liên Nghi Huyền nhìn ra hận ý của Đường Thiên Thiên đối với Nam Úc Tĩnh, nếu không phải nàng ta còn phải trông cậy vào Nam Úc Tĩnh đến Tử Trúc Lâm tìm kiếm thuốc giải, sợ là Đường Thiên Thiên đã sớm động thủ với Nam Úc Tĩnh.

Mặc dù Nam Úc Tĩnh mưu lược hơn người vô công cao cường, nhưng công phu hạ độc của Đường Thiên Thiên có thể nói là xuất quỷ nhập thần, sợ là cũng không dễ đối phó như vậy. Chỉ là nàng không hiểu, một hoàng tử cảm yếu đuối không chịu nổi một cuộc có sức quyến rũ gì, khiến Nam Úc Tĩnh cùng Đường Thiên Thiên khuyh tâm như vậy?

Hách Liên Nghi Huyền vẫn còn đang suy tư cái vấn đề này, Đường Thiên Thiên cùng Nam Úc Tĩnh cũng đã ở trước nhãn tiền ôn tuyền lạnh lùng giảng co.

Nam Úc Tĩnh đôi một bộ nữ trang nhẹ nhàng, trên mặt mang một mặt nạ mỏng, che lại dung nhan tuyệt thế của nàng, trong tay nàng cầm một thanh kiếm.

Bình thường nàng thích dùng sợi tơ, nhưng cũng không đại biểu nàng không biết dùng kiếm, trên thực tế, nàng dùng kiếm cũng xuất thần nhập quỷ. Lần này đến Tử Trúc Lâm, nàng không thể bại lộ thân phận của mình, vì vậy quyết định dùng kiếm.

Tiến về phía Tử Trúc Lâm, còn không biết lúc nào mới có thể trở lại, cũng không biết rốt cuộc có thể trở lại hay không. Đương nhiên trước khi đi Nam Úc Tĩnh sẽ tới thăm Nạp Lan Thần Dật, chỉ là nàng thật là không ngờ đêm hôm khuya khoắc, Đường Thiên Thiên lại không nghỉ ngơi, còn canh giữ trước mặt Nạp Lan Thần Dật.

Đường Thiên Thiên thấy Nam Úc Tĩnh, lửa giận trong lòng liền không thể ngăn chặn. Mới vừa rồi nàng vẫn canh giữ ở bên người Nạp Lan Thần Dật, thật vất vả thấy khố mũi của Nạp Lan Thần Dật khẽ giật giật, nàng mừng rỡ vô cùng đến quan sát cẩn thận, lại nghe thấy hần kêu một tiếng Úc Tĩnh.

Dù là tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, lòng hần vẫn tâm niệm chỉ có Nam Úc Tĩnh. Nhưng nếu như không phải vì muốn cứu Nam Úc Tĩnh, làm sao hần có thể bị thương thành như vậy!

“Người tốt nhất nhanh chóng mang Tử Trúc tâm về, nếu không ta nhất định sẽ giết ngươi!” Đường Thiên Thiên nhìn Nam Úc Tĩnh, ánh mắt không có nửa phần dịu dàng, chỉ có ** trắng trợn ghen tỵ và oán hận.

Nam Úc Tĩnh không nói gì. Nàng đương nhiên sẽ mang Tử Trúc tâm về, nhưng không phải là sợ uy hiếp của Đường Thiên Thiên, mà là vì Nạp Lan Thần Dật. Về phần Đường Thiên Thiên uy hiếp, đối với nàng mà nói căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

Lại không nói Đường Thiên Thiên có hay năng lực không giết nàng hay không, nàng ta đã nói nàng nếu không tìm được Tử Trúc tâm, Nạp Lan Thần Dật sẽ không giữ nổi tính mạng. Nếu hần chết, nàng sống còn ý nghĩa gì?

“Trước khi ta trở về, chăm sóc hần thật tốt.” Đường Thiên Thiên cho là Nam Úc Tĩnh sẽ mĩa mai đáp lại, dù sao thủ đoạn của nàng ta nàng cũng từng thấy, nhưng Nam Úc Tĩnh chỉ lưu luyến không rời nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, rồi dặn dò.

Nam Úc Tĩnh cũng không phải không căm ghét Đường Thiên Thiên, cũng không phải là thờ ơ đối với lời nói của nàng ta, chỉ là nếu mang tất cả so sánh với Nạp

Lan Thần Dật mà nói, cũng không có ý nghĩa gì. Bây giờ người nàng quan tâm nhất chỉ có Nạp Lan Thần Dật, vì vậy nàng không muốn đấu khẩu với Đường Thiên Thiên.

Mà Đường Thiên Thiên mặc dù không thích nàng, nhưng lại tình sâu với Nạp Lan Thần Dật. Nàng ta hận nàng, chứng minh nàng ta rất quan tâm Nạp Lan Thần Dật, vì vậy có Đường Thiên Thiên chăm sóc Nạp Lan Thần Dật, nàng cũng yên tâm.

Thần Dật, thật xin lỗi. Không thể hầu ở bên cạnh chàng chăm sóc chàng. Nhưng xin chàng tin tưởng ta...ta nhất định sẽ cứu chàng. Nhất định!

Nam Úc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật lần cuối, dung nhan của hắn vẫn tuấn mỹ, tuấn mỹ tinh xảo đến mức không có một chút khuyết điểm nào, dung hòa giữa sương mù của ôn tuyền, giống như Thần Đế, như ngọc thạch sáng bóng. Chỉ tiếc con ngươi đen như mực của hắn giống như có thể chứa hết thiên hạ, lại nhắm thật chặt, không mở ra.

”Phải đi rồi, còn kì kèo mè nheo gì nữa? Chẳng lẽ ngươi sợ đến Từ Trúc Lâm có đi không về sao, không dám đi rồi hả?” Đường Thiên Thiên thấy Nam Úc Tịnh thâm tình nhìn Nạp Lan Thần Dật, liền nhớ lại ánh mắt của Nạp Lan Thần Dật khi nhìn Nam Úc Tịnh cũng thâm tình khẩn thiết giống vậy, trong lòng liền không hiểu sao không thoải mái, nhìn Nam Úc Tịnh chua ngoa nói.

Nam Úc Tịnh chỉ lạnh nhạt quét nhìn Đường Thiên Thiên một cái, con ngươi của nàng giống như lưỡi dao sắc bén, mang theo hàn mang nhỏ vun. Chỉ là một ánh mắt, cũng khiến Đường Thiên Thiên hơi bị chấn động, trong đáy lòng lại vô cớ cảm thấy sợ, đợi đến khi nàng phản ứng kịp muốn nói cái gì nữa, Nam Úc Tịnh đã biến mất không thấy.

Nhìn bóng lưng Nam Úc Tịnh, Đường Thiên Thiên có chút oán hận cắn môi một cái, trong mắt mang theo ánh sáng ghen ghét mà oán độc. Nàng trở lại bên cạnh ôn tuyền lần nữa, đưa tay cầm tay Nạp Lan Thần Dật, âm trầm nói từng chữ, “Thần Dật, ngươi là của ta! Ta quyết không cho phép Nam Úc Tịnh cướp ngươi đi. Mặc kệ nàng ta có thể tìm về Từ Trúc tâm hay không, ta cũng sẽ giết nàng ta!”

Nói xong những lời này, Đường Thiên Thiên rõ ràng cảm thấy Nạp Lan Thần Dật vốn vô tri vô giác vì hôn mê mà thân thể lập tức có biến hóa, mặc dù trông mắt của hắn vẫn nhắm thật chặt, nhưng nàng lại có thể cảm thấy rõ một cỗ sát phạt khó có thể dùng lời diễn tả được đang hướng về phía nàng, đợi đến khi nàng cố gắng thở, sau đó mới nhìn Nạp Lan Thần Dật, bộ dạng rõ ràng vẫn không có chút khí sắc nào.

Chẳng lẽ nói bằng độc ăn mòn tâm chí hắn, khiến khi hắn lâm vào vô tri vô giác, hắn vẫn theo bản năng muốn bảo vệ Nam Úc Tịnh này. Vì vậy nghe được nàng nói muốn giết nàng ta, thân thể của hắn liền phản ứng? Lúc ấy hắn thật * nàng * đến trình độ này sao? !

Nghĩ tới đây, trong lòng Đường Thiên Thiên càng thêm vô cùng không bằng, nàng có chút tức giận buông lỏng tay cầm Nạp Lan Thần Dật ra, đáy mắt mang theo nồng nặc oán độc, ngồi ở cạnh suối nước nóng, cả người ẩn vào trong bóng tối, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mà bây giờ Nam Úc Tịnh đã cách xa Hách Liên Sơn Trang, vội vã đến Từ Trúc Lâm. Từ Trúc Lâm ở biên giới Bắc Mạc cùng Tây Nhạc, cách Hách Liên Sơn Trang cũng không quá xa, mà sơn cốc của Từ Trúc Lâm mặc dù bí ẩn, nhưng cũng không khó tìm.

Chỉ là mặc dù biết chỗ Từ Trúc Lâm, nhưng muốn chân chính đi vào, cũng không phải chuyện dễ dàng. Ở bên ngoài Từ Trúc Lâm lấy Từ Trúc và thiên nhiên bố trí lớp lớp trận pháp, nếu người khác xông vào không đúng cơ quan chủ chốt, vậy khẳng định là đi tìm con đường chết.

Vì vậy Từ Trúc Lâm đã thành lập từng ấy năm tới nay, chưa từng có bất cứ người nào có thể tự ý xông vào Từ Trúc Lâm mà không xin phép người của Từ Trúc Lâm. Vì vậy trên giang hồ cũng có một quy củ bất thành văn, nếu có người có thể một mình tiến vào Từ Trúc Lâm, người của Từ Trúc Lâm liền tác thành một yêu cầu của hắn.

Mặc dù trên giang hồ có quy củ bất thành văn, nhưng người của Từ Trúc Lâm luôn luôn tự xưng là vũ lâm chính đạo, nàng tin rằng nếu nàng thật có thể xông vào, người của Từ Trúc Lâm có lẽ sẽ đồng ý một cái yêu cầu của nàng. Đợi cho đến lúc đó nàng muốn lấy Từ Trúc tâm, có lẽ còn có một tia hi vọng.

Nam Úc Tịnh suy tính như vậy, muốn xông vào Từ Trúc Lâm mà không báo trước.

Cơ quan cùng trận pháp bên ngoài Từ Trúc Lâm rất nguy hiểm, nàng đã biết, nhưng vì Nạp Lan Thần Dật, nàng chỉ có thể liều mạng thử một lần thôi.

Trải qua một ngày một đêm lên đường, Nam Úc Tịnh liền chạy tới chỗ sơn cốc của Từ Trúc Lâm. Nàng nhìn phong cảnh đầy xuân sắc trước mắt, nhưng mà trên mặt lại không hề nhàn nhạt chút nào, nàng sớm biết, càng là những thứ tốt đẹp, thì càng dễ dàng chờ đợi lúc ngươi bất ngờ không kịp đề phòng cho ngươi một kích trí mạng.

Cảnh sắc trước mắt mặc dù thoát nhìn xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cơ quan giấu giếm trong đó cũng hung hiểm vô cùng, chỉ cần nàng không cẩn thận, liền có thể chết không có chỗ chôn.

Dừng lại bên ngoài Từ Trúc Lâm trong chớp lát, Nam Úc Tịnh liền đứng dậy đi tới Từ Trúc Lâm. Bởi vì trên mặt mang mặt nạ da người nên không thể hiện cảm xúc gì, nhưng lại bởi vì con ngươi quyết tuyệt mà kiên định mà tỏa ra hào quang sáng quắc.

Dưới ánh trăng, càng hiện ra con ngươi đen nhánh giống như Hắc Diệu Thạch lóe sáng. Kiên định giữa hai con ngươi giống như sáng hơn bất kỳ hoa quang nào trên thế gian này.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: 77. Người Nào Khuynh Tâm Người Nào? ! (1)

Mới vừa bước vào sơn cốc Tử Trúc Lâm, Nam Úc Tĩnh liền cảm thấy bốn phía xuất hiện một mảnh sương mù mờ mờ, ngay cả ánh trăng trong suốt như nước ở nơi này cũng mờ mờ trong sương mù, mờ ảo không chân thực.

Bốn phía thật yên tĩnh, trừ tiếng hít thở thanh cạn của Nam Úc Tĩnh, không có âm thanh khác.

Càng yên tĩnh đáng sợ như vậy, thì càng có một loại cảm giác đè nén sợ hãi tràn ngập ở chung quanh. Nam Úc Tĩnh nắm thật chặt thanh kiếm trong tay, bên trong con người đen nhánh hàm chứa nồng nặc phòng bị cùng cảnh giác, mỗi đi một bước, cũng là cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ sơ ý một chút chạm đến cơ quan hoặc là trận pháp.

Từng bước một từ từ đi tới, đột nhiên, lỗ tai Nam Úc Tĩnh khẽ nhúc nhích, bên trong con người đen nhánh đột nhiên bắn ra một cỗ cường quang. Sau đó một tiếng cực nhỏ vang lên, mưa tên đầy trời liền bay tới chỗ Nam Úc Tĩnh đứng, mà trong nháy mắt đó, thân thể của Nam Úc Tĩnh giống như một con chim yến bay lên, khó khăn lắm mới tránh được mưa tên.

Quay đầu nhìn, chỗ nàng mới vừa đứng đã rậm rạp chằng chịt cắm đầy mưa tên, chỉ cần phản ứng của nàng chậm một tí, sợ là tánh mạng của nàng đã đi theo mưa tên. Đầu nói trận pháp cơ quan của Tử Trúc Lâm rất lợi hại, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Nàng tự nhận thành tựu trận pháp của mình đã không tệ. Mới vừa rồi nàng đã tận lực cố gắng không chạm đến trận pháp, men theo quỹ tích trận pháp đi rồi, lại còn không cẩn thận xúc động cơ quan.

Nhìn mưa tên rậm rạp chằng chịt, bên trán Nam Úc Tĩnh đã rịn ra mồ hôi lạnh, nặng nề trong mắt không khỏi lại sâu thêm mấy phần, càng cảm thật chặt kiếm trong tay.

Ngắn ngủn khoảng trăm thước, có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, Nam Úc Tĩnh quay đầu nhìn, trên đường u tĩnh vừa rồi đã hiện đầy đủ cơ quan, từng cái đều đủ đưa người vào chỗ chết, nàng cũng thoáng gặp thân chết rất nhiều lần, chỉ cần nàng chậm một chút, chính là vạn kiếp bất phục.

Thế nhưng khoảng trăm thước ngắn ngủn, nàng khó khăn lắm mới thông qua lá chắn bên ngoài của Tử Trúc Lâm thôi, tiến vào mảnh đất Tử Trúc Lâm mà thôi, trong nội bộ của Tử Trúc Lâm, càng thêm tầng tầng lớp lớp trận pháp, mặc dù không hung hiểm như bên ngoài, nhưng là huyền trận ... Chỗ nào cũng có, có người sợ rằng đi cả đời cũng không thể đi ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, Nam Úc Tĩnh nhìn Đào Hoa Lâm (hoa đào) điểm lệ trước mắt đang mờ ra, đáy mắt chứa mấy phần nặng nề. Hôm nay đã là mùa hè, đã sớm qua thời gian hoa đào nở, thế nhưng Đào Hoa Lâm còn mờ ra tươi đẹp như vậy, sợ là đây chính là hoa đào huyền trận nổi danh của Tử Trúc Lâm thôi.

Hoa đào huyền trận, không phải là trận pháp lợi hại nhất của Tử Trúc Lâm, nhưng nổi danh nhất. Tiến vào hoa đào huyền trận, cũng không hung hiểm lắm, ít nhất sẽ không bỏ mạng, nhưng huyền trận này thay đổi thất thường, muốn đi ra ngoài cũng không dễ dàng.

Tử Trúc Lâm luôn lấy nhân nghĩa mà nổi danh, hoa đào huyền trận này cũng là vì muốn phù hợp nhân nghĩa. Không lấy tánh mạng người, chỉ là vây khốn người tới chết mà thôi. Nhưng ở Nam Úc Tĩnh xem ra, đây chỉ là chuyện cười mà thôi. Vây ở trong rừng hoa đào không thể đi ra, không có nước cùng lương thực, có thể sống thêm bao lâu đây?

Lại nói nhân nghĩa. Chỉ là đang từ từ lấn át ức hiếp người mà thôi.

Trên mặt khinh thường, Nam Úc Tĩnh vung tay áo bào lên, liền cất bước đi vào hoa đào huyền trận. Mà mọi cử động của Nam Úc Tĩnh từ khi tiến vào Tử Trúc Lâm tới nay đều rơi vào mắt của một người.

Người nọ mặc một bộ trường sam màu trắng, đứng ở cuối hoa đào huyền trận. Khuôn mặt của hắn cực kỳ gầy gò lạnh lùng, trong con người hẹp dài chứa một cỗ lạnh bạc hàn nhạt, môi thật mỏng khẽ mỉm lại, hắn nhìn bóng lưng quật cường nhỏ yếu của Nam Úc Tĩnh, chân mày khẽ nhíu lại.

Nam tử gầy gò tuấn tú này chính là đệ tử đắc ý nhất của Môn chủ Tử Trúc Lâm, Liễu Tử Hạc. Lời đồn đãi nói rằng Đại Đệ Tử Liễu Tử Hạc của môn chủ Tử Trúc Lâm có thiên phú cực cao, tuổi còn trẻ đã được môn chủ Tử Trúc Lâm chân truyền, Môn chủ Tử Trúc Lâm đang có tính toán truyền Tử Trúc Lâm cho hắn.

Mà Liễu Tử Hạc cũng là người như kỳ danh, giống như Tiên Hạc lạnh lạnh cao ngạo. Tính tình của hắn xưa nay lạnh lạnh, trừ Môn chủ Tử Trúc Lâm, hình như vạn sự vạn vật đều không vào được mắt hắn. Hôm nay hắn nhân rồi vô sự ra ngoài tùy ý đi dạo một chút, không nghĩ tới lại thấy được một màn Nam Úc Tĩnh một mình xông vào Tử Trúc Lâm.

Từ vẻ mặt của Nam Úc Tĩnh có thể thấy được, Nam Úc Tĩnh biết rõ Tử Trúc Lâm rất hung hiểm. Nhưng cho dù là như vậy, cũng không cách nào ngăn cản bước chân của nàng. Vóc người của nàng mặc dù thon gầy, tuy nhiên không biết lý do gì có một sự linh hoạt dẻo dai, còn có một cỗ quật cường mà khoe khoang sức quyền rũ.

Nhìn bộ dạng Nam Úc Tĩnh ở bên trong hoa đào huyền trận thăm dò tìm đường, Liễu Tử Hạc không biết vì điều gì mà dừng bước, đứng ở một bên nhìn Nam Úc Tĩnh. Trong con người lạnh nhạt toát ra một chút thương hại, hoa đào huyền trận Thiên Biến Vạn Hóa, trừ người của Tử Trúc Lâm, người bên ngoài có ý đồ xông vào vẫn chưa có người nào có thể sống đi ra.

Nam Úc Tĩnh ở bên trong hoa đào huyền trận đi tới đi lui, cũng cảm thấy hoa đào huyền trận có chỗ lợi hại. Con người đen nhánh của nàng càng phát ra ánh sáng đáng sợ, môi đỏ mọng tràn ra một nụ cười không kiềm chế được.

Mặc dù Hoa đào huyền trận này lợi hại, nhưng lấy trình độ trận pháp của nàng mà nói, muốn đi ra ngoài, cũng không phải là không thể nào. Nếu là thật không có cách nào phá giải hoa đào huyền trận, nàng cũng không phải là không có cách nào, chỉ cần phá hủy trận pháp này là được.

Trong lòng quyết định chủ ý này, thái độ của Nam Úc Tĩnh càng trầm ổn hơn. Trong con người xinh đẹp của nàng chứa nụ cười hài hước mà không gò bó, khoe

môi khẽ cười, giống như không phải đang bị vây trong hoa đào huyền trận, mà là đang nhàn nhả tản bộ thưởng thức cảnh đẹp.

Nụ cười má lúm đồng tiền rơi vào trong mắt Liễu Từ Hạc, khiến hắn lấy làm kinh hãi. Nguyên bản đã chuẩn bị rời đi bước chân lại dừng lại. Hắn chưa từng thấy qua có người bị vui lấp ở bên trong hoa đào huyền trận còn có thể có bộ dáng ung dung nụ cười tự tin như vậy, cái loại khí độ đó, giống như chỉ là đang tản bộ mà không phải đang phá trận.

Chẳng lẽ nữ tử nhỏ yếu trước mắt này thật sự có thể phá hoa đào huyền trận hay sao? Trong lòng Liễu Từ Hạc không khỏi sinh ra một loại nghi ngờ như vậy. Vậy mà chỉ trong nháy mắt, hắn liền cảm thấy ý nghĩ này của mình thật buồn cười.

Nếu không phải hắn đã học tập qua trận pháp bí truyền của d[dlqd Từ Trúc Lâm, sợ là hắn không thể nào phá hoa đào huyền trận này. Huống chi chỉ là một nữ tử bình thường như vậy?

Chỉ là, nói nàng bình thường không có gì lạ cũng không đúng. Tướng mạo của nữ tử này mặc dù bình thường, nhưng đôi tròng mắt kia cực kỳ xinh đẹp, bên trong bắn ra tự tin và quật cường khiến con người sáng của nàng giống như ngôi sao. Đáng tiếc nữ tử có một đôi ngươi xinh đẹp như vậy, cuối cùng lại muốn chết ở bên trong hoa đào huyền trận.

Liễu Từ Hạc khe khẽ thở dài một hơi, cuối cùng vẫn cất bước rời đi. Mà chính là một tiếng thở dài cực kỳ thanh cạn như vậy, lại rơi vào trong lỗ tai Nam Úc Tĩnh.

Bên ngoài hoa đào huyền trận này có người!

Nếu là người giống này cùng lâm vào hoa đào huyền trận này, sợ là không phải chỉ là tựa như thương hại vừa tựa như tiếc hận khe khẽ thở dài một cái như vậy, mà là hô thiên thương địa la lên. Như vậy tiếng thở dài này nhất định là đến từ bên ngoài hoa đào huyền trận.

Thế nhưng tiếng thở dài này, nàng lại nghe được rõ ràng như thế. Khả năng duy nhất chính là người này cách nàng quá gần, nói cách khác nàng chỉ cần men theo phương hướng tiếng thở dài này, có lẽ sẽ có thể đi ra ngoài.

Nam Úc Tĩnh phân biệt phương hướng tiếng thở dài kia, đưa mắt nhìn lại, lại thấy trên trăm cây đào trước mắt rậm rạp chằng chịt đứng thẳng, tất cả cây đều nở đầy hoa đào, điểm lệ mà nhiệt liệt, liếc nhìn lại, giống như căn bản không có điểm cuối.

Nếu là huyền trận, tất cả trước mắt nhất định đều không phải là thật. Hoa đào huyền trận này nhìn lớn vô cùng, thật ra thì có lẽ cũng chỉ là Phương Viên chi địa mà thôi.

Nghĩ tới đây, Nam Úc Tĩnh liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, mặc kệ trước mắt, cứ tưởng trước mắt không vật chắn, nàng men theo phương hướng Liễu Từ Hạc mới vừa than thở, từng bước một từ từ đi tới. Nếu có người cũng giống như Nam Úc Tĩnh lọt vào hoa đào huyền trận này, nhất định sẽ thấy một màn kỳ dị này, bóng dáng của Nam Úc Tĩnh giống như xe ngựa lao vùn vụt, xuyên qua một buổi lại một buổi cây đào.

Cảm thấy sương mù mờ mịt bốn phía hình như đã tiêu tán, Nam Úc Tĩnh mới chậm rãi mở mắt, mới vừa rồi thế nhưng mình đã đi ra ngoài hoa đào huyền trận.

Khỏe môi không khỏi tràn một chút ý cười, xem ra trời cao cũng đang giúp nàng, lại để cho nàng nghe được người của Từ Trúc Lâm vô ý thở dài, vì vậy mà tìm được phương pháp rời đi hoa đào huyền trận.

Vậy mà Liễu Từ Hạc không hề không biết chuyện lần này. Giờ phút này hắn đã trở về chỗ ở của mình, ngồi ở trên ghế, lặng lẽ uống trà, chỉ là trước mắt lại không biết vì sao hiện lên con ngươi của Nam Úc Tĩnh, quật cường mà lóe sáng như vậy.

Liễu Từ Hạc khẽ lắc đầu một cái, sao mình lại nghĩ về nữ tử đó đây.

Qua ba ngày, khi Liễu Từ Hạc đã từ từ quên mất nữ tử bị vây ở trong hoa đào huyền trận, lại có sư đệ đến thông báo, nói có người đã xâm nhập vào Từ Trúc Lâm.

Bên ngoài cùng vòng trong của Từ Trúc Lâm đều thiết kế trận pháp và cơ quan nặng nề, nhất là hoa đào huyền trận, cho tới bây giờ chưa từng có người đi ra. Trên giang hồ vẫn đồn đãi, chỉ cần có người có thể không cần người của Từ Trúc Lâm dẫn dắt mà một mình đi vào Từ Trúc Lâm, Từ Trúc Lâm sẽ thực hiện cho hắn một nguyện vọng, đương nhiên cũng có rất nhiều người muốn Từ Trúc Lâm giúp một tay nên xông vào, nhưng lại không có một người nào có thể sống tiến vào Từ Trúc Lâm.

Thật ra thì nói người có thể đi ra hoa đào huyền trận lác đác không có mấy cũng là bởi vì có thể đi tới hoa đào huyền trận một bước kia người đó đã ít đi thương cảm, đại đa số người ở phía bên ngoài bị trận pháp và cơ quan ngăn trở, hoặc là biết khó mà lui, hoặc là bị mất mạng.

Lúc nghe sư đệ bẩm báo, khuôn mặt lạnh lùng gầy gò của Liễu Từ Hạc lướt qua một tia kinh ngạc nhàn nhạt. Thật sự có người sống tiến vào Từ Trúc Lâm. Trước mắt chẳng biết tại sao lại hiện ra con ngươi quật cường của Nam Úc Tĩnh, chẳng lẽ là nàng ta sao?

Liễu Từ Hạc đi theo Sư Đệ thông bẩm cùng nhau đi tới đại điện của Từ Trúc Lâm. Dưới đại điện, Nam Úc Tĩnh một thân cực kỳ chất phác áo gai vải thô đã rách mướp, tay áo của nàng cũng phá lẹ có mấy vết thương, lộ ra da thịt trắng nõn nhũn nhụi của nàng, mà trên cánh tay trắng nõn cũng có không ít vết thương lớn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Chương 77.2

Xem ra vì tiến vào Từ Trúc Lâm, nàng đã trải qua không ít nguy hiểm. Sợi tóc hơi xốc xếch, nhưng trên khuôn mặt bình thường không có gì lạ của nàng lại không có một tia nhếch nhác nào, đôi ngươi càng thêm sáng kinh người.

Liễu Từ Hạc dò xét cẩn thận Nam Ưc Tịnh, dáng vẻ của nữ tử này mặc dù có chút nhếch nhác, nhưng thần thái của nàng rất trấn định tự nhiên, không có chút yếu thế nào, mà có thể một mình vào Từ Trúc Lâm, chỉ bị thương nhẹ ngoài da như vậy, công phu của nữ tử này chắc chắn rất cao, thành tựu trận pháp còn rất sâu nha.

Hắn thật không biết từ khi nào trên giang hồ lại có một nhân vật lợi hại như vậy nha.

Trong lúc Liễu Từ Hạc đánh giá Nam Ưc Tịnh, Nam Ưc Tịnh cũng nhíu mày quan sát Liễu Từ Hạc này, nam tử trước mắt mặc một bộ y phục trắng, tướng mạo gầy gò tuấn tú, khuôn mặt mang theo cô độc cùng lạnh lạnh nhàn nhạt. Xưa nay nghe nói Đại Đế Từ Liễu Từ Hạc của Từ Trúc Lâm có tính tình cao ngạo lạnh lạnh, nhìn đệ tử Từ Trúc Lâm có dáng vẻ tôn kính với hắn, xem ra hắn chính là Liễu Từ Hạc rồi.

Nghĩ tới đây, trong con ngươi của Nam Ưc Tịnh thoáng qua một tia ánh sáng, khóe môi khẽ nâng lên, tự nhiên thanh thản nói với Liễu Từ Hạc, “May mắn được gặp Đại Đế Từ của Từ Trúc Lâm, thật là vinh hạnh của ta.”

Liễu Từ Hạc thấy Nam Ưc Tịnh nói chính xác thân phận của hắn, không khỏi nhíu mày. Mặc dù thanh danh của hắn lan xa, thế nhưng hai mươi năm qua, hắn chưa từng bước ra khỏi Từ Trúc Lâm nửa bước, vậy vì sao nữ tử này có thể chuẩn xác nói đúng thân phận của hắn đây?

Trong lòng tuy là nghi ngờ, nhưng trên mặt cũng không biến sắc, Liễu Từ Hạc lạnh nhạt nhìn Nam Ưc Tịnh, lạnh giọng hỏi, “Cô nương một mình xông vào Từ Trúc Lâm, phần gan dạ sáng suốt này, Liễu mỗ bội phục. Chỉ là không biết cô nương vì chuyện gì?”

Nam Ưc Tịnh thấy Liễu Từ Hạc gọn gàng dứt khoát, không khỏi nhíu mày. Liễu Từ Hạc mặc dù nói hắn bội phục là gan của nàng, nhưng về mặt hắn cũng không thấy bao nhiêu chân thành tha thiết, lúc hỏi nàng vì chuyện gì, càng thêm mang theo một chút lạnh lùng nhàn nhạt.

Nếu nàng trực tiếp nói với Liễu Từ Hạc, thứ nàng muốn chính là Từ Trúc tâm, sợ là Liễu Từ Hạc sẽ không đồng ý. Dù sao lời đồn đãi của giang hồ là chỉ cần xông vào Từ Trúc Lâm liền có thể yêu cầu Từ Trúc Lâm giúp một tay cũng chỉ là một lời đồn đãi mà thôi, huống chi Từ Trúc tâm là Từ Trúc Lâm chỉ bảo, nếu nàng mở miệng yêu cầu, sợ là Liễu Từ Hạc sẽ không đồng ý.

Nghĩ tới đây, khóe môi của Nam Ưc Tịnh lộ ra nụ cười đơn thuần chất phác, trong mắt mang theo một tia cố chấp, nói với Liễu Từ Hạc, “Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chính là nghe nói Từ Trúc tâm rất xinh đẹp, ta muốn nhìn một chút thôi.”

Từ Trúc tâm là Từ Trúc Lâm chỉ bảo, không chỉ có thể giải bách độc, hơn nữa cũng cực kỳ xinh đẹp. Tin đồn Từ Trúc tâm có dáng vẻ hình trái tim, giống như hàm chứa thủy tinh thạch, xinh đẹp vô cùng.

Nàng không có nói nàng muốn lấy Từ Trúc tâm, mà là nói muốn nhìn Từ Trúc tâm một chút. Thứ nhất là vì thử dò xét thái độ của Liễu Từ Hạc, thứ hai là vì mượn cơ hội này biết được chỗ của Từ Trúc tâm cùng với dáng vẻ cụ thể, nếu Liễu Từ Hạc không chịu giao ra Từ Trúc tâm, nàng sẽ nghĩ biện pháp cướp đoạt.

Liễu Từ Hạc làm như không ngờ rằng Nam Ưc Tịnh sẽ đưa ra một cái yêu cầu như vậy. Hắn có chút kinh ngạc nhìn Nam Ưc Tịnh một cái, chỉ nhìn thấy nụ cười đơn thuần chất phác cố chấp trên mặt nàng, giống như nàng rất ngây thơ chỉ muốn nhìn Từ Trúc tâm.

Nếu hắn chưa từng nhìn thấy một đường nàng đi vào Từ Trúc Lâm thế nào, chưa từng thấy nụ cười khuynh thành của nàng ở trong hoa đào huyền trận, sợ là hắn cũng sẽ bị Nam Ưc Tịnh lừa gạt. Nhưng đã từng xem qua bộ dạng phong hoa vạn tượng của Nam Ưc Tịnh, bảo hắn làm sao tin tưởng nữ tử quật cường mà tự tin đó, sẽ có dáng vẻ đơn thuần chất phác trước mắt?

Hắn không rõ lai lịch của nàng. Nhưng theo quy củ bất thành văn của giang hồ, nếu nàng đã thành công xông vào Từ Trúc Lâm, vậy nếu hắn không đồng ý yêu cầu này của nàng, sợ là không ổn. Nhưng nàng muốn xem Từ Trúc tâm, rốt cuộc đang ráp tâm làm gì. Hắn tuyệt đối không tin tưởng nàng chỉ là muốn liếc mắt nhìn Từ Trúc tâm đơn giản như vậy.

Đột nhiên tâm khẽ chấn động. Chẳng lẽ nói nữ tử này tiến vào Từ Trúc Lâm chính là vì muốn cướp lấy Từ Trúc tâm sao? Muốn xem Từ Trúc tâm chỉ là một lấy cớ sao?

Nam Ưc Tịnh bị tinh quang trong mắt cùng cảnh giác phòng bị của Liễu Từ Hạc hơi chấn động một cái. Liễu Từ Hạc đã bắt đầu hoài nghi nàng sao? Nếu như vậy, nàng muốn cướp đi Từ Trúc tâm sợ là khó càng thêm khó rồi.

Nghĩ tới đây, nàng nhíu mày, mắt lộ ra một bộ quyết đánh đến cùng, nói với Liễu Từ Hạc, “Thật ra thì không dám dối gạt Liễu công tử, ta xông vào Từ Trúc Lâm, thật ra thì chính là vì Từ Trúc tâm. Phu quân của ta một thân trúng kịch độc, nếu không có Từ Trúc tâm, sẽ mất mạng! Từ Trúc Lâm luôn luôn lấy nhân nghĩa làm gốc, Từ Trúc Lâm thấy chết không cứu sao?”

Một phen khóc lóc kể lể, vẻ nghi hoặc trong mắt Liễu Từ Hạc càng đậm hơn. Hắn nhìn Nam Ưc Tịnh, trên mặt nàng buồn bã cùng nóng nảy ấy thật chân thật, nhìn đáng đáp không giống như là đang nói dối, nhưng trong trực giác của hắn lại mờ mờ ảo ảo cảm thấy thân phận của Nam Ưc Tịnh không đơn giản.

Dạng gì độc mà chỉ có Từ Trúc tâm mới có thể trị? Mà có thể một mình xông vào Từ Trúc Lâm, phần gan dạ sáng suốt cùng tu vi này, há sẽ là một nữ tử bình thường đây?

”Từ Trúc Lâm xác thực lấy nhân nghĩa làm gốc, nhưng Từ Trúc tâm là chỉ bảo của phái ta, làm sao có thể dễ dàng cho người ta như thế. Ta thấy khuôn mặt của cô nương còn dấu giếm nhiều điều, Từ Hạc không yên tâm giao Từ Trúc tâm cho cô nương?” Trong lòng Liễu Từ Hạc đầy nghi ngờ, trên mặt vẫn lạnh lạnh như cũ, giọng nói lạnh nhạt mờ ảo vang lên.

Nam Ưc Tịnh nghe Liễu Từ Hạc nói như vậy, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng nhăn lại. Chẳng lẽ Liễu Từ Hạc nhìn ra nàng đã dịch dung rồi hả? Nàng tự tin thuật dịch dung của nàng còn không đến mức dễ dàng bị nhìn thấy như vậy. Thật ra thì nàng cũng không biết, Liễu Từ Hạc không phải nhìn thấu nàng dịch dung, chỉ là do trực giác, người như nàng chắc chắn không có tướng mạo bình thường.

Trong lòng xẹt qua một hồi suy nghĩ. Những đệ tử của Từ Trúc Lâm mặc dù không thường xuyên đi ra ngoài, nhưng chắc chắn không xa lạ tên tuổi Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc, trong này tất nhiên cũng có người biết tướng mạo của nàng. Nếu nàng lộ mặt thật, người của Từ Trúc Lâm biết nàng chính là Quỳnh Lạc, càng không thể nào giao Từ Trúc tâm cho nàng.

Nhưng nếu nàng nhất định không chịu lộ ra hình dáng thật, sợ là Liễu Từ Hạc sẽ coi đây là cái cớ không chịu giao ra Từ Trúc tâm. Nghĩ tới đây, Nam Úc Tịnh không khỏi cắn cắn môi, nói với Liễu Từ Hạc, “Cũng không phải ta không muốn lộ ra mặt thật của mình, thật sự là hữu nan ngôn chi ần (có điều khó nói). Như vậy đi, công tử có thể tìm một chỗ khác nói chuyện không?”

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh nói như vậy, vốn là không có ý định gây sự nữa. Dù sao tướng mạo cũng chỉ là vật ngoại thân, coi như hẩn nhìn thấy tướng mạo của nàng, lấy trình độ không biết nhìn người giang hồ của hẩn, hẩn cũng không thể nhận ra nàng.

Nhưng trong lòng giống như có cái gì khuynh động tâm hẩn, bảo hẩn đừng cự tuyệt yêu cầu của Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh cùng Từ Hạc đi đến một rừng trúc tĩnh lặng, Nam Úc Tịnh đưa tay kéo mặt nạ da người trên mặt ra, lộ ra dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

Ánh trăng lẳng lẳng chiếu xuống trên mặt của nàng, càng tôn lên dung nhan khuynh thành của nàng. Sóng mắt lưu chuyển như làn thu thủy, sống mũi khéo léo tinh xảo, môi đỏ mọng mê người, tạo thành một khuôn mặt tuyệt mỹ không chê được.

Trong nháy mắt khi Liễu Từ Hạc thấy dung nhan của Nam Úc Tịnh, hẩn là sợ run nói không ra lời.

Từ Trúc Lâm dung nạp nam nữ, hẩn cũng không thiếu những sư muội có dung mạo xuất chúng. Đã từng có chính phái nhân sĩ tới Từ Trúc Lâm gặp mặt hẩn, trong đó cũng không thiếu nữ tử xinh đẹp. Tuy nhiên không có nữ tử nào sánh được nửa phần của nữ tử trước mắt.

Nàng xinh đẹp giống như tiên tử không dính khói bụi trần gian, lẳng lẳng đứng ở dưới ánh trăng, mỹ lệ không gì sánh được. Một hồi lâu Liễu Từ Hạc mới tìm được giọng nói của mình, nói, “Cô nương tuyệt sắc như thế, vì sao lại muốn che giấu dung mạo?”

“Không dối gạt công tử, ta chính là tộc nhân của Thiên Vực. Dung mạo chỉ có phu quân mới có thể nhìn, hôm nay nếu không phải vì ta muốn cứu phu quân, ta nhất định sẽ không cho công tử thấy. Kính xin Liễu công tử ngàn vạn lần phải cứu phu quân ta!” Trên dung nhan tuyệt mỹ của Nam Úc Tịnh mang theo nhu nhược cùng lo lắng, đầm đìa đáng yêu nói với Liễu Từ Hạc.

Trong cặp mắt xinh đẹp hàm chứa lo lắng cùng đầm đìa đáng yêu, bất luận kẻ nào nhìn vào cũng sẽ không nhịn được thương yêu thôi. Liễu Từ Hạc nhìn bộ dạng của Nam Úc Tịnh, lại nghe nàng nói nàng là người của Thiên Vực, trong lòng không khỏi tin một hai phần, nhưng mà trên trực giác, hẩn vẫn còn cảm thấy Nam Úc Tịnh không giống như bộ dáng nhu nhược trước mắt hẩn.

Chỉ là cho dù Nam Úc Tịnh nói là thật hay giả, đã nói đến Từ Trúc tâm, hẩn cũng không thể nào dễ dàng cho người ta. Coi như điều Nam Úc Tịnh nói là sự thật, hẩn cũng không thể bởi vì lời của một nữ tử chưa từng gặp mặt liền giao Từ Trúc Lâm chỉ bảo ra.

“Không phải Liễu mỗ bất cận nhân tình (không hợp tình người). Chỉ là Từ Trúc tâm này chính là chí bảo của Từ Trúc Lâm ta, Liễu mỗ không làm chủ được. Không biết phu quân của cô nương trúng độc gì, nếu cần được liệu khác, Liễu mỗ sẽ hết sức giúp một tay.” Liễu Từ Hạc khẽ nhủ mảy, giọng nói mát lạnh.

Lấy tính tình lạnh lạnh cô tuyệt của Liễu Từ Hạc mà nói, có thể kiên nhẫn như vậy cùng Nam Úc Tịnh nói chuyện đã là hiếm có rồi. Ngay cả hẩn cũng không hiểu tại sao hẩn lại nguyện ý giải thích nhiều với Nam Úc Tịnh như vậy, mà khi nghe nàng thành khẩn cầu xin cứu giúp phu quân nàng, trong lòng hẩn lại có chút không vui.

“Là băng độc.” Nam Úc Tịnh nhủ mảy, khuôn mặt nhẩn lại. Nếu có biện pháp khác, nàng cần gì phải mạo hiểm lớn như vậy một mình xông vào Từ Trúc Lâm nguy hiểm này?

Trên cánh tay trắng nõn của nàng còn hiện đầy vết thương lớn nhỏ, bởi vì gấp gáp xông vào Từ Trúc Lâm, Nam Úc Tịnh cũng không có thời gian băng bó vết thương, chỉ có thể mặc cho vết thương kết vảy, trên cánh tay trắng nõn càng hiện rõ hơn. Cho dù là y phục rộng rãi cũng không cách nào che lại những vết thương này.

Liễu Từ Hạc nghe giọng nói chứa sự vội vàng của Nam Úc Tịnh, lại nhìn vẻ mặt của nàng cùng vết thương lớn nhỏ không đều trên người nàng, không khỏi nhíu mày. Hẩn đã hỏi một câu quá ngu ngốc, nếu có biện pháp khác, ai sẽ liều mạng vọt vào Từ Trúc Lâm này?

Hẩn đã từng nghe thấy Băng độc, theo như đồn đãi người trúng băng độc đều sống không quá một năm. Phu quân của nữ tử này tại sao lại trúng kịch độc hiểm thấy như vậy đây?

Liễu Từ Hạc hoài nghi và do dự đã bị Nam Úc Tịnh thu vào đáy mắt, sợ rằng chuyện này sẽ giống như nàng nghĩ, Liễu Từ Hạc sẽ không dễ dàng giao ra Từ Trúc tâm. Nhưng độc của Nạp Lan Thần Dật rất cần Từ Trúc tâm, nếu nàng không lấy được Từ Trúc tâm về, Nạp Lan Thần Dật sẽ hết cách xoay chuyển rồi!

“Ta biết Liễu công tử khó xử. Nếu thật không còn cách nào, xin mang Từ Trúc tâm cho ta nghiên cứu một phen, ta cũng từng đọc qua sách y, thử xem có thể nghiên cứu ra thuốc giải hay không.” Trong mắt Nam Úc Tịnh thoáng qua một tia quyết tuyệt thật nhanh, khép mi buông mắt, nói với Liễu Từ Hạc.

Liễu Từ Hạc không thấy trong mắt Nam Úc Tịnh chợt lóe lên quyết tuyệt, chỉ hơi hơi nhíu mày. Nếu Từ Trúc tâm đã là Từ Trúc Lâm chí bảo, thì sao dễ dàng bắt chước được đây? Chỉ là hẩn cũng thật sự không đành lòng nói thẳng như thế, gây đã kích Nam Úc Tịnh, huống chi như bây giờ đã là biện pháp tốt nhất, nếu không sợ là Từ Trúc Lâm không có lối thoát.

Nghĩ tới đây, Liễu Từ Hạc liền cau mày đồng ý. Giờ phút này trong lòng hẩn đã bởi vì sự thành khẩn bắt lức của Nam Úc Tịnh làm động tâm, vì vậy cũng không hoài nghi Nam Úc Tịnh nữa. Mà Nam Úc Tịnh đang muốn hẩn có ý định này.

Nàng đi một vòng lớn như vậy lại chốt tại một chỗ, chính là vì muốn Liễu Từ Hạc đánh mất phòng bị của hẩn, như vậy phần trăm nàng cướp được Từ Trúc tâm sẽ

lớn một chút.

Thật ra thì ngay từ lúc tiến vào Từ Trúc Lâm, Nam Úc Tịnh đã chuẩn bị kỹ càng, Từ Trúc Lâm sẽ không dễ dàng giao Từ Trúc tâm cho nàng. Nhưng nàng chỉ cần bắt được Từ Trúc tâm, liền có cơ hội mang Từ Trúc tâm đi.

Ba mặt của Từ Trúc Lâm cũng hiện đầy đủ cơ quan cùng trận pháp. Những cơ quan cùng trận pháp này bình thường vô cùng lợi hại, nếu là cộng thêm người của Từ Trúc Lâm thao túng, sẽ càng lợi hại hơn. Muốn cướp lấy Từ Trúc tâm rồi rời khỏi Từ Trúc Lâm này là chuyện không tưởng, vì vậy, Liễu Từ Hạc cũng không lo lắng Nam Úc Tịnh sẽ cướp đi Từ Trúc tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Chương 77.3

Chỉ là hắn không ngờ tới, Nam Úc Tịnh đã sớm có ý định cướp Từ Trúc tâm, vì vậy nàng đã sớm an bài nhân thủ ở một phía hướng biển của Từ Trúc Lâm. Chỗ hướng biển khơi của Từ Trúc Lâm có nhiều nhân thủ nhưng dù sao người cũng không thể so với cơ quan phải tốn nhiều thời gian khó khăn xông như vậy, nếu nàng quyết tâm, muốn rời đi, cũng không phải là không thể nào.

Liễu Từ Hạc mang theo Nam Úc Tịnh đến trong mật thất của Từ Trúc Lâm, lấy ra Từ Trúc tâm đưa cho Nam Úc Tịnh, trong mắt mang theo vẻ mặt phức tạp. Nam Úc Tịnh thò tay tiếp nhận Từ Trúc tâm, bởi vì trong lòng kích động, tay của nàng lại có chút run rẩy.

Đá thủy tinh hình trái tim màu tím lợt trong tay nàng chính là thứ có thể cứu tánh mạng của Nạp Lan Thần Dật sao?

Nam Úc Tịnh siết Từ Trúc tâm trong tay, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai sử dụng kiếm giá kề vào cổ của Liễu Từ Hạc, lạnh giọng quát lên, “Đắc tội.”

Liễu Từ Hạc không ngờ rằng Nam Úc Tịnh lại đột nhiên làm khó dễ hắn, trong mắt hắn thoáng qua một tia kinh ngạc, ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh, lại thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng không còn nét diễm đam đáng yêu vừa rồi nữa, chỉ có bên nhọn cùng cao thâm, tròng mắt đen giống như lúc ban đầu hắn thấy nàng, sáng đáng sợ.

“Cô nương đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể cướp Từ Trúc tâm mà bình yên rời đi sao?” Mặc dù Liễu Từ Hạc bị Nam Úc Tịnh kề kiếm trên cổ, cũng không chút hoang mang nói, vẻ mặt của hắn lạnh nhạt vô cùng, giọng nói lạnh lạnh, thậm chí bên trong còn mang theo một tia chắc chắn.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, khóe môi vén lên một nụ cười diễm dứa lờ lợt, giữa mi bắn ra hoa quang tự tin, kề kiếm vào cổ của Liễu Từ Hạc, cười nói, “Ta sao? Ta dĩ nhiên có thể!”

Liễu Từ Hạc bị tự tin trong lời nói của Nam Úc Tịnh làm khiếp sợ, ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh, gương mặt tuyệt mỹ của nàng làm cho người ta không thể rời mắt, hắn chưa từng thấy qua một nữ tử xinh đẹp lại gây sự như vậy. Mà đệ tử khác của Từ Trúc Lâm thấy Liễu Từ Hạc bị Nam Úc Tịnh giữ chặt, cũng đều rời rít tránh ra tạo thành một con đường, Nam Úc Tịnh một đường thối lui đến chỗ Lâm Hải.

Liễu Từ Hạc nhìn Nam Úc Tịnh, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng Nam Úc Tịnh sẽ theo đường cũ trở về, đến lúc đó chỉ cần khởi động cơ quan trận pháp, Nam Úc Tịnh sẽ không xong, mà hắn cũng có thể tùy thời chạy trốn, nhưng không nghĩ đến Nam Úc Tịnh lại lựa chọn từ nơi này đi ra ngoài.

Thân phận của Nam Úc Tịnh quả nhiên không đơn giản. Người biết vị trí cụ thể của Từ Trúc Lâm cũng không nhiều, mà biết ba mặt của Từ Trúc Lâm đều chứa đầy cơ quan một chỉ có mặt Lâm Hải là có ít người, mà Hải Vực mệnh mệnh vô cùng, ngay cả người trong nội bộ của Từ Trúc Lâm cũng có rất ít người biết cách ra ngoài bằng lối này.

Nhưng khi nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của nàng, rõ ràng là đã rõ như lòng bàn tay. Đến tột cùng nàng là ai, sao có thể lực lớn cùng bản lĩnh như vậy?

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Trên khuôn mặt tuấn tú của Liễu Từ Hạc thoáng qua một tia nặng nề, trong đôi mắt nhỏ dài bắn ra một tia lạnh, lạnh lùng nhìn Nam Úc Tịnh, lạnh giọng nói.

Nam Úc Tịnh xinh đẹp cười một tiếng, thu kiếm trong tay về, thân hình giống như hải yến lướt trên đất bằng, dáng người mơ hồ, xinh đẹp kinh người. Giọng nói lười biếng mà diễm dứa lờ lợt của nàng miễn cưỡng truyền tới, “Ta là ai, ngày sau Liễu công tử sẽ biết được.”

Liễu Từ Hạc lập tức vận công đuổi theo, mà người của Từ Trúc Lâm cũng rời rít bắn tên về phía không trung. Nhưng tốc độ của Nam Úc Tịnh cực kỳ nhanh, tránh được mưa tên, tốc độ không chút nào giảm bớt, đột phá phòng thủ của Từ Trúc Lâm, ở trên mặt biển đạp nhẹ mũi chân, vũng vàng rơi vào nơi xa, nhanh chóng có thuyền nhỏ tiếp đón nàng.

Bích Hải lái thuyền, một chiếc thuyền con được Bích Hải lái lướt nhanh vun vút tới phía trước. Mà Liễu Từ Hạc chỉ mới đuổi kịp đến bờ biển, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn xa xa nhìn Nam Úc Tịnh rời đi. Dù sao khinh công của hắn tuy tốt, nhưng cũng không thể giẫm ở trên mặt biển như trên đất bằng, nếu là đuổi nữa, sợ là sẽ kiệt sức rơi vào trong nước.

Huống chi vừa rồi hắn nhìn thấy khinh công của Nam Úc Tịnh đã vượt xa hắn. Mặc dù khinh công không phải sở trường của hắn, thế nhưng người trên thiên hạ có khinh công thắng được hắn cũng không nhiều lắm, hơn nữa người tới còn là một nữ tử.

Đứng xa xa nhìn Nam Úc Tịnh, nàng xinh đẹp lười biếng ngồi ở trên thuyền nhỏ, hình như vẫn còn có thể nhìn thấy khóe môi của nàng nâng lên nụ cười nhẹ nhàng.

Xinh đẹp ngoan tuyệt. Thân thủ bất phạm. Trương dương không kềm chế được. Tính khí bất thường. Những từ ngữ này cơ hồ khiến trong nháy mắt trong lòng Liễu Tử Hạc nhớ tới Ma Cung Cung chủ Quỳnh Lạc.

Trên giang hồ có một nữ tử như vậy, chỉ có Ma Cung Cung chủ Quỳnh Lạc và Đường Môn Môn chủ Đường Thiên Thiên. Nhưng Đường Thiên Thiên chưa hôn phối, mà gần đây có lời đồn đãi nàng chính là Nam Hải công chúa Nam Úc Tĩnh, hơn nữa đã gả cho Đông Lâm Thập Nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Dật.

Chẳng lẽ nàng thật sự là Ma Cung Cung chủ sao? Mặc kệ nàng có phải là Quỳnh Lạc không, hôm nay nàng dám can đảm cướp đi Tử Trúc tâm, đã kết thù với Tử Trúc Lâm.

“Đại Sư Huynh, vậy phải làm sao bây giờ?” Một nam tử nhìn Nam Úc Tĩnh dần dần biến mất ở trong tầm mắt, nóng nảy không dứt nói với Liễu Tử Hạc.

Liễu Tử Hạc nhíu mày, nhưng chỉ là tự lẩm bẩm, “Đến tốt cùng nàng là ai?”

“Ai, Đại Sư Huynh thật đúng là không để ý đến chuyện bên ngoài nha. Ma Cung Cung chủ Quỳnh Lạc cũng không nhận ra sao? Vẫn bị nàng mê hoặc tâm thần sao? Hôm nay Tử Trúc tâm bị yêu nữ Ma Cung cướp đi, không biết Đại Sư Huynh phải giao phó với sự phụ như thế nào đây?” Nói chuyện là một nam tử có một khối mắt treo ngược, chính là Nhị Đệ Tử của môn chủ Tử Trúc Lâm Quân Vô Nhai, Quân Vô Nhai vẫn luôn ghen tỵ Liễu Tử Hạc xuất chúng và được cung chiều, giờ phút này dĩ nhiên là tràn ngập châm chọc cùng hả hê nhìn hân.

Liễu Tử Hạc nghe Quân Vô Nhai nói, ánh mắt khẽ run sợ. Nàng thật sự là Ma Cung Cung chủ Quỳnh Lạc, nữ tử xinh đẹp ngoan tuyệt đó sao? Chẳng biết tại sao, trong đầu lại hiện ra đôi mắt quật cường của nàng.

Cố gắng làm mất hình ảnh trước mắt, Liễu Tử Hạc lạnh giọng, nói với Quân Vô Nhai, “Chuyện này ta tự sẽ giải thích với sự phụ. Ma Cung cướp đi Tử Trúc Lâm chí bảo của chúng ta, Tử Trúc Lâm sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Quân Vô Nhai nghe Liễu Tử Hạc nói, trong lòng tuy là bất mãn, cũng chỉ có thể lộ vẻ tức giận ngậm miệng lại.

Mà ở bên kia, Nam Úc Tĩnh cùng Bích Hải tìm kiếm đường tắt rời khỏi hải vực này, lập tức thúc ngựa trở lại Hách Liên Sơn Trang.

Đường Thiên Thiên nhìn thấy Nam Úc Tĩnh cầm Tử Trúc tâm về, không khỏi vừa vui mừng vừa ghen ghét. Nàng cầm lấy Tử Trúc tâm, tiện tay đi nghiền cứu thuốc giải.

Mà Hách Liên Nghi Huyền thấy y phục của Nam Úc Tĩnh đã chịu tổn hại không nhìn nổi cùng với sắc mặt tiều tụy vô cùng của nàng, không khỏi đau lòng nói, “Sao trên người muội có nhiều vết thương vậy, cũng không biết băng bó, còn gấp gáp lên đường như vậy, không biết quan tâm bản thân sao!”

Nam Úc Tĩnh biết tính khí của Hách Liên Nghi Huyền, biết là nàng đang quan tâm nàng mà thôi, vì vậy lộ ra nụ cười tái nhợt, nói với Hách Liên Nghi Huyền, “Muội không sao.”

Rất nhanh đã nghiền cứu ra thuốc giải. Sau khi Nạp Lan Thần Dật uống thuốc giải của Đường Thiên Thiên, rốt cuộc sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, Đường Thiên Thiên nói không tới ba ngày, Nạp Lan Thần Dật sẽ tỉnh dậy, chỉ cần thêm chút điều lý, thân thể sẽ khôi phục, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không tái phát nữa.

Nhưng Nam Úc Tĩnh lại ngã bệnh. Đại khái là bởi vì lúc trước không ngủ không nghỉ sáu ngày sáu đêm vì Nạp Lan Thần Dật truyền nội lực cùng chân khí, sau lại bốn ba mệt nhọc, xông vào Tử Trúc Lâm, bị không ít thương ngoài da. Cho dù là người sắt cũng không chịu nổi.

Nam Úc Tĩnh vì Nạp Lan Thần Dật chống một một thời gian lâu, hôm nay thấy độc của Nạp Lan Thần Dật đã được khống chế, trong lòng của nàng mới xem như chân chính thở phào nhẹ nhõm, vì vậy cả người liền xụ xuống.

Khi Nạp Lan Thần Dật tỉnh lại, liền nhìn thấy Nam Úc Tĩnh nóng bừng. Sắc mặt của nàng vô cùng nhợt nhạt, nhưng trên gương mặt bởi vì phát sốt mà đỏ ửng, lông mi thật dài rủ xuống, Nạp Lan Thần Dật thấy vậy cả trái tim đau đớn vô cùng.

Hắn ngồi ở bên giường của Nam Úc Tĩnh, nắm tay của Nam Úc Tĩnh, trong mắt mang theo tràn đầy tự trách cùng cung chiều. Đường Thiên Thiên ở bên cạnh hắn thấy một màn như vậy, trong mắt không khỏi toát ra một tia ghen ghét, nàng cực kỳ bất mãn nói với Nạp Lan Thần Dật, “Thần Dật, độc của ngươi mới vừa hết, còn cần điều dưỡng, không thể vất vả như vậy.”

“Nếu không phải vì ta, sao Úc Tĩnh biến thành như vậy được? Ta muốn ở chỗ này cùng với nàng.” Nạp Lan Thần Dật cũng không thèm nhìn tới Đường Thiên Thiên, đôi ngươi như dính vào trên người Nam Úc Tĩnh, ngay cả nháy mắt cũng không cam lòng rời khỏi, giọng điệu của hắn kiên quyết khẳng định, không cho phép Đường Thiên Thiên khuyên nỡ.

Đường Thiên Thiên nhìn dung nhan tái nhợt mà tuyệt mỹ của Nam Úc Tĩnh, vẻ oán độc trong mắt càng thêm rõ ràng, nàng tiến một bước tới trước mặt của Nạp Lan Thần Dật, cản trở hắn, khiến cho hắn thấy nàng, nàng không phục nói, “Nếu không phải vì nàng, ngươi sẽ độc phát sao? ! Nàng ta làm chuyện nên làm mà thôi!”

“Coi như vì nàng chết, ta cũng cam tâm tình nguyện.” Nạp Lan Thần Dật nghe Đường Thiên Thiên nói, đưa tay đẩy Đường Thiên Thiên ra một chút, tiếp tục nhìn Nam Úc Tĩnh, trong giọng nói có đau lòng cùng áy náy, “Nhưng ta đã nói rồi, ta sẽ không để cho nàng bị thương tổn, lại càng không muốn làm nàng hôn mê bất tỉnh vì ta.”

Đường Thiên Thiên bị Nạp Lan Thần Dật đẩy tới, nhìn trong mắt Nạp Lan Thần Dật không chứa hình bóng của nàng, không khỏi tức giận, dậm chân một cái liền chạy ra ngoài. Nàng vừa chạy vừa khóc, ánh mắt đỏ ngầu, móng tay khảm thật sâu vào trong lòng bàn tay, hận thù nói, Nam Úc Tĩnh, một ngày kia, ta nhất định bắt ngươi chết!

Đường Thiên Thiên trở lại gian phòng của mình, Mạc Dạ đứng nghiêm một bên, nhìn khuôn mặt của Đường Thiên Thiên mang theo nước mắt, không khỏi vừa đau lòng vừa lo lắng, hỏi, “Thiếu chủ sao vậy?”

Đường Thiên Thiên liếc mắt nhìn Mạc Dạ, thật nhanh lau vệt nước mắt chưa khô, trong mắt hàm chứa nẩy phần sắc bén, sắc môi đỏ tươi như máu, môi mỏng của nàng khẽ mở, hỏi từng chữ, “Ta bảo ngươi nghiên cứu độc được như thế nào rồi?”

“Vẫn đang tiến hành. Đoán chừng còn cần nửa tháng nữa sẽ thành công.” Mạc Dạ nghe Đường Thiên Thiên hỏi, liền lên tiếng.

Quỳnh oa này là do Đường Thiên Thiên mấy tháng trước phân phó hần nghiên cứu chế độc được. Đường Môn gọi về dụng độc, nhưng độc của Đường Môn luôn có thuốc giải. Thế nhưng loại độc quỳnh hoa này, Đường Thiên Thiên chỉ kêu chế độc được, không bảo chế thuốc giải, mà độc quỳnh hoa này cũng cực kỳ ác độc, nữ tử nào trúng loại độc này, chỉ có dựa vào giao hợp với nam tử khác mới có thể kéo dài tánh mạng.

Mạc dù không biết vì sao Đường Thiên Thiên phải nghiên cứu chế tạo quỳnh hoa, vì sao vào lúc này đột nhiên hỏi hần về độc này, nhưng Mạc Dạ chưa bao giờ làm trái với bất cứ mệnh lệnh gì của Đường Thiên Thiên.

“Nửa tháng sao? Được, rất tốt.” Giờ phút này trên khuôn mặt của Đường Thiên Thiên đã không có nước mắt, trang dung tình sảo đã bị vẻ yêu mị ác độc của nàng lấn át, môi nàng nâng lên nụ cười khát máu, trong mắt hiện đầy âm chí, âm mưu kéo thật dài, làm cho người ta cảm giác không rét mà run.

Mạc Dạ thấy Đường Thiên Thiên như thế, chỉ hơi nhú mày. Hần cũng không thích Đường Thiên Thiên như vậy, nhưng hần lại bất lực.

Đường Môn Lão Môn Chủ cực kỳ thương * Đường Thiên Thiên, mà tính tình Đường Thiên Thiên mặc dù điều ngoa một chút, nhưng cũng ngây thơ. Hần là đệ tử nhỏ nhất của Đường Môn Lão Môn Chủ, thuở nhỏ đã có quan hệ cực kỳ tốt với Đường Thiên Thiên, luôn một mực yên lặng thích Đường Thiên Thiên.

Nhưng mấy năm trước, Đường Môn nội loạn, Đường Môn Lão Môn Chủ bị gian nhân hại chết. Lúc ấy Đường Thiên Thiên tuổi còn quá nhỏ nhất thời không chỗ nương tựa, hần giúp đỡ Đường Thiên Thiên từng bước một tìm được gian nhân hại chết Đường Môn Lão Môn Chủ, lần nữa đoạt lại quyền lợi Đường Môn, cũng nhìn Đường Thiên Thiên từng bước một biến thành hôm nay.

Trong lòng yên lặng thờ dài một cái. Ngay cả hần biết bây giờ Đường Thiên Thiên không còn là nữ tử đơn thuần điều ngoa ban đầu nữa, thế nhưng hần vẫn thích nàng. Dù nàng ác độc hơn nữa, nàng âm hiểm, hần vẫn đứng ở phía sau nàng.

Đường Thiên Thiên ngược mắt liền d[[dlqd nhìn thấy ánh mắt đau lòng của Mạc Dạ, nàng cực kỳ không vui nhú mày. Nàng không thích Mạc Dạ có vẻ mặt như thế, mỗi lần nhìn thấy hần như vậy, đều làm nàng nhớ tới phụ thân chết thảm cùng tình cảnh thê thảm khi đó của nàng. Vì vậy nàng mặt mày phát tay, ý bảo Mạc Dạ lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Để Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Chương 78 (1)

Nghi dưỡng ở Sơn Trang Hách Liên mấy ngày. Cơ thể của Nam Ưc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đều đã khôi phục gần như trước rồi.

Nam Ưc Tịnh chào từ biệt với Hách Liên Nghi Huyền, Hách Liên Nghi Huyền giả vờ đáng vẻ hung ác mà chỉ Nam Ưc Tịnh, nói : “Quỳnh Lạc, nếu muội mà dám quên người tỷ tỷ này thì tỷ tỷ liền xử lý muội !”

Nam Ưc Tịnh đã ở Sơn Trang Hách Liên nhiều ngày, cực kỳ thân thiết với Hách Liên Nghi Huyền, cũng vô cùng hiểu rõ tính tình của Hách Liên Nghi Huyền. Nàng biết nàng ấy luôn luôn là tính cách trong nóng ngoài lạnh, không khỏi cười cười. Rốt cuộc trong lòng cũng không hiểu vì sao mà sinh ra một chút không nỡ.

Nàng lôi kéo tay Hách Liên Nghi Huyền, vô cùng nghiêm túc mà chân thành nói “Yên tâm. Trong lòng muội, tỷ mãi mãi là tỷ tỷ tốt của muội. Muội sẽ không quên tỷ đâu.”

Hách Liên Nghi Huyền được Nam Ưc Tịnh chắc chắn mà liền giống như đứa bé chiếm được cây kẹo, hiện lên lúm đồng tiền, đưa tay nắm lấy bả vai Nam Ưc Tịnh , có chút thẳng thắn nói “...”

Nói xong, Hách Liên Nghi Huyền lại liếc mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, từ từ nói “Ta không biết ngươi có cái gì tốt mà có thể làm Quỳnh Lạc một lòng yêu thương như vậy. Nhưng mà nếu muội ấy chọn ngươi, tất nhiên ta sẽ tin tưởng ánh mắt muội ấy, ngươi cũng không thể phụ lòng muội ấy. Ngươi phải biết rằng, thực ra cũng có khối người thích Quỳnh Lạc đấy.”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, chỉ vô cùng nhả nhận gật đầu, dùng ánh mắt ý bảo hần sẽ không phụ lòng Nam Ưc Tịnh . Mà Nam Ưc Tịnh lại vì ý khác câu nói này của Hách Liên Nghi Huyền mà hơi hơi ngơ ngẩn.

Khối người thích trong miệng Hách Liên Nghi Huyền là ai, đương nhiên nàng biết rất rõ. Trước đó vài ngày khi nàng đi vào Từ Trúc Lâm tìm Từ Trúc Tâm, vậy mà Gia Luật Linh lại thật sự không ngại ngần dậm mà từ kinh thành chạy qua. Chưa được nhìn thấy nàng thì hần cũng sẽ không rời khỏi. Về sau hình như là do kinh thành có việc gấp nên hần mới nhanh chóng rời khỏi thôi.

Mà ngày hần rời khỏi đó, nàng cũng đứng lúc mang được Từ Trúc Tâm về Sơn Trang Hách Liên. Nói chung cũng gặp mặt thoáng qua với hần. Nhưng mà chuyện của bọn họ dường như từ khi bắt đầu đã không có duyên phận rồi. Tình cảm này của Gia Luật linh, rốt cuộc nàng cũng chỉ từ chối rồi.

Ra roi thúc ngựa mà một đường từ Tây Nhạc chạy tới kinh thành Đông Lâm. Đợi đến khi Nam Ưc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đến kinh thành Đông Lâm thì cũng là một tháng sau đó.

Hoàng đế Đông Lâm cũng không vì Nạp Lan Thần Dật tới muộn hai tháng mà trách tội hắn, ngược lại vô cùng lo lắng cho cơ thể của hắn. Mà Nạp Lan Thần Dật lại vẫn giả vờ bị ốm, trên mặt dùng mấy thứ để che lên, lộ ra gương mặt trắng xanh đầy bệnh, vừa ho khan vừa trả lời.

Nam Ưc Tịnh mặc áo cưới màu đỏ rực quý bên cạnh Nạp Lan Thần Dật, nâng mắt nhìn hoàng đế Đông Lâm. Tuy tuổi tác của hoàng đế Đông Lâm lớn nhưng mà vẫn có khí thế của người bề trên, điểm ấy liên làm cho Nam Vũ không thể bằng được.

Những hoàng tử Đông Lâm khác đều theo thứ tự đứng dưới hoàng đế Đông Lâm.

Thái Tử Nạp Lan Nhượng Phong mặc áo màu sáng, nhìn nhả nhẹn như ngọc, nhưng mà khi nhìn kỹ lại thì có thể nhìn thấy tàn nhang giấu dưới vẻ mặt âm áp, hắn nhìn Nam Ưc Tịnh với ánh mắt vô cùng phức tạp, giống như đang thăm dò mà cũng giống như kiêng kỵ.

Tứ hoàng tử Nạp Lan Hạo Hiên đứng dưới Thái Tử, quần áo đen như mực làm cho vẻ lạnh lùng cùng tàn nhang của hắn lộ ra vô cùng sâu sắc, vẻ mặt của hắn cũng vô cùng lạnh lùng, trên khuôn mặt của hắn rõ ràng hiện lên một tia khinh thường nhàn nhạt.

Mà Thất hoàng tử Nạp Lan Phong Nhữ lại mặc một bộ áo màu không ra màu, trên mặt mang theo tươi cười giả dối, khúm núm đứng đó, đáng vẻ nhát gan sợ phiền phức.

Các hoàng tử còn lại tuổi vẫn còn nhỏ, cũng không thực sự hấp dẫn người khác bởi vậy mà Nam Ưc Tịnh chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua rồi liền rũ mắt xuống.

Trong lòng nàng yên lặng nhớ kỹ Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiên. Chuyện bọn họ phái người ám sát nàng cùng Nạp Lan Thần Dật nàng cũng chưa từng quên! Lần trước để cho cái tên Mặc Ngọc kia may mắn chạy thoát không có nghĩa là nàng sẽ dễ dàng buông tha cho bọn họ!

Có thể là do ánh mắt của Nam Ưc Tịnh quá mức sắc bén mà Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiên đều có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng, nhưng mà Nam Ưc Tịnh lại tránh cũng không tránh, nhếch môi gọi lên tươi cười xinh đẹp mà sâu xa, nhẹ nhàng cười với bọn họ. Nụ cười kia dường như có thể điên đảo chúng sinh, lại ngầm chứa chút gì đó bí hiểm.

Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiên đều cùng bị Nam Ưc Tịnh làm cho chấn động, cô gái mà có thể có ánh mắt sắc bén như vậy, mà lại vẫn tự nhiên bình tĩnh nhìn lại bọn họ. Xem ra quả nhiên không thể xem thường được.

Nhưng mà việc nàng giả qua để ngừng lại chiến tranh giữa Đông Lâm và Nam Hải, thực sự không thể dễ dàng như vậy.

Nghĩ tới đây, Nạp Lan Nhượng Phong dẫn đầu bước lên một bước, khinh bỉ nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, nói với hoàng đế Đông Lâm “Phụ hoàng, Nhị Thập đệ ấy vừa kết hôn đương nhiên là đáng mừng. Nhưng mà hôn sự chỉ là hôn sự, Nam Hải đã âm thầm tích trữ lực lượng quân sự, ý đó chính là muốn gây chiến với Đông Lâm chúng ta, chuyện này không thể do hôn sự mà dễ dàng dừng lại như vậy!”

Nạp Lan Hạo Hiên cùng Nạp Lan Nhượng Phong thường hay bất hòa, nhưng mà về chuyện này lại vô cùng ấn ý. Bọn họ muốn chiếm được bộ máy của Đông Lâm thì đương nhiên sẽ càng làm cho Đông Lâm phải trở nên mạnh mẽ, càng hi vọng muốn mượn cơ hội này để tấn công Nam Hải, phân chia được binh quyền mà cũng tạo ra được chút chiến công. Bởi vậy mà Nạp Lan Hạo Hiên cũng bước ra một bước nói “Nhi thần cho rằng đại hoàng huynh nói rất đúng, hiện giờ vừa tạm dừng thời cơ mà tấn công Nam Hải, không thể bỏ qua được!”

Nam Ưc Tịnh cười lạnh nhìn Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiên người trước người sau nói xong, nụ cười trên miệng càng thêm lạnh lẽo, trong mắt hiện lên ý cười xinh đẹp, chậm rãi cúi người với Nạp Lan Đức, nói từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng “Nếu Ưc Tịnh đã giả đến Đông Lâm thì đương nhiên cũng cùng với Đông Lâm, hoàng thượng không cần bận tâm đến Ưc Tịnh.”

Nghe được lời nói của Nam Ưc Tịnh mà mọi người ở đây, ngoại trừ Nạp Lan Thần Dật thì ai cũng không ngoại lệ mà hiện lên vẻ mặt kinh ngạc, nhao nhao nhìn về phía Nam Ưc Tịnh. Đối mặt với những ánh mắt kinh ngạc xem xét này, Nam Ưc Tịnh chỉ bình tĩnh ở đó, nàng quỳ thẳng tắp, bên mặt hiện lên ý cười khó hiểu, đôi mắt tối đen sâu thẳm giống như biển, khiến người ta nhìn không ra được trong lòng nàng.

Nạp Lan Nhượng Phong cùng Nạp Lan Hạo Hiên tuyệt đối không ngờ thế nhưng Nam Ưc Tịnh lại không chút phản đối nào việc bọn họ tấn công Nam Hải, ngược lại vẫn thẳng thắn nói Nạp Lan Đức không cần chú ý đến nàng, nhìn về mặt chân thành của nàng, dường như cũng không phải là lấy lùi làm tiến. Chẳng lẽ tin đồn truyền đến từ bên ngoài công chúa Nam Ưc Tịnh và hoàng thất Nam Hải không hòa thuận là thật sao?

Nhưng mà dù cho là không hòa thuận, nàng cũng là người Nam Hải, làm sao có thể giúp đỡ Đông Lâm được? Chẳng lẽ trong đó có âm mưu gì đó sao.

Nạp Lan Nhượng Phong nhìn Nam Ưc Tịnh, khi chạm đến đôi mắt đen tuyền của nàng thì hơi sững sờ...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 78.2

Trong đầu hiện ra một cặp mắt đen tuyền quật cường mà hắn từng thấy khi còn nhỏ kia. Trong lòng hắn không khỏi giật mình, hỏi “Nghe nói năm đó Nam Hải trộm long tráo phượng, để công chúa Ưc Tịnh thay thế thái tử Nam Dận đến đây làm con tin, không biết có phải là thật hay không?”

Nam Ưc Tịnh nghe Nạp Lan Nhượng Phong hỏi đến chuyện năm đó, cũng do nhớ tới năm đó Nạp Lan Nhượng Phong cũng làm khó dễ mình rất nhiều nên trong mắt không khỏi hiện lên một tia hận, nhếch môi cười nói: “Quả thật là như vậy. Năm đó thái tử diện hạ đã chăm sóc cho Ưc Tịnh rất nhiều, Ưc Tịnh vẫn khắc trong đáy lòng nha!”

Nạp Lan Nhượng Phong nghe được lời nói ý nghĩa sâu xa của Nam Úc Tịnh mà sắc mặt liền lập tức u ám lại. Hồi nhò hấn gây ra khó dễ cho nàng rất nhiều đương nhiên hấn sẽ không quên, nhưng mà hấn thực không ngờ tới, thiếu niên quật cường năm đó lại chính là một cô gái hoạt sắc sinh hương như vậy.

Nhìn bên mặt xinh đẹp mà quật cường của Nam Úc Tịnh mà không biết vì sao Nạp Lan Nhượng Phong lại sinh lòng cảm khái, nếu như lúc trước hấn biết nàng là con gái thì sợ là hấn cũng không đối xử với nàng như vậy.

”Nói như vậy, Nam Hải đã từ bỏ công chúa Úc Tịnh sao ?” Nạp Lan Hạo Hiền thề nhưng nắm được mấu chốt, vì muốn bảo đảm rằng Nam Úc Tịnh sẽ không quay lại hướng về Nam Hải mà lần nữa thăm dò nàng.

Khỏe môi Nam Úc Tịnh câu lên hiện ra tươi cười châm chọc, ánh mắt nàng hơi tối lại, sau đó lại trở nên sắc bén, nàng từ từ cười nói : “Thần đã sớm nói qua rồi. Nam Úc Tịnh trước kia đã chết. Nam Hải với thần, liền không còn một chút quan hệ. Hơn nữa vứt bỏ thần, đâu phải chỉ là Nam Hải ?”

Vứt bỏ nàng không chỉ là Nam Hải, mà là những người trong hoàng thất Nam Hải kia, là mẫu hậu cùng huynh trưởng ruột của nàng, là người đàn ông mà nàng từng một lòng muốn gả cho !

Nếu như muốn nói nàng còn gì liên quan đến Nam Hải không, vậy thì cũng chỉ có hận thù. Nàng muốn tiêu diệt Nam Hải, chắc hẳn không thiếu bao nhiêu sao với Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiền !

Nạp Lan Hạo Hiền nghe Nam Úc Tịnh nói vậy thì liền yên tâm. Nạp Lan Đức cũng nói rất nhiều lời an ủi, lại khen ngợi Nam Úc Tịnh hiểu được đạo lý, ban cho Nam Úc Tịnh rất nhiều thứ. Từ Nam Úc Tịnh cũng nhìn ra được Nạp Lan Đức vô cùng yêu thương Nạp Lan Thần Dật.

Nếu không phải là yêu thương Nạp Lan Thần Dật, cho dù nàng có biết đạo lý, làm sao NLĐức có thể nhắc tay ban cho như vậy. Nếu không phải ông ta yêu thương Nạp Lan Thần Dật, làm sao Nạp Lan Thần Dật có thể thuyết phục được Nạp Lan Đức cho hấn cưới nàng vào lúc này, mà làm sao ánh mắt Nạp Lan Hạo Hiền cùng Nạp Lan Nhượng Phong khi nhìn Nạp Lan Thần Dật có thể mang theo ghen tỵ chứ ?

Sau khi ra mắt Nạp Lan Đức thì Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật liền cử hành hôn lễ ngay trong đám đông ở hoàng cung Đông Lâm. Hôn lễ vô cùng lớn, rất nhiều người mang theo ánh mắt vô cùng kinh hãi khi nhìn thấy Nam Úc Tịnh, cũng nhao nhao nhìn Nạp Lan Thần Dật đầy hâm mộ.

Theo bọn họ thì tuy Nạp Lan Thần Dật nhận được hoàng ân vô cùng nhưng mà dù sao cũng chỉ là hoàng tử ốm yếu không thể nói nhiều, mà Nam Úc Tịnh lại là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, dù cho danh tiếng có không tốt nhưng ít nhất nàng lợi hại đến không ai dám nói gì cơ mà.

Sau khi tiến hành xong hôn lễ phức tạp, Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật liền dắt tay nhau trở về phủ của Nạp Lan Thần Dật, vào động phòng.

Khi giây phút cửa phòng đóng lại kia, giống như đã ngăn cách toàn bộ tiếng động âm ỉ bên ngoài lại vậy. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại bọn họ bốn mắt nhìn nhau mà thôi.

Gương mặt Nạp Lan Thần Dật càng trở nên tuấn tú vô cùng, đôi mắt sâu thẳm như biển nhìn Nam Úc Tịnh thật sâu, trong đôi mắt đó có tình yêu cùng yêu chiều mà Nam Úc Tịnh quen thuộc, nhưng cũng có một tia cảm xúc mà Nam Úc Tịnh không hề hiểu rõ.

Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Úc Tịnh trước mặt, váy cưới màu đỏ thắm càng phụ trợ cho làn da của nàng càng thêm sáng trắng, khuôn mặt ngày thường không phấn son khi trang điểm lại càng trở nên tinh xảo, càng làm cho đôi mắt xinh đẹp của nàng trở nên thu hút bao tâm hồn người khác, dưới ánh nền thì đôi môi đỏ mọng của nàng lại càng giống như đang tỏa ra ngàn vạn hấp dẫn.

Trong lòng không khỏi động tình, Nạp Lan Thần Dật vươn tay kéo Nam Úc Tịnh vào trong lòng, một tay nhẹ nhàng bế người nàng lên, bước nhanh tới giường.

Nam Úc Tịnh chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng một chút, cả người liền rơi vào trong lòng ngực của Nạp Lan Thần Dật, cái ôm của hấn mang theo thoang thoang một mùi thân thuộc của hấn, làm cho cô bỗng chốc yên tâm trở lại, nhưng mà đồng thời cũng làm cho cô mơ hồ cảm thấy cái ôm này dường như có chút nóng bỏng hơn so với ngày thường rất nhiều.

Nghĩ đến chuyện tiếp theo sẽ xảy ra mà trái tim Nam Úc Tịnh không tự chủ được mà nhảy dựng lên, từng chút từng chút, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng vậy, một đôi mắt mơ màng, nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật thì đã thấy trong mắt chàng cũng mang theo ánh sáng kiêu diễm, môi hấn nhẹ nhàng hạ xuống.

Mềm mại đến mức khi nụ hôn rơi xuống từng nơi từng nơi trên người Nam Úc Tịnh, không biết bao giờ mà nàng đã nằm trên giường, hai tay Nạp Lan Thần Dật chạm vào người nàng, cẩn thận mà dịu dàng hôn Nam Úc Tịnh.

Hấn nhìn một đầu tóc đen của Nam Úc Tịnh tán loạn, rủ xuống giường, sắc mặt có chút hồng không giống bình thường, nhìn vô cùng mê người, trong lòng vừa nghĩ thì Nạp Lan Thần Dật liền không ngần ngại chịu đựng nữa, mà giờ tay kéo xuống thắt lưng của Nam Úc Tịnh, nàng chỉ cảm thấy cả người chợt lạnh, quần áo trên người đã bị Nạp Lan Thần Dật lôi xuống.

Hạ mắt nhìn thân hình lung linh tinh tế của Nam Úc Tịnh, Nạp Lan Thần Dật dịu dàng vuốt ve da thịt đang đông cứng lại của nàng, chậm rãi mò mẫm đến bầu ngực cao ngất của nàng, cả người Nam Úc Tịnh bỗng nổi lên một chút run rẩy, nàng nhìn không được mà rên rỉ ra tiếng. Mà tiếng rên rĩ của Nam Úc Tịnh lại càng kích thích Nạp Lan Thần Dật, hai tay chàng càng thêm tham lam mà tự do đi xung quanh người Nam Úc Tịnh, làm cho hai người càng gần lại nhau càng thêm thân mật.

Nam Úc Tịnh chỉ cảm thấy cả người Nạp Lan Thần Dật đặc biệt nóng rực, giống như một khối sắt nung đang dán lên người nàng, giống như có ma lực mà dẫn lửa lên người nàng vậy, một cảm giác khó nóng cùng chờ đợi từ trái tim nàng mơ hồ bốc lên.

Mà dường như Nạp Lan Thần Dật cũng giống như nàng, bọn họ liền nhanh chóng lấy xuống những thứ trên người, lụa mỏng hạ xuống, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng bọn họ lần lượt di chuyển cùng một chỗ, triền miên lâu dài.

Mới biết mùi đời, lại triền miên khá lâu, Hải người vừa cảm thấy ngủ được đã vô cùng tốt rồi, nhưng mà vừa ngủ thì liền thẳng đến giữa trưa. Đợi cho hai người cố gắng tỉnh lại thì mới nhớ tới chưa từng đi thăm hỏi hoàng thượng cùng hoàng hậu đâu.

Vội vàng trang điểm một lúc, mới thông dong chậm rãi đi đến thỉnh an Nạp Lan Đức cùng hoàng hậu Hà Sinh Đình.

Nạp Lan Đức mặc áo bào vua, biểu lộ rõ sự uy nghiêm cùng cao lớn của ông. Hoàng hậu Hà Sinh Đình ngồi bên cạnh ông, mặc áo bào phượng vô cùng đoan trang, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần luôn có một cảm giác uy nghiêm hiển hiện, chỉ là sâu trong đáy mắt có một tia độc ác nham hiểm nhân nhát, nếu không nhìn kỹ thì cũng không phát hiện được.

Để hậu hai người ngồi cùng nhau, nhìn vô cùng hòa hợp, nhưng Nam Úc Tịnh lại thấy trong mắt thế nhưng có cảm giác băng mặt không bằng lòng (*).

(*) băng mặt không bằng lòng : ngoài mặt là một kiểu nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại thì cũng không có gì kỳ quái. Lấy sự thương yêu của Nạp Lan Đức với Nạp Lan Thần Dật thì có thể thấy được ông vô cùng yêu chiều mẫu phi của Nạp Lan Thần Dật, mà nghe chàng nói, mẫu phi chàng bị hạ độc chính là do Sinh Đình ra tay, tuy ngoài mặt Nạp Lan Đức ung dung thản nhiên nhưng nói vậy cũng không có khả năng là cái gì cũng không biết, bởi vậy mà trong lòng đối mặt với Sinh Đình đương nhiên sẽ cực kỳ không thoải mái.

Nhưng mà cho dù không vui thì do thế lực của họ Hà mà Nạp Lan Đức cũng sẽ không dễ dàng có thể động đến Sinh Đình, tối đa cũng chỉ có thể lạnh nhạt với bà ta mà thôi. Đây chính là sự bất đắc dĩ của bậc vua chúa.

Gần đây Nạp Lan Đức sủng ái mẹ đẻ của Tứ hoàng tử Nạp Lan Hạo Hiên La quý phi khá nhiều, rất có xu hướng sẽ sủng ái bà ta nhất hậu cung, sợ chẳng qua là do muốn lạnh nhạt hoàng hậu, cho bề cánh của thái tử áp lực đi.

Nếu nói trước kia nàng vẫn không phân biệt được rõ ràng thì hiện tại nàng xem như đã hiểu rõ rồi, trong lòng Nạp Lan Đức người có thể thừa kế ngôi vua rõ ràng chính là Nạp Lan Thần Dật. Bởi vậy ông mới ngầm đồng ý để Nạp Lan Thần Dật giấu tài, giả vờ ốm yếu không nói được nhiều mà tránh đi vòng xoáy tranh đoạt quyền lợi. Mà chính ông lại thông qua La quý phi mà phân rõ thế lực của Tứ hoàng tử mà thái tử, cũng vì muốn tạo điều kiện cho tương lai sau này của Nạp Lan Thần Dật .

Phản tâm sức này không thể không nói là không để tâm đâu.

Hà Sinh Đình nhìn Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh quỳ trên mặt đất, trên mặt không xuất hiện chút cảm xúc nào, bà ta nhú nhú mày nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, trong mắt hiện lên ghen ghét sâu sắc.

Mỗi lần nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật thì bà ta sẽ lại nhớ tới con tiện nhân Mộ Dung Nguyệt. Năm đó con tiện nhân kia vừa vào cung thì hoàng thượng ngày càng sủng ái nàng ta ngày một nhiều hơn. Về sau bà ta thiết kế để hại chết con tiện nhân kia, tuy ngoài mặt hoàng thượng không nói gì thêm nhưng mà lại đối xử với bà ta vô cùng lạnh lùng, thậm chí trong mắt còn hiện lên một tia ghét cay ghét đắng, gần đây lại càng sủng ái con tiện nhân La quý phi kia nữa !

Con tức này làm sao bà ta có thể nuốt xuống được chứ ! Thu lại hận thù trong mắt, Hạ Sinh Đình lộ ra ý cười hiền dịu, giống như vô cùng phóng khoáng nói “Sao lại tới trễ như vậy ? Chẳng nhẽ đêm qua làm việc vất vả quá mà cơ thể Thần Dật chịu không nổi sao ?”

Lời này nói ra vô cùng không tốt. Nếu là người bình thường, người ngoài chỉ cảm thấy là Sinh Đình đang trêu đùa bọn họ, tối đa chỉ có chút xấu hổ mà thôi, nhưng mà lại nói “Cơ thể yếu” với Nạp Lan Thần Dật thì cái này chính là châm chọc cùng khiêu khích.

Trong mắt Hạ Sinh Đình cùng mọi người, cơ thể Nạp Lan Thần Dật yếu, mà bà ta lại nói như vậy, rõ ràng là đang cười nhạo chàng ốm yếu, mượn điều này châm chọc.

Nạp Lan Thần Dật nghe Hạ Sinh Đình nói như vậy, chỉ coi như mình không nghe thấy mà thôi. Sắc mặt của chàng bình tĩnh, đôi mắt đen tuyền sâu thăm sòng nước, gắt gao nhìn môi. Dù sao bây giờ chàng là hoàng tử bị cấm, đương nhiên chàng cũng không cần mở miệng, huống chi chàng cũng chẳng muốn mở miệng.

Trái lại Nam Úc Tịnh nghe Sinh Đình nói như vậy thì trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, trên lại cười tươi như hoa, giống như xấu hổ nói “Đêm qua quả thật có chút mệt mỏi, do vậy dậy muộn rồi. Mong rằng nương nương thông cảm. Nghỉ đến chắc hôn lễ của nương nương lúc đó cũng sẽ như vậy thôi mà.”

Lời này của Nam Úc Tịnh nghe qua giọng điệu vô cùng chân thành, mang theo một tia thẹn thùng phù hợp, tìm không ra chỗ nào sai sót cả, nhưng mà đối với Hạ Sinh Đình mà nói thì lại giống như đâm vào tim mà vô cùng mạnh mẽ.

Nàng nói hôn lễ của nương nương lúc đó cũng sẽ như vậy. Ha ha, đúng vậy đấy, Nạp Lan Đức cũng từng trải miên cùng bà ta như vậy, nhưng mà đã qua bao lâu, ông ta không còn chạm qua bà ta nữa ? Từ sau chuyện của con tiện nhân kia, ông ta liền không còn liếc mắt nhìn bà ta một cái, mỗi tháng bắt buộc phải đi đến cung hoàng hậu, ông ta cũng chỉ im lặng ngồi cạnh bà, đến đúng chạm cũng không muốn chạm vào bà.

Bà ta thật không rõ, con tiện nhân kia có gì tốt mà đáng để ông ta phải nhớ mãi không quên như vậy ?!

Trong lòng càng nghĩ càng hận, sắc mặt của Hạ Sinh Đình không khỏi ảm đạm, Nam Úc Tịnh nhìn sắc mặt của Hạ Sinh Đình mà khóe môi gợi lên ý cười đã đạt được, giống như vô tội nói “Là Úc Tịnh nói gì sai sao ? Vì sao sắc mặt của hoàng hậu nương nương lại khó coi như vậy ?”

”Không có, chỉ là đột nhiên bản cung cảm thấy có chút không thoải mái mà thôi.” Hạ Sinh Đình bị Nam Úc Tịnh nói toạc ra, càng cảm thấy khuôn mặt mình càng không chịu nổi rồi, nhìn thoáng qua Nạp Lan Đức, thấy vẻ mặt ông ta vô vị, giống như từ đầu tới cuối không quan tâm đến đáng về không chịu nổi của bà ta, bà ta không khỏi càng thêm chua xót, lấy cơ bản thân không khỏe mà liên rỗi đi.

Hạ Sinh Đình đi rồi, Nạp Lan Đức mới thu lại ánh mắt xa xăm, trong mắt có vài phần nghiêm nghị mà đánh giá Nam Úc Tịnh. Đây là cô gái mà Nạp Lan Thần Dật kiên trì muốn kết hôn, cũng là lần đầu tiên từ khi hán lớn đến giờ mà cãi nhau với ông.

Cô gái này xem ra tâm tư vô cùng cẩn thận, thông minh tài trí, từ một chiêu làm khó Hạ Sinh Đình khi này của nàng đương nhiên cũng tiêu biểu, có thể bình thản hóa giải khó dễ của Hạ Sinh Đình, còn bản trở lại gây khó khăn cho bà ta, phần suy nghĩ này không thể nói không nhanh nhẹn.

Chỉ là Nạp Lan Thần Dật là thật lòng đối với nàng, nàng có phải đối với Nạp Lan Thần Dật một lòng thật tình hay không thôi. Dù thế nào nàng cũng là công chúa Nam Hải, trong lòng nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì thì ai cũng không rõ được. Nạp Lan Thần Dật kiên trì muốn kết hôn với nàng, ông cũng không còn cách nào, nhưng ông thực sự lo lắng đứa con người con gái trong tim ông sinh hạ lại bị người ngoài lừa mất.

Nam Úc Tịnh chú ý đến ánh mắt đánh giá của Nạp Lan Đức, nàng cũng chỉ bình tĩnh tự nhiên đối diện với Nạp Lan Đức. Đối với đánh giá của Nạp Lan Đức nàng cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy vui vẻ vì Nạp Lan Thần Dật, bởi vì chàng có một người phụ thân yêu thương mình.

”Phụ hoàng không cần đánh giá Úc Tịnh đâu. Đó là người con gái con chấp nhận. Không thể sai. Cho dù là sai lầm, con cũng không oán không hận!” Nạp Lan Thần Dật cũng chú ý được ánh mắt của Nạp Lan Đức, không khỏi hơi nghiêng người, chặn lại ánh mắt của Nạp Lan Đức, từng chữ từng chữ vô cùng kiên định.

Nam Úc Tịnh nghe được lời nói của Nạp Lan Thần Dật mà khẽ môi hơi gọi lên nụ cười yếu ớt, trong mắt hàm chứa dịu dàng. Mà Nạp Lan Đức cũng thu hồi ánh mắt mà nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật, nhìn thấy kiên định trong mắt chàng thì cũng chỉ thờ dãi một hơi, bất đắc dĩ nói “Nếu như là lựa chọn của con thì phụ hoàng cũng không cắt ngang can thiệp vào.”

”Phụ hoàng yên tâm. Úc Tịnh sẽ không trở thành trở ngại của Thần Dật, chàng muốn, Úc Tịnh sẽ đều cùng chàng đạt được.” Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Đức nói, nhìn thấy do dự trong mắt ông thì khẽ môi hiện lên ý cười, nói từng chữ một vô cùng kiên quyết, “Cho dù phải phụ người trong thiên hạ, cũng sẽ không phụ chàng!”

NLĐức nghe Nam Úc Tịnh nói mà một bên thì tán thưởng Nam Úc Tịnh huệ chất lan tâm, nhìn thấy được lo lắng của ông, một bên lại vì tình cảm Nam Úc Tịnh dành cho Nạp Lan Thần Dật mà cảm động.

Nàng nói thực sự như vậy, thông qua ánh mắt của nàng, ông có thể biết lời nói của nàng không giả. Nếu như nàng thật sự giống như lời đã nói, thì phụ người trong thiên hạ cũng không muốn phụ Nạp Lan Thần Dật thì ông cũng yên tâm để Nạp Lan Thần Dật cùng ở nàng rồi.

”Đứa bé ngoan. Từ nhỏ Nạp Lan Thần Dật cũng bị khổ không ít, con từ nhỏ đã quen biết với hắn, cũng đã biết rồi, con ngàn vạn lần cũng không thể làm hắn khổ sở đau thương nữa.” Nạp Lan Đức liếc mắt nhìn Nam Úc Tịnh, trong lời nói cũng mềm mỏng hơn, trong mắt cũng mang theo vài phần bằng lòng cùng yêu thích.

Nam Úc Tịnh thấy Nạp Lan Đức đã buông xuống cảnh giác với mình, lại nghe ông vì Nạp Lan Thần Dật mà lo lắng như vậy, không khỏi cười nói “Phụ hoàng đã nói, Úc Tịnh đương nhiên sẽ nhớ kỹ. Con sẽ không thể cho chàng khổ sở một mình.”

Nam Úc Tịnh gọi Nạp Lan Đức là phụ hoàng, nhưng lại gọi Hạ Sính Đình là hoàng hậu nương nương. Là vì trong lòng nàng, Nạp Lan Đức là cha của Nạp Lan Thần Dật, bởi vậy nàng sẽ đồng ý gọi một tiếng phụ hoàng. Nhưng Nạp Lan Thần Dật lại không muốn gọi Hạ Sính Đình là mẫu hậu, đương nhiên nàng cũng sẽ không gọi kẻ đã giết chết mẫu phi của chàng là mẫu hậu được.

”Tốt tốt tốt.” Nạp Lan Đức nghe Nam Úc Tịnh nói mà sắc mặt càng thêm hài lòng, lại nói vài câu với Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật, liền để bọn họ đi xuống.

Nạp Lan Thần Dật cùng Nam Úc Tịnh đi một đường, liền gặp phải một vị mỹ nhân mặc cung trang. Người phụ nữ kia mặc một chiếc áo dài lụa mỏng màu tím, bên ngoài khoác lên một áo khoác cùng màu, dáng vẻ xinh đẹp, xem ra tầm trên dưới ba mươi, trong lúc đi đường, ánh mắt tỏa ra bốn phía.

”La La quý phi sao?” Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật đi về phía trước, ở cạnh Nạp Lan Thần Dật ghé tai mà nhỏ giọng hỏi.

Nhìn người phụ nữ kia đầu đầy trâm cài, trang sức vô cùng đẹp đẽ quý phái, lại tự tin bình thản đi trong cung như vậy, nói vậy chắc chắn là được sủng ái. Mà hiện tại vừa nhận được hoàng ân mà có năng lực vị trí dùng cây trâm như vậy, ngoại trừ La quý phi thì không còn ai được nữa.

Nạp Lan Thần Dật gật gù đầu. Nhưng mà khoảnh khắc đó, La quý phi lại chạy tới trước mặt Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật. Nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật, đôi mắt xinh đẹp của bà ta hơi nhủ lại, bên trong mang theo một tia khinh thường cùng ghen ghét nhàn nhạt, cười duyên nói “Ồ, đây không phải là Thập nhất hoàng tử hay sao, còn đây là công chúa Úc Tịnh?”

Tuy bà ta cười nói nhưng mà giọng điệu lại hoàn toàn là một hướng khác, khi nhìn Nam Úc Tịnh cũng mang theo khinh bỉ, Nam Úc Tịnh cảm thấy Nạp Lan Thần Dật có chút tức giận mơ hồ liền cầm lấy tay chàng, khẽ môi hiện lên ý cười dịu dàng, ý bảo chàng không nên tức giận.

Tính cách Nạp Lan Thần Dật từ trước tới nay luôn chịu đựng được, cho dù đôi mắt với châm chọc cùng khiêu khích của Hạ Sính Đình, chàng cũng chưa bao giờ tức giận qua. Bên ngoài đồn đoán chuyện gì cũng chưa từng lay động được suy nghĩ của chàng, nhưng vì liên qua đến nàng mà chàng mới có thể đánh mất bình tĩnh xưa nay, mới có thể buông tha tất cả mưu kế, toàn bộ đều ưu tiên nàng trước.

Nàng vô cùng may mắn, mới có thể được chàng lo lắng yêu thương như vậy.

Từ chuyện hôm nay xem ra, đích thực là Nạp Lan Thần Dật trôi qua từng ngày không được tốt lắm. Sự yêu chiều của Nạp Lan Đức cũng không thể mang cho chàng cái gì, ngược lại còn là nguyên nhân dẫn tới tất cả hậu cùng cùng hoàng tử ghen tỵ đây. Nếu không phải Nạp Lan Thần Dật là hoàng tử ốm yếu không thể nói gì, chỉ sợ sớm đã đã loại trừ rồi.

Tuy hoàng hậu cùng La quý phi như nước với lửa, nhưng thái độ đối với Nạp Lan Thần Dật đều không tốt. Thái độ của các bà càng không tốt, càng đủ thấy được mẫu phi của Nạp Lan Thần Dật có bao nhiêu sủng ái. Nguyên nhân những người phụ nữ này ghen ghét Nạp Lan Thần Dật, sợ là vẫn vì mẫu phi Mộ Dung Nguyệt của chàng đi.

Thực ra nàng cũng biết đến mẫu phi của Nạp Lan Thần Dật. Nói ra Mộ Dung Nguyệt có thể đến được Đông Lâm, với mẫu hậu nhân tâm kia của nàng cũng không thoát được liên quan.

Lúc trước là do Trương Sở Sở buông lời gièm pha với Nam Vũ, dưới con tức giận Nam Vũ mới đưa Mộ Dung Nguyệt đến Đông Lâm. Sau cùng Nam Vũ hối hận không chịu nổi, do vậy mới lạnh nhạt Trương Sở Sở, lựa chọn sủng ái Liễu quý phi.

Nhưng mà không nghĩ tới khi Mộ Dung Nguyệt đến Đông Lâm, cũng tạo ra sóng gió như vậy. Vì do Hạ Sính Đình hại chết Mộ Dung Nguyệt mà bà ta mới thất sủng, mặc dù La quý phi bởi vậy mà được sủng ái nhưng mà trong lòng chỉ sợ cũng không cam lòng việc Nạp Lan Đức chỉ giả vờ sủng ái mình thôi, hẳn trong lòng cũng vô cùng hận Mộ Dung Nguyệt.

Điều này không khỏi làm Nam Úc Tĩnh tràn ngập tò mò với Mộ Dung Nguyệt. Làm thế nào mà một người con gái lại có thể tác động đến trái tim của vua hai nước, trực tiếp làm cho hoàng hậu hai nước đều thất sủng ?

Nhưng mà giờ phút này, thế nhưng điều Nam Úc Tĩnh phải làm trước chính là giải quyết vị La quý phi đáng ghét này trước, mỗi nàng cong lên, chậm rãi nhìn La quý phi, giống như không biết gì nói “Vị nương nương này là ai vậy ?”

”To gan. Nhìn thấy La quý phi còn không quỳ xuống !” Tỳ nữ bên cạnh La quý phi nghe thấy giọng nói không chút quan tâm của Nam Úc Tĩnh, thậm chí còn mang theo một tia kiêu ngạo mơ hồ mà không khỏi căm tức Nam Úc Tĩnh, chớ cây gần nhà gà cây gần chuồng mà quát lớn.

Nam Úc Tĩnh nghe tỳ nữ kia quát lớn thì chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn nàng ta một cái, trong mắt hiện lên sự lạnh lẽo thấy tỳ nữ kia sợ tới mức lùi lại một bước, vốn La quý phi muốn xoi mói Nam Úc Tĩnh một hồi, không ngờ thái độ nàng ta lại kiêu căng như vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, đang muốn tức giận.

Đương nhiên Nam Úc Tĩnh cũng chú ý tới sắc mặt u ám của La quý phi, trong mắt nàng mang theo một tia trêu tức, khéo môi gọi lên ý cười khinh thường, cố ý giả vờ lo lắng, không nhanh không chậm nói “Thì ra là La quý phi. Úc Tĩnh không ở trong cung lâu, đối với quy củ trong cung cũng không nhớ rõ lắm, có chỗ nào đắc tội La quý phi thì mong quý phi thông cảm.”

Tuy lời nói Nam Úc Tĩnh vô cùng khéo léo nhưng mà vẻ mặt của nàng lúc đó lại là đáng về kiêu ngạo, không có chút lo lắng nào, một đôi mắt đen mang theo trêu tức mơ hồ.

Hiện giờ La quý phi nhận được sủng ái của vua, đến Hạ Sính Đình nhìn thấy bà ta cũng không dám tự tiện đắc tội, đương nhiên tính tình của bà ta cũng lớn hơn so với trước kia, hiện giờ bị Nam Úc Tĩnh khinh thường như vậy, trong lòng đương nhiên cũng tức giận, nhưng mà Nam Úc Tĩnh lại nói vô cùng khéo léo, làm cho bà ta tìm không ra một chút sai sót nào.

Bà ta đang muốn nói chuyện, thế nhưng Nam Úc Tĩnh lại miễn cưỡng nhún vai, không để tâm nói “Làm sao sắc mặt La quý phi lại khó coi như vậy, hôm nay khi Úc Tĩnh đến hoàng hậu nương nương cũng như vậy, không nghĩ tới cũng lại làm La quý phi tức giận nha.”

Lời này của Nam Úc Tĩnh làm sắc mặt La quý phi thay đổi lớn. Dựa theo quy củ thì Nam Úc Tĩnh cùng Nạp Lan Thần Dật là đến thỉnh an hoàng thượng cùng hoàng hậu. Nếu Nam Úc Tĩnh nói nàng vừa làm hoàng hậu nương nương khó chịu, tất nhiên cũng ở trước mặt hoàng thượng, mà hiện tại nàng lại không quan tâm như vậy, xem ra không thêm để chuyện làm hoàng hậu khó chịu trong lòng, đủ để thấy hoàng thượng cũng không trách tội nàng.

Hiện giờ tuy bà ta được sủng ái, nở mày nở mặt, nhưng mà chỉ có bà ta biết, chẳng qua là do hoàng thượng chán ghét hoàng hậu thôi. Toàn bộ chuyện này đều do Mộ Dung Nguyệt mà thôi ! Khi hoàng thượng ngủ cùng bà ta nhiều lần kẻ để ý mà gọi sai tên, mỗi lần nghe được triền miên đây đưa kia đều gọi Nguyệt nhi, làm bà ta hận đến nổi điên.

Hoàng thượng chưa bao giờ gọi qua tên bà khi làm vậy !

Nghĩ đến yêu thương hoàng thượng dành cho Nạp Lan Thần Dật, khó tránh khỏi cũng sẽ thiên vị Nam Úc Tĩnh nhiều hơn, nếu như hiện tại bà ta náo loạn không vui cùng Nam Úc Tĩnh, chỉ sợ sẽ chọc giận hoàng thượng. Hoàng thượng có thể nâng đỡ bà, đương nhiên cũng có thể sủng ái phi tử khác, hiện tại bà ta còn cần dựa vào sủng ái của hoàng thượng mà mưu đoạt cho con trai của mình nhiều hơn, tuyệt đối không thể vì nhỏ mất lớn.

Nghĩ tới đây, La quý phi thu lại tức giận, dịu dàng cười nói “Làm sao có thể chứ. Bản cung cũng không phải kẻ keo kiệt như vậy.”

Nam Úc Tĩnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn La quý phi thu lại tức giận từng chút một, cuối cùng bình tĩnh cười, trong mắt không khỏi hiện lên ánh sáng. Xem ra so với Hạ Sính Đình thì cái vị La quý phi này khó đối phó hơn.

Hiện tại nàng không bắt buộc phải trở mặt với La quý phi, nghĩ tới đây, Nam Úc Tĩnh liền gọi lên ý cười nhàn nhạt, chậm rãi nói : “Nương nương không tức giận thì tốt rồi. Úc Tĩnh đã rất lâu không ở trong cung, vừa vào cung cả người liền không được tự nhiên, liền không ở cùng với nương nương được rồi. Tạm biệt.”

Nói xong, cũng không đợi La quý phi nói gì liền kéo tay Nạp Lan Thần Dật nhanh chóng rời khỏi. La quý phi nhìn bóng lưng của Nam Úc Tĩnh, tay nắm chặt, vẻ mặt nhăn nhó mà nhỏ giọng mắng “Buồn cười ! Một công chúa sắp mất nước mà cũng dám kiêu căng như vậy !”

”Nương nương bớt giận.” Tỳ nữ bên cạnh thấy vẻ mặt của La quý phi thì liền nhanh chóng an ủi.

La quý phi thu lại vẻ mặt giận dữ, lại lần nữa gọi lên ý cười, ghen ghét trong mắt cũng dần dần biến mất, lại đặt tay lên tay tỳ nữ của mình, đoan trang nói “Đi. Đi tìm hoàng thượng thôi.”

Nam Úc Tĩnh cùng Nạp Lan Thần Dật cũng nhanh chóng xuất cung, ngồi trong kiệu mà Nam Úc Tĩnh không khỏi vươn tay vén rèm lên, nhìn về phía sau. Bây giờ là cuối hè đầu thu, dường như mọi thứ đều nhiễm phải sắc thu vậy, hoàng cung được ánh mặt trời chiếu xuống tán ra ánh sáng bóng loáng, nhưng theo Nam Úc Tĩnh lại có một chút gì đó vắng lặng.

”Lập tức muốn khai chiến sao.” Nam Úc Tĩnh buông xuống hàng lông mi dài, trong đầu bỗng dưng nhớ tới lời mà Doãn Lưu Quang đã nói với mình, hẳn nói “Thật sự phải như vậy sao ? Ta biết hoàng thất Nam Hải thực sự đã phụ nàng rất nhiều rồi, nhưng còn con dân Nam Hải thì sao ? Bọn họ vô tội ! Nếu nàng hủy diệt Nam Hải, nàng muốn bọn họ làm vì cái gì ?”

Chiến tranh nổ ra, chính là xác chất thành đồng. Nàng muốn, thật sự là kết quả như vậy sao ?

”Ừ.” Trầm mặc rất lâu, mới truyền đến giọng nói trầm thấp của Nạp Lan Thần Dật.

Nam Ưc Tịnh nâng mắt, liền thấy được con người đen tuyền của Nạp Lan Thần Dật tràn ngập nồng đậm thương tiếc cùng cung chiều, chàng giơ tay vuốt ve má Nam Ưc Tịnh, cười nói “Nếu Ưc Tịnh không muốn, lúc nào cũng có thể ngừng lại.”

Nam Ưc Tịnh nghe vậy thì trong lòng xúc động. Chàng vì nàng suy nghĩ như vậy, cho dù có thể hủy đi ước mộng thống nhất thiên hạ của mình, chàng cũng không nỡ để nàng chịu chút oan ức.

Nàng hận Nam Hải, nhưng lúc này lại không đành lòng. Dù sao dân chúng cũng vô tội, nàng thực sự muốn lựa chọn cách dứt khoát như vậy để trả thù hoàng thất Nam Hải hay sao ? Hủy đi tất cả kế hoạch mà bọn họ đã dụng tâm tính toán, nàng có thể sẽ vui vẻ không ?

Nếu Đông Lâm thực sự khiêu chiến với Nam Hải, Doãn Lưu Quang phải xử lý như thế nào. Hắn là người như vậy, nhất định sẽ thề sống chết cùng sự tồn vong của Nam Hải rồi. Mà nàng đã áy náy với hắn rất nhiều rồi, chẳng lẽ còn thật sự muốn tự tay hủy diệt tất cả sự cố gắng bảo vệ của hắn sao ?

Nếu thật sự chiến tranh bắt đầu, tướng quân bên Nam Hải sẽ là ai chứ. Thực ra Nam Ưc Tịnh đã rất rõ ràng rồi, người đó rất có khả năng là Tổng Tử Văn. Đại tỷ rất không dễ dàng mới đạt được hạnh phúc, nếu như Tổng Tử Văn xảy ra chút ngoài ý muốn trên chiến trường thì nàng phải ăn nói với Đại tỷ như thế nào đây ?

Trong lòng mơ hồ hiện lên cảm xúc phiền muộn. Nếu như thật sự tấn công Nam Hải, không chỉ là vì muốn trả thù hoàng thất Nam Hải, còn là vì muốn giúp Nạp Lan Thần Dật thống nhất thiên hạ. Nàng có thể để dân chúng hận bản thân, nhưng cũng không muốn Nạp Lan Thần Dật vì nàng mà buông tha việc mà chàng làm từ trước tới nay.

Nói chung vẫn là một tướng công thành vạn cốt khô.

Sâu xa thờ dài một hơi, Nam Ưc Tịnh dường như vô cùng mệt mỏi, nàng tựa vào đệm êm, miễn cưỡng nhắm hai mắt lại, nói với Nạp Lan Thần Dật “Không phải không bằng lòng, chỉ là có chút cảm thán thôi. Ta mệt rồi, muốn ngủ một chút.”

Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Ưc Tịnh nhắm chặt hai mắt lại, lòng mi dài còn hơi run rẩy, rõ ràng không phải nàng mệt mỏi, mà là không dám đối mặt với chàng.

Bởi vì nàng sợ chàng nhìn thấy được không đành lòng cùng mâu thuẫn trong lòng mình, sợ chàng nhìn thấy thực ra nàng cũng không muốn cách đó để hủy diệt Nam Hải, nàng sợ không đành lòng của nàng sẽ là trở ngại cho nghiệp của chàng.

Ưc Tịnh của chàng, thực ra vẫn là cô gái tốt bụng chịu đựng. Nhưng chịu đựng cùng quật cường này sâu sắc tác động đến chàng, làm chàng nhận không được mà thương tiếc nàng.

Ngón tay hơi lạnh nắm chặt tay Nam Ưc Tịnh, Nạp Lan Thần Dật cũng lặng lẽ tựa lên giường êm, từ từ nhắm hai mắt lại.

Ngón tay hai người đan vào nhau, lúc này trong không khí không có một chút âm thanh nào, chỉ còn tiếng hít thở đều đều của bọn họ, có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Nam Ưc Tịnh nằm đó một lúc, vậy mà thật sự chìm đắm ngủ. Ở trong mơ, giống như nàng thấy được cảnh tượng thiên binh vạn mã đang chém giết nhau. Ngựa hí tiếng tù, tiếng kêu của các binh sĩ, tiếng kêu rên của dân chúng, giống như hòa vào nhau mà mở ra một tấm lưới, vây quanh người nàng, dù trốn thế nào cũng không thoát được.

Lọt vào trong tầm mắt nàng đều là màu đỏ máu ghê người, nàng nhìn thấy binh lính Đông Lâm cùng Nam Hải đánh nhau, xác người chất thành đống khắp nơi, cả một tòa thành không còn một chút sức sống, toàn bộ mọi thứ như tràn ngập trong máu, cả Nam Hải đáng sợ giống như địa ngục trần gian.

Dân chúng cả người đầy màu bất lý tay nàng, không ngừng chất vấn “Nam Ưc Tịnh, vì cái gì cô đối xử với chúng tôi như vậy ! Cô con yêu nữ này, cô hủy đi Nam Hải, hủy đi gia đình của chúng tôi !”

“Không, không phải !” Nam Ưc Tịnh hoảng loạn đẩy những cánh tay tràn đầy máu kia, trong mắt mang theo bi thương nồng đậm. Nàng không nghĩ đến sẽ lại như vậy, nàng không muốn như vậy.

Giữa lúc đang hoảng hốt thì nàng thấy Nam Hương Vận mặc áo lụa trắng, tay đang ôm thi thể của Tổng Tử Văn, bi thương nhìn nàng “Ưc Tịnh, tại sao muội lại nhẫn tâm đối với tỷ như vậy ! Lại nhẫn tâm như vậy !”

Nói xong, Nam Ưc Tịnh liền thấy Nam Hương Vận dứt khoát đâm kiếm vào trái tim mình, đôi mắt nàng liền mở to, vô cùng hoảng sợ hô “Đại tỷ, không phải ! Không phải ! Đại tỷ !”

“Ưc Tịnh ! Ưc Tịnh !” Âm thanh ấm áp của Nạp Lan Thần Dật vang bên tai nàng, NUT từ từ mờ mắt, mới phát hiện toàn bộ chuyện khi nãy chỉ là một giấc mơ mà thôi. Vươn tay sờ, trên trán nàng đã rịn ra một tầng mồ hôi rồi.

Thật lâu sau Nam Ưc Tịnh mới từ từ khôi phục bình tĩnh, ngược mắt nhìn đôi mắt dịu dàng của Nạp Lan Thần Dật, nàng nhẹ thở phào một hơi, thì ra chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi

“Gặp ác mộng sao ?” Nạp Lan Thần Dật nắm tay Nam Ưc Tịnh, ân ân hỏi han.

Nam Ưc Tịnh gật gật đầu, nhưng không muốn Nạp Lan Thần Dật nhắc đến cảnh tượng nàng mơ thấy, nếu Nạp Lan Thần Dật biết nàng mơ thấy gì, nhất định sẽ đoán được suy nghĩ của nàng, nàng đã nói, nàng không muốn trở thành gánh nặng của chàng.

Nhưng mà Nạp Lan Thần Dật vô cùng thông minh, cho là Nam Ưc Tịnh cái gì cũng không nói, chàng cũng có thể đoán được một chút khi nàng đang nói mơ. Sợ là trong lòng Ưc Tịnh vẫn không đành lòng gì.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Súng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Khói Lửa, Chiến Tranh Nổi Lên!

Cuối cùng, Đông Lâm vẫn xuất quân xâm lược.

Tướng quân mang binh xuất chinh của Nam Hải chính là Tống Tử Văn.

Chiến sự nhanh chóng được triển khai, giống như bầu trời mùa hè cuộn cuộn tiếng sấm, không có dấu hiệu nào, lại rất mạnh mẽ.

Quân đội của Nam Hải căn bản không cách nào ngăn cản thế công như vũ bão của quân đội Đông Lâm, dưới sự nỗ lực của Tống Tử Văn, chiến sự kéo dài nửa tháng, cuối cùng thành trì ở biên giới Nam Hải đã sụp đổ.

Chiến tranh khiến dân chúng ở biên giới Nam Hải không nơi nương tựa, dân chúng ở đế đô cũng lo sợ trước chiến tranh, cả Nam Hải lọt vào một mảnh khủng hoảng cực độ. Cho nên vị công chúa hòa thân Nam Ưc Tịnh càng bị dân chúng bới móc phê phán.

Trong lúc mọi người chểnh mảng, hành động của Nam Ưc Tịnh càng làm cho mọi người kinh ngạc. Nàng thế nhưng lựa chọn ở nơi đầu gió đình sóng——trở về Nam Hải thăm người thân.

Xe ngựa của Nam Ưc Tịnh che một tầng màn tơ nhàn nhạt, sườn xe cao quý, trong khi khắp nơi đều là dân chết đói ở biên cương, sự xuất hiện của chiếc xe cực kì đột ngột.

Nam Ưc Tịnh xuyên qua màn tơ của xe ngựa thấy rõ tình hình bên ngoài. Bách tính dựa vào nhau, áo quần rách nát không chịu nổi, trên người còn dính vết máu, cũng không rõ họ có phải là binh lính không, một đám người tụ tập một chỗ, hoặc ngồi hoặc nằm, sắc mặt đều tái nhợt, thậm chí không nhìn ai còn sống ai đã chết.

Nàng đã từng tưởng tượng qua chiến tranh thảm thiết thế nào, cũng không chỉ một lần nằm mơ thấy tình cảnh như thế. Nhưng đó chỉ là tưởng tượng, hiện thực càng rung động lòng người hơn.

Ngón tay như bạch ngọc nắm thật chặt, móng tay thật dài khăm thật sâu vào lòng bàn tay, Nam Ưc Tịnh nhú thật chặt chân mày, như có như không vẻ u sầu.

Nạp Lan Thần Dật ngồi bên cạnh Nam Ưc Tịnh, gò má của hắn hoàn mỹ mà mỹ lệ, con ngươi đen như mực xuyên qua màn tơ nhìn cảnh tượng bên ngoài xe ngựa, vẻ mặt bình thản, hình như mọi thứ trước mắt không làm lòng hắn gợn sóng chút nào, hắn vĩnh viễn thanh nhã mà cao quý.

Nhưng khi hắn chuyển mắt thấy trên mặt Nam Ưc Tịnh mơ hồ khổ sở, chân mày của hắn không khỏi nhíu lại, trong mắt chứa mấy phần buồn rầu, vốn định mở miệng an ủi Nam Ưc Tịnh đôi câu, cuối cùng không cách nào mở miệng được.

Lần này Nam Ưc Tịnh trở về Nam Hải thăm người thân, hắn vốn không đồng ý. Dù sao hiện tại Nam Hải và Đông Lâm đang giao chiến, Nam Ưc Tịnh trở về Nam Hải thăm người thân sẽ không an toàn. Không chỉ là Hoàng thất Nam Hải, ngay cả dân chúng của Nam Hải, sợ là đang hận thấu xương Nam Ưc Tịnh.

Nhưng hắn biết, nàng muốn tự mình đi giải quyết vài chuyện. Chỉ cần là chuyện nàng quyết định, hắn sẽ không ngăn cản, việc duy nhất hắn có thể làm, chính là ở bên người nàng tiếp cho nàng sức mạnh, bảo vệ nàng.

Xe ngựa chạy một đường, dân chúng không biết thân phận của người trong xe ngựa, nhưng mà ở lúc này, thấy một chiếc xe ngựa đắt tiền như vậy, không thể nghi ngờ là như nhìn thấy được cứu tinh. Dân chúng còn có hơi sức như ong vỡ tổ lao qua, ngăn trước mặt xe ngựa gào khóc, “Vị quý nhân này. Van cầu người cho chúng ta ăn chút gì!”

Nam Ưc Tịnh nhìn dân chúng vây đầy trước mặt xe ngựa, nhìn đáng vẻ tiêu tụy quần áo lam lũ của bọn họ, nghĩ đến bọn họ đã đói bụng lâu rồi, khuôn mặt có chút xúc động.

Trầm mặc một hồi lâu, Nam Ưc Tịnh nhàn nhạt nói với phu xe, “Tiếp tục đánh xe đi, nếu có người ngăn cản, dùng roi ngựa đuổi đi!”

Giọng nói của nàng uyển chuyển mà lạnh lạnh, mang theo uy thế nhàn nhạt, mặc dù không cao, nhưng lại khiến dân chúng vây ở trước xe nghe rõ, bọn họ vừa nghe Nam Ưc Tịnh lãnh khốc như vậy, trên mặt lộ ra một chút sợ, nhưng chờ đợi trong mắt cũng không tiêu tán.

Bích Hải đang đánh xe, nàng luôn tuân lệnh của Nam Ưc Tịnh, cộng thêm nàng là người trong Ma Cung, đương nhiên không phải người mềm lòng, roi ngựa trong tay giờ cao lên, như muốn quát xuống, bách tính nhìn thấy một màn này, rồi rút lui ra.

Bởi vì do chiến sự, bọn họ đã đói bụng lâu rồi, quả thật rất muốn ăn cái gì. Thế nhưng khi roi roi xuống, sợ là sẽ lấy đi nửa cái mạng của bọn họ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng rồi rút lui ra, xe ngựa tiếp tục lên đường.

Nạp Lan Thần Dật nhíu mày nhìn Nam Ưc Tịnh một cái, ôn nhu hỏi, “Ta cho là Ưc Tịnh sẽ cho bọn họ cái ăn đấy.”

Dù sao trong mắt nàng vẫn có chút xúc động.

Nam Ưc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, khóe môi nở nụ cười bất đắc dĩ, nói, “Cho bọn họ cái ăn thì được gì? Cho được một ngày, có thể cho được một đời sao? Huống chi trước mặt có rất nhiều dân chúng, chúng ta cũng không có nhiều thức ăn như vậy. Nếu hiện tại cho, dân chúng trước mặt sẽ đổ tới đây, đến lúc đó sợ là không đi được.”

Nạp Lan Thần Dật nghe Nam Ưc Tịnh nói, khóe môi nàng lên một nụ cười như có như không, vẻ mặt lạnh nhạt ôn nhu, gật đầu nói, “Ưc Tịnh nói rất đúng. Thay vì

làm những chuyện vô nghĩa này, không bằng làm chút chuyện nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã).”

Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Thần Dật nói, không khỏi nhủ mày nhìn hấn, lại thấy vẻ mặt của hấn bình thản, chỉ là đôi mắt kia sáng quắc.

Ý tứ của hấn nàng hiểu. Thay vì làm việc thiện vô ý nghĩa như vậy, không bằng sớm ngày nhất thống thiên hạ. Chỉ khi nhất thống thiên hạ, mới có thể chân chính không có chiến sự, lấy giết chóc ngăn giết chóc có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng đây chính là biện pháp nhất lao vĩnh dật.

Hấn không chỉ có mưu lược hơn người, tâm lòng càng không thể so sánh.

Người trong thiên hạ chưa chắc coi trọng tánh mạng con người khác. Bởi vì bọn họ biết rõ, nếu muốn hòa bình, nhất định phải có hy sinh. Muốn bảo vệ nhiều người hơn, nhất định phải có một số ít người hy sinh, đây là chuyện không thể tránh.

Nếu nói lòng dạ đàn bà luôn mềm yếu, đây là chuyện bình thường. Nhưng đây là hấn “Mạch thượng nhân Như Ngọc, công tử thế vô song.”

Xe ngựa tiếp tục di chuyển, Nam Úc Tịnh miễn cưỡng tựa vào trên vách xe ngựa, như đang nhắm mắt dưỡng thần, chỉ là lông mày xinh đẹp của nàng khẽ nhíu lại, mơ hồ u sầu.

Đội lính đi chào đón Nam Úc Tịnh trở về Nam Hải thăm người thân còn chưa đến, Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đã sớm đến để đô Nam Hải. Nam Úc Tịnh vừa đến để đô, liền vào cung gặp Nam Hương Vận.

“Úc Tịnh?!” Nam Hương Vận nhìn muội muội đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt trong mắt cực kỳ phức tạp, môi nàng nở nụ cười khổ, nói với Nam Úc Tịnh, “Muội trở về làm cái gì? Muội biết rõ hiện tại cả Nam Hải đều hận muội thấu xương.”

Nam Úc Tịnh nhìn Nam Hương Vận cười khổ, cũng cười theo. Sao nàng không biết? Nàng ở đại điện Đông Lâm nói một câu mặc kệ sinh tử của Nam Hải đã sớm bị người có lòng truyền khắp cả Nam Hải, đại khái chính là vì muốn nàng hoàn toàn đoạn tuyệt với Nam Hải thôi.

Chỉ là nàng không sợ, bởi vì nàng đã không còn quan hệ với Nam Hải từ lâu. Nàng đã thừa nhận tất cả, nhất định phải khiến Hoàng thất Nam Hải nợ máu trả bằng máu!

“Cuối cùng Nam Hải sẽ bị diệt vong thôi. Đại tỷ còn ở lại chỗ này làm gì? Đi với muội đi.” Khuôn mặt của Nam Úc Tịnh lạnh nhạt, hình như nàng đang tự thuật lại thôi, vẻ mặt hồ hững, nàng nhìn Nam Hương Vận, chậm rãi nói ra từng chữ.

Nam Hương Vận nghe Nam Úc Tịnh nói như thế, lại thấy vẻ mặt hồ hững của Nam Úc Tịnh, nàng lùi lại một bước, trong mắt của nàng lướt qua kinh ngạc, đau lòng cùng quyết tuyệt, cuối cùng bình tĩnh nhìn Nam Úc Tịnh, cười càng khổ sở, “Thì ra là như vậy! Tỷ vẫn cho rằng muội là thân bất do kỷ, thật ra thì, Đông Lâm xuất chiến Nam Hải, sợ là rất hợp ý muội đi?”

“Đông Lâm xuất chiến Nam Hải là chuyện sớm hay muộn. Chỉ là đại tỷ nói như vậy cũng không sai, bởi vì coi như không có Đông Lâm, không có Thần Dật, muội cũng sẽ tự mình phá hủy Nam Hải!” Nam Úc Tịnh cố ý chuyển tầm mắt, không nhìn tới kinh ngạc và đau lòng trong mắt Nam Hương Vận, sắc mặt của nàng lạnh nhạt, con mắt sắc bén thâm trầm, không chút tình cảm.

Nam Hương Vận thấy Nam Úc Tịnh có thái độ quyết tuyệt như vậy, vẻ mặt càng thêm phức tạp, nàng nhìn Nam Úc Tịnh nói, “Nam Hải có lỗi với muội. Đại tỷ biết muội hận Nam Hải, nhưng đó là do Hoàng thất Nam Hải, dân chúng Nam Hải vô tội mà?! Tỷ biết trong lòng muội còn nhớ người đại tỷ là tỷ đây, nếu không sẽ không ngại ngần dậm xa xôi tới đây khuyên ta rời khỏi, đáng tiếc, đại tỷ không thể nghe theo muội.”

Nam Úc Tịnh nghe Nam Hương Vận nói vậy, nụ cười ở khóe môi vẫn không thay đổi, tay khép bên trong tay áo nắm lại thật chặt. Nam Hương Vận nói không sai, nàng không ngại ngần dậm xa xôi tới Nam Hải, chính là vì muốn dẫn Nam Hương Vận đi, bởi vì nàng thật sự không muốn nhìn thấy một ngày kia khi Nam Hải sụp đổ, đại tỷ của nàng sẽ chết theo Hoàng thất Nam Hải.

Nhưng nàng cũng sớm đoán kết quả như vậy. Giống như Nam Hương Vận hiểu rõ nàng, nàng cũng hiểu rõ tỷ ấy, nhìn bề ngoài Nam Hương Vận dịu dàng hiền thực, thật ra thì trong xương cốt lại rất quật cường, nếu chuyện tỷ ấy không muốn làm, coi như nàng khuyên thế nào, cũng vô ích.

“Đại tỷ thật không đi sao?!” Nam Úc Tịnh từ từ giương mắt, con ngươi đen nhánh không gợn sóng, thật ra thì chỗ sâu trong mắt nàng, có rất nhiều tình cảm bị đè lại.

Nam Hương Vận vẫn lắc đầu một cái, trong mắt là quyết tuyệt cùng kiên định, nàng cười nói, “Từ Văn ở tiền tuyến trấn thủ biên giới. Hấn từng nói qua, coi như phải đổ giọt máu cuối cùng, hấn cũng muốn thủ hộ Nam Hải, mà tỷ đương nhiên phải cùng tiến lùi với hấn.”

Về mặt quyết tuyệt của Nam Hương Vận rơi vào trong mắt của Nam Úc Tịnh, đúng như cùng khối sắt nung ra, làm lòng của nàng nóng rực đau đớn. Nàng từng nghĩ tới, coi như phải tiêu diệt Nam Hải, nàng vẫn muốn bảo vệ những người nàng không muốn tổn thương họ. Nhưng khi chiến tranh nổi lên thực sự, nàng mới phát hiện, chuyện này hoàn toàn không thể.

Coi như nàng không muốn tổn thương bọn họ, bọn họ cũng sẽ quyết tuyệt lựa chọn phương thức cùng tiến cùng lùi với Nam Hải. Nàng chưa bao giờ quên được hình ảnh Trương Sở Sở và Nam Vũ, Nam Tú Cẩm, Lam Cần Du tổn thương nàng, đồng thời nàng cũng chưa từng quên Nam Hương Vận, Doãn Lư Quang, Nam Khởi đã quan tâm nàng.

Nam Hương Vận cực kỳ kiên quyết, Nam Úc Tịnh cũng không dừng lâu, trực tiếp rời khỏi cung điện.

Một ngày sau, đội danh dự của Đông Lâm đã tới. Nam Úc Tịnh theo đội danh dự, ngồi trên kiệu liễn thật cao, lấy tư thái ngạo nghễ lỏng lẻo hùng dũng vào để đô Nam Hải.

Khi nàng biết mình chỉ là một con cờ bị lợi dụng, khi nàng bị Trương Sở Sở chúc rượu độc kết thúc sinh mệnh, khi nàng bị Lam Cần Du ruồng bỏ, khi nàng ở Ma Cung bốn năm kéo dài hơi tàn, nàng đã thế, sẽ có một ngày, nàng nhất định sẽ ngênh ngang trở về Nam Hải, nhìn người đã từng tổn thương qua đau đớn không

muốn sống trong tay nàng!

Con người đen tuyền chứa ngọn lửa bùng bùng cừ hận, sáng rực. Tay áo lửa đỏ càng tôn lên làn da trắng như tuyết của nàng, lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Dân chúng tụ lại dọc đường, nhìn nữ tử xinh đẹp ngồi trên kiệu liễn cao ngất. Nàng xinh đẹp kinh tâm động phách, khóe môi nở nụ cười trào phúng khuynh thành. Bọn họ đã từng gửi hy vọng vào nàng, hi vọng nàng đến Đông Lâm có thể đổi lấy bình an cho Nam Hải, lại không ngờ rằng nàng căn bản chưa bao giờ muốn duy trì Nam Hải, vậy mà hôm nay, nàng lại dám... rêu rao trở về như vậy?

Không biết là người nào trong đám người lăm bằm một câu yêu nữ, dân chúng liền theo đó sôi trào, bọn họ từng cái một căm hận nhìn chằm chằm Nam Úc Tĩnh, như muốn xuyên thấu qua bức rèm che xem bộ dạng ác độc của nàng, trong miệng hùng hồn mắng:

Có một nho sinh to gan ngạnh trước kiệu liễn của Nam Úc Tĩnh, hắng giọng trách cứ, “Yêu nữ kia trở về Nam Hải làm cái gì? Không phải người rất sợ chết sao, người đã nói Nam Hải không có quan hệ với người, vậy thì cần gì phải giả mù sa mưa trở về đây?!”

Lập tức có thị vệ tiến lên bắt nho sinh đi, thế nhưng lời nói của nho sinh đã đưa tới sự đồng minh của dân chúng, mà chính hắn thì vừa giãy giụa vừa la mắng.

Nam Úc Tĩnh thấy thế, khóe môi nở nụ cười giễu cợt, trong con người yêu mị thoáng qua một tia mỉa mai, miễn cưỡng mở miệng nói, “Chờ một chút. Dẫn hắn tới đây!”

Mặc dù thị vệ kinh ngạc với quyết định của Nam Úc Tĩnh, nhưng thấy Nạp Lan Thần Dật bình thản, như đồng ý với Nam Úc Tĩnh, liền dẫn nho sinh này ra trước mặt Nam Úc Tĩnh. Nam Úc Tĩnh vươn tay ngọc vén bức rèm che lên, cười như không cười nhìn nho sinh.

Trong nháy mắt khi Nam Úc Tĩnh vén bức rèm che lên, lập tức truyền đến từng trận hít thở. Vốn là cách bức rèm che đã có thể cảm thấy Nam Úc Tĩnh mỹ lệ không gì sánh được, hôm nay khi vén bức rèm che lên, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ của Nam Úc Tĩnh, khiến cho người ta cảm thấy giống như ánh mặt trời cũng không rực rỡ bằng nàng.

Mà nho sinh kia cũng hít vào một hơi, cũng không phải là bởi vì dung nhan của Nam Úc Tĩnh, mà bởi vì con người đen như mực như biển của nàng, nàng cứ như vậy cười như không cười nhìn hắn, lại khiến hắn không biết sao cảm thấy hoảng hốt luống cuống.

“Người nói Bồn cung rất sợ chết sao?” Nam Úc Tĩnh hứng thú nhìn nho sinh này, nhàn nhạt quét một vòng dân chúng chung quanh, thấy bọn họ ngoài kinh ngạc thì chỉ có xem thường, Nam Úc Tĩnh lại như lơ đãng không nhìn thấy, cười nhìn nho sinh này.

Nho sinh hơi sững sờ, lễ thắng khí hùng lên tiếng, “Dĩ nhiên! Người vốn là công chúa hòa thân của Nam Hải, phải suy tính cho Nam Hải. Nhưng người lại đứng trước mặt Đông Lâm Hoàng để phui sạch quan hệ với Nam Hải, không phải rất sợ chết, vậy là cái gì?!”

“Ha ha.” Nam Úc Tĩnh nghe vậy, cười khe khẽ, tiếng cười của nàng dễ nghe vô cùng, giống như tinh linh trong núi, rồi lại như có như không châm chọc, nàng xem thường nhìn nho sinh, cất giọng nói, “Là ai quy định một nữ tử yếu đuối gánh vác an nguy của Nam Hải? Nam Hải gặp nạn, các người không biết nghĩ cách làm sao chiến thắng Đông Lâm, lại muốn dùng hạnh phúc cả đời của một nữ tử đổi lấy bình yên sao?”

Nho sinh nghe Nam Úc Tĩnh nói, mặt sung huyết đỏ bừng, không biết phản bác Nam Úc Tĩnh thế nào. Bách tính đang rối rít cũng an tĩnh lại, nhìn nữ tử xinh đẹp đang ngồi trên cao kia, cho dù nàng xinh đẹp lười biếng, nhưng nàng cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối.

Cho tới nay bọn họ đều cảm thấy công chúa hòa thân nên hy sinh vì Nam Hải, nhưng bọn họ lại chưa bao giờ nghĩ tới, vì sao nàng nên hy sinh vì Nam Hải. Không ít thanh niên nhiệt huyết toát ra vẻ áy náy, bọn họ không có năng lực bảo vệ Nam Hải, lại dám đi trách cứ một nữ tử sao?

Nam Úc Tĩnh nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của mọi người, lười biếng dựa vào ghế dựa, môi nàng câu lên nụ cười, nói từng chữ, “Bồn cung gả cho Thần Dật, là vì Bồn cung thích hắn. Bồn cung không cho là chiến tranh và hôn sự hai nước là một. Nếu các người hi vọng Bồn cung tới cứu Nam Hải, sợ là phải thất vọng rồi.”

Nho sinh bị Nam Úc Tĩnh nói á khẩu không trả lời được, hồi lâu mới xuất ra một câu, “Đã như vậy, vậy người trở về Nam Hải làm cái gì?”

“Trở lại Nam Hải làm cái gì sao?” Nam Úc Tĩnh giống như đang suy tư, khẽ nghiêng đầu, động tác của nàng thật ngây thơ hồn nhiên, nhưng trong con người của nàng lại chứa ngọn lửa cừ hận đang bùng cháy, mang theo hận ý thấu xương, nói từng chữ, “Dĩ nhiên là trở về nhìn bộ dáng Hoàng thất Nam Hải tay chân luống cuống chật vật rồi!”

Một câu này vang lên, đưa tới một hồi sóng to gió lớn.

Mọi người vốn áy náy với Nam Úc Tĩnh trên mặt chợt lộ ra vẻ giận dữ. Coi như nàng không muốn hy sinh cả đời hạnh phúc của mình vì Nam Hải, nhưng dù sao nàng cũng là công chúa của Nam Hải, tại sao có thể nói lời như vậy?

Nam Úc Tĩnh căn bản không nghe được tiếng chửi rủa xung quanh, khóe môi nàng vẫn câu nụ cười xinh đẹp lười biếng như cũ. Nàng không cần thiết phải đi giải thích với người khác. Nàng chỉ biết nàng chưa từng thiếu Nam Hải, là Nam Hải thiếu nàng!

Con mắt sắc bén dần dần sâu hơn, khóe môi xinh đẹp nở nụ cười rực rỡ, nàng ngược mắt nhìn nam tử mặc áo tím cỡi ngựa đến, mới mấy tháng không gặp, Lam Căn Du đã gầy đi rất nhiều, chỉ là trên khuôn mặt vẫn mang theo dịu dàng đối trá.

“Căn Du đặc biệt tới nghênh đón Úc Tĩnh công chúa và Thập Nhất hoàng tử.” Lam Căn Du thúc ngựa dừng ở trước mặt Nam Úc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật, Nạp Lan Thần Dật bởi vì “Thần thể yếu đuối” nên cũng ngồi trên kiệu liễn, kiệu liễn của hắn vừa vận ở bên cạnh Nam Úc Tĩnh.

Hắn nhìn thấy Lam Căn Du, vẻ mặt không chút gọn sóng, trên mặt nhợt nhạt không lộ vẻ gì, nhẹ nhàng gật đầu với Lam Căn Du. Mà Nam Úc Tĩnh thì nở nụ cười châm chọc, từ tốn nói, “Hữu Tướng tự mình đến đón, thật vinh hạnh cho Úc Tĩnh!”

Lam Căn Du nghe Nam Úc Tĩnh nói, khẽ nhú mày. Châm chọc trong lời nói của nàng rất rõ ràng, chán ghét cùng căm hận trong mắt nàng hiện rõ trước mắt hắn.

Nàng thật sự rất hận hấn sao? Nếu ban đầu hấn không vì vinh hoa phú quý mà giả vờ đối tốt với Nam Tú Cầm, có phải nàng sẽ không rời khỏi hấn, sẽ không thay đổi thành bộ dáng hôm nay?

Chỉ là mọi thứ đã không trở lại được. Nàng đã sớm không phải là nàng năm đó, mà hấn lại vì tính mạng bản thân cùng quyền thế danh lợi của mình, lại một lần nữa đổi đầu với nàng, lựa chọn buông nàng ra.”Hoàng thượng đã ở cửa cung tự mình nghênh đón. Ước Tĩnh công chúa, Thập Nhất hoàng tử xin mời.” Lam Cận Du thu hồi vẻ mặt hơi hoảng hốt của mình, làm bộ như không nghe thấy châm chọc trong lời nói của Nam Ước Tĩnh, ôn hòa lễ độ xoay người sang chỗ khác, dẫn đường cho Nam Ước Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật.

Dân chúng rối rít vây xung quanh bàn luận xôn xao, “Ài, ta nghe kể lúc trước Ước Tĩnh công chúa là gả cho Hữu Tướng, nhưng sao ta thấy hai người không giống như là tình nhân, mà giống kẻ thù vậy?”

”Người không biết đâu, ta nghe kể lúc đó trong ngày thành thân Ước Tĩnh công chúa đột nhiên chết bất đắc kỳ tử là có ẩn tình khác, hình như là Hữu Tướng chối bỏ nàng, mà cái chết đột ngột của nàng có liên quan đến hoàng hậu nương nương!”

”À?! Nếu như vậy, cũng không thể trách Ước Tĩnh công chúa được, chỉ là đáng thương cho chúng ta thôi, nếu Nam Hải sụp đổ, chúng ta biết sống thế nào!”

Dân chúng bàn luận xôn xao một điểm cũng không truyền vào bên tai Nam Ước Tĩnh, con mắt bén nhọn của nàng từ từ trở nên mềm mại, nàng ngoái đầu lại liếc mắt nhìn dân chúng đứng ở bên đường, trong mắt của bọn họ đều mang theo sợ hãi thật sâu, có ánh mắt đề phòng nàng, có đồng tình, có oán hận, cũng có van xin.

Ngón tay khép lại bên trong tay áo siết chặt thêm mấy phần, nụ cười trên mặt Nam Ước Tĩnh càng xinh đẹp lười biếng.

Đội danh dự một đường đến cửa cung. Quả nhiên ở phía xa xa liền nhìn thấy một nhóm người quần áo đất tiền đứng đó. Nam Vũ mặc một bộ minh * long bào đứng đầu, Nam Dân Nam Khởi Nam Hương Vận Nam Tú Cầm cùng cả đám hoàng tử và công chúa đứng ở phía sau hấn, mà bên người hấn là mấy phi tần trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp xa lạ.

Hoàng hậu và Liễu quý phi bị đẩy vào lãnh cung, hậu cung lập tức mất đi người tâm phúc, những vị quý phi bị đè nén thật lâu đương nhiên sẽ dùng hết thủ đoạn tới quấy rối Nam Vũ, mỹ nhân áo trắng quần áo cao quý đứng bên người Nam Vũ có khuôn mặt diễm lệ, nàng tròn mắt nhìn mỹ nhân hoàng y bên phải một cái, có ý nhích tới gần Nam Vũ mấy phần, khuôn mặt giống như một con Khổng Tước kiêu ngạo.

Nam Ước Tĩnh thấy thế, khinh thường cười cười. Nam Hải sắp sụp đổ rồi, những nữ nhân này còn đi tranh giành hoàng thượng, thật là vô tri vô giác.

”Ước Tĩnh, người trở về rồi?” Nam Vũ bước nhanh nghênh đón, vẻ mặt hiền từ, giống như một phụ thân chờ đợi nữ nhi trở về.

Hôm nay đại quân của Đông Lâm đã áp sát biên giới, quân đội Nam Hải căn bản không phải là đối thủ của Đông Lâm. Mặc dù Nam Ước Tĩnh ở trên đại diện Đông Lâm nói mình không có quan hệ với Nam Hải đã truyền khắp Nam Hải, nhưng Nam Vũ vẫn ôm một chút hi vọng, dù sao lúc này chỉ có Nam Ước Tĩnh có thể cứu Nam Hải.

Nam Ước Tĩnh thấy Nam Vũ thân thiện giả mù sa mưa lòng đầy chán ghét, nàng nhú mày, đáy mắt lướt qua một tia ghét cay ghét đắng, khóe môi nâng lên nụ cười tà mị, từ từ lên tiếng, “Đã làm phiền hoàng thượng tự mình nghênh đón, thật là ngượng ngùng!”

Nam Vũ nghe Nam Ước Tĩnh kêu hấn là hoàng thượng mà không phải là phụ hoàng, lại thấy vẻ mặt khinh miệt của nàng, không chút nào cung kính, trong lòng không khỏi vừa tức giận vừa lo lắng, một mặt tức giận với Nam Ước Tĩnh phách lối, một mặt lại lo lắng Nam Ước Tĩnh sẽ không giúp Nam Hải.

Hấn nhú mày, tiếp tục nở nụ cười với Nam Ước Tĩnh, “Ước Tĩnh, trên đường về chắc người đã nhìn thấy chiến sự thế nào. Hai nước khai chiến, khổ nhất là Lê Dân Bách Tính! Người trở về lần này nhất định phải khuyên nhủ Hoàng đế Đông Lâm đó!”

Nam Ước Tĩnh nhìn đáng vẻ Nam Vũ giả mù sa mưa thương xót dân chúng, khuôn mặt lướt qua một nụ cười lạnh lùng. Khổ nhất là Lê Dân Bách Tính sao? Bình thường khi hấn vợ vết mỡ hôi nước mắt của dân chúng sao không có nghĩ tới dân chúng? Bây giờ đương đầu với quốc nạn, mắt thấy địa vị của hấn khó lòng giữ được, hấn ngược lại mới nhớ tới dân chúng.

Khóe môi của nàng nâng lên một nụ cười lười biếng. Nam Ước Tĩnh cười như không cười nhìn Nam Vũ, lạnh nhạt nói, “Chẳng lẽ Hoàng thượng đã hồ đồ. Ta bắt quá chỉ là một công chúa hòa thân, sao có thể thay đổi quyết định của hoàng đế Đông Lâm?”

Nam Vũ nghe Nam Ước Tĩnh nói lời này, biết rõ nàng không muốn hỗ trợ. Sắc mặt của hấn lập tức âm trầm xuống, trong mắt hàm chứa mấy phần hung ác, trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ, nói với Nam Ước Tĩnh, “Được rồi, không nói những thứ này, hiếm khi Ước Tĩnh trở về, chúng ta mau vào cung đi, đứng ở chỗ này lãng phí thời gian nữa.”

Trong mắt Nam Ước Tĩnh chứa mấy phần thâm sâu, nàng thấy đáy lòng của Nam Vũ đã sợ hãi, cơ hồ không bảo trì được nụ cười dối trá trên mặt, giống như mọi mưu tính của hấn không cách nào che giấu dưới mặt nàng.

Mà Nam Ước Tĩnh vẫn duy trì nụ cười như không. Trong mắt Nam Vũ chợt lóe lên hung ác cũng không thoát khỏi ánh mắt của nàng, muốn tính toán nàng sao, sợ là không thành công rồi.

Ánh mắt lướt qua Nam Vũ, nhìn thấy Nam Tú Cầm bên người Nam Vũ, ánh mắt của Nam Tú Cầm nhìn về phía nàng mang theo trắng trợn hận ý cùng ghen tỵ, bộ dáng hận không thể giết chết nàng.

Đối với vẻ mặt của Nam Tú Cầm, nàng sớm đã quen thuộc, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng lười cho nàng ta, liền nhàn nhạt dời tầm mắt đi. Nam Dân đứng nghiêm ở một bên, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn nàng, bên trong bao hàm tính toán, nhưng lại không có một chút thân tình nào.

Doãn Lưu Nguyệt kéo tay Nam Dân đứng ở một bên, sắc mặt của nàng rất tái nhợt, vẻ mặt tiêu tụy, cũng không敢 nhìn lên nhìn Nam Ước Tĩnh, chỉ là ngáy ngốc nhìn phía trước. Nam Ước Tĩnh đột nhiên nhớ đến đáng vẻ Doãn Lưu Nguyệt mất hải tử trong ngày sinh thần của thái tử. Xem ra nàng ta vẫn chưa nguôi cơn đau

mất hài tử.

Mất hài tử, Doãn Lưu Nguyệt đã cực kỳ hận, mỗi ngày đều muốn báo thù cho hài tử, nhưng lại chậm chạp không tìm ra hung thủ, Nam Dận lại có dáng vẻ không muốn tiếp tục điều tra. Nàng không khỏi giận đến phát run, đã cãi nhau với Nam Dận mấy lần, chẳng những không khiến Nam Dận thương tiếc, ngược lại khiến Nam Dận sinh ra chán ghét với nàng hơn.

Nếu không nhìn mặt mũi của Doãn Lưu Quang, coi như Nam Dận không bỏ nàng, sợ là sớm đã cưới thiếp. Bất quá Nam Dận ở sau lưng nàng đi khắp nơi nô đùa bướm hoa nàng đã biết, dần dà, nàng đã vô cảm.

Nàng hận Nam Úc Tĩnh, nhưng thời gian lâu dài, nàng cảm thấy mình thật buồn cười. Doãn Lưu Quang nói không sai, coi như không có Nam Úc Tĩnh, hẳn cũng sẽ không * thương nàng, nàng hận Nam Úc Tĩnh, thì được cái gì?

Chỉ vì ghen tỵ với vãn kia, nàng đã hại đời mình. Hoàng quyền đấu tranh đều là lục đục đấu đá, hôm nay nàng mất hài tử, ngày sau có thể sẽ mất luôn tính mạng.

"Người đừng đau lòng nữa. Người sẽ có hài tử khác thôi." Nam Úc Tĩnh nhìn dáng vẻ đờ đẫn của Doãn Lưu Nguyệt, nhớ tới ngày đó nàng vốn có thể cứu hài tử kia, nhưng nàng lại không ngăn cản Nam Tú Cẩm hại hài tử kia, không khỏi mở miệng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng khuyên nhủ.

Doãn Lưu Nguyệt nghe Nam Úc Tĩnh nói, hình như hơi ngăn ra, nàng ngược mắt nhìn về phía Nam Úc Tĩnh, trong mắt không còn ghen ghét như trước nữa, ngược lại nhiều hơn mấy phần khổ sở, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng lộ ra một nụ cười thê lương, nói với Nam Úc Tĩnh, "Ta không ngờ sau khi hài tử của ta mất, trừ Lưu Quang ca ca ra chỉ còn duy nhất một mình người quan tâm tới ta. Nam Úc Tĩnh, bởi vì hận người, ta phá hủy cuộc đời của ta!"

Nam Úc Tĩnh nghe Doãn Lưu Nguyệt nói, lại thấy vẻ mặt ảm đạm của nàng, biết nàng sau khi làm tang lễ cho hài tử xong không có điều dưỡng tốt thân thể, sợ là Doãn Lưu Nguyệt sẽ không còn sống lâu nữa. Nàng khe khẽ thở dài một hơi, nhìn thoáng qua Doãn Lưu Nguyệt.

Nếu nàng có thể sớm nhìn thấy rõ, sẽ không có kết cục như ngày hôm nay. Đây đều là do nàng làm vậy, không thể sống.

Doãn Lưu Nguyệt vẫn ngây ngốc nhìn bóng lưng của Nam Úc Tĩnh, trên khuôn mặt xám trắng dần dần toát ra nụ cười thống khổ, khuôn mặt của nàng cong cong, cười chảy ra nước mắt, mà Nam Dận một bên cũng sớm đã chán ghét Doãn Lưu Nguyệt điên điên khùng khùng này, thấy nàng khóc thút thít, không nhịn được lùi nàng đi, ý bảo nàng đi nhanh một chút.

Doãn Lưu Nguyệt bị Nam Dận kéo đau, sắc mặt trắng bệch càng trắng hơn mấy phần, không nói tiếng nào đi theo Nam Dận về phía trước.

Nam Úc Tĩnh đi nhanh đến chỗ của Nam Vũ, cầm của nàng giờ cao, trên mặt hàm chứa nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt lạnh nhạt thờ ơ. Nàng đứng ở bên người Nam Vũ, cho dù thân hình nhỏ yếu, lại có một khí thế cường đại hơn, giống như nàng mới là Đế Vương cao cao tại thượng.

"Hoàng thượng." Giọng nói tròn bóng như ngọc vang lên bên tai, Nam Úc Tĩnh khẽ nghiêng mặt sang, liền nhìn thấy Doãn Lưu Quang.

Hắn vẫn mặc y phục màu lam nhạt, ôn nhu như ngọc, khuôn mặt ôn hòa, chỉ là trong đôi mắt thấy biến không sợ hãi mang theo vài phần mệt mỏi cùng tiều tụy.

Hắn liếc nhìn Nam Úc Tĩnh một cái, sau đó ôn hòa nhìn về phía Nam Vũ, nói từng chữ, "Vi thần đã giao phó chuyện Doãn gia xong rồi. Ngày mai có thể lên đường đến biên thành, giúp đỡ Tổng Thống quân tác chiến!"

Nam Úc Tĩnh nghe Doãn Lưu Quang nói, thân thể khẽ cương, nụ cười trên mặt cũng ngưng trệ, nàng nhìn Doãn Lưu Quang, lại thấy Doãn Lưu Quang cũng dụi dằm nhìn nàng, không có nửa phần trách cứ, khiến lòng nàng sinh ra áy náy.

Hắn cũng muốn ra chiến trường sao? Hắn biết rõ Nam Hải không ngăn được Đông Lâm. Coi như hắn đi thì có thể làm được gì đây? Nhưng hắn vẫn muốn đi. Từ lúc hắn xưng vi thần nàng đã biết, sợ là hắn đã quyết định cùng chết sống với Nam Hải.

Chỉ là hắn biết rõ tất cả đều do nàng bày ra, nhưng vì sao hắn chưa từng trách nàng nửa phần?

"Doãn Thiếu chủ cũng muốn tham gia chiến sự sao?" Bàn tay khép vào trong tay áo của Nam Úc Tĩnh nắm chặt thêm mấy phần, trên mặt là nụ cười thờ ơ, cười hỏi.

Doãn Lưu Quang nghe Nam Úc Tĩnh hỏi, vẻ mặt vẫn bình thản như thường, khóe môi treo nụ cười nhàn nhạt, kiên định lạ thường nói, "Bảo vệ Nam Hải là trách nhiệm của Doãn gia. Ta đương nhiên cũng sống chết với Nam Hải."

Hắn nhìn thẳng nàng, nói từng chữ hết sức kiên định.

Nam Úc Tĩnh đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của nàng xinh đẹp như vậy, nhưng giữa xinh đẹp ấy mang theo buồn bực cùng bất đắc dĩ. Mỗi một người trong bọn họ đều muốn bức nàng sao? Biết rõ nàng không muốn tồn thương bọn họ, từng người một lại muốn sống chết với Nam Hải?!

Doãn Lưu Quang nhìn nụ cười trên mặt Nam Úc Tĩnh, trong mắt lóe lên vẻ không đành lòng. Hắn cũng không muốn bức nàng, nhưng bắt hắn vì nàng mà ruồng bỏ Nam Hải, hắn không làm được.

Nam Úc Tĩnh theo Nam Vũ tiến cung, sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, xa xa nhìn thấy Doãn Lưu Quang, Nam Úc Tĩnh nhếch môi ngheh đón, nói với Doãn Lưu Quang, "Doãn Thiếu chủ ra chiến trường có nắm chắc mấy phần thắng?"

Doãn Lưu Quang nghe Nam Úc Tĩnh gọi hắn là Doãn Thiếu chủ, thì biết rõ trong lòng Nam Úc Tĩnh đang rất buồn bực hắn, không khỏi nâng lên nụ cười khổ, ôn hòa lên tiếng, "Chỉ có năm phần."

Trong mắt Nam Úc Tĩnh lóe lên tinh quang. Nàng biết năm phần trong miệng của Doãn Lưu Quang có ít nhất hai phần là căn cứ theo giao dịch của hắn và Nạp Lan Thần Dật, nhưng nếu Doãn Lưu Quang trên chiến trường mới biết vị thương nhân buôn bán ngựa kia chính là Nạp Lan Thần Dật, những chiến mã này không

những không phản bội Đông Lâm, ngược lại khiến Đông Lâm như hổ mọc thêm cánh, hẳn còn có mấy phần thắng đây?

”Doãn Thiếu chủ phải bảo trọng!” Nam Ưc Tịnh nhìn Doãn Lưu Quang một cái, lạnh giọng nói.

Doãn Lưu Quang nhìn Nam Ưc Tịnh, mặc dù vẻ mặt của nàng lạnh nhạt, nhưng trong mắt lại chứa quan tâm và lo lắng mơ hồ, không khỏi khổ sở cười một tiếng. Từ trước đến giờ Nam Ưc Tịnh luôn quật cường như vậy, rõ ràng nàng không đành lòng, rõ ràng nàng đang lo lắng cho hắn, nhưng lại không chịu nói ra. Mà hắn, cũng giống như nàng không phải sao?

”Ưc Tịnh, không phải là ta bức ngươi. Chỉ là ngươi có chuyện ngươi cần làm, ta cũng có sứ mạng không thể bỏ. Ta không thể trơ mắt nhìn Nam Hải diệt vong, không thể trơ mắt nhìn dân chúng trời đất khắp nơi. Ta biết rõ ngươi hận, nhưng ta đã sớm nói qua, có rất nhiều cách báo thù.” Doãn Lưu Quang nhìn thẳng Nam Ưc Tịnh, đã đến một bước này, hẳn cũng không còn gì bận tâm, hẳn nói từng chữ với nàng. “Nếu ngươi nguyện ý, cho dù là ngôi vị hoàng đế Nam Hải, ta cũng có thể giúp ngươi.”

Nam Ưc Tịnh nghe Doãn Lưu Quang nói, không khỏi kinh ngạc lùi một bước. Ý tứ của hắn là muốn nàng làm Hoàng đế Nam Hải sao? Nếu nàng làm Hoàng đế Nam Hải, Hoàng thất Nam Hải sẽ chạy không thoát, mà dân chúng Nam Hải sẽ không cần trở thành vật hy sinh cho nàng báo thù.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến chuyện đăng cơ làm hoàng đế. Mặc dù nàng thích phá bỏ mọi luật lệ, nhưng nàng chưa từng muốn làm nữ tử xưng đế.

”Ta sẽ suy nghĩ lại.” Nam Ưc Tịnh nhìn Doãn Lưu Quang một cái, trong mắt như có thâm ý. Giờ khắc này, nàng mới nhận ra thứ hắn đang bảo vệ chính là dân chúng Nam Hải, không phải Hoàng thất Nam Hải.

Trở lại tâm cung của nàng, đã nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật đang khoan thai tự đắc nằm ở trên giường êm, nửa hí con ngươi, trên khuôn mặt tuấn mỹ có xuất trần không nói ra được cùng lưỡi biếng, nghe tiếng bước chân của Nam Ưc Tịnh, hắn miễn cưỡng giương mắt, dịu dàng kéo tay của nàng, cười nói, “Trở về rồi.”

Nam Ưc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật, trong lòng đang suy nghĩ phải làm sao nói cho Nạp Lan Thần Dật biết đề nghị của Doãn Lưu Quang, theo ý nàng, đây là một đề nghị rất tốt.

Nếu nàng có thể đăng cơ làm hoàng đế, như vậy Nam Hải sẽ thuộc về nàng, thuộc về nàng cũng chính là thuộc về Nạp Lan Thần Dật, mà không phải thuộc về Đông Lâm. Đây sẽ là một quả cân quan trọng cho Nạp Lan Thần Dật đoạt quyền sau này.

Mặc kệ là tốt cho con dân Nam Hải, hay cho Nạp Lan Thần Dật, hay là nàng có thể tự tay báo thù, đây đều một phương pháp cực tốt, thật đã làm khó Doãn Lưu Quang, hẳn vì chu toàn cho nàng cũng như con dân Nam Hải mà nghĩ ra cách này.

Chỉ là phải làm thế nào giúp Nam Hải chống lại thế lực hùng mạnh của Đông Lâm, phải cứu Nam Hải như thế nào. Mà nàng phải thay đổi mọi mưu kế của mình thế nào, đi mưu đoạt vị trí hoàng đế sao?

Nam Ưc Tịnh nói ý tưởng của mình cho Nạp Lan Thần Dật nghe, Nạp Lan Thần Dật nghe xong, chỉ dịu dàng nhìn nàng, ôn nhu hỏi, “Ưc Tịnh muốn làm Hoàng đế Nam Hải sao?”

Giọng nói dịu dàng, lại đi thẳng đến nội tâm. Hắn vĩnh viễn suy tính cho nàng. Nàng nói lên ý nghĩ kinh thiên như vậy, điều hắn quan tâm không phải là suy tính của nàng có ảnh hưởng đến đại nghiệp thống nhất thiên hạ của hắn không, cũng không phải là phải giải quyết cục diện khó khăn trước mặt như thế nào, hẳn chỉ hỏi nàng có muốn làm Hoàng đế Nam Hải hay không thôi.

Nàng muốn tiền vô cổ nhân (xưa nay chưa từng có), sẽ là nữ đế sao? Không phải nàng muốn làm Nữ Đế, nhưng làm Nữ Đế thể giải quyết những chuyện nàng phiền nhiễu. Đã như vậy, vì sao không làm đây?

”Đây là lựa chọn tốt nhất của ta bây giờ.” Khóe môi của Nam Ưc Tịnh nâng lên nụ cười, Nữ Đế sao? Nàng xác thực muốn thử một lần.

Nạp Lan Thần Dật thấy hứng thú và thoải mái trong trông mắt của Nam Ưc Tịnh, biết Nam Ưc Tịnh đã đồng ý. Có lẽ đây là biện pháp tốt nhất cho nàng, đã như vậy, sao hắn không thành toàn cho nàng được?

”Nếu Ưc Tịnh đã quyết định, mấy ngày sau ta sẽ trở về Đông Lâm thay nàng chu toàn. Ở Nam Hải, Ưc Tịnh phải tự lo cho mình rồi.” Nạp Lan Thần Dật đưa tay ôm Nam Ưc Tịnh vào trong ngực, trên trán đều là cung chiều.

Nam Ưc Tịnh tựa vào trong ngực Nạp Lan Thần Dật, giống như ở trong lòng ngực của hắn sẽ tránh được mọi rắc rối, nàng suy nghĩ nhiều như vậy nhưng chỉ cần lắng lặng tựa vào trước ngực của hắn, giống như chỉ có ở bên cạnh hắn, nàng mới có thể cảm thấy an tâm.

”Thần Dật, chàng rất hiểu ta.” Nam Ưc Tịnh ở trong lòng hắn rầu rĩ nói, hẳn rời khỏi Nam Hải đến Đông Lâm chu toàn, tất nhiên là vì không chế thế cục, nhưng cũng là muốn cho nàng tự tay báo thù.

Hắn hoàn toàn thoải mái thực hiện những ý muốn của nàng, mỗi một câu mỗi một hành động của hắn như truyền hơi ấm vào tâm can của nàng.

”Nếu không hiểu nàng, thì sao *nàng?” Nạp Lan Thần Dật đưa tay kéo Nam Ưc Tịnh, trong mắt mang theo tràn đầy cung chiều. Nàng từng chịu nhiều khổ sở, nếu hắn tìm thấy nàng sớm, thì nàng sẽ không chịu chút uất ức nào.

Nam Ưc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật, hai người nhìn nhau, tình cảm không nói nên lời từ từ lan tỏa ra. Nạp Lan Thần Dật cúi người hôn xuống.

Nụ hôn của hắn êm ái mà triền miên, giống như một bàn tay vuốt ve lòng của Nam Ưc Tịnh, khiến trái tim nguội lạnh của nàng từ từ ấm áp lại.

Tay từ từ ôm cổ của Nạp Lan Thần Dật, Nam Ưc Tịnh chủ động hôn sâu hơn, lưỡi thăm dò trong miệng Nạp Lan Thần Dật, mời gọi hắn cùng múa với nàng. Trong lòng nàng có quá nhiều cảm động, quá nhiều tình cảm, chỉ có thể thông qua nụ hôn này truyền cho hắn biết.

Nạp Lan Thần Dật như cảm thấy tâm tình trong lòng Nam Ưc Tịnh, hẳn càng dịu dàng vuốt ve nàng, giống như đang nói d[đ]qlđ cho nàng biết, mặc kệ xảy ra cái gì, tất cả đều có hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Lập Uy Trên Triều, Tra Nam Nhận Lấy Cái Chết!

Cuối cùng Nam Ưc Tịnh đáp ứng đề nghị của Doãn Lưu Quang. Trong tay Doãn Lưu Quang có mười tám quyền tài liệu, muốn khống chế nửa triều đình Nam Hải không phải là việc khó.

Điều cần lo lắng duy nhất chỉ có hai tướng tá hữu mà thôi. Trương Thống thì do chuyện của Trương Sở Sở mà bị Nam Vũ giận chó đánh mèo, quyền thế đã không còn lớn như lúc trước. Cho nên hiện tại người Nam Ưc Tịnh phải đối phó, chỉ còn Lam Cần Du.

Lam Cần Du. Trong lòng im lặng đọc tên hắn ta. Mặc kệ hắn đối với nàng là thật tình hay chỉ giả vờ, lúc trước hắn đã vì quyền thế và phú quý mà vứt bỏ nàng, mà hiện tại nàng muốn hắn phải trả giá đắt cho quyết định lúc trước của hắn.

Dưới sự giúp đỡ của Doãn Lưu Quang, Nam Ưc Tịnh lắt léo thế sét đánh không kịp bưng tai mà bề đi rất nhiều phe cánh của Lam Cần Du. Mà Lam Cần Du cũng không phải thẳng ngu, đương nhiên đã ngửi thấy chút mùi không bình thường ở đây, vì thế hắn ta liền chủ động tìm Nam Ưc Tịnh.

Nam Ưc Tịnh vẫn làm theo ý mình mà mặc quần áo lụa màu đỏ thẫm, trong thời điểm cuối thu tiêu điều này một màu đỏ như thế dường như càng thêm chói mắt, khuôn mặt nàng xinh đẹp quyền rũ, tỏa ra hàng ánh sáng, cười như không cười mà quan sát Lam Cần Du cùng Nam Tú Cầm ở bên cạnh hắn ta.

Lười nhác đặt ly trà xuống, Nam Ưc Tịnh miễn cưỡng nhú mảy, không chút quan tâm hỏi “Hữu tướng trăm phương nghìn kế mời bốn tọa qua, là có chuyện gì sao?”

Lam Cần Du nhú mảy đánh giá Nam Ưc Tịnh, động tĩnh trên triều đình nhiều ngày nay rốt cuộc không liên quan gì đến Nam Ưc Tịnh sao? Nếu như không thì sao nàng lại chậm chạp ở lại Nam Hải không đi là vì điều gì? Nếu như có quan hệ, vậy trong lòng nàng đang muốn làm cái gì?

Lam Cần Du nhìn vào hai mắt của Nam Ưc Tịnh, dường như muốn thấy được rốt cuộc sâu trong lòng Nam Ưc Tịnh đang nghĩ đến cái gì, nhưng mà chỉ tốn công vô ích, hắn ta không chỉ không nhìn thấu được tâm tư Nam Ưc Tịnh, ngược lại còn bị đôi mắt đen tuyền của nàng nhìn đến chột dạ, đến không dám đối diện với nàng.

Nam Tú Cầm ngồi bên cạnh dường như đã vô cùng không kiên nhẫn, nàng ta hung hăng trừng mắt nhìn Nam Ưc Tịnh mà nói “Nam Ưc Tịnh, tới cùng ngươi muốn dựa vào Nam Hải để làm cái gì đây?!”

Nam Ưc Tịnh nghe Nam Tú Cầm tức giận chất vấn thì không chút lo lắng mà nhấc ly trà lên, lười biếng hớp một ngụm vô cùng tự nhiên, không quan tâm nhìn nàng ta, trong mắt có vài tia lạnh lẽo, từ từ cười nói “Hành tung của bốn tọa khi nào thì đến phiên ngươi hỏi tôi? Ta muốn làm cái gì, dựa vào cái gì mà phải nói cho ngươi?”

Nam Tú Cầm bị giọng điệu kiêu ngạo hơn người của Nam Ưc Tịnh làm cho tức giận đến đỏ bừng cả mặt, vỗ bàn muốn phát tác liền bị Nam Ưc Tịnh nâng mắt liếc mắt nhìn một cái, trong mắt nàng hàm chứa ba phần cảnh cáo bảy phần châm chọc, cố ý trào phúng nói “Công chúa Tú Cầm thực sự có tính tình rất lớn. Nhưng mà khi phát giận cũng phải nhìn đối tượng, đừng trách bốn tọa chưa từng cảnh cáo, chọc giận ta, cô cũng không có kết cục gì tốt đẹp đâu!”

Lam Cần Du nghe Nam Ưc Tịnh nói mà nhú nhú mảy, Hiện tại tình hình Nam Hải đã vô cùng nguy hiểm, vốn Doãn Lưu Quang lĩnh mệnh để đi biên thành (*) bảo vệ Nam Hải, nhưng mà đột nhiên hắn lại chỉ phái thuộc hạ đi, còn bản thân lại lưu lại ở kinh thành, hơn nữa còn kết giao chặt chẽ với Nam Ưc Tịnh.

(*) biên thành : thành phố gần biên giới.

Nếu chỉ đơn giản như vậy cũng thôi đi, nhưng trên triều đình nhiều ngày nay giống như có một bàn tay vô hình đang âm thầm thấu tóm cả triều, làm suy yếu thể lực của hắn. Tuy bề ngoài nhìn thì triều đình vẫn sống yên bình lặng, nhưng hắn ta cũng đã ngửi được thoang thoang mùi bất thường rồi.

Giống như trên triều đang nổi lên một hồi biến động kinh thiên vô cùng lớn, mà Nam Ưc Tịnh và Doãn Lưu Quang hình như đã đạt thành một hiệp nghị nào đó trong lúc đấy. Càng kỳ quái hơn là vốn quân đội Đông Lâm đang tiến công Nam Hải thế nhưng lại đột nhiên đình chỉ cuộc chiến, mọi thứ dường như đã có cái gì đó không bình thường.

Nghĩ tới đây, Lam Cần Du kéo lại Nam Tú Cầm đang kích động, lộ ra tươi cười lịch sự, nhìn Nam Ưc Tịnh mà chậm rãi hỏi “Gần đây triều đình có thay đổi, không biết Ưc Tịnh có biết hay không?”

Nam Ưc Tịnh nghe Lam Cần Du hỏi mà ngón tay đang gảy lư hương cũng không dừng lại, chỉ cười như không cười nâng mắt lên, con ngươi đen tuyền không e dè nhìn thẳng Lam Cần Du, nhìn đến hoài nghi cùng đánh giá trong mắt hắn ta thì nàng không khỏi cười ra tiếng, tiếng cười của nàng sạch sẽ êm tai, giống như chỉ đang nghe một chuyện cười nào đó, chậm rãi nói “Lam Cần Du, ngươi thực sự hồ đồ rồi. Chuyện triều chính, làm sao bốn tọa biết được?”

Lam Cần Du nhìn vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên của Nam Ưc Tịnh, không tìm ra chút dấu hiệu nói dối nào, huống chi ánh mắt nàng sâu thẳm như vậy, làm sao hắn có thể thăm dò được gì, cũng không tra ra được chút cảm xúc nào của nàng.

Nàng bây giờ thực sự là một trời một vực với nàng lúc trước. Lúc trước nàng trong sáng như vậy, giống như tất cả cảm xúc đều có thể nhìn ra từ đôi mắt đó, mà

nàng của hiện tại lại giống như một hồ nước sâu, mặc cho hấn ta có làm như thế nào thì trong mắt nàng, ngoại trừ chăm chọc cũng không nhìn ra được cảm xúc nào khác.

”Vậy tại sao quân đội Đông Lâm lại ngừng tấn công?” Lam Cần Du nhìn Nam Úc Tĩnh một lúc lâu, không thể nhìn ra chút không ổn nào trên mặt nàng liền tiếp tục hỏi.

Nam Úc Tĩnh nhún mày liếc mắt nhìn Lam Cần Du một cái, khóe môi gọi lên tươi cười, không chút quan tâm phun ra mấy chữ “Thứ khó phụng cáo.”(*)

(*) Thứ khó phụng cáo : câu này của chị Úc Tĩnh nghĩa là “Thứ lỗi không thể trả lời”.

Lam Cần Du nghe Nam Úc Tĩnh nói mà vẻ mặt liền thay đổi liên tục, muốn tức giận nhưng khi nhìn đến gương mặt của Nam Úc Tĩnh trong khoảnh khắc đó lại hơi sững sờ. Vốn giữa bọn họ không nên như thế này, là hấn ta đã tự tay hủy đi mọi thứ giữa hai người, giờ hấn lấy cái gì đến trách cứ nàng đã thay đổi đây?

Chỉ là Lam Cần Du chưa nói tiếp thì Nam Tú Cẩm đã đứng dậy từ trên ghế ngồi, nàng ta trừng mắt nhìn Nam Úc Tĩnh mà hung tợn hỏi “Nam Úc Tĩnh, cuối cùng ngươi muốn làm cái gì?! Vì cái gì mà vẫn muốn quan hệ với Nam Hải mà không đi ? Chẳng lẽ ngươi còn muốn lật trời điều khiển cả Nam Hải hay sao?!”

Nam Úc Tĩnh nghe Nam Tú Cẩm tức ói máu nói, chỉ cười như không cười nhìn nàng ta, trong đôi mắt nàng đen tuyền mà thâm thúy, bên trong giống như có cả hàng nghìn ánh sao, có thể hấp thu hết tất cả ánh sáng của thế gian vào.

Nam Tú Cẩm bị Nam Úc Tĩnh nhìn mà có chút hơi sững sờ, nàng ta nhìn đến khi khóe môi Nam Úc Tĩnh chậm rãi hiện lên tươi cười, giống như một vườn hoa đang nở rộ vô cùng diễm lệ, mà lại hàm chứa sắc bén khiến người khác không thể đến gần.

”Nếu bốn tọa muốn lật chuyển thì như thế nào đây? Ngươi có thể làm khó dễ ta?” Nam Úc Tĩnh chậm rãi đứng lên từ trên ghế, ở trên cao nhìn xuống Nam Tú Cẩm cùng Lam Cần Du, giống như tất thảy ánh sáng mặt trời đều hội tụ trên người nàng, thiêng liên đến nỗi làm cho người không có dũng khí chạm đến.

Mỗi một lời nàng nói đều kiều ngạo vô cùng, nhưng mà Nam Úc Tĩnh cũng chỉ gạt mình há miệng nhưng không nói được một câu phản bác mà thôi. Đợi đến khi nàng ta hồi phục tinh thần, Nam Úc Tĩnh đã khinh thường xoay người lại, lạnh lùng bỏ lại một câu “Bốn tọa vẫn có rất nhiều việc gấp. Không có sức lực nói chuyện phiếm với các người ở đây!”

Tay áo màu đỏ của Nam Úc Tĩnh kiều ngạo để lại độ cong trong không trung, lời của nàng cũng vang vọng bên tai bọn Nam Tú Cẩm và Lam Cần Du, hai người đưa mắt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói rõ được cảm xúc trong lòng.

Vốn Nam Tú Cẩm chỉ tức giận chăm chọc nàng thôi, lại thật không ngờ thế nhưng nàng lại kiều ngạo nói như thế, nàng nghĩ muốn lật chuyển như vậy sao? Chẳng lẽ nói nàng chậm chạp ở lại Nam Hải, thực ra vì muốn mưu đoạt ngôi vua Nam Hải? Nhưng mà nàng là nữ tử, làm sao có thể làm ra chuyện trái với đạo lý như vậy ? (Editor : Chẳng chuyện gì mà phụ nữ, con gái không làm được cả, suy nghĩ phong kiến, ài.)

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Chương 80.2

Editor: Mèo (meoancamam)

”Cần Du, hấn Nam Úc Tĩnh nàng ta sẽ không muốn thấu tóm cả Nam Hải đúng không?” Nam Tú Cẩm lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình, có chút run rẩy hỏi.

Ánh mắt Lam Cần Du phức tạp liếc mắt nhìn Nam Tú Cẩm, hấn cũng không dám khẳng định điều này. Vốn hấn thật sự không ngờ Nam Úc Tĩnh ở lại Nam Hải vì điều này, nhưng dáng vẻ khi này của nàng thực sự có khí chất bề ngễ thiên hạ. Hiện giờ Nam Úc Tĩnh đã không thể dùng những điều đơn giản để phán đoán rồi, có lẽ không chừng nàng ấy lại thật sự có suy nghĩ đó.

Đối với nghi ngờ cùng lo lắng của Nam Tú Cẩm và Lam Cần Du, căn bản Nam Úc Tĩnh cũng không để ý. Nếu nàng dám nói ra chuyện đó, sẽ không sợ bọn họ cảnh giác. Bởi vì lúc này dù bọn họ có cảnh giác thì cũng không kịp rồi. Vốn nàng nói cho bọn họ là vì muốn bọn họ sốt ruột mà đi đối phó nàng, nếu như bọn họ không đi đối phó bản thân, sao nàng có thể tìm cơ hội trả đũa lại chứ?

Quả nhiên, bên kia Lam Cần Du đã đi bẩm báo cho Nam Vũ, nói Nam Úc Tĩnh có ý đồ bất chính với Nam Hải, mà Nam Vũ cũng gọi Nam Úc Tĩnh lên triều, muốn tìm cơ hội bắt nàng nói ra.

Nam Úc Tĩnh chậm rãi đi đến sảnh chính, vẫn là quần áo đỏ rực không kiềm chế chút kiều ngạo nào, mái tóc đen như mực cũng không búi lên, bay phất phơ trong không trung, tỏa ra khí chất tà mị không nói nên lời, bên môi nàng hiện lên nụ cười như không cười, ánh mắt sắc lạnh, chậm rãi dẫn đầu đi đến sảnh chính, nhìn thẳng vào Nam Vũ.

Mọi người nhìn thấy Nam Úc Tĩnh tự nhiên bình tĩnh đi đến sảnh lớn thì trong lòng đều không khỏi cồn cào dậy sóng, mà Nam Vũ cũng bị ánh mắt bề ngễ thiên hạ của Nam Úc Tĩnh nhìn đến sững sờ. Sau một hồi mới hỏi “Nam Úc Tĩnh, mặc dù phụ hoàng không muốn rời xa con, nhưng mà xuất giá tòng phu(*), mà Nạp Lan Thần Dật đã đi bốn năm ngày rồi, sao con vẫn ở lại Nam Hải vậy? Vừa mới cưới hỏi, thật sự phụ hoàng không đành lòng nhìn các con chia cắt đâu.”

(*) xuất giá tòng phu : giống như gả chồng theo chồng.

”A, ý hoàng thượng là muốn bỏ tọa rồi khỏi Nam Hải sao?” Nam Úc Tĩnh nghe Nam Vũ nói, ánh mắt hiện lên sự sắc lạnh, bên môi hiện lên nụ cười châm chọc, thốt ra từng chữ “Thần Dật đã nói, bỏ tọa ở Nam Hải một ngày, chàng liền không tấn công Nam Hải một ngày. Chỉ cần bỏ tọa rồi đi, đại quân Đông Lâm sẽ lập tức tiến quân thẳng vào, Nếu như hoàng thượng mong muốn bỏ tọa rồi đi, ngày mai bỏ tọa liền đi!”

Nam Vũ nghe lời này của Nam Úc Tĩnh, sắc mặt liền lập tức thay đổi. Khó trách nhiều ngày nay đại quân Đông Lâm chỉ đóng quân tại biên thành (*) nhưng không có xu hướng tiếp tục tấn công, hóa ra Nạp Lan Thần Dật vì Nam Úc Tĩnh mà ngừng tấn công. Trái lại ông ta thật không ngờ một hoàng tử cầm đầu như Nạp Lan Thần Dật lại có năng lực này, nói như vậy, nếu Nam Úc Tĩnh thực sự có kế hoạch gì, ông ta cũng không đuổi Nam Úc Tĩnh đi được.

Cho dù có dựa vào Nam Úc Tĩnh ngăn lại quân đội Đông Lâm thì cũng không phải kể lâu dài, nhưng ít nhất kéo dài được một ngày thì một ngày. Nghĩ tới đây, Nam Vũ lập tức cười vô cùng dối trá, nói với Nam Úc Tĩnh “Làm sao phụ hoàng có thể đuổi Úc Tĩnh đi chứ, Úc Tĩnh muốn ở lại bao lâu liền ở lại đi.”

Nam Úc Tĩnh nghe vậy chỉ khinh thường liếc mắt nhìn Nam Vũ, nàng xoay người, ánh mắt sắc sảo quét mắt nhìn văn võ quan viên trong triều. Văn võ trong triều đều bị ánh mắt sắc bén của nàng nhìn đến sững sờ, nữ tử như thế nào mới có được ánh mắt như vậy, rõ ràng không dễ tâm nhưng lại có thể vừa liếc qua liền thấu được đáy lòng người khác, làm cho người ta theo phản xạ nảy sinh cảm giác khuất phục.

Môi mông khê hê, Nam Úc Tĩnh cười nói với văn võ trong triều “Tuy Úc Tĩnh chỉ là một người nữ tử, nhưng cũng không đành lòng nhìn con dân Nam Hải phải chịu đựng nỗi khổ của chiến tranh, bởi vậy mới lựa chọn ở lại Nam Hải, lấy cách đó trị hoãn quân đội Đông Lâm. Tin tưởng các vị cũng giống Úc Tĩnh, toàn bộ đều vì con dân Nam Hải đi?”

Văn võ trong triều nghe xong lời Nam Úc Tĩnh nói, có người cảm động trong lòng, cũng có người nghi ngờ trong lòng, nhưng cho dù như thế nào, bọn họ liên tục hô đúng mà Nam Úc Tĩnh chỉ cười bí hiểm, trong mắt thấp thoáng ánh sáng.

Những thứ quan lại này đều luôn mồm nói vì dân chúng, cũng không thấy bọn họ đã làm gì cho dân chúng Nam Hải đâu. Bọn họ chỉ lo lắng con đường làm quan cùng tính mạng gia tộc mà thôi. Nhưng mà nàng cũng không quan tâm bọn họ nghĩ thế nào, nàng chỉ muốn lấy được uy tín, hơn nữa lấy của bọn họ một câu hứa hẹn này, tất cả sẽ là nền tảng cho kế hoạch sau này của nàng.

”Có thể được các vị đồng ý, Úc Tĩnh đã yên tâm.” Nam Úc Tĩnh nâng lên nụ cười ôn hòa nhưng không mất đi uy nghiêm, vẻ mặt bây giờ của nàng giống như một vị đế vương ở trên nơi cao, lại có khí chất tà mị xinh đẹp, nàng cười nói “Nếu sau này Úc Tĩnh làm chuyện gì không ổn, cũng mong các vị bao dung, những gì Úc Tĩnh làm cũng đều vì Nam Hải mà thôi.”

Những quan viên đương nhiên không biết được trong hồ lô của Nam Úc Tĩnh bán thuốc gì, chỉ là đối với khách sáo của Nam Úc Tĩnh mà có chút không hiểu thôi. Không phải nàng luôn khinh thường nói chuyện cùng bọn họ hay sao, tại sao lúc này lại khách sáo như vậy? Nhưng mà nếu nàng đã nói như vậy, đương nhiên bọn họ cũng phải đồng ý rồi.

Đừng nói từng lời nói của Nam Úc Tĩnh đều có lý, bọn họ không thể phản bác lại, dù cho Nam Úc Tĩnh có thật sự giảng đạo lý hay không, ngoại trừ việc bọn họ nói sau lưng nàng một hai câu cũng chẳng làm gì được cả.

Nghe những quan viên kia nói, Nam Úc Tĩnh cũng thỏa mãn gật đầu, đôi mắt của nàng lướt qua người bọn họ, từ từ nhìn Lam Cần Du. Lam Cần Du vẫn mặc áo bào màu lam nhã nhặn, mặt mày như ngọc, chỉ có vẻ mặt là không được tốt mà thôi.

Đôi mắt đen tuyền của Nam Úc Tĩnh nhìn thẳng vào Lam Cần Du, bên trong giống như có ánh lửa hận thù đang nhảy nhót, môi nàng bất giác nâng lên nụ cười, xoay người nhìn Nam Vũ, hỏi từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng “Đúng rồi, tại sao hôm nay hoàng thượng lại đột nhiên hỏi bỏ tọa chuyện này vậy, chắc là có ai đó nói gì đó với hoàng thượng?”

Nam Vũ đang vô cùng thần phục với một hồi phát uy của Nam Úc Tĩnh khi nãy, lúc này lại đột nhiên nghe Nam Úc Tĩnh hỏi chuyện này, lại thấy vẻ mặt lạnh nhạt nhưng vô cùng bình tĩnh của của nàng, giống như đã biết được chân tướng sự việc vậy, Bây giờ nàng lại hỏi ông ta, không phải là muốn ông gọi tên Lam Cần Du chứ?

Đây là Nam Úc Tĩnh muốn nói cho ông ta, nếu ông ta không giải quyết Lam Cần Du, nàng sẽ lập tức rời khỏi Nam Hải, đến lúc đó cơ hội tạm đình chiến không dễ có được này sẽ biến mất. Huống chi một màn khi nãy của Nam Úc Tĩnh rất được lòng người, đa số quan lại đã đứng phía Nam Úc Tĩnh rồi, dù cho ông ta có bao che cho Lam Cần Du, sợ là văn võ quan lại cũng không đồng ý đâu.

Nghĩ tới đây Nam Vũ hơi nhủ nhủ mày. Tuy Lam Cần Du là phụ tá đắc lực của ông, nhưng hiện tại Nam Hải có giữ lại được hay không mới là vấn đề, ông nào có tâm tình đi bảo vệ Lam Cần Du nữa?

”Quả nhiên Úc Tĩnh vẫn là người thông minh. Đầu do trầm nghe lời xàm ngôn, còn tưởng Úc Tĩnh ở lại Nam Hải là có ý định khác.” Nam Vũ thờ dãi một hơi, vẫn chưa gọi tên Lam Cần Du, chỉ tiếp tục quan sát sắc mặt của Nam Úc Tĩnh, thử nhìn xem rốt cuộc ý định trong lòng Nam Úc Tĩnh là cái gì, suy nghĩ muốn làm điều gì.

Nam Úc Tĩnh đối với lời nói của Nam Vũ không hề cảm thấy có chút nào ngoài ý muốn, không nhìn ra được cảm xúc gì từ đôi mắt đen sâu thẳm của nàng. Nàng hé môi nhẹ cười khiến cho cả người nàng cũng trở nên sắc bén, chậm rãi nói “Bỏ tọa một lòng vì Nam Hải, lại vẫn có người làm hại ta. Trước không nói đến tội danh nói lời xàm ngôn, nói lời gièm pha sau lưng sợ đó mới chính là rắc rối xấu, không chừng muốn liên hợp với Đông Lâm đẩy Nam Hải vào đường chết đâu!”

Một hồi miệng lưỡi của Nam Úc Tĩnh làm văn võ quan lại liền ta nhìn người người nhìn ta. Bọn họ cũng không biết rốt cuộc là ai đã nói lời không nên với Nam Vũ, chỉ cảm thấy Nam Úc Tĩnh nói rất có đạo lý, nếu lúc này làm nàng tức giận rồi đi, làm Đông Lâm lập tức tấn công thì Nam Hải liền nguy rồi.

Nam Vũ nghe Nam Úc Tĩnh nói mà vẻ mặt cũng thay đổi, trong lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ. Tuy ông ta tin tưởng Lam Cần Du nhưng Nam Úc Tĩnh nói lời đáng tin như vậy cũng làm ông không thể không nghi ngờ Lam Cần Du.

Làm hoàng đế nhiều năm như vậy, ánh mắt nhìn người vẫn có, mặc dù Lam Cần Du người này có tài nhưng lại quá tham lam, hơn nữa lại luôn nôn nóng muốn lấy được nhiều quyền thế cùng danh lợi hơn, Bây giờ Nam Hải đang suy yếu, hẳn thật sự muốn bán nước cầu vinh cũng không phải không thể.

Mà cho dù hiện tại Lam Cận Du không có suy nghĩ này thì ngày sau không chừng cũng bị hấp dẫn mà phải phòng bị trước. Huống chi hiện tại Nam Úc Tịnh cũng đã nói rõ, nàng muốn xử trí Lam Cận Du mới bằng lòng bỏ qua, sợ là ông ta không muốn cũng phải làm.

Lam Cận Du không ngờ rằng tình hình lại thay đổi thành như vậy, hần kinh ngạc mà tức giận nhìn Nam Úc Tịnh. Thì ra nàng đã sớm tính toán tốt rồi, cố ý nói ra mục đích của nàng trước mặt hần, thành công khiến hần báo cáo cho Nam Vũ, sao đó phản kích đánh hần một gậy. Tốt tốt tốt! Thật sự là một kế dụ địch rất cao!

Dù trong lòng tức giận kinh ngạc, trên mặt Lam Cận Du vẫn như cũ, hần xúc áo bào, bước đến trước mặt Nam Vũ, cung kính có lễ nói “Hoàng thượng minh giám, Cận Du chỉ xuất phát từ lo lắng mới góp chút lời với hoàng thượng, Cận Du nhận hoàng ân, sao dám làm ra chuyện tình phản bội bậc này?”

Kinh ngạc tức giận trong mắt Lam Cận Du không tránh được ánh mắt Nam Úc Tịnh, tươi cười của nàng càng thêm châm chọc. Tức giận? 1 Lam Cận Du hần có tư cách gì để tức giận?! Đúng, thật sự là một tay nàng sắp xếp cái bẫy này để hần nhảy vào, nhưng mà nếu không phải do hần muốn vì tiền đồ của mình mà đưa nàng vào chỗ chết, làm sao có thể đưa đến kết cục như thế này?!

Toàn bộ mọi chuyện đều do hần gieo gió gặt bão mà thôi. Hần thiếu nàng, nàng muốn hần phải trả lại gấp trăm lần. Hần có cái gì, nàng đều muốn cướp lại không chút dư thừa!

”Áy? Thì ra người gièm pha sau lưng lại là hữu tướng?” Nam Úc Tịnh thu lại hận thù trong mắt, giả vờ kinh ngạc, trong mắt hiện lên sắc lạnh cùng châm chọc, chậm rãi nói “Bồn tọa thực sự không biết đấy. Nhưng mặc dù hữu tướng thế nói thật thì sao, bồn tọa không tin được đâu. Chuyện phản bội như thế này, hữu tướng cũng không phải chưa từng làm, người nói có đúng không?”

Lam Cận Du bị Nam Úc Tịnh lạnh lùng nhìn chằm chằm, nghe từng từ nàng nói mà lồng ngực nhin không được đau xót, cả người hơi lùi lại, sắc mặt có chút trắng bệch. Nàng vẫn hận hần ta, hận hần ruộng bỏ nàng.

Nhưng mà không phải hần thật sự không có tình. Cho dù có tình, bọn họ vẫn sẽ từng bước đi tới tình thế này. Trong vô số lần lựa chọn, hần vẫn lựa chọn bỏ qua nàng, hần có tư cách gì mà tức giận nàng tính kế trả thù hần chứ?

Bỗng nhiên trong lúc đó, Lam Cận Du liền cảm nhận được tức giận ở trong lòng mình từ từ biến mất, một cảm giác đau khổ cùng đau đớn chậm rãi xuất hiện, ép đến làm hần vô cùng khó chịu, không tìm được nơi nào xả hết ra.

Mà Nam Vũ cũng không biết được suy nghĩ trong lòng Lam Cận Du, ông ta chỉ nhìn thấy vẻ mặt Lam Cận Du tái nhợt. Ông ta liền tưởng rằng Nam Úc Tịnh vạch trần âm mưu của Lam Cận Du, hần ta liền sợ hãi đến như vậy, trong lòng không khỏi tin tưởng Nam Úc Tịnh thêm vài phần, trong mắt lướt qua ý định giết người.

Nam Úc Tịnh thu hết vẻ mặt thống khổ của Lam Cận Du, tươi cười trên môi lại càng xinh đẹp hơn. Toàn bộ thứ này đều là hần nên nhận. Nàng muốn cho hần thấy được quyền thế cùng danh lợi bỗng chốc biến mất, muốn cho hần nếm thứ cảm giác mất đi tất cả!

Nâng mắt nhìn ánh mắt của Nam Vũ, không ngoài ý muốn thấy được ý định giết người của ông ta. Nguyên nhân nàng còn nói thêm hồi nữa chính là vì muốn Nam Vũ nghi ngờ nặng hơn. Người như Nam Vũ, một khi nổi lên lòng nghi ngờ liền sẽ không bao giờ hạ thủ lưu tình (*).

(*) hạ thủ lưu tình: gần giống giờ cao đánh khẽ.

Nàng muốn từng bước cướp đi bộ máy thống trị của Nam Hải, đầu tiên chính là làm tan rã thế lực của Nam Khởi cùng Thái Tử, tẩy sạch cái triều đình này, như vậy mới có lợi cho việc thành lập lực lượng mới của bản thân, mà Lam Cận Du - kẻ thù của nàng, đương nhiên sẽ là đối tượng khai đao đầu tiên.

Những thứ Nam Hải thiếu nàng, lúc này toàn bộ đều sẽ trả lại cho nàng!

Nam Vũ hí hí mắt, vẻ mặt tàn nhẫn không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, ông ta hung ác liếc mắt nhìn Lam Cận Du, lạnh giọng nói “Chẳng lẽ hữu tướng thật sự cấu kết với nước ngoài sao? Quả nhiên đã làm trầm trọng vạ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 80.3

Lúc này Lam Cận Du mới phục hồi tinh thần từ sự áy náy với Nam Úc Tịnh, vội vàng nói “Hoàng thượng minh giám, lòng trung thành của thần có trời trăng chứng giám!”

Cho dù Lam Cận Du có thể son sát, Nam Vũ cũng không còn hoàn toàn tin tưởng hần nữa. Ông ta lập tức sai người điều tra Thừa tướng Lam Cận Du, quả nhiên lục soát được trong phủ Thừa tướng có thư từ qua lại với Đông Lâm, Lam Cận Du nhìn những “chứng cứ” này mà không khỏi sợ hãi, nàng mắt nhìn Nam Úc Tịnh.

Thế nhưng Nam Úc Tịnh chỉ cười như không cười nhìn Lam Cận Du. Dù sao hần đều sẽ chết thôi, chỉ là nàng dệt hoa trên gấm giúp hần tạo ra mấy chứng cứ xác thực một chút, đâu cần phải giật mình nhìn nàng chứ?

Chậm rãi đi đến cạnh Lam Cận Du, dùng giọng nói lạnh lùng mà chỉ hai người nghe được: “Giết mình? Đau lòng? Tâm trạng của người khi thấy những thư từ hôm nay giống với tâm trạng của ta khi nhìn thấy bức thư trong tay Nam Tú Cẩm đấy. Lam Cận Du, người nợ ta, ta muốn dùng tính mạng để trả!”

Lam Cận Du khó tin nhìn Nam Úc Tịnh, cho dù hần có giả vờ kiểm chế đến bao nhiêu thì giờ phút này cũng không thể không giống như tâm thần rối loạn “Hoàng

thượng mình giẫm! Những thư từ này không phải của thần, là Nam Ưc Tịnh, là nàng ta muốn hại chết thần!”

Nhưng giờ phút này dù Lam Cẩn Du có tức giận thét chói tai thì cũng không hề tác động đến Nam Vũ chút gì, ngược lại chỉ làm ông ta thêm hoài nghi hần thôi. Huống chi cho dù những thư từ này là do Nam Ưc Tịnh ra tay thì làm sao chứ? Hiện tại ông ta không thể động vào Nam Ưc Tịnh.

Hơn nữa ông ta cũng đã sớm ra quyết tâm giết Lam Cẩn Du, dù không có những thư từ này Lam Cẩn Du cũng khó tránh khỏi cái chết, chẳng qua như thế càng danh chính ngôn thuận hơn thôi.

Nam Vũ không kiên nhẫn nhủu nhủu mảy, cho thị vệ một ánh mắt, lạnh giọng nói “Người đâu! Hữu tướng Lam Cẩn Du cầu kết với Đông Lâm, ý định mưu phản, phản bội Nam Hải. Thật sự là tội ác tày trời. Lệnh giờ Ngọ ngày mai chém đầu trước dân chúng!”

Lam Cẩn Du nghe Nam Vũ nói mà cả người cứng lại.

Từ một kẻ thư sinh nghèo khó từng bước leo lên bị trí hữu tướng, toàn bộ những thứ hần phải lao lực suy tính mới có thể nhưng lại mất đi trong nháy mắt. Danh lợi tiền tài mà hần mong muốn đều không còn, thậm chí ngay cả mạng sống cũng không giữ được.

Hần chỉ cười to đến thổ đờc, lại nói không nên lời nào. Hần biết, Nam Vũ đã hạ quyết tâm muốn giết hần, cho dù hần có cầu xin thế nào cũng không được.

Cả người Lam Cẩn Du nhanh chóng xụi lơ xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vẻ mặt dờ dẩn mà bị thương. Vô tri vô giác đã bị thị vệ nhắc lên, kéo ra khỏi sảnh lớn.

Khi sắp ra khỏi sảnh lớn, hần bỗng nhiên không chịu đi tiếp, liếc mắt quay lại nhìn đến chỗ sâu trong sảnh lớn, lại chỉ có thể thấy được khuôn mặt không rõ của Nam Ưc Tịnh. Hần không biết nàng đang dùng vẻ mặt gì nhìn bản thân, chỉ là dường như hần thấy lại được Nam Ưc Tịnh luôn luôn mặc quần áo tím nhạt của năm đó, dịu dàng nhìn hần vậy.

Hần sai lầm rồi. Hần vứt bỏ những điều quý giá nhất dành cho mình mà đuổi theo những thứ danh lợi cùng quyền thế hão huyền. Cuối cùng, hần đã phải trả giá đắt cho sai lầm của mình.

Hần nôn nóng, dùng hết thủ đoạn đuổi theo mọi thứ, cuối cùng tất cả đều không phải của hần, Những thứ hão huyền đó, có năng lực làm bạn với hần bao lâu đây. Mà những thứ hần từng chân chân thật thật có được, bấy giờ cũng đã mất rồi. Đây chính là hai bàn tay trắng sao?

Rõ ràng mấy ngày trước vẫn là hữu tướng tiền đồ sáng lạng, hiện giờ lại biến thành tù nhân. Cảm giác ở trên đỉnh mặt trời rồi rơi xuống địa ngục là như thế này sao? Tâm trạng của Nam Ưc Tịnh sau khi đọc thư hần viết cho Nam Tú Cầm có giống như vậy không?

Lam Cẩn Du bị đưa vào nhà lao, Nam Tú Cầm nhận được tin tức liền tiến cung đòi gặp Nam Vũ như điên, nhưng Nam Vũ chỉ đóng cửa không triệu.

Nam Tú Cầm vẫn quỳ gối dập đầu trước Ngự thư phòng, trán đập xuống đất đã chảy máu không ngừng, nàng khóc hô từng tiếng thê lương “Phụ hoàng, Tú Cầm cầu xin người, người tha cho Cẩn Du đi!”

Nhưng mà cửa Ngự thư phòng vẫn đóng chặt. Nam Vũ đã quyết tâm không để ý đến Nam Tú Cầm rồi.

Nam Tú Cầm đập đầu rất lâu mà không thấy Nam Vũ có phản ứng, chỉ ngầy ngẩn quỳ gối trước Ngự thư phòng, trong mắt nàng đột nhiên hiện lên màu đỏ thẫm, nàng từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh mắt nàng ta từ từ khôi phục phản ứng, một dung nhan tuyệt mỹ xuất hiện trong tầm mắt nàng ta, đó là nữ nhân nàng ta hận nhất cuộc đời này. Dường như chỉ trong nháy mắt, trong mắt Nam Tú Cầm liền hiện lên oán độc cùng điên cuồng, nàng giống như bị điên mà kéo tay áo Nam Ưc Tịnh, thê lương hô “Nam Ưc Tịnh! Ngươi còn dám tới đây! Đều là ngươi tính toán đúng không, là ngươi hãm hại Lam Cẩn Du đúng không?!”

Nam Ưc Tịnh không quan tâm Nam Tú Cầm đang điên cuồng nắm lấy tay áo của mình, vẻ mặt lạnh nhạt, từ trên cao nhìn xuống Nam Tú Cầm chật vật không chịu nổi, lạnh lùng nói “Trước Ngự Thư phòng mà ngươi cũng dám ăn nói xằng bậy?!”

”Ăn nói xằng bậy? Ha ha ha, ta có ăn nói xằng bậy hay không, trong lòng Nam Ưc Tịnh ngươi phải rất rõ chứ!” Giờ khắc này Nam Tú Cầm đã có chút điên cuồng, đương nhiên không còn kiêng dè gì nữa, trên trán vẫn còn vết máu, oán độ nhìn Nam Ưc Tịnh, nói từng chữ.

Nam Ưc Tịnh nghe vậy thì khoe môi nhếch lên nụ cười xinh đẹp, nâng đưa ngón tay như bạch ngọc của mình tách từng ngón tay của Nam Tú Cầm. Có chút hứng thú ngó xỏ xuống, nhìn Nam Tú Cầm lại giống như đang thưởng thức đáng vẻ chật vật của nàng ta, chậm rãi nói : “Cho dù là ta làm, ngươi có năng lực gì để làm khó dễ ta? Nam Tú Cầm, ngươi nghĩ ta vẫn là Nam Ưc Tịnh luôn để ngươi tùy ý bắt nạt khi xưa sao?”

Nam Tú Cầm nghe Nam Ưc Tịnh thừa nhận như vậy, trong lòng lại càng oán hận, như kẻ điên giơ tay muốn bóp cổ Nam Ưc Tịnh lại bị nàng dùng tốc độ khó tin tránh khỏi, còn hung hăng đá một cước vào người nàng ta, giẫm lên ngực khiến nàng ta phải rên rĩ kêu, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu.

Nam Tú Cầm ngã trên đất, vẻ mặt tái nhợt, đáng người tiều tụy, đáng vẻ vô cùng chật vật, nàng ta nâng mắt nhìn Nam Ưc Tịnh. Nam Ưc Tịnh vẫn xinh đẹp như thế, tuyệt đẹp mà kiêu ngạom nàng cứ đứng như người ở trên cao như vậy, giống như căn bản không để nàng ta vào mắt.

Lúc này Nam Tú Cầm lại nở nụ cười tiêu điều lạnh lẽo, cười đến chảy nước mắt. Đúng vậy, Nam Ưc Tịnh không nói sai, nàng đã không còn gì rồi. Đã không còn nẫu phi che chở, đã không còn Lam Cẩn Du chống đỡ, chẳng qua chỉ là công chúa có tiếng không có miếng thôi, cho dù nàng có quỳ đến chết ở chỗ này, phụ hoàng cũng không thêm để ý đến nàng, nàng chỉ còn hai bàn tay trắng rồi.

Nàng ngẩng ngốc nhìn Nam Ưc Tịnh, bỗng nhiên cảm thấy được bị thương bất chợt. Nàng hận nàng ta lâu như vậy, nghĩ đến mọi cách để hành hạ nàng ta, hại chết nàng ta nhưng cuối cùng có được cái gì? Chiếm được một phu quân không yêu mình, chiếm được một cuộc hôn nhân bằng mặt không bằng lòng, chiếm được ngày đêm bản thân phải điên cuồng ghen ghét, chiếm được cái kết là hai bàn tay trắng! (Editor : Ở đây là Nam Tú Cầm tự thuật nên mình để Nam Ưc Tịnh là nàng ta, tại Nam Tú Cầm hận Nam Ưc Tịnh.)

Nàng dùng hết mưu tính cùng thủ đoạn như vậy, không ngừng tranh đoạt cùng suy tính như thế, rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì đây?!

Nam Úc Tịnh nhìn Nam Tú Cẩm khóc khóc cười cười thê thảm trên mặt đất, chỉ lạnh nhạt dò tìm mắt, nàng bước đi từng bước lùi về phía sau mà tao nhã, đi qua Nam Tú Cẩm giống như một bị thần ở trên cao, thậm chí nhìn cũng không thèm nhìn nàng ta một cái.

Sáng sớm ngày hôm sau liền truyền ra tin tức, Tam công chúa Nam Tú Cẩm treo cổ trong phủ Hữu tướng, nói rằng muốn cùng sống cùng chết với Lam Cẩm Du, Nghe vậy Nam Úc Tịnh chỉ cười cười từ chối cho kiến.

Nam Tú Cẩm cũng thực sự là cuồng si, chỉ là nàng ta đối với Lam Cẩm Du như vậy sẽ chiếm được cái gì?

Tươi cười trên môi cũng thu lại, Nam Úc Tịnh nhìn gương trang điểm, trong gương là khuôn mặt tuyệt đẹp của bản thân, trong mắt hiện ra cảm xúc lạnh lẽo hận thù.

Trên pháp trường.

Về mặt Lam Cẩm bình thân, giống như đã nhìn thấu toàn bộ sống chết. Nam Úc Tịnh chậm rãi đi đến trước mặt hán, chăm chọc như có như không “Hữu tướng thực sự thân nhiên chịu chết sao? Đúng rồi, còn một tin tức nữa, không biết Hữu tướng có biết hay không?”

Lam Cẩm Du nghe Nam Úc Tịnh nói, về mặt phức tạp nhìn nàng, sau lúc lâu mới chậm rãi mở miệng “Lam mỗ đã là người sắp chết rồi, còn có tin tức gì cần phải biết sao?”

”Ha ha, tính ra đó lại là tin tức tốt. Đêm qua Nam Tú Cẩm tự vẫn trong phủ, Hữu tướng không lo đường xuống hoàng tuyền không có ai làm bạn rồi.” Nam Úc Tịnh câu môi, có chút hứng thú nhìn Lam Cẩm Du.

Quả nhiên về mặt Lam Cẩm Du hơi hơi giật mình. Vậy mà Nam Tú Cẩm lại tự sát? Là vì hán bị phán án tử hình cho nên nàng liền tự tử theo sao?

Hán ngàn lần không ngờ Nam Tú Cẩm sẽ làm vậy. Hán cười nàng cũng chỉ là kẻ tạm thời thôi, là do ham danh lợi quyền thế thôi, thật không ngờ nàng lại có thể vì hán mà làm vậy.

Hồi tượng lại bốn năm nay từng chút một, Lam Cẩm Du bỗng phát hiện ra, hán không chỉ có lỗi với mình Nam Úc Tịnh, còn cả Nam Tú Cẩm nữa. Cả đời này vì danh lợi quyền thế, hán đã phụ lòng những người yêu thương hán, hiện giờ chịu kết cục như vậy thật sự rất đáng đời!

”Ha ha, Lam mỗ đã tạ công chúa Úc Tịnh nói cho Lam mỗ tin tức này, để cho Lam mỗ biết bản thân thực sự là trừng phạt đúng tội, chết không luyến tiếc!” Bên môi Lam Cẩm Du hiện lên nụ cười cổ quái, trong mắt hoàn toàn không còn sức sống, chỉ còn màu xám tro nhìn Nam Úc Tịnh, cười nói.

Nam Úc Tịnh nghe Lam Cẩm Du nói, về mặt vẫn không thay đổi, vô cùng lạnh nhạt nói “Lam Cẩm Du, người thực sự chết không luyến tiếc! Ta vẫn luôn không thích Nam Tú Cẩm, nhưng về chuyện này, ngược lại có chút đồng tình với nàng ta, đồng tình nàng ta yêu người nam nhân như ngươi, vẫn luôn si mê không thức tỉnh!”

Lam Cẩm Du nghe Nam Úc Tịnh nói, về mặt liền hiện lên cảm xúc đau khổ, nàng nhất định phải để cho trước khi chết hán cũng không được yên bình sao? Từng câu từng chữ này giống như con dao găm đâm vào lòng hán, nàng đang nói cho hán, hán vốn không đáng được yêu sao?

Ha ha. Đúng vậy. Nam nhân chỉ nhìn thấy quyền thế như hán, thực sự không đáng được yêu!

Không thể ngừng nụ cười điên cuồng này, làm cho dân chúng vây xem xung quanh cũng nhao nhao lên nghị luận, chẳng lẽ Hữu tướng này điên rồi sao.

Nam Úc Tịnh thấy Lam Cẩm Du như vậy cũng không nói gì nữa, xinh đẹp sắc bén xoay người, ngồi lên vị trí giám trăm (*) trên cao, mặt không đổi sắc hạ lệnh hành hình.

(*) giám trăm : quan sát thi hành lệnh trăm, một chức quan ngày xưa.

Đây là Nam Vũ đặc biệt cho phép nàng làm giám trăm, mà nàng đồng ý là vì muốn tự tay báo thù, nhìn Lam Cẩm Du chết trước mặt nàng, thứ hai cũng muốn lập y trong lòng dân chúng, muốn bọn họ nhớ kỹ Nam Úc Tịnh nàng.

Nam Tú Cẩm tự vẫn. Lam Cẩm Du bị chém đầu. Một phủ Hữu tướng tiền đồ sáng lạn cứ sụp đổ như vậy, mà phái của Hữu tướng cũng là người người bất an, nhao nhao tìm kiếm mục tiêu mới để dựa vào. Mà đây đúng là hiệu quả Nam Úc Tịnh muốn đạt được.

Âm thầm liên hệ rất nhiều đại thần, dưới sự giúp đỡ của Doãn Lưu Quang nàng đã thành lập cơ bản một thế lực ở Nam Hải. Mà đảng Thái tử đang mừng rỡ vì Hữu tướng rơi đài cũng dần dần nhìn thấy hương vị bất thường.

Nam Dân phát hiện triều đình giống như đang bị khống chế bởi một bàn tay vô hình, Hữu tướng rơi đài chẳng những không làm cho triều thần phụ thuộc vào hán mà ngược lại những quan lại phe hán giống như bắt đầu không nghe lời nữa, rốt cuộc là ai đang âm thầm thao túng triều đình?

Nhìn dáng vẻ không thèm đếm xỉa của Nam Khởi, giống như không còn gì hứng thú với ngôi hoàng đế, huống chi Hữu tướng đã rơi đài, bị đá kích lớn nhất chính là hán. Vậy nên chắc chắn không phải Nam Khởi. Nhưng mà ngoại trừ Nam Khởi, còn ai vào đây nữa?

Nam Dân phiền muộn ngồi ở sân lớn, khuôn mặt tuần tú vẩn vơ, nhũ nhũ mảy, đi rất lâu cũng chưa từng bước vào phòng Doãn Lưu Nguyệt.

Từ khi sinh non thì quan hệ giữa Doãn Lưu Nguyệt và Nam Dân liền vô cùng không tốt, ngay từ đầu nàng ta một lòng muốn báo thù thay chính con của mình, càng về sau liền phát hiện báo thù cũng vô vọng thì liền cam chịu.

Từ sau khi nàng cùng Nam Dận nghênh đón Nam Úc Tịnh thì nàng lại càng hay nhốt mình trong phòng đóng cửa không ra, cũng không uống thuốc, chỉ ăn chút cơm canh hàng ngày.

”Luu Nguyệt à.” Nam Dận đẩy cửa ra, dịu dàng gọi nhưng khi hắn thấy rõ khuôn mặt của Doãn Luu Nguyệt thì liền lùi lại một bước.

Vốn khuôn mặt luôn tỏa sáng của Doãn Luu Nguyệt lúc này lại là một mảnh xám tra, hốc mắt thâm sì lõm xuống, mặt như gầy đi một lớp, chỉ có đôi mắt kia có vẻ to đến đáng sợ. Nàng ta nhìn Nam Dận tiến vào, về mặt không mấy thay đổi, giống như một con rối gỗ mà phát ra giọng nói khàn khàn “Thái tử điện hạ có gì phân phó?”

Nàng sống đã không còn ý nghĩa, chỉ là nàng hận bản thân không có dũng khí vì con thì mới kéo dài hơi sống qua ngày như vậy.

”Luu Nguyệt, tại sao nàng lại thành như vậy?” Một câu này của Nam Dận quả thật giật mình, cũng thoáng vài phần thương tiếc, dù sao hắn cùng từng có một khoảng thời gian ân ái với Doãn Luu Nguyệt, tuy thời gian đó mỗi cái ôm đều chỉ do muốn lấy lòng mà thôi.

Doãn Luu Nguyệt coi như không để ý đến dáng vẻ bản thân hiện giờ, chỉ cười cười với Nam Dận, ý cười mang theo hơi hận, bất đắc dĩ, cũng mang theo lạnh giá, nàng hỏi Nam Dận nhưng cũng giống như hỏi bản thân “Tại sao ta lại thành như vậy?!”

”Lam Cẩn Du và Nam Tú Cầm đã chết rồi. Con của chúng ta đã được báo thù. Nàng không cần như vậy nữa.” Nam Dận nghĩ đến hiện giờ hắn cần gấp sự giúp đỡ của Doãn Luu Quang, liền muốn lấy lòng Doãn Luu Nguyệt, đưa tay nâng Doãn Luu Nguyệt, nắm bả vai nàng ta dịu dàng nói.

Doãn Luu Nguyệt nghe Nam Dận nói, đôi mắt hơi sáng lên. Mối thù của con nàng được trả rồi sao? Chỉ là trả thù rồi thì làm sao đây, con của nàng đã không trở về rồi, dù nàng mất đi mọi thứ cũng không trở về được.

Nếu như thời gian có thể quay lại, nàng tình nguyện lúc trước không hành động theo cảm nghĩ mà dẫn dụ Nam Dận. Hoặc là nàng tình nguyện trước kia không được nhà họ Doãn thu nuôi, không cần phải đem lòng yêu Doãn Luu Quang, không cần phải vô vọng chờ đợi quá nửa tuổi xuân.

”Bọn họ, tại sao lại chết?” Trước nàng đã cầu Nam Dận nhiều lần, Nam Dận cũng không dám thay hải tử nàng trả thù, chỉ bảo nàng chờ. nhưng hiện giờ là ai ra tay?

Trong mắt Nam Dận lướt qua tia thâm trầm, mang theo lo lắng nói với Doãn Luu Nguyệt “Là Nam Úc Tịnh. Hiện giờ tình hình trên triều biến đổi rất kỳ lạ, ta thật sự không rõ Nam Úc Tịnh muốn làm cái gì. Luu Nguyệt, nàng nhanh đi cầu ca ca nàng giúp ta đi.”

Nam Úc Tịnh?! Thật sự là nàng ấy. Thật không ngờ lòng vòng một vòng, người thay nàng báo thù lại là người nàng từng hận nhất. Bên môi treo lên nụ cười thoải mái, Doãn Luu Nguyệt có chút thương tiếc nhìn Nam Dận, nói :”Vô dụng rồi. Cho dù ta có đi xin ca ca thì ca ca cũng sẽ không giúp người đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Giết Phụ Thân? ! Không, Bỏn Tọa Chỉ Đang Giết Tên Súc Sinh!

Nam Dận nghe lời nói của Doãn Luu Nguyệt, cho là Doãn Luu Nguyệt không chịu giúp hắn, sắc mặt của hắn hơi trầm xuống, đưa tay để lại bả vai của Doãn Luu Nguyệt, âm trầm nói, “Doãn Luu Nguyệt. Chúng ta cùng chung một chuyến tuyến. Chỉ có khi ta leo lên để vị, người mới có tương lai đó!”

Bây giờ thân thể của Doãn Luu Nguyệt rất yếu không chịu nổi, sao chịu nổi sức mạnh của Nam Dận, sắc mặt của nàng lập tức trắng thêm mấy phần, đôi mắt chăm chọc nhìn hắn.

Cùng chung chuyến tuyến sao? Sợ là không phải như vậy. Coi như nàng giúp hắn lấy được đế vị, dựa theo tính nết có mới nói cũ phong lưu thành tánh của Nam Dận, sao có thể đối tốt với nàng? Huống chi cho tới bây giờ, nàng đã sớm nhận ra, hoàng hậu cái gì, mẫu nghi thiên hạ cái gì, đều là thứ vô căn cứ thôi.

”Thái tử điện hạ cho rằng thân thể này của Luu Nguyệt còn có thể sống đến lúc nào?” Doãn Luu Nguyệt mặc cho Nam Dận đè bả vai của nàng, trên khuôn mặt tái nhợt đột nhiên hiện ra một tia ửng hồng, nàng ho sặc sụa mấy tiếng, chính xác là ho ra máu.

Thân thể của nàng nàng biết. Kể từ lần sanh non đó thân thể của nàng vẫn chưa tốt lên, cộng với ngày đêm u buồn, thân thể của nàng càng yếu ớt hơn. Sợ là sắp ra đi rồi.

Nam Dận thấy bộ dạng mệt mỏi của Doãn Luu Nguyệt, không khỏi sinh lòng chán ghét, hắn muốn nói thêm vài điều nữa, lại bị ánh mắt xám tro giống như người chết của Doãn Luu Nguyệt chặn lại, đành phải tức giận phát tay áo rồi đi.

Doãn Luu Nguyệt nhìn Nam Dận đi ra khỏi phòng, đột nhiên cả người xui xẻo ở trên mặt đất, sắc mặt của nàng như khô cằn, trong tròng mắt lõm xuống không lồ chảy ra từng giọt nước mắt như hạt đậu. Bây giờ nàng rất ân hận những chuyện lúc trước, nhưng nàng đã không thể qua trở lại như trước nữa. Nàng còn kéo dài chút hơi thở yếu ớt cuối cùng, là vì cái gì đây?

Nam Dận đã rời phủ ba ngày, đợi đến khi hắn trở về, thì nhận được tin Doãn Luu Nguyệt tuyệt thực mà chết, không khỏi giận dữ, sai người đánh tỳ nữ phục vụ cho Doãn Luu Nguyệt đến chết.

Hắn phiền muộn đi tới đi lui trong đình viện. Thế cục bây giờ cực kỳ phức tạp, hắn không biết rốt cuộc là ai đang âm thầm thao túng triều đình, cũng không biết Nam Khởi có thật bỏ qua địa vị đế vương không. Vào lúc này, lập trường của Doãn Lưu Quang rất quan trọng. Hôm nay Doãn Lưu Nguyệt chết trong phủ của hắn, không biết Doãn Lưu Quang có thể trách tội hắn không.

Mặc dù Nam Dận đã cố hết sức giấu giếm, tin tức Doãn Lưu Nguyệt qua đời vẫn bị truyền ra ngoài. Nam Dận đành phải báo lên Nam Vũ, làm tang sự cho Doãn Lưu Nguyệt.

Nam Úc Tĩnh nghe tin Doãn Lưu Nguyệt qua đời cũng không cảm thấy bất ngờ, từ lúc nàng nhìn thấy nàng ấy, nàng đã đoán được sẽ có kết quả này. Một người cố chấp một khi đánh mất điều mình vẫn luôn cố chấp, sẽ phát hiện mọi chuyện nàng làm trước đây đều là chuyện cười, đã kích lớn như vậy, sẽ làm người ta hòng mất.

Mà Doãn Lưu Quang nghe được tin tức này, bị thương lan tràn trên khuôn mặt. Mặc kệ như thế nào, Doãn Lưu Nguyệt vẫn là muội muội ruột thịt mà hắn đã nhìn từ nhỏ đến lớn, làm bạn với nhau vài chục năm, coi như nàng đã làm sai rất nhiều việc, nhưng đến lúc nghe tin nàng bệnh mà chết, hắn vẫn nhịn không được thổn thức.

Mọi chuyện đều do bản thân nàng làm sai thôi.

Tang sự của Doãn Lưu Nguyệt không làm lớn lắm. Dù sao hiện tại đại quân của Đông Lâm vẫn còn đóng ở biên cảnh của Nam Hải, mà thời tiết của Nam Hải lại biến hóa kì lạ, ai cũng cảm thấy Nam Hải sắp đổi vua rồi.

Cảm nhận được sự kì lạ trên triều không riêng mình Nam Dận, thân là Đế Vương Nam Hải, sao Nam Vũ không phát hiện được đây? Mà hắn không những đã nhận ra sự mất bình tĩnh trên triều, mà còn tìm ra người đứng sau điều khiển mọi việc.

Dĩ nhiên, nếu không phải Nam Úc Tĩnh cố ý để lại đầu mối, cho Nam Vũ thông minh cũng không thể nào đoán được là Nam Úc Tĩnh động tay chân. Về phần tại sao Nam Úc Tĩnh muốn để lại đầu mối, dĩ nhiên là ép Nam Vũ chó cùng đường quay lại cắn.

Đã là chết qua một lần, Nam Úc Tĩnh đã quá rõ ràng với sắc mặt của hoàng thất Nam Hải, nàng biết rõ lòng dạ độc ác cùng hèn hạ của bọn hắn, vì vậy nàng đào xong bẫy rập, để cho từng người bọn họ nhảy xuống!

Quả nhiên. Ngay đêm đó Nam Vũ mời Nam Úc Tĩnh ăn cơm.

"Lúc này Hoàng thượng mời người qua, sợ là sắp tâm không tốt." Doãn Lưu Quang có chút lo lắng cau mày, ôn hòa nhìn Nam Úc Tĩnh, cho dù biết rõ rất ít chuyện có thể làm khó nàng, hắn vẫn không nhịn được nhắc nhở.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy, chẳng nói đúng sai cười cười, trong đôi mắt đen nhánh tràn ngập hận ý thiêu đốt cùng tự tin, đôi môi xinh đẹp của nàng nói từng chữ, "Ráp tâm không tốt sao? Điều bốn tọa muốn chính là hắn ráp tâm không tốt! Tôi nay bốn tọa sẽ để cho hắn biết cái gì gọi là tự mình làm tự mình chịu!"

"Ý của người là... Người phải... Giết phụ thân?" Doãn Lưu Quang nghe Nam Úc Tĩnh nói, nhìn thấy ngọn lửa đang cháy hừng hực trong đôi mắt nàng, trên mặt Doãn Lưu Quang lộ ra chút hoảng sợ, nhìn Nam Úc Tĩnh hỏi thật chậm.

Bây giờ Nam Hải đã bị Nam Úc Tĩnh nắm trong lòng bàn tay rồi, mà Nam Hương Vận cũng đồng ý thuyết phục Tống Tử Văn dốc sức cho Nam Úc Tĩnh, có thể nói hiện tại chỉ cần Nam Úc Tĩnh nguyện ý, Nam Hải tùy thời sẽ trở thành vật trong túi của nàng, coi như hiện tại nàng động thủ giết Nam Vũ, cũng không có gì.

Nhưng dù sao Nam Vũ cũng là phụ thân của nàng. Nàng thật muốn giết phụ thân của mình sao? Hắn không lo chuyện khác, hắn chỉ lo lắng nếu nàng làm thật, dân chúng thiên hạ sẽ nói nàng thế nào?

Nam Úc Tĩnh nghe Doãn Lưu Quang nói, nhìn lo âu và không đồng ý trong tròng mắt Doãn Lưu Quang, lạnh nhạt quay mặt qua chỗ khác, khước môi nâng lên nụ cười lạnh lùng, lạnh giọng nói, "Giết phụ thân sao?! Không, bốn tọa chỉ đang giết tên súc sinh thôi!"

Nữ nhi đầu lòng của mình cũng có thể chấp tay cho người khác. Hải tử ruột thịt của mình cũng bị mình lợi dụng. Nữ nhân đã làm bạn nhiều năm với hắn cũng có thể đưa vào lãnh cung. Người như vậy có thể coi là người sao?

Phụ thân sao?! Từ lúc bốn năm trước Nam Úc Tĩnh nàng uống xong ly rượu độc kia, nàng đã sớm không phụ không mẫu rồi, sao có phụ thân được?! Nàng giết Nam Vũ, chỉ là đang giết tên súc sinh thôi!

"Cho dù như thế, chẳng lẽ người không sợ dân chúng chỉ trích người sao?" Doãn Lưu Quang nghe Nam Úc Tĩnh nói, hắn biết Nam Úc Tĩnh rất hận phụ mẫu của mình, thậm chí giết Nam Vũ là chuyện bắt buộc phải làm, thế nhưng hắn lại không đành lòng nhìn dân chúng nguyên rủa Nam Úc Tĩnh, hắn nói, "Không bằng để ta làm đi."

Nghe Doãn Lưu Quang nói, trong mắt Nam Úc Tĩnh không khỏi xẹt qua một tia khiếp sợ. Doãn Lưu Quang luôn bảo vệ Nam Hải, thậm chí hắn vì lễ dân bách tính Nam Hải mà chối bỏ Hoàng thất Nam Hải, nhưng bảo hắn giết Nam Vũ, ư, rằng trong lòng của hắn rất khổ sở.

Nàng giết Nam Vũ sẽ bị dân chúng chỉ trích, chẳng lẽ hắn sẽ không sao? Coi như hắn không động thủ giết Nam Vũ, sợ là cũng không thiếu chỉ trích rồi. Tội gì Hắn tội gì thay nàng nhận tiếng thích khách vua? Huống chi thù của nàng thì nàng báo, không cần mượn tay người khác!

Nam Úc Tĩnh phát tay áo quay lưng đi, lưu lại một bóng lưng dứt khoát, nàng kiên quyết nói, "Nam Vũ thiếu nợ ta, ta muốn tự tay cầm về. Về phần bị dân chúng chỉ trích, ta không quan tâm! Con người lúc còn sống, cần gì vì người không liên quan mà trói buộc hành động của mình đây?"

Doãn Lưu Quang nghe vậy, kinh ngạc nhìn bóng lưng của Nam Úc Tĩnh. Nàng vĩnh viễn bất đồng với người khác. Quạt cuồng làm cho người ta đau lòng.

Nam Úc Tĩnh trở lại tâm cung của mình, lười biếng dựa vào trên giường êm. Lư hương trước mặt tản ra từng trận sương mù mờ mịt, khiến dung nhan tuyệt mỹ của nàng trong sương khói có vẻ không thật, cũng chỉ có lúc này, nàng mới bộc lộ sự mệt mỏi trên mặt của mình.

”Cung chủ, thư của cô gia.” Tiểu Tuyết nắm trong tay thư của Nạp Lan Thần Dật được bỏ câu đưa tới, nhìn bóng dáng Nam Úc Tịnh tựa vào trên giường êm, giọng nói không khỏi nhu hòa mấy phần.

Nghe Tiểu Tuyết thông báo xong, Nam Úc Tịnh đột nhiên mở mắt ra, trong mắt lóe lên một chút ánh sáng, ngồi thẳng người nhận lấy thư trong tay Tiểu Tuyết, nhìn dòng chữ xinh đẹp trên tờ giấy, “Nàng muốn làm cái gì thì làm. Tất cả đã có ta.”

Một câu ngắn ngủi, nhưng mỗi chữ đó đã đánh thẳng vào trong lòng Nam Úc Tịnh. Mặc dù hắn và nàng cách xa ngàn dặm, nhưng nhìn thấy những chữ này, nàng giống như có thể cảm thấy hắn đang khoác vai nàng truyền thêm sức mạnh cho nàng. Giống như tất cả lo âu và phiền não bởi vì những lời này của hắn đã giảm bớt không ít, nàng không còn một mình nữa, nàng còn có hắn.

Cảm giác có người cho mình dựa dẫm, thì ra là tốt như vậy.

Thận trọng xếp thư lại để vào trong tay áo, Nam Úc Tịnh nở nụ cười tuyệt mỹ, nói với Tiểu Tuyết, “Giúp ta rửa mặt. Bây giờ ta muốn đi dự tiệc.”

Trang điểm xong, Nam Úc Tịnh nhìn mình trong gương đồng, mái tóc đen nhánh được búi cao lên, phía trên cài trâm phượng danh quý (nổi tiếng và quý giá) lấp lánh ánh màu, giữa cao quý ung dung lại lộ ra tà mị, khóe mắt được tô màu đỏ nhạt, càng khiến nàng xinh đẹp hơn.

Nàng nhìn mình trong gương lạnh nhạt cười một tiếng, sau đó đi tới Càn Thanh cung. Mỗi một bước đi của nàng đều hết sức xinh đẹp, giống như có Mạn Đà La Hoa huyết sắc nở rộ dưới chân nàng.

Bên trong Càn Thanh cung, Nam Vũ âm trầm ngồi trước bàn, nhìn son trên hai vệt đầy bàn, trong mắt mang theo hung ác kinh người. Nam Úc Tịnh đã động tay trong triều đình, khiến hắn không thể không suy nghĩ tới mục đích của nàng ta.

Coi như hắn không muốn thừa nhận, nhưng hắn lại không thể không đối mặt sự thật, đó chính là hắn lần lượt bị Nam Úc Tịnh đưa bôn trong lòng bàn tay. Hắn căn bản không phải là đối thủ của Nam Úc Tịnh. Đã như vậy, hắn chỉ có hai lựa chọn làm hoặc không làm, đã làm thì phải làm cho trót, giết Nam Úc Tịnh, cắt đứt mọi tai họa!

Nam Úc Tịnh vừa vào Càn Thanh cung liền thấy được sát ý âm trầm trên mặt Nam Úc Tịnh, thế nhưng khi Nam Vũ ngược mắt nhìn nàng, sát ý kia đã không dấu vết biến mất, thay vào đó là nụ cười dịu dàng vô cùng. “Úc Tịnh tới đây, mau tới đây ngồi đi, đã lâu rồi phụ hoàng chưa ăn cơm với ngươi.”

Nam Úc Tịnh lạnh lùng liếc Nam Vũ, chậm rãi đi tới trước mặt Nam Vũ, không ngồi xuống, mà là lấy hộ giáp thật dài soi mói xấp thịt trên bàn, ghé vào trước mũi ngửi một cái, cười nói, “Thức ăn này rất ngon nha.”

Nam Vũ nhìn một loạt động tác của Nam Úc Tịnh, không hiểu chuyện gì, hắn quan sát nét mặt của Nam Úc Tịnh, chẳng lẽ Nam Úc Tịnh đã phát hiện ý đồ của hắn sao?

Nhưng vẻ mặt của Nam Úc Tịnh lạnh nhạt, rõ ràng không giống đã phát hiện, chân mày của Nam Vũ không khỏi càng chau chặt hơn, trên mặt bày ra nụ cười đối trá, nói với Nam Úc Tịnh, “Đương nhiên là thức ăn ngon. Là phụ hoàng đặc biệt phân phó Ngự Thiện Phòng làm, Úc Tịnh nhanh ngồi xuống ăn đi.”

Nam Úc Tịnh giống như không quan tâm Nam Vũ đang nói cái gì, đưa tay cầm bầu rượu lên, đưa tới trước lỗ mũi ngửi một cái, trong mắt lướt qua một chút sáng loáng, ngón tay khánh mảnh như ngọc vờn ra, khẽ xoay xoay nắp bầu rượu, sau đó lại ngửi lần nữa, như nhìn thấu mọi điều.

Nam Vũ nhìn mọi động tác của Nam Úc Tịnh, toàn thân cứng ngắc, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch như tờ giấy, hắn vừa kinh vừa sợ nhìn Nam Úc Tịnh, hắn là trong khoảng thời gian ngắn sẽ nói không ra lời.

Lúc này Nam Úc Tịnh đã thả bầu rượu xuống, hứng thú nhìn Nam Vũ, trong tròng mắt xinh đẹp mang theo một chút tối tăm, giống như chúy thủ biến mất trong bóng tối, tùy thời có thể không thanh không vang lấy tánh mạng người ta. Khóe môi nàng câu nụ cười xinh đẹp mà bén nhọn, giọng nói lười biếng, kéo dài âm cuối, “Rượu cũng là rượu ngon. Chỉ là nếu bỏ thêm một phần xương cốt, sẽ có thể phá hủy rượu ngon này rồi.”

Nghe Nam Úc Tịnh nói xong, trán định trên mặt Nam Vũ hoàn toàn hồng mắt, con ngươi co lại thật chặt, Nam Vũ theo bản năng đứng lên lui về sau một bước, cũng không biết là kinh ngạc hay là sợ hãi, run rẩy chỉ vào Nam Úc Tịnh hỏi, “Ngươi. Sao ngươi biết...”

Khẽ hít cảm lên, trên mặt vẫn treo nụ cười phong hoa tuyệt đại như cũ, Nam Úc Tịnh giống như là đang thưởng thức dáng vẻ hoang mang sợ hãi của Nam Vũ, nàng đi từng bước một đến trước mặt Nam Vũ, nụ cười diêm dúa lờ lệt hỏi, “Tại sao ta biết trong rượu sẽ biến thành độc khi có xương cốt, hay là tại sao ta biết bình rượu này có cơ quan?”

Bên trong con ngươi đen nhánh hiện ra một tia hận ý thấu xương, nụ cười của Nam Úc Tịnh càng lạnh hơn, Hồng Y của nàng tung bay trong không trung, quỹ quyết mà lạnh lẽo nhịp nhàng ẩn khấp, giống như địa ngục phát ra sát ý, lan ra khắp Càn Thanh cung.

Nam Vũ bị sát ý mãnh liệt trên người Nam Úc Tịnh làm khiếp sợ, thậm chí không có dũng khí nhìn thẳng Nam Úc Tịnh, hắn nghe thấy giọng nói của Nam Úc Tịnh vang bên tai, mềm mại nhưng xen lẫn lạnh ý, “Sống ở Ma Cung bốn năm ta đã phải nếm máu để sống, bị hạ độc là chuyện bình thường. Nếu độc cũng không phân biệt được, ta làm sao ngồi lên vị trí Ma Cung Chủ này.”

Nam Vũ đột nhiên cảm thấy cổ của mình bị một bàn tay vô cùng lạnh lẽo bóp chặt, con mắt của hắn hơi lờ ra, hắn vô cùng hoảng sợ nhìn Nam Úc Tịnh, lại thấy hận ý cùng châm chọc chứa đầy trong mắt nàng, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của nàng tiếp tục nói từng chữ, “Về phần cơ quan của bình rượu này, chẳng lẽ hoàng thượng không biết nó được Ma Cung lưu truyền ra ngoài sao? Mà người thiết kế cơ quan, chính là bản tọa!”

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Nam Vũ, nụ cười ở khóe môi Nam Úc Tịnh càng sâu hơn. Đây là nhân quả tuần hoàn sao? Nam Vũ muốn dùng cơ quan nàng thiết kế đối phó nàng, đây không phải là tìm chết sao?!

Cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn một nhọc, Nam Vũ bắt đầu liều mạng gẩy giụa, hắn muốn kéo tay của Nam Úc Tịnh ra, tuy nhiên không thể rung

chuyển tay của Nam Úc Tịnh chút nào, hần nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ gần trong gang tấc, mới phát giác giữa dung nhan tuyệt mỹ này là hận ý thấu xương cùng sát khí.

Sao hần ngu ngốc tự cho mình có thể giết Nam Úc Tịnh?! Nàng chính là Tu La, đã từng bị nàng bóp cổ nửa sống nửa chết, Nam Vũ cảm thấy lần này cái chết giống như tiền gần hần nữa, bởi vì ánh mắt Nam Úc Tịnh nhìn hần, giống như đang nhìn một cỗ thi thể.

Bàn tay càng bóp chặt hơn, Nam Úc Tịnh hứng thú nhìn sắc mặt của Nam Vũ biến đổi liên tục, đáng về muốn nói lại nói không ra, trong mắt Nam Úc Tịnh lóe lên một tia mỉa mai, chậm rãi buông lỏng tay ra, ném Nam Vũ xuống đất, từ trên cao nhìn xuống Nam Vũ.

Nam Vũ đột ngột hô hấp thuận lợi, vội vàng tham lam hít sâu vài lần. Hần ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh một cái, giống như thấy quỷ, không để ý hình tượng của mình liên tiếp bỏ vài cái trên mặt đất, giống như cách xa Nam Úc Tịnh sẽ an toàn.

Nam Úc Tịnh nhìn bộ dạng Nam Vũ chật vật không chịu nổi, liền nở nụ cười. Trong gương mặt tươi cười chứa hận ý của nàng còn mang theo sáng khoái, bốn năm ăn nhấm, rốt cuộc nàng đã có thể tự tay báo thù.

“Người. Rốt cuộc người muốn làm gì?!” Nam Vũ té xuống đất, nhưng vẫn cố lên mặt, rõ ràng chật vật không chịu nổi, lại còn tỏ ra hung dữ, về mặt kia thật là cực kỳ buồn cười.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay cầm bầu rượu lên, từ từ nói, “Chẳng qua là bốn tọa cảm thấy bóp chết người có lợi với người quá rồi. Người đã trăm phương ngàn kế chuẩn bị phần mộ cốt này cho bốn tọa, không bằng để bốn tọa cho người nếm thử?”

Nam Vũ nghe Nam Úc Tịnh nói, con người thiếu chút nữa rớt ra ngoài, hần như bị điên rồi, bò dậy từ dưới đất muốn xông ra, lại bị Nam Úc Tịnh nhẹ nhàng phát tay áo, lại một lần nữa nặng nề ngã xuống trên đất, giờ phút này Nam Vũ không còn để ý tới hình tượng của mình nữa, hần liều mạng hét to, “Cứu mạng! Cứu mạng! Có ai không, người tới hộ giá đi!”

Tiếng kêu của Nam Vũ hấp dẫn thị vệ trông coi ngoài điện, bọn họ vội rút vọt vào, Nam Vũ thấy thị vệ đi vào, sắc mặt mới thoáng dễ nhìn một chút. Phải biết mộ cốt là độc dược vô cùng đáng sợ, nghe nói sau khi uống vào xương sẽ bị ăn mòn từng khúc, đau nhức không chịu nổi, nhưng vẫn không chết, toàn thân thối rữa đến chết.

Hần miễn cưỡng nuốt nước miếng một cái, nhìn thị vệ xông tới, sắc mặt tái nhợt ra đáng nói, “Mau! Mau giết yêu nữ này cho trẫm, người nào giết chết ả, trẫm thưởng các người hoàng kim vạn lượng, phong Vạn Hộ Hầu!”

Nam Vũ khàn cả giọng la lên, nhưng không có bất kỳ thị vệ nào động đậy, mà Nam Úc Tịnh vẫn trấn định đứng trước mặt Nam Vũ, trong mắt mang theo nồng nặc mỉa mai, nàng miễn cưỡng đưa bình rượu trong tay cho một thị vệ sau lưng, chậm rãi nói, “Rót hết cho hần.”

“Vâng” Thị vệ kia cung kính nhận lấy bình rượu trong tay Nam Úc Tịnh, về mặt của hần rất kính sợ, hần từ từ đi tới trước mặt Nam Vũ, đưa tay bóp miệng Nam Vũ, ép hần uống hết.

Nam Vũ điên cuồng vặn vẹo, hần không thể tin nhìn thị vệ trước mắt, vừa kháng cự vừa quát, “Người đang làm cái gì vậy?! Chẳng lẽ các người phản hết rồi sao?!”

Nhưng thị vệ căn bản không để ý tới tiếng gào thét của Nam Vũ, một tay giống như kim sắt giữ chặt cổ của Nam Vũ, hần tâm đồ rượu vào miệng của hần, Nam Vũ liều mạng phun ra, nhưng cũng uống không ít, trên mặt của hần dần dần toát ra tuyệt vọng.

Cảm thấy lục phủ ngũ tạng bắt đầu truyền đến đau nhức, xương dưới chân bắt đầu truyền đến đau đớn tan lòng nát dạ, sắc mặt của Nam Vũ lập tức tái nhợt liều mạng bò đến trước mặt của Nam Úc Tịnh, ôm chặt cá chân của Nam Úc Tịnh cầu xin tha thứ, “Úc Tịnh... Úc Tịnh... Đầu gì chúng ta cũng là phụ tử, van cầu người bỏ qua cho ta đi!”

Nam Úc Tịnh nhìn Nam Vũ cầu xin tha thứ, trong mắt chợt lóe lên ghét cay ghét đắng, nàng lạnh lùng đá Nam Vũ văng ra, nói với thị vệ sau lưng, “Đợi đến khi thân thể của hần thối rữa toàn bộ thì kéo hần tới bãi tha ma! Ai dám động thủ giết hần trước khi hần còn chưa chết, bốn tọa sẽ không cho qua!”

Thị vệ nghe Nam Úc Tịnh nói, từng người một cảm như hén, kính sợ gật đầu, mà Nam Vũ thì bắt đầu lăn lộn điên cuồng, như bị điên hồ to, “Giết chết ta rồi, mau giết ta đi!”

Tuy nhiên không có một người nào dám động thủ. Thị vệ vẫn đứng nghiêm một bên, nhìn cảnh tượng thê thảm của Nam Vũ, mà Nam Úc Tịnh thì giống như đã nhìn phát chán bộ dáng thê thảm nhếch nhác của Nam Vũ, nhàn nhạt xoay người sang chỗ khác, không quay đầu lại rời khỏi Càn Thanh cung.

Hôm nay Nam Vũ đã chết, triều đình cũng đã bị nàng khống chế. Đã đến lúc nàng lên ngôi Hoàng đế. Nàng có phải cũng nên đi thăm viếng mẫu hậu “Dịu dàng” của mình không?

“Đến lãnh cung dẫn Trương Sở Sở đến đây.” Nam Úc Tịnh trở lại tâm cung của mình, lười biếng dựa vào trên giường êm, phân phó Thanh Nhi, “Mang theo xiêm áo cho bà ta thay, đừng để bà ta làm dơ bẩn tâm cung của ta.”

Thanh Nhi lĩnh mệnh rời đi, còn Nam Úc Tịnh khẽ tựa vào trên giường êm, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Chuyện Lam Cẩn Du và Nam Tú Cẩm cùng nhau bỏ mình đã sớm truyền đến lãnh cung, Liễu quý phi hoàn toàn điên rồi, cả ngày vui ở trong góc ca hát, nếu không thì không ngừng khiêu vũ.

Trương Sở Sở ở sát vách nàng ta, mỗi ngày chịu đủ tàn phá. Huống chi ở lãnh cung cái ăn lại cực kém, tất cả mọi chuyện đều phải tự mình động thủ, chỉ trong mấy tháng, Trương Sở Sở đã gầy đi không ít, nhưng ánh mắt vẫn rất tinh táo.

Thanh Nhi lĩnh mệnh của Nam Úc Tịnh đến lãnh cung dẫn Trương Sở Sở ra, nói là Hoàng đế Nam Hải tương lai muốn gặp nàng, hơn nữa còn kêu nàng thay y

phục.

Trương Sở Sở cho là Nam Dận phải người dẫn nàng ra khỏi lãnh cung, trong mắt bắn ra ánh sáng, nhận lấy y phục đất tiền, tay của nàng run rẩy vuốt ve qua mỗi tác y phục, trong mắt mơ hồ chứa nước mắt, rốt cuộc nàng đã có thể rời khỏi chỗ quỷ quái này!

Sau khi ra ngoài, nàng chính là Thái hậu trên vạ người rồi!

Chỉ là tại sao Nam Dận lại sai tên phản đồ Thanh Nhi này đi truyền tin đây? Trương Sở Sở tuy nghi ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, thay y phục đất tiền, thay đổi cách ăn mặc một lần, mới vênh vào tự đắc theo Thanh Nhi rời khỏi lãnh cung.

Thanh Nhi vẫn trầm mặc ở phía trước dẫn đường, cũng không nói nhiều lời, mà Trương Sở Sở đi theo sau lưng Thanh Nhi, thì hận không thể xuyên thủng Lâm Nhi.

Ban đầu tên tiện nhân này phản bội nàng, làm hại nàng bị giam ở lãnh cung, đợi lát nữa nàng gặp Nam Dận, nhất định phải kêu Nam Dận trừng trị tiện tỳ này.

Trong lòng ôm ý định oán độc, Trương Sở Sở một đường đi theo Thanh Nhi đến tẩm cung của Nam Úc Tĩnh, trong mắt nàng thoáng qua một tia kinh ngạc, vì sao Thanh Nhi lại dẫn nàng tới nơi này? Nàng còn chưa kịp suy nghĩ, Thanh Nhi đã thúc giục nàng đi vào.

Trương Sở Sở hung hăng liếc Thanh Nhi một cái, vênh vào tự đắc đi vào tẩm cung. Một khắc sau liền thấy Nam Úc Tĩnh lười biếng nằm ở trên giường êm.

“Úc Tĩnh?!” Trương Sở Sở thấy Nam Úc Tĩnh, trong mắt lóe lên kinh ngạc, giật mình hô.

Lúc này Nam Úc Tĩnh mới chậm rãi mở mắt ra, chống nửa người lên, không chút để ý ngược mắt nhìn Trương Sở Sở, trong mắt chứa mấy phần châm chọc, miễn cưỡng lên tiếng, “Thế nào, phế hoàng hậu rất kinh ngạc khi thấy bản tọa sao?”

Lúc này Trương Sở Sở mới ngậy ngẩng cả người. Khi Thanh Nhi truyền lời, là nói Hoàng đế Nam Hải tương lai muốn gặp nàng, nàng đương nhiên cho rằng là Nam Dận, nhưng nàng lại không nghĩ đến, nếu là Nam Dận, sao hẳn lại phải Thanh Nhi tới truyền lời đây?!

Chẳng lẽ Hoàng đế Nam Hải tương lai trong miệng Thanh Nhi là Nam Úc Tĩnh sao?! Làm sao có thể! Nàng ta là nữ tử, làm sao có thể xưng đế đây?! Nhưng nếu không phải đã nắm trong tay cả hậu cung, sao nàng ta có gan phải người tới lãnh cung dẫn nàng ra?!

“Lúc này Thanh Nhi nói, Hoàng đế Nam Hải tương lai muốn gặp Bản cung?” Trương Sở Sở dần lại khiếp sợ trong lòng, ngược mắt nhìn Nam Úc Tĩnh, hỏi.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy, lười biếng nhìn Trương Sở Sở một cái, nhướn lông mày, làm như không thèm để ý chút nào lên tiếng, “Có vấn đề gì sao?”

Nghe Nam Úc Tĩnh nói, trong mắt Trương Sở Sở lộ ra khiếp sợ, qua hồi lâu nàng mới tìm được giọng nói của mình, chất vấn, “Người điên rồi sao!?”

“Sao phế hoàng hậu lại nói vậy?” Nam Úc Tĩnh nở nụ cười kiêu diễm, trong mắt nàng đều là mỉa mai, không chút nào kiêng dè nhìn Trương Sở Sở.

“Người... người cư nhiên... Vọng tưởng xưng đế?!” Giống như không thể tiếp nhận sự thật này, Trương Sở Sở trừng trừng mắt nhìn Nam Úc Tĩnh, run rẩy hỏi.

Nghe Trương Sở Sở nói, Nam Úc Tĩnh chậm rãi ngồi dậy từ trên giường êm, cao nhấc vô cùng đi từng bước một đến trước mặt của Trương Sở Sở, trong mắt mang theo hàn mang không rõ ý vị, khinh thường nói, “Vọng tưởng sao?! Ta không cho là như thế!”

“Nhưng người là nữ tử! Đây là số mệnh của người!” Trương Sở Sở vẫn không thể tin nói, theo ý nàng nữ tử xưng đế là chuyện không thể nào. Từ xưa tới nay, nữ tử vào triều làm quan đều là chuyện vô lý, chứ nói chi là vọng tưởng xưng đế. Có thể ngồi vào vị trí hoàng hậu, đã là vinh hạnh đặc biệt lớn nhất của nữ nhân rồi.

Nam Úc Tĩnh rất coi thường khiếp sợ trong tròng mắt Trương Sở Sở, nàng miễn cưỡng nhìn Trương Sở Sở, trong mắt mang theo cuồng ngạo, từng chữ có lực vang lên, “Mệnh sao?! Ai, đó là do người yếu lấy cớ thôi! Ta sớm đã không tin vào số mệnh! Mạng của ta chỉ có ta mới có thể quyết định!”

Chắc là bị khí thế của Nam Úc Tĩnh làm kinh sợ, nên qua một lúc lâu Trương Sở Sở vẫn không nói gì. Trầm mặc trong chốc lát, nàng mới ngược mắt quan sát Nam Úc Tĩnh, Nam Úc Tĩnh cười như không cười trong mắt chứa sâu hiểm khó dò, giống như đám mây ở chân trời biến đổi khó lường, làm cho người ta khó có thể nắm lấy.

Bây giờ Trương Sở Sở lo lắng không phải Nam Úc Tĩnh có muốn xưng đế hay không, mà là hôm nay Nam Úc Tĩnh gọi nàng tới là vì cái gì, rốt cuộc nàng ta đang có ý định gì. Không phải Nam Úc Tĩnh hận nàng thấu xương sao? Vì sao hôm nay lại ban thưởng y phục cho nàng, muốn dẫn nàng ra lãnh cung đây?

Nghĩ tới đây, Trương Sở Sở bày ra biểu tình mẫu tử tình thâm, nói với Nam Úc Tĩnh, “Úc Tĩnh, mẫu hậu kinh ngạc như vậy cũng là lo lắng người, xưa giờ chưa có chuyện nữ tử xưng đế, người thật sự muốn làm sao?”

Nam Úc Tĩnh đương nhiên biết Trương Sở Sở đang thử dò xét nàng, muốn biết nàng sắp làm gì nữa, chỉ là nàng cũng không ngại nói cho Trương Sở Sở biết, bởi vì mặc kệ bà ta làm gì, cũng không thể thay đổi kết quả này.

Khóe môi nâng lên một nụ cười lạnh lùng, nói từng chữ mang theo hận ý, “Nếu không chắc chắn, sao bản tọa lại dám dẫn phế hoàng hậu ra khỏi lãnh cung xem trò vui đây?! Ai, người không cần phải lấy lòng bản tọa, bản tọa đón người ra ngoài, chỉ là muốn người tận mắt nhìn bản tọa ngồi lên đế vị cửu ngũ chí tôn mà thôi!”

Trương Sở Sở bị lời nói tự tin của Nam Úc Tĩnh làm sợ hãi, con mắt sắc bén phức tạp nhìn Nam Úc Tĩnh, sao nàng không nghĩ tới nữ nhi bị mình ruồng bỏ sẽ có thành tựu to lớn như ngày nay.

Nam Úc Tĩnh thật sự sẽ ngồi vào vị trí cửu ngũ chí tôn sao?! Nàng vốn là chết cũng không tin chuyện nữ tử xưng đế, nhưng khi nhìn trong tròng mắt đen của Nam Úc Tĩnh bày mưu tính kế, không biết sao nàng lại tin Nam Úc Tĩnh sẽ làm hoàng đế.

Như vậy đợi đến khi Nam Úc Tĩnh leo lên đế vị, vậy còn nàng thì sao? Đùng như Nam Úc Tĩnh từng nói, nàng ta đón nàng ra khỏi lãnh cung, chính là vì muốn

nàng tận mắt thấy nàng ta leo lên để vị, cho nàng biết năm đó nàng ruồng bỏ nữ nhi này là sai lầm cỡ nào sao.

Cho nàng y phục đắt tiền, đón nàng ra khỏi lãnh cung, là muốn nàng vui sướng nhất thời, mà trong lúc nàng mong chờ lại phát hiện ra sự thật tuyệt vọng cỡ nào, đó mới là dã kích cực kỳ thấu đáo.

Nam Úc Tịnh nhìn về mặt Trương Sở Sở biến hóa, khóe môi nâng lên nụ cười, từ từ nói, “Đúng rồi, Nam Vũ cũng mới uống xong một cốc, bây giờ chưa rõ sống chết, phế hoàng hậu có hứng thú đi xem không?”

Trương Sở Sở nghe Nam Úc Tịnh nói, khuôn mặt đã không dễ coi càng thêm trắng bệch, nàng kinh ngạc hỏi, “Người nói cái gì, hoàng thượng bị người hạ độc?! Người đang mưu nghịch đó, người có biết không?!”

“Mưu nghịch?! Vậy thì thế nào?” Nam Úc Tịnh nghe Trương Sở Sở tố cáo mình, giống như nghe được chuyện cười, từ xưa tới nay đều là ta thắng làm vua thua thì làm giặc, coi như nàng là mưu nghịch đi, thì có ai dám chỉ trích nàng sao? Khóe môi càng nở nụ cười lạnh hơn, Nam Úc Tịnh cười nói, “Phế hoàng hậu nói không sai. Bốn tọa chính là mưu nghịch! Chỉ là người đã nói sai vài lời, không phải bốn tọa hạ độc hần, mà là hần muốn hạ độc bốn tọa, bốn tọa chỉ muốn hần phục mình thôi!”

Trương Sở Sở nghe Nam Úc Tịnh lạnh nhạt nói Nam Vũ sắp chết, không khỏi sợ hãi. Nữ tử trước mắt xinh đẹp kinh người, giống như đóa hoa anh túc mang theo độc tố xinh đẹp mà trí mạng. Nam Úc Tịnh bây giờ đã không còn là nữ tử dịu dàng ân cần ngày xưa, trong mắt của nàng chỉ có vô biên xinh đẹp cùng hận ý thấu xương.

Nàng hận bọn họ như vậy, kết quả hôm nay của Nam Vũ, sợ là kết quả ngày sau của nàng. Nàng không biết một cốc là độc được gì, nhưng nàng nghĩ nó nhất định là đau đớn khó chịu vô cùng.

Không không không! Nàng sẽ không có kết quả như vậy. Nàng còn có Nam Dận, Nam Dận mới là thái tử danh chính ngôn thuận!

Thấy trong mắt Trương Sở Sở đầu tiên là thoáng qua tuyệt vọng sợ hãi sau đó lại dấy lên ánh sáng, Nam Úc Tịnh không khỏi nâng lên một nụ cười, không lưu tình chút nào đã kích nói: “Nếu phế hoàng hậu còn trông cậy vào Nam Dận, sợ rằng sẽ thất vọng lần nữa đấy.”

“Người đã làm gì Dận Nhi?” Trương Sở Sở nghe Nam Úc Tịnh nói, không khỏi cảnh giác hỏi. Nàng lo lắng như vậy, thứ nhất là lo lắng cho an nguy của Nam Dận, dù sao Nam Dận là do một tay nàng nuôi nấng, khác với Nam Úc Tịnh từ nhỏ đã tách biệt nàng, thứ hai là lo lắng nếu Nam Dận có cái gì ngoài ý muốn, nàng sẽ vạn kiếp bất phục rồi.

“Bây giờ còn chưa làm gì hần, nhưng nếu hần không dâng hoàng, bốn tọa đành phải nhỏ cò tận gốc.” Nam Úc Tịnh nhún vai một cái, lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ, trong mắt hàm chứa nhàn nhạt sát khí.

Nói thì nói như thế, nhưng theo tính tình của Nam Dận có thể không phạm tội sao?

Trương Sở Sở không khỏi lùi lại một bước, nàng nhìn sát ý trong mắt Nam Úc Tịnh cùng nụ cười lười biếng ở khóe môi của nàng, nói, “Người không phải là người! Người là ma quỷ!”

Nam Úc Tịnh nghe Trương Sở Sở nói, giận quá thành cười, lạnh giọng nói, “Ta là ma quỷ?! Ha ha, ta là ma quỷ. Nhưng là ai biến ta thành bộ dáng bây giờ?! Trương Sở Sở, người còn mặt mũi nói lời này sao?”

Trương Sở Sở bị Nam Úc Tịnh chất vấn á khẩu không trả lời được. Ban đầu lúc nàng mới vừa sinh hạ Nam Dận và Nam Úc Tịnh, Hoàng đế Đông Lâm liền nói muốn bắt thái tử làm con tin.

Nàng vì củng cố địa vị của mình, chỉ có thể lựa chọn hy sinh Nam Úc Tịnh, lúc ấy trong lòng của nàng cũng chưa xót không thôi, thế nhưng cũng không thể làm gì. Nếu đã lựa chọn hy sinh Nam Úc Tịnh, thì nàng sẽ không dành tình cảm cho hài tử này.

Vì vậy bắt đầu từ đó, nàng coi mình không có sanh nữ nhi này, chỉ coi Nam Úc Tịnh là một con cò. Cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới tâm tình của Nam Úc Tịnh, cũng không nghĩ tới những hành động của nàng có bao nhiêu việc không bằng cảm thù.

“Úc Tịnh, mẫu hậu biết mình sai rồi, cho mẫu hậu thêm một cơ hội đi!” Trương Sở Sở đưa tay kéo ống tay áo của Nam Úc Tịnh, ý đồ đã động Nam Úc Tịnh.

Nhưng Nam Úc Tịnh lại lạnh lùng rút ống tay áo của mình ra, không hề nhìn Trương Sở Sở, mặc kệ giờ phút này bà ta nói xin lỗi là thật hay giả, đối với nàng mà nói, tất cả đều đã quá muộn.

Mười tám năm nay mọi tổn thương và đau khổ nàng chịu đều do bọn họ ban tặng, sao nàng có thể tha thứ cho họ?! Nàng đã từng ngu ngốc tin tưởng bọn họ, vì bọn họ nhận hết khổ đau nhưng vẫn ân cần không nói, nhưng bọn họ lại dùng lấy phương thức như vậy tổn thương nàng, cho nàng biết nàng làm tất cả cũng chỉ là chuyện cười, bảo nàng làm sao tin tưởng họ nữa đây?!

Trong mắt dấy lên ngọn lửa căm hận, Nam Úc Tịnh nhàn nhạt phân phó, “Dẫn phế hoàng hậu tới Càn Thanh cung đi, bốn tọa đặc biệt ưu đãi, để cho nàng gặp Nam Vũ lần cuối!”

Trương Sở Sở nghe Nam Úc Tịnh nói, lập tức lắc đầu bày tỏ phản kháng. Không cần phải nói nàng cũng biết tình cảnh Nam Vũ chết đi đáng sợ bao nhiêu, nàng mới không cần đi xem.

Những năm gần đây Nam Vũ lạnh lùng với nàng, hần còn đẩy nàng vào lãnh cung, tình cảm của nàng dành cho Nam Vũ đã sớm tiêu tan. Nàng không muốn xem từ trạng thái thảm của Nam Vũ!

“Đây là lệnh của bốn tọa, người có quyền nói không sao?!” Nam Úc Tịnh nhìn Trương Sở Sở lắc đầu phản kháng, lạnh lùng quát lớn, nâng lên nụ cười âm lãnh, chậm rãi nói, “Bốn tọa khuyên phế hoàng hậu vẫn nên xem thật kỹ đi, nói không chừng sẽ là kết quả sau này của phế hoàng hậu!”

Trương Sở Sở nghe Nam Úc Tĩnh nói, không khỏi run rẩy. Lòng dạ của Nam Úc Tĩnh thật ác độc, nàng ta là muốn nàng chính mất đi đôi mắt từ trạng thể thảm, sau đó mỗi ngày lo sợ bất an sao?

Nhưng đúng như Nam Úc Tĩnh từng nói, nàng chỉ là một phế hoàng hậu, không được phép chống cự, nàng liền bị thị vệ thô lỗ dẫn đến Càn Thanh cung, một chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không có.

Vui mừng thay mỹ quần áo hoa phục ra khỏi lãnh cung, tưởng rằng chờ đợi nàng sẽ là ghế Thái hậu, nhưng không ngờ đến, kết quả lại như vậy. Chẳng những không có vô biên vinh hoa phú quý, ngược lại ngay cả tính mệnh cũng không gánh nổi, hiện tại sợ rằng nàng muốn chết đi thanh thân là chuyện không thể nào.

Nhìn Trương Sở Sở bị thị vệ dẫn khỏi tẩm cung, Nam Úc Tĩnh như rất mệt mỏi, nằm ở trên giường êm, nàng từ từ nhắm mắt lại, lông mi thật dài khẽ rung, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Thần Dật. Rốt cuộc ta đã tự tay báo thù, nhưng trong mắt của ta, khoái cảm báo thù cũng không vui đi nhớ nhưng chàng. Ta nhất định mau chóng kết thúc mọi chuyện ở Nam Hải, mau chóng trở lại bên cạnh chàng đi.

“Mệt mỏi sao?” Giọng nói ôn nhu như ngọc, giống như là thanh tuyến chảy từ trong núi ra, trong suốt động lòng người, Nam Úc Tĩnh trong thoáng chốc cho là mình đang nằm mơ, ni non đáp một tiếng, cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo chạm đến gương mặt của nàng, nàng mới đột nhiên mở mắt ra.

Trước mắt là khuôn mặt thanh tú vô song, không phải là người nàng ngày nhớ đêm mong sao?!

Giống như không thể tin được đôi mắt của mình, Nam Úc Tĩnh đưa tay dụi dụi con mắt, kinh ngạc hỏi, “Thần Dật?!”

Nạp Lan Thần Dật cứng chui nhìn Nam Úc Tĩnh, đưa tay cầm tay Nam Úc Tĩnh, dịu dàng cười nói, “Đứa ngốc. Ta đây.”

Bị đầu ngón tay lạnh lẽo của Nam Úc Tĩnh chạm vào, cảm nhận nhiệt độ và mùi hương quen thuộc của hắn, Nam Úc Tĩnh nhanh chóng nhào vào trong ngực Nạp Lan Thần Dật, ôm thật chặt hắn, hạ thấp giọng nói, “Thần Dật, ta rất nhớ chàng.”

“Ta cũng thế. Cho nên ta chạy tới đây rồi.” Nạp Lan Thần Dật mặc cho Nam Úc Tĩnh nhào vào trong ngực hắn, dịu dàng đưa tay vòng chắc thân thể của Nam Úc Tĩnh, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng, dịu dàng nói.

Bởi vì cả ngày lẫn đêm trước mắt hắn đều là dáng vẻ của nàng, làm hắn không thể bình tâm được, mới vừa khống chế xong quân đội Đông Lâm, hắn liền vội vã chạy tới.

Sợ nàng một mình đối đầu với Nam Vũ sẽ mệt mỏi, sợ một mình nàng đối mặt tất cả sẽ cảm thấy lực bất tòng tâm, sợ không có hắn bên cạnh nàng, lúc nàng gặp ác mộng sẽ không ai đánh thức nàng dậy.

“Chờ ta xử lý tốt chuyện bên này sẽ cùng chàng trở về Đông Lâm, chỉ là ta sợ Đông Lâm sẽ không nguyện ý buông tha tấn công Nam Hải.” Nam Úc Tĩnh dựa sát vào trong ngực Nạp Lan Thần Dật, nhớ tới chánh sự bên nói với Nạp Lan Thần Dật.

Khóe môi của Nạp Lan Thần Dật câu nệ cười như có như không, hắn đương nhiên biết Nạp Lan Nhược Phong và Nạp Lan Hạo Hiền sẽ không buông tha cơ hội tiêu diệt Nam Hải lần này, ngay cả hắn, nếu không phải bởi vì Nam Úc Tĩnh, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội tốt này. Phải biết vì tiêu diệt Nam Hải, hắn đã bày mưu tính kế rất lâu.

Nhưng nếu Nam Úc Tĩnh muốn, hắn liền giúp nàng.

“Không cần lo lắng. Sẽ có biện pháp thôi.” Nạp Lan Thần Dật nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Nam Úc Tĩnh, bây giờ hắn không muốn nói chuyện này chút nào, hắn chỉ muốn hưởng thụ cảm giác nàng yên ổn ở trong lòng ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trâm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Nữ Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!

Edit : Lãnh Thiên Nhii.

Nam Dân nghe Doãn Lưu Nguyệt nói, chỉ cho là Doãn Lưu Nguyệt không chịu giúp hắn, sắc mặt khẽ hơi biến thành trầm xuống, đưa tay đỡ bả vai Doãn Lưu Nguyệt lại, mang theo vài phần âm trầm nói, “Doãn Lưu Nguyệt. Chúng ta nhưng đang trên một con thuyền. Chỉ khi ta leo lên để vị, ngươi mới có tương lai!”

Thân thể Doãn Lưu Nguyệt hiện vốn yếu đuối không chịu nổi, làm sao có thể chịu nổi hơi sức lớn như vậy của Nam Dân, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch thêm mấy phần, đôi con ngươi cũng là đầy ắp chàm chọc.

Đang trên một con thuyền sao? Sợ không phải đạo lý này thôi. Coi như nàng giúp hắn lấy được đế vị, tính tình Nam Dân phong lưu như vậy có mới nói cũ, sao có thể đối xử tốt với nàng? Huống chi chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng sớm đã thấy ra, cái gì hoàng hậu, cái gì mẫu nghi thiên hạ, chỉ là lời nói vô căn cứ thôi.

“Thái tử điện hạ cho là thân thể Lưu Nguyệt còn có thể sống cho đến lúc đấy sao?” Doãn Lưu Nguyệt mặc cho Nam Dân kim bả vai nàng, trên mặt tái nhợt đột nhiên hiện ra một tia ửng hồng, nàng mãnh liệt ho khan mấy tiếng, là ho ra máu.

Thân thể nàng nàng biết. Kể từ lần đó sau khi sinh non thân thể nàng vẫn yếu, cộng thêm ngày đêm u buồn bức bối, thân thể nàng ngày càng lụn bại. Sợ là đã phải chấm dứt thời.

Nam Dân thấy Doãn Lư Nguyệt bộ dáng mệt mỏi, không khỏi sinh lòng chán ghét, muốn nói cái gì nữa, lại bị ánh mắt Doãn Lư Nguyệt như người chết chặn trở lại, đành phải tức giận phát tay áo rời đi.

Doãn Lư Nguyệt nhìn Nam Dân đi ra cửa phòng, đột nhiên cả người xui lơ trên đất, sắc mặt nàng tiều tụy, lồm xồm, trong tròng mắt chảy xuống từng giọt nước mắt lớn. Nàng thật sự ân hận lúc đầu đã làm sai, tuy nhiên đã không thể cứu vãn. Nàng như vậy còn kéo dài hơi tàn là vì cái gì?

Nam Dân ba ngày chưa từng trở về phủ, đợi đến thời điểm hẳn trở lại phủ đệ, lại biết được tin tức Doãn Lư Nguyệt đã tuyệt thực mà chết, không khỏi giận dữ, đem tỳ nữ phục vụ Doãn Lư Nguyệt đánh đến chết.

Hắn phiền muộn trong đình viện đi tới đi lui. Cục diện hiện nay cực kỳ phức tạp, hắn không biết là ai âm thầm thao túng triều đình, cũng không biết Nam Khởi đến cùng thật sự bỏ qua để vị hay không. Lúc này, lập trường Doãn Lư Quang có vẻ rất là quan trọng. Hôm nay Doãn Lư Nguyệt chết trong phủ hắn, không biết Doãn Lư Quang vì vậy có thể trách tội hắn hay không.

Nam Dân hết sức giấu giếm, tin Doãn Lư Nguyệt chết vẫn bị truyền ra ngoài. Nam Dân đành phải báo lên cho Nam Vũ, thay hắn tiến hành làm tang sự cho Doãn Lư Nguyệt.

Nam Úc Tĩnh nghe được tin Doãn Lư Nguyệt chết cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thời điểm trước thấy Doãn Lư Nguyệt, nàng cũng đã đoán được sẽ là cái kết quả này. Một người khi đã cố chấp truy tìm đồ vật đã đánh mất, sau đó phát hiện tất cả chỉ là chuyện cười, đã kích như vậy, thực sự sẽ làm cho người ta tan vỡ.

Khi Doãn Lư Quang nghe được tin tức này, trên mặt hiện ra bi thống. Mặc kệ như thế nào, Doãn Lư Nguyệt vẫn là muội muội hắn nhìn nàng lớn lên, vài chục năm làm bạn, coi như nàng làm sai rất nhiều việc, thời điểm biết nàng chết thảm vì bệnh như vậy, hắn vẫn không nhịn được đau lòng.

Chẳng qua cuối cùng đều là tự gây nghiệt mà thôi.

Tang sự của Doãn Lư Nguyệt cũng không tính cảnh tượng long trọng. Dù sao hiện tại đại quân Đông Lâm còn đang ở biên cảnh Nam Hải, mà triều đình Nam Hải vẫn một bầu không khí kỳ quái, ai cũng cảm thấy Nam Hải đến ngày đổi chủ rồi.

Người được điều không bình thường trên triều đình không chỉ có Nam Dân, thân là Đế Vương Nam Hải, Nam Vũ như thế nào có thể không hề phát hiện đây? Mà hắn không những đã nhận ra trên triều đình không bình tĩnh, còn tìm hiểu được nguồn gốc người đứng phía sau màn điều khiển triều đình.

Di nhiên, nếu không phải Nam Úc Tĩnh cố ý để lại đầu mối, dù Nam Vũ thông minh cũng căn bản không thể nào đoán được là Nam Úc Tĩnh tẩy máy tay chân. Về phần Nam Úc Tĩnh tại sao muốn để lại đầu mối, dĩ nhiên là ép Nam Vũ chớ cùng đường quay lại cắn.

Đã là người chết qua một lần, sắc mặt Nam Úc Tĩnh đối với hoàng thất Nam Hải đã quá rõ ràng, nàng biết rõ ràng bọn họ lòng dạ độc ác hèn hạ, vì vậy nàng liền đào xong bấy, để cho bọn họ từng người một nhảy xuống!

Quả nhiên. Ngay đêm đó Nam Vũ liền muốn xin Nam Úc Tĩnh cùng nhau dùng cơm.

"Lúc này hoàng thượng mời người qua, sợ là rắc tâm không tốt." Doãn Lư Quang có chút lo lắng cau mày, ôn hòa nhìn Nam Úc Tĩnh, ngay cả biết trên cõi đời này ít người có thể đối phó được nàng, nhưng hắn vẫn không nhịn được nhắc nhở.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy, chỉ từ chối cho ý kiến cười cười, một đôi tròng mắt đen tuyền tràn ngập hận ý thiêu đốt cùng tự tin cường đại, đôi môi nàng đỏ mọng xinh đẹp, nói từng chữ, "Rắc tâm không tốt? Bồn tọa muốn chính là hắn rắc tâm không tốt! Tội nay bồn tọa sẽ để cho hắn biết cái gì gọi là tự bản thân gây họa!"

"Ý của ngươi là... Ngươi phải... Giết cha?" Doãn Lư Quang nghe được lời Nam Úc Tĩnh nói, thấy trong con ngươi nàng lửa cháy hừng hực như thiêu đốt, trên mặt hiện ra một tia khiếp sợ, nhìn Nam Úc Tĩnh từ từ hỏi.

Hiện nay triều đình Nam Hải bị Nam Úc Tĩnh nắm trong lòng bàn tay rồi, mà Nam Hương Vận cũng đồng ý thuyết phục Tống Từ Văn dốc sức phù trợ Nam Úc Tĩnh, có thể nói hiện chỉ cần Nam Úc Tĩnh nguyện ý, Nam Hải tùy thời sẽ trở thành vật trong túi nàng, coi như nàng thật sự động thủ giết Nam Vũ, cũng không tính là cái gì.

Nhưng Nam Vũ dù sao cũng là cha nằn. Nàng thật sự muốn giết cha sao? Hắn cũng không lo lắng chuyện khác, hắn chỉ là lo lắng nếu nàng thật sự làm như vậy, dân chúng thiên hạ sẽ nghị luận nàng thế nào?

Nam Úc Tĩnh nghe được Doãn Lư Quang nói, nhìn trong mắt Doãn Lư Quang lo âu và không đồng ý, nàng lạnh nhạt quay mặt qua chỗ khác, khước môi nâng lên nụ cười lạnh lùng, lạnh giọng nói, "Giết cha? ! Không, bồn tọa chỉ là giết tên súc sinh thôi!"

Nữ nhân mình thích cũng có thể chấp tay đưa người. Con ruột mình cũng có thể lợi dụng. Nữ nhân bởi vì nhiều năm cũng có thể không chút lưu tình đưa vào lãnh cung. Người như vậy cũng được coi là người sao?

Phụ thân? ! Thời điểm Nam Úc Tĩnh nàng của bốn năm trước bị ép uống rượu độc, một khắc kia nàng đã sớm không có cha mẹ rồi?! Nàng giết Nam Vũ, cũng chỉ là giết tên súc sinh thôi!

"Cho dù như thế, chẳng lẽ ngươi không sợ dân chúng chỉ trích ngươi sao?" Doãn Lư Quang nghe được lời Nam Úc Tĩnh nói, cũng hiểu Nam Úc Tĩnh đã từng chịu khổ thống hận trong lòng, thậm chí cũng biết cái thời điểm giết Nam Vũ không thay đổi được, nhưng hắn lại không đành lòng nhìn trên lưng Nam Úc Tĩnh mang tiếng xấu, hắn nói, "Không bằng để ta làm."

Nghe được Doãn Lưu Quang nói, trong mắt Nam Úc Tịnh không khỏi xẹt qua một tia khiếp sợ. Doãn Lưu Quang luôn luôn duy trì Nam Hải, ngay cả vì lê dân bách tính Nam Hải hấn chối bỏ hoàng thất Nam Hải, nhưng tự tay hấn giết Nam Vũ, sợ là trong lòng của hấn vẫn rất khó khăn.

Nàng giết Nam Vũ bị dân chúng bêu danh, chẳng lẽ hấn cũng sẽ không sao? Cõi như hấn không động thủ giết Nam Vũ, sợ là cũng không tránh được bị chỉ trích. Tội gì phải vì nàng mà trên lưng mang tiếng xấu hành thích vua đây? Huống chi huyết cừu này nàng muốn tự mình báo thù, không cần mượn tay người khác!

Tay áo bào khẽ lật, Nam Úc Tịnh quay lưng đi, lưu lại một bóng lưng dứt khoát, nàng kiên quyết nói, “Nam Vũ thiếu ta, ta muốn tự tay lấy lại. Về phần dân chúng chỉ trích, ta không quan tâm! Cuộc sống, cần gì vì những người không có quan hệ mà phải trói buộc hành động của mình?”

Doãn Lưu Quang nghe vậy, kinh ngạc nhìn bóng lưng Nam Úc Tịnh. Nàng vĩnh viễn đều bất đồng cùng người khác như thế. Quạt cường làm cho người ta đau lòng.

Nam Úc Tịnh trở lại tâm cung chính mình, miễn cưỡng dựa vào trên giường êm. Lư hương trước mặt tạo ra từng tầng sương mù mờ mịt, khiến cho dung nhan tuyệt mỹ của nàng trong sương mù có thêm mấy phần không thành thật, cũng chỉ có như vậy, mới có thể thấy trên mặt nàng vẻ uể oải.

“Cung chủ, tin của cô gia.” Trong tay Tiểu Tuyết nắm tin do Nạp Lan Thần Dật dùng bồ câu đưa đưa tới, nhìn bóng dáng Nam Úc Tịnh dựa vào trên giường êm, giọng nói cũng không khỏi thả lỏng.

Nghe được lời Tiểu Tuyết nói, Nam Úc Tịnh mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng, ngồi thẳng người nhận lấy tin trong tay Tiểu Tuyết, trên tờ giấy viết chữ viết xinh đẹp, “Muốn làm cái gì liền làm. Tất cả đã có ta.”

Ngắn ngủn một câu nói, từng chữ lại đánh thẳng đến nội tâm Nam Úc Tịnh. Mặc dù hấn và nàng cách xa ngàn dặm, nhưng xuyên thấu qua những chữ này, nàng giống như có thể cảm thấy hấn ôm bà vai nàng cho nàng lực lượng. Giống như tất cả lo âu và phiền não bởi vì những lời này của hấn cũng giảm bớt không ít, nàng đã không phải là một người, nàng còn có hấn.

Cảm giác có người phụng bồi, thì ra là tốt như vậy.

Cẩn thận cắt thư vào bên trong tay áo, Nam Úc Tịnh nâng lên nụ cười tuyệt mỹ, nói với Tiểu Tuyết, “Thay ta rửa mặt. Lập tức ta muốn đi dự tiệc.”

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Vô Lâm Nổi Sóng

Editor: Trà sữa trà xanh

Tin tức tân hoàng kế của Nam Hải lên ngôi truyền khắp Tứ Quốc.

Từ hoàng thất của tứ quốc, cho tới dân chúng vô tri, không ai không biết tục danh của Nam Úc Tịnh. Mà ba chữ Nam Úc Tịnh này cũng nhiễm màu sắc thần thoại. Từ Cung chủ Ma Cung thân bí bất thường đến vị hoàng đế là nữ tử đầu tiên của Nam Hải, nàng sát phạt quyết đoán, nàng phóng túng xinh đẹp, nàng khuyñh quốc khuyñh thành, nàng tài hoa khiến người khuyñh đảo, thù đoạn của nàng tàn nhẫn khiến người sợ hãi. Tất cả đều đẩy nàng lên đầu gió đình sóng bị mọi người nghị luận.

Vậy mà trong tiếng nghị luận của mọi người, Nam Úc Tịnh vẫn có thể bình tĩnh lạ thường. Đối với những người cực kỳ ngu ngốc nàng từ chối cho ý kiến, đối với những người quý mến kính trọng nàng cũng chỉ cười. Giống như nàng là thượng thần ở trên cao rũ mắt nhìn xuống chúng sanh.

Trên xe ngựa cao quý đang chạy nhanh lên núi, Nam Úc Tịnh miễn cưỡng dựa vào trên vách xe ngựa, mái tóc đen rơi loạn xuống vai, vẻ mặt lười biếng, quyền rũ xinh đẹp không nói nên lời, mỗi của nàng câu nụ cười nhàn nhạt, trong mắt như có thâm ý, cười nói, “Đại hội vô lâm lần này chọn Bắc Mạc làm nơi tổ chức, xem ra là Hạ Văn Cừ muốn nhúng tay.”

Nạp Lan Thần Dật mặc một bộ y phục màu trắng xuất trần, mặt mày thanh tú tuyệt luân, trong tròng mắt đen chứa một điểm sáng, khóe môi nở nụ cười tao nhã, càng khiến hấn như ngọc thạch sáng bóng, nghe lời nói của Nam Úc Tịnh, hấn chỉ miễn cưỡng lên tiếng, “Sao chỉ có Hạ Văn Cừ? Hôm nay thế cục tứ quốc đã thay đổi liên tục, sợ là đại hội vô lâm lần này không thể thiếu có liên quan với tứ quốc.”

Nụ cười ở khóe môi của Nam Úc Tịnh sâu mấy phần, trong mắt hình như sáng thêm mấy phần. Sờ dĩ vô lâm có thể ở ngoài mọi tranh đoạt của triều đình, đó là do hoàng thất tứ quốc ngầm cho phép, nhưng hôm nay thế cục tứ quốc đã biến hóa, người thừa kế của Tứ Quốc đều bùng bùng đã tâm, một khối thịt béo này, sợ là ai cũng không chịu nổi lòng tay. Huống chi tín vật của Minh Chủ Vô Lâm còn liên quan đến bảo tàng trị giá liền thành đấy?

Dựa vào trên vách xe ngựa, Nam Úc Tịnh miễn cưỡng nhắm mắt lại. Sợ là đại hội vô lâm lần này sẽ bắt đầu một trận gió tanh mưa máu.

Xe ngựa chạy đến biên cảnh Bắc Mạc đã là hơn nửa tháng sau.

Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đến Thiên Hương lâu dùng cơm, không ngờ oan gia ngõ hẹp.

Nam Úc Tịnh vừa vào Thiên Hương lâu, đã cảm thấy có một ánh mắt lạnh lạnh bắn thẳng về phía nàng. Nàng ngược mắt nhìn, liền nhìn thấy Liễu Từ Hạc đã ngồi trong Thiên Hương lâu.

Hình như Liễu Từ Hạc cũng không ngờ tới sẽ gặp Nam Úc Tịnh ở đây. Lần trước Nam Úc Tịnh đến Từ Trúc Lâm đánh cắp Từ Trúc tâm, sau khi Môn chủ Từ Trúc Lâm biết rất là tức giận, đã phá lệ cho Liễu Từ Hạc đại biểu Từ Trúc Lâm đi tham gia đại hội võ lâm, hơn nữa thế nhất định phải bắt Nam Úc Tịnh trở về Từ Trúc Lâm chịu phạt, để hấn trút giận.

Nam Úc Tịnh thấy Liễu Từ Hạc chỉ nhìn nàng không có động tác gì khác, nhún vai một cái, coi như không có chuyện gì xảy ra ngồi xuống. Nếu hấn muốn chăm chú nhìn nàng như vậy, nàng cũng không ngại. Dù sao nàng đã sớm luyện thành công phu vạn người chú ý nhưng về mặt vẫn như thường.

Liễu Từ Hạc vẫn nhìn chăm chăm vào từng cử động của Nam Úc Tịnh, lại nhìn thấy nàng chỉ nhún vai một cái, liền coi như không có chuyện gì xảy ra ngồi xuống, tay áo đỏ rực vun lên trong không trung tạo thành một đường cong, mọi cử động của nàng thật tự nhiên mà phong hoa tuyết đại.

Nàng rõ ràng nhìn thấy mình, vì sao một chút phản ứng cũng không có? ! Chẳng lẽ nói nàng đánh cắp Từ Trúc tâm cũng không cần chuẩn bị giải thích sao? !

”Nàng biết hấn?” Nạp Lan Thần Dật đương nhiên cũng đã nhận ra sự tồn tại của Liễu Từ Hạc, hấn nhíu lông mày, làm như có chút ngạc nhiên hỏi. Nhìn khí độ bất phàm của nam tử này, cùng với tướng mạo xuất chúng, hấn không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng mà hình như hấn chưa từng gặp qua nhân vật số một nào như vậy, nhìn thần thái của nam tử này nhìn Nam Úc Tịnh, hình như quen biết với Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh không tiếp tục nghiêng mặt nhìn Liễu Từ Hạc, nhún vai một cái, lên tiếng, “Ừ. Hấn chính là môn sinh đặc ý của Từ Trúc Lâm, Liễu Từ Hạc.”

Trong mắt Nạp Lan Thần Dật thoáng qua một tia sáng tỏ. Thì ra là đệ tử đặc ý nhất của Từ Trúc Lâm Liễu Từ Hạc, khó trách bộ dáng xuất chúng, trên trán mờ mờ có mấy phần lãnh lạnh cô tuyệt. Về phần này quen biết giữa Từ Trúc Lâm và Nam Úc Tịnh, hấn đương nhiên biết rõ.

Lúc hai người sắp nói tiếp, Liễu Từ Hạc đã chạy tới trước mặt Nam Úc Tịnh, hấn giống như có chút tức giận nhìn Nam Úc Tịnh, lạnh giọng chất vấn, “Ma Cung chủ đánh cắp thánh vật của Từ Trúc Lâm ta, nhìn thấy Liễu mỗ chẳng lẽ không cảm thấy chột dạ sao? !”

”Thì ra là Liễu công tử.” Nam Úc Tịnh nghe Liễu Từ Hạc chất vấn, cũng không tức giận, giống như vừa mới thấy Liễu Từ Hạc, khẽ cười nói, “Liễu công tử nói vậy là không đúng, là chính mắt Liễu công tử nhìn thấy bốn tọa lấy Từ Trúc tâm đi, sao lại giống đánh cắp được?”

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh nói, không khỏi nổi đóa. Rõ ràng là Nam Úc Tịnh dùng thủ đoạn lừa hấn, khiến hấn yên tâm lơ lửng cảnh giác dẫn nàng đi xem Từ Trúc tâm, nhưng lại thừa dịp hấn sơ ý ra tay cướp đoạt, bây giờ nàng lại đùn đẩy không còn một mống, nói giống như là hấn ngầm cho phép nàng lấy đi Từ Trúc tâm. Hơn nữa nhìn con người trắng đen rõ ràng của nàng, không có một chút lung tung vì nói dối.

Chẳng lẽ nói nàng đúng như lời đồn đãi, tàn nhẫn vô tình, trở mặt còn nhanh hơn lật sách sao? Cũng không biết trong lòng dâng lên là thất vọng hay là tức giận, giọng nói của Liễu Từ Hạc lạnh mấy phần, nói với Nam Úc Tịnh, “Bản lĩnh ăn nói lung tung của Cung chủ Ma Cung thật tốt. Bàn về khía cạnh múa kiếm, Liễu mỗ tự nhận không phải là đối thủ của ngươi. Nhưng ngươi đánh cắp Từ Trúc tâm cũng là sự thật, chẳng lẽ Ma Cung không muốn cho Từ Trúc Lâm một cái công đạo sao?”

”Nếu Liễu công tử nói bốn tọa đánh cắp Từ Trúc tâm, bốn tọa cũng không thể tránh được. Chỉ là ngươi muốn bốn tọa giao phó cho ngươi, là muốn bốn tọa giao phó thế nào?” Nam Úc Tịnh nghe Liễu Từ Hạc nói, khỏe môi nở nụ cười, con ngươi đen như mực chìm xuống mấy phần, giống như có mây đen từ từ tụ lại trong mắt nàng.

Liễu Từ Hạc bị câu hỏi của Nam Úc Tịnh làm sửng sốt, hấn cảm thấy Nam Úc Tịnh đánh cắp Từ Trúc tâm, cần phải cho Từ Trúc Lâm một cái công đạo, chỉ là phải giao phó như thế nào đây? Chẳng lẽ bảo nàng trả Từ Trúc tâm lại sao? Nhưng nàng cầm Từ Trúc tâm đi cứu người, bây giờ sợ là Từ Trúc tâm đã sớm không còn đi.

Đột nhiên nhớ đến Nam Úc Tịnh từng nói với hấn, nàng dùng Từ Trúc tâm để cứu phu quân của nàng, chẳng lẽ chính là nam tử bên cạnh nàng sao? Liễu Từ Hạc không khỏi đánh giá Nạp Lan Thần Dật. Nam tử trước mắt có dung mạo thanh tú tuyệt luân, giống như thần tiên đi ra từ tranh thủy mặc, một thân khí độ tao nhã vô song, quả thực là phong hoa tuyết đại. Đây là thập nhất hoàng tử của Đông Lâm bị cầm, thân thể yếu đuối trong lời đồn đại sao.

Nhìn thấy ánh mắt Liễu Từ Hạc đánh giá Nạp Lan Thần Dật, ánh mắt của Nam Úc Tịnh khẽ trầm xuống, nàng nở nụ cười, giọng nói lạnh lùng, hỏi, “Bốn tọa đã dùng hết Từ Trúc tâm, nếu Liễu công tử muốn bốn tọa trả lại Từ Trúc tâm, bốn tọa không thể ra sức.”

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh nói, ngược mắt nhìn nàng một cái, nàng quả nhiên đã dùng hết. Nói như vậy lúc ấy nàng không có nói dối, nàng cầm Từ Trúc tâm đi là vì cứu Nạp Lan Thần Dật sao?

Nghĩ tới đây, về mặt của Liễu Từ Hạc nhìn về phía Nam Úc Tịnh không khỏi có chút phức tạp, trong mắt mờ mờ có mấy phần nghi ngờ, nàng rút cuộc nữ tử như thế nào. Người đời đều nói nàng tàn nhẫn vô tình, nhưng nếu nàng thật tàn nhẫn vô tình, thì vì sao lại nguyện ý liều mình đến nơi nguy hiểm để cứu phu quân yếu đuối còn bệnh tật?

”Nếu ngươi đã dùng hết Từ Trúc tâm, Liễu mỗ sẽ không làm người khác khó chịu, bắt ngươi trả lại. Mười ngày sau chính là đại hội võ lâm, Liễu mỗ hi vọng đến lúc đó Cung chủ Ma Cung có thể ở trong đại hội võ lâm tự mình tạ lỗi!” Liễu Từ Hạc rất nhanh phục hồi tinh thần lại, hấn nhìn Nam Úc Tịnh, giọng nói lạnh lạnh, trong ánh mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Nam Úc Tịnh nghe hấn nói, nhếch môi khẽ nở nụ cười. Đôi mắt của nàng vì cười mà cong lại, đầy mắt tràn đầy châm chọc. Muốn nàng lấy thân phận Cung chủ Ma Cung trong đại hội võ lâm xin lỗi Từ Trúc Lâm sao? ! Đúng là nói vớ vẩn!

”Liễu công tử cảm thấy ngươi không có ép buộc người ta sao? Bốn tọa lại cảm thấy yêu cầu của Liễu công tử, bốn tọa sợ là làm không được!” Nam Úc Tịnh lạnh lùng nhìn hấn, như có vụn vặt hấn quang thoáng qua, nhưng khỏe môi của nàng vẫn mang nụ cười như cũ.

Liễu Từ Hạc nhìn bộ dáng kiêu căng của Nam Úc Tịnh, tức giận không khỏi bốc lên, hấn làm mặt lạnh nói, “Ngươi đánh cắp thánh vật của Từ Trúc Lâm bọn ta, Liễu mỗ ta còn chưa truy cứu, chỉ muốn ngươi ở trước mặt mọi người nói xin lỗi, ngươi không làm được sao?”

”Thật ngại quá. Bồn tọạ không biết hai chữ xin lỗi viết như thế nào!” Nam Úc Tịnh nghe vậy, chỉ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói, “Tình mệnh của phu quân ta nguy cấp, chỉ có Từ Trúc tâm mới cứu được, bồn tọạ không ngại xa một mình xông trận ngàn dặm, nhưng Từ Trúc Lâm của ngươi lại thấy chết không cứu, bồn tọạ bắt đắ dĩ phải ra tay đoạt Từ Trúc tâm, ta làm sai chỗ nào? !”

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh lên tiếng chất vấn, không khỏi chau chân mày lại. Rõ ràng là nàng làm sai, vì sao nàng vẫn có thể như nàng đứng lý hợp tình phân bác hấn? Hấn lại còn không tìm được lỗi bác bỏ nàng.

”Nguy biện! Ma Cung quả nhiên là tà đạo sai trái!” Liễu Từ Hạc lớn lên ở Từ Trúc Lâm, nên không giao tiếp với bên ngoài thường xuyên, cộng thêm tính tình của hấn lạnh lạnh cô tuyệt, nên không biết tranh cãi với người khác, đương nhiên không phải là đối thủ của Nam Úc Tịnh, vì vậy đành phải mặt đỏ, lạnh giọng nói.

Nam Úc Tịnh nghe được Liễu Từ Hạc chất vấn, chỉ nhẹ nhàng bật cười một tiếng, lạnh nhạt nói, “Bồn tọạ nguy biện thì như thế nào? Nếu Liễu công tử cảm thấy bồn tọạ là tà môn ngoại đạo, thì cần gì tốn miệng lưỡi tranh cãi với bồn tọạ!”

Liễu Từ Hạc không ngờ rằng Nam Úc Tịnh lại có thể thừa nhận mình là tà môn ngoại đạo, hơn nữa còn thần nhiên như thế, không có chút khó chịu nào. Chẳng lẽ nàng vẫn chìm đắm, trở thành oai môn tà đạo sao? Liễu Từ Hạc nhìn con ngươi phát sáng của Nam Úc Tịnh, trong khoảng thời gian ngắn ngẩn ngẩn nói không ra lời.

”Quỳnh Lạc muội muội nói rồi. Đối với người miệng đầy lý lẽ, không cần để ý tới!” Lúc Nam Úc Tịnh cười như không cười nhìn Liễu Từ Hạc, lại nghe được một giọng nói quen thuộc, nàng không khỏi nghiêng mặt đi, khóe môi nâng lên nụ cười.

Chạy đến bên cạnh Hách Liên Nghi Huyền, Nam Úc Tịnh lộ ra nụ cười thật lòng, kéo tay Hách Liên Nghi Huyền nói: “Nghi Huyền tỷ tỷ cũng tới sao?”

Lời vừa nói xong Nam Úc Tịnh liền biết tại sao. Hôm nay đại hội võ lâm này đã không chỉ là chuyện của võ lâm, mà là Từ Quốc tranh đoạt bảo tàng, Hách Liên Nghi Huyền thân là Thiếu chủ Hách liên gia, đương nhiên sẽ thay mặt Tây Nhạc đến đây một chuyến.

Hách Liên Nghi Huyền nhìn thấy vẻ mặt thông suốt của Nam Úc Tịnh, nàng nhủ mày, không nhịn được nói, “Cũng là những lý do đó thôi. Chắc muội đã nghĩ ra rồi. Ài, không nói những thứ đáng ghét này nữa, chúng ta đã lâu không gặp, phải tâm sự lâu đó!”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói, nhẹ nhàng cười một tiếng. Đúng vậy, chuyện giữa Từ Quốc là chuyện của Từ Quốc, không ảnh hưởng gì đến giao tình của nàng và Hách Liên Nghi Huyền, không nghĩ tới Hách Liên Nghi Huyền lại có thể thông suốt như vậy.

Đưa tay kéo Hách Liên Nghi Huyền đến một bàn rồi ngồi xuống, Nạp Lan Thần Dật đã từng dưỡng thương ở Hách Liên Sơn Trang, đương nhiên cũng biết Hách Liên Nghi Huyền, nhìn thấy Hách Liên Nghi Huyền, hấn khẽ vuốt cằm, lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Ba người vui vẻ hòa thuận ngồi với nhau, gạt Liễu Từ Hạc sang một bên, khiến sắc mặt của Liễu Từ Hạc trắng bệch. Nhưng hấn cũng không biết nên nói cái gì. Đành phải phát tay áo trở lại chỗ của mình.

Hấn nhìn đáng vẻ Hách Liên Nghi Huyền và Nam Úc Tịnh trò chuyện với nhau thật vui, thì nhủ mày. Bên ngoài sôi nổi tranh luận về các nàng, nhưng họ vẫn làm theo ý mình. Rốt cuộc là họ thông đồng làm vậy, hay chỉ là bên ngoài nhìn không thấu chân chính họ?

Hấn cảm thấy một nữ tử có đôi mắt trong suốt sáng rỡ như vậy, không phải là người bị người khác đồn xấu. Nữ tử có thể vì tình cảm chân thành mà liều lĩnh tính mạng, không phải là nữ tử lãnh huyết vô tình trong lời đồn.

Khe khẽ thở dài một hơi, Liễu Từ Hạc khóa chặt chân mày uống rượu một mình, động tác của hấn nước chảy mây trôi, có một cỗ khí chất cao ngạo mà thanh nhã không nói nên lời.

Nam Úc Tịnh và Hách Liên Nghi Huyền cũng không chú ý tới Liễu Từ Hạc, hai người vừa ăn vừa trò chuyện giết thì giờ, Nam Úc Tịnh nhíu lông mày hỏi, “Nghi Huyền tỷ tỷ nhận lệnh của Hoàng thất Tây Nhạc sao?”

Hách Liên Nghi Huyền gạt đầu một cái, giữa mày lộ ra không kiên nhẫn, nói, “Nếu không phải là hoàng thượng tự mình hạ lệnh, ta không cần tới đây lợi dụng nước đục này. Chẳng qua trước khi ta đi đã nói với hoàng thượng rồi, chuyện này ta chỉ thử một lần, kết quả ra sao ta không dám cam đoan. Cho nên Quỳnh Lạc muội muội không cần bận tâm ta.”

Nam Úc Tịnh nghe lời nói chân thành tha thiết của Hách Liên Nghi Huyền, trong lòng không khỏi xúc động. Nàng chỉ thuận miệng hỏi một câu, không nghĩ tới Hách Liên Nghi Huyền chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấu nỗi băn khoăn của nàng, còn chủ động giải thích với nàng, bảo nàng không cần bận tâm về tỷ ấy. Trong lòng lộ vẻ xúc động, vẻ mặt của Nam Úc Tịnh cũng ôn hòa đi mấy phần, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

”Thần Dật.” Khi mọi người đã ăn sắp xong chuẩn bị rời đi, thì một giọng nữ vang lên không đúng lúc cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Nam Úc Tịnh chậm rãi giương mắt, nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, chính là Đường Thiên Thiên. Hôm nay Đường Thiên Thiên mặc một bộ trường sa màu tử hồng thắm (đỏ tía đậm), quần lụa mỏng tầng tầng lớp lớp, gọi cảm giác mỏng lung quyền rũ. Trên mặt nàng trang điểm tinh xảo, đặc biệt khóe mắt được tô lên một tầng màu tím nhạt, khiến cho dung nhan vốn là xinh đẹp của nàng có thêm mấy phần kiều mỹ.

Nàng thâm tình khẩn thiết nhìn Nạp Lan Thần Dật, bên trong con ngươi xinh đẹp cơ hồ có thể chảy ra nước, mà Nạp Lan Thần Dật chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, giống như căn bản không có xem nàng đến trong mắt, nhàn nhạt gạt đầu, lên tiếng, “Ừ. Ngươi cũng tới đây tham gia đại hội võ lâm sao?”

Đường Thiên Thiên thấy thái độ lạnh nhạt của Nạp Lan Thần Dật, không khỏi nhíu lông mày lại, trong tròng mắt đen của nàng hiện ra mấy phần buồn bực, oán độc liếc mắt nhìn Nam Úc Tịnh, bày ra nụ cười nói, “Đúng vậy, đại hội võ lâm liên quan đến cả võ lâm, sao Đường Môn có thể không đếm xỉa tới? Thần Dật ngươi thân là Các chủ Âm các, chẳng lẽ không định tham gia đại hội võ lâm lần này sao?”

Bởi vì phụ thân của Đường Thiên Thiên có ân cứu mạng Nạp Lan Thần Dật, vì vậy Đường Thiên Thiên biết chuyện Nạp Lan Thần Dật chính là Các chủ Âm các. Nàng thấy Nạp Lan Thần Dật vẫn đang mặc y phục hoàng tử, mà không mặc trang phục của Các chủ Âm các, hơn nữa giống như không có điều động người của

Ấm các, không khỏi có chút kỳ quái.

Theo đạo lý đại hội võ lâm lần này sẽ cực kỳ náo nhiệt, vị trí Võ Lâm Minh Chủ là mong muốn của muôn người, huống chi còn liên quan đến bảo tàng võ lâm? Sao hần có thể buông tha cơ hội tốt như vậy đây?

Nhưng thái độ của Nạp Lan Thần Dật vẫn ôn hoà như cũ, hần nhàn nhạt ngược mắt, ánh mắt ôn hòa mát lạnh, mang theo nhàn nhạt xa cách, khóe môi treo nụ cười tao nhã, lên tiếng, “Ta bồi Úc Tịnh tới tham gia đại hội võ lâm. Lần này đại hội võ lâm, Ấm các sẽ không nhúng tay.”

”Tại sao? !” Đường Thiên Thiên nghe Nạp Lan Thần Dật nói, cơ hồ tức đến dậm chân. Nạp Lan Thần Dật lại muốn buông tha tham gia đại hội võ lâm lần này? ! Chẳng lẽ chính là vì Nam Úc Tịnh sao? !

Ngẫm tới đây, rốt cuộc về mặt của Đường Thiên Thiên không duy trì nổi rồi, trong mắt nàng lướt qua một tia oán độc rõ ràng, gắt gao nhìn chăm chăm Nam Úc Tịnh, nếu không phải sợ thân phận của Nạp Lan Thần Dật bị bại lộ, nàng sẽ hăng giọng hét lên, nàng áp chế tức giận xuống, nói khẽ với Nam Úc Tịnh, “Cũng là vì người đứng không? Nếu không vì sao Thần Dật phải buông tha cơ hội cướp lấy vị trí Võ Lâm Minh Chủ tốt như vậy? !”

Nam Úc Tịnh nghe Đường Thiên Thiên chất vấn, không khỏi cảm thấy buồn cười. Trong mắt nàng đầy vẻ thờ ơ, khóe môi nâng lên nụ cười xinh đẹp, nói từng chữ, “Sao nói là buông tha được. Ta chính là hần, hần chính là ta. Ta lấy được vị trí Minh Chủ Võ Lâm hay là hần, đối với chúng ta mà nói cũng không khác nhau.”

Sở dĩ nàng lấy thân phận Cung chủ Ma Cung tới giành bảo tàng Ma Cung, thứ nhất là vì cho tiếp thêm lực lượng cho Nam Hải đối phó Đông Lâm, khiến Đông Lâm có thể tạm thời ngưng chiến. Thứ hai là vì muốn cho Nạp Lan Nhược Phong cùng Nạp Lan Hạo Hiền biết, nàng và Nạp Lan Thần Dật không dễ khi dễ.

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh nói, trong mắt nồng đậm ghen ghét. Nàng cư nhiên không chút để ý nói như vậy! Nàng chính là Nạp Lan Thần Dật, Nạp Lan Thần Dật chính là nàng sao? ! Nhưng tại sao khi nàng nói những lời này, Nạp Lan Thần Dật vẫn dịu dàng nhìn nàng tỏ vẻ đồng ý!

Trong lòng của hần rõ ràng là tán thành những lời này! Nhận thức này khiến Đường Thiên Thiên ghen tỵ cơ hồ muốn nổi điên. Nàng cực kỳ thống hận tình cảm nồng đậm giữa Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh.

Từ nhỏ nàng đã quen biết Nạp Lan Thần Dật, từ nhỏ nàng đã thích Nạp Lan Thần Dật, nhưng Nạp Lan Thần Dật vẫn ôn hòa với nàng, hơn nữa còn nói trong lòng của hần đã có người khác. Khi đó nàng luôn cho là Nam Úc Tịnh đã chết, Nạp Lan Thần Dật không đợi được cuối cùng sẽ chọn nàng, nhưng nàng tuyệt đối không ngờ tới, Nam Úc Tịnh thật sự chưa chết, hơn nữa còn gả cho Nạp Lan Thần Dật!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Thiếu Chủ Thiên Gia

Editor: Trà sữa trà xanh

”Hừ! Vậy sao Thần Dật không đích thân tranh đoạt! Rõ ràng chính người có lòng riêng!” Đường Thiên Thiên chưa ngoa châm chọc nói, vừa ngược mắt nhìn về phía Nạp Lan Thần Dật, lời nói khẩn thiết khuyên nhủ, “Thần Dật, nàng ta có rắc tâm khác đó! Người đang bị nàng ta lợi dụng đó!”

Nạp Lan Thần Dật nghe Đường Thiên Thiên nói, trong con người tron bóng như ngọc đột nhiên có ý lạnh lướt qua, giống như chùy thủ được ngâm và mài dũa trong băng tuyết, lạnh lẽo chạy thẳng vào lòng người, nhìn thấy Đường Thiên Thiên lùi lại một bước, Nạp Lan Thần Dật mới lạnh nhạt mở miệng nói, “Úc Tịnh là hạng người gì, ta rõ ràng nhất. Không cần người ngoài nói bàn tán vào ra. Vị trí Võ Lâm Minh Chủ, nếu như người muốn, thì người hãy dựa vào năng lực của mình đi, những chuyện khác không cần nhiều lời.”

Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Thần Dật nói như thế, khóe môi không khỏi lộ ra nụ cười, lời nàng định phản bác lại Đường Thiên Thiên thu lại. Nếu Nạp Lan Thần Dật đã bảo vệ nàng đến trình độ này, nàng cần gì phải hùng hổ dọa người nữa chứ? Dù sao Đường Thiên Thiên cũng là nữ nhi của ân nhân của Nạp Lan Thần Dật, nàng không muốn làm khó Nạp Lan Thần Dật.

Đường Thiên Thiên thấy Nạp Lan Thần Dật lạnh nhạt với mình, nước mắt nhanh chóng đóng đầy, giờ phút này khóe môi nụ cười của Nam Úc Tịnh càng giống gai nhọn đâm sâu vào lòng nàng hơn, nàng vừa uất ức vừa tức giận, nói với Nạp Lan Thần Dật, “Được! Lời này là người nói, người phải giúp nàng đoạt Võ Lâm Minh Chủ sao, vậy ta cố tình không cho người đạt ý nguyện!”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, chỉ là nhàn nhạt nhìn Đường Thiên Thiên, giọng nói ôn hoà, chậm rãi nói, “Đây không còn là vấn đề có nhường hay không nữa. Người muốn làm gì thì làm, không muốn thì không làm.”

Đường Thiên Thiên nghe vậy, chỉ cảm thấy trái tim như bị nghiền, không có cách nào giải tỏa. Hần thật sự không quan tâm nàng sao? Mặc kệ nàng nói gì làm cái gì, hần vĩnh viễn đều có dáng vẻ lạnh nhạt, nhưng vì sao khi hần nhìn Nam Úc Tịnh, lại có thể dịu dàng cưng chiều như vậy đây? !

”Thần Dật, người. . .” Đường Thiên Thiên cảm thấy trong lòng vừa uất ức vừa tức giận, nàng nhìn Nạp Lan Thần Dật hồi lâu không nói ra lời, xoay người nhìn về phía Nam Úc Tịnh, hung hần nói, “Người cười cái gì? ! Cảm thấy ta đáng đời lắm sao?”

Nam Úc Tịnh bởi vì Nạp Lan Thần Dật bảo vệ mình mà cười thầm, lại nghe được giọng điệu Đường Thiên Thiên khiêu khích, nụ cười trên môi nàng đột nhiên trở nên lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn Đường Thiên Thiên một cái, làm như không chút để ý nói, “Đúng là người không yêu mình thì dây dưa không ngớt, còn giận lây sang người hần yêu, không phải rất buồn cười sao?”

”Người!” Đường Thiên Thiên bị lời nói của Nam Úc Tịnh càng thêm tức giận, nàng nhìn Nam Úc Tịnh, lại thấy Nam Úc Tịnh cười như không cười nhìn nàng, trong ánh mắt giống như vừa đùa cợt vừa thương hại, không khỏi tức giận đáy mắt toát ra oán độc, nàng lại nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, lại thấy Nạp Lan Thần Dật cũng chịu nhìn Nam Úc Tịnh, không khỏi tức giận hơn. Xoay người giận đùng đùng rồi đi. Mạc Dạ đi theo sau lưng Đường Thiên Thiên liền gấp gấp đi theo.

Hách Liên Nghi Huyền nhìn Đường Thiên Thiên tức tối rồi đi, trên mặt lộ ra lo lắng, nói với Nam Úc Tịnh, “Thủ đoạn của Đường Thiên Thiên rất bất thường, còn có công phu hạ độc xuất thần nhập hóa, Quỳnh Lạc muội muội phải cẩn thận một chút.”

Nam Úc Tịnh đương nhiên biết thủ đoạn của Đường Thiên Thiên, ở Nam Hải, không phải nàng đã gặp qua sát thủ Đường Thiên Thiên phải tới sao? Chỉ là mặc dù thủ đoạn của Đường Thiên Thiên lợi hại, nhưng Nam Úc Tịnh nàng cũng không phải là người không, nếu Đường Thiên Thiên thật dám xuống tay với nàng, nàng sẽ không mặc người chém giết!

”Ai yêu, bản lĩnh của người đã rất cao cường, còn có người có thể so sánh với người sao?” Nam Úc Tịnh chuẩn bị trả lời Hách Liên Nghi Huyền, lại nghe được một giọng nói bất cần đời vang lên bên tai.

Theo hướng giọng nói, Nam Úc Tịnh thấy một nam tử trẻ tuổi. Nam tử mặc một bộ cẩm bào, mặt như ngọc, ngũ quan thanh tú, có vài phần hấp dẫn người. Trên khuôn mặt tinh xảo là một đôi ngươi sáng ngời, đang cười như không cười nhìn Hách Liên Nghi Huyền. Nhìn dáng dấp hần nói câu kia hình như là đang nói Hách Liên Nghi Huyền.

Nam Úc Tịnh không khỏi khỏi lòng hứng thú nhìn Hách Liên Nghi Huyền, lại thấy trên mặt Hách Liên Nghi Huyền có nét ngại ngùng thoáng qua, trong mắt nàng như có tức giận lại như đang thẹn thùng, trợn mắt nhìn nam tử kia một cái, nói, “Ta nói Thiên Thần này, cái này so với giả heo ăn thịt cọp, ai có thể hơn người được!”

Thì ra nam tử trước mắt này chính là Bắc Mạc Thiên gia Thiếu chủ Thiên Thần. Tứ Quốc có Tứ Đại Gia Tộc, Nam Hải Doãn gia, Tây Nhạc Hách liên gia, Đông Lâm Lạc gia, Bắc Mạc Thiên gia. Thiếu chủ Tứ Đại Gia Tộc đều là nhân vật phong thái tuyệt diệu, đều rất nổi tiếng.

Nam Hải và Đông Lâm ngoài mặt là đồng minh, thật ra thì Nam Hải Đông Lâm quân chế, vì vậy Lạc gia và Doãn gia không thân thiết với nhau. Mà Tây Nhạc cùng Bắc Mạc lại là đồng minh thật sự, vì vậy Tây Nhạc Hách liên gia cùng Bắc Mạc Thiên gia khá thân thuộc.

Chỉ là nhìn quan hệ của Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần, hình như không đơn giản như mối quan hệ của hai nhà. Nhìn dáng vẻ hai người nói chuyện, nhất định quan hệ là cực tốt, nhất là vết đỏ ứng trên mặt Hách Liên Nghi Huyền, rất đáng nghi.

Thiên Thần như thói quen thích moi móc Hách Liên Nghi Huyền, cũng không thèm để ý xung quanh, nở nụ cười quý dī, vung áo bào lên, liền tự nhiên ngồi vào vị trí đối diện Hách Liên Nghi Huyền, ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật một cái.

Khuôn mặt của hần tinh xảo, giống như là hải đồng không lo âu, nhưng trong đôi mắt đen lại cất giấu nồng đậm ánh sáng, hần chậm rãi nâng lên một cười, như có thâm ý nói, “Đây là Cung chủ Ma Cung và Các chủ Ám các sao?”

Một câu nói bình thản, lại làm con ngươi của Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đột nhiên trầm xuống. Đáy mắt Nam Úc Tịnh lóe lên một tia sáng, nụ cười ở khóe môi đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Thân phận Cung chủ Ma Cung của nàng bị Thiên Thần đoán được cũng không khó, nhưng Nạp Lan Thần Dật là Các chủ Ám các, Thiên Thần vừa từ đâu biết được? Vừa rồi mặc dù Đường Thiên Thiên nói chuyện với bọn họ rất cay nghiệt, nhưng vẫn rất lo lắng cho Nạp Lan Thần Dật, âm thanh dè dặt cực thấp, Thiên Thần không thể nào nghe được.

Thiên Thần là Bắc Mạc Thiên gia Thiếu chủ, nếu hần biết thân phận của Nạp Lan Thần Dật, như vậy thì nhất định Hạ Văn Cừ cũng biết thân phận của Nạp Lan Thần Dật. Xem ra nhất định là bởi vì nàng gả cho Nạp Lan Thần Dật, khiến cho Hạ Văn Cừ tốn tâm tư đi điều tra Nạp Lan Thần Dật.

Nam Úc Tịnh không khỏi ngược mắt nhìn về phía Hách Liên Nghi Huyền, lại thấy trong mắt nàng cũng không có vẻ khiếp sợ gì, nhớ tới mới vừa rồi lúc Đường Thiên Thiên nói chuyện, Hách Liên Nghi Huyền cũng ở một bên lắng nghe, cũng không có vẻ mặt giật mình gì. Chẳng lẽ nói Tây Nhạc cũng đã biết chuyện này?

So với Nam Úc Tịnh nghi ngờ, Nạp Lan Thần Dật ngược lại có vẻ trấn định tự nhiên. Đông Lâm Thập Nhất hoàng tử, Đông Lâm Lạc gia Thiếu chủ, Ám các Các chủ. Ba thân phận này cũng quá hiển hách mà dễ thấy, lấy trí thông minh của Hạ Văn Cừ cùng Gia Luật Linh, nếu thật dụng tâm đi điều tra, có thể tra được cũng không kỳ quái.

Huống chi hôm nay Nam Úc Tịnh đã là nữ hoàng của Nam Hải, kế hoạch tranh đoạt của hần cũng đã bắt đầu, những thực lực kia được ả núp cũng không cần thiết che giấu nữa.

”Thiên thiếu chủ kêu ta là Nạp Lan Thần Dật thôi.” Nạp Lan Thần Dật ngược mắt nhìn Thiên Thần một cái, chỉ là nhàn nhạt thoáng nhìn, lại khiến lần đầu tiên trong đời Thiên Thần cảm thấy có áp lực.

Rõ ràng là lạnh nhạt ôn nhã như vậy, nhưng bên trong giống như hàm chứa vô biên thâm thúy, con ngươi đen nhánh kia giống như mây trắng phía chân trời bình thường cao nhã mà không thể leo lên. Hần căn bản không cách nào từ trong đôi mắt đó thấy nửa phần cảm xúc, giống như đây là một đầm sâu không thấy đáy.

Chỉ là Thiên Thần là Thiếu chủ Thiên gia, sau khi hơi sững sờ, hần liền tiếp tục gọi lên nụ cười bất cần đời, cười nói với Nạp Lan Thần Dật, “Nếu Nạp Lan huynh đã không ngại lời nói, Thiên Thần xin theo ý huynh vậy.”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, đối với lời nói thân thiện của Thiên Thần cũng chỉ tao nhã cười, giống như bất cứ chuyện gì cũng không làm lòng hần dậy sóng, giọng nói của hần trơn bóng như ngọc, lại làm cho người ta tự dưng cảm thấy thoải mái, “Bất quá là một tên gọi mà thôi, Thiên thiếu chủ tùy ý thôi.”

Thiên Thần đối với thái độ không lạnh không nóng của Nạp Lan Thần Dật nhất thời có chút không nắm chặt được. Hần vốn định có ý vạch trần thân phận của Nạp Lan Thần Dật, ngầm nghĩa cảnh thận Nạp Lan Thần Dật sẽ có phản ứng gì, nhưng không nghĩ tới Nạp Lan Thần Dật lại bình thản như lúc ban đầu, thậm chí ngay cả

một tia kinh ngạc cũng không có.

Mà hấn cố ý muốn thân cận Nạp Lan Thần Dật, muốn nhìn Nạp Lan Thần Dật có hay không bài xích tương giao với Bắc Mạc, nhưng thái độ của Nạp Lan Thần Dật vẫn ôn hoà như cũ, làm hấn nhìn không ra nửa phân đầu mối.

Hấn còn muốn nói, lại thấy sắc mặt của Hách Liên Nghi Huyền trầm xuống, làm như có chút tức giận nói, “Thiên Thần, ngại đủ rồi. Bữa cơm đang rất vui vẻ, ngại ở đâu lôi ra một đồng câu hỏi vậy?”

Ở đây bốn người đều vô cùng thông minh, đương nhiên khi ai đó nói một câu huyền cơ gì đó, tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ là không nói thẳng ra mà thôi. Mà tính tình Hách Liên Nghi Huyền xưa nay thẳng thắn, hấn là nói trúng tim đen rồi.

Thiên Thần bị Hách Liên Nghi Huyền nói như vậy, trên mặt cũng không thấy có lúng túng, chỉ là làm bộ như chuyện gì cũng không có xảy ra, trên mặt cười hi hi, mang theo vài phần hài hước nói với Hách Liên Nghi Huyền, “Ai yêu, Nghi Huyền muội tử đây là giận ta sao? Chê ta không nói chuyện với ngại, lạnh nhạt ngại sao?”

Hách Liên Nghi Huyền bị Thiên Thần nói như thế, gương mặt lập tức đỏ bừng. Từ nhỏ nàng đã rất tinh ranh, xảo trá vô cùng, mỗi ca ca bên cạnh đều bị nàng chinh, cả Hách Liên Sơn Trang, trừ Hách Liên Diệp Hoa, người nào thấy nàng đều sợ muốn chết, nhưng duy chỉ có khi đối mặt với Thiên Thần, tất cả xảo trá của nàng đều bị hấn nhìn thấu, mỗi lần đều bị hấn nói á khẩu không trả lời được.

Nhưng, cho dù biết rõ Thiên Thần đang trêu chọc nàng, nàng vẫn không nhịn được đỏ mặt, nhìn chằm chằm Thiên Thần tức giận nói, “Ngươi thật đúng là trong miệng chó không mọc ra ngà voi, không thể nói lời bình thường sao?”

Thiên Thần nghe Hách Liên Nghi Huyền nói, liền bày ra dáng vẻ đau khổ, giống như rất khó xử nói, “Ai, ta nói chánh sự thì ngại lại chê ta gây nhiều chuyện như vậy, ta và ngại nói đùa thì ngại nói ta trong miệng chó không mọc ngà voi, Nghi Huyền muội tử, rốt cuộc ngại muốn ta thế nào đây?”

Thiên Thần nói chuyện rất hài hước làm tất cả mọi người không nhịn được bật cười, Nam Úc Tịnh che khóe môi nhìn Thiên Thần, chỉ cảm thấy tính tình của Thiếu chủ Thiên gia thật sự là kỳ quái, thật sự rất xứng đôi với Hách Liên Nghi Huyền “Xảo trá”, lời nói này cũng thật là làm người buồn cười, không khí trầm muộn mới vừa rồi bởi vì Thiên Thần thử dò xét lập tức sinh động hẳn lên.

Nạp Lan Thần Dật cũng nở nụ cười nhàn nhạt, cũng không biết đó là nụ cười thường lệ của hấn, hay là bị Thiên Thần chọc cười.

Chỉ có Hách Liên Nghi Huyền, bị Thiên Thần nói đến như vậy, trên mặt càng đỏ hơn, lôi kéo tay của Nam Úc Tịnh cầu cứu, “Quỳnh Lạc muội muội, ngại nhìn tên gia hỏa Thiên Thần này không biết chừng mực này, ngại phải giúp ta xử lý hấn đó.”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói, không khỏi cười, mang theo vài phần ranh mãnh nói, “Bình thường mồm miệng của Nghi Huyền tỷ tử rất lạnh lợi sao, sao nhìn thấy Thiên thiếu chủ đã nói không nên lời rồi?”

Hách Liên Nghi Huyền nghe Nam Úc Tịnh nói, vết đỏ ửng trên mặt càng đậm, oán trách nhìn Nam Úc Tịnh một cái, nói: “Quỳnh Lạc muội muội đang là “khuyê tay rề ra ngoài” sao?”

Thiên Thần nghe Nam Úc Tịnh nói, đáy mắt thoáng qua vẻ cứng chiều, nhìn Hách Liên Nghi Huyền, khóe môi vẫn treo nụ cười hài hước bất cần đời, tiếp tục nói, “Ai yêu, ta lại không biết Nghi Huyền muội tử thì ra đối đãi đặc biệt với ta? Có phải nhìn thấy Bồn Thiếu Chủ phong lưu phóng khoáng, phong hoa vô song, không nỡ nói Bồn Thiếu Chủ à?”

Hách Liên Nghi Huyền nghe được Thiên Thần ảo tưởng về bản thân hấn, rốt cuộc cũng không nhịn được, lật mặt xem thường châm chọc nói: “Cầu xin ngại trước khi nói lời phải xem ngại bên phải ngại trước, ngại dám nói ngại phong hoa vô song sao?”

Thiên Thần nghe được Hách Liên Nghi Huyền nói, liếc mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật, lại thấy sắc mặt của hấn lạnh nhạt, không chút hờ hê nào, trong lòng hấn không khỏi thờ dài nói, Nạp Lan Thần Dật này thật sự là phong hoa vô song. Nhìn đôi mắt thâm thúy này của hấn, cũng đủ để biết người này mưu lược thâm sâu, chắc hấn thái tử điện hạ cũng không phải là đối thủ của hấn.

Bỏ qua sầu lo chợt lóe lên trong lòng, Thiên Thần vẫn như cũ bày ra dáng vẻ cười đùa, giống như ai oán nói, “Nghi Huyền muội tử bắt đầu ghét bỏ ta sao?”

“Lời nói này không đúng. Ta vốn ghét bỏ ngại.” Hách Liên Nghi Huyền làm như chớp được cơ hội, nhả tâm tiếp tục nói.

Trên mặt Thiên Thần lộ ra đau khổ, nhưng đáy mắt vẫn mang theo nụ cười như cũ, một câu rồi một câu với Hách Liên Nghi Huyền.

Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật chỉ ngồi ở một nghe bọn hấn nói, trong con ngại Nam Úc Tịnh không khỏi lộ ra một chút ý cười. Không nghĩ tới Thiếu chủ Hách liên gia cùng Thiếu chủ Thiên gia nổi tiếng thiên hạ lại có tính tình trẻ con cãi và với nhau.

Thật ra thì dù là người thông minh thế nào, khi đối mặt với người mình yêu mến, đều nguyện ý bày ra một mặt ngây thơ của mình. Vì vậy trước mặt người mình yêu, sẽ không có tính toán, sẽ buông bỏ tất cả. Đúng như bộ dáng Nạp Lan Thần Dật đối với nàng.

“Chàng cảm thấy Thiên Thần này như thế nào?” Trên đường đến Ngọc Vũ lầu, chân mày của Nam Úc Tịnh khẽ nhíu lại, nhìn Nạp Lan Thần Dật hỏi.

Nạp Lan Thần Dật nhìn thấu lo lắng nhàn nhạt trên trán Nam Úc Tịnh, đưa tay kéo tay Nam Úc Tịnh, nói, “Úc Tịnh là đang lo lắng cho Hách Liên cô nương sao? Thiên Thần này bụng dạ cực sâu, nhưng theo ta thấy, hấn thật lòng với Hách Liên cô nương.”

Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Thần Dật nói, chân mày không tự giác thả lỏng ra, hấn luôn nhìn thấu tâm tư của nàng, câu nói đầu tiên đã nói lên lo lắng của nàng.

Thật ra thì nàng cũng nhìn ra tình cảm giữa Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần, chỉ là nàng lo lắng lòng dạ của Thiên Thần quá sâu, mà Hách Liên Nghi Huyền và hấn là người của hai nước. Bắc Mạc cùng Tây Nhạc bây giờ mặc dù xem ra bang giao rất tốt, nhưng ai nào biết chuyện sau này đây?

Thế cục thiên hạ này nói thay đổi liền thay đổi ngay, hướng chi hiện tại thế cục Tứ Quốc phức tạp như thế, nếu Bắc Mạc cùng Tây Nhạc quyết liệt, đến lúc đó Hách Liên Nghi Huyền cùng Thiên Thần sẽ như thế nào?

Hách Liên Nghi Huyền suy nghĩ cho nàng, nàng cũng đã coi Hách Liên Nghi Huyền là tỷ tỷ rồi, đương nhiên sẽ lo lắng cho Hách Liên Nghi Huyền. Nhưng mà Nạp Lan Thần Dật nói cũng đúng, chỉ cần bọn họ thật lòng với nhau, coi như sau này thế cục thật sự xoay chuyển, chắc hẳn cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ thôi.

Trong lúc bất tri bất giác đã chạy tới Ngọc Vũ lâu.

Ngọc Vũ lâu là khách điểm trải rộng khắp Tứ Quốc, mà chủ tử sau lưng Ngọc Vũ lâu chính là Hạ Văn Cừ. Mà Ngọc Vũ lâu này coi như là tổng đà, nghe nói lão bản là một nữ tử trẻ tuổi.

Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật vào Ngọc Vũ lâu, liền có một vị nữ tử mặc hồng sa tới đón. Nữ tử có dung mạo diễm lệ, không thanh tú giống nữ tử bình thường, ngược lại có một cổ hào khí. Một thân hồng sa ở trên người nàng có vẻ cực kỳ tương đương.

Nam Úc Tịnh hiếm khi nhìn thấy có nữ tử cũng thích màu đỏ chói diễm lệ, không khỏi nhìn nữ tử này thêm mấy lần, mà nữ tử này bị ánh nhìn chăm chú của Nam Úc Tịnh cũng không hoang mang, đợi đến khi Nam Úc Tịnh quan sát nàng xong, nàng mới cười nói, “Chắc hai vị là nữ hoàng Nam Hải cùng Thập Nhất hoàng tử Đông Lâm. Ta đã chuẩn bị tốt phòng cho hai vị.”

Nam Úc Tịnh nghe nữ tử gọi tên mình, đáy mắt thoáng qua một tia sáng. Nữ tử này không lấy thân phận giang hồ gọi nàng, mà là lấy thân phận hoàng thất, cái này nói cho họ biết, chủ tử sau lưng nàng chính là Hạ Văn Cừ.

Chỉ là Hạ Văn Cừ cũng là người biết chuyện, chuyện này cũng không thể gạt được ánh mắt của Nạp Lan Thần Dật, vì vậy không cần che giấu nữa, nói thẳng ra giống như Thiên Thần đã nói hôm nay.

Hạ Văn Cừ nói cho Nạp Lan Thần Dật nghe bí mật của hắn, đồng thời lại để cho Nạp Lan Thần Dật biết hắn đã biết bí mật của Nạp Lan Thần Dật, đến tột cùng là vì cái gì? Chẳng lẽ nói hắn muốn nói chuyện với Nạp Lan Thần Dật sao?

Đề nén nghi ngờ trong lòng, Nam Úc Tịnh cười một tiếng với nữ tử xinh đẹp trước mắt, nói với nàng, “Cô nương chính là lão bản của Ngọc Vũ lâu sao?”

“Vâng.” Tổng Từ Nguyệt nghe Nam Úc Tịnh hỏi, liền thoải mái thừa nhận, cười nói với Nam Úc Tịnh, “Ta là Tổng Từ Nguyệt, là lão bản của Ngọc Vũ lâu. Xin mời Nữ hoàng cùng Thập Nhất hoàng tử.”

Nam Úc Tịnh nghe Tổng Từ Nguyệt nói, rõ ràng là có thâm ý khác, đang định tìm hiểu rõ, đã nghe giọng nói nhàn nhạt của Nạp Lan Thần Dật vang lên bên tai, “Nếu thái tử Bắc Mạc có lòng mời khách, Úc Tịnh, chúng ta lên đó ngồi một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chia Một Chén Súp? ! Không Có Cửa Đâu!

Tổng Từ Nguyệt dẫn Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật tới cửa liền đứng lại, ý bảo Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh đi vào.

Trong đôi mắt đen của Nam Úc Tịnh lóe lên mấy vệt sáng loáng, đưa tay đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy Hạ Văn Cừ ngồi bên trong. Hắn vẫn mặc một bộ xiêm y đào hồng sắc cực kỳ chói mắt như cũ, màu sắc đậm rực rỡ nhưng cũng làm bớt đi khuôn mặt yêu mị của hắn, trong đôi mắt đào hoa hẹp dài chứa ý cười nhàn nhạt, cười như không cười nhìn nàng và Nạp Lan Thần Dật.

Đã sớm ngồi tới Hạ Văn Cừ ở nơi này chờ bọn họ, vì vậy Nam Úc Tịnh cũng không ngoài ý muốn, chỉ là cười nhạt, thoải mái thanh thản ngồi xuống, Nạp Lan Thần Dật cũng tạo ra tự nhiên, một đôi mắt đen càng thâm trầm tựa như biển.

“Thiếu chủ Lạc gia, Các chủ Ấm các. Đông Lâm Thập Nhất hoàng tử thật sự khiến bản thái tử nhìn với cặp mắt khác hẳn.” Hạ Văn Cừ nhìn Nạp Lan Thần Dật chậm rãi ngồi xuống, ngược mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật, thấy sắc mặt của hắn bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, không khỏi nở nụ cười, nói.

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, trên mặt giống như nhuộm một tầng ánh sáng nhàn nhạt, giọng nói dịu dàng, “Hạ thái tử muốn bản bạch chuyện gì?”

“Thập Nhất hoàng tử quả nhiên là người sáng khoái.” Hạ Văn Cừ thấy Nạp Lan Thần Dật đi thẳng vào vấn đề, hắn cũng không vòng vo nữa, dứt khoát nói, “Hôm nay Bản thái tử tới đây, là vì chuyện bảo tàng vô lâm.”

Nạp Lan Thần Dật nghe Hạ Văn Cừ nói, trong con ngươi đen nhánh thoáng qua một tia ánh sáng, quả nhiên là vì bảo tàng vô lâm. Xem ra hôm nay Hạ Văn Cừ tìm hắn thương nghị, là muốn chia một chén súp rồi. Chỉ là nếu hắn muốn bảo tàng, ai cho Bắc Mạc một chén súp đây?

Hạ Văn Cừ thấy Nạp Lan Thần Dật không nói lời nào, liền nói tiếp, “Không biết Thập Nhất hoàng tử có nguyên ý hợp tác với bản thái tử không, bản thái tử có thể giúp người lấy được vị trí Minh Chủ Vô Lâm, chỉ cần người chia phân nửa bảo tàng vô lâm cho ta là được.”

Nam Úc Tịnh nghe được Hạ Văn Cừ nói, trong mắt không khỏi lướt qua một đạo lệ mang. Hạ Văn Cừ thật biết tính toán, trợ giúp bọn họ để lấy được Minh Chủ

Vô Lâm sao? Bọn họ nhất định phải lấy được chức vị Minh Chủ Vô Lâm, nhưng không cần Hạ Văn Cừ trợ giúp, huống chi vừa mở miệng đã là phân nửa bảo tàng, Hạ Văn Cừ không cảm thấy nhục cười sao.

Hiển nhiên, suy nghĩ của Nạp Lan Thần Dật cũng giống Nam Úc Tịnh, hẳn ngược mắt cười như không cười nhìn Hạ Văn Cừ một cái, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, nhưng từng chữ từng câu nói ra khiến người khác không thể kháng cự, “Tâm ý của Hạ thái tử bốn điện xin nhận, chỉ là vị trí Minh Chủ Vô Lâm, vốn là dựa vào bản lĩnh của mình, bốn tọa không cần mượn tay người khác.”

Hạ Văn Cừ không ngờ rằng Nạp Lan Thần Dật sẽ dứt khoát cự tuyệt hẳn, thậm chí ngay cả một chút lỗi ra cũng không cho hẳn, khuôn mặt của hắn đã không nhẫn nhịn được, nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười ở khóe môi, tiếp tục cười nói, “Là do điều kiện của bản thái tử không vừa ý Thập Nhất hoàng tử sao? Như vậy nếu giúp Thập Nhất hoàng tử đăng cơ làm đế thì như thế nào?”

Đăng cơ làm đế. Hạ Văn Cừ quả nhiên là nhìn thấu dã tâm của Nạp Lan Thần Dật. Chỉ là hắn không biết hết, thứ Nạp Lan Thần Dật muốn không chỉ là hoàng đế Đông Lâm, còn là toàn bộ thiên hạ.

Nam Úc Tịnh nghe Hạ Văn Cừ nói, chân mày khẽ chau lại. Cho dù Hạ Văn Cừ có quyền thế lớn hơn nữa, vẫn là thái tử của nước khác, làm sao có thể nhúng tay và quốc sự của Đông Lâm, làm sao có thể giúp Nạp Lan Thần Dật đăng cơ làm đế? Chẳng lẽ Hạ Văn Cừ nói chính là hòa thân sao? Chỉ có hòa thân, mới có thể khiến Bắc Mạc trở thành trợ lực của Nạp Lan Thần Dật.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Nam Úc Tịnh không khỏi trầm xuống, màu sắc trong mắt càng đậm, mà Nạp Lan Thần Dật vẫn không mặn không nhạt nói, “Bốn tọa chỉ là hoàng tử. Việc đăng cơ làm đế, Hạ thái tử vẫn không nên nói với bốn tọa.”

Hạ Văn Cừ nghe Nạp Lan Thần Dật nói, sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm, chỗ sâu trong đáy mắt lướt qua một tia hung ác. Giỏi cho Nạp Lan Thần Dật, quả nhiên là đầu muối không vào. Chẳng lẽ hắn có thể tự tin lấy được vị trí Minh Chủ Vô Lâm, nhưng còn thuận lợi ngồi lên ghế hoàng đế Đông Lâm thì sao? Lại dám cự tuyệt hợp tác với hắn?!

Nghĩ tới đây, Hạ Văn Cừ đã mất đi chút kiên nhẫn cuối cùng. “Thập Nhất hoàng tử cần phải suy xét kỹ. Muội muội U Lan của bản thái tử đang trong tuổi xuất giá, đang muốn tìm một nhà trong sạch nào đó. Nếu Thập Nhất hoàng tử cự tuyệt hảo ý của bản thái tử, sợ là bản thái tử chỉ có thể lựa chọn Thái tử Đông Lâm.”

Lời này mặc dù là nói khách khí, nhưng trong đó đã có mấy phần uy hiếp. Nếu Nạp Lan Thần Dật cự tuyệt Hạ Văn Cừ, không đơn giản chỉ là mất đi trợ lực, mà còn đẩy trợ lực cường đại tới bên Nạp Lan Nhượng Phong.

Nam Úc Tịnh ngược mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, nếu Nạp Lan Thần Dật cự tuyệt Hạ Văn Cừ, chỉ sợ ngày sau hắn đăng cơ làm đế sẽ gặp trở ngại cực lớn, nhưng nếu hắn đón nhận, còn nàng thì sao? Chẳng lẽ nàng phải xem hắn lấy nữ tử khác sao?

Nạp Lan Thần Dật nhìn Nam Úc Tịnh một cái, đưa tay cầm tay Nam Úc Tịnh, khóe môi nâng lên nụ cười cung chiêu, sau đó nhìn Hạ Văn Cừ, cười nói, “Ý tốt của Hạ thái tử bốn điện xin nhận. Chỉ là bốn tọa từng thế, nhất sinh nhất thế nhất song nhân (ý chỉ cả đời một vợ một chồng). Cả đời này trừ Úc Tịnh, bốn tọa tuyệt sẽ không tái giá với nữ tử khác.”

Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Thần Dật nói, khóe môi nở nụ cười, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc. Mà sắc mặt của Hạ Văn Cừ hoàn toàn trầm xuống.

Nạp Lan Thần Dật là quyết tâm không hợp tác với hắn sao?! Hắn tự tin hắn có đối phó với mình sao?!

Bên ngoài thanh danh của U Lan là Đệ Nhất Mỹ Nhân Tứ Quốc, lại là công chúa của Bắc Mạc, gả cho Nạp Lan Thần Dật hẳn chẳng lẽ còn uất ức hắn sao? Hạ Văn Cừ không nhận được nhìn sang Nam Úc Tịnh đang nở nụ cười, Đệ Nhất Mỹ Nhân Tứ Quốc sao? Sợ là còn thua xa nụ cười của Nam Úc Tịnh.

“Nói như vậy, Thập Nhất hoàng tử nhất quyết cự tuyệt hợp tác với bản thái tử?” Hạ Văn Cừ nheo mắt lại, nhìn Nạp Lan Thần Dật, hỏi từng chữ.

Nạp Lan Thần Dật giống như không nhận thấy Hạ Văn Cừ đang tức giận, vẫn như cũ ôn hòa lên tiếng, “Cõi đời này không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn. Bốn tọa chỉ là cự tuyệt ý tốt của thái tử điện hạ lần này thôi, không có nghĩa là về sau không có cơ hội hợp tác. Chỉ là U Lan công chúa này, bốn điện tuyệt sẽ không cưới.”

Hạ Văn Cừ bị lời nói không mặn không nhạt của Nạp Lan Thần Dật làm nhất thời cứng họng. Nạp Lan Thần Dật nói không có sai, bây giờ mặc dù Nạp Lan Thần Dật cự tuyệt hợp tác với hắn, nhưng không có nghĩa là về sau bọn họ không có cơ hội hợp tác, nếu hiện tại đối đầu với Nạp Lan Thần Dật, là hành động cực kỳ không sáng suốt.

Chỉ là Nạp Lan Thần Dật đã xác định không lấy U Lan, vậy nên làm như thế nào cho phải? Thật ra thì gả U Lan cho Nạp Lan Thần Dật, hắn cũng đã lo lắng cho U Lan.

Hạ U Lan là muội muội hắn sủng ái nhất, từ nhỏ kinh thái tuyệt diệu, vang danh Tứ Quốc. Bao nhiêu năm nay có rất nhiều người đập phá cửa muốn cưới nàng, nhưng nàng đều cự tuyệt. Người khác có lẽ cho là nàng đang tỏ vẻ thanh cao, chỉ có hắn biết, trong lòng U Lan đã sớm có một người.

Người kia chính là Lạc Huyền Lăng. Lúc đó hắn còn không biết Lạc Huyền Lăng chính là Nạp Lan Thần Dật, chỉ biết hắn là “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song” Thiếu chủ Lạc gia. Trong cảm nhận của U Lan, Lạc Huyền Lăng là nam tử có tài văn chương cùng mưu lược nhất, nàng nhất định phải gả cho hắn.

Những năm này hắn từng khuyên Hạ U Lan rất nhiều lần, nhưng Hạ U Lan vẫn cố chấp. Muội muội này cũng như hắn, đều rất cố chấp, một khi đã xác định thì nhất định không đổi.

Hắn luôn khuyên Hạ U Lan đừng đắm chìm vào tình yêu mù quáng đó, Lạc Huyền Lăng thâm trầm, không phải người nàng có thể yêu. Nhưng Hạ U Lan nhất định không nghe. Lúc đó hắn không hiểu tại sao Hạ U Lan lại cố chấp như thế, cho đến khi hắn gặp gỡ Nam Úc Tịnh, hắn mới hiểu ra.

Bởi vì yêu, cũng đã khắc sâu trong lòng, sao có thể dễ dàng buông tha. Tất cả của nàng đã khắc sâu vào trong lòng của hắn, khiến hắn không thể quên. Nếu không có cách nào quên, nên hắn cứ nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ lấy được nàng.

Hắn đương nhiên biết dã tâm của Nạp Lan Thần Dật tuyệt đối không chỉ ở để vị Đông Lâm, cái hắn muốn là cả thiên hạ. Nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, toàn bộ thiên hạ này, còn có Nam Úc Tịnh, cũng sẽ là của Hạ Văn Cừ hắn.

“Nếu Thập Nhất hoàng tử đã quyết định rồi, bản thái tử cũng không nói nhiều. Vậy gặp nhau trên đại hội võ lâm! Hi vọng Thập Nhất hoàng tử sẽ không hối hận quyết định ngày hôm nay!” Hạ Văn Cừ thu liễm lại mọi cảm xúc, nói với Nạp Lan Thần Dật.

Khóe môi Nạp Lan Thần Dật nở nụ cười thanh nhã, ánh mắt cố chấp, vô cùng tự tin nói từng chữ, “Đa tạ Hạ thái tử nhắc nhở. Chỉ là bốn tọa chưa bao giờ biết hối hận quyết định của mình.”

Hạ Văn Cừ nghe Nạp Lan Thần Dật nói, không khỏi nheo mắt lại, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải đối thủ như thế. Rõ ràng mỗi một câu đều nói từ tốn chậm rãi, nhưng trong chậm rãi từ tốn lại mơ hồ lộ ra khí phách bề ngễ thiên hạ. Điều đáng sợ không phải là khí phách lộ ra ngoài, mà là kín kẽ che giấu tài năng. Mười năm giấu tài, lừa gạt tất cả mọi người, chỉ bằng một điểm này, cũng đủ để thấy được bản lĩnh của Nạp Lan Thần Dật.

Hạ Văn Cừ nhìn chằm chằm Nạp Lan Thần Dật, mới đưa tầm mắt chuyển dời đến trên người Nam Úc Tịnh. Nàng vẫn mặc hồng y chói lóa, trên mặt không phấn son, tự đại cùng đơn giản kết hợp hoàn mỹ trên người nàng, vẻ mặt của nàng vẫn khiến người ta không nhìn thấu, lại rung động lòng người.

“Úc Tịnh, đã lâu không gặp, ngươi không có gì muốn nói với ta sao?” Hạ Văn Cừ nhìn khuôn mặt làm hắn nhớ thương, chưa chút mở miệng nói. Đã lâu không gặp, nàng đã là thế tử của người khác rồi.

Nam Úc Tịnh liếc mắt nhìn Hạ Văn Cừ, ánh mắt lạnh nhạt, mở miệng cười nói, “Úc Tịnh có thể nói gì với Hạ Văn Cừ, đã đều nói qua rồi. Đối với thái tử Bắc Mạc, Úc Tịnh không lời nào để nói.”

Hạ Văn Cừ nghe Nam Úc Tịnh nói, nụ cười ở khóe môi khẽ cứng ngắc, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Lời này của Nam Úc Tịnh rõ ràng là đang vạch rõ giới hạn với hắn, bởi vì hắn sẽ trở thành kẻ địch của Nạp Lan Thần Dật, cho nên cũng chính là kẻ địch của nàng sao? Nạp Lan Thần Dật ở trong lòng nàng chiếm bao nhiêu phần lượng rồi?

“Ta và Thần Dật cần nghỉ ngơi rồi. Hạ thái tử, xin mời.” Nam Úc Tịnh thấy vẻ bất đắc dĩ trên mặt Hạ Văn Cừ, bộ dạng muốn nói gì, nhàn nhạt nghiêng mặt đi, lạnh giọng nói.

Nếu hắn lựa chọn đối đầu với Nạp Lan Thần Dật, như vậy nàng và hắn đã không còn lời nào để nói.

Hạ Văn Cừ nghe Nam Úc Tịnh nói, buồn cười, rồi lại cười không nổi. Chỉ là nhàn nhạt đứng đây, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng. Cho dù nàng lạnh nhạt, cũng không thể thay đổi quyết tâm của hắn chút nào. Chung quy một ngày, hắn sẽ khiến nàng ở bên cạnh hắn, sẽ làm nàng yêu hắn!

Hạ Văn Cừ rời đi không lâu, ngoài phòng liền truyền đến tiếng huyền oán.

“Cái gì? Phòng hảo hạng đã đầy? Vậy ngươi cho bản thiếu gia nghỉ ngơi ở đâu đây?” Một giọng nói nam tử trẻ tuổi vang lên ngoài phòng, hình như cảm thấy rất bất mãn việc phòng hảo hạng đã đầy.

Gian phòng thượng đẳng nhất ở Ngọc Vũ lâu chỉ có năm. Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật ở một gian. Liễu Tử Hạc ở một gian. Đường Thiên Thiên ở một gian. Hách Liên Nghi Huyền ở một gian. Thiên Thần ở một gian. Đương nhiên là hết phòng rồi.

Nhưng Ngọc Vũ lâu là khách sạn lớn nhất Tứ Quốc, cho dù là gian phòng bình thường, cũng bằng phòng cực kỳ thượng đẳng ở khách sạn bình thường rồi.

“Công Tôn công tử, thật sự không còn phòng hảo hạng. Ta không thể thay đổi được.” Tống Tử Nguyệt liếc mắt nhìn cảm y nam tử trước mắt, đây chính là con độc nhất của môn chủ Lạc Hà phái Công Tôn.

Từ nhỏ Công Tôn đã nhận hết sủng ái của môn chủ, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, đến khách sạn, dĩ nhiên là muốn ở gian phòng tốt nhất, hôm nay nghe tin phòng hảo hạng đã đầy, liền huyền oán.

Công Tôn nghe Tống Tử Nguyệt nói, thấy nàng không giống những người bình thường. Thương gia thấy hắn là nịnh bợ, ngược lại khóe mắt đuôi mày đều bày ra vẻ không kiên nhẫn, không khỏi có chút tức giận nói, “Đó là do phòng hảo hạng của các ngươi quá ít! Chẳng lẽ bản thiếu gia không có gian phòng ở, là do bản thiếu gia sao?”

“Ở nơi này chỉ còn lại có phòng khách bình thường. Công Tôn công tử có thể ở lại, nếu ở không quen, có thể đến chỗ khác tìm phòng hảo hạng mà ngài muốn.” Tống Tử Nguyệt bị Công Tôn quấy ầm lên nên mất hết kiên nhẫn, thường ngày nàng đã không ưa mấy người công tử tự cho là đúng rồi. Lại còn chạy đến địa bàn của nàng náo loạn, chẳng lẽ nàng còn cần phải níu kéo một vụ làm ăn sao?

Công Tôn vốn là nói cho qua loa, không nghĩ tới Tống Tử Nguyệt cư nhiên không cho hắn mặt mũi, không khỏi mặt đỏ lên nhìn Tống Tử Nguyệt, lại thấy sắc mặt Tống Tử Nguyệt điềm lệ, trên trán mang theo nhàn nhạt khinh miệt, càng khiến hắn không phản bác được gì.

“Ngươi ngươi ngươi... Sao ngươi có thể nói như vậy với ta!” Công Tôn liên tục chỉ tay về phía Tống Tử Nguyệt, liên tiếp nói mấy chữ ngươi, nhưng vẫn nói không ra, vẻ mặt của hắn hết sức uất ức nhìn Tống Tử Nguyệt, giống như Tống Tử Nguyệt khi dễ hắn.

Thật ra thì Công Tôn là bị môn chủ Lạc Hà phái làm cho hư hỏng, có chút ăn sung mặc sướng thôi, bản tính thì không hư.

Tống Tử Nguyệt không ngờ tới vị công tử này vừa rồi còn phách lối như thế lại bị một câu nói của nàng biến thành uất ức như vậy, nếu không phải nàng tận mắt thấy qua dáng vẻ ương ngạnh vừa rồi của hắn, nàng thật vẫn cho là mình khi dễ hắn đấy.

Không khỏi cảm thấy nhức đầu, Tống Tử Nguyệt liền nói chuyện nể mại lại, “Ta chỉ là muốn Công Tôn công tử quyết định, có muốn ở lại đây không?”

”Ồ! Tại sao không ơ!” Công Tôn nghe Tống Tử Nguyệt nói, vội vàng nói, vừa lấy ánh mắt len lén đi nhìn Tống Tử Nguyệt, trên mặt hiện ra một tia đỏ ửng.

Tùy tùng bên cạnh thấy vẻ mặt của Công Tôn. Không khỏi nghi ngờ. Bình thường gặp nhiều thiên kiều bá mị cô nương như vậy còn chưa từng thấy công tử xấu hổ, hôm nay gặp một nữ tử dữ như hổ, công tử lại xấu hổ? Chẳng lẽ công tử thích nữ tử này sao?

Công Tôn không biết ý nghĩ của đám tùy tùng, vẫn nhìn Tống Tử Nguyệt, không biết sao đột nhiên hắn cảm thấy bộ dạng Tống Tử Nguyệt tức giận đặc biệt xinh đẹp đây.

Tống Tử Nguyệt bị Công Tôn nhìn chăm chú trong lòng có chút sợ hãi, không khỏi dời tầm mắt, nâng lên nụ cười nói, “Đã như vậy, Công Tôn công tử theo ta tới phòng.”

Huyền não bên ngoài đã biến mất. Nam Ưc Tịnh đưa tay thay Nạp Lan Thần Dật đổ bình trà, khoe môi nâng lên một nụ cười nhạt nhòa, chậm rãi nói, “Công tử của môn chủ Lạc Hà phải thật thú vị.”

”Đại hội võ lâm sẽ xuất hiện đủ loại nhân vật, cũng sẽ có rất nhiều người thú vị.” Nạp Lan Thần Dật nhận lấy bình trà Nam Ưc Tịnh pha cho hắn, khoe môi nâng lên nụ cười, chậm rãi nói.

Lần đại hội võ lâm này, bởi vì hoàng thất Tứ Quốc chú ý tới mà trở nên cực kỳ náo nhiệt. Võ lâm ngũ đại tổ chức, trừ Âm các không tham dự, Ma Cung, Đường Môn, Lạc Hà phái, Tử Trúc Lâm đều phái người tham gia. Mà Tử Đại Gia Tộc Tứ Quốc, Hách liên gia cùng Thiên gia cũng đã trình diện rồi. Còn thiếu mấy môn phái nhỏ, lần đại hội võ lâm này thật sự là náo nhiệt.

Đối với người trong võ lâm mà nói, vị trí Minh Chủ Võ Lâm rất quan trọng. Lần này nếu như có thể ngồi lên Minh Chủ Võ Lâm, không chỉ có thể khống chế những môn phái võ lâm khác, còn có thể khống chế tứ đại tổ chức tham gia đại hội võ lâm, đây chính là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ, vì vậy mọi người đều cố gắng hết sức lấy được vị trí Minh Chủ Võ Lâm.

Mà đối với hoàng thất Tứ Quốc mà nói, bọn họ không quan tâm vị trí Minh Chủ Võ Lâm rốt cuộc là do nhân sĩ võ lâm nào lấy được. Bọn họ quan tâm là bảo tàng võ lâm sau lưng Minh Chủ Võ Lâm. Phần bảo tàng này rất quan trọng với bọn họ.

Chỉ là bên trong tín vật Minh Chủ Võ Lâm cất giấu bí mật bảo tàng võ lâm, chỉ là một truyền thuyết mà thôi. Cái bảo tàng rốt cuộc có tồn tại hay không, có thể tìm được không, không ai biết. Vì vậy trước đây không ai chú ý tới.

Chỉ là hiện tại chuyện này liên quan đến tranh giành thiên hạ, phần bảo tàng này có thể tạo ra một ưu thế cực lớn. Vì vậy mặc kệ chuyện này là thật hay giả, Hoàng thất Tứ Quốc sẽ không bỏ qua cơ hội này.

”Chúng ta cứ vui vẻ thưởng thức những trò đùa này đi.” Trong hơi nóng của nước trà khuôn mặt của Ưc Tịnh có mấy phần không thành thực, môi nàng nở nụ cười khó hiểu.

Trò đùa trong miệng nàng là chỉ những thủ đoạn của võ lâm nhân sĩ cùng Hoàng thất Tứ Quốc vì tranh đoạt vị trí Minh Chủ Võ Lâm và bảo tàng.

Nạp Lan Thần Dật từ chối cho ý kiến lần đại hội này. Lần đại hội võ lâm này, chỉ sợ không đơn giản. Coi như lấy được vị trí Minh Chủ Võ Lâm cùng tín vật, muốn bình an tìm được bảo tàng, hơn nữa một mình chiếm lấy bảo tàng, sợ không được dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Tại Sao Lại Cứ Ta?!

Đại hội võ lâm sẽ tổ chức vào ngày mai, những nhân sĩ giang hồ đều đã tụ họp đến Lộ Thủy trấn ở Bắc Mạc.

Bóng đêm phủ lên dày đặc, đêm đông vắng lặng lại càng rét lạnh. Nam Ưc Tịnh cảm thấy ở trong phòng có chút buồn bức, lại thêm Nạp Lan Thần Dật đã ra ngoài đi xử lý vài chuyện, nàng liền khoác lên một chiếc áo lông cáo tuyết trắng rồi ra ngoài tản bộ.

Bên ngoài quả thực vô cùng lạnh giống như chỉ thổi hơi ra cũng có thể đông cứng thành băng. Nam Ưc Tịnh kéo kéo áo lông cáo, chuẩn bị quay lại thì liền nghe thấy có tiếng đánh nhau kịch liệt cách đó không xa.

Đại hội võ lâm rất nhanh sẽ tổ chức, mấy ngày nay có thể nói nội đấu cùng ám sát nối liền không dứt, nàng sớm đã nhìn đến chán rồi. Chỉ là nghe tiếng đánh nhau này hình như đang lấy nhiều đánh ít, nàng không khỏi cau mày, dù sao cũng rảnh rồi không có gì làm, không bằng đi nhìn náo nhiệt chút vậy.

Tuy có chút hưng trí đi đến chỗ âm thanh tranh đấu phát ra nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó thì còn thảm hại hơn tưởng tượng của Nam Ưc Tịnh nhiều. Một đám người mặc áo đen vây xung quanh một nam tử áo trắng, mà quần áo trên người nam tử áo trắng kia cũng rách nát không chịu nổi, vài chỗ rách vẫn chảy máu. Hình như người này còn bị nội thương không nhẹ, thế nhưng vẫn đứng thẳng như cũ, có một cảm giác thanh lãnh cô tuyệt (*)

(*) thanh lãnh, cô tuyệt: trong trẻo mà lạnh lùng, cô đơn mà tuyệt tình.

Tóc của hắn rối tung che mất nửa khuôn mặt, không nhìn thấy rõ được. Đám sát thủ bốn phía hắn xem võ công cũng không hề kém, ba bốn mươi đều đến đối phó, võ công của nam tử áo trắng này xem ra cũng không thể khinh thường đâu.

Nam Úc Tịnh híp híp mắt, chỉ cảm thấy đáng người nam tử áo trắng này có chút quen mắt, nhìn kỹ, nam tử áo trắng bị sát thủ vây giết này không phải là đại đệ tử kiều ngạo của Tử Trúc Lâm Liễu Từ Hạc sao?

Tại sao Liễu Từ Hạc lại bị vây khốn ở chỗ này chứ? Tử Trúc Lâm là môn võ chính đạo, nhân sĩ giang hồ bình thường sở là cũng không dám động chạm tới Liễu Từ Hạc, có lẽ gan xuống tay với môn phái này cũng chỉ có Ma Cung cùng Đường Môn thôi.

Nghĩ tới đây, Nam Úc Tịnh không khỏi nhúu mày nhìn nhìn, lúc này mới kinh ngạc phát hiện cổ tay áo những tên áo đen này mặc đều thêu ký hiệu của Ma Cung!

Về mặt nàng liền bỗng chốc trầm xuống, đôi mắt Nam Úc Tịnh hiện lên một chút rét lạnh. Nàng chưa từng phái người tới ám sát Liễu Từ Hạc, những người này tuyệt đối không phải người của Ma Cung. Hiển nhiên có người muốn mượn việc này mà một hòn đá ném hai con chim, giết chết Liễu Từ Hạc, khiến cho tuyến thủ mệnh của Tử Trúc Lâm không thể lên sân, lại có thể giả họa cho Ma Cung, thành ra Tử Trúc Lâm và Ma Cung kết thù hận.

Đại hội võ lâm lần này có khả năng đặt Minh chủ Võ Lâm cũng chỉ có người của bốn tổ chức lớn nhất. Người làm chuyện này nếu không phải Đường Môn thì là Lạc Hà Phái.

Lạc Hà Phái tự xưng là môn võ chính đạo, tuy nhiên hành sự lại có chút cổ hủ. Thế nhưng lấy tính tình mua danh cầu lợi của bọn xem xét, họ sẽ không làm ra chuyện như vậy. Đến đây thì không cần nghĩ cũng biết chuyện này do ai làm rồi.

“Hừ! Liễu Từ Hạc, ta khuyên ngươi vẫn không cần dựa vào địa thế hiểm trở mà chống cự đâu!” Tên áo đen cầm đầu thấy trên người Liễu Từ Hạc đã bị thương không ít vậy nhưng vẫn chống cự không buông tha, không khỏi khuyên nhủ.

Liễu Từ Hạc đứng thẳng tắp trong vòng vây của sát thủ, sắc mặt hần vô cùng bình tĩnh, giống như căn bản không quan tâm đến sống chết. Ánh mắt hần lạnh lùng, cả người giống như nguyệt thần đáng vẻ không thể xâm phạm, hần nhìn những tên sát thủ, lạnh giọng nói: “Liễu mặc dù chết cũng sẽ không khuất phục những tên tà yêu các ngươi!”

Những tên sát thủ này thấy Liễu Từ Hạc không biết suy xét thì liền đánh tiếp. Thanh kiếm trong tay Liễu Từ Hạc được hần sử dụng đến xuất thần nhập hóa, không ngừng ngăn chặn công kích của những tên sát thủ này, tuy đám sát thủ này lại người đông thể mạnh nhưng cũng không tìm được chỗ tốt nào.

Nam Úc Tịnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn giống như không định ra tay, môi nàng nở nụ cười rét lạnh, chú ý đến từng cử động của cuộc tranh đấu. Sau khi nhìn một hồi, thấy thể lực Liễu Từ Hạc cũng đã cạn kiệt, vô cùng nguy hiểm, mà hai mươi tên sát thủ còn lại tấn công ngày càng sắc bén.

Nam Úc Tịnh thu lại nụ cười lười biếng, thân hình lướt trên nền đất giống như tiên từ áo hồng. Nàng nở nụ cười nhợt nhạt, đáng người uyển chuyển, tơ lụa màu đỏ bắn ra từ tay áo giống như cánh hoa bay trong bầu trời, phát phơ trong không trung.

Cho dù có là ai thì khi nhìn thấy cảnh tượng này đều sẽ vì vẻ mỹ lệ của Nam Úc Tịnh mà si mê, đáng tiếc, vẻ đẹp này lại là vẻ đẹp chết người, giống như Mạn Châu Sa Hoa khi nở rộ, xinh đẹp mà có thể giết người. Nơi nào lụa đỏ lướt qua, gần như không cho bọn sát thủ có cơ hội thở ra thì đã bị một kích mất mạng.

Thực ra võ công của Liễu Từ Hạc không hề kém nàng bao nhiêu, chỉ là khi Liễu Từ Hạc ra tay không thể ngoan độc bằng nàng thôi, cũng không có cơ hội để đánh đột kích như nàng, đây là mưu rồi động(*).

(*) mưu rồi động: suy tính rồi hành động.

Hai mươi tên sát thủ bị Nam Úc Tịnh bất ngờ tấn công làm xáo trộn tinh thần, những người còn chưa kịp phục hồi tinh thần từ đáng vẻ xinh đẹp của Nam Úc Tịnh cũng đã chết dưới tơ lụa của nàng, chỉ sợ bọn họ đến khi chết cũng không thể biết được, tại sao bản thân lại chỉ dễ dàng lơ là một khoảng thời gian ngắn thôi mà tính mạng đã không còn.

Liễu Từ Hạc nhìn bóng dáng Nam Úc Tịnh trên không trung chậm rãi hạ xuống, tơ lụa đỏ tươi cũng rất nhanh đã thu lại vào trong tay áo nàng, áo lông cáo trắng như tuyết lại làm nổi bật y phục đỏ tươi, càng có vẻ trắng trong thuần khiết, xinh đẹp lừa dối. Cùng với khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, rõ ràng trong trẻo như vậy nhưng lại hàm chứa ngàn vạn quyến rũ, đẹp đến nỗi ai ai cũng không dám nhìn thẳng.

“Một chút lơ là cũng sẽ bỏ mạng, những tên sát thủ này không hiểu, chẳng lẽ Liễu công tử cũng không hiểu sao?” Nam Úc Tịnh nhìn đáng vẻ sững sờ của Liễu Từ Hạc mà nhúu mày, lười biếng nhàn nhạt nói.

Lúc này Liễu Từ Hạc mới kịp phản ứng, hần không khỏi nghi ngờ nhìn Nam Úc Tịnh, tại sao nàng có thể đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, tại sao có thể bỗng nhiên xuất hiện cứu hần? Lúc trước nàng đánh cấp Tử Trúc Tâm, hần cũng vừa cãi nhau với nàng rồi kết thúc không vui vẻ, vì sao nàng phải cứu hần chứ?

Hơn nữa, nhìn ký hiệu ở cổ tay những tên sát thủ này, rõ ràng là sát thủ Ma Cung. Hần còn tưởng nàng phái người tới giết hần để tránh chuyện Tử Trúc Tâm ồn ào, nhưng mà hiện tại nàng vừa cứu hần, làm hần vô cùng nghi hoặc.

“Vì sao ngươi lại cứu ta?” Liễu Từ Hạc nhúu mày, có chút khó hiểu hỏi. Hần nhìn Nam Úc Tịnh trước mắt mà không khỏi có chút không rõ.

Nam Úc Tịnh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Liễu Từ Hạc, trên mặt không hề có biểu cảm gì, chỉ lạnh lùng nói “Có người muốn giả họa cho Ma Cung. Chẳng qua ta không muốn nàng ta giả họa thành công mà thôi.”

Những lời này đã mười phần rõ ràng rồi. Không phải nàng muốn cứu Liễu Từ Hạc, mà không muốn trở thành đối tượng bị Đường Môn Thiên tính kết thành công, bởi vậy mới ra tay cứu hần.

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh nói, hạ mắt nhìn thoáng qua những thi thể đầy đất, nhúu mày hỏi: “Ý của ngươi là, những tên sát thủ này không phải ngươi phái tới?”

Nam Úc Tịnh đương nhiên nghe ra ý nghi ngờ trong lời nói của Liễu Từ Hạc, về mặt không khỏi lạnh hơn, cười như không cười nhìn hần, lạnh lùng nói: “Nếu Liễu công tử cảm thấy bốn tọa rãnh rồi đến nhằm chán cổ ý phái người tới giết ngươi, sau lại chạy tới cứu ngươi thì bốn tọa cũng không còn cách nào khác!”

Liễu Từ Hạc liếc mắt nhìn Nam Úc Tịnh một cái, dường như không biết lời nàng nói là thật hay giả. Cũng có thể là nàng cố ý phai người tới giết hắn, sau đó tới cứu hắn để hắn thiếu nàng một ân cứu mạng thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trâm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Tại Sao Lại Cứu Ta?! (2)

Nam Úc Tịnh dường như liếc mắt một cái đã nhìn thấy suy nghĩ của Liễu Từ Hạc, về mặt nàng trong trẻo lạnh nhạt, giọng nói không kiềm chế chút kiêu ngạo nào, chậm rãi nói “Bốn tọa nói rồi, chẳng qua bốn tọa không muốn bị người ta tính kế mới ra tay cứu người, cũng không phải vì cứu Liễu công tử. Vậy nên Liễu công tử không cần cảm thấy thiếu bốn tọa một ơn cứu mạng, tính mạng của người bốn tọa không hiếm lạ!”

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh nói mà khẽ cau mày. Từ nhỏ hắn đã lớn lên ở Từ Trúc Lâm, khi bé sơ phụ đã luôn khen hắn có căn cốt kỳ giai (*), đã luôn được coi là kỳ tài mà bồi dưỡng. Hắn cũng bị nuôi dưỡng thành tính cách cao ngạo trong trẻo lạnh lùng, dường như mọi thứ đều không thể lọt vào mắt xanh của hắn, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời hắn bị một người khinh thường trong mắt.

(*) căn cốt kỳ giai: có căn cơ, xương cốt hiếm thấy.

Khinh thường trong mắt Nam Úc Tịnh rõ ràng, không thêm che dấu như vậy, giống như tính mạng của hắn trong mắt nàng thực sự rẻ mạt. Đúng vậy, tính tình Nam Úc Tịnh kiêu ngạo tùy tiện như thế, sao có thể buồn chán đi thiết kế một vở tuồng diễn này chỉ vì muốn hắn nói tiếng cảm ơn chứ?

Nữ tử như nàng, chính là người nếu muốn cái gì sẽ tự mình đi lấy, tuyệt đối không cố ý tính kế hắn để hắn vì nàng làm việc cả.

Hơn nữa, căn bản nàng cũng không có điều gì phải nhờ hắn. Có lẽ là hắn hiểu lầm rồi, chuyện hôm nay thực sự là có người cố ý muốn hãm hại nàng.

”Dù như thế nào, Liễu mẫu vẫn muốn cảm ơn Cung chủ đã cứu mạng.” Liễu Từ Hạc ổn định tinh thần, chân thành thực lòng nói với Nam Úc Tịnh.

Nam Úc Tịnh nghe Liễu Từ Hạc cảm ơn nàng thì trong mắt hiện lên kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng Liễu Từ Hạc người này giống với mấy cao nhân tự cho mình thanh cao mà sẽ không thêm cảm tạ. Nhưng mà thực sự nàng cũng không hiếm lạ một tiếng cảm ơn, nàng cứu hắn chỉ là không muốn bản thân cũng bị tính kế mà thôi.

”Liễu công tử nên tự mình cẩn thận một chút, không nên để người khác ám sát lại liên lụy đến bốn tọa!” Nam Úc Tịnh đối với lời cảm tạ của Liễu Từ Hạc chỉ coi như có nghe qua, nàng nhìn thoáng qua hắn mà lạnh nhạt nói.

Nói xong, nàng cũng không đợi Liễu Từ Hạc trả lời mà trực tiếp rời khỏi, Liễu Từ Hạc nhìn bóng lưng trắng xóa của Nam Úc Tịnh mà bỗng có chút sợ hãi.

Nàng xinh đẹp rực lửa, nàng trong trẻo trắng tuyết, tới cùng người nào mới thực sự là nàng. Tuy trong nàng lạnh lùng đến tận cùng nhưng mà rõ ràng lại rất nặng tình. Tuy thủ đoạn của nàng tàn nhẫn khác người nhưng mà dường như cũng không lạnh lẽo giống như nàng luôn bày ra, Ngày đó, hắn tận mắt thấy được nàng tươi cười cho một tên ăn xin món ăn trong tay, đó là cho đi vô cùng ấm áp, không phải khinh thường bỏ thí.

Cung chủ Ma Cung. Nữ hoàng Nam Hải. Dưới thanh danh lừng lẫy như vậy, rốt cuộc nàng là nữ tử như thế nào. Mặc kệ rốt cuộc nàng ra sao, đáng và khuyêh thành cùng tài năng khuyêh thế này của nàng đều đã truyền xa bốn nước rồi.

Không rõ cảm xúc mập mờ trong ngực rốt cuộc là như thế nào. Liễu Từ Hạc băng bó miệng vết thương rồi cũng rời khỏi nơi nào theo hương ngược lại Nam Úc Tịnh.

Sau khi Nam Úc Tịnh cứu Liễu Từ Hạc thì cũng chẳng còn tâm tình đi tản bộ tiếp, nàng kéo sát áo khoác quay lại khách điểm. Thế nhưng lại là oan gia ngõ hẹp, đúng lúc gặp phải Đường Thiên Thiên.

Trên mặt Đường Thiên Thiên mang theo vài phần đắc ý nhìn Nam Úc Tịnh, ánh mắt oán độc cười nói “Ôi, Cung chủ Ma Cung thực sự có hứng thú nha, nửa đêm còn ra ngoài tản bộ sao?”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại ác độc nghĩ. Hừ, Nam Úc Tịnh, người còn có hứng thú ra ngoài tản bộ? Chờ đến ngày mai khi tin Liễu Từ Hạc chết truyền ra, không chỉ mình người mà tất cả người Ma Cung cũng sẽ không tránh được Từ Trúc Lâm đuổi giết. Lấy trộm Từ Trúc Tâm, giết chết đệ tử đắc ý của Từ Trúc Lâm Liễu Từ Hạc, tội danh như vậy thì dù Từ Trúc Lâm có nhân từ, cũng sẽ không thể bỏ qua cho người!

Nam Úc Tịnh nhìn ác ý trong mắt Đường Thiên Thiên mà nâng lên nụ cười rét lạnh, giả vờ như không để ý nói “Bốn tọa hứng thú đúng là không sao, khi tản bộ còn gặp phải một chuyện rất thú vị nha. Môn chủ Đường Môn có muốn nghe không?”

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh nói mà ánh mắt không khỏi hiện lên một chút nghi hoặc. Thái độ của Nam Úc Tịnh đối với nàng ta luôn luôn lạnh lùng, làm sao có thể tự động tìm đề tài để nói chuyện với nàng ta chứ, thật sự rất kỳ quái.

Nam Úc Tịnh nhìn thấy nghi ngờ trong mắt Đường Thiên Thiên, nụ cười bên môi càng sâu, ánh mắt lạnh nhạt, chậm rãi nói từng chữ một “Bốn tọa rảnh rồi không có việc gì, thế nhưng lại nhìn thấy thủ hạ Đường Môn giả trang thành người Ma Cung đi ám sát đại đệ tử của Từ Trúc Lâm, môn chủ người nói chuyện này có thú vị hay không đây? Đại hội võ lâm bắt đầu vào ngày mai, bốn tọa nhất định phải chia sẻ chuyện thú vị này với các vị hảo kiệt võ lâm mới được!”

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh tươi cười nói xong mà vẻ mặt lập tức tái xanh. Tại sao lại có chuyện như vậy, Nam Úc Tịnh ra ngoài tản bộ lại đúng lúc cứu Liễu Từ Hạc? Lại có thể phá hỏng mưu kế của nàng ta ?!

Trong lòng thì ngạc nhiên nghi ngờ nhưng trên mặt Đường Thiên Thiên vẫn giả vờ trấn định bình thản, nhìn Nam Úc Tịnh mà chanh chua nói “Nam Úc Tịnh, ngươi không cần ngại máu phun người! Từ lúc nào ta lại phải thủ hạ giả vờ thành người Ma Cung đi ám sát Liễu Từ Hạc rồi? Quả thực là ăn nói lung tung!”

Nam Úc Tịnh đối mặt với Đường Thiên Thiên tức giận mà vẻ mặt vẫn tươi cười, nhưng mà nàng càng cười như vậy thì trong lòng Đường Thiên Thiên lại càng sợ hãi, nàng ta nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Nam Úc Tịnh “Bồn tọa cũng nghĩ môn chủ sẽ không làm ra chuyện như vậy nên liền thuận tay giúp môn chủ thanh lý môn hộ (*) rồi. Nhưng mà môn chủ cũng quá vô tâm rồi, nếu mà chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa thì sẽ liên lụy đến Ma Cung và Từ Trúc Lâm. Đại hội võ lâm ngày mai, bồn tọa vẫn không thể không nhắc đến chuyện này!”

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh nói mà vẻ mặt tức giận không khỏi trở nên tái mét. Ác độc trong mắt nàng ta dường như muốn tràn ra rồi. Nàng ta nói cái gì cơ, nàng ta giết hết tất cả tinh nhuệ Đường Môn mà nàng phải ra rồi?! Lại còn có thể giả vờ như không có gì, đây khác gì châm chọc đầu cơ chứ?!

Thế nhưng lại là nàng ta đuối lý trước, không có cách nào truy cứu Nam Úc Tịnh chuyện này, huống chi nếu ngày mai Nam Úc Tịnh nói đến chuyện này tại đại hội võ lâm, dù cho nàng ta có cố gắng thoái thác mình có liên quan, không thừa nhận những người đó là người của Đường Môn thì sợ rằng vẫn khiến Từ Trúc Lâm hoài nghi.

Quan trọng là sau chuyện này, nàng ta không những không thể tính kế được Nam Úc Tịnh, ngược lại còn để Nam Úc Tịnh cứu Liễu Từ Hạc một mạng! Thật sự là xối hòng bóng không mà!

”Nam Úc Tịnh, ngươi đừng đắc ý sớm, cuối cùng một ngày nào đó ta cũng sẽ giết được ngươi thôi!” Đường Thiên Thiên biết Nam Úc Tịnh cũng đã nhìn ra tâm tư của mình rồi, vì vậy nàng ta dứt khoát không thêm che dấu, hung ác nhìn Nam Úc Tịnh mà oán độc nói.

Nam Úc Tịnh nhìn khuôn mặt thanh tú của Đường Thiên Thiên vắn vẹo mà không khỏi khẽ thở dài một hơi. Vốn bởi vì Nạp Lan Thần Dật mà nàng không hề muốn động đến Đường Thiên Thiên, nhưng nàng ta lại liên tiếp chạm đến máu chốt của nàng, việc này cũng không trách được nàng rồi.

Con người đen tuyền bỗng hiện lên sát khí, khí thế muốn lấy mạng giống như đến từ địa ngục, nụ cười của Nam Úc Tịnh trở nên băng giá. Nàng nhìn chằm chằm Đường Thiên Thiên, tuy là đang cười nhưng nụ cười lại lạnh lẽo như muốn đóng băng người khác “Đường Thiên Thiên, không cần thử thách tính kiên nhẫn của bồn tọa. Nếu như ngươi còn không biết đủ, vậy cái chết cũng không biết là ai đâu!”

Đường Thiên Thiên dường như bị sát khí trong mắt Nam Úc Tịnh dọa sợ, sững sốt hồi lâu mới phục hồi tinh thần, đến khi nàng ta hỏi thần thì Nam Úc Tịnh đã lướt qua nàng ta mấy bước rồi, nàng ta nhanh chóng đuổi theo Nam Úc Tịnh, bắt được cánh tay của nàng mà oán hận nói “Nam Úc Tịnh, ngươi dám giết ta? Chẳng lẽ ngươi không sợ Thần Dật biết được sẽ ghét ngươi sao?”

Cánh tay Nam Úc Tịnh bị Đường Thiên nắm lấy, không thể không ngừng lại, nàng quay đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn Đường Thiên Thiên, cười nói “Câu trả lời này ngươi nên hỏi lại chính ngươi đi. Ta dám cam đoan, nếu ngươi dám động đến ta lần nữa, Thần Dật nhất định sẽ giết ngươi.”

”Ngươi nói láo! Rõ ràng Thần Dật đã đồng ý với phụ thân sẽ chăm sóc ta, hắn sẽ không giết ta!” Đường Thiên Thiên bị lạnh lẽo trong mắt Nam Úc Tịnh nhìn mà trong lòng hoảng hốt, thấy được bình tĩnh trong mắt nàng thì không khỏi càng tức giận. Nàng ta không tin Nạp Lan Thần Dật sẽ thật sự giết nàng ta, từ bé đến lớn, nàng không biết đã trải qua bao nhiêu rắc rối rồi nhưng Nạp Lan Thần Dật cũng chưa từng phạt nàng cái gì. Bây giờ cũng sẽ giống như vậy thôi.

”Vậy sao?! Vậy ngươi có thể thử xem” Nụ cười trên môi Nam Úc Tịnh chưa từng tắt, lạnh nhạt nhìn Đường Thiên Thiên, cũng gỡ tay nàng ta ra rồi rời khỏi mà chưa từng quay đầu lại.

Đường Thiên Thiên nhìn bóng lưng Nam Úc Tịnh mà trong lòng hiện lên sợ hãi và oán hận vô cùng sâu. Nàng ta thực sự hận không thể giết Nam Úc Tịnh, nữ tử cướp đi tất cả sự ái của Nam Úc Tịnh. Nhưng nếu như nàng ta thực sự giết nàng, nhất định Nạp Lan Thần Dật sẽ động thủ với nàng ta sao.

Nàng ta còn nhớ rõ ngày đó, ánh mắt Nạp Lan Thần Dật nhìn nàng ta lại lạnh lẽo thấu xương như vậy, hắn nói “Đường Thiên Thiên, ngươi làm việc gì ta cũng không quản, cũng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng chỉ một điều này thôi, nếu ngươi dám động đến Nam Úc Tịnh, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

Hắn lại có thể lạnh lùng mà kiên định nói như vậy, nhưng mà lạnh lùng kiên quyết của hắn lại càng làm nàng ta oán hận sâu hơn. Tại sao, rốt cuộc Nam Úc Tịnh có cái gì tốt chứ, đáng cho hắn làm như vậy?!

Nàng chính là muốn giết Nam Úc Tịnh, nàng thực sự muốn nhìn, có phải hắn sẽ vì Nam Úc Tịnh mà làm trái chuyện đã đồng ý với phụ thân không, hắn đã từng thề trước khi phụ thân mất rằng sẽ vĩnh viễn chăm sóc nàng ta, nàng ta không tin, hắn sẽ thực sự giết mình. (Editor: Chị là nữ phụ ác độc nào tàn rồi, có rất nhiều cách không cần chết nhưng còn khổ sở hơn chết. Nếu anh Dật không đủ tàn nhẫn thì sao có thể làm chủ nhân bốn nước chứ, chỉ có mình chị Úc Tịnh mới đáng để anh yêu thương hà, ngốc quá đi)

Lạnh lùng nhìn hướng Nam Úc Tịnh rời đi, tay đang nắm chặt trong tay áo nhẹ thả lỏng, Đường Thiên Thiên nhìn thoáng qua đằng sau, lạnh lùng kêu “Mạc Dạ!”

”Có thuộc hạ.” Mạc Dạ xuất hiện từ bóng tối, cung kính nói với Đường Thiên Thiên.

”Độc Quỳnh Hoa đã nghiên cứu chế tạo xong chưa? Hiện tại ta lập tức muốn dùng!” Đường Thiên Thiên gần như là điên cuồng nói.

Mạc Dạ nhìn khuôn mặt của Đường Thiên Thiên dưới trăng có chút vắn vẹo mà không khỏi có chút tiếc hận, nhưng hắn vẫn cúi đầu đáp “Đã nghiên cứu chế tạo xong. Thuộc hạ sẽ đi lấy ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 99: Tâm Tư Ngoan Độc! (1)

Hách Liên Nghi Huyền mặc váy ngắn màu xanh nhạt vô cùng xinh xắn, búi tóc cài một cây trâm đơn giản sinh động, vui vẻ kéo tay Nam Úc Tịnh nhảy nhót nói “Son trang Thiên Thần gia quả nhiên rất đẹp, đại hội võ lâm lần này, chúng ta phải đi dạo thật vui mới được!”

Nam Úc Tịnh bị tâm trạng vui vẻ của Hách Liên Nghi Huyền lây sang mà cũng nở nụ cười, đi lên trước cùng Hách Liên Nghi Huyền. Nạp Lan Thần Dật đi bên cạnh Nam Úc Tịnh chỉ nở nụ cười nhàn nhạt không nói gì.

Khi mấy người đến son trang thì ngoài cửa đã có rất nhiều nhân sĩ giang hồ nhón nha nhón nháo chen chúc đi vào. Liễu Từ Hạc mặc áo trắng phất phới trong gió trông trong trẻo mà lạnh nhạt, kiêu ngạo, không nhìn ra dáng vẻ chật vật bị thương đêm qua chút nào. Khi nhìn thấy Nam Úc Tịnh thì đôi mắt hơi hơi sáng lên, tiếp đó lạnh lùng xoay người bước vào son trang.

Thiên Thần cũng đã đứng trước cửa son trang nghênh đón các vị nhân sĩ giang hồ, nhìn thấy đoàn người Nam Úc Tịnh đang đến gần thì liền tươi cười đón chào, trên khuôn mặt tinh tế nhả nở nụ cười có mấy phần bất cần đời, nhúu mày trêu ghẹo “Trông tâm trạng Huyền muội muội rất tốt, có phải lại nghĩ đến có thể chơi đùa trong này rồi không?”

Hách Liên Nghi Huyền bị Thiên Thần thoáng cái đã nói trúng suy nghĩ trong đầu mà không khỏi đỏ mặt cười cười. Thiên Thần cũng là một người tính cách quái đản, son trang được thiết kế vô cùng độc đáo, cũng có rất nhiều đồ chơi hay. Thế nhưng mỗi lần Hách Liên Nghi Huyền đi qua Bắc Mạc cũng đều đi cùng hoàng thất Tây Nhạc, bởi vậy mà cũng không được chơi thoải mái. Rốt cuộc lần này cũng có thể chơi đến vui vẻ, đương nhiên nàng vô cùng vui sướng rồi.

“Nếu đã đến đây rồi đương nhiên muốn chơi thật vui vẻ. Ngươi cũng phải tiếp đãi ta thật tốt đấy.” Hách Liên Nghi Huyền lôi kéo Nam Úc Tịnh đi lên trước, cũng nói với Thiên Thần.

Thiên Thần cũng chiều nhìn thoáng qua Hách Liên Nghi Huyền, lại nâng mắt sâu sắc nhìn Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật, có ý tứ cười nói “Người tới là khách, tất cả người đến, ta đều tiếp đón vô cùng tốt.”

Nạp Lan Thần Dật nghe Thiên Thần nói thì chỉ hơi hơi gật đầu với hán sau liền cùng lúc đi vào với Nam Úc Tịnh. Nam Úc Tịnh đi chưa được mấy bước đã cảm thấy có một ánh mắt ác độc nhìn mình, nàng không khỏi nhúu mày nhìn lại thì liền thấy được vẻ mặt Đường Thiên Thiên oán hận nhìn mình, trong oán hận lại có vài phần đắc ý.

Nam Úc Tịnh không muốn để ý đến Đường Thiên Thiên nên liền giả vờ như không nhìn thấy. Nhưng Đường Thiên Thiên lại không thức thời đi tới, một mùi hương từ trên người nàng ta tỏa ra khiến cho Nam Úc Tịnh chán ghét cau mày, Hách Liên Nghi Huyền bên cạnh cũng vô cùng bất mãn.

Dường như Đường Thiên Thiên không chú ý tới, môi nàng nở ra nụ cười tươi rói, nhìn Nạp Lan Thần Dật nói “Thần Dật, son trang này thật lớn, ta không quen thuộc lắm, ngươi có thể dẫn ta đi không?”

“Nếu ngươi không biết đường có thể để Thiếu chủ dẫn ngươi đi, tin tưởng hắn sẽ tiếp đãi ngươi thật tốt.” Nạp Lan Thần Dật nghe Đường Thiên Thiên nói, vẻ mặt ôn hòa nhìn nàng ta, trong giọng nói lại mang theo nhàn nhạt xa cách.

Đường Thiên Thiên nghe lời nói của Nạp Lan Thần Dật mà trong mắt không khỏi lộ ra vài phần tủi thân, tay giấu trong tay áo cũng nắm chặt. Nàng ta nhìn Nam Úc Tịnh, tươi cười trên môi cũng mang vài phần lạnh lùng, nhanh như chớp liền giương tay cầm lấy tay Nam Úc Tịnh, dường như Nam Úc Tịnh không ngờ Đường Thiên Thiên sẽ có hành động như vậy mà không kịp né tránh, đành phải đưa tay bắt lấy tay nàng ta.

Đường Thiên Thiên bị Nam Úc Tịnh bắt được tay nhưng vẫn không dừng lại hành động điên cuồng của mình, trong mắt nàng ta có vài phần oán độc, lật tay tóm lấy tay Nam Úc Tịnh, mạnh mẽ rạch ra một vết rách trên cánh tay trắng nõn của nàng. Nam Úc Tịnh bị một chiêu của Đường Thiên Thiên cào xước tay, hít sâu một hơi, ánh mắt hơi trầm xuống.

Rốt cuộc Đường Thiên Thiên này muốn làm gì?! Chẳng lẽ bị điên rồi sao!

“Đường Thiên Thiên, chẳng phải bốn tọa đã nhắc ngươi không cần quá phận sao!” Trên mặt Nam Úc Tịnh tỏ rõ tức giận, trong mắt thoáng qua sát khí, nhìn vết thương sâu hoắm trên tay mà khẽ nhúu mày.

Tuy Đường Thiên Thiên hận nàng nhưng cũng sẽ không đến mức phải làm ra hành động điên cuồng như vậy. Nàng ta lại không để ý mặt mũi xuống tay với nàng, chẳng lẽ thật sự chỉ vì muốn đánh nàng một cái cho hả giận sao? Hay là trong đó ẩn giấu âm mưu nào đó? Nhưng miệng vết thương trên tay nàng không biến dạng nếu như Đường Thiên Thiên hạ độc với nàng thì nàng cũng có thể phát hiện ra chứ.

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh nói mà tươi cười trên mặt càng trở nên đắc ý, trong đôi mắt đen láy cũng là hả hê, cười nói “Chẳng qua ta chỉ nắm tay ngươi thôi, cũng là quá phận sao?”

Nam Úc Tịnh nghe Đường Thiên Thiên nói mà tươi cười trên môi trở nên sắc bén, giương tay cho Đường Thiên Thiên một bạt tai. Nàng dùng lực cũng không nhỏ làm Đường Thiên Thiên đứng không vững, bên má nàng ta liền lập tức sưng lên. Dường như Đường Thiên Thiên không ngờ được mà khó tin nhìn Nam Úc Tịnh “Ngươi... ngươi dám đánh ta?!”

Nam Úc Tịnh khinh thường nhìn bên má đã sưng lên của Đường Thiên Thiên, lạnh giọng nói “Đánh ngươi thì sao? Chẳng qua bốn tọa chỉ gạt tay qua mặt ngươi thôi, chẳng lẽ cũng là quá phận?!”

Đường Thiên Thiên nghe Nam Úc Tịnh nói mà nhất thời ghen hờn, lại cảm thấy tức giận cùng oan ức, liền nâng mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật. Vốn nàng ta muốn mở miệng để Nạp Lan Thần Dật xử lý giúp nàng ta, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng như được kết băng đó thì chỉ cảm thấy tất cả lời muốn nói như bị nghẹn

lại cổ họng.

Còn chưa kịp nói ra oan ức của mình thì liền nghe thấy giọng nói lạnh lùng vô tình của Nạp Lan Thần Dật “Thiên Thiên. Ta đã nói với ngươi, chuyện khác thì dù cho ngươi có oán loạn như thế nào ta cũng không để ý. Nhưng nếu ngươi còn dám tổn thương Nam Úc Tĩnh, ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!”

Đường Thiên Thiên nghe được lời nói dứt khoát của Nạp Lan Thần Dật mà chỉ cảm thấy uất ức vô cùng. Trước kia rõ ràng không phải như vậy, trước kia dù cho Nạp Lan Thần Dật có xa cách với nàng ta nhưng vẫn vô cùng ôn hòa, đã bao lâu rồi chưa từng quát nàng ta, bao lâu rồi lại lạnh lùng đối đãi nàng ta như vậy?

Toàn bộ đều do Nam Úc Tĩnh, đều do Nam Úc Tĩnh xuất hiện thì Nạp Lan Thần Dật mới có thể đối xử với nàng ta như vậy. Nhưng mà rất nhanh thôi Nam Úc Tĩnh sẽ không còn, nàng ta cũng không tin Nam Úc Tĩnh trúng độc Quỳnh Hoa mà vẫn không chết! Nàng ta không chỉ muốn Nam Úc Tĩnh chết mà còn muốn nàng chết không còn chút kiêu ngạo, vô cùng thống khổ.

Nàng ta muốn Nạp Lan Thần Dật nhìn thấy như vậy sẽ không chịu nổi Nam Úc Tĩnh, cho chàng biết nàng ta mới chính là nữ nhân thích hợp nhất! Trong lòng Đường Thiên Thiên nghĩ vậy, trong mắt liền hiện lên oán độc cùng điên cuồng.

Nhưng khi nàng ta nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Nạp Lan Thần Dật, nàng ta lại bỗng nhớ đến lời Nam Úc Tĩnh đã nói với mình. Nếu nàng ta thực sự dám giết nàng, nhất định Nạp Lan Thần Dật cũng sẽ giết nàng ta. Thật sự sẽ như vậy sao? Trước kia nàng ta luôn y vào lời hứa của Nạp Lan Thần Dật với phụ thân sẽ chăm sóc nàng ta mà luôn tùy hứng, Nạp Lan Thần Dật cũng luôn bao dung bản thân, nhưng hiện giờ lần đầu tiên nàng ta lại không nắm rõ được.

Nàng ta cắn môi, trong mắt hiện lên kiên định cùng dứt khoát, dù sao chuyện cũng đã làm, dù cho nàng ta có hối hận cũng không còn kịp. Bởi vì độc Quỳnh Hoa vốn không có thuốc giải.

Nhìn Đường Thiên Thiên xoay người rời khỏi mà Nam Úc Tĩnh không khỏi nheo mắt, trực giác nói cho nàng biết, vừa rồi Đường Thiên Thiên vô duyên vô cớ ra tay với nàng tuyệt đối không đơn giản là muốn đánh nàng một cái cho hả giận, trong này nhất định có âm mưu nào đó.

“Làm sao không? Có đau không?” Nạp Lan Thần Dật nhìn vết thương trên tay Nam Úc Tĩnh mà trong đôi mắt đen tuyền xẹt qua một chút trầm mặc, còn chứa đầy thương tiếc.

Nếu không phải hắn từng đồng ý với phụ thân Đường Thiên Thiên sẽ chăm sóc nàng ta thì chỉ bằng việc Đường Thiên Thiên dám ra tay với Nam Úc Tĩnh, hắn đã phé nàng ta rồi.

“Không sao đâu, đừng lo lắng. Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.” Nam Úc Tĩnh thấy được tự trách trong mắt Nạp Lan Thần Dật, nàng cũng hiểu rõ Nạp Lan Thần Dật khó xử, không khỏi dịu dàng an ủi.

Miệng vết thương rất nhanh đã khép lại. Cũng không nhìn thấy chút manh mối nào nên Nam Úc Tĩnh cũng từ từ bỏ qua chuyện này, chuyên tâm đối phó với tuyển chọn Minh chủ Võ lâm.

Tuyển chọn Minh chủ Võ Lâm đương nhiên là dựa theo khả năng võ công mà lựa chọn Minh chủ. Khi tuyển chọn Minh chủ Võ Lâm thì sẽ có lời đài được chuẩn bị sẵn ở sơn trang Thiên gia. Nhân sĩ võ lâm đều có thể luận võ trên lời đài, hai người thi đấu, thắng năm trận sẽ tiến vào đợt tỷ thí thứ hai.

Nam Úc Tĩnh lười nhác nhìn mấy cuộc tỷ thí, vén lên áo đỏ, cả người bay vút lên lời đài. Tay áo đỏ rực của nàng bay trong không trung, khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành cùng dáng người duyên dáng tạo ra từng đợt âm thanh hút khí, tất cả mọi người đều si mê mà sợ hãi nhìn Nam Úc Tĩnh, nhao nhao nghị luận bên dưới.

“Đây là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc nha, đáng vẻ thực sự xinh đẹp! Trước kia nàng ấy đều che mặt, ta còn tưởng trông khó coi lại không ngờ xinh đẹp như vậy!”

“Cũng đúng nha. Nhưng đều nói nữ nhân có bề ngoài càng đẹp thì nội tâm càng độc, ta thấy lời này ngược lại ở trên người nàng ta rất thích hợp.”

Nam Úc Tĩnh đứng trên lời đài, nghe phía dưới xì xào bàn tán mà trên mặt hiện lên không quan tâm, môi nàng nở nụ cười kiêu ngạo không thêm kiêu chể, lạnh giọng nói “Muốn so chiêu cùng bốn tọa thì đều lên đi. Bốn tọa không muốn đánh năm lần, lãng phí thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Tâm Tư Ngoan Độc! (2)

Nam Úc Tĩnh thờ ơ nói nhưng lại tạo ra một đợt sóng sôi sục. Ý tứ trong lời này của nàng là muốn một mình đấu với năm người sao? Quy tắc trận đấu chỉ nói một người có thể đấu với năm người, cũng không quy định nhất định phải đấu năm lần, Nam Úc Tĩnh làm như vậy cũng không tính là không tuân theo quy định.

Thế nhưng người tham gia đại hội võ lâm cũng không phải hạng thường, đương nhiên cũng thực sự có vài phần bản lãnh. Nam Úc Tĩnh như vậy không khỏi quá mức càn rỡ đi, chẳng lẽ nàng không sợ bị thua sao?

Mọi người không khỏi đánh giá lại Nam Úc Tĩnh, họ đã thấy được dung nhan tuyệt mỹ cùng kiêu ngạo không thêm kiêu chể của nàng, trong đôi mắt đen tuyền là ý cười khinh thường cùng không kiên nhẫn, giống như nàng vốn không để đám người bọn họ vào mắt.

Vốn những nhân sĩ giang hồ này không muốn ra tay với Nam Úc Tĩnh, dù sao võ công Cung chủ Ma Cung cao bao nhiêu ai ai cũng biết đến, nhưng nếu Nam Úc

Tĩnh nói lời như vậy hiển nhiên đã có người ngồi không yên rồi.

Có người tâm cao khí ngạo (*) bị Nam Úc Tĩnh khinh thường, cũng có người muốn mượn trận đấu lấy nhiều đánh ít này có cơ hội thắng Nam Úc Tĩnh để nổi danh. Nam Úc Tĩnh chỉ nhàn nhạt liếc năm người trước mắt, nhìn trong mắt về mặt của mấy người này, trên môi là nụ cười rét lạnh.

(*) Tâm cao khí ngạo: chỉ thái độ ngạo mạn kiêu căng, tự cho bản thân tài trí hơn người; trong lòng tự cho mình là giỏi mà khí thế cũng vô cùng kiêu căng, không coi ai ra gì.

Muốn đè xuống lòng hăng hái của nàng, hay muốn mượn cơ hội thắng nàng lấy danh tiếng? Ha ha, chỉ sợ bọn họ đều tính toán nhầm rồi. Nàng muốn bọn họ hối hận khi đạp lên lời đài này.

Về mặt của năm người đứng trước mặt Nam Úc Tĩnh không giống nhau, một đám cảm vũ khí trong tay giống như đang đợi Nam Úc Tĩnh ra tay trước. Nhưng Nam Úc Tĩnh chỉ đứng nơi đó, cười như không cười nhìn bọn họ, giống như nàng vốn khinh thường ra tay trước với bọn họ.

Năm người kia đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng có người nhìn không được dẫn đầu ra chiêu. Nam Úc Tĩnh chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, khiến cho người nọ chỉ cảm thấy bản thân giống như rơi xuống hầm băng, không ai thấy rõ Nam Úc Tĩnh đã làm gì, chỉ nhìn thấy dáng người duyên dáng của nàng nhẹ nhàng nhảy lên, giống như đang khiêu vũ, một dải tơ lụa màu đỏ bay ra từ cổ tay áo nàng.

Tơ lụa bay lượn theo gió, tạo ra một độ cong cực đẹp trong không trung, cả người Nam Úc Tĩnh khẽ xoay một vòng trên lời đài, tơ lụa đỏ đã được nàng thu lại vào cổ tay áo rất nhanh, bên môi nàng vẫn là nụ cười nhàn nhạt nhưng năm người vừa nãy vẫn đứng trước mặt nàng đều ngã sòng soài trên đất.

Trên cổ năm người đều có một vết thương cực kỳ nhỏ, thế nhưng máu cũng không hề chảy ra một giọt. Mọi người nhìn thấy không khỏi phát run.

Quá nhanh rồi. Đây phải là thân pháp nhanh như thế nào, tu vi phải cao ra sao mới có thể chỉ dùng một chiêu liền hạ gục năm tên cao thủ, mà còn giống như Nam Úc Tĩnh có thể có dáng vẻ không quan tâm nhiều như vậy.

Cung chủ Ma Cung võ công cao cường, vô cùng tàn nhẫn, quả nhiên đều không phải nói bừa.

Lúc này Liễu Tử Hạc cũng thắng trận đi vào tỷ thí cuối cùng, khi hắn thấy một màn này thì không khỏi nhũn mảy, không đồng ý nhìn Nam Úc Tĩnh. Vì sao nàng phải ra tay lấy mạng bọn họ, võ công của nàng cao hơn nhiều so với bọn họ, đánh bại bọn họ mà không thương tổn tính mạng vốn không phải việc khó.

”Cung chủ cần gì phải ra tay lấy mạng bọn họ?” Liễu Tử Hạc ngăn cản bóng dáng muốn rời đi của Nam Úc Tĩnh, chất vấn nàng.

Nam Úc Tĩnh thoáng nhũn mảy, giống như có chút giừu cợt nhìn Liễu Tử Hạc, chậm rãi nói “Cho tới giờ đao kiếm luôn không có mất, nếu đã lên lời đài liền không quan tâm sống chết được rồi. Người cũng nhìn thấy, vừa rồi bọn họ vừa ra chiêu, chiêu nào không phải sát chiêu? Người nói, bọn họ muốn giết bốn tọa, chẳng lẽ bốn tọa phải nhân nhượng tha bọn họ?”

Thực sự nàng có thể tha bọn họ một con đường sống nhưng vì sao nàng phải làm như vậy? Những người này đều là những kẻ tâm thuật bất chính (*), chết không luyến tiếc. Huống chi bọn họ còn muốn lấy mạng nàng, như vậy nàng cũng chẳng có lý do để nương tay.

(*) Tâm thuật bất chính: nghĩa xấu, chỉ những người bụng dạ khó lường, có rắp tâm xấu. Mưu tính sâu không lường được lại tính toán tỉ mỉ, biểu hiện ra ngoài che giấu rất tốt, bình thường khó có thể phân biệt được.

Hôm nay bởi vì nàng có võ công cao cường mới có thể lấy một địch năm giết bọn họ, nếu như võ công nàng không bằng bọn họ, chẳng lẽ hôm nay bọn họ cũng sẽ không muốn mượn việc giết nàng để nổi danh sao? Nếu đã có suy nghĩ tham lam không nên có như vậy thì sẽ vì bản thân mà trả giá thôi!

Liễu Tử Hạc nghe được lời nói lạnh lùng vô tình của Nam Úc Tĩnh, trực giác muốn phản đối nàng nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt kia, hắn lại chẳng thể phản bác nàng. Đường như toàn bộ đạo lý bình thường ở trước mặt nàng đều không thể nói được, đôi mắt trong trẻo mà nhìn rõ việc đòi lạnh bạc như vậy khiến cho tất cả những lời nói chính nghĩa của hắn đều không ra khỏi miệng được.

Hắn chỉ có thể nhìn théo dáng người trong trẻo mà lạnh lùng ấy nhanh chóng đi xa, nhưng Nam Úc Tĩnh đi không được vài bước bỗng cảm thấy choáng váng hoa mắt, một cảm giác khô nóng dâng lên. Sắc mặt Nam Úc Tĩnh trắng bệch, nàng lập tức vươn tay chặn lại yếu huyệt của mình, muốn gắng sức đi tiếp nhưng lại cảm thấy cả người vô lực.

Đường như tất cả sức lực như bị tháo nước mà biến mất trong nháy mắt, chỉ cảm thấy cả người đều khô nóng, giống như vô cùng ham muốn thứ gì đó. Nam Úc Tĩnh lập tức phản ứng kịp biết bản thân bị trúng độc, hơn nữa còn là mị được vô cùng âm độc.

Nhưng nàng đã sớm luyện ra bản lãnh vừa nghe liền biết đối với độc được rồi, mà bình thường nàng cũng vô cùng cẩn thận, làm sao có thể trúng độc? Mà nhìn mị được này, đường như cũng không đơn giản như mị được thông thường.

Trong đầu đột nhiên lướt qua hình ảnh ngày hôm qua Đường Thiên Thiên bỗng nhiên không khống chế được mà làm ra hành động điên cuồng, Nam Úc Tĩnh lập tức hiểu được. Mặt nàng hiện lên cảm xúc lạnh giá, nhưng thân thể vẫn không chống đỡ được mà ngã xuống.

Cảm giác được được lý trí dần mất đi, Nam Úc Tĩnh vội vàng nắm chặt tay để cho bản thân nhanh chóng tỉnh táo, nàng dốc sức muốn đi tiếp nhưng chân giống như bị đút băng chỉ chẳng thể di chuyển.

”Cung chủ? Người bị làm sao vậy?” Liễu Tử Hạc buồn chán không nói lại được lời nào với Nam Úc Tĩnh, nhưng khi nhìn theo Nam Úc Tĩnh dời đi lại nhìn thấy nàng dựa vào bên đường, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trên trán mịn màng cũng chảy mồ hôi trong vô cùng thống khổ, không khỏi quan tâm hỏi thăm.

Nam Úc Tĩnh mơ mơ màng màng nhìn ra là Liễu Tử Hạc, nàng liều mạng dùng hết sức lực cuối cùng bắt lấy ống tay hắn, hết sức nói “Mang ta đi tìm Thần Dật.”

Nói xong Nam Úc Tĩnh liền chống đỡ không nổi mà cả người ngã xuống đất, cảm giác khô nóng trong cơ thể giống như lửa thiêu không ngừng dâng lên. Nam Úc

Tĩnh liệu mạng nhện xuống cảm giác này, nhưng nàng càng nỗ lực chống cự, cảm giác này lại càng sâu sắc, sức lực trong cơ thể nàng cũng hao mòn rõ rệt.

Liễu Từ Hạc nhìn Nam Úc Tĩnh ngã xuống trước mặt mình thì trong lòng không khỏi run rẩy. Mặc kệ rốt cuộc nàng là nữ tử như thế nào, nhưng nàng chắc chắn là nữ tử kiên cường nhất hẳn từng gặp. Đến nàng cũng không chống đỡ được, rốt cuộc là loại độc gì đây?

Nhìn Nam Úc Tĩnh vô cùng thống khổ lại vẫn quật cường như cũ, Liễu Từ Hạc chỉ cảm thấy vô cùng thương tiếc. Nguyên nhân hẳn đối với nàng đã vô cùng chú ý cùng trách móc, tất cả chỉ bởi vì một lần thoáng nhìn thấy bên ngoài Từ Trúc Lâm kia, nàng đã đi vào tìm hấn.

Ôm Nam Úc Tĩnh từ trên mặt đất lên, Liễu Từ Hạc nhíu mày, hấn không hề hiểu y thuật nên đành phải dựa theo lời Nam Úc Tĩnh nói, mang nàng quay lại tìm Nạp Lan Thần Dật.

Một giây kia khi Nạp Lan Thần Dật nhìn thấy Nam Úc Tĩnh, đôi mắt đen láy luôn trấn định cũng hiện lên cảm xúc kinh hoàng, nhanh chóng bắt mạch cho Nam Úc Tĩnh, nhưng mạch tượng của Nam Úc Tĩnh vô cùng kỳ lạ giống như trúng độc nhưng độc này hẳn lại chưa từng nhìn thấy.

Thuở nhỏ Nạp Lan Thần Dật đã trúng kỳ độc, tự nhận bản thân không hề yếu kém y thuật, nhất là độc được lại càng tinh thông. Nhưng ngay cả hấn cũng không biết đây là loại độc gì, mà Nam Úc Tĩnh một mình nàng cũng vô cùng hiểu rõ độc được, làm sao có thể dễ dàng mắc bẫy?

Xem ra người hạ độc nhất định vô cùng thông thạo đối với độc được. Dường như chỉ trong nháy mắt, Nạp Lan Thần Dật đã nghĩ tới Đường Thiên Thiên.

Nàng ta lại có thể hạ độc với Nam Úc Tĩnh! Nàng ta thực sự quên hết lời cảnh báo của Nạp Lan Thần Dật lên tận chín tầng mây.

Nạp Lan Thần Dật vươn tay điểm hết tất cả huyết đạo của Nam Úc Tĩnh, sau khi để nàng nuốt xuống một viên Giải Độc Hoàn có thể giảm bớt độc tính liền nói với Liễu Từ Hạc “Phiền người thay ta trông chừng nàng ấy, ta lập tức quay lại.”

Tuy Nạp Lan Thần Dật không hề quen thân với Liễu Từ Hạc nhưng vẫn tin tưởng được nhân phẩm của Liễu Từ Hạc.

Ngăn lại độc tính xâm nhập vào Nam Úc Tĩnh, Nạp Lan Thần Dật liền nhanh chóng ra khỏi cửa tìm Đường Thiên Thiên. Trong mắt Nạp Lan Thần Dật ngập tràn sát ý âm u, nếu như Nam Úc Tĩnh xảy ra điều gì, nhất định sẽ lập tức giết chết Đường Thiên Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Một Mạng Đèn Một Mạng

Khi Nạp Lan Thần Dật tìm được Đường Thiên Thiên thì nàng ta đang ngồi trong sân ngắm hoa, vẻ mặt thong dong kiêu ngạo dường như đang vô cùng vui vẻ.

Nạp Lan Thần Dật ba bước cũng thành một bước đi đến trước mặt Đường Thiên Thiên liền bắt được cánh tay nàng ta, nhấc cả người nàng ta ra khỏi ghế. Đôi mắt chàng lạnh lùng, lời nói ra cũng không còn ôn hòa như cũ mà là lạnh lẽo thấu xương, phun ra từng chữ một “Có phải người hạ độc Úc Tĩnh không?!”

Đường Thiên Thiên đang nghĩ hôm nay chắc hẳn độc hạ xuống Nam Úc Tĩnh cũng sẽ phát tác rồi, trong lòng càng nghĩ càng vui vẻ. Bỗng dưng cả người bị nhấc lên, nàng ta đang định tức giận lại thấy đó là Nạp Lan Thần Dật, khi muốn nói chuyện với chàng lại bị hung hấn ném sang một bên, lạnh lùng chất vấn.

Đường Thiên Thiên nhìn đôi mắt phủ đầy mây đen của Nạp Lan Thần Dật mà không khỏi sợ hãi. Nàng ta chưa từng nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật như thế này, nàng ta luôn thấy chàng với vẻ mặt ôn hòa như ngọc, mặc kệ chuyện có lớn ra sao cũng không thể dấy động chút cảm xúc của chàng.

Thậm chí nàng từng chính mắt mình nhìn thấy Nạp Lan Nhược Phong mắng chàng là con ma ốm, kẻ vô dụng nhưng vẻ mặt chàng vẫn là lạnh nhạt trong trẻo như trước, chưa từng thay đổi chút nào. Nhưng hiện tại người đứng trước mặt nàng lại đáng sợ như vậy, cả người đều bao phủ bởi khí thế lạnh lùng nghiêm nghị, giống như người từ địa ngục cửu u đi ra vậy.

Trong lòng không khỏi có chút sợ hãi nhưng nàng ta vẫn ra vẻ bình tĩnh nói, “Hạ độc gì chứ? Thần Dật, tại sao chàng có thể oan ức ta như vậy?”

Đôi mắt của Nạp Lan Thần Dật lợi hại như thế nào, làm sao kinh hoàng của Đường Thiên Thiên trong nháy mắt đó lại trốn được ánh mắt chàng. Chàng nhìn Đường Thiên Thiên, giọng điệu lạnh lùng không mang chút dịu dàng, nói “Ta biết độc này là người hạ. Bây giờ lập tức đưa giải dược ra đây! Nếu không ta cũng không khách sáo với người!”

Dường như Đường Thiên Thiên không ngờ Nạp Lan Thần Dật có thể hung ác với nàng ta như vậy mà không khỏi vừa tủi thân vừa tức giận, nàng ta không cam lòng bị yếu thế mà trừng mắt với Nạp Lan Thần Dật, tức tối nói “Chàng không khách sáo với ta? Chàng có thể không khách sáo với ta! Chẳng lẽ chàng đã quên chuyện mình hứa với phụ thân sao?! Nạp Lan Thần Dật, chàng có thể đối xử với ta như vậy sao!”

Đối với Đường Thiên Thiên lên án, Nạp Lan Thần Dật chỉ có sự hờ hững, trong đôi mắt đen tuyền là nôn nóng, chàng bắt lấy cánh tay Đường Thiên Thiên, nói “Ta từng nói sẽ trông chừng người, nhưng cũng đã từng nói với người, đừng động đến Nam Úc Tĩnh! Đối với ta, nàng quan trọng hơn mọi thứ trên đời này, gồm cả tính mạng của ta! Cho nên nếu như nàng ấy xảy ra chuyện gì không tốt, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người. Cho dù là làm trái lời thề với sư phụ, ta cũng không hối tiếc.”

“Ha ha ha ha ha! Nạp Lan Thần Dật, rốt cuộc Nam Úc Tĩnh có gì tốt lại đáng để chàng vì nàng ta như vậy?!” Đường Thiên Thiên nghe Nạp Lan Thần Dật nói mà tuyệt vọng dâng lên trong lòng, dứt khoát bình nứt không sợ bề nổi với Nạp Lan Thần Dật “Đúng! Là ta hạ độc đây, mà căn bản độc này cũng không có giải dược! Nam Úc Tĩnh nàng ta chết chắc rồi! Có bản lĩnh thì chàng giết ta đi!”

Nạp Lan Thần Dật nghe Đường Thiên Thiên nói mà chỉ cảm thấy trong phút chốc cả người sắp đứng không vững. Đầu óc chỉ còn câu nói kia của Đường Thiên Thiên vờn quanh “Mà căn bản độc này cũng không có giải được! Nam Ưc Tịnh nàng ta chết chắc rồi!”

Không. Chẳng tuyệt đối sẽ không cho phép Nam Ưc Tịnh xảy ra chuyện gì!

Đôi mắt đen láy của Nạp Lan Thần Dật hiện lên cảm xúc dứt khoát, chàng chậm rãi giương mắt nhìn Đường Thiên Thiên, ánh mắt kia không khác Tu La lấy mạng người, mỗi mòng phun ra từng chữ băng giá “Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, thật sự không có giải được?”

Đường Thiên Thiên bị Nạp Lan Thần Dật nhìn như vậy thì chỉ cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng, trái tim triệt để lạnh giá. Nàng ta không khỏi có chút hoảng loạn, giờ phút này nàng ta hiểu được vô cùng rõ ràng, nếu như Nam Ưc Tịnh thực sự chết, chỉ sợ nàng ta cũng không sống được.

Thì ra Nam Ưc Tịnh đã nói đúng. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, quả thực Nạp Lan Thần Dật sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Nàng ta vẫn cho là Nạp Lan Thần Dật xem trọng lời thề, nói là làm nhưng nàng ta lại bỏ quên rằng tính mạng Nam Ưc Tịnh đối với chàng còn quan trọng hơn hết thấy những thứ khác, đương nhiên cũng hơn cả nguyên tắc và tín ngưỡng của bản thân chàng.

Chàng có thể vì nàng mà buông tha không cần thiên hạ này, huống chi đây chỉ là một lời hứa.

Cho dù nội tâm là sợ hãi nhưng Đường Thiên Thiên vẫn không chịu yếu thế nhìn Nạp Lan Thần Dật, dường như vẫn muốn vì tình cảm của bản thân mà ngoan tuyệt tranh đoạt, nàng ta nói “Dù chàng có hỏi đi hỏi lại thì vẫn chỉ có đáp án này. Độc Quỳnh Hoa này vốn không có giải được! Nạp Lan Thần Dật, chẳng lẽ chàng thật sự có thể giết ta vì à ta sao?”

Nạp Lan Thần Dật nghe được lời nói của Đường Thiên Thiên, trong mắt xoẹt qua tuyệt vọng, ánh mắt nhìn Đường Thiên Thiên cũng không còn độ ấm giống như đang nhìn một xác chết, tay chàng bóp chặt chiếc cổ mỏng mảnh của Đường Thiên Thiên, không chút lưu tình chậm rãi bóp nghẹt, cả người Đường Thiên Thiên cũng bị nhấc lên từ trên mặt đất.

Đường Thiên Thiên bị Nạp Lan Thần Dật bóp cổ, cảm thấy toàn bộ không khí đều bị ngăn cách ở bên ngoài, nàng ta gắng sức hô hấp nhưng không hít vào được chút gì. Mà đôi mắt không chút nhiệt độ nào của Nạp Lan Thần Dật trước mặt nàng ta càng làm cho nàng ta cảm nhận được nghẹt thở cùng tuyệt vọng.

Thì ra nàng ta không là cái gì trong lòng của chàng, nếu không phải vì nguyện vọng của phụ thân, sợ là một câu chàng cũng chẳng thèm nói với nàng ta đâu.

Mắt thấy Đường Thiên Thiên trong tay Nạp Lan Thần Dật sắp tắt thở, Mạc Dạ ẩn thân một bên liền vội vàng vọt ra muốn ra tay cứu Đường Thiên Thiên, thế nhưng lại bị Nạp Lan Thần Dật nhẹ phẩy tay một cái đã văng sang một bên.

Mạc Dạ nhìn không được phun ra một ngụm máu tươi, hần nhìn Đường Thiên Thiên trong tay Nạp Lan Thần Dật, bất chấp bản thân bị thương, nhanh chóng băng bó vết thương rồi hô “Công tử xin dừng tay! Ta có giải được! Ta có giải được độc Quỳnh Hoa!”

Nạp Lan Thần Dật nghe Mạc Dạ nói thì bàn tay đang nắm Đường Thiên Thiên mới hơi buông lỏng. Đường Thiên Thiên được Nạp Lan Thần Dật nói lỏng. Cả người nàng ta xui lơ trên đất, liều mạng hít lấy hít để đến khi nàng ta hít thở thông thoáng liền thấy Nạp Lan Thần Dật kéo Mạc Dạ lên hỏi “Giải được ở đâu!”

Đường Thiên Thiên nhìn thấy mà không khỏi oán hận. Nếu Nạp Lan Thần Dật đối xử với nàng ta vô tình như vậy, dù nàng ta chết cũng không để Nạp Lan Thần Dật được như ý. Dù nàng ta phải chết thì cũng phải kéo Nam Ưc Tịnh làm đệm lưng, nàng ta muốn Nam Ưc Tịnh phải vạn kiếp bất phục (*), nàng ta muốn Nạp Lan Thần Dật đau khổ cả đời!

(*) vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Nghĩ tới đây Đường Thiên Thiên liền điên cuồng hô to với Mạc Dạ “Mạc Dạ! Không phải ta đã phân phó khi chế tạo độc Quỳnh Hoa không cần giải được sao? Chẳng lẽ ngươi làm trái mệnh lệnh của ta?”

Mạc Dạ nghe Đường Thiên Thiên nói thì không khỏi rủi rứt. Hắn sớm biết độc được này là Đường Thiên Thiên muốn dùng để hạ độc Nam Ưc Tịnh, nhưng nhìn đáng về Nạp Lan Thần Dật có thể đặt Nam Ưc Tịnh trong lòng bàn tay này, nếu như Nam Ưc Tịnh xảy ra chuyện gì, làm sao Nạp Lan Thần Dật có thể bỏ qua cho Đường Thiên Thiên?

Bởi vậy khi hắn nghiên cứu chế tạo độc Quỳnh Hoa cũng liền để mất một chút. Thực ra cái này cũng không được tính là giải được, để giải được độc Quỳnh Hoa thì phải dùng loại máu tinh khiết nhất cùng với nội lực tinh thuần nhất mới có thể chữa khỏi.

Mà trong thiên hạ này, nội lực có thể giải được độc Quỳnh Hoa chỉ có công phu truyền thừa của Từ Trúc Lâm. Nhưng Từ Trúc Lâm và Ma Cung xưa nay vẫn không hợp nhau, sao có thể hy sinh vì Nam Ưc Tịnh chứ? (Ai nữa, cái anh áo trắng ấy ấy)

Bởi vậy, cái gọi là giải được này chẳng qua là cho Nạp Lan Thần Dật một tia hi vọng, tránh cho Nạp Lan Thần Dật ra tay với Đường Thiên Thiên thôi. Nhưng Đường Thiên Thiên lại không biết được suy nghĩ của Mạc Dạ, nàng ta thấy Mạc Dạ không nói lời nào thì về mặt càng trầm xuống, nói với hắn “Ta mặc kệ ngươi có vụng trộm nghiên cứu giải được không, hiện tại ta ra lệnh cho ngươi, cho dù như thế nào cũng không thể giao ra giải được!”

“Chừ từ, người tội gì phải làm vậy?” Mạc Dạ nghe Đường Thiên Thiên nói mà không khỏi đau lòng. Chỉ trong bao lâu mà Đường Thiên Thiên từ một thiếu nữ dịu dàng tươi đẹp, nếu không phải làm ra chuyện này, tại sao nàng ta lại có thể trở nên ngoan độc chua ngoa như vậy?

Nạp Lan Thần Dật lạnh nhạt liếc nhìn Đường Thiên Thiên, nói với Mạc Dạ “Nếu ngươi không giao ra giải được, hôm nay ngươi cùng nàng ta chết đi!”

Mạc Dạ nghe vậy, đang muốn nói gì đó liền bị Đường Thiên Thiên ngăn lại, nàng ta nhìn hắn nói “Không được nói! Dù hôm nay ta chết cũng phải kéo được con tiện nhân Nam Ưc Tịnh kia chôn cùng!”

“Đường Thiên Thiên! Ngươi thực sự nghĩ ta sẽ không ra tay sao?” Nạp Lan Thần Dật nghe Đường Thiên Thiên nói, nháy mắt liền nặng nề, gương mặt tuấn tú cũng

kết băng.

Giờ phút này Đường Thiên Thiên gần như đã trở nên điên cuồng rồi, chỗ nào quan tâm được Nạp Lan Thần Dật nói gì, về mặt nàng ta vận vẹo cười nói với Nạp Lan Thần Dật “Cho dù chàng có giết ta cũng không cứu được con đi kia đâu!”

(Editor: Để giúp cảm nhận được rõ nét chị nữ phụ đã đến đường cùng, điên rồi không còn quán lời nói nữa nên từ ngữ có hơi chói tai, bạn đọc thông cảm)

”Chủ tử!” Mạc Dạ nhìn sắc mặt Nạp Lan Thần Dật ngày càng u ám, không khỏi vội vàng kêu lên “Đừng nói nữa!”

Nhưng Đường Thiên Thiên đâu nghe lọt tai, nàng ta chỉ điên cuồng cười to nhìn Nạp Lan Thần Dật.

Nạp Lan Thần Dật vươn tay bóp cổ Đường Thiên Thiên, nói với Mạc Dạ “Nếu ngươi muốn giữ được mạng sống của nàng ta thì liền nói cho ta phương pháp giải độc.”

Mạc Dạ nhìn thoáng qua Đường Thiên Thiên đang vùng vẫy, về mặt dứt khoát thì liền biết Đường Thiên Thiên không muốn hắn nói. Nhưng hắn không thể tro mắt nhìn Đường Thiên Thiên tìm chết, dù cho sau khi hắn nói Đường Thiên Thiên sẽ hận hắn, hắn cũng nhất định phải nói “Thực xin lỗi, chủ tử. Ta không thể tro mắt nhìn người chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Một Mạng Đổi Một Mạng (2)

Mạc Dạ nói cho Nạp Lan Thần Dật biện pháp giải độc thì bàn tay đang bóp cổ Đường Thiên Thiên của Nạp Lan Thần Dật mới nói lỏng. Dù vậy nhưng hai hàng mày vẫn nhũ lại, cần dòng máu tinh khiết cùng nội lực tinh thuần, nói cách khác người chữa thương giúp Nam Ưc Tĩnh nhẹ thì toàn bộ võ công bị phế bỏ, nặng thì phải bỏ mạng.

Ma Cung và Tử Trúc Lâm vốn là chính tà đối lập, hơn nữa Nam Ưc Tĩnh vì hắn mà xông Tử Trúc Lâm lấy cấp thánh vật của Tử Trúc Lâm là Tử Trúc Tâm, làm sao người Tử Trúc Lâm có thể ra tay cứu nàng? Biện pháp giải độc này quả thực không khác gì không có cách nào cả.

Sau khi Đường Thiên Thiên được Nạp Lan Thần Dật thả ra thì liền nở nụ cười oán độc. Thì ra cách giải độc là như thế này, ha ha, nàng ta không tin Tử Trúc Lâm sẽ nguyện ý giải độc giúp Nam Ưc Tĩnh, nàng ta thực sự muốn nhìn kỹ dáng vẻ thúc thủ vô sách(*) của Nạp Lan Thần Dật khi thấy Nam Ưc Tĩnh thống khổ chết. Nếu hắn không thích nàng ta thì nàng ta cũng dứt khoát muốn nhìn hắn không được hạnh phúc!

(*) thúc thủ vô sách: bó tay không còn cách nào khác.

Nạp Lan Thần Dật nhìn thoáng qua Đường Thiên Thiên, đi đến trước mặt nàng ta, vươn ngón tay thon dài ấn lên người Đường Thiên Thiên phế đi toàn bộ võ công của nàng ta. Trong nháy mắt, Đường Thiên Thiên chỉ cảm thấy tất cả nội lực của mình đều bị rút ra, sắc mặt tái nhợt ngã trên mặt đất.

Thế nhưng Nạp Lan Thần Dật cũng không nhìn nàng ta một cái, vẫy tay với người trong góc, lạnh lùng đến tột cùng phân phó Đình Trúc “Mang nàng ta đến hầm giam Âm Các. Chìa khóa phòng giam cũng hủy đi.”

Đường Thiên Thiên nghe Nạp Lan Thần Dật nói vậy, bất chấp bản thân vừa bị phế võ công vẫn còn suy yếu mà điên cuồng hô lớn “Nạp Lan Thần Dật, ngươi không thể đối xử với ta như vậy! Ngươi là kẻ lừa đảo, là người không giữ lời hứa!”

Nạp Lan Thần Dật nghe Đường Thiên Thiên nói cũng chỉ lạnh nhạt đi tiếp, quay đầu nhìn một lần cũng không muốn. Nếu không phải vì lời hứa lúc trước, Đường Thiên Thiên có thể toàn mạng như bây giờ? Nhưng nhốt trong hầm giam u tối, chỉ sợ cũng là sống không bằng chết.

Hầm giam của Âm Các đều xây dựng bằng thép, cho dù vũ khí có sắc bén đến đâu cũng không bao giờ có thể phá được cửa. Mà khóa trong phòng giam cũng làm từ sắt đen, không có chìa khóa thì cũng chẳng mở được cửa. Nhưng vừa rồi Nạp Lan Thần Dật lại nói hủy đi chìa khóa, đây chẳng khác nào nói cho Đường Thiên Thiên biết cả đời này của nàng ta khổ có thể ra khỏi hầm giam rồi.

Cả đời bị nhốt trong hầm giam, ám vô thiên nhật (*) như vậy chỉ sợ còn khó khăn hơn được chết thanh thản.

(*) Ám vô thiên nhật: Tối đen không thể nhìn được ánh sáng mặt trời. Cũng được hình dung như một thế lực cầm đầu xã hội đen. Ở đây là nghĩa đầu tiên.

Mạc Dạ lại phản ứng kịp, bước nhanh đuổi theo Nạp Lan Thần Dật. Nạp Lan Thần Dật dừng bước nhìn Mạc Dạ, từ nhỏ Mạc Dạ đã lớn lên cùng Đường Thiên Thiên, cũng coi như có chút tình bạn nhạt nhòa với hắn, hắn nhìn Mạc Dạ, nhàn nhạt nói “Ngươi nên biết khi ta quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi được.”

Mạc Dạ nhìn Nạp Lan Thần Dật, trong mắt có một chút cảm xúc phức tạp, nói “Ta biết. Không phải ta cầu ngươi tha thứ cho chủ tử, ta chỉ muốn đi cùng nàng ấy.”

Nạp Lan Thần Dật nhìn Mạc Dạ, quả nhiên Mạc Dạ đối với Đường Thiên Thiên là tình thâm ý trọng. Chỉ tiếc Đường Thiên Thiên lại bị cố chấp của bản thân làm mờ mắt, không thấy được tình cảm chân thành tha thiết ấy. Nạp Lan Thần Dật lạnh nhạt nhìn hắn, nói “Nếu như ngươi thực sự nguyện ý thì liền đi đi. Chỉ là khi vào hầm giam rồi, không còn có thể ra ngoài nữa.”

”Chỉ cần có thể bên cạnh nàng ấy, nơi nào cũng được hết.” Mạc Dạ hơi nở nụ cười, nói với Nạp Lan Thần Dật.

Nạp Lan Thần Dật cũng không dừng lại mà bước nhanh quay về. Khi đến nơi thì các huyết đạo bị điểm huyết cũng không ngăn lại được độc tính phát tác trong người Nam Úc Tĩnh nữa, sắc mặt nàng ửng hồng, cả người không ngừng vận vẹo, vốn đôi mắt trong trẻo cũng dần nhiễm một tầng sắc đục. Nhưng nhìn đến hàng mày nhũ chặt của nàng thì vẫn thấy được, nàng đang gắng hết sức chống lại độc Quỳnh Hoa đang phát tác.

Liễu Từ Hạc thấy Nạp Lan Thần Dật trở về liền lập tức nghênh đón, lo lắng hỏi “Thế nào rồi, có tìm được người hạ độc không?”

Nạp Lan Thần Dật nhìn vẻ mặt của Liễu Từ Hạc có mấy phần lo lắng, im lặng một chút mới nói với Liễu Từ Hạc “Ta đã trừng trị người hạ độc. Nhưng nếu muốn giải độc này, chỉ có thể cầu Liễu công tử giúp đỡ.”

Tuy bề ngoài nhìn Nạp Lan Thần Dật luôn ôn hòa, đáng vẻ khiêm tốn nhưng trong lòng hắn luôn vô cùng lạnh nhạt kiêu ngạo, muốn hắn nói ra được chữ “cầu” này chỉ sợ khó càng khó.

Hắn luôn có thể bày mưu nghĩ kế, chưa bao giờ phải cầu xin người khác giúp đỡ. Hôm nay cho dù là hắn bị trúng độc, chỉ sợ hắn cũng tình nguyện độc chết cũng không muốn cầu Liễu Từ Hạc. Nhưng người bị trúng độc lại là Nam Úc Tĩnh, vì cứu nàng, tự trọng, nguyên tắc gì đó đều có thể vứt đi.

Dường như Liễu Từ Hạc không ngờ Nạp Lan Thần Dật lại nói với hắn chữ “cầu” này, vội vàng hỏi rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Sau khi biết được phương pháp giải độc, Liễu Từ Hạc liền trầm mặc nhìn Nam Úc Tĩnh.

Nam Úc Tĩnh nhũ chặt mày, dường như đang hết sức đấu tranh với độc Quỳnh Hoa đang phát tác kia. Đôi mắt trong suốt quật cường lúc này lại nhắm chặt, lông mi cong dài cũng run run, không còn tàn nhẫn cùng điểm lệ ngày thường, trái lại có thêm cảm giác khổ sở.

Bàn tay giấu trong tay áo cũng nắm chặt, muốn cứu nàng chứ? Cứu nàng cũng có nghĩa hắn có thể chết, cho dù không chết cũng sẽ mất hoàn toàn võ công, trở thành người tàn phế cũng không khác với việc đi chết lắm. Thật sự muốn cứu nàng sao? Muốn cứu yêu nữ Ma Cung này chứ?

Lý trí nói cho Liễu Từ Hạc biết hắn không cần phải cứu, cũng không nên cứu, nhưng trái tim hắn lại gào thét, không, hắn muốn cứu nàng, hắn không thể trở mặt nhìn nàng chết. Nàng không phải là yêu nữ Ma Cung, nàng chỉ là một cô gái có vận mệnh nhấp nhô trập trùng nhưng lại quật cường không muốn cúi đầu trước nó thôi.

Nạp Lan Thần Dật nhìn Liễu Từ Hạc im lặng không nói, cho rằng Liễu Từ Hạc không muốn ra tay giúp đỡ, hắn nhìn Liễu Từ Hạc, vô cùng trịnh trọng nói “Chỉ cần Liễu công tử đồng ý ra tay cứu giúp, mặc kệ là vị trí Minh chủ Võ Lâm hay là thứ gì khác, chỉ cần là việc Nạp Lan Thần Dật ta làm được, ta đều nguyện ý làm!”

Liễu Từ Hạc nghe Nạp Lan Thần Dật nói cũng chỉ cười nhẹ. Hắn Liễu Từ Hạc luôn lạnh nhạt kiêu ngạo là thế, dù hắn muốn cứu Nam Úc Tĩnh thì cũng chỉ vì hắn muốn cứu chứ không phải vì muốn trao đổi lợi ích. Nếu không phải hắn không muốn nhìn Nam Úc Tĩnh chết như vậy, tuyệt đối sẽ không ra tay cứu chữa.

Vị trí Minh chủ Võ Lâm hay là thứ gì khác đâu so được với võ công cả đời của hắn, đâu so được với tính mạng hắn? Hắn cứu Nam Úc Tĩnh, chỉ vì muốn cứu mà thôi.

“Không cần. Trước đó cung chủ đã từng cứu sống Liễu mỗ, hôm nay Liễu mỗ ra tay cứu chữa, coi như là một mạng trả một mạng đi.” Liễu Từ Hạc nhìn thoáng qua Nam Úc Tĩnh, sâu xa thở dài một hơi, nói.

Thực ra trong lòng hắn rất rõ, hắn cứu nàng vì hắn không nỡ nhìn nàng chết, vì hắn thích nàng. Nhưng hắn lại cố chấp không muốn thừa nhận, hắn tình nguyện coi việc này là vì muốn trả lại ơn cứu mạng hắn thiếu nàng.

Nạp Lan Thần Dật thấy Liễu Từ Hạc có thể sáng khoái đồng ý như vậy cũng có chút nghi ngờ, nhưng theo hắn nghĩ, rốt cuộc vì lý do gì Liễu Từ Hạc lại ra tay cũng không quan trọng, quan trọng là... hắn có thể đồng ý cứu Nam Úc Tĩnh.

Nạp Lan Thần Dật nâng người Nam Úc Tĩnh lên, Liễu Từ Hạc ngồi đằng sau nàng, bắt đầu vận nội công đẩy độc tố ra khỏi người Nam Úc Tĩnh. Mà Nạp Lan Thần Dật cũng ở bên cạnh bảo vệ nàng.

Giữa trán Liễu Từ Hạc dần dần toát ra từng giọt mồ hôi, vẻ mặt càng ngày càng tái nhợt mà đỏ ửng trên mặt Nam Úc Tĩnh lại từ từ biến mất. Rốt cuộc Nạp Lan Thần Dật mới có thể thả lỏng được, xem ra Mạc Dạ cũng không lừa hắn, đây có thể giải được độc Quỳnh Hoa.

Sau khi Liễu Từ Hạc vận công xong, Nam Úc Tĩnh cũng phun ra một ngụm máu đen. Liễu Từ Hạc dựa theo lời Nam Úc Tĩnh đưa một chén máu cho nàng uống vào, thấy sắc mặt Nam Úc Tĩnh khôi phục như bình thường thì liền nở một nụ cười dịu dàng, thế nhưng cả người vì yếu ớt mà ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Chết Sĩ Diện Mặt, Chỉ Có Thể Sống Chịu Tội

Qua một ngày một đêm, Nam Úc Tĩnh mới tỉnh lại. Sắc mặt của nàng còn tái nhợt không bình thường, lông mi thật dài nhẹ nhàng run động, bên trong con ngươi đen nhánh có chút mê ly, thoạt nhìn tiêu tụy lại càng làm người ta thương yêu nhiều hơn.

Dù sao độc Quỳnh Hoa cũng là độc rất mạnh. Cho dù Liễu Từ Hạc kịp thời bức độc ra khỏi Nam Úc Tĩnh, độc này vẫn tổn thương Nam Úc Tĩnh không nhỏ. Lúc nàng tỉnh lại vẫn còn có chút mê man, trên người không có hơi sức gì.

Nhìn thấy Nạp Lan Thần Dật ngồi bên giường của nàng, trên khuôn mặt luôn ôn nhu như ngọc có chút mệt mỏi, giống như cả đêm chưa ngủ, Nam Úc Tịnh không khỏi đưa tay kéo tay Nạp Lan Thần Dật, muốn nói gì, đã bị Nạp Lan Thần Dật nắm thật chặt tay, Nạp Lan Thần Dật nhìn nàng bằng ánh mắt chan chứa nồng nặc thương yêu cùng áy náy, “Úc Tịnh, sau này ta sẽ không để cho nàng bị thương tổn nữa!”

Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Thần Dật nói, khỏe mới lộ ra nụ cười dịu dàng mà thông cảm. Nàng biết Nạp Lan Thần Dật nhất định bởi vì chuyện nàng bị trúng độc mà cực kỳ áy náy, nhưng chuyện này không thể trách Nạp Lan Thần Dật được? Nam Úc Tịnh lôi kéo tay của hắn nói, “Đường Thiên Thiên là cao thủ dùng độc, đương nhiên khi hạ độc thần không biết quý không hay, chẳng không phát hiện, là chuyện bình thường thôi.”

Nạp Lan Thần Dật nghe Nam Úc Tịnh an ủi mình, chân mày vẫn nhũn nhặn thật chặt. Nếu không phải bởi vì hắn, Đường Thiên Thiên sẽ không xuống tay với Nam Úc Tịnh. Hắn nên sớm biết lấy tính tình của Đường Thiên Thiên, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, lần trước sau khi ám sát ở sơn cốc, hắn nên ra thủ đoạn, nhưng vì bị hắn nuông chiều, mới để cho Đường Thiên Thiên có cơ hội xuống tay lần nữa.

Hắn xem mất đi Nam Úc Tịnh rồi. Nếu không phải khi Mạc Dạ nghiên cứu độc này nhân tiện suy nghĩ phương pháp giải độc, nếu không phải Liễu Từ Hạc chịu ra tay giúp, hắn sẽ không có cách cứu chữa trợ mắt nhìn Nam Úc Tịnh độc phát bỏ mình. Đợi giờ hắn chưa từng cảm thấy vô lực như vậy, cái này bảo hắn làm sao không tự trách, làm sao không hối tiếc?

“Nếu không phải là do ta, Đường Thiên Thiên sẽ không ra tay ác độc. Là ta không có bảo vệ tốt nàng.” Nạp Lan Thần Dật nhìn sắc mặt Nam Úc Tịnh tái nhợt, chỉ cảm thấy hối tiếc cùng đau đớn, hắn tự tay vuốt ve gò má của Nam Úc Tịnh, ngón tay hơi run rẩy. Đều là hắn không tốt, mới làm hại nàng khổ như vậy.

Nam Úc Tịnh nghe Nạp Lan Thần Dật nói, trong mắt thoáng qua một tia lạnh lùng. Quả nhiên là Đường Thiên Thiên hạ độc, nàng ta lại dám hạ độc thủ như vậy với nàng! Trong mắt Nam Úc Tịnh thoáng qua một tia sát ý, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Nạp Lan Thần Dật, sát ý lại từ từ tiêu tán. Dù sao Đường Thiên Thiên cũng là nữ nhi ân nhân cứu mạng của hắn, mà hắn đã từng phải chăm sóc kỹ lưỡng nàng ta.

“Chàng làm gì nàng ta rồi?” Nam Úc Tịnh biết xảy ra chuyện này, Nạp Lan Thần Dật không thể không làm gì, chỉ là nếu như Nạp Lan Thần Dật vì nàng mà giết Đường Thiên Thiên, vậy hắn phải giao phó như thế nào với Lão Môn Chủ Đường Môn? Nếu Lão Môn Chủ Đường Môn dưới tuổi vàng biết được, sợ là sẽ lo lắng không thôi.

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, trong mắt là lạnh lùng thấu xương, lạnh nhạt nói, “Ta đã giam nàng vào địa lao Âm các, cả đời này nàng không thể nào đi ra ngoài nữa.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, ánh mắt khẽ lóe lên. Ở trong địa lao cả đời cũng không dễ chịu hơn cái chết bao nhiêu, Nạp Lan Thần Dật làm như vậy, là vì thành toàn lời hứa ban đầu không tổn thương đến tánh mạng của Đường Thiên Thiên thôi. Thật ra thì nàng cũng không muốn Nạp Lan Thần Dật bởi vì nàng mà ra tay giết Đường Thiên Thiên, nàng không muốn Nạp Lan Thần Dật bởi vì nàng mà làm trái lời hứa, coi như thật sự muốn động thủ giết, chỉ có thể là nàng ra tay.

“Để cho nàng ở trong địa lao tu tâm lại cũng tốt.” Con mắt Nam Úc Tịnh sắc bén lạnh lạnh, giọng nói lạnh nhạt không chút tình cảm, nếu Đường Thiên Thiên dám động thủ với nàng, thì phải bỏ ra giá cao, ở trong địa lao tối tăm không ánh mặt trời sống cả đời, cũng là điều tốt.

Chợt nhớ tới Trương Sở Sở cùng Nam Dận bị giam ở Tông Nhân phủ, chắc bây giờ bọn họ đang dở sống dở chết đi.

“Ta hôn mê bao lâu rồi? Bắt đầu tỷ thí rồi sao?” Chợt nhớ tới đại hội võ lâm còn chưa kết thúc, Nam Úc Tịnh nhíu mày hỏi.

Nạp Lan Thần Dật nghe được Nam Úc Tịnh hỏi, vẻ mặt vẫn dịu dàng như cũ, trong mắt có thêm mấy phần lo lắng, nói với Nam Úc Tịnh, “Nàng cứ yên tâm dưỡng thương đi, mặc dù độc tố đã thanh trừ, nhưng vẫn bị đã thương nguyên khí, thời gian này không sử dụng võ công vẫn tốt hơn.”

Nam Úc Tịnh biết Nạp Lan Thần Dật lo lắng cho thân thể của nàng, thế nhưng vị chí Minh Chủ Võ Lâm rất quan trọng, cộng thêm bảo tàng sau lưng, làm sao nàng có thể dễ dàng buông tay. Bên trong con người đen nhánh mang theo ánh sáng cổ chấp sáng quắc, Nam Úc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật nói, “Ta đã không sao. Cho dù như thế nào ta vẫn muốn lấy được vị trí Minh Chủ Võ Lâm.”

Nạp Lan Thần Dật hiểu tính tình của Nam Úc Tịnh, biết chuyện nàng đã quyết định sẽ rất khó khuyên được nàng. Nhưng ngày mai chính là quyết chiến cuối cùng của Minh Chủ Võ Lâm, thân thể Nam Úc Tịnh thật sự không thích hợp động võ.

“Chuyện Minh Chủ Võ Lâm có ta ở đây, nàng an tâm dưỡng thương đi.” Nạp Lan Thần Dật không thể không bày ra thái độ cương nghị, trong tròng mắt đen của hắn cũng lộ ra nồng nặc cố chấp, bọn họ đều là một dạng người quật cường mà cố chấp.

Nam Úc Tịnh thấy Nạp Lan Thần Dật có thái độ kiên quyết, vừa rồi hắn nói có hắn ở đây, tất nhiên hắn có phương pháp xử lý vạn toàn, nên nàng không kiên trì tham gia trận chung kết cuối cùng nữa.

“Chàng muốn dùng thân phận Các chủ Âm các tới tham gia trận tỷ thí cuối cùng sao?” Nam Úc Tịnh nhìn Nạp Lan Thần Dật một cái, trận tỷ thí cuối cùng theo đạo lý là do người chiến thắng tới tham gia, nhưng nếu Nạp Lan Thần Dật mạnh mẽ phá vỡ quy củ này cũng không phải là không thể nào, dù sao võ lâm vốn là địa phương của Cường Giả Vi Tôn, chỉ cần có đầy đủ lực lượng, bất kỳ quy củ nào cũng không tồn tại.

Nạp Lan Thần Dật sờ sờ đầu của Nam Úc Tịnh nói, “Không cần. Phái thủ hạ của nàng là hộ pháp Bích Hải tới tham gia tỷ thí là đủ rồi.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, không chút nhíu mày. Công phu của Tứ Đại Hộ Pháp của Ma Cung xác thực không tầm thường, muốn đối phó với nhân sĩ giang hồ là không thành vấn đề. Mà năm tổ chức lớn nhất giang hồ, Âm các không tham gia đại hội võ lâm, Đường Môn Đường Thiên Thiên đã bị Nạp Lan Thần Dật giam cầm, chỉ còn lại Từ Trúc Lâm và Lạc Hà phái.

Lần này phái chủ Lạc Hà phái không tự mình đến, mà phái con của hắn là Công Tôn đến, mặc dù Công Tôn có mấy phần bản lĩnh, nhưng muốn thắng được Bích Hải, sợ là không phải việc dễ dàng, điều duy nhất cần lo lắng là Liễu Từ Hạc, lấy sự hiểu biết của nàng đối với võ công của Liễu Từ Hạc cùng Bích Hải, sợ rằng Bích Hải không phải đối thủ của Liễu Từ Hạc.

“Người khác còn có thể ứng phó, nhưng võ công của Liễu Từ Hạc cao thâm, sợ là Bích Hải thắng không nổi hắn.” Nam Úc Tịnh nói nghi ngờ trong lòng ra, theo

đạo lý Nạp Lan Thần Dật không thể nào không biết, như vậy vì sao hần còn muốn Bích Hải thay thế nàng xuất chiến đây?

Nạp Lan Thần Dật đương nhiên biết bản khoản trong lòng Nam Úc Tịnh, nhưng Liễu Từ Hạc vì cứu Nam Úc Tịnh, một thân tu vị đã bị phế, bây giờ hần đánh không lại người bình thường, huống chi là Bích Hải?

Nam Úc Tịnh thấy Nạp Lan Thần Dật thờ dài, không khỏi hỏi tới, “Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao?”

Lúc này Nạp Lan Thần Dật mới kể lại chuyện Nam Úc Tịnh bị trúng độc cùng với Liễu Từ Hạc vì cứu nàng đã liều lĩnh nguy hiểm, mất hết một thân tu vị, Nam Úc Tịnh nghe xong không khỏi kinh ngạc.

Liễu Từ Hạc không phải luôn luôn tự giữ thanh cao, luôn bất mãn với nàng sao, vì sao nguyện ý hy sinh lớn như thế tới cứu nàng? Nàng và hần không quen không biết, thậm chí còn đánh cắp chỉ bảo của Từ Trúc Lâm bọn họ, nhưng thế hần lại vì cứu nàng mà thiếu chút nữa chết, hiện tại một thân tu vị bị phế, không khác gì phế nhân.

“Tại sao hần lại cứu ta?” Nam Úc Tịnh trăm mối vẫn không có cách giải, theo đạo lý, lấy tính tình của Liễu Từ Hạc, nếu không phải chính hần nguyện ý, sợ là bất luận kẻ nào cũng không ép buộc được hần, nhưng tại sao hần lại nguyện ý cứu nàng một yêu nữ Ma Cung đây?

Nạp Lan Thần Dật mấp máy môi, Liễu Từ Hạc nói là vì báo đáp ân cứu mạng của Nam Úc Tịnh, nhưng hần biết không phải là như vậy, mặc dù Liễu Từ Hạc không muốn thừa nhận, nhưng từ ánh mắt của hần khi nhìn Nam Úc Tịnh, rõ ràng có thể thấy hần đã động lòng với Nam Úc Tịnh.

“Hần nói là vì báo đáp ân cứu mạng của nàng.” Nạp Lan Thần Dật không có ra suy nghĩ của mình cho Nam Úc Tịnh nghe, chỉ thuật lại lời nói của Liễu Từ Hạc, mặc kệ như thế nào, Nam Úc Tịnh là nữ nhân của hần, về phần Liễu Từ Hạc, coi như là hần và Nam Úc Tịnh thiếu Liễu Từ Hạc một phần ân tình, ngày sau tự sẽ nghĩ biện pháp trả lại phần đại ân này.

Nam Úc Tịnh nghe vậy, không khỏi sững sờ, lúc này mới nhớ tới ân cứu mạng theo lời Liễu Từ Hạc cũng chỉ là một cái nhắc tay của nàng. Thật ra thì lần trước nàng không ra tay cứu giúp, Liễu Từ Hạc cũng chưa chắc sẽ bỏ mạng, nàng chỉ vì muốn phôi sạch sở quan hệ, mới thuận tiện ra tay giúp thôi, sao được coi là ân cứu mạng đây? Huống chi nàng đã nói rõ, không cần Liễu Từ Hạc báo đáp nàng.

“Chúng ta đến gặp hần đi?” Nam Úc Tịnh khe khẽ thở dài một hơi, nàng vốn không có hảo cảm gì với Liễu Từ Hạc, chỉ cảm thấy hần là người vô cùng lạnh lùng cao ngạo, quá kiêu chể, nhưng trải qua chuyện này, dù sao nàng cũng đã thiếu Liễu Từ Hạc một thiên đại ân tình (on tựa như trời), vẫn nên đi thăm hần.

Nạp Lan Thần Dật đương nhiên không phản đối, khi bọn họ tới chỗ ở của Liễu Từ Hạc, Liễu Từ Hạc đang loay hoay trong đình viện. Bởi vì nội lực mất hết, thân thể của hần rất suy yếu, hình như đi tới đi lui cũng có vẻ cực kỳ cố hết sức.

Hần đi vài bước, khẽ thở một hơi, lại tiếp tục đi. Chân mày của hần khóa lại thật chặt, gò má gầy gò càng tăng thêm vẻ gầy gò của cơ thể, trong mắt hần mang theo vài phần bất khuất, không ngừng đi.

Nhìn Liễu Từ Hạc chỉ đi bộ thôi mà đã cất lực như vậy, trong lòng Nam Úc Tịnh không khỏi thoáng qua một tia áy náy, mặc dù nàng chưa từng cầu xin Liễu Từ Hạc tới cứu nàng, nhưng dù sao Liễu Từ Hạc cũng là vì nàng mới trở nên như thế.

Nàng khe khẽ thở dài một hơi, đi tới trước mặt Liễu Từ Hạc, ôn nhu nói, “Úc Tịnh tới cảm ơn ân cứu mạng của Liễu công tử.”

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh lời nói, lúc này mới chú ý tới Nam Úc Tịnh đã đến trước mặt của hần. Sợ rằng Nam Úc Tịnh đã đến từ lâu, thế nhưng khi Nam Úc Tịnh đến trước mặt hần mới phát hiện, thính lực của hần đã giảm xuống đến mức này sao?

Không có nội lực trợ giúp nên nhĩ lực của Liễu Từ Hạc giảm xuống không ít, cộng thêm Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật là cao thủ hàng đầu, Liễu Từ Hạc không có phát hiện cũng là chuyện rất cực kỳ. Cũng đã từng là cao thủ hàng đầu, nhưng bây giờ luân lạc tới mức người khác đi tới trước mặt mới phát hiện, mức chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, là cực kỳ khó chịu, nhất là đối với Liễu Từ Hạc một người thanh cao như vậy mà nói, giống như bị đao xé toạc một lần nữa.

Hần ngược mắt nhìn Nam Úc Tịnh một cái, ánh mắt vẫn lạnh lùng, hần lạnh nhạt nói, “Một mạng trả một mạng mà thôi, Cung chủ không cần để ở trong lòng.”

Coi như rõ ràng không phải là vì ân cứu mạng, coi như hần vì nàng biến thành phế nhân nội tâm đau đớn vô cùng, nhưng hần vẫn không muốn nàng biết nửa phần. Có thể lo lắng cho nàng, có lẽ là vì lòng tự ái buồn cười của mình, tóm lại, một chữ Liễu Từ Hạc cũng không nguyện ý nói ra.

Trong lòng của nàng đều là Nạp Lan Thần Dật, hần tận mắt nhìn thấy nàng vì Nạp Lan Thần Dật mà phần đầu quên mình như thế nào, vì vậy hần biết hần không có cơ hội. Thay vì tự rước lấy nhục, không bằng cái gì hần cũng không nói, coi như phần tình yêu này chưa từng tồn tại.

“Thân thể của ngươi còn tốt đó chứ?” Nam Úc Tịnh biết tính tình Liễu Từ Hạc, nếu hần nói như thế, nàng cũng không hỏi thêm nữa, huống chi nàng cũng chưa từng ngờ tới một nam tử như Liễu Từ Hạc sẽ yêu nàng, vì vậy nàng chỉ ân cần hỏi một câu.

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh hỏi nên cơ thể hơi cứng đờ, mới vừa rồi đáng đáp đi bộ khó khăn của hần nhất định đã bị nàng nhìn thấy. Nhất định sẽ cảm thấy hần rất vô dụng. Đúng vậy, ngay cả hần cũng cảm thấy mình sống có ích lợi gì?

Đã từng là thiên chi kiều tử (con trời), hôm nay trở thành phế nhân, khác nhau một trời một vực như vậy, trong khoảng thời gian ngắn hần rất khó có thể tiếp nhận. Hần là một người cao ngạo như vậy, mất võ công, tương đương mất đi sự cứng cỏi của hần, tư vị này, thật không dễ chịu.

Nhưng chính là phần cao ngạo này không cho phép hần lộ ra chút mềm yếu nào ở trước mặt mọi người, hần nhìn Nam Úc Tịnh một cái, khuôn mặt lạnh nhạt, hạ lệnh đuổi khách, “Cũng tốt, làm phiền Cung chủ đã hỏi thăm. Liễu mỗ cứu Cung chủ chỉ là vì báo ân, hôm nay ân oán đã thanh toán xong, Cung chủ không cần phải tới tìm Liễu mỗ nữa.”

Nam Úc Tịnh nghe Liễu Từ Hạc nói, không khỏi nhú mày. Nhìn dáng vẻ vừa rồi của hần, thân thể của hần rõ ràng không tốt, nhưng hần lại cố chấp không muốn

nói, quả nhiên là chết vẫn sĩ diện, nếu không phải vì hấn cứu nàng một mạng, nàng mới lười phải quản hấn khi gió.

”Ta cũng biết chút y lý, nếu Liễu công tử đã cứu ta, ta cũng phải làm chút gì chứ?” Nam Úc Tịnh mặc kệ Liễu Từ Hạc phản kháng, thò tay nắm tay Liễu Từ Hạc bắt mạch giúp hấn.

Liễu Từ Hạc không ngờ rằng Nam Úc Tịnh sẽ làm như vậy, muốn tránh Nam Úc Tịnh, nhưng không gãy giữa được, hấn vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, nói với Nam Úc Tịnh, “Chẳng lẽ ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất tương thân sao?”

Tuy là nói vậy, nhưng hấn lại không thể không thừa nhận khi đầu ngón tay lạnh như băng của nàng chạm đến cổ tay của hấn, trong nháy mắt đó, giống như trái tim như muốn ngừng đập.

Nam Úc Tịnh mặc kệ Liễu Từ Hạc nói những ngôn luận cổ hủ kia, nàng cau mày bắt mạch cho Liễu Từ Hạc xong, mới chậm rãi nói, “Liễu công tử không phải thường nói bồn tọa là yêu nữ sao, nếu là yêu nữ làm sao biết những lễ nghĩa này? Nếu Liễu công tử muốn nhanh chóng khôi phục thân thể, thì phải uống theo phương thuốc của bồn tọa.”

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh nói, con ngươi hơi sáng lên, có chút vui mừng hỏi, “Ngươi nói là võ công của ta có thể khôi phục sao?”

Nam Úc Tịnh thấy ánh sáng trong tròng mắt Liễu Từ Hạc, có chút không đành lòng, thì ra là hấn vẫn mong mỏi có thể khôi phục võ công. Nhưng độc Quỳnh Hoa quá mức bá đạo, coi như nàng dùng hết Linh Dược, sợ là cũng chỉ có thể khôi phục cho Liễu Từ Hạc nhiều nhất ba thành công lực, những thứ khác, nàng thật sự là không thể ra sức.

”Khôi phục hoàn toàn là không thể nào. Có thể khôi phục lại ba thành đã là không dễ. Bồn tọa sẽ hết sức.” Nam Úc Tịnh nhìn ánh mắt sáng bừng trong tròng mắt Liễu Từ Hạc, trầm giọng nói.

Con ngươi của Liễu Từ Hạc khẽ tối lại, vẫn cười nói: “Vậy làm phiền Cung chủ rồi.”

Vốn cho là cả đời này của hấn sẽ là phế nhân, không nghĩ tới vẫn có thể khôi phục công lực, tuy chỉ có ba thành, nhưng dù sao cũng tốt hơn tình trạng mặc người chém giết.

Mặc dù Từ Trúc Lâm là thánh địa võ lâm, nhưng sao là thánh địa chân chính, trong lúc này không thể thiếu chuyện nội bộ tranh đấu. Những sự kiện của hấn cũng không thiếu những người không chịu phục, đã sớm nhắm vào vị trí người thừa kế Từ Trúc Lâm, hấn cũng không phải hiếm lạ vị trí kia, chỉ là sợ Từ Trúc Lâm rơi vào trong tay người tâm thuật bất chánh, sẽ hủy đi tâm huyết của sự phục.

”Liễu công tử không cần phải khách khí, đây vốn là ta nợ ngươi. Ngày sau nếu Liễu công tử có chuyện gì cần bồn tọa giúp một tay, bồn tọa có thể giúp nhất định sẽ giúp.” Nam Úc Tịnh nghe Liễu Từ Hạc nói, thu tay về, nhìn Liễu Từ Hạc nói.

Liễu Từ Hạc nghe Nam Úc Tịnh nói như thế, phần cao ngạo trong lòng lại bắt đầu quấy phá, muốn mở miệng cự tuyệt Nam Úc Tịnh, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng, hấn nói không ra lời. Như vậy cũng tốt, ít nhất giữa hấn và nàng còn có một chút dính líu.

Thật là buồn cười. Hấn luôn tự xưng là thanh cao, tuy nhiên không thể nào không chế được đi yêu một yêu nữ, thậm chí ngay cả dùng khí đối mặt với phần cảm tình này cũng không có. Liễu Từ Hạc hấn quả nhiên là hèn yếu.

Nam Úc Tịnh không chú ý tới phản ứng kỳ quái của Liễu Từ Hạc, chỉ cho là Liễu Từ Hạc đồng ý. Đã xem xong thương thế của hấn, nàng không cần thiết ở lại chỗ này, tin rằng Liễu Từ Hạc cũng không hi vọng nàng nhìn thấy đáng về hấn cố gắng đi lại.

Nam Úc Tịnh nhìn Liễu Từ Hạc nhẹ nhàng cười một tiếng, liền nắm tay Nạp Lan Thần Dật rời đi.

Liễu Từ Hạc đứng một mình trong sân yên tĩnh, nhìn bóng dáng Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đi xa dần, bóng dáng của bọn họ thật xứng đôi, bước đi không nhanh không chậm, giống như đôi nam nữ đi trong tranh ra, bông bênh như tiên. Bọn họ rất gần bó với nhau, không cho phép có bất kỳ một chút khe hở nào.

Nếu nàng đã có phu quân, hấn cần gì phải suy nghĩ nhiều. Đối với Nam Úc Tịnh, hấn vốn không nên yêu. Nếu không nên có, vậy liền quên thôi.

Liễu Từ Hạc nhẹ nhàng thở dài một hơi, đưa tay vịn cây cối bên cạnh, tiếp tục từng bước một cất lực bước đi, mồ hôi bên trán từ từ chảy ra, thể nhưng hấn lại không để ý, chỉ liều mạng bước đi, không biết là đang so tài với chính bản thân mình, hay là đang phát tiết nỗi tâm tư khó giải quyết gì.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Minh Chủ Võ Lâm

Editor: Mèo (meoancamam)

Hôm sau. Cuối cùng quyết chiến Minh chủ Võ Lâm cũng được tổ chức.

Dựa theo quy tắc thi đấu, chỉ có mười người có thể tiến vào trận đấu cuối cùng.

Vốn ba người môn chủ Đường Môn, đại đệ tử Từ Trúc Lâm và cung chủ Ma Cung đều có võ công xuất thần nhập hóa, bảy người còn lại khó có thể đứng bằng bóng lưng họ (*). Căn bản thấy vị trí Minh chủ Võ Lâm này mình không có hi vọng, vậy mà không ngờ ba người này lại đồng thời tuyên bố người khác trong môn phái của họ sẽ thay mặt thi đấu.

(*) Ý ở đây là khó có thể đứng bằng, thắng được ba người Đường Thiên Thiên, Liễu Từ Hạc và Nam Ưc Tĩnh.

Tin tức này khiến cho rất nhiều nhân sĩ võ lâm nghi hoặc. Vốn vị trí Minh chủ Võ Lâm đã gần ngay trước mắt, tại sao lại lựa chọn môn hạ của mình thi đấu thay, đây không phải là tự dâng vị trí Minh chủ Võ lâm cho người khác hay sao?

Đương nhiên khi những người giang hồ nghi ngờ cùng khó hiểu thì bảy người phải tiến vào thi đấu lại mừng thầm. Vốn môn chủ Đường Môn, đại đệ tử Từ Trúc Lâm cùng cung chủ Ma Cung, ai trong số họ cũng đều là người mà bọn họ đều không phải là đối thủ. Thế nhưng lúc này cả ba đều buông tha, để đệ tử trong môn phái của họ thi đấu, này không khác gì cho bọn họ một cơ hội rồi.

Mười người đứng trên lôi đài, Đường Môn có đệ nhị sát thủ Đường Môn thi đấu, Từ Trúc Lâm là nhị sư đệ của Liễu Từ Hạc Quân Vô Nhai, còn Ma Cung thì để Bích Hải ra trận.

Nhị đệ sát thủ Đường Môn cảm thấy mơ hồ, hôm nay hẳn đồng thời nhận được hai tin tức của môn chủ Đường Môn Đường Thiên Thiên và đệ nhất sát thủ Mạc Dạ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào, đành phải thay Đường Thiên Thiên lên đài.

Quân Vô Nhai lại có vẻ mặt tươi sáng, trong mắt xéch là nồng đậm âm mưu. Tuy hẳn không biết chuyện gì đã xảy ra với Liễu Từ Hạc nhưng có thể thấy hẳn bị thương rất nặng, vậy nên mới không thể lên sân. Hiện giờ nếu hẳn có thể đạt được vị trí Minh chủ Võ Lâm, như vậy chủ vị của Từ Trúc Lâm nhất định cũng trốn không thoát bàn tay hẳn rồi.

Xem ra ông trời cũng muốn thiên vị hẳn, nếu không tại sao vào thời điểm mấu chốt như này lại để Liễu Từ Hạc bị thương, tại sao lại cùng lúc môn chủ Đường Môn cùng cung chủ Ma Cung cũng buông tha cơ hội thi đấu mà lại để người trong môn phái thay mình lên sân? (Editor: Mèo mù vớ cá rán, may mắn nhất được cái bánh trên trời rơi xuống thôi, ai biết được lúc nào cái bánh ấy sẽ biến mất. Trên đời cái gì cũng nên tự mình đạt được, chắc chắn nó là của mình, cũng chẳng phải nom nớp lo sợ chẳng may cái bánh ấy bỗng biến mất.)

Trái ngược với đệ nhị sát thủ Đường Môn mờ mịt và Quân Vô Nhai âm mưu đầy đủ, Bích Hải lại bình tĩnh tự nhiên hơn nhiều. Hôm nay nàng phụng mệnh cung chủ thay người lên sân, dù như thế nào nàng cũng không thể phụ lòng kỳ vọng của cung chủ, nhất định phải đoạt được cái vị trí Minh chủ Võ Lâm này!

Minh chủ Võ Lâm ngồi trên cao là một người lão luyện trong giang hồ, nguyên bản đại hội võ lâm năm ấy mấy môn phái lớn không tham gia nên hẳn mới may mắn chiếm được vị trí Minh chủ Võ Lâm này. Bây giờ đương nhiên hẳn cũng không dám lên mặt kiêu ngạo quá, hòa ái để gần tuyên bố trận quyết chiến chính thức bắt đầu.

Trải qua chém giết kịch liệt, rất nhanh liền chỉ còn đệ nhị sát thủ Đường Môn Mạc Lam, Quân Vô Nhai, Bích Hải và Công Tôn Liên. Mấy người trong võ lâm không khỏi lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, thi ra môn chủ Đường Môn, cung chủ Ma Cung và đại đệ tử Từ Trúc Lâm Liễu Từ Hạc cũng không phải đã buông tha tranh đoạt cơ hội trở thành Minh chủ Võ Lâm, chỉ là bọn họ khinh thường tự mình ra tay mà thôi.

Sáu người bị thua kia dù không cam lòng nhưng cũng đành chịu, dù sao cũng là tài nghệ không bằng người ta mà. Năm môn phái lớn này đều không thuộc quản lý của võ lâm, tự tạo thành một thế lực khác biệt nhưng lại có thể sừng sững không ngã, quả nhiên thực lực này không thể khinh thường.

Tuy không biết tại sao năm nay Âm Các không tham gia đại hội võ lâm nhưng nhìn đến thực lực của bốn môn phái lớn tham gia lần này cũng thấy được, thực lực của năm tổ chức này đều vô cùng khủng bố.

Quyết chiến cuối cùng, Bích Hải đấu với Mạc Lam, Quân Vô Nhai đấu với Công Tôn Liên.

Nam Ưc Tĩnh mặt mày dựa lưng vào ghế, không quan tâm nhìn trận tỷ thí trên đài, đôi mắt đen kịt có chút lười biếng, trận này Bích Hải đấu với Mạc Lam xem ra cũng không có gì phải lo lắng, Mạc Lam tuyệt đối không phải là đối thủ của Bích Hải.

Mà trận tỷ thí giữa Quân Vô Nhai và Công Tôn Liên quả thật có chút đáng xem.

Dường như Nạp Lan Thần Dật ngồi bên cạnh cũng có cùng suy nghĩ với nàng, miệng cong lên nụ cười như có như không, giống như có chút hứng thú hỏi “Ưc Tĩnh thấy Quân Vô Nhai và Công Tôn Liên, ai sẽ chiến thắng?”

Nam Ưc Tĩnh nhàn nhạt liếc mắt nhìn, nở nụ cười, chậm rãi nói “Đương nhiên là Quân Vô Nhai rồi.”

Nàng chắc chắn là Quân Vô Nhai như vậy cũng không phải do võ công hẳn rất cao. Nói thật, về mặt võ công thì hai người cũng sán sán như nhau, nhưng nếu thật sự phải phân cao thấp thì có lẽ võ công của Công Tôn Liên vẫn cao hơn.

Nhưng cho dù hai người đều là hậu nhân của môn phái có tiếng nhưng tính tình lại không hề giống nhau. Tính cách Công Tôn Liên có chút trẻ con, lại dễ bị tác động, mặc dù võ công có cao nhưng quá mức nóng nảy. Mà Quân Vô Nhai lại là người tâm tư khó dò, trong mắt ẩn hiện tàn nhẫn, sợ là sẽ xuất kỳ bất ý (1), đánh bại Công Tôn Liên.

Công Tôn Liên nhìn Quân Vô Nhai đối diện cũng không có chút gì vui vẻ. Từ bé hẳn đã bị phụ thân làm hư nên có vài phần kiêu căng, hơn nữa đáng về Quân Vô Nhai là người ý cười không đạt đầy mắt làm trong lòng hẳn có vài phần chán ghét, bởi vậy hẳn chỉ chấp tay nói “Mời Quân công tử.”

Quân Vô Nhai cũng không thêm để ý Công Tôn Liên vô lễ, trên mặt hẳn là vẻ ôn hòa thể nhưng trong mắt lại hiện lên vài phần hung ác âm hiểm, giả vờ như đang chấp tay thi lễ nhưng kiếm trong tay lại lấy khí thế nhanh như chớp đâm Công Tôn Liên. Công Tôn Liên phải liên tục vội vàng tránh né, khó khăn tránh đường kiếm của Quân Vô Nhai thế nhưng động tác cũng bị rối loạn theo.

Hắn vừa chặt vật ứng phó Quân Vô Nhai liên tục đánh tới, vừa tức giận nhìn Quân Vô Nhai. Từ Trúc Lâm cũng coi như là một môn võ chính phái, tại sao có thể

làm ra những chuyện nhân lúc người khác chưa chuẩn bị như vậy, quả thức quá đáng.

Công Tôn Liên trong lòng buồn bực dần dần chiêu thức dùng kiếm cũng bị ảnh hưởng, hơn nữa ngay từ đầu đã bị Quân Vô Nhai đánh lên làm quyền cước cũng bị rối loạn nên khi đối phó không khỏi có chút luống cuống, may là võ công của hắn vững chắc, cũng dần dần ổn định lại. Quân Vô Nhai thấy vậy, mắt xếch hơi nhũu lại lộ ra vài phần sát ý, trên môi nở nụ cười, thấp giọng nói với Công Tôn Liên “Bao lâu nay phái Lạc Hà có kiếm thuật hơn người, hôm nay vừa thấy, thì ra cũng chỉ như vậy.”

Vốn tính khí Công Tôn Liên cao ngạo, đầu chịu được Quân Vô Nhai châm chọc như vậy, lập tức tinh thần bị ảnh hưởng, chiêu thức dùng kiếm cũng trở nên sắc bén, dường như muốn Quân Vô Nhai ném thứ lợi hại. Nhưng tuy chiêu kiếm sắc bén nhưng lại mất đi sự ổn trọng, rất nhanh Quân Vô Nhai đã tìm ra được một điểm sơ hở, bắt đầu đánh tới. Cứ ba phen bốn bận như vậy, cuối cùng Công Tôn Liên cũng không địch lại, bị thua ngã xuống.

Quân Vô Nhai cảm kiếm đứng trên lời đài, trong mắt có chút ý cười nhìn Công Tôn Liên. Trong mắt Công Tôn Liên lại là nồng đậm bất mãn, vừa rồi nếu không phải Quân Vô Nhai nhiều lần kích động hắn, sao hắn có thể thua bởi tên đó chứ? Từ Trúc Lâm đường đường là danh môn chính phái, thế nào lại có được một người dễ tiện vô si như vậy?

Không cam lòng xuống lời đài, Công Tôn Liên liếc mắt liền nhìn thấy người hắn không muốn thấy nhất vào giờ phút này, hắn bước nhanh muốn tránh đi, thoát được Tổng Từ Nguyệt nhưng lại thấy Tổng Từ Nguyệt đã đi tới, còn cười nói “Công Tôn công tử đi nhanh như vậy để làm chi? Chẳng lẽ thua trận đấu nên không dám gặp ta rồi?”

Công Tôn Liên bị Tổng Từ Nguyệt nói trúng tim đen không khỏi đỏ mặt. Vốn hắn cảm thấy thắng Quân Vô Nhai cũng không khó, bởi vậy mới đi khoe khoang khoác lác trước mặt Tổng Từ Nguyệt, muốn nhân cơ hội này để nâng thầy được phong độ anh hùng của hắn, bắt được lòng nàng. Lại không ngờ bản thân lại thua cuộc, giờ phút này hắn vô cùng ngượng ngùng, đương nhiên cũng không hi vọng gặp Tổng Từ Nguyệt rồi.

Đáng tiếc dường như Tổng Từ Nguyệt không hề muốn cho hắn cơ hội trốn tránh, nàng cười đi đến trước mặt Công Tôn Liên, nhìn trên mặt Công Tôn Liên không giấu nổi vẻ xấu hổ thì nụ cười lại càng tươi rồi. Lúc đầu kỳ thực nàng không hề thích Công Tôn Liên với cái tính cách thiếu gia như vậy, nhưng thời gian lâu dần lại phát hiện thực ra hắn rất đáng yêu, giống như bây giờ vậy, thì đấu thua lại có đáng về chết cũng không xoay người.

Nam Ưc Tịnh nhìn thoáng qua Tổng Từ Nguyệt và Công Tôn Liên. Tấm lòng của Công Tôn Liên đối với Tổng Từ Nguyệt đương nhiên không phải là giả, nhưng mà Tổng Từ Nguyệt cố ý thân thiết với Công Tôn Liên này, rốt cuộc là bị Công Tôn Liên làm rung động, hay lại do được Hạ Văn Cử phân phó đây?

Lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, có lẽ việc này cũng không phải là chuyện nàng nên quan tâm đâu. Nàng nhìn Bích Hải dễ dàng lấy được thắng lợi, nụ cười trên môi nhiều thêm sự lạnh lùng, nàng đi đến cạnh Bích Hải, cười lạnh nhạt phân phó “Quân Vô Nhai tâm thuật bất chính, đánh với hắn cũng không cần thủ hạ lưu tình, nếu có thể giết hắn đương nhiên cũng là tốt nhất.”

Bích Hải nghe vậy trong mắt không khỏi kinh ngạc. Tuy Quân Vô Nhai tâm thuật bất chính (2) nhưng cũng không có ân oán gì với Ma Cung, hơn nữa hắn lại còn là nhị đệ tử Từ Trúc Lâm. Nếu trên trận tỷ thí nàng giết Quân Vô Nhai, đây không khác gì để Ma Cung và Từ Trúc Lâm kết thù sao? Như vậy đối với Ma Cung cũng không có lợi, vì sao cung chủ lại phải làm như vậy đây?

Nam Ưc Tịnh thấy được nghi ngờ trong mắt Bích Hải nhưng nàng cũng không định giải thích gì đó làm gì, nàng chỉ nhẹ vung tà áo, đôi mắt đen tuyền nhìn Bích Hải, tuy đang cười nhưng lại có khí thế uy nghiêm không thể kháng cự “Như thế nào? Chuyện bốn tọa phân phó chẳng lẽ cũng cần giải thích sao?”

”Thuộc hạ không dám!” Bích Hải liền nhanh chóng cúi người đáp. Cho tới bây giờ mệnh lệnh của cung chủ đều không cho phép được nghi ngờ, nếu cung chủ phân phó, vậy nàng liền làm thôi.

Nhìn Bích Hải nhận mệnh lên võ đài, trong mắt Nam Ưc Tịnh có chút cảm xúc phức tạp, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, giống như chuyện tỷ thí luận võ trên kia không hề liên quan gì đến nàng cả.

Bình tĩnh nhìn Liễu Từ Hạc ngồi ở một bên. Hắn vẫn mặc y phục màu trắng như trước, đáng vẻ trong trẻo lạnh lùng, trừ bỏ sắc mặt có chút tái nhợt ra thì cũng không nhìn ra hắn có gì không đúng. Hắn vì cứu nàng mà bị phế võ công, cho dù có lấy linh dược phụ trợ thì ít nhất cũng cần nửa năm mới có thể khôi phục, mà tối đa cũng chỉ có thể khôi phục được ba phần.

Quân Vô Nhai này vừa nhìn liền thấy được là người tâm thuật bất chính (2), nếu vậy chắc cũng đã mơ ước cái chủ vị Từ Trúc Lâm từ lâu rồi. Nếu không giết hắn chỉ sợ sỡ sẽ gây bất lợi với Liễu Từ Hạc. Nếu hắn (Liễu Từ Hạc) cứu mạng nàng thì nàng coi như cũng nhắc tay chi lao (3) bỏ đi một tai họa lớn vì hắn đi. Hơn nữa, Liễu Từ Hạc làm môn chủ Từ Trúc Lâm, nói gì cũng tốt hơn Quân Vô Nhai không ít đâu.

Không phải nàng có suy nghĩ trách trời thương dân gì đó, chỉ là tuy tính tình Liễu Từ Hạc có chút cao ngạo nhưng người cũng không xấu, hơn nữa bọn họ cũng từng cứu mạng người kia, thế nào cũng coi như có chút giao tình rồi. Mà Quân Vô Nhai lại là tên tiểu nhân có thù tất báo, hôm nay nếu Bích Hải thắng hắn, cướp đi vị trí Minh chủ Võ Lâm từ tay hắn, đương nhiên hắn sẽ ghi hận trong lòng, nếu không giết hắn thì ngày sau nhất định sẽ tìm Ma Cung trả thù.

Bích Hải nhận lệnh của Nam Ưc Tịnh, khi ra tay đương nhiên cũng không lưu tình, mà Quân Vô Nhai cũng không dám sơ suất. Vừa rồi hắn có thể thắng Công Tôn Liên thực ra vẫn do tính cách Công Tôn Liên có vấn đề. Mà thiếu nữ trước mặt này nhìn thì đơn thuần nhưng nếu nhìn ra được tàn nhẫn trong mắt nàng cũng có thể biết được người này tuyệt đối không phải kẻ dễ đánh lên.

Quân Vô Nhai ba phen bốn bận ám thi độc thủ đều bị Bích Hải phát hiện, không khỏi cáu giận, mà sát ý trong mắt Bích Hải cũng ngày càng đậm hơn. Một là Quân Vô Nhai này lại là đệ tử Từ Trúc Lâm, thủ đoạn hèn hạ của người này lại đầy người, ngay cả nàng “Yêu nữ” từ nhỏ đã lớn lên ở Ma Cung cũng không theo kịp. Xem ra thật sự người không thể nhìn bề ngoài được!

Bích Hải và Quân Vô Nhai ở trên lời đài khó phân thắng bại, nhân sĩ võ lâm ở dưới đài cũng vô cùng khẩn trương, thậm chí không hề thiếu người vung trộm nhìn Nam Ưc Tịnh. Chỉ thấy đáng vẻ Nam Ưc Tịnh thản nhiên, trên môi vẫn là nụ cười ngày thường, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn không ra cảm xúc gì. Trong lòng mọi người đều tự suy đoán, nếu Nam Ưc Tịnh có thể trấn định như vậy chắc đã nắm chắc thắng lợi trong tay rồi.

Thực ra trong lòng mọi người đều hi vọng Từ Trúc Lâm đạt được vị trí Minh chủ Võ lâm, dù sao Từ Trúc Lâm vẫn luôn nổi danh là môn phái lấy nhân nghĩa làm

chủ, nói chung so với Ma Cung hành động thất thường vẫn tốt hơn nhiều. Nếu võ lâm rơi vào trong tay Nam Úc Tịnh không biết sẽ biến thành đáng về gì nữa.

Nam Úc Tịnh nhìn trận đấu một lúc liền lười nhác rời mắt, nhìn đáng về khăn trương của mấy người nhân sĩ giang hồ mà không khỏi cảm thấy buồn cười, nàng nhún mày, nói với Nạp Lan Thần Dật bên cạnh “Thần Dật, chàng coi, những người nhân sĩ võ lâm này đúng là còn khăn trương hơn cả ta, bọn họ một đám lại sợ Bích Hải sẽ thắng chứ.”

Dường như Nạp Lan Thần Dật không để ý nhìn thoáng qua mấy người giang hồ đó, trong mắt đen láy là sự thâm thúy, giống như bầu trời với những đám mây mờ mịt, tao nhã cùng sâu xa không nói nên lời, trên môi là nụ cười thanh nhã, chắc chắn nói “Sợ thì cũng có thể làm gì đây. Chỉ sợ kết quả sẽ khiến cho bọn họ thất vọng rồi.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy cũng từ chối cho ý kiến. Tuy trận đấu trên đài nhìn thì chưa phân thắng bại nhưng nàng cũng nhìn ra Bích Hải đang chiếm ưu thế, bên trong võ công Ma Cung vô cùng bá đạo, một khi chiếm được ưu thế thì chỉ sợ Quân Vô Nhai cũng không còn cơ hội xoay người.

Quả nhiên chỉ trong chớp lát Quân Vô Nhai liền thua triệt để, đúng là đã rõ ràng bị thua nhưng Bích Hải vẫn nhất quyết không tha như cũ, hẳn không khỏi sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, vội vàng hô “Tại hạ chịu thua rồi!”

Vốn trong trận tỷ thí khi thua là dừng rồi, tuy nói đao kiếm không có mất nhưng tốt nhất vẫn không nên thương tổn đến tính mạng con người. Huống chi Quân Vô Nhai đã nhận thua, nếu nàng tiếp tục kéo dài chỉ sợ sẽ rước lấy chê trách, phá hủy thanh danh Ma Cung, cũng tự tạo ra kẻ địch là Từ Trúc Lâm. Bích Hải không khỏi khó xử liếc mắt nhìn Nam Úc Tịnh.

Đương nhiên Nam Úc Tịnh rõ được khó xử của Bích Hải, nàng cũng không muốn Bích Hải bị người đời phi nhổ, thế nhưng Quân Vô Nhai này không thể không chết.

Nụ cười trên môi bất giác thêm chút lạnh lùng, áo đỏ tung bay, thân hình giống như ma quỷ vút lên đài tỷ thí, tơ lụa trong tay áo lấy tốc độ mắt thường không thấy kịp nhanh chóng quấn lấy cổ Quân Vô Nhai. Quân Vô Nhai đang đề phòng Bích Hải, đầu nghĩ đến Nam Úc Tịnh sẽ ra tay, hơn nữa nàng xuất thủ vừa nhanh vừa mạnh, hẳn cũng không thể né tránh kịp.

Vốn cho rằng lần này có thể lấy được vị trí Minh chủ Võ lâm nhưng thật không ngờ vị trí minh chủ còn chưa lấy đến, lại phải trả cái giá là tính mạng mình. Quân Vô Nhai chết không nhắm mắt, khi chết trong mắt vẫn mang theo nồng đậm không cam lòng và hận thù.

Mọi người thấy một màn như vậy cũng đều hít khí, vẻ mặt không tán thành nhìn Nam Úc Tịnh. Nhưng dường như Nam Úc Tịnh cũng không thêm để nghi vấn của mọi người, ánh mắt rét lạnh quét qua từng người, trên môi vẫn nở nụ cười lạnh lẽo, phun ra từng chữ vô cùng kiêu ngạo “Hiện giờ thắng bại đã phân, bốn tọa cũng chính là tân Minh chủ Võ lâm, chư vị có ai không phục?”

Mọi người nhìn thì thế của Quân Vô Nhai, đương nhiên trong lòng cũng có ý kiến, nhưng khi đối mặt với Nam Úc Tịnh mạnh mẽ và tàn nhẫn, người nào dám hé môi nói một chữ? Bọn họ cũng chỉ có thể thầm mắng Nam Úc Tịnh là yêu nữ Ma Cung, tàn nhẫn không nhân tính, trên mặt lại chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Nam Úc Tịnh nhìn thoáng qua mọi người, biết trong lòng bọn họ đều đang mắng nàng, nhưng nàng cũng không cần để ý. Việc nàng cần phải làm thì sẽ làm, quản khi gió gì những người không liên quan này làm gì?

Nàng cười xinh đẹp, y phục đỏ rực điểm lệ lại càng phụ trợ cho dung nhan tuyệt mỹ ấy, cơ hồ có thể lung lay tinh thần người khác. Đợi cho bọn họ phản ứng lại thì Nam Úc Tịnh đã tiếp nhận từ tay Minh chủ Võ Lâm tiền nhiệm thánh vật của võ lâm Tinh nguyệt loan đao rồi.

Đại hội võ lâm đã kết thúc, mỗi người tốp năm tốp ba tán đi, cũng có người lập tức qua đây nhìn bộ Nam Úc Tịnh nhưng đều bị nàng không mảy không nhạt ngăn lại, hiển nhiên nàng cũng không cần những thứ nhìn nọ này.

Nàng tranh đoạt cái vị trí Minh chủ Võ lâm này chỉ vì chủ vị võ lâm cùng quyền thế hiệu lệnh giang hồ, còn thái độ những nhân sĩ võ lâm này đối với nàng nàng cũng không muốn quan tâm. Bọn họ già vờ xu nịnh cũng được, ác ý châm chọc cũng được, đều theo bọn họ đi, chỉ cần bọn họ không động chạm vào điểm mấu chốt của nàng, nàng cũng không đi quản bọn họ.

“Chúc mừng muội, Quỳnh Lạc muội muội.” Hách Liên Nghi Huyền đi tới nói với Nam Úc Tịnh.

Vốn Hách Liên Nghi Huyền cùng Thiên Thần cũng muốn tham gia đại hội võ lâm, chỉ là không biết tại sao trên đường tới bọn họ lại buông tha tranh đoạt lần này.

Nam Úc Tịnh đang muốn đáp lời Hách Liên Nghi Huyền, đã thấy Liễu Từ Hạc đi tới, vẻ mặt nghi ngờ nhìn nàng, nhún mày hỏi “Vì sao ngươi lại giết sư đệ ta?”

Vốn nàng không nhất định phải giết Quân Vô Nhai, nhưng vì sao nàng phải làm như vậy? Hẳn không tin nàng là người tàn sát người vô tội, nhưng thật sự hẳn cũng không giải thích được hành động của nàng.

Nam Úc Tịnh nghe Liễu Từ Hạc hỏi, vẻ mặt vẫn như thường, nàng làm như vậy vì suy xét đến yếu tố Liễu Từ Hạc nhưng cũng không có nghĩa nàng muốn nói cho hắn, nàng chỉ làm việc nàng muốn, nếu như không muốn giải thích nàng cũng sẽ không nói. Nàng nhún vai nhìn Liễu Từ Hạc, thần nhiên nói “Bốn tọa muốn giết liền giết, bây giờ Liễu công tử bản thân cũng khó bảo toàn, cũng không cần thay sư đệ ngươi ra tay đâu.”

Liễu Từ Hạc nghe vậy định giải thích, lại nghe Hách Liên Nghi Huyền bên cạnh châm chọc “Vốn tưởng rằng Liễu Từ Hạc có bao nhiêu khó lường, thật không ngờ lại cổ hủ không chịu nổi như vậy, nếu không phải sợ Quân Vô Nhai thừa dịp thân thể ngươi không tốt ám hại ngươi, có gì Quỳnh Lạc muội muội phải ra tay giết hắn?”

Nam Úc Tịnh nghe Hách Liên Nghi Huyền nói thì chỉ bất đắc dĩ cười. Quả nhiên Hách Liên Nghi Huyền là người thông tuệ, liếc mắt nhìn một cái đã thấy được mấu chốt trong đó. Mà Liễu Từ Hạc nghe Hách Liên Nghi Huyền nói lại vô cùng kinh ngạc, hẳn nàng mắt nhìn Nam Úc Tịnh, muốn thấy được chút gì đó từ nàng, nhưng Nam Úc Tịnh đã lạnh nhạt xoay người rồi đi.

(1) xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng

(2) tâm thuật bất chính: nghĩa xấu, chỉ những người bụng dạ khó lường, có rắp tâm xấu. Mưu tính sâu không lường được lại tính toán tỉ mỉ, biểu hiện ra ngoài che giấu rất tốt, bình thường khó có thể phân biệt được.

(3) nhấc tay chỉ lao: chỉ việc làm những chuyện dễ dàng, không phí sức lực, dễ như trở bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trăm Súng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Chuyện Bảo Tàng Võ Lâm Phải Làm Sao?

Nam Úc Tịnh lấy được Tinh Nguyệt loan đao, chăm chú nhìn loan đao này hết một buổi trưa, vẫn không nghiên cứu ra cái gì.

Tinh Nguyệt loan đao có hình dáng trắng khuyết, ở trung tâm Nguyệt Nha khám một ngôi sao năm cánh, ngôi sao năm cánh tản ra ánh sáng chói mắt, cao quý vô cùng. Mà đao cực kỳ sắc bén, chính là chém sắt như chém bùn. Nhưng trừ cao quý cùng với vô cùng sắc bén ở vẻ ngoài, Nam Úc Tịnh không nhìn cây đao này có chỗ đặc biệt gì, chớ nói chi là từ trong đao tìm được bí mật bảo tàng võ lâm.

Nàng có chút buồn rầu đề đao ở một bên, lấy tay đỡ đầu, nhìn trời sắc dần dần tối xuống, trăng sáng chậm rãi treo lên bầu trời, không khỏi xúc động ngửa mặt lên trời thở dài. Nàng tự xưng là thông tuệ hơn người, mà ngay cả bí mật trong Tinh Nguyệt loan đao này cũng tìm không ra? Mà sau khi ăn cơm trưa Nạp Lan Thần Dật đã biến mất, cũng không biết chạy đi nơi nào.

Cảm thấy bụng có chút đói, Nam Úc Tịnh cầm Tinh Nguyệt loan đao lên, chuẩn bị trở về phòng, lại thấy Nạp Lan Thần Dật bụng một đĩa điểm tâm nói cười ríu rít đi tới đây, ôn nhả cười nói, “Úc Tịnh tìm ra bí mật trong Tinh Nguyệt loan đao chưa?”

Nam Úc Tịnh đã nhìn cây đao này hết một bữa trưa, bây giờ không muốn nhìn cây đao này nữa, nàng thò tay tiếp nhận điểm tâm trong tay Nạp Lan Thần Dật, khoe môi nở nụ cười, nhàn nhả thưởng thức, vừa mơ hồ lên tiếng, “Không phải còn có Thần Dật chàng sao, ta không nên tốn quá nhiều tâm tư.”

Nàng ở trong đây suy nghĩ nửa ngày, hẳn lại giống như rất rảnh rỗi. Lấy sự hiểu biết của nàng đối với Nạp Lan Thần Dật, hẳn nhất định là có biện pháp mới có thể trấn định tự nhiên như thế. Nếu hẳn đã tìm được biện pháp, nàng không cần ngăn người nhìn Phá Đao này.

Nạp Lan Thần Dật nghe được Nam Úc Tịnh nói, không khỏi đưa tay sờ sờ tóc Nam Úc Tịnh, thò tay tiếp nhận Tinh Nguyệt loan đao, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve qua Tinh Nguyệt loan đao, tay thon dài như ngọc đột nhiên đề xuống vì sao trên Tinh Nguyệt loan đao, cũng không biết hẳn dùng cái biện pháp gì, vì sao kia bị hẳn rút xuống, từ trong thân đao rơi xuống một tấm bản đồ.

Nam Úc Tịnh ghen hờn nhìn trần trời một màn trước mắt, không khỏi có chút ừ ừ, nàng nghiên cứu đao này hơn một buổi cũng không phát hiện bên trong cây đao này có cơ quan, vì sao Nạp Lan Thần Dật mới vừa sờ tới thân đao liền biết cơ quan của cây đao? Đây quá sức tưởng tượng rồi.

Nạp Lan Thần Dật nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp cùng với vẻ mặt thất bại trên khuôn mặt Nam Úc Tịnh, không khỏi đưa tay ngắt cái mũi của nàng, mang theo vài phần cưng chiều nói, “Úc Tịnh không cần kinh ngạc, cơ quan này cũng không phải là ta phát hiện. Chỉ là Tinh Nguyệt loan đao cất giấu bảo tàng võ lâm, đã có lời đồn đãi như vậy, nhất định là đã có người phát hiện bảo tàng này, vì vậy tất nhiên sẽ có người biết bí mật của loan đao.”

Nam Úc Tịnh nghe vậy, mới hiểu ra, thì ra buổi trưa Nạp Lan Thần Dật biến mất cũng không phải đi tranh thủ thời gian, mà là đi tra xét bí mật có liên quan đến Tinh Nguyệt loan đao.

Mặt trên bản đồ trống rỗng, chẳng có bản vẽ gì, chỉ là Nam Úc Tịnh cũng không gấp gáp, nếu Nạp Lan Thần Dật đã biết được chỗ giấu bản đồ, đương nhiên cũng biết làm sao cho bản đồ hiện ra, quả nhiên, Nạp Lan Thần Dật nhàn nhả cầm lên bầu rượu ở một bên, nhẹ nhàng đổ một chút lên trên địa đồ, bản đồ gặp phải rượu, giống như kỳ tích mờ mịt hiện ra một bức họa.

Nam Úc Tịnh nhìn một màn trước mắt, không khỏi cũng tán thưởng người đầu tiên phát hiện ra bản đồ trong Tinh Nguyệt loan đao.

Nhìn trên bản đồ hiển hiện ra bức họa, Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật rất nhanh thì biết rõ chỗ của bảo tàng. Thật đúng là không khéo không thành sách, lúc trước Nam Úc Tịnh vì muốn vào Hoàng thất Nam Hải đã nói bừa ra chuyện bảo tàng Ma Cung, nhưng không ngờ tới, bảo tàng thực sự nằm ở phụ cận tông đà Ma Cung.

Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật trở về phòng, Nam Úc Tịnh đặt bản đồ trên ánh nến, nhìn nó từng chút từng chút cháy hết. Bên trong Tinh Nguyệt loan đao cất giấu bí mật bảo tàng, mọi người đều biết, mặc dù bọn họ nhìn nàng lấy được vị trí Minh Chủ Võ Lâm, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ nhìn nàng chiếm bảo tàng một mình mà không làm gì, vì vậy không bằng đốt bản đồ này đi cho bớt chuyện.

“Tây Nhạc và Bắc Mạc đột nhiên bỏ qua vị trí Minh Chủ Võ Lâm, khiến ta không hiểu.” Nam Úc Tịnh nhìn bản đồ đã thiêu đốt thành tro tàn, mới chậm rãi nâng lên nụ cười thâm sâu, ánh nến làm nổi bật khuôn mặt nàng, làm tăng thêm vẻ thần bí.

Nạp Lan Thần Dật ngồi đối diện Nam Úc Tịnh, con ngươi đen nhánh chột thâm trầm. Hắn cũng không hiểu Tây Nhạc và Bắc Mạc tại sao lại đột nhiên bỏ qua tranh đoạt Minh Chủ Võ Lâm, hôm đó nhìn bộ dạng Hạ Văn Cử thế son sắt, rõ ràng là tình thế bất buộc với bảo tàng võ lâm, làm sao sẽ dễ dàng buông tha chứ?

“Có lẽ bọn họ chỉ là bỏ qua vị trí Minh Chủ Võ Lâm, còn với bảo tàng võ lâm, bọn họ không có thực sự buông tha.” Trong con ngươi đen của Nam Úc Tịnh

thoảng qua một đạo tinh quang, giọng nói chậm rãi, giống như cực kỳ chắc chắn nói.

Cố ý buông tha tranh đoạt Minh Chủ Vô Lâm, để cho bọn nàng tưởng là bọn họ đã bỏ đi, thật ra thì đang bí mật giám sát từng cử động của bọn nàng, chờ bọn nàng tìm được bảo tàng liền chia một chén súp.

Hiển nhiên Nạp Lan Thần Dật cũng đồng ý với cách nói này của Nam Úc Tịnh, bởi vì cho dù như thế nào Tây Nhạc và Bắc Mạc cũng không có lý do buông tha bảo tàng vô lâm, vì vậy bọn họ làm như vậy, nhất định là có mục khác, nhưng bọn hắn muốn lừa gạt Hạ Văn Cử cùng huynh đệ Gia Luật tìm được bảo tàng, hơn nữa thần không biết quỷ không hay chờ về Nam Hải, sợ là còn khó hơn so với lên trời.

“Gạt bọn họ tìm được bảo tàng thì còn có khả năng, nhưng gạt bọn họ chờ bảo tàng về Nam Hải, sợ là rất không có khả năng.” Nạp Lan Thần Dật nhú mày, giống như đang suy tư rất cuộc phải làm gì mới phải.

Trong con ngươi đen của Nam Úc Tịnh thoáng qua một tia giảo hoạt, rực rỡ giống như ngôi sao, mỗi nàng bắt giác từ từ nở nụ cười tự tin, cười nói, “Tại sao chúng ta phải chờ bảo tàng về Nam Hải?”

Nạp Lan Thần Dật nghe vậy, không khỏi có chút mê hoặc. Bảo tàng không chờ về Nam Hải đương nhiên sẽ không bị phát hiện, nhưng dựa theo thủ đoạn của Hạ Văn Cử cùng huynh đệ Gia Luật, sớm muộn sẽ biết chỗ của bảo tàng, đến lúc đó nếu bảo tàng không chờ về Nam Hải, bảo tàng này sẽ rơi vào tay người khác, đến lúc đó chỉ sợ là càng khó giữ được bảo tàng này hơn.

Nhưng nếu Nam Úc Tịnh nói chắc chắn như vậy, nhất định là đã nghĩ xong đối sách, hoặc mỗi Nạp Lan Thần Dật không khỏi nở nụ cười, ôn tồn nho nhã hỏi, “Úc Tịnh nghĩ ra ý kiến hay gì rồi sao?”

Nam Úc Tịnh mở trừng hai mắt nhìn Nạp Lan Thần Dật, mang theo vài phần dí dỏm, cười nói, “Ta muốn khiến bọn họ cho dù biết rõ bảo tàng ở đâu, cũng không lấy được bảo tàng.”

Khiến bọn họ cho dù biết rõ chỗ của bảo tàng, cũng không lấy được bảo tàng sao? Trong mắt Nạp Lan Thần Dật không khỏi thoáng qua một tia mê hoặc, trừng mắt đen dần dần thâm trầm xuống, lại từ từ sáng lên, tán thưởng nhìn Nam Úc Tịnh. Vẫn là Úc Tịnh của hắn, biện pháp như thế cũng nghĩ ra được.

Nam Úc Tịnh nhìn thấy ánh mắt sáng quắc trong mắt Nạp Lan Thần Dật, biết Nạp Lan Thần Dật đã nghĩ ra cách như nàng, không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng với Nạp Lan Thần Dật, trên mặt hai người đều giảo hoạt như hồ ly.

Mà ở sân bên cạnh Nạp Lan Thần Dật cùng Nam Úc Tịnh, Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần ngồi ở trong sân, bộ dáng đầu khầu.

“Nghi Huyền muội tử, ngươi cảm thấy chúng ta có thể từ trong tay Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật lấy được bảo tàng sao?” Thiên Thần liếc mắt nhìn trắng sáng nhô lên cao, lần đầu tiên cảm thấy chuyện không có nắm chắc.

Hách Liên Nghi Huyền cũng có chút không khẳng định. Cho nên nàng và Thiên Thần lựa chọn buông tha tranh đoạt Minh Chủ Vô Lâm, thứ nhất là muốn buông tha tranh đoạt Minh Chủ Vô Lâm mới tùy thời lấy được bảo tàng vô lâm, thứ hai bọn họ cảm thấy căn bản không nắm chắc lấy được vị trí Minh Chủ Vô Lâm.

Huống chi coi như bọn họ lấy được vị trí Minh Chủ Vô Lâm, bọn họ cũng chưa chắc tìm ra bí mật của Tinh Nguyệt loan đao, coi như tìm ra bí mật của Tinh Nguyệt loan đao, bọn họ cũng chưa chắc có thể an toàn tìm được bảo tàng, hơn nữa chờ bảo tàng về Tây Nhạc cùng Bắc Mạc.

Vì vậy, bọn họ lựa chọn buông tha tranh đoạt vị trí Minh Chủ Vô Lâm, lấy tình chế động, bọn họ chỉ cần ở trong bóng tối giám sát tốt Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật, đợi đến khi bọn họ tìm được bảo tàng sẽ ra tay, dù thế nào đi nữa bọn hắn cũng muốn chia một chén súp, cũng không phải muốn độc chiếm bảo tàng, chuyện như vậy ngược lại sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Ta cũng không biết.” Hách Liên Nghi Huyền có chút không chắc chắn nói, mặc dù chuyện này xem ra giống như không có sơ hở, nhưng dù sao cũng là đối mặt với Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh. Nam Úc Tịnh thông tuệ nàng đã biết, về phần Nạp Lan Thần Dật, có thể giấu tài lâu như vậy, sao có thể là người bình thường.

“Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song”. Danh tiếng vô song công tử Lạc Huyền Lăng cũng không phải là hư danh nói chơi, mặc dù bọn họ cũng là Tộc trưởng Tứ Đại Gia Tộc, nhưng so với Lạc Huyền Lăng, vẫn có chút chênh lệch.

“Nếu để cho Nam Hải lấy được bảo tàng, ngày sau liên thủ với Đông Lâm, Tây Nhạc cùng Bắc Mạc của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Thiên Thần nhú nhú mày, mặc dù có đối thủ như Nạp Lan Thần Dật khiến hắn nhìn không thấu, nhưng cho dù như thế nào hắn cũng nhất định phải lấy được bảo tàng này.

Hách Liên Nghi Huyền làm sao không hiểu lo lắng của Thiên Thần đây. Về ngoài Tứ Quốc thái bình nhưng thực chất đã loạn lạc, nhưng sao nàng lại cảm giác Gia Luật Tề Hoàng đế Tây Nhạc này tuyệt không gấp gáp đây?

Gia Luật Tề là huynh trưởng của Gia Luật Linh, thật ra thì bàn về văn thao vũ lược, hắn đều kém Gia Luật Linh, chẳng qua là khi đó bởi vì lớn tuổi hơn, mới thừa kế ngôi vị hoàng đế. Nhưng mặc dù hắn văn thao vũ lược kém Gia Luật Linh, nhưng có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, đương nhiên cũng không kém.

Nhưng kỳ quái thay, từ khi hắn thừa kế ngôi vị hoàng đế Tây Nhạc, chỉ muốn thống trị tốt Tây Nhạc, không có một ý tứ muốn chinh chiến thiên hạ, chẳng lẽ hắn thật sự không có dã tâm sao?

Hách Liên Nghi Huyền không nhìn thấu suy nghĩ của Gia Luật Tề, chỉ là nàng cũng không muốn nhìn thấu. Nếu không phải bởi vì thân phận của nàng là tộc trưởng Hách Liên, nàng thật sự không muốn rơi vào vòng tranh đấu của Tứ Quốc, càng không muốn đứng ở phía đối lập Nam Úc Tịnh, dù sao nàng thật sự coi Nam Úc Tịnh là bằng hữu tốt.

“Ta có chung mục đích đoạt bảo tàng với ngươi, nhưng không cho ngươi đã thương Quỳnh Lạc!” Hách Liên Nghi Huyền giống như nghĩ đến gì đó, nhìn Thiên Thần một cái, làm như đang cảnh cáo Thiên Thần.

Thiên Thần nghe vậy, không khỏi cười khò. Rốt cuộc Nam Ưc Tĩnh cho Hách Liên Nghi Huyền uống thuốc gì, khiến Hách Liên Nghi Huyền khắp nơi bảo vệ nàng? Chỉ là Hách Liên Nghi Huyền cũng đánh giá cao hấn quá, bằng thực lực của hấn, coi như muốn tổn thương Nam Ưc Tĩnh, sợ là không tổn thương tới đâu.

”Nghi Huyền, Nam Ưc Tĩnh là nữ hoàng Nam Hải, là địch không phải bạn!” Thiên Thần thấy Hách Liên Nghi Huyền lo lắng, không khỏi nhủ thầm, có chút trịnh trọng nhìn Hách Liên Nghi Huyền, nghiêm mặt nói.

Hách Liên Nghi Huyền nghe Thiên Thần nói, cũng buồn rầu chống cằm. Nàng biết Nam Ưc Tĩnh là nữ hoàng Nam Hải, nhưng khi nàng biết nàng ấy, nàng ấy chỉ là Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc mà thôi. Nàng đã thật lòng coi nàng ấy như bằng hữu, như muội muội, bảo nàng làm sao có thể coi nàng ấy là kẻ địch?

”Thế cục Tứ Quốc luôn thay đổi, không có địch nhân vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Thiên Thần, nếu là có một ngày Bắc Mạc và Tây Nhạc là kẻ địch, người sẽ xử lý như thế nào, cũng sẽ coi ta... Là kẻ địch sao?” Trên mặt Hách Liên Nghi Huyền cũng ít đi mấy phần bất cần đời, nhiều hơn mấy phần ưu sầu, nàng nhìn Thiên Thần hỏi. Mấy chữ cuối cùng càng thêm chua xót.

Thiên Thần vốn chỉ muốn nhắc nhở Hách Liên Nghi Huyền không nên dồn tình cảm quá mức, để tránh ngày sau đối đầu với Nam Ưc Tĩnh sẽ cảm thấy khó khăn. Nhưng hấn vạn lần không ngờ rằng Hách Liên Nghi Huyền sẽ hỏi hấn một vấn đề như vậy. Thật ra thì điều Hách Liên Nghi Huyền nói, sao hấn không rõ ràng đây?

Mặc dù Tây Nhạc và Bắc Mạc vẫn là bang giao chi quốc, nhưng đã tâm Hạ Văn Cừ bùng bùng, chung quy sẽ có một ngày muốn thống nhất thiên hạ, đến lúc đó, Tây Nhạc và Bắc Mạc không còn là liên bang như hôm nay, chung quy một ngày, hấn và Hách Liên Nghi Huyền cũng sẽ trở thành kẻ địch.

Những thứ này hấn vẫn luôn hiểu, chỉ là hấn vẫn tránh đi vấn đề này, không muốn thừa nhận có một ngày bọn họ sẽ đi đến tình huống kia. Nếu là thật có kia một ngày như vậy?

”Nghi Huyền, coi như Tây Nhạc và Bắc Mạc là địch, người vĩnh viễn không phải là kẻ địch của ta.” Thiên Thần nhìn con người tinh khiết của Hách Liên Nghi Huyền, kiên quyết nói từng chữ.

Cho dù tính tình Hách Liên Nghi Huyền xảo trá tai quái, thế nhưng hấn biết rõ, nàng vẫn luôn là nữ tử có tâm hồn trong sáng. Chính vì vậy, nàng mới có thể cách xa Hoàng thất Tây Nhạc, muốn chân chính khiến Hách liên gia trở thành một giang hồ gia tộc, mà không phải lực lượng bí ẩn của hoàng thất.

Nhưng Tứ Đại Gia Tộc đòi đòi thế thế đều ra sức cho Hoàng thất Tứ Quốc, sao có thể nói muốn thối lui khỏi liên thối lui. Hấn không thể bảo đảm hấn sẽ không bởi vì hoàng thất Bắc Mạc ra lệnh mà đối phó Tây Nhạc, nhưng hấn có thể bảo đảm, mặc kệ như thế nào, hấn sẽ không làm tổn thương Hách Liên Nghi Huyền.

Hách Liên Nghi Huyền nghe Thiên Thần nói, khoe môi hiện ra nụ cười, hai má xinh đẹp lúm đồng tiền hiện lên trên mặt nàng, có vẻ xinh đẹp động lòng người, nàng mở trừng hai mắt, cười nói với Thiên Thần, “Người phải nhớ kỹ lời của người đó.”

Thiên Thần nhìn dáng vẻ ngây thơ của Hách Liên Nghi Huyền, không khỏi đưa tay ngắt cái mũi của nàng, cười nói, “Người đó, thật không biết người như thế nào ngồi lên vị trí tộc trưởng của gia tộc Hách Liên.”

Hách Liên Nghi Huyền bị Thiên Thần ngắt lỗ mũi, rụt đầu, có chút bất mãn ai oán nói, “Ta thật sự muốn làm tộc trưởng sao? Nếu không là tộc trưởng, ta mới không cần phí tâm tư chém giết tranh đoạt bảo tàng, cũng không biết Quỳnh Lạc muội muội có thể giận ta hay không.”

Thiên Thần nghe được Hách Liên Nghi Huyền lầu bầu, không khỏi có chút dở khóc dở cười, hấn mới vừa nhắc nhở Hách Liên Nghi Huyền đừng vì tình bạn giữa nàng và Nam Ưc Tĩnh mà ảnh hưởng lập trường, nhưng nhìn bộ dạng Hách Liên Nghi Huyền, rõ ràng coi nhắc nhở của hấn như gió thoảng bên tai.

Hách Liên Nghi Huyền thấy trên mặt Thiên Thần lộ ra vẻ bất đắc dĩ, đương nhiên cũng biết suy nghĩ trong lòng Thiên Thần, nàng cũng bày ra bộ mặt phớt tình nhìn Thiên Thần nói, “Thiên Thần, ý nghĩ của ta cũng như người. Coi như Nam Hải và Tây Nhạc là địch, Quỳnh Lạc vẫn không phải là kẻ địch của ta. Đoạt bảo tàng là không thể thay đổi, nhưng muốn ta tổn thương bằng hữu của mình, ta không làm được.”

”Thật là sợ người rồi. Cung chủ Ma Cung và Các chủ Âm các có công phu như thế nào, người cho rằng người muốn tổn thương là có thể tổn thương được sao?” Thiên Thần nhìn bộ dáng nghiêm chỉnh cổ chấp của Hách Liên Nghi Huyền, không khỏi thở dài nói.

Hách Liên Nghi Huyền nghe vậy, trong con người xinh đẹp thoáng qua một tia giao hoạt, nàng đứng dậy tiêu sái đi tới bên người Thiên Thần, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai ra tay với Thiên Thần, đồng thời cười nói, “Công phu của ta đương nhiên kém với hai người đó, nhưng không biết so với người thì sao?”

Thiên Thần không ngờ rằng Hách Liên Nghi Huyền này nói gió thì có mưa nhanh chóng ra tay, vội vàng nhếch nhác tránh chiêu thức của Hách Liên Nghi Huyền, vừa bất đắc dĩ nói, “Người cũng chỉ biết đánh lén ta!”

Hách Liên Nghi Huyền nghe xong, nhất thời cảm thấy Thiên Thần xem thường võ công của nàng, không khỏi tăng chiêu ép sát, mà Thiên Thần cũng chỉ có thể cẩn thận ứng phó.

Thân là Thiếu chủ gia tộc Hách Liên cùng Thiếu chủ Thiên gia, công phu của Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần đương nhiên không kém, hai người cũng thường xuyên động thủ với nhau, vô cùng rõ ràng võ công của đối phương, đối phương còn chưa ra tay, bọn họ đã biết chiêu tiếp theo của đối phương là cái gì, vì vậy hai người động thủ rất thoải mái.

Tính tình Hách Liên Nghi Huyền xảo trá tai quái, nhiều lần xuất kỳ chiêu, Thiên Thần phòng bị không kịp, dần dần rơi xuống hạ phong. Hách Liên Nghi Huyền rất là hả hê nói, “Như thế nào? Đối phó người vẫn dư sức.”

Thiên Thần vừa làm bộ dáng cầu xin tha thứ, vừa cung chiêu nhìn Hách Liên Nghi Huyền, cười nói, “Đúng vậy. Đúng vậy, Nghi Huyền muội tử lợi hại, ta sợ người rồi.”

Thật ra thì không phải Thiên Thần thật sự đánh không lại Hách Liên Nghi Huyền, coi như Hách Liên Nghi Huyền mỗi lần chiêu kỳ lạ, Thiên Thần hấn cũng không phải là ngu dốt không biết thay đổi chiêu thức, chỉ là hấn thích nhìn Hách Liên Nghi Huyền sau khi thắng lợi nở nụ cười hả hê nho nhỏ, vì vậy hấn mới cam tâm tình nguyện thua nàng.

Hách Liên Nghi Huyền không biết ý nghĩ của Thiên Thần, chỉ là mang theo nho nhỏ hài lòng cùng thỏa mãn lần nữa ngồi vào bên bàn, giống như đánh xong một trận phiên não vừa rồi quên mất toàn bộ, nằng lại vui vẻ thưởng thức món ăn. Thiên Thần ở một bên nhìn Hách Liên Nghi Huyền ăn ngấu ăn nghiến, không khỏi lộ ra nụ cười dịu dàng mà cung chịu.

”Khụ khụ...” Hách Liên Nghi Huyền ăn quá nhanh nên bị sặc, liên tiếp ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng. Thiên Thần vội vàng thay nằng thuận khí, hết cách với nằng. “Ta nói Nghi Huyền muội từ này, ta không giành với ngươi, ngươi ăn nhanh như vậy làm cái gì?”

Hách Liên Nghi Huyền tức giận xem thường hẳn, ho khan mấy tiếng, sau khi thuận khí, lại bắt đầu ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Khả Năng Tính Toán Thật Tốt! (1)

Editor: Mèo (meoancamam)

Đại hội võ lâm so với mong đợi còn thuận lợi hơn nhiều, Nam Ưc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật cũng không rảnh ở lại nói chuyện cùng mấy người trong võ lâm. Bởi vậy, đại hội võ lâm vừa kết thúc, Nam Ưc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật liền nhanh chóng quay lại Nam Hải.

Tính ra bọn họ cũng rời khỏi Nam Hải được khoảng hai tháng rồi. Hai tháng này, Doãn Lưu Quang và Nam Khởi cai quản Nam Hải coi như không sai sót lắm, chỉ là đại quân Đông Lâm vẫn luôn đóng tại biên cảnh Nam Hải không chịu động, thực sự khiến cho dân chúng Nam Hải bất an.

Nhưng từ khi Nam Ưc Tĩnh kế nhiệm vị trí nữ hoàng, Nam Khởi cùng Doãn Lưu Quang cũng giảm thuế má, tuy đại quân Đông Lâm còn ở biên giới nhưng không có tiền quân, mặc dù dân chúng Nam Hải có chút lo lắng đề phòng nhưng cuộc sống lại tốt hơn nhiều, bởi vậy dân chúng vẫn luôn khen ngợi với Nam Ưc Tĩnh, cũng không có ai có thể nói nằng giết vua đoạt vị được.

Nam Ưc Tĩnh trở về hoàng cung, vừa thấy trên bàn chất đầy tấu chương thì liền nở nụ cười lấy lòng, nói với Nam Khởi, “Ngày mai ta phải khởi hành đi tìm bảo tàng, hôm nay muốn đi ngủ sớm một chút, mấy tấu chương này phải phiền toái Lục đệ rồi.”

Dường như Nam Khởi đã sớm dự đoán được Nam Ưc Tĩnh sẽ nói như vậy, trong mắt hiện lên dịu dàng, mỉm cười nói, “Ừ. Những thứ tấu chương này ta vẫn đối phó được tốt, người nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Nam Ưc Tĩnh lộ ra nụ cười giao hoạt, giống như cảm động nói, “Vẫn là Lục đệ quan tâm.”

Thực ra nằng cũng không cần tìm kiếm bảo tàng gấp, dù sao ai cũng biết bảo tàng ở trong tay nữ hoàng Nam Hải, Đông Lâm cũng không dám tùy tiện tiến quân, nhưng nằng nhìn thấy nhiều tấu chương như vậy nên liền thuận tiện tìm có thời, lại không biết thực ra Nam Khởi đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của nằng, chỉ là biết nằng không thích phê duyệt tấu chương mới không nở làm khó mà thôi.

Nam Ưc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật nghênh ngang rời khỏi hoàng cung, đi thẳng một đường như trong bản đồ bảo tàng. Nam Ưc Tĩnh hơi nghiêng mặt, dường như đang nghe ngóng gì đó, trên môi là nụ cười bí hiểm, nói với Nạp Lan Thần Dật, “Ngược lại có người rất nhanh nha.”

Nạp Lan Thần Dật nhìn nụ cười trên môi Nam Ưc Tĩnh, nhìn vào mắt của nằng liền thấy được giao hoạt cất giấu bên trong. Ngược lại nằng rất hăng hái, cùng bọn họ chơi trò mèo vờn chuột đấy.

Hai người ba vòng chín quẹo đã bỏ lại một đám người theo dõi phía sau, đi thẳng đến nơi có bảo tàng.

“Đi thực sự nhanh!” Thiên Thần nhìn Nam Ưc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật đột nhiên bước nhanh, quẹo mấy vòng liền không thấy bóng người đâu, không khỏi có chút ảo não nói.

Hách Liên Nghi Huyền nghe vậy chỉ không nhanh không chậm tìm một chỗ dưới gốc tay ngồi xuống, đáng vẻ tự nhiên bình tĩnh nói với Thiên Thần, “Để những thứ ngu ngốc kia đuổi theo đi, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi, dù sao bọn họ tìm được bảo tàng thì vẫn phải đi qua nơi này.”

Thiên Thần nghĩ lời nói của Hách Liên Nghi Huyền cũng đúng liền theo nằng ngồi dưới gốc cây. Thực ra bây giờ mới là đầu xuân, thời tiết vẫn vô cùng lạnh, làm gì có ánh mặt trời? Cũng không biết Hách Liên Nghi Huyền ngồi dưới tàng cây để làm gì.

Hai người ngồi dưới tàng cây suốt một ngày một đêm mới nhìn thấy Nam Ưc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật trở về.

Quần áo đỏ trên người Nam Ưc Tĩnh bị xây xước vài chỗ, một đầu tóc đen thả xuống, thật sự không thấy có bao nhiêu hỗn loạn cùng chật vật, trái lại có hơn vài phần xinh đẹp câu hồn đoạt phách. Nạp Lan Thần Dật đứng bên cạnh Nam Ưc Tĩnh, áo trắng như vẽ, trên mặt có chút tổn hại nhưng không ảnh hưởng đến dáng vẻ tao nhã của hẳn chút nào.

Với việc Nam Ưc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật đã đạt đến đỉnh cao võ thuật mà nói, người bình thường muốn đến gần người bọn họ còn không có khả năng, càng đừng nói đến việc thương tổn bọn họ. Nhưng nhìn dáng vẻ bọn họ bây giờ, rõ ràng có chút thương tổn, đủ để thấy cơ quan trong bảo tàng võ lâm không thể so với bình thường được.

Hách Liên Nghi Huyền cùng Thiên Thần nhìn thấy Nam Ưc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật đi tới liền vội vàng trốn lên cây, nhìn hai người bọn họ thoải mái nhàn nhã đi

qua.

Thực ra Nam Úc Tịnh đã sớm chú ý tới Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần, chỉ là nàng giả vờ như không phát hiện ra, khuôn mặt là ý cười bình thản, nụ cười trên môi lại lộ ra vài phần giảo hoạt.

Về mặt Nạp Lan Thần Dật lạnh nhạt thoải mái đứng cạnh nàng, nhìn hần vắn tao nhã xuất trần như vậy, giống như trích tiên nhưng nếu nhìn kỹ lại, liền sẽ thấy được nồng đậm hài hước và giảo hoạt trong mắt hần.

Hai người kia nguyên ý ở chỗ này ôm cây đợi thỏ thì liền đề bọn họ chờ ở chỗ này. Chỉ là không biết khi bọn họ ở đây chờ một thời gian lại không đợi thấy được cái gì sẽ là đáng về thú vị như thế nào đây? Đáng tiếc hai người bọn họ không thể nhìn được rồi.

Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần nhìn Nam Úc Tịnh cùng Nạp Lan Thần Dật đã đi xa mới nhảy xuống cây, Hách Liên Nghi Huyền tiếp tục lười biếng tựa vào thân cây, đẩy Thiên Thần, nói “Nhìn đáng về của bọn họ hần là đã tìm được bảo tàng, chắc rất nhanh sẽ phái người tới mang đi, chúng ta chỉ cần ở chỗ này chờ là được rồi. Người đi mua chút đồ ăn quay lại đi, sợ là chúng ta phải đợi mấy ngày.”

Thiên Thần nghe vậy có chút không tình nguyện nói, “Vì sao ta phải đi mua thức ăn? Người thật sự thoải mái ngồi ở chỗ này?”

“Người là nam nhân hay ta là nam nhân?” Hách Liên Nghi Huyền lười biếng tựa vào thân cây, không có ý tứ muốn di chuyển, nàng nhiu mày, đáng về xem thường nhìn Thiên Thần. Giống như nếu Thiên Thần không mua đồ ăn cho nàng thì liền không thể coi như nam nhân được rồi.

Thiên Thần bị Hách Liên Nghi Huyền nhìn mà cả người không thoải mái, đành phải tức giận đi mua đồ ăn. Đối với tiểu ma nữ Hách Liên Nghi Huyền này, hần thực sự một biện pháp cũng không có.

Rất nhanh Thiên Thần đã mua đồ ăn về, Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần ở cây đại thụ này ăn gió nằm sương đúng năm ngày, lại không thể thấy được một binh sĩ nào đến mang bảo tàng đi.

Giờ phút này, Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đã ở trên xe ngựa đi Đông Lâm rồi.

Xe ngựa nhanh chóng chạy trên đường, Nam Úc Tịnh vươn ngón tay như ngọc nhẹ nhàng vén màn xe, nhìn đến con mưa xuân ngoài cửa sổ mà nở nụ cười như không cười, trong đôi mắt đen là ý cười bí hiểm.

“Thần Dật, trời mưa rồi.” Nam Úc Tịnh nhìn trời mưa, nói đầy thâm ý.

Nạp Lan Thần Dật thân nhiên nhìn ra cửa ô, ánh mặt trời làm nổi bật gương mặt sáng bóng như ngọc của hần, làm người khác không thể dời mắt, khoe môi hần hơi cong lên, cũng cười nhẹ đáp, “Đúng vậy. Cũng không biết cây đại thụ đó có đủ che mưa cho bọn họ không.”

Nam Úc Tịnh nghe bọn họ nói, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, lông mi dài nhẹ rung động, đáng yêu không nói nên lời. Nạp Lan Thần Dật không hổ là Nạp Lan Thần Dật, cũng suy nghĩ y như nàng.

Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần không thấy nàng và Nạp Lan Thần Dật quay lại nhất định sẽ tiếp tục ôm cây đợi thỏ, nói vậy chắc giờ phút này vẫn ngây ngốc chờ bọn họ phái người đi lấy bảo tàng đi. Lại không biết vốn Nam Úc Tịnh không hề muốn lấy bảo tàng.

“Chàng nói chúng ta có nên phái người đi báo cho bọn họ một tiếng, miễn cho bọn họ một mực muốn ngốc ở đó không đây.” Nam Úc Tịnh vươn tay nâng má, đáng về ngây thơ trong sáng nhưng trong mắt lại là giảo hoạt.

Về mặt Nạp Lan Thần Dật vắn tao nhã như trước, vô cùng dịu dàng đáp, “Cũng được.”

Hai người bọn họ thoải mái nhàn nhã nói chuyện trong xe ngựa, nhưng bên Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần lại ăn khổ.

Thiên Thần nhìn con mưa càng lớn, sắc mặt cũng càng ngày càng đen, lúc đầu do có đại thụ che nên bọn họ không để ý tới con mưa, nhưng lâu dần, nước mưa liên theo lá cây nhỏ xuống khiến cho cả người hần đều ướt, nhìn không được than phiền “Nghi Huyền muội tử, nhìn chủ ý hồngбет của người đi, đợi... lâu như vậy mà đến cái bóng cũng không thấy, lại ở chỗ này dính mưa!”

Hách Liên Nghi Huyền nghe Thiên Thần oán hận thì không khỏi liếc hần một cái, nói “Nếu không phải ta chọn cây đại thụ này thì người đã sớm bị mưa đến chết rồi! Lúc trước cũng không biết ai nói cây này vô dụng.”

Thiên Thần nghe Hách Liên Nghi Huyền nói không khỏi có chút dờ khóc dờ cười. Hiện giờ đáng về bọn họ đâu có khác gì bị mưa ướt hết đâu? Đối với trời mưa thế này thì sớm hay muộn cũng sẽ thành mưa rào.

“Chúng ta vẫn nên tìm một chỗ trú mưa đi?” Thiên Thần nhìn hạt mưa càng ngày càng lớn mà không khỏi có chút buồn bực. Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tịnh đã rời đi năm ngày rồi, tại sao đến bây giờ vẫn không phái người tới lấy bảo tàng chứ? Chẳng lẽ bọn họ đã sớm biết bọn họ đi theo phía sau, cố tình đùa giỡn?

Cũng không thể. Bảo tàng ở ngay gần đây, chẳng lẽ bọn họ không sợ bọn hần nhân lúc không có ở đây đi ăn trộm bảo tàng sao? Thật sự vô cùng kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Đế Trảm Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Khả Năng Tính Toán Thật Tốt! (2)

Editor: Mèo (meoancamam)

Hách Liên Nghi Huyền nghe Thiên Thần đề nghị, nghĩ đến trời mưa lớn như vậy, Nam Ưc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật cũng sẽ không tới mức để người tới mang bảo tàng đi đâu, liền cùng Thiên Thần tìm một hang đá tránh mưa.

Có thể là do gió thổi đến, Hách Liên Nghi Huyền lại hắt xì một cái, Thiên Thần thấy Hách Liên Nghi Huyền hắt xì thì liền vội vàng nhảy qua một bên, dáng vẻ người không nên lây bệnh cho ta. Hách Liên Nghi Huyền nhìn thấy phản ứng của Thiên Thần thì không khỏi buồn bực, cố ý đến gần hắn, hừ hừ nói “Người cái người không lương tâm này chỉ sợ ta lây bệnh cho người phải không, ta càng muốn dính người đấy!”

Thiên Thần đẩy Hách Liên Nghi Huyền để nàng cách xa hắn một chút, trong mắt lại xoẹt qua ý cười gian xảo. Hắn vô cùng hiểu rõ tính cách của Hách Liên Nghi Huyền, bởi vậy mới cố ý giả bộ ghét bỏ nàng, ngược lại, cô gái nhỏ này liền tức giận nhích đến gần hắn, bỗng dừng lại cho hắn cơ hội được ôm nhuyển ngọc trong ngực.

Hai người ở bên trong sơn động một đêm, thấy trời hết mưa liền quay lại dưới cây đại thụ kia. Nhưng đợi thêm hai ngày hai đêm cũng không thấy bóng người, trong lòng họ bắt đầu có chút mờ mịt rồi.

“Tại sao lâu như vậy lại không có động tĩnh gì?” Thiên Thần bắt đầu cảm thấy mọi chuyện có chút không đúng, trước mắt liên hiện lên đôi mắt sâu như biển của Nạp Lan Thần Dật, không phải bọn hắn đã bị bọn họ tính kế chứ?

Đương nhiên Hách Liên Nghi Huyền cũng nhận ra được dường như có chỗ nào đó có vấn đề, theo lý thường thì không có khả năng lâu như vậy mà bọn họ không phát người đến được.

Hai người đang chuẩn bị đi Nam Hải hỏi thăm một chút lại nhìn thấy một nam tử áo trắng dáng vẻ nhanh nhẹn đang thoải mái đi tới, trên quần áo thêu một đóa hoa đào cực to, tay cầm một cây quạt, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần thì nở nụ cười đầy trêu tức.

Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần tốt xấu gì cũng là thiếu chủ, đã bao lâu không bị người khác không kiêng nể cười nhạo như vậy. Nhất là Hách Liên Nghi Huyền, rốt cuộc cũng là tính cách cô gái nhỏ, không khỏi cảm tức nhìn nam nhân trước mặt, nói “Người cười cái gì?”

Người nam tử này đúng là Tề công tử, hắn nghe Hách Liên Nghi Huyền nói thì chỉ phẩy phẩy quạt, cười như không cười nhìn Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần, chậm rãi nói, “Đương nhiên là cười các ngươi. Ôm cây đợi thỏ, lại không biết con thỏ đã sớm chạy.”

Thiên Thần từ chiếc quạt Tề công tử cầm mà nhận ra được thân phận của hắn, lại nghe được ý tứ trong lời nói của hắn mà nhũn mảy, nói với Tề công tử, “Các hạ chính là Tề công tử? Không biết lời này của các hạ là ý gì?”

“Thiếu chủ Thiên gia cũng có ánh mắt không tệ.” Tề công tử phe phẩy cây quạt, dáng vẻ tự nhiên kiêu ngạo, tiếp tục nói, “Công tử nhà ta lệnh cho ta đến đây nói cho hai vị. Người cùng phu nhân đã về hướng Đông rồi. Về phần bảo tàng, hai vị muốn lấy thì cứ lấy.”

Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần nghe Tề công tử nói mà không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Đương nhiên bọn họ biết công tử và phu nhân trong miệng Tề công tử chính là Nạp Lan Thần Dật và Nam Ưc Tịnh. Hai người bọn họ đã không tiếng động đi Đông Lâm rồi sao?

Bảo tàng này bọn họ muốn lấy thì liền lấy sao? Đây không khỏi quá bất khả tư nghị (không thể tin được) đi. Với tính cách của Nạp Lan Thần Dật và Nam Ưc Tịnh, sao có thể cho phép bọn họ tới tranh một hộp canh chứ? Trong này nhất định có ẩn giấu huyền cơ.

Hai người không khỏi cùng nhau nhìn Tề công tử, Tề công tử bị bọn họ nhìn cũng không khẩn trương, vẫn là dáng vẻ bất cần đời, vỗ đầu, ra vẻ khoa trương nói “Đừng rồi. Phu nhân còn đặc biệt nói rõ, bảo tàng này đều được nàng vẫy dục được tự chế, giải được chỉ nàng mới có.”

Nghe được những lời này của Tề công tử, Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần xem như hiểu rõ. Vốn bọn họ đã bị người khác mạnh mẽ cho vào bẫy rồi.

Khó trách lâu như vậy mà Nạp Lan Thần Dật và Nam Ưc Tịnh cũng không phát người tới mang bảo tàng ra, hóa ra bọn họ chưa từng tính toán muốn chờ ra. Lại vẫy dục được lên bảo tàng, người khác cũng không thể động đến chúng được cho dù có biết nơi giấu bảo ở đâu chẳng nữa. Chuyện bảo tàng này lại có thể chân chân chính chính khiến cho sự lợi hại của Nam Ưc Tịnh tăng lên một bậc rồi.

Tuy rằng trong lòng Thiên Thần và Hách Liên Nghi Huyền có chút ảo não nhưng vẫn vô cùng bội phục mưu tính của Nam Ưc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật, rốt cuộc bọn họ mới là nhóm người tính toán giỏi nhất.

Vốn cho rằng bọn họ theo đuôi một đường thần không biết quỷ không hay, lại còn vô cùng hăng hái ở đây ôm cây đợi thỏ, thật không ngờ bản thân lại bị sập bẫy, còn ở chỗ này ăn gió nằm sương vô ích tám ngày, cộng thêm một trận mưa nữa, bây giờ đã bị đùa giỡn đủ thảm hại rồi.

Nghĩ đến trước chỉ có Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần chính người, đã bao lâu bọn họ không bị người khác chinh rồi?

“Quỳnh Lạc muội muội quả là có biện pháp hay.” Tuy Hách Liên Nghi Huyền bị Nam Ưc Tịnh cho vào bẫy mà có chút không nói nên lời nhưng cũng không vì vậy mà ảnh hưởng đến cảm tình của nàng và Nam Ưc Tịnh. Thực ra theo suy nghĩ của nàng thì làm vậy không hề sai, ít nhất nàng và Nam Ưc Tịnh cũng sẽ không cần trở mặt vì tranh đoạt bảo tàng rồi.

Tề công tử thấy Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần chỉ có chút không nói nên lời, ngược lại về mặt cũng không biến hóa nhiều thì phe phẩy quạt, dáng vẻ thất vọng nói “Còn tưởng rằng về mặt của các ngươi sẽ vô cùng đặc sắc. Chơi không vui, chơi không vui!”

Nhìn bóng dáng Tề công tử phe phẩy quạt rồi đi, nhất thời Hách Liên Nghi Huyền và Thiên Thần đều có cảm giác hóa đá. Thì ra Tề công tử đặc biệt đến đây thông báo cho bọn họ, chính là vì muốn thưởng thức về mặt kinh ngạc của bọn họ?

Hai người không khỏi càng bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể làm gì được. Hiện giờ xem ra bảo tàng đã không có, còn phải nghỉ lại xem nên trở về bàn giao như thế nào.

Ngược lại Hách Liên Nghi Huyền lại không nóng nảy, bởi vì Gia Luật Tề cũng chỉ phân phó nàng tới xem tình hình, có thể lấy được bảo tàng liền lấy, lấy không được cũng không sao cả. Dù sao Tây Nhạc cũng không có suy nghĩ muốn thống nhất thiên hạ. Mà Thiên Thần lại có chút khó khăn, thực ra chuyện Hạ Văn Cử cũng bảo tàng này là tình thế bất buộc, nhưng lại bị hấn phá hỏng rồi.

Phải biết rằng tuy nhìn Hạ Văn cử tà mị không kiềm chế nhưng thật ra tính cách lại vô cùng tàn nhẫn lạnh lùng. So với hoàng đế Bắc Mạc thì tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém. Bởi vậy Thiên Thần không sợ hoàng đế Bắc Mạc, ngược lại có chút sợ hãi với Thái tử Bắc Mạc này.

"Chắc, muốn ta quay về nói chuyện thế nào đây." Thiên Thần ai oán nói, tuy Thiên gia nghe lệnh triều đình Bắc Mạc nhưng dù sao Thiên gia cũng không giống với những quan viên triều đình kia, nếu chuyện hấn xử lý hỏng việc, Hạ Văn Cử cũng không thể làm gì hấn được.

Chỉ là hấn cảm thấy một đời uy danh cũng bị hủy đi rồi, thế nhưng lại bị người khác đùa giỡn thảm như vậy, thật sự không còn chút mặt mũi gặp cha mẹ nữa.

Hách Liên Nghi Huyền nhìn đáng vẻ buồn thảm của Thiên Thần, nhìn hấn thật sâu, nắm tay hấn, khẽ phun ra hai chữ "Lương phan." (*)

(*) Lương phan (凉拌) trong QT dịch ra là rau trộn, mình cũng không rõ ý Hách Liên Nghi Huyền nói câu này nghĩa là gì nên sẽ để hấn viết vậy.

Thiên Thần không khỏi tức phụt máu.

Lúc Tề công tử báo lại cho Nam Úc Tĩnh và Nạp Lan Thần Dật thì bọn họ cũng đã đến Đông Lâm. Mới vừa đến nơi, Nam Úc Tĩnh liền cảm giác được không khí gió thổi mưa giông trước cơn bão lớn.

Vốn do dựa vào Nạp Lan Thần Dật thì nhân lúc để quân đội Đông Lâm xuống tay với Nam Hải là cơ hội tốt nhất, nhưng hiện tại Nam Úc Tĩnh lại là nữ hoàng Nam Hải, lại còn có bảo tàng trong tay, muốn Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiên không nóng nảy sao được?

Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tĩnh vừa đến kinh đô liền gặp Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiên làm khó dễ. Nhưng Nạp Lan Thần Dật cũng không còn nhát gan như xưa, giống như hấn đã thay đổi thành một người khác, tao nhã chói mắt làm cho người ta không dời khỏi mắt được.

Hôm sau, tin tức thực ra Thập nhất hoàng tử Đông Lâm - Nạp Lan Thần Dật không hề bị cầm điệu, cơ thể cũng không còn gầy yếu truyền khắp bốn nước. Người dân bốn nước đều biết Nạp Lan Thần Dật giấu tài mười năm, chỉ vì một lần vùng dậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn thiên hạ đều nói đến Nạp Lan Thần Dật và Nam Úc Tĩnh. Không thể nghĩ ngờ hai vợ chồng bọn họ đã trở thành tiêu đề trong miệng mọi người.

Nạp Lan Thần Dật không giấu tài như trước, Nạp Lan Nhượng Phong và Nạp Lan Hạo Hiên liền ý thức được Thập nhất đệ đệ của bọn họ có bao nhiêu không lường trước được. Có thể nhìn nhận không bùng phát lâu như vậy tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản. Bọn hấn vẫn còn đầu đến người chết ta sống, lại hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại đáng sợ này.

Hoàng đế Đông Lâm tuổi càng ngày càng cao, rốt cuộc ngôi vị hoàng đế sẽ truyền cho ai cũng trở thành đề tài quan trọng đứng đầu. Vốn cho rằng chỉ có Tam hoàng tử Nạp Lan Hạo Hiên tranh ngôi, hiện giờ lại có thêm một Nạp Lan Thần Dật.

Tuy Nạp Lan Thần Dật không có thực quyền nhưng dù gì hấn cũng được hoàng đế Đông Lâm yêu thương, thế tử của hấn còn là nữ hoàng Nam Hải, phần thế lực này không thể khinh thường. Hơn nữa, Nạp Lan Thần Dật đã giấu tài trọn mười năm, muốn nói hấn không có chút thế lực nào sợ rằng chẳng có người nào tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trẫm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 93

đen như mực giống như kết băng, khiến không khí nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống, nàng cười lạnh nhạt, không nhanh không chậm lên tiếng, "Vậy thì đa tạ hoàng hậu nương nương coi trọng. Chỉ là, bản tọa không lạ gì!"

Hà Phình Đình vốn chỉ muốn khiến Nam Úc Tĩnh rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nàng

đương nhiên muốn bày ra dáng vẻ khiến Nam Úc Tịnh thu liễm lại một chút, nhưng không nghĩ tới Nam Úc Tịnh chẳng những không có thu lại, ngược lại bộ dáng mềm không được cứng không xong, không khỏi làm nàng nổi đóa, nàng không khỏi nổi giận nói, "Lớn mật! Sao người lại không biết lễ nghi của hoàng cung? ! Nhìn thấy Bồn cung cũng không hành lễ, đây là quy củ người nên có sao? !"

"Từ trước đến giờ Bồn tọa không biết hai chữ quy củ viết như thế nào!" Nam Úc Tịnh nghe Hà Phinh Đình nói, chỉ là cười lạnh một tiếng, từ tốn lên tiếng, vừa xâu bụng nhìn Hà Phinh Đình một cái, cười nói, "Chỉ là nếu thật sự muốn bàn về quy củ, trăm là Hoàng đế Nam Hải, hoàng hậu nương nương nhìn thấy trăm chẳng lẽ không nên hành lễ sao? ! Chẳng lẽ là không để Nam Hải ta ở trong mắt sao!"

Hà Phinh Đình hoàn toàn không ngờ rằng Nam Úc Tịnh ra đoàn này, kéo đến chuyện của các nước, liền khó giải quyết rồi.

Mà một câu nói này của Nam Úc Tịnh đã hoàn toàn nhắc nhở Hà Phinh Đình một sự thật ác liệt. Nam Úc Tịnh là nữ hoàng Nam Hải, ở sau lưng Nạp Lan Thần Dật, là cả Nam Hải! Đáng chết, nếu Đông Lâm không đánh bại Nam Hải, vậy chẳng phải Nạp Lan Thần Dật không duyên cớ có nhiều hơn một quốc gia chống đỡ cho hắn, đến lúc đó nếu hắn cướp lấy ngôi vị hoàng đế từ trong tay Nạp Lan Nhược Phong, sợ là không phải việc dễ.

Càng nghĩ càng kinh hãi, sắc mặt của Hà Phinh Đình càng ngày càng khó coi, nàng ngược mắt giận dữ nhìn Nam Úc Tịnh một cái nói, "Lời này của Úc Tịnh

không đúng rồi! Nếu đã đến Đông Lâm, chính là người của Đông Lâm, sao còn là nữ hoàng Nam Hải? Huống chi, Nam Hải sớm muộn là vật trong túi của Đông Lâm ta!"

Nam Úc Tịnh nghe vậy, chẳng nói đúng sai cười cười. Hà Phinh Đình cũng không ngu dần, biết rằng nếu không nhanh chóng tấn công xong Nam Hải, Nam Hải đương nhiên trở thành trợ lực cường đại cho Nạp Lan Thần Đật, nhưng là bây giờ mới nghĩ đến, đã muộn đấy.

Hôm nay Nam Hải có kho tàng trong tay, cộng thêm Doãn Lưu Quang kiết mật huấn luyện quân đội, sẽ không sợ Đông Lâm. Huống chi Nạp Lan Đức rõ ràng một lòng với Nạp Lan Thần Đật, nếu không cũng không đồng ý với Nạp Lan Thần Đật tạm hoãn tiến công Nam Hải.

"Hoàng hậu nương nương nói sai rồi, Nam Hải có phải là của Đông Lâm hay không vẫn chưa chắc, tựa như cuối cùng không biết ai nhất thống thiên hạ!" Nam Úc Tịnh cong môi, trong tròng mắt đen tỏa ra ánh sáng chói mắt giống như là ngôi sao trên trời, khiến Hà Phinh Đình không dám nhìn gần.

Hà Phinh Đình nhìn Nam Úc Tịnh, lần đầu tiên trong đời cảm thấy ngôn ngữ thật nhỏ bé, giống như đứng ở trước mặt của Nam Úc Tịnh, không biết sao giống như muốn thần phục nàng, mà cảm giác này cho dù là Nạp Lan Đức cũng chưa từng có.

Ý của Nam Úc Tịnh đã quá rõ ràng rồi. Xem ra Nạp Lan Thần Đật quả nhiên mưu đồ đế vị! Giới cho Nạp Lan Thần Đật, dám giấu tài, lừa bịp họ lâu như vậy, còn mưu đồ cướp đi đế vị của Nạp Lan Nhược Phong! Nàna tuyệt đối không cho phép đứa bé của con tiên nhân

kia cướp đi ngôi vị hoàng đế của hoàng nhi, tuyệt đối không cho phép!

Nam Úc Tĩnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn khuôn mặt Hà Phinh Đình vận vẹo tức giận. Biết Nạp Lan Thần Đật mưu đồ để vị cần phải tức giận như vậy sao? Coi như Nạp Lan Thần Đật không ham đế vị, sợ là bọn họ cũng không bỏ qua cho hắn, ban đầu đã muốn đối phó Nạp Lan Thần Đật, cần gì phải tức giận như vậy? !

"Xem ra Úc Tĩnh không muốn dùng bữa với Bốn cung rồi?" Hà Phinh Đình thu liễm tức giận trong lòng lại, ngược mắt lạnh lùng nhìn Nam Úc Tĩnh, Nam Úc Tĩnh căn bản không có đặt nàng ở trong mắt, nàng dự đoán hay đoán đều không có lợi ích gì, huống chi Nạp Lan Thần Đật lòng muông dạ thú rõ ràng rành rành, nàng không cần phải thăm dò cái gì.

Nam Úc Tĩnh nghe vậy, chẳng nói đúng sai nhìn Hà Phinh Đình một cái, từ khi chuyện Nạp Lan Thần Đật không cảm bị vạch trần, nàng không cần giả bộ trước mặt Hà Phinh Đình nữa, vì vậy nàng lười vòng vo với Hà Phinh Đình, "Theo bản tọa thấy, hoàng hậu nương nương cũng không cần bữa cơm này."

Hà Phinh Đình bị thái độ hồ hững của Nam Úc Tĩnh chọc giận, ở trong mắt nàng thoáng qua một tia đỏ ngầu, nghĩ tới hiện tại mặc dù nàng tạm thời không đối phó Nạp Lan Thần Đật được, có thể xuống tay từ Nam Úc Tĩnh tiêu diệt uy phong của Nạp Lan Thần Đật cũng tốt, nghĩ tới đây, mắt hạnh tròn lật, nàng cả giận nói, "Nam Úc Tĩnh lớn mật, người năm lần bảy lượt xúc phạm Bốn cung, trong mắt người còn có cung quy không? Người đâu, và miệng cho Bốn cung!"

Hà Phinh Đình vừa dứt lời, liền có một ma ma đi tới, nhìn ánh mắt sắc bén của ma ma, vừa nhìn chính là người quen việc, trong mắt ngay cả một chút thương hại cũng không có.

Nam Ưc Tịnh có chút hứng thú nhìn ma ma đi tới trước mặt nàng, nàng vẫn lạnh lùng nhìn ma ma một cái, lại làm cho ma ma đang giơ tay lên thì ngưng lại, con người nàng sắc bén, khiến ma ma nhìn thấy liền hết hồn hết vía, không dám xuống tay.

Nam Ưc Tịnh nhìn ma ma dừng tay, khóe môi nở một nụ cười lạnh lùng, từ tốn nói, "Bốn tọa khuyển người không nên vọng động, nếu dám đánh một tát này, người đừng nghĩ sống sót!"

Ma ma bị vẻ mặt lạnh lùng của Nam Ưc Tịnh dọa sợ. Danh tiếng của Cung chủ Ma Cung Quỳnh Lạc, coi như nàng sống lâu ở thâm cung cũng không phải chưa từng nghe qua, sao dám động thủ trên đầu thái tử? Thế nhưng hoàng hậu nương nương ra lệnh, sao nàng dám cãi lời hoàng hậu nương nương?

Trong khoảng thời gian ngắn, ma ma tiến lùi đều khó. Mà Hà Phinh Đình thấy ma ma này lại chậm chạp không dám xuống tay, trong cơn giận dữ không khỏi quát lớn ma ma này, "Còn không mau động thủ? Chẳng lẽ người dám cãi lời của Bốn cung sao? ! Ở trong cung, Bốn cung mới là hoàng hậu! Nàng ta bất quá chỉ là một hoàng tử phi nhỏ nhỏ thôi!"

Ma ma nghe Hà Phinh Đình nói, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng vung tay lên, nhưng ánh mắt không dám nhìn ánh mắt của Nam Ưc Tịnh, bởi vì ánh mắt kia thật sự là quá bén nhọn.

Nam Ưc Tịnh thờ ơ lạnh nhạt nhìn ma ma vung tay lên, trong lúc tay của ma ma sắp rơi xuống má nàng, nàng giống như chuyển động chậm chạp, tránh được tay của ma ma, tiếp đó liền nghe một tiếng hét thảm, tay của ma ma đã bị Nam Ưc Tịnh bẻ gãy.

Ma ma này là người già trong nội cung, vẫn đi theo bên cạnh Hà Phinh Đình, ý vào quyền thế của Hà Phinh Đình, ai cũng không dám không nhìn sắc mặt của nàng, hôm nay lại bị Nam Ưc Tịnh bẻ gãy tay. Hơn nữa nàng đã nhiều tuổi như vậy, sao chịu được nỗi đau gãy tay, hét thảm mấy tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

Cung nữ sau lưng Hà Phinh Đình thấy một màn như vậy, người nhất gan hắc tâm sẽ hôn mê bất tỉnh theo, coi như không choáng váng sắc mặt cũng trắng phờ phạc. Họ ở lâu trong cung, không ít lần nhìn thấy phi tử đánh chết cung nữ, nhưng giống như gió nhẹ nước chảy liền bẻ gãy tay của người khác, đúng là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Đừng nói những cung nữ này, chính là Hà Phinh Đình nhìn thấy một màn như vậy cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, nàng vừa tức giận vừa khiếp sợ, nàng thật sự không thể tưởng được Nam Ưc Tịnh dám làm như thế, cũng không biết là bởi vì quá tức giận hay còn quá khiếp sợ, nàng nhìn chằm chằm Nam Ưc Tịnh, chỉ vào Nam Ưc Tịnh nửa ngày, không nói một chữ.

Nam Ưc Tịnh thấy phản ứng của Hà Phinh Đình, nụ cười ở khóe miệng không thay đổi, môi đỏ tươi giống như yêu nữ, xinh đẹp làm người ta sợ hãi, tròng mắt đen chứa đầy phần đùa cợt mấy phần ý lạnh, thờ ơ nhìn Hà Phinh Đình, nói từng chữ, "Bốn tọa khuyên hoàng hậu nương nương nhanh chóng bỏ tay xuống, nếu không bốn tọa sẽ bẻ gãy ngón tay người!"

guy ngon uy nguoi:

Hà Phinh Đình nghe Nam Ưc Tịnh nói càng thêm giận thở một hơi cũng khó khăn, ở trong cung nhiều năm như vậy, đừng nói là những tần phi kia, chính là Nạp Lan Đức cũng chưa từng nói chuyện với nàng như vậy, Nam Ưc Tịnh thật sự là to gan.

Bất quá trong lòng nổi giận thì nổi giận, Hà Phinh Đình vẫn tự giác thu tay, có lẽ trong tiềm thức nàng đã cảm thấy sợ hãi, biết Nam Ưc Tịnh tuyệt đối không nói đùa.

"Người. . . Người lớn mật. . . Người. . ." Hà Phinh Đình thu ngón tay về, vô cùng phần nộ nhìn chằm chằm Nam Ưc Tịnh, không nói ra lời gì.

Nam Ưc Tịnh xem thường nhìn Hà Phinh Đình một cái, cười lạnh nói, "Chỉ là lá gan của hoàng hậu nương nương nhỏ như vậy? Bốn tọa chỉ là gậy tay của một nô tì, liền dọa người sợ đến như vậy rồi? Hoàng hậu nương nương đã có gan nhỏ, còn dám uy hiếp bốn tọa?"

Hà Phinh Đình bị ánh mắt xem thường cùng khẩu khí không chừa đường lui của Nam Ưc Tịnh tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nàng cũng không để ý tới uy nghi của hoàng hậu nữa, mở miệng mắng, "Người lại dám nói chuyện với bốn cung như vậy! Chẳng lẽ không muốn sống nữa? !"

Nam Ưc Tịnh nghe Hà Phinh Đình nói, nụ cười ở khóe môi càng lại, một đôi mắt đen vô cùng băng lãnh, thẳng tắp bắn về phía Hà Phinh Đình, khóe môi hiện ra ý lạnh, "Không muốn sống? ! Người tính làm gì, có tư cách quyết định sống chết của bốn tọa sao? !"

Hà Phinh Đình bị lời nói Nam Úc Tịnh càng thêm ghen hòng nhìn trần trời, cho dù nàng biết rõ Nam Úc Tịnh xưa nay làm việc phách lối, nhưng chưa từng nghĩ đến nàng sẽ phách lối tới mức này, căn bản hoàn toàn không coi vị hoàng hậu này trong mắt, nàng muốn hạ lệnh bắt lấy Nam Úc Tịnh, nhưng nhìn dáng vẻ sợ hãi rụt rè của cung nữ sau lưng, liền biết muốn những nô tì tay trái gà không chặt này đối phó Nam Úc Tịnh là không thể nào.

Nam Úc Tịnh dầu gì cũng là Cung chủ Ma Cung, mặc dù nàng không có khái niệm với võ công của Nam Úc Tịnh cao bao nhiêu, nhưng ít nhất không phải là người các nàng có thể đối phó. Nếu bây giờ Nam Úc Tịnh đã không để nàng vào trong mắt, nếu nàng dây dưa nữa, chỉ sợ sẽ thua thiệt.

Quân tì báo thù mười năm không muộn. Ở thâm cung nhiều năm như vậy, nàng đã sớm học được lúc cần ẩn nhẫn, tránh đi mũi nhọn, mới có thể đợi đến ngày nổi danh. Mặc dù làm hoàng hậu nhiều năm, khiến nàng quên mất như thế nào là ẩn nhẫn, nhưng thức thời mới là trang tuấn kiệt, những lời này nàng vẫn hiểu rõ.

Nghĩ tới đây, trong con ngươi của nàng lướt qua một tia oán độc, mạnh mẽ chống lên một nụ cười, lạnh giọng nói, "Quả nhiên tính khí Cung chủ Ma Cung thật là lớn, trong cung này chứa không nổi người! Bốn cung còn có việc, không tiếp được!"

Nam Úc Tịnh đương nhiên biết Hà Phinh Đình không muốn nói chuyện với nàng nữa, nàng cũng chỉ cười nhạt, từ chối cho ý kiến. Nàng vốn là không có tâm tình nháo loạn với Hà Phinh Đình, chỉ là nàng ta muốn chọc giận nàng, nàng há cho qua.

Chuyện hôm nay, coi như là giết gà dọa khỉ. Khiến mấy người muốn uy hiếp, lợi dụ nàng phải thấy rõ thái độ của nàng!

"Nếu đã biết tính khí của bản tọa, về sau hoàng hậu nương nương không có việc gì thì đừng gây phiền toái cho bản tọa, một chuyện vào cung đã lãng phí nhiều thời gian của bản tọa, còn thấy gặp phiền toái!" Nam Úc Tĩnh nhếch môi cười, mắt lạnh nhìn Hà Phình Đình, nhàn nhạt mà nói ra.

Hà Phình Đình nhìn xuống tức giận trong lòng, mang theo cả đám cung nhân xoay người rời đi. Trên đường nàng càng chạy càng tức, càng chạy càng tức, vừa về tới tấm cung liền đập tan tành mọi thứ trong cung.

Những cung nữ kia đứng ở một bên chẳng dám thở mạnh, người nào gặp chuyện hôm nay đều cảm thấy mất mặt. Thập Nhất hoàng tử phi này thật sự chính là lớn gan, hoàng hậu cũng không làm gì được nàng.

Quan lớn áp quan nhỏ, nhưng quan lớn hơn nữa, có sợ chết không. Nam Úc Tĩnh căn bản không coi cung quy vào d[đ]l[đ] trong mắt, có ai có thể ràng buộc nàng đây? Lần này ngay cả hoàng hậu nương nương bị thua thiệt cũng nói không ra, chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trầm Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Chương 94

ái nàng. Vì vậy nàng cố ý dẫn dắt liên lụy đến bề trên, chính là muốn La quý phi thấy rõ tình cảnh của mình.

Quả nhiên, La quý phi nghe Nam Úc Tĩnh nói, sắc mặt liền không đẹp mắt. Nam Úc Tĩnh nói không sai, Nam Úc Tĩnh có thân phận nữ hoàng Nam Hải, coi như Nạp Lan Nhược Phong thật sự đăng cơ làm đế, vẫn không làm gì được Nam Úc Tĩnh. Mà nàng thì không giống.

Hiện tại mặc dù nàng là quý phi nương nương dưới mấy người trên vạn người, bên ngoài giống như được vua cưng chiều, phong quang vô hạn, thật ra thì chỉ có chính nàng mới rõ, sủng ái của vua không đáng tin, một khi Nạp Lan Nhược Phong lên ngôi, tình cảnh này sẽ thành đá kích trí mạng.

Hiện tại nàng càng phong quang vô hạn, ngày sau thì càng thâm trầm. Đây chính là tất cả Nạp Lan Đức cho nàng, mặc dù hẳn cố ý cưng chiều nàng, tuy nhiên chưa từng quan tâm tới nàng. Nàng cũng không phải nhất định phải tranh đoạt đế vị, nhưng nếu nàng không đi tranh đoạt, thứ chờ đợi nàng chỉ có là thâm trầm.

Nam Úc Tĩnh nói không sai chút nào. Nàng căn bản không có chỗ dựa trong trận chiến này, nếu một khi nàng thua, đó chính là vạn kiếp bất phục.

"Bốn cung cũng biết tình cảnh của mình khó khăn, cho nên mới muốn hợp tác với Thập Nhất hoàng tử phi, đối phó hoàng hậu!" La quý phi suy nghĩ tình cảnh của mình, cũng biết Nam Úc Tĩnh khôn khéo, muốn xem nàng và hoàng hậu ngao cò tranh nhau, sợ là không có dễ dàng như vậy, vì vậy chỉ có thể lùi một bước, lựa chọn hợp tác với Nam Úc Tĩnh.

Mặc kệ như thế nào, đối thủ lớn nhất của nàng là Hà Phinh Đình, chỉ cần một khi vạn ngã Hà Phinh Đình

cùng thái tử, dựa vào tình ái của Nạp Lan Đức đối với nàng cùng với thế lực nàng tạo nên, muốn nâng đỡ Nạp Lan Hạo Diên lên ngôi, liền đơn giản rất nhiều.

Nam Úc Tịnh nghe La quý phi lời nói, trên mặt không biến hóa, nàng miễn cưỡng dựa vào, giống như thờ ơ thường thức ngón tay của mình. Xem ra La quý phi vẫn không nhận ra tình cảnh của mình, nàng muốn cho La quý phi thấy rõ ràng thực tế, như vậy mới không uống phí lần vào cung này của nàng.

La quý phi thấy Nam Úc Tịnh chỉ nhìn tay của mình không nói lời nào, không khỏi có chút nóng nảy, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười hòa ái, nhìn Nam Úc Tịnh, cười nói, "Thập Nhất hoàng tử phi cần suy nghĩ một chút sao? Bốn cung cũng không gấp lắm."

Nam Úc Tịnh nghe La quý phi nói, lúc này dời tầm mắt khỏi ngón tay của mình, chậm rãi nâng tròng mắt lên, bên trong con ngươi đen nhánh mang theo ánh sáng hiểu rõ lòng người, La quý phi chỉ cảm thấy mình giống như bị Nam Úc Tịnh nhìn thấu, ngay cả nụ cười trên mặt cũng có chút méo mó.

Trầm mặc nhìn La quý phi một hồi, Nam Úc Tịnh mới nhếch môi cười nói, "Hoàn cảnh của Bốn tọa và Thần Đật, bốn tọa rất rõ ràng, không cần suy tính. Chân chính nên suy nghĩ chính là quý phi nương nương người. Chẳng lẽ còn cần bốn tọa nói để hiểu hơn sao? Bây giờ hoàng thượng ái người là vì cái gì, quý phi nương nương thật không biết?"

La quý phi bị Nam Úc Tịnh hỏi á khẩu không trả lời được. Nạp Lan Đức tình ái nàng là vì cái gì? Không phải là bởi vì Nạp Lan Đức chán ghét Hà Phỉnh

Đình, vì vậy mới sủng ái nàng sao? Chẳng lẽ còn có nội tình gì sao?

Nhìn con người đen nhánh của Nam Úc Tĩnh, nàng chỉ cảm thấy Nam Úc Tĩnh giống như là vị thần cao cao tại thượng, thao túng tất cả, ở trước mặt nàng, bất kỳ ý định và thủ đoạn đều bị nhìn thấu.

La quý phi trầm mặc chốc lát, mới nhìn Nam Úc Tĩnh, hỏi, "Là vì cái gì? Chẳng lẽ không phải vì muốn đá kích hoàng hậu nương nương sao?"

Nam Úc Tĩnh nhàn nhạt nhìn La quý phi, nàng ta cũng không quá đàn, có thể biết Nạp Lan Đức không thật sự sủng ái nàng, nếu nàng còn không rõ điều này, Nam Úc Tĩnh không cần dài dòng với nàng.

Nghĩ tới đây, Nam Úc Tĩnh kiên nhẫn tiếp tục nói, "Vì sao muốn đá kích hoàng hậu nương nương? Là vì muốn Tứ hoàng tử có thể có địa vị ngang nhau với thái tử sao? Nếu người hoàng thượng quan tâm là Tứ hoàng tử, vì sao chậm chạp không chịu lập thái tử mới đây? Trong lòng hoàng thượng yêu thương ai nhất, quý phi nương nương không biết sao?"

Liên tiếp vài vấn đề khiến La quý phi ghen hống nhìn trần trời, theo câu hỏi của Nam Úc Tĩnh, đã chỉ ra từng vấn đề mà nàng chưa nhìn thấu.

Nàng vẫn không hiểu, nếu Nạp Lan Đức thật chán ghét Hà Phỉnh Đình tới cực điểm, vì sao chậm chạp không động thủ đả phá Hà Phỉnh Đình, mà chỉ cho nàng một phần sủng ái hư vô, để cho nàng và Nạp Lan Đạo Hiên dựa vào điều này mà tưởng rằng có địa vị ngang nhau với Nạp Lan Nhược Phong, tuy nhiên nó không hoàn toàn hướng về họ.

Đó là bởi vì hoàng tử trong lòng Nạp Lan Đức cho tới bây giờ đều không phải Nạp Lan Hạo Diên. Không phải Nạp Lan Hạo Diên, cũng không phải là Nạp Lan Nhược Phong, mà là Nạp Lan Thần Dật, đứa bé của nữ nhân hắn yêu nhất sinh ra.

Nạp Lan Đức sinh ra là vậy, tất nhiên là vì muốn Hà Phinh Đình không dễ chịu, nhưng Nạp Lan Đức là một Đế Vương, sao lại làm ra hành động trẻ con như vậy, hắn làm như vậy, hơn nữa còn cho nhi tử của nàng có địa vị ngang hàng với thái tử.

Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Thì ra là Nạp Lan Đức đã sớm có chủ ý, lót đường thay Nạp Lan Thần Dật. Nàng lại chậm chạp không nhìn thấu, hôm nay nếu không phải nhờ Nam Úc Tĩnh, sợ là nàng còn không hiểu mấu chốt trong đó.

Nghĩ tới đây, La quý phi không khỏi nhìn về phía Nam Úc Tĩnh, dung nhan lán sương trắng tuyết của nàng không có chút thay đổi nào, chỉ là La quý phi lại âm thầm cảm thấy kinh hãi, phải có bao nhiêu mưu lược và tâm tư mới nhìn thấu đây? Nam Úc Tĩnh có thể trở thành nữ hoàng Nam Hải, chắc chắn không chỉ dựa vào thi đoạn tàn nhẫn của nàng, nữ tử này, quả thật là đáng sợ.

"Quý phi nương nương đã hiểu chưa?" Nam Úc Tĩnh thấy vẻ phức tạp trong mắt La quý phi, biết La quý phi hẳn là đã nghĩ rõ mấu chốt trong đó, nếu nàng đã chỉ điểm đến nước này, La quý phi còn không hiểu, nàng thật hết cách.

La quý phi nghe Nam Úc Tĩnh nói, lúc này mới phục hồi tinh thần lại. Nàng nghĩ mình nhìn thấu, thì ra nàng

cũng chỉ là một con cờ của Nạp Lan Đức, ngay cả Nạp Lan Đạo Diên ở trong lòng Nạp Lan Đức cũng không chiếm phân lượng nào. Trong mắt của hắn chỉ có Mộ Dung Nguyệt, chỉ có đứa bé mà nữ tì không thương hắn sinh hạ!

Nàng trăm phương ngàn kế làm nhiều việc như vậy, thì ra chẳng qua là tác thành tính toán của hắn mà thôi!

Nam Ưc Tịnh lạnh lùng nhìn uất ức cùng hận ý trong mắt La quý phi, khóe môi nở nụ cười lạnh lẽo, nói trúng tim đen, "Bốn tọa giúp quý phi nương nương thấy rõ tình cảnh, không phải là vì muốn quý phi nương nương uất ức và tức giận. Quý phi nương nương là người thông minh, nên biết phải làm gì!"

La quý phi từ trong uất ức cùng tức giận tỉnh lại, nàng nhìn Nam Ưc Tịnh, trong khoảng thời gian ngắn không nói gì. Phải nên làm như thế nào? Hôm nay nhìn thấu tình cảnh của mình, nàng biết nàng muốn đánh bại Nạp Lan Nhược Phong cùng Nạp Lan Thần Đật là không thể nào.

Thật ra thì nàng không có gì cả, ngay cả sủng ái của vua cũng có thể mất đi bất cứ lúc nào. Thật ra vua cũng chiều cũng chỉ vì thành toàn cho Nạp Lan Thần Đật thôi.

Nàng không có gì cả, nhưng vẫn phải gánh chịu những uy hiếp do vua sủng ái mang tới. Một khi thế thái tì lên ngôi, nàng và Nạp Lan Đạo Diên sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng Nam Ưc Tịnh nói rất đúng, bây giờ không phải là lúc uất ức cùng tức giận, bây giờ, người duy nhất nàng có thể dựa vào chính là Nam Ưc Tịnh.

Chỉ có đứng về phía Nam Ưc Tịnh, trợ giúp Nam Ưc

Tịnh đối phó hoàng hậu và thái tử, mới có thể cầu được đường sống. Thì ra Nam Ưc Tịnh khiến nàng thấy rõ tất cả, chính là vì nói cho nàng biết không cần ảo tưởng chuyện không thực tế, chuyên tâm dốc sức cho Nam Ưc Tịnh?

Buồn cười, nàng còn nghĩ lợi dụng Nam Ưc Tịnh, nhưng không nghĩ đến ở trước mặt Nam Ưc Tịnh, nàng căn bản không có tư cách giao thiệp.

Nam Ưc Tịnh mặc cho La quý phi trầm mặc, cũng không lên tiếng cắt đứt La quý phi, cho đến khi thấy trong mắt La quý phi từ từ toát ra một tia chấp nhận, nàng mới cười nói, "Thức thời mới là trang tuấn kiệt. Quý phi nương nương đã nghĩ thông suốt nguyện ý đứng về phía Thần Đật, hẳn tọa có thể bảo đảm người ngày sau vinh hoa phú quý, bao gồm Tứ hoàng tử, chỉ cần hấn tử bỏ những ý định đó, hẳn tọa cũng có thể bảo toàn hấn." "

Cái này đã là cam kết lớn nhất của Nam Ưc Tịnh. Kỳ thật lấy thực lực của Nạp Lan Thần Đật, muốn đồng thời đối phó Nạp Lan Hạo Nhiên và Nạp Lan Nhược Phong cũng không phải là không thể nào, nhưng lời như vậy, tất nhiên sẽ khiến cho Đông Lâm đại loạn, đến lúc đó Nạp Lan Thần Đật muốn thống nhất thiên hạ, chỉ sợ sẽ bị trì hoãn khá lâu.

La quý phi nghe Nam Ưc Tịnh nói, trong mắt lóe lên tia suy nghĩ. Bởi vì Mộ Dung Nguyệt, nàng vẫn cực kỳ ghét Nạp Lan Thần Đật, cũng không có ít lần châm chọc Nạp Lan Thần Đật, nhưng lấy tính tình ẩn nhẫn mười năm của Nạp Lan Thần Đật, tất nhiên sẽ không vì cái này mà tính toán chi li.

Mặc dù thi đoán của Nam Ưc Tịnh tàn nhẫn bất thường, nhưng nói là làm, hẳn Nam Ưc Tịnh đã

thương, nhưng nàng nói là cam, nếu Nam Úc Tịnh đã cam kết, tất nhiên là có thể làm được.

Nếu theo lời này, mẫu phi của Nạp Lan Thần Dật đã chết, nàng vẫn có thể trở thành Chúa Tể hậu cung này, về phần Nạp Lan Hạo Hiên, không chiếm được đế vị thì làm Vương Gia, dù sao cũng hơn đánh nhau đến chết sống cũng không chiếm được bất cứ thứ gì tốt.

Nạp Lan Hạo Hiên vốn thích mang binh đánh giặc, không thích đùa bỡn với quyền uy, nếu không phải bởi vì nàng, hẳn sẽ không dính líu đến tranh đấu bên trong hoàng thất. Nếu như dựa theo lời Nam Úc Tịnh, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

La quý phi đang không ngừng phân tích hơn thiệt, suy nghĩ có nên đồng ý điều kiện của Nam Úc Tịnh không, mà Nam Úc Tịnh chỉ khoan thai tự đắc uống rượu, tuyệt không gấp gáp.

Trong mắt của nàng mang theo tự tin và chắc chắn. Nàng đã sớm đoán được La quý phi sẽ đáp ứng. Bởi vì nàng ta căn bản không thể nào lựa chọn.

Lần này nàng vào cung, chính là vì muốn thu phục La quý phi, để cho nàng và Nạp Lan Hạo Hiên trở thành nhân mã của Nạp Lan Thần Dật, như vậy muốn đối phó Nạp Lan Nhược Phong cùng Hà Phinh Đình, liền dễ như trở bàn tay rồi.

Về phần Nạp Lan Hạo Hiên, nàng dám to gan đồng ý với La quý phi có thể bảo toàn hẳn, là vì Nạp Lan Thần Dật đã từng nói với nàng, Nạp Lan Hạo Hiên là tướng. Từ trong khẩu khí của Nạp Lan Thần Dật, nàng có thể thấy được Nạp Lan Thần Dật tiếc tài, vì vậy nàng mới dám cam kết với La quý phi.

"Cốt. Bốn cung đồng ý với người." La quý phi suy nghĩ liên tục, cuối cùng đồng ý điều kiện của Nam Úc Tĩnh.

Nam Úc Tĩnh nghe La quý phi nói, khóe môi lộ ra nụ cười thỏa mãn, ánh mắt nàng mênh mông, từ từ đứng lên, chậm rãi cười nói, "Bốn tóa biết quý phi nương nương là người biết chuyện. Nếu chuyện đã nói xong, bốn tóa cũng không ở lâu."

La quý phi nhìn Nam Úc Tĩnh đứng lên xoay người rời đi, một loạt động tác nước chảy mây trôi, không mang theo một tia kéo dài, mà Nam Úc Tĩnh nghe thấy nàng đồng ý, trong mắt cũng không có một tia kinh ngạc. Xem ra nàng đã sớm dự liệu tất cả.

Trước khi nàng vào cung, Nam Úc Tĩnh đã nhìn thấu mục đích của nàng, hơn nữa đã nghĩ xong sau khi vào cung phải làm như thế nào, đạt tới hiệu quả như thế nào, tính toán chính xác không làm bước nào, Nam Úc Tĩnh phải là một nữ nhân đáng sợ đến mức nào?

Nhưng La quý phi không biết, sau lưng một nữ nhân đáng sợ, thường có một nam nhân đáng sợ hơn. Không thể nghi ngờ Nạp Lan Chân Dật chính là nam nhân đáng sợ hơn.

Nếu nói là Nam Úc Tĩnh có ý nghĩ kín đáo, từng bước chính xác, như vậy Nạp Lan Chân Dật chính là tính toán không bỏ sót điều gì, thiên hạ vô song. Hai người đều là nữ nhân nam nhân liên thủ với nhau, d[[dlqd thiên hạ này còn không phải là vật trong túi bọn họ sao?

Chương 110: Chương 95

vẫn không nhìn được muốn tới gần, vẻ đẹp đến mức tận cùng xinh đẹp, cho dù Hạ U Lan có dung nhan tinh xảo cũng không cách nào sánh rồi.

Nếu thật sự bình tĩnh mà xem xét, chỉ sợ danh hiệu mỹ nhân thiên hạ đệ nhất thuộc về Nam Úc Tĩnh. Chỉ là Nam Úc Tĩnh là yêu nữ Ma Cung, hành thích vua soán vị, sao có thể so với U Lan công chúa đoan trang hào phóng? Vì vậy người đời đều khen U Lan công chúa, cũng dễ hiểu thôi.

Trong lòng mọi người nghĩ như thế, liền cảm thấy Hạ U Lan này có danh hiệu mỹ nhân thiên hạ đệ nhất là không sai.

Đối với tâm tư của mọi người, Nam Úc Tĩnh đương nhiên không biết, cũng không có hứng thú biết. Đối với nàng mà nói, có phải là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ không quan trọng, cho tới bây giờ nàng không quan tâm tới ánh mắt của người đời, nếu không nàng sẽ phóng túng tùy ý như vậy sao?

Miễn cưỡng nhìn Hạ U Lan và Hạ Văn Cị đi từng bước một đến trước mặt, ánh mắt hẹp dài đào hoa của Hạ Văn Cị không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Nam Úc Tĩnh, trong mắt như có nồng đậm tình ý.

Nam Úc Tĩnh bị Hạ Văn Cị nhìn chằm chú không được tự nhiên, Nạp Lan Đức đang nói chuyện với Hạ Văn Cị, thế nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm nàng, đây coi như là có ý tứ gì?

~~~~~

Nam Ưc Tịnh mỉm cười, đang muốn nói chuyện, Nạp Lan Thần Đật đã bước tới trước mặt nàng, chặn lại nửa gương mặt của nàng, nhìn về phía Hạ Văn Cừ, không mặn không nhạt nói, "Hạ thái tử vẫn nhìn chăm chăm vào vương phi của ta, sợ rằng không tốt lắm đâu."

Hạ Văn Cừ bị Nạp Lan Thần Đật ngăn trở tầm mắt, cũng không giận, chỉ là thu hồi tầm mắt, khước môi câu nụ cười sâu xa, từ từ nói, "Thập Nhất hoàng tử thật là quan tâm Ưc Tịnh, bản thái tử chỉ mới nhìn hơi lâu, người liền khẩn trương thành ra như vậy? Nếu ngày sau cười phi tử khác, cũng sẽ quý trọng khẩn trương như thế không?"

Nạp Lan Thần Đật nghe Hạ Văn Cừ nói, trừng mắt đen hơi trầm xuống một cái, bên trong hình như tích góp từng chút tức giận, nhưng trên mặt hắn vẫn là nụ cười tao nhã lịch sự, hắn nhìn Hạ Văn Cừ, nói từng chữ, "Có thể được làm bạn với Ưc Tịnh, cả đời bốn điện đã dài rồi, tại sao phải cười phi tử khác? Cái này không nhọc thái tử Bắc Mạc phí tâm."

Hạ Văn Cừ nghe Nạp Lan Thần Đật nói, trong mắt thoáng qua chút tình cảm thật nhanh, ánh mắt phức tạp nhìn Nam Ưc Tịnh một cái, khôi phục nụ cười bất cần đời, từ tốn nói, "Nhất sinh nhất thế nhất song nhân, nói nhẹ nhàng linh hoạt, sợ là không phải dễ dàng như vậy. Thập Nhất hoàng tử, chúng ta hãy mỗi mắt mong chờ thôi."

Nạp Lan Thần Đật nghe Hạ Văn Cừ nói, chỉ là cười nhạt, vẻ mặt ung dung. Mà bên kia Nạp Lan Đức mới nói đến một nửa, lại thấy Nạp Lan Thần Đật và Hạ Văn Cừ bàn luận xôn xao, không khỏi có chút tức giận, một là hoàng nhi hắn mến yêu, một là thái tử Bắc Mạc, hắn không biết nói sao, chỉ là cười nói, "Cita cung gió lớn,

thái tìc và công chúa tốt hơn nên theo trẫm vào cung thôi."

Hạ Văn Cừ nghe Nạp Lan Đức nói, nhơ nhĩ gật đầu một cái, cười đối đáp vài câu, coi như là đèn bùi vừa rồi không kính trọng Nạp Lan Đức.

Trong cung đã sớm chuẩn bị tốt tiệc rượu nghênh đón Hạ Văn Cừ và Hạ U Lan. Hạ Văn Cừ thoải mái ngồi xuống, mỗi cái phát tay đều có mùi vị phong lưu, nhìn lại Hạ U Lan, ngược lại bộ dáng đoan trang hiền thực. Trừ dung mạo giống nhau, nhìn sao cũng nhìn không ra Hạ U Lan và Hạ Văn Cừ là huynh muội.

Nam Úc Tĩnh lười biếng thưởng thức món ăn, liền nghe được giọng nói dịu dàng thăm hỏi của Nạp Lan Nhược Phong khiến nàng nổi da gà, "U Lan muội muội đường xa mà đến, chắc là đã mệt?"

Nam Úc Tĩnh không khỏi ngước mắt nhìn Nạp Lan Nhược Phong. Bình tĩnh mà xem xét, Nạp Lan Nhược Phong sanh cũng tốt, thường ngày bộ dáng ôn tồn nhơ nhĩ, chỉ là nàng khó có thể quên khi còn bé Nạp Lan Nhược Phong đối phó nàng và Nạp Lan Thần Dật như thế nào. Nạp Lan Nhược Phong tuyệt đối không phải là người khiếm tốn gì.

Hiện tại sở dĩ hân diện dịu dàng như thế với Hạ U Lan, chắc hẳn là vì muốn cười nàng, hoặc là nói rõ hơn một chút, chính là vì thế lực sau lưng Hạ U Lan, vì sự ủng hộ của Bắc Mạc.

Hạ U Lan không mặn không nhạt cười cười với sự ân cần của Nạp Lan Nhược Phong, ôn hòa lễ độ lên tiếng, "Đa tạ thái tìc điện hạ quan tâm."

Sau khi nói xong, đôi mắt đẹp của nàng không để lại dấu vết dời đi, nàng nhìn xung quanh một lần, giống như đang tìm người nào, nhìn một vòng, trong mắt của nàng mơ hồ có mấy phần mất mát, từ từ rũ mắt, đưa lên món ăn trước mặt, hiển nhiên là ăn không ngon.

Nam Úc Tịnh thấy một màn như vậy, không khỏi có chút hiếu kỳ như lông mày, nhìn bộ dáng U Lan công chúa, giống như đang tìm người nào đấy. Theo nàng quan sát Hạ U Lan, Hạ U Lan cũng không phải là công chúa khúm núm, mặc cho người định đoạt, cho nên lần này nguyện ý đi theo Hạ Văn Cừ tới đây tiến hành kết thân, sợ là có huyền cơ khác.

Nhìn dáng vẻ của rồi của Hạ U Lan, chẳng lẽ người mà Hạ U Lan yêu chính là người của Đông Lâm? Nhưng hoàng tử Đông Lâm chỉ có Nạp Lan Nhược Phong, Nạp Lan Đạo Hiên, Nạp Lan Thần Đạt, thậm chí những hoàng tử bất tài cũng có mặt ở đây.

Chẳng lẽ nói người trong lòng Hạ U Lan không phải là hoàng tử Đông Lâm sao? Nhưng ở Đông Lâm, trừ hoàng tử ra, tài sản có thể xứng với Hạ U Lan, sợ là chỉ có Tiêu Đông Du, nhưng ánh mắt Hạ U Lan nhìn hắn cũng không có gì khác biệt.

"Đã lâu nghe danh Lạc thiếu chủ kinh thái tuyệt diễm, mưu lược vô song, sao hôm nay không thấy hắn?" Trong lúc Nam Úc Tịnh suy nghĩ, Hạ Văn Cừ lười biếng nhìn về phía Nạp Lan Đức, cười hỏi, sau khi hỏi xong còn thích thú nhìn Nạp Lan Thần Đạt một cái.

Mà nghe xong Hạ Văn Cừ nói, trong mắt Hạ U Lan lộ chút ánh sáng, giống như cực kỳ mong đợi, nhưng nàng che giấu tâm tình của mình cực tốt, khẽ cúi đầu, không tự

chui nâng lên một nụ cười.

Thu hết màn mây vào mắt, Nam Ưc Tịnh nhủ chân mây lại, bên trong con người đen nhánh hiện ra một chút thâm sắc. Sao nàng lại quên mắt.

Đôi mắt cả Đông Lâm, cực kỳ xứng với vị U Lan công chúa tài mạo song tuyệt này, phải là "Mạch thượng nhân như ngọc, công tì thế vô song" Vô song công tì Lạc Huyền Lăng.

Khó trách Dạ U Lan sẽ có dáng vẻ mắt hồn mắt vía, bởi vì người nàng mong đợi chưa xuất hiện. Khó trách trước kia Dạ Văn Cừ lên lút tìm Nạp Lan Thần Đật, yêu cầu Nạp Lan Thần Đật hòa thân, thì ra là Nạp Lan Thần Đật cho yếu trong lòng Dạ U Lan.

Nàng dám khẳng định, Dạ U Lan nhất định đã có gì liên quan với thân phận Lạc Huyền Lăng của Nạp Lan Thần Đật, nếu không lấy tính tình tâm cao khí ngạo của Dạ U Lan làm sao có thể chung tình với Lạc Huyền Lăng như thế?

Trong đầu Nam Ưc Tịnh suy nghĩ thật nhanh, đồng thời trong mắt Nạp Lan Thần Đật cũng thoáng qua một ý lạnh. Những lời này của Dạ Văn Cừ rõ ràng chính là đang cố ý làm khó hắn. Thân phận của hắn, Dạ Văn Cừ đã sớm biết rất rõ, không phải sao? Dạ Văn Cừ là đang uy hiếp hắn, nếu hắn không chịu cưới Dạ U Lan, Dạ Văn Cừ sẽ nói ra thân phận kia của hắn?

Mà Nạp Lan Đức nghe Dạ Văn Cừ nói, sắc mặt cũng hơi đổi, nhìn về phía Nạp Lan Thần Đật, sau đó lại cười lên tiếng, "Huyền Lăng không thích cung yến, vì vậy không đến, nếu Bắc Mạc thái tì muốn gặp hắn, ngày mai trẫm tuyên hắn vào cung là được."

mặt nam cười hân hân cũng là được.

Hạ Văn Cừ nghe Nạp Lan Đức nói, chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, hắn cũng không muốn vạch mặt với Nạp Lan Thần Đật, hắn cũng chỉ muốn Nạp Lan Thần Đật ra mặt, vì vậy hắn cười cười, từ tốn lên tiếng, "Cũng tốt. U Lan hiểu một chút về cảm kỳ thư họa, có thể mời Lạc thiếu chủ chỉ một hai điểm."

Lời này vừa nói ra, mọi người biến sắc. Ý tứ của Hạ Văn Cừ đã quá rõ ràng rồi, chẳng lẽ nói đối tượng hòa thân lần này của U Lan công chúa là Lạc Huyền Lăng, không phải những hoàng tử khác?

Cẩn thận suy nghĩ, mặc dù ngoài dự đoán, nhưng hợp tình lý. Bàn về thân phận địa vị, Lạc Huyền Lăng không phải không xứng với U Lan công chúa, quan trọng hơn là hiện tại thế cục Đông Lâm còn chưa sáng tỏ, nếu tùy tiện lựa chọn một vị hoàng tử, Bắc Mạc sẽ mạo hiểm rất lớn, nếu là lựa chọn ảnh hưởng của Đông Lâm, Bắc Mạc sẽ không sai sót.

Một chiêu này của Hạ Văn Cừ thật sự là cao minh, mà một chiêu này cũng nhắc nhở Nạp Lan Nhược Phong một chuyện hắn vẫn không chú ý tới, nếu hắn có thể lôi kéo Lạc Huyền Lăng, vậy hắn sẽ không e sợ Nạp Lan Thần Đật nữa!

Mọi người đều có ý định của mình, tiệc rượu kết thúc trong tình hình ôn hòa. Trở về phủ đệ, Nam Ưc Tịnh nhíu mày nhìn về phía Nạp Lan Thần Đật, hỏi, "Chàng biết Hạ U Lan?"

Tuy là câu nghi vấn, nhưng Nam Ưc Tịnh nói cực kỳ khẳng định.

Con người đen như mực của Nạp Lan Thần Đật nhìn chăm chăm Nam Úc Tĩnh, giống như sao cũng nhìn không đi dung nhan của nàng, nhìn hồi lâu, thấy trên mặt Nam Úc Tĩnh khe khẽ buồn rầu, hân mới cười khe khẽ, "Có duyên phận gặp mặt mấy lần."

Nam Úc Tĩnh vừa nghe, không khỏi trợn mắt nhìn Nạp Lan Thần Đật một cái. Gặp mặt một lần còn chưa đi, còn lại vài lần duyên phận? Chỉ là gặp vài lần mà có thể khiến U Lan công chúa nhớ mãi không quên, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Nạp Lan Thần Đật mới làm được.

"Chỉ là vài lần duyên phận, liền khiến U Lan công chúa nhớ mãi không quên, Thần Đật thật bản lĩnh."

Trong lòng Nam Úc Tĩnh liếc Nạp Lan Thần Đật thật sự không có gì với U Lan, nhưng vẫn không nhìn được chúa chat nói.

Nạp Lan Thần Đật nhìn Nam Úc Tĩnh ghen, tuyệt không gáp gáp, ngược lại nở nụ cười, khoe mắt đuôi mày cũng ẩn chứa nụ cười, hân tự tay kéo tay Nam Úc Tĩnh, giống như ai oán nói, "Nhưng so ra còn kém Úc Tĩnh. Quyền quý Tứ Quốc đều khuynh tâm với nàng."

Nam Úc Tĩnh nghe vậy, không khỏi cười khe. Nạp Lan Thần Đật lại tìm lý do, hôm nay nàng quả trách khoản nợ phong lưu của hân, hân cũng kéo tới trên đầu nàng. Chỉ là người khác thích bọn họ, bọn họ cũng không có biện pháp, tóm lại chỉ cần trong lòng của bọn họ chỉ có nhau là tốt rồi.

"Chớ ba hoa. Nhanh chóng kể cho ta nghe chuyện xưa lãng mạn của chàng và U Lan công chúa." Khóe môi Nam Úc Tĩnh hiện ra nụ cười, buồn rầu trong mắt đã

hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh sáng lười biếng mà tò mò, nàng nhìn Nạp Lan Thần Đật, cười nói.

Mặc dù tin tưởng Nạp Lan Thần Đật và Hạ U Lan không có cái gì, nhưng chuyện giữa hân và Hạ U Lan, nàng vẫn còn có chút tò mò.

Nạp Lan Thần Đật thấy Nam Úc Tĩnh muốn nghe, bắt đầu kể nhưn vai một cái, chậm rãi kể cho Nam Úc Tĩnh nghe.

Mấy năm trước. Hân lấy thân phận Lạc Huyền Lăng đi sứ qua Bắc Mạc một lần. Khi tiến vào kinh thành, vừa vặn gặp Hạ U Lan nữ giả nam trang ra cửa, lúc đó Hạ U Lan bị mấy du côn vô lại quấy, hân nhìn ra tín vật hoàng thất Bắc Mạc trên người Hạ U Lan, liền thuận đường ra tay cứu nàng.

Anh hùng cứu mỹ nữ rất bình thường, thậm chí còn là anh hùng không thành thật cứu mỹ nhân, lại khiến công chúa Hạ U Lan cực kỳ kiêu ngạo nhớ kỹ Lạc Huyền Lăng.

Lạc Huyền Lăng vào cung yết kiến. Hoàng thượng sắp đặt buổi tiệc chiêu đãi hân, Hạ U Lan thân là công chúa Bắc Mạc, đương nhiên cũng tham dự buổi tiệc. Khi đó nàng mới biết, nam tì khí độ bất phàm cứu nàng, thì ra chính là "Mạch thượng nhân như ngọc, công tì thể vô song". Vô song công tì Lạc Huyền Lăng.

Danh tiếng của Vô song công tì Lạc Huyền Lăng, bất luận kẻ nào cũng không xa lạ. Hạ U Lan tự phụ văn chương nổi bật, càng biết rõ Lạc Huyền Lăng. Một vài câu thơ cùng sách luận của Lạc Huyền Lăng, đều khiến nàng hơi khâm phục, hôm nay lại biết hân là ân cứu mạng của nàng, trong lòng càng cảm mến với Lạc Huyền Lăng.

của nàng, trong lòng càng nao cảm với Lạc Huyền Lăng.

Có lẽ bởi vì trong lòng nữ nhân đều có phần d/d/lqđ nhỏ mọn, có lẽ là bởi vì tranh cao thấp. Hôm sau Dạ U Lan liền mời Lạc Huyền Lăng đánh cờ, cũng chính là ván cờ ngày đó, khiến Dạ U Lan hoàn toàn yêu Lạc Huyền Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trẫm Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 96

phục trắng bông bành, lại khiến cho nàng không tự chủ nhớ lại hình ảnh Lạc Huyền Lăng mặc bộ áo bào trắng đứng dưới cây đào đợi nàng đánh cờ.

Bàn đầu chính là hình ảnh xa xa như thế, khiến tâm nàng không tự chủ được mất trấn an. Cho dù là Lạc Huyền Lăng không có dung nhan xuất chúng, nhưng phong cách xuất trần này, cho dù bất luận kẻ nào cũng không sánh bằng, dù là ca ca, cũng không sánh kịp khí độ của hắn.

Huống chi nàng biết, Lạc Huyền Lăng còn có đôi mắt nhìn tốt như vậy. Khi đánh cờ hắn chuyên tâm suy tính, đôi tròng mắt kia giống như ngôi sao lỏng lánh, giống như cả thế gian vạn vật bao la toàn bộ đều nằm trong đó.

Dạ U Lan nghĩ tới Nạp Lan Thần Dật, lại không khỏi tự chủ nhớ Lạc Huyền Lăng, nàng đột nhiên kinh ngạc phát hiện, khí chất hai người rất giống nhau, nhưng phong cách của Lạc Huyền Lăng càng cao quý xuất trần hơn một chút.

"Thập Nhất hoàng tử có dung mạo xuất chúng, khí độ bất

phạm, có lẽ lời đồn đãi là thật, hẳn thật giàu tài." Họa U Lan cũng không biết dụng ý của Họa Văn Cừ, cho là Họa Văn Cừ đang hỏi ấn tượng của nàng với Nạp Lan Thần Đật, liền nhúu mày, nói suy nghĩ của mình ra.

Họa Văn Cừ nhìn chăm chăm con người Họa U Lan, mím môi tiếp tục hỏi, "U Lan có cảm thấy hẳn rất giống Lạc Huyền Lăng không?"

Đúng là rất giống. Họa U Lan âm thầm thừa nhận. Nhưng tại sao Họa Văn Cừ đột nhiên hỏi như thế? Họa U Lan không khỏi nhúu mày, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nàng ngước mắt nhìn Họa Văn Cừ, lại thấy Họa Văn Cừ vẫn nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt phất tạt, giống như thương hại đồng thời lo lắng, nàng không khỏi bật thốt, "Ca, ý của ca là. . . Nạp Lan Thần Đật chính là Huyền Lăng?"

Họa Văn Cừ gật đầu một cái. Sắc mặt của Họa U Lan đại biến, trong mắt kinh ngạc càng tăng lên.

Nạp Lan Thần Đật và Lạc Huyền Lăng có khí chất giống nhau, nhưng nàng không nghĩ bọn họ sẽ là cùng một người. Thập Nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Đật giàu tài và vô song công tử Lạc Huyền Lăng lại là cùng một người sao?

Ngay cả trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, nhưng nếu ca ca nói như vậy, vậy tất nhiên là chính xác. Thì ra bộ dáng thật của hẳn là như vậy? Ngày trước nàng đã cảm thấy, khí chất tao nhã như vậy, đôi người xinh đẹp như vậy, thì khuôn mặt chắc chắn là không bình thường.

Nhưng cho tới bây giờ nàng không để ý dung nhan của hẳn, bởi vì khí chất của hẳn đã sớm khiến nàng bỏ qua dung mạo, nhưng hôm nay nhìn thấu dung nhan tinh xảo

đang mặc, nhưng hôm nay như đang mặc quần áo của Nạp Lan Thần Đật, thì ra tướng mạo của hắn là như thế?

Khóe môi từ từ nở nụ cười hạnh phúc, trong nháy mắt đọng lại. Sắc mặt của Hạ U Lan khẽ trầm xuống một cái, trong mắt thoáng qua một tia mất mát. Sao nàng lại quên nữ tì tuyệt mỹ ngồi bên cạnh Nạp Lan Thần Đật đây?

Cung chủ Mộ Dung Quỳnh Lạc. Nữ hoàng Nam Hải Nam Uế Tĩnh. Lời đồn về nàng ấy rất nhiều, nàng cũng rất hiếu kỳ với Nam Uế Tĩnh. Hôm nay rốt cuộc nhìn thấy Nam Uế Tĩnh, nàng mới chính thức cảm thấy, thì ra thật sự là một vị kỳ nữ tì.

Nam Uế Tĩnh có khuynh quốc khuynh thành nàng cũng không kinh ngạc, bởi vì nếu chỉ luận vào dung mạo, nàng cũng không kém Nam Uế Tĩnh bao nhiêu, nhưng khí chất phóng túng của Nam Uế Tĩnh thì nàng không cách nàng sánh nổi. Khí chất phóng túng không nhìn thấy thiên hạ, sợ là rất nhiều nam tì đều làm không được?

Khó trách ngay cả ca ca cũng động lòng với nàng ấy. Ban đầu khi Đông Lâm giao chiến Nam Hải Nạp Lan Thần Đật cố ý cười Nam Uế Tĩnh nàng cũng không phải không biết, hôm nay ở trong tiệc rượu hai người bọn họ chìm cả tình thâm nàng cũng không phải là không nhìn thấy. Hắn đã có kiêu thế như thế, nàng còn có thể chen chân vào sao?

Nhưng kể từ năm năm trước nàng gặp hắn, nàng đã yêu hắn. Ròng rã năm năm, nàng cực tuyệt bao nhiêu nam tì ưu tú cầu hôn, ròng rã năm năm, cả ngày lẫn đêm nàng ở trong hoàng cung. Mặc nhìn Đông Lâm, ròng rã năm năm, nàng thụ thập bất kỳ tin gì về hắn, ròng rã năm

năm, nàng liễu mạng bắt chước công tử Tề vẽ hoa mẫu đơn, chỉ vì khi gặp lại hắn có thể tự tay đưa cho hắn.

Nhưng, thế nhưng hắn đã cười thê thùi. Muốn nàng dễ dàng buông tha sao? Buông tha tình yêu và cố chấp trong năm năm này của nàng sao? Không, nàng không làm được. Nàng là Hạ U Lan, là U Lan công chúa vang danh tứ quốc, cho dù Nam Úc Tinh có tốt hơn, nàng cũng không vì vậy mà buông tha.

Mất mát trong mắt Hạ U Lan từ từ bị quyết tuyệt thay thế, nàng ngước mắt nhìn về phía Hạ Văn Cừ, kiên định mà nói ra, "Coi như Nạp Lan Thần Đật chính là Huyền Lăng, coi như hắn đã cười thê, ta cũng phải gả cho hắn."

Phản ứng của Hạ U Lan không thoát khỏi dự liệu của Hạ Văn Cừ. Bởi vì hắn biết rõ, Hạ U Lan và hắn đều cùng một kiểu người, một khi yêu, sẽ không buông tay.

"U Lan, có lẽ hắn sẽ không yêu và coi trọng người. Cho dù như vậy, người cũng muốn gả sao?" Dù sao Hạ U Lan cũng thân mật mười mấy năm nhất của hắn, Hạ Văn Cừ vẫn nhìn không được nhắc nhở.

Hạ U Lan ngước mắt nhìn Hạ Văn Cừ một cái, khóe môi lộ ra một nụ cười, nói, "Ta từ mười ba tuổi liền bắt đầu thương hắn rồi. Rõ ràng năm năm rồi, gả cho hắn đã thành tâm nguyện duy nhất của ta, ca ca, người nói ta buông tay thế nào?"

Đúng vậy. Buông tay thế nào. Từ khi biết Nam Úc Tinh, mặc kệ nàng là Cung chủ Ma Cung hay là công chúa Nam Hải, mặc kệ nàng là nữ hoàng Nam Hải hay là Thập Nhất hoàng tử phi Đông Lâm, hắn đều không

có cách nào buông tay. Cho dù biết rõ nàng đã gả đi làm
thê người ta, cho dù biết rõ nàng đã thật tâm với hắn ta,
hắn vẫn không có cách nào buông tay.

"Ca ca, người đối với nàng ấy, cũng giống như muối sao."
Đạ U Lan nhìn Đạ Văn Cừ nhều chân mày lại thật
chặt, thận trọng hỏi. tình cảm Đạ Văn Cừ dành cho
Nam Úc Tịnh, nàng vẫn để ở trong lòng, chỉ là không
nghĩ đến, hai huynh muội bọn họ lại rơi vào tình cảm
giống nhau như thế.

Bọn họ là con cưng của trời, cả Bắc Mạc cũng không
có ai dám xem thường bọn họ, nhưng cố tình người họ yêu
đều không thuộc về họ, thật là chuyện buồn cười làm sao.
Nhưng bọn họ đều giống nhau, nếu yêu, sẽ liều mạng
tranh thủ.

Hôm sau. Đạ U Lan mặc một bộ váy dài màu hồng
phấn, tóc buộc thật cao lên, khí chất thanh nhã cao quý.
Nàng đứng trong đình viện, giống như một đóa hoa U
Lan, vô cùng tươi mát.

Nạp Lan Thần Đật mặc một bộ cẩm bào màu trắng,
phía trên cẩm bào dùng sợi bạc thêu từng đóa hoa mẫu đơn
lớn, khí độ xuất trần hơn người, trên mặt hắn treo nụ cười
tạo nhã, từng bước đi tới trước mặt Đạ U Lan, ôn tồn
nhỏ nhã nói, "U Lan công chúa."

Đạ U Lan ngoài đầu nhìn lại liền nhìn thấy Nạp Lan
Thần Đật, trên mặt hắn mang mặt nạ mỏng, vẫn là hình
dáng bình thường, nhưng nàng không thềm để ý rốt cuộc là
có bộ dáng gì, nàng chỉ để ý hắn.

Nếu Nạp Lan Thần Đật không nói rõ thân phận với
nàng, như vậy nàng liền làm bộ như không biết gì. Đạ U
Lan đứng trước đình viện nhìn Nạp Lan Thần Đật khác

Lan nằm dưới ánh nắng ấm áp. Nạp Lan nhìn Đạt, khoe môi lộ ra một nụ cười, dịu dàng nói, "Năm năm trước từ biệt ở Bắc Mạc, công tử có nhớ U Lan không?"

Đối với một công chúa được nuôi dưỡng ở thâm khuê mà nói, một câu nói như vậy đã là lớn mật đến mức nào rồi, đủ để thấy được Hạ U Lan đã yêu Nạp Lan Thần Đạt rất sâu, vì Nạp Lan Thần Đạt, thậm chí ngay cả sự dè dặt của công chúa cũng quẳng ra sau đầu rồi.

Nạp Lan Thần Đạt giống như không ngờ tới Hạ U Lan có thể nói chuyện như vậy, hẳn nhớ nàng luôn có dáng vẻ thanh cao, sao hôm nay nàng lại có chút khác thường. Chỉ là Nạp Lan Thần Đạt vẫn tao nhã lên tiếng, "Công chúa có thân phận tôn quý, Huyền Lăng sao dám nhớ?"

Hạ U Lan nghe Nạp Lan Thần Đạt ôn nhã lời nói, trên mặt không khỏi lướt qua một tia mất mát. Ý tứ trong lời của hắn đã rất rõ ràng, hẳn căn bản không từng nhớ nàng chút nào, nhưng nàng lại tâm tâm niệm niệm hắn suốt năm năm. Nàng luôn dựa vào việc Lạc Huyền Lăng chưa bao giờ thích lui tới với người khác lại nguyện ý đánh cờ với nàng, nhất định là có điểm khác biệt với nàng. Nhưng thì ra đều do nàng suy nghĩ nhiều.

Kiểm chế nỗi khổ trong lòng xuống, khoe môi Hạ U Lan lộ ra nụ cười, dịu dàng lấy bức họa giấu trong tay áo đưa cho Nạp Lan Thần Đạt, cười nói, "U Lan trong lúc rảnh rỗi vẽ mấy bức hoa mẫu đơn, nghe nói công tử thích mẫu đơn, liền chọn một bộ đưa cho công tử."

Nạp Lan Thần Đạt theo lễ phép nhận lấy bức vẽ hoa mẫu đơn của Hạ U Lan, ngón tay thon dài của hắn mở bức họa ra, bức vẽ mẫu đơn xinh đẹp xuất hiện trước mắt. Hoa mẫu đơn trông rất sống động, có thể thấy được người

vẽ tranh cực kỳ dụng tâm, bức tranh hoa mẫu đơn như vậy, sợ là trừ công tử Tế ra, không còn ai có thể vẽ được.

Ngước mắt nhìn Hạ U Lan một cái, trong mắt lướt qua một tia thương tiếc nhân nhật, Nạp Lan Thần Đạt lần nữa khép lại bức họa, khóe môi vẫn là nụ cười tao nhã xa cách, lần nữa đưa bức họa cho Hạ U Lan, hắn cười nói, "Bức hoa mẫu đơn của công chúa sinh động như thế, sợ là giá trị ngàn vàng, sao Huyền Lăng dám nhận?"

"Đã đưa cho công tử, công tử liền nhận đi. Chẳng lẽ công tử xem thường U Lan sao?" Hạ U Lan thấy Nạp Lan Thần Đạt không chịu nhận, không khỏi có chút hơi cáu rỗi. Nàng khổ cực khổ luyện mới vẽ ra một bức hoa mẫu đơn như vậy, hắn chẳng những không có chút tình cảm nào, ngay cả nhận cũng không chịu nhận lấy sao? Chẳng lẽ nét tình ý của nàng đối với hắn là tránh không kịp sao?

Nạp Lan Thần Đạt thấy bị thương ở trong mắt Hạ U Lan, vẻ mặt của hắn vẫn lạnh lạnh như cũ, hắn nhìn Hạ U Lan, dịu dàng vô cùng nhưng cũng cực kỳ tàn nhẫn nói từng chữ, "Cũng không phải là Huyền Lăng không chịu tiếp nhận ý tốt của công chúa. Chỉ là Huyền Lăng thích mẫu đơn, là vì nhờ vào đó nhớ nhung một vị cố nhân, hôm nay cố nhân đã tìm được, mẫu đơn liền mất đi ý nghĩa kỳ thác."

Hạ U Lan nghe Nạp Lan Thần Đạt lời nói, như hoa mặt đẹp lập tức trở nên trắng bệch như tờ giấy. Thì ra là hắn thích Mẫu Đơn, cũng chỉ là vì nhờ vào đó nhớ nhung một vị cố nhân.

Nhớ nhung một vị cố nhân sao? Sao nàng không biết Ma Cung chính là lấy hoa mẫu đơn làm ký hiệu tín vật.

Nam Úc Tĩnh nhất định là rất thích mẫu đơn, mà trên y phục hẳn thêu hoa mẫu đơn, thu thập hoa mẫu đơn ở khắp nơi, thì ra đều là vì Nam Úc Tĩnh mà thôi?

Buồn cười nàng lại vì yêu thích của một nữ nhân khác năm năm qua mỗi ngày khổ luyện vẽ hoa mẫu đơn, quay đầu lại thì ra đều là chuyện cười. Nàng Hạ U Lan là một người kiêu ngạo, hôm nay lại luân lạc đến tình trạng này?

Cho dù nàng luông xuống tất cả dè dặt và kiêu ngạo, hẳn vẫn nhẫn tâm quyết tuyệt như vậy sao? Trước sau hẳn vẫn cười dịu dàng như vậy, thế nhưng xa cách trong ôn nhu như là một thanh chủy thủ, thẳng tắp đâm vào trái tim Hạ U Lan.

"Như thế, U Lan quá rầy rỗi." Hạ U Lan nỗ lực duy trì nụ cười ở khóe môi, thò tay tiếp nhận bản vẽ trong tay Nạp Lan Thần Dật, ngón tay trắng nõn khám thật sâu vào lòng bản tay, nàng nỗ lực không để cho nước mắt rơi xuống, kiêu ngạo xoay người rời đi.

Trong nháy mắt xoay người, nước mắt vẫn nhìn không được chảy xuống. Hạ U Lan từng bước tiến về phía trước, nhưng không biết phương hướng ở nơi nào. Tất cả theo đuổi cùng tín ngưỡng trong năm năm cứ như vậy trong nháy mắt sụp đổ toàn bộ. Nàng chưa từng cảm thấy mình buồn cười đáng thương như thế.

Nhưng ông trời hình như không muốn luông tha cho nàng như vậy. Ở trên đường Hạ U Lan rời đi, thế nhưng gặp được Nạp Lan Nhược Phong, Nạp Lan Nhược Phong thấy Hạ U Lan khóc hoa lệ đầm mưa, mơ hồ đoán được mấy phần.

Đêm qua hần liên phái người đi mời Lạc Huyền Lăng, nhưng Lạc Huyền Lăng lại có thái độ xa cách khiến cho hần rất là tức giận, cộng thêm Lạc Huyền Lăng có quan hệ tốt với Nạp Lan Thần Đật, hần không thể không tính toán lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 97

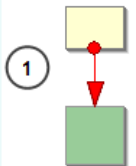
nghe Nạp Lan Thần Đật nói, cũng không biết là nên may mắn hay là nên như thế nào. Nạp Lan Thần Đật chính là một người tinh táo cơ trí như vậy, bất cứ lúc nào, hần đều không để mình liên lụy vào. Hần vĩnh viễn sẽ không cho phép mình hành động theo tình cảm.

Nàng nhìn ra, Nạp Lan Thần Đật cũng vì chuyện Hạ U Lan mất đi trong sạch mà áy náy, nhưng cho dù áy náy, hần vẫn không để cho tình cảm trở thành thứ điều hành hần làm việc. Hần làm bất cứ chuyện gì, đều tuyệt đối lý trí.

Có lẽ nàng nên may mắn đi, bởi vì chỉ có khi đối mặt nàng, chỉ có khi đối với chuyện của nàng, Nạp Lan Thần Đật tuyệt đối lý trí mới có thể bị tình cảm thay thế, chỉ có nàng mới có thể rung chuyển lý trí của hần.

Thật ra thì Hạ U Lan bây giờ tuyệt thực có thể là đang diễn trò, sao nàng không nhìn ra đây? Nhưng ngộ nhờ không phải, chẳng lẽ sẽ phải trở mắt nhìn nàng ấy đi tìm chết sao?

Nhìn ra rồi rầm trong lòng Nam Úc Tĩnh, Nạp Lan Thần Đật đưa tay cầm tay Nam Úc Tĩnh an ủi, "Úc Tĩnh, nàng chính là quá mềm lòng. Mặc kệ bây giờ Hạ

U Lan dụng tâm như thế nào, chỉ cần một khi ta đi, nàng cho rằng Hạ Văn Cừ sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao? Đến lúc đó chỉ sợ là ta không cưới nàng ấy, nàng ấy sẽ chết."

Nam Úc Tĩnh nghe Nạp Lan Thần Đật nói, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc. Chẳng lẽ Hạ Văn Cừ sẽ lợi dụng sinh mạng mười mười sao? Nhưng cũng có thể, trong lòng Hạ U Lan chắc hẳn cũng rất muốn gả cho Nạp Lan Thần Đật, bọn họ coi như thật làm như vậy, nhưng mà cũng chỉ là liên thủ diễn trò mà thôi, khi đó nếu Nạp Lan Thần Đật không cưới, vậy cũng tương đương với đắc tội Bắc Mạc, như vậy món nợ Đông Lâm thiếu Bắc Mạc sẽ càng lớn hơn.

Tròng mắt đen nhánh nhanh chóng trở nên thâm thúy, nụ cười ở khóe môi đọng lại. Cái này chính là hoàng quyền, không được phép có lòng trắc ẩn, bởi vì không lý trí việc gì, cũng có thể trở thành nguyên nhân bị tính kế. Sống ở trong hoàng quyền, Nạp Lan Thần Đật nhất định sống rất vất vả.

Nam Úc Tĩnh không khỏi nhẹ nhàng ôm lấy Nạp Lan Thần Đật, so với Nạp Lan Thần Đật, nàng không đủ thông minh, có lẽ không đủ lý trí, nhưng nàng biết, lên trời xuống đất, nàng đều có hắn ở bên cạnh làm bạn.

Nạp Lan Thần Đật cảm thấy thân thể mềm mại của Nam Úc Tĩnh đến gần, cũng không khỏi ôm chặt lấy Nam Úc Tĩnh. Chỉ khác hẳn đều có thể tính toán, chỉ có Nam Úc Tĩnh là không được, nữ nhân này là xương sườn mềm duy nhất của hắn, cho dù như thế nào hắn cũng không muốn bỏ lỡ xương sườn mềm này.

Bên này Nạp Lan Thần Đật và Nam Úc Tĩnh động

ting ôm nhau, bên kia Hạ Văn Cừ và Hạ U Lan nhều mày thật lại.

Hạ U Lan nằm ở trên giường, bởi vì bị Nạp Lan Nhược Phong cưỡng hiếp cộng thêm buổi sáng nghĩ không thông mà thất cổ tư sát, sắc mặt của nàng rất tái nhợt, suốt một ngày không có ăn cơm, dung mạo của nàng tiêu tụy hẳn.

"U Lan, người ăn chút gì không. Ngày hôm qua gặp Nạp Lan Thần Đạt cho tới bây giờ, người đã hơn một ngày không có ăn cái gì. Người mới. . ." Hạ Văn Cừ nhìn bộ dáng gầy gò của Hạ U Lan, không nhìn được đau lòng khuyên nhủ, khi nói tới người bị cưỡng bức, hẳn nhìn thấy vẻ mặt Hạ U Lan thê tuyệt, cứng rắn nuốt vào mấy cái chữ kia tiếp tục nói, "Hôm nay cơ thể người rất yếu, có thể không chịu nổi giày vò như vậy đâu. "

"Ca ca, ta không ăn." Hạ U Lan nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt không thể che giấu được dung nhan tinh xảo của nàng, bên trong con người đen nhánh mang theo ánh sáng chói mắt, căn môi, nét mặt kia giống như quật cường vừa như sau một giây nữa sẽ khóc lên, "Tất cả đều do hẳn tính toán phải không. Ta không tin, lúc này một chút áy náy hẳn cũng không có. Chẳng lẽ hẳn thật sự trơ mắt nhìn ta chết sao?"

Hạ Văn Cừ nghe Hạ U Lan nói, nhìn nàng liều mạng không rơi lệ, không khỏi đau lòng tiếc hận. Hạ U Lan là thân muội muội của hắn, từ nhỏ hắn đã cực kỳ thương yêu Hạ U Lan, mà Hạ U Lan cũng là người thông minh động lòng người, danh hiệu Đệ Nhất Tài Nữ và Đệ Nhất Mỹ Nhân Túc Quốc đã sớm vang dội.

Hạ U Lan bị Nạp Lan Nhược Phong cưỡng bức, người khác có lẽ cho là trêu đùa, nhưng lâu sự hiển hiết

ngươi như có thể cho cả chúng họ, nhưng cũng chỉ một chút của hắn đối với Nạp Lan Thần Đất, cộng thêm Nạp Lan Thần Đất cố ý đa thương lòng của Hạ U Lan, cộng thêm Nạp Lan Nhược Phong vừa vặn xuất hiện lúc đó, tất cả đều trùng hợp, hắn cũng chỉ có thể nghĩ đến một kết quả, đó chính là Nạp Lan Thần Đất tính toán.

Hắn có thể nghĩ đến, lòng đa sầu đa cảm như Hạ U Lan, sao lại không nhìn ra đây? Chính là bởi vì đã nhìn ra, Hạ U Lan mới cực kỳ bi thương, tâm như tro tàn.

Nàng thương hắn, vì hắn bỏ qua tất cả dè dặt và kiêu ngạo, chẳng những không đòi lấy chút thương tiếc và yêu thương nào, ngược lại bị hắn tính toán đến như thế. Nàng thật không tin, chẳng lẽ tim của hắn là tảng đá sao, chẳng lẽ hắn không có chút thương hại nào với nàng sao?

Hạ Văn Cừ nhìn vẻ mặt kiên trì của Hạ U Lan, muốn mở miệng khuyên nàng, tuy nhiên không thể nói được lời gì. Muốn hắn nói gì với Hạ U Lan đây, chẳng lẽ nói cho nàng biết, Nạp Lan Thần Đất tính toán không bỏ sót, người thân trong nhà vậy làm sao có thể đến thăm nàng vào lúc này đây?

"Nếu hắn muốn tới thăm ngươi, sẽ tới thôi. U Lan, ngươi đừng hành hạ bản thân nữa." Hạ Văn Cừ khe khẽ thở dài một hơi, không khỏi tự trách nói. Nếu không phải hắn muốn Hạ U Lan tới ly gián tình cảm giữa Nạp Lan Thần Đất và Nam Úc Tĩnh, sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi. Sớm biết sẽ làm mười mươi bị tổn thương như vậy, hắn sẽ không làm như vậy.

Hạ U Lan nghe Hạ Văn Cừ nói, chỉ khẽ lương cười cười, cặp mắt xinh đẹp nhẹ nhàng chớp chớp, rồi cuộc nước mắt không nhìn được mà chảy xuống, nàng nói, "Ca ca, người biết, ta thật sự vô cùng thương hắn. Hôm nay hắn

tính toán ta như vậy, ta sớm đã chết tâm, nếu hân độc ác không tới liếc nhìn ta một cái, vậy ta sẽ chết thôi!"

Hạ Văn Cừ không nghĩ tới trong lòng Hạ U Lan đã muốn chết, không khỏi cau mày quát lớn, "U Lan, sao người có thể nghĩ như vậy. Người lại vì một nam tì mà đòi sống đòi chết sao?"

Hạ U Lan không nghĩ tới Hạ Văn Cừ lại đột nhiên nghiêm trang quát lớn, nàng chỉ hơi sững sờ, sau đó lại cười khe khẽ, giống như đang tự giấu mình, nàng nói, "U Lan chỉ là nữ tì, mất đi người yêu, còn có cái gì có thể trông mong đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngôn Đế Trầm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Thế Cục Thay Đổi, Cả Gan Muru Ngịch?

Nghĩ đến điều đau lòng, Hạ U Lan không nhịn được mà khóc lên. Tính tình nàng coi như cũng cứng cỏi, cho dù không đến mức vì chuyện thất tình mà thực sự đi tìm cái chết nhưng đó cũng là chuyện lớn, muốn nói không hề bị tổn thương đau khổ là không thể.

Hiện giờ lại nghe Nạp Lan Thần Dật nói, nhớ lại tình tiết bản thân đã mất, người nàng yêu lại chẳng ngó ngang, sao có thể không đau thương. Nước mắt giống như trân châu đứt đoạn không ngừng chảy xuống.

Vốn Tề công tử chỉ phụng mệnh truyền lời, lại không dự đoán được Hạ U Lan sẽ khóc lên, một mỹ nhân yêu kiều như vậy mà khóc lên quả thật không khác hoa lệ đầm mưa là bao, khiến hắn có chút luống cuống tay chân, nói "Người đừng khóc chứ."

Ngoại trừ một câu người đừng khóc thì Tề công tử cũng không nghĩ ra gì để nói, chỉ có thể không ngừng nói, người đừng khóc chứ.

Vốn Hạ U Lan khóc vô cùng thương tâm, lại nghe Tề công tử nói những lời đó, nhìn thấy dáng vẻ của hắn mui phần mất tự nhiên, không còn đáng vẻ thích ý vừa nãy thì nhịn không được nín khóc, mỉm cười nói "Người cũng chỉ có thể nói mỗi câu này sao?"

Vốn Tề công tử không nhìn nữ tử khóc được, liền bắt đầu dĩ khuyển bảo nàng, bây giờ nhìn thấy nàng nín khóc cười mỉm, nụ cười kia giống hệt như cơn gió xuân thổi qua hắn, khiến hắn không khỏi nhìn đến ngây người.

Hạ U Lan nhìn dáng vẻ sững sờ của Tề công tử, không khỏi nói "Làm sao vậy? Vừa rồi nhất thời ta khó kim lòng, để người chê cười rồi."

Lúc này Tề công tử mới phản ứng kịp, hốt hoảng nói với Hạ U Lan "Trải qua chuyện như vậy, khổ sở cũng bình thường. Công chúa U Lan vẫn không cần nói đến những chuyện không vui này, ta tin tưởng công chúa là một nữ tử rất tốt, nhất định sẽ gặp được lang quân như ý."

Nếu như lời trước đó chỉ là thay Nạp Lan Thần Dật truyền tin, hiện giờ những lời này lại chân thành. Vốn cảm thấy Hạ U Lan quần quít bên Nạp Lan Thần Dật vô cùng phiền chán, cũng không có hảo cảm với nàng, nhưng sau khi gặp mặt mới thấy được, dù thế nào nàng cũng chỉ là một nữ tử đau lòng vì mất đi người mình yêu thôi, không khỏi có chút cảm thông.

Hạ U Lan nghe Tề công tử nói, thần sắc trên mặt hơi ảm đạm đi. Lang quân như ý sao? Tất cả cuồng dại của nàng đều đưa cho Nạp Lan Thần Dật, cũng đã định trước sẽ không chiếm được tình cảm đáp lại, nàng còn có thể gặp được người trong lòng sao? Coi như với cái thân thể tàn hoa bại liễu này, sẽ còn ai chịu yêu nàng nữa?

Che dấu tiêu điều và ảm đạm trong mắt, Hạ U Lan cố gắng nở nụ cười, nói với Tề công tử "Phiền toái công tử thay ta truyền lời cho Huyền Lăng, chàng muốn làm, U Lan đều tác thành."

Tề công tử nghe Hạ U Lan nói, trong mắt không khỏi hiện lên kinh ngạc. Ý tứ của Hạ U Lan là nàng sẽ giúp đỡ Nạp Lan Thần Dật đỡ ngã Nạp Lan Nhượng Phong sao?

Lấy trí tuệ của Hạ U Lan hẳn nàng không phải không biết bản thân sao lại mất đi trình tiết, dù cho nàng không biết được thì nhất định Hạ Văn Cử cũng có thể đoán được vài phần, cho dù là vậy, nàng vẫn muốn trợ giúp Nạp Lan Thần Dật sao?

Đột nhiên Tề công tử có chút đồng tình với Hạ U Lan, Nạp Lan Thần Dật quả thực lạnh lòng lạnh tim, tài nữ xinh đẹp tình thâm như vậy vẫn có thể lạnh lùng từ chối được.

Tề công tử chuyển cáo lại lời nói của Hạ U Lan cho Nạp Lan Thần Dật, về mặt Nạp Lan Thần Dật cũng không biến hóa nhiều, con ngươi đen tuyền vẫn sâu không thấy đáy như trước, gương mặt trong trẻo mà lạnh lùng vẫn tỏa ra ánh sáng lạnh nhạt như ngọc thạch.

Qủa thực Hạ U Lan giống như đã nói trợ giúp Nạp Lan Thần Dật chứng minh Nạp Lan Nhượng Phong đắc tội, hơn nữa còn thể sống thể chết không gả cho Nạp Lan Nhượng Phong. Người Bắc Mạc gây sự yêu cầu Đông Lâm cho lời giải thích, mà Nạp Lan Đức còn có đáng về “không thể không làm”, hạ lệnh phế Thái tử Nạp Lan Nhượng Phong, hơn nữa còn giam giữ một năm, tự suy nghĩ về bản thân.

Trừ việc này, Đông Lâm còn bồi thường lượng lớn vàng bạc cho Bắc Mạc, cuối cùng, Bắc Mạc và Đông Lâm đều đạt được mong muốn, chỉ là sự hy sinh này, chính là hạnh phúc cả đời của Hạ U Lan.

Công chúa U Lan danh chấn thiên hạ tự mình đi đến Đông Lâm hòa thân, vốn cho rằng sẽ là một hồi nhân duyên mỹ mãn, thật không ngờ lại lấy về kết quả như vậy. Khi Hạ U Lan và Hạ Văn Cử rời đi, quan lại cùng hoàng tử Đông Lâm đều tiễn đưa đến cổng thành, những con cháu trẻ tuổi từ về mặt si mê nhìn Hạ U Lan đã chuyển thành đồng tình và thương hại.

Hạ U Lan cố gắng không nhìn đến những ánh mắt đồng tình và thương hại của triều thần, nhưng nàng vẫn cảm nhận được những ánh mắt nhìn về mình không hề che dấu, giống như mọi người đang nhắc nhở nàng về câu chuyện kinh khủng nàng từng trải qua, tất cả đang nói cho nàng, nàng không còn là thiên chi kiều nữ cao cao tại thượng trước kia, nàng chỉ là một nữ tử tàn hoa bại liễu mà thôi.

Nam Úc Tịnh nhìn bóng lưng ưu thương cô tịch của Hạ U Lan, ánh mắt nàng lóe lên, dường như nói rõ lo lắng trong lòng. Hãy tha thứ cho sự mềm yếu của nàng, đối với tình địch này, nàng thực sự có chút đồng tình.

”Công chúa U Lan.” Nam Úc Tịnh lên tiếng kêu tên Hạ U Lan.

Vốn Hạ U Lan đang thất thần lại nghe được một giọng nữ êm tai vô cùng uyển chuyển gọi mình, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nam Úc Tịnh mặc quần áo đồ rực như lửa, nụ cười xinh đẹp giống như hội tụ tất cả ánh mặt trời. Nàng xinh đẹp như thế, tự tin kiều ngạo như thế, Hạ U Lan chưa từng cảm thấy tự ti như bây giờ.

Nàng cố gắng duy trì nụ cười bên môi, nhìn Nam Úc Tịnh, trấn định mà dịu dàng hỏi, “Thập nhất hoàng tử phi gọi bản công chúa có chuyện gì thế?”

”Bồn tọa có lời muốn nói với công chúa.” Nam Úc Tịnh nhìn đáng vẻ đề phòng của Hạ U Lan, không khỏi bật cười. Nàng chỉ muốn tốt bụng nhắc nhở nàng ấy một câu, nàng ấy phải đề phòng nàng đến vậy sao? Nhưng nói đi nói lại cũng là thói thường của con người, trải qua chuyện như vậy, còn bị phu nhân người mình thích gọi lại, sinh ra lòng phòng bị cũng là bình thường.

Hạ U Lan nhìn nụ cười dịu dàng khoe môi Nam Úc Tịnh, ánh mắt trong suốt, dường như không giống như đáng vẻ nàng muốn làm khó bản thân. Nghĩ lại lấy khí độ cùng thủ đoạn của Nam Úc Tịnh cũng sẽ không rảnh chăm chọc nàng vài câu đâu. Hơn nữa, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng uy hiếp được Nam Úc Tịnh chỗ nào, không phải sao?

Nghĩ tới đây, nụ cười bên môi Hạ U Lan có chút chua xót, nàng nâng mắt nhìn Nam Úc Tịnh, hỏi “Không biết Thập nhất hoàng tử phi muốn nói với U Lan chuyện gì?”

Nam Úc Tịnh thấy được thái độ của U Lan ôn hòa hơn chút, lúc này mới sâu xa liếc nhìn nàng, nói “Tình yêu không liên quan đến những thứ danh phận địa vị tiền tài. Nếu như thật lòng yêu người, liền sẽ không để ý người thất tình, hẳn sẽ chỉ yêu chính bản thân người, người không cần phải cảm thấy vì mất tình mà kém cỏi một bậc, cho tới bây giờ, trong tình yêu đều luôn ngang hàng.”

Hạ U Lan không ngờ Nam Úc Tịnh sẽ nói cho nàng điều này, con ngươi nàng hơi sáng lên, nhìn Nam Úc Tịnh, trong mắt Nam Úc Tịnh sáng rõ cùng nụ cười nơi khoe môi khiến cho nàng không tự giác mà tin tưởng tất cả. Chẳng lẽ thân thể nàng như vậy, vẫn còn có thể chờ mong một tình yêu ngang hàng sao?

Không thể phủ nhận, từng chữ Nam Úc Tịnh nói đều đi vào lòng nàng. Cho dù hiện giờ ca ca có an ủi nàng nghìn lần, cũng không bằng Nam Úc Tịnh nói trúng chỗ đúng cùng sự chân thành. Nữ tử nhạy cảm hiểu rõ khả năng từng người, giải thích như vậy thật sự khiến cho người khác không thể không bội phục.

Đây chính là nữ tử Nạp Lan Thần Dật yêu sâu đậm sao? Hạ U Lan nhìn Nam Úc Tịnh thật lâu, khoe môi mới từ từ cong lên, nói với Nam Úc Tịnh, “U Lan hiểu rõ rồi. Cảm ơn Thập nhất hoàng tử phi đã nhắc nhở. U Lan cũng mong Thập Nhất hoàng tử phi bình an. Thập Nhất hoàng tử phi cả đời này sẽ hạnh phúc.”

Khi nói đến Thập nhất hoàng tử, Hạ U Lan vẫn hơi dừng một chút, ánh mắt nàng không tự chủ được mà nhìn Nạp Lan Thần Dật, lại thấy được Nạp Lan Thần Dật chỉ xa cách ôn hòa nhìn nàng một cái, tất cả sùng nịnh trong mắt chỉ nhìn Nam Úc Tịnh.

Hạ U Lan chậm rãi thu lại ánh mắt, chân thành nhìn Nam Úc Tịnh, trong lòng nàng có chút chua xót cùng thoải mái. Nam tử nàng yêu lâu như vậy rốt cuộc cũng không thuộc về nàng, là nàng quá mức kiều ngạo, cho rằng nam tử nàng yêu chắc chắn sẽ yêu nàng, lại không ngờ rằng, ông trời lại dùng bài học đau đớn như vậy dạy cho nàng, tình yêu, từ trước đến nay không thể thuận theo con người.

Cuộc sống sau này, có thể gặp được người yêu thượng thật lòng hay không, nàng không biết, nàng chỉ biết, yêu Nạp Lan Thần Dật, nàng chưa từng hối hận, mà bại bởi Nam Úc Tịnh, nàng thua tâm phục khẩu phục.

Nam Úc Tịnh thấy Hạ U Lan đã nghĩ thông suốt, cũng không nói gì nữa, nàng không phải người giàu tình thương, chỉ cảm thấy vốn do bọn họ Hạ U Lan mới mất đi trình tiết, liền khuyên giải an ủi hai câu, Hạ U Lan có thể nghĩ thông suốt là tốt nhất, còn nếu cứ luẩn quẩn trong lòng, nàng cũng chẳng còn cách khác.

Tiến bước sử thần Bắc Mạc, tình hình Đông Lâm vẫn không ổn định như cũ. Hiện giờ Thái tử bị phế, hoàng đế cũng nhiều tuổi, để vị do ai kế vị, không thể nghi ngờ đã thành vấn đề cần quan tâm nhất Đông Lâm.

Ngay sau đó, hoàng đế bỗng hạ chiếu chỉ sắc phong Thập nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Dật làm Thái tử, mà Tứ hoàng tử Nạp Lan Hạo Hiền vẫn luôn như hổ rình mồi với vị trí Thái tử thế nhưng không phản đối, chẳng những không phản đối, đáng vẻ giống như vẫn luôn ra sức vì Nạp Lan Thần Dật.

Vô Song công tử Lạc Huyền Lăng vẫn luôn không quan tâm đến triều chính cũng bày tỏ đồng ý với việc hoàng thượng sắc lập Thái tử, hơn nữa còn truyền lời, hẳn nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ Nạp Lan Thần Dật.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả dòng họ Đông Lâm đều không phản đối. Thập nhất hoàng tử Nạp Lan Thần Dật luôn bị người Đông Lâm bỏ quên thậm chí còn khinh thường thế mà lại một bước nhảy vọt trở thành Thái tử tôn quý nhất Đông Lâm.

Không ai biết Nạp Lan Thần Dật làm thế nào để Nạp Lan Hạo Hiền luôn mơ ước vị trí Thái tử lại hoàn toàn phục tùng hắn, cũng không ai biết Nạp Lan Thần Dật đã dùng cách gì để Vô Song công tử người luôn không liên quan đến triều chính quyết định ủng hộ. Mọi người chỉ thoáng biết được mười năm ẩn giấu này Nạp Lan Thần Dật đã tích lũy được thế lực không nhỏ.

Đại thần trong triều thực ra cũng không có ý kiến gì với hoàng đế, bọn họ chỉ để ý số làm quan cùng con đường công danh của bọn họ, Nạp Lan Thần Dật đã hứa sẽ không truy xét việc bọn họ ủng hộ người nào, đương nhiên bọn họ cũng vui vẻ ủng hộ Nạp Lan Thần Dật, dù sao hiện giờ người sáng suốt đều nhìn thấy được, Nạp Lan Thần Dật chính là cái đích cuối cùng.

Nhưng luôn luôn có người không cam lòng.

Phủ Thái Tử. Nạp Lan Nhượng Phong mặc quần áo màu vàng sáng chói, quý khí bức người, vẻ mặt thâm trầm, trong đôi mắt hẹp dài nồng đậm nham hiểm ác độc, hân híp mắt, âm ngoan cười nói, “Nạp Lan Thần Dật muốn làm hoàng đế? Hừ! Ngược lại Bản Thái tử lại không nhìn ra kẻ vô dụng như vậy lại ẩn giấu sâu như thế!”

Sớm biết mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy, trước đây hẳn đã nên làm hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải đến cùng giết chết Nạp Lan Thần Dật, cho dù có nhận lấy tức giận của Nạp Lan Đức nhưng vẫn nhỏ có tận gốc. Mặc cho Nạp Lan Đức giận dữ thì cũng không làm gì được hắn, hiện giờ Nạp Lan Thần Dật đã có thế lực của mình, muốn ra tay với hắn, cũng không còn dễ dàng như trước.

“Hừ! Ta đã sớm biết Nạp Lan Đức luôn luôn nghĩ đến việc truyền ngôi cho con trai của tiện nhân kia, chỉ là không biết tại sao tiện nhân La quý phi kia lại đột nhiên đổi tính, thế nhưng đồng ý ủng hộ Nạp Lan Thần Dật!” Đứng bên cạnh Nạp Lan Nhượng Phong là một phụ nhân mặc áo hoa, trên người khoác một chiếc áo choàng che đi khuôn mặt bà, chỉ lộ ra nửa gương mặt có chút vận vẹo, biểu hiện hận ý trong lòng mình.

Nạp Lan Nhượng Phong nghe người bên cạnh nói, bên môi lộ ra nụ cười âm trầm, trong ánh mắt híp lại đầy thù hận, nói “Mẫu hậu có thể nhìn ra phụ hoàng không thực tâm sùng ái La quý phi, sao La quý phi có thể không biết? Nhất định đã có người thuyết phục bà ta thay đổi ý định.”

Nói tới chỗ này, Nạp Lan Nhượng Phong không khỏi nhớ đến có người truyền tin nói Nam Úc Tịnh tự mình tiến cung gặp La quý phi, hình như từ lúc đó thái độ của La quý phi cũng dần thay đổi, lại từ từ thân thiết với Nạp Lan Thần Dật, tuy Nạp Lan Hạo Hiền vẫn không đợi trời chung với hắn trong triều nhưng dường như đã không còn nóng vội muốn vị trí Thái tử kia nữa.

Chẳng lẽ Nam Úc Tịnh đã thuyết phục được La quý phi thay đổi chủ ý sao? Hắn chưa bao giờ nhìn đến Nam Úc Tịnh, chỉ là hắn vạn lần không ngờ, vì lý do buổi nói chuyện của Nam Úc Tịnh với La quý phi mà đã thay đổi tất cả cục diện.

Hiện giờ La quý phi và Nạp Lan Thần Dật đều đứng về phía Nạp Lan Thần Dật, hơn nữa Nạp Lan Thần Dật vẫn luôn ẩn giấu thế lực, thực sự rất khó giải quyết. Làm hắn đau đầu nhất vẫn là thái độ của Lạc Huyền Lăng.

Lạc gia là gia tộc làm quan lớn ở Đông Lâm, thế lực ẩn ở khắp Đông Lâm này, cụ thể có bao nhiêu đến cả hoàng thất Đông Lâm cũng không rõ. Mà Lạc gia cũng luôn không tự chủ động can thiệp vào triều chính, dù cho hắn có nhiều lần bày tỏ với Lạc Huyền Lăng thì Lạc Huyền Lăng cũng chỉ lạnh lùng đáp lại, nhưng bây giờ lại tự mình bày tỏ ủng hộ Nạp Lan Thần Dật.

Thật sự không biết Nạp Lan Thần Dật có khả năng gì mà có thể khiến Lạc Huyền Lăng đồng ý ủng hộ hắn? (Lấy việc anh Dật chính là Lạc Huyền Lăng thì đương nhiên có thể rồi) Một khi Lạc Huyền Lăng đứng về phía Nạp Lan Thần Dật, hậu quả cũng không thể tưởng tượng được rồi.

“Vậy bây giờ nên làm gì? Kẻ tiện nhân La quý phi kia đã hợp tác cùng Nạp Lan Thần Dật, mà năm đó việc mẹ hại chết Mộ Dung Nguyệt Nạp Lan Thần Dật cũng biết rất rõ, một khi hắn kế vị tất sẽ không bỏ qua cho mẹ con chúng ta!” Hà Phinh Đình nghe Nạp Lan Nhượng Phong nói, trong lòng có chút lo lắng, nếu Nạp Lan Thần Dật lên ngôi, mẹ con bọn họ sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục rồi.

Nạp Lan Nhượng Phong nghe Hạ Phinh Đình nói, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, trong mắt tỏa ra sát ý, đôi môi lạnh bạc từ từ nở nụ cười máu lạnh, nói “Nếu đã đến bước này, đơn giản chính là không làm, còn nếu đã làm thì phải làm đến cùng.”

Hạ Phinh Đình nhìn đến nụ cười máu lạnh của Nạp Lan Nhượng Phong, không khỏi trợn mắt, hỏi “Con muốn làm gì?”

Nạp Lan Nhượng Phong liếc mắt nhìn Hạ Phinh Đình, nói ra suy nghĩ của mình. Bây giờ Nạp Lan Đức đều một lòng hướng về Nạp Lan Thần Dật, nếu lại chậm chạp chờ đợi, sự kêu gọi của Nạp Lan Thần Dật sẽ càng ngày càng có sức hút, vốn những triều thần ủng hộ hắn cũng sẽ thần phục dưới chân Nạp Lan Thần Dật, vào lúc đó, hắn hoàn toàn sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Biện pháp duy nhất bây giờ chính là phá phủ trăm châu (1), giải quyết nhanh gọn. Trực tiếp bức vua thoái vị.

”Phong nhi, con điên rồi sao, ông ấy là phụ hoàng của con mà!” Hà Phỉnh Đình kinh hãi nhìn Nạp Lan Nhưộc Phong, không khỏi sợ hãi nói, tuy bà ta tâm ngoan thủ lạt (2) nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một nữ nhân, nghĩ đến việc bức vua thoái vị, đó chính là tội mưu nghịch đấy.

Nạp Lan Nhưộc Phong nghe Hà Phỉnh Đình nói, trong mắt hiện lên khinh thường, nói với Hạ Phỉnh Đình “Cũng đến lúc này, mẫu hậu vẫn còn lòng dạ đàn bà sao? Hiện tại nếu không hành động, chỉ sợ thật sự không còn kịp rồi. Bây giờ quyền thế của ông ngoại trong triều coi như cũng vững chắc, trong tay con cũng nắm giữ chút binh lực trong kinh, bây giờ nếu không hành động, ngày sau tất cả thứ này đều sẽ bị phụ hoàng tốt bụng đó cướp đi mang về cho con trai tốt của ông ta đấy!”

Hà Phỉnh Đình nghe Nạp Lan Nhưộc Phong nói, nghĩ đến sự tuyệt tình của Nạp Lan Đức, trong mắt cũng hiện lên sự dứt khoát. Không nên trách bà ta tâm ngoan thủ lạt (2), nếu thực sự Nạp Lan Đức đối với bà ta nhẫn tâm như thế, theo như lời nói của Nạp Lan Nhưộc Phong, hiện tại nếu bọn họ không hành động, đến lúc đó cũng thành người là dao thớt ta là thịt cá rồi.

Nạp Lan Nhưộc Phong nhìn thấy dứt khoát cùng lạnh lùng trong mắt Hà Phỉnh Đình, biết Hà Phỉnh Đình đã đồng ý suy nghĩ của mình, liền lôi kéo bà ta bàn bạc các bước.

”Cái gì, con muốn mẹ hạ độc phụ hoàng con?!” Hà Phỉnh Đình kinh ngạc nhìn Nạp Lan Nhưộc Phong, bà ta vốn cho rằng chỉ là bức vua thoái vị thôi, nhưng lúc này Nạp Lan Nhưộc Phong lại muốn bà giết Nạp Lan Đức?

Dù cho Nạp Lan Đức tuyệt tình với bà nhưng ít nhất vẫn là phu quân của bà, cũng là phụ thân ruột của Nạp Lan Nhưộc Phong. Thế nhưng Nạp Lan Nhưộc Phong lại muốn bà tự tay giết Nạp Lan Đức?

Nạp Lan Nhưộc Phong nhìn thấy kinh hoàng trong mắt Hà Phỉnh Đình, không khỏi vươn tay đề vai bà ta, nói từng chữ “Chẳng lẽ mẫu hậu đã quên ông ta đối xử với mẹ con chúng ta như thế nào sao? Hắn có từng nương tay với chúng ta? Nếu chúng ta bức vua thoái vị thất bại, đời chúng ta sẽ là kết cục gì? Nếu không giết Nạp Lan Đức, khó bảo đảm được mọi chuyện đều tốt đẹp, đến lúc đó chúng ta chính là kẻ mưu nghịch rồi!”

Hà Phỉnh Đình vẫn còn chưa hồi thần, chỉ ngây như gỗ nhìn Nạp Lan Nhưộc Phong, giống như hôm nay mới biết được người con trai này của mình. Bà ta chưa bao giờ thấy được nổi hận lớn như vậy trên mặt Nạp Lan Nhưộc Phong, thậm chí còn oán hận Nạp Lan Đức nhiều hơn cả bà nữa.

Thực ra Nạp Lan Nhưộc Phong như vậy cũng không kỳ lạ, vốn do bà ta hại chết Mộ Dung Nguyệt, Nạp Lan Đức vẫn luôn lạnh nhạt với mẹ con bọn họ. Cho dù Nạp Lan Nhưộc Phong có là Thái tử cũng không có được một chút thương yêu của Nạp Lan Đức, lúc này mới đường ra một Nạp Lan Nhưộc Phong với tính cách hung ác nam hiểm, mới có thể còn nhỏ tuổi đã bắt nạt Nạp Lan Thần Dật.

Nhưng điều Nạp Lan Nhưộc Phong nói có khả thi không? Trực tiếp ra tay giết Nạp Lan Đức, còn nói thánh chi trước kia là do Nạp Lan Thần Dật lấy thuốc độc không chế Nạp Lan Đức, người mưu nghịch thực sự chính là Nạp Lan Thần Dật?

-----

(1) phá phủ trăm châu: đập nổi chìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

(2) tâm ngoan thủ lạt: thủ đoạn độc ác; lòng dạ độc ác; bụng dạ nham hiểm

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trảm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 114: Đại Kết Cục (Thượng)

Hà Phỉnh Đình dựa theo kế hoạch, hạ độc vào thuốc Hạ Lan Đức dùng hàng ngày. Mà vốn Hạ Lan Đức và Hà Phỉnh Đình đã sớm bằng mặt không bằng lòng, việc hầu hạ Hạ Lan Đức dùng thuốc vẫn do La quý phi làm. Liền tính thật sự tra ra được Nạp Lan Đức trúng độc chết thì cũng chỉ cần nói tất cả đều do La quý phi làm, mà người không chế sau lưng La quý phi chính là Nạp Lan Thần Dật.

Hà Phỉnh Đình nghĩ đến đáng về La quý phi hết đường chối cãi cùng Nạp Lan Thần Dật đeo dây xích phải vào tù, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ. Trong con người xinh đẹp của bà ta hiện lên hận thì, khóe môi nhếch lên nụ cười rục rờ.

”Có chuyện gì mà Hoàng hậu nương nương lại cười vui vẻ như vậy?” Thành linh, Hà Phỉnh Đình liền nghe được một giọng nói du dương êm tai đằng sau, bà ta có chút kinh hoàng xoay người, liền thấy Nam Úc Tĩnh cười như không cười nhìn bà.

Đôi mắt Nam Úc Tĩnh đen tuyền mà sâu thẳm, bên trong có ánh sáng long lanh giống như những vì sao, con ngươi đen nhánh giống như hổ đen, khiến cho Hà Phỉnh Đình không thể nhìn ra tâm trạng của nàng bây giờ, chỉ cảm thấy bị nàng nhìn như vậy giống như mọi chuyện không còn chỗ nào để che giấu.

Hà Phỉnh Đình có chút cảnh giác liếc mắt nhìn Nam Úc Tĩnh, trần định treo lên đáng về hoàng hậu nương nương, có chút kiêu căng nói, “Bản cung đang cười cái gì thì liên quan gì đến Thập nhất hoàng tử phi đâu? Chẳng lẽ đến quyền lợi được cười bản cung cũng không có sao?”

Nam Úc Tĩnh nghe Hà Phỉnh Đình nói, nụ cười dần dần trở nên đầy thâm ý, nàng vươn ngón tay, giống như đang nghịch ngợm những ngón tay xinh xắn của mình, nhìn một lúc mới lười biếng nâng mắt, về mặt nghiêng ngẩng nói với Hà Phỉnh Đình “Hoàng hậu nương nương đương nhiên có quyền lợi được cười, bản tọa chỉ lo lắng sau này Hoàng hậu nương nương cười không nổi thôi.”

Hà Phỉnh Đình nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi. Chẳng lẽ Nam Úc Tĩnh đã biết được cái gì rồi? Không thể. Mọi chuyện này bà ta đều để nha hoàn bên

cạnh tự mình đi làm, thần không biết quỷ không hay, làm sao Nam Úc Tịnh biết được chứ.

Có chút nghi ngờ liếc nhìn Nam Úc Tịnh, muốn từ trên mặt nàng nhìn ra được chút manh mối nào đó, nhưng về mặt Nam Úc Tịnh lại vô cùng khó hiểu, đáng vẻ cười như không cười khiến Hà Phinh Đình đành phải buông tha ý muốn này, bà ta ra về trấn định nhìn Nam Úc Tịnh. mĩa mai “Ha ha, còn chưa đến cuối cùng, người nào cười không nổi vẫn chưa biết được đâu!”

”Xem ra chưa tới phút cuối thì Hoàng hậu nương nương chưa dừng hả?” Nam Úc Tịnh nghe Hà Phinh Đình nói, con ngươi đen tuyền đột nhiên trở nên sắc bén, nàng chăm chú nhìn Hà Phinh Đình, gần như không cho bà ta chút cơ hội tạm nghỉ nào, nói từng chữ một “Độc trong thuốc của Hoàng thượng là do Hoàng hậu nương nương hạ?”

Hà Phinh Đình nghe Nam Úc Tịnh nói, máu trên mặt đều bị rút đi. Thế nhưng Nam Úc Tịnh thật sự biết được chuyện này? Sao có thể! Rõ ràng bà ta làm bí mật như vậy, chẳng lẽ nha hoàn bên người bà phản bội?

”Không có bằng chứng thì Thập nhất hoàng tử phi đừng tự ngâm máu phun người, bản cung có thể trị tội ngươi đấy!” Tuy trong lòng Hà Phinh Đình ngạc nhiên nghi ngờ nhưng trên mặt vẫn giả vờ bình tĩnh, bà ta trừng mắt nhìn Nam Úc Tịnh, đáng vẻ vô cùng tức giận.

Nam Úc Tịnh nhìn Hà Phinh Đình ra vẻ bình tĩnh thì chỉ không tỏ vẻ cười cười. Con người vẫn luôn như vậy, chết đến nơi nhưng vẫn muốn vùng vẫy giãy chết một phen. Nạp Lan Nhục Phong thật sự cũng không chỉ nghĩ như vậy mới có thể xuất ra cá rách lưới chết này chứ? Chỉ là làm sao bọn họ có thể để bọn hắn có cơ hội làm vậy?

”Không có bằng chứng?” Nụ cười trên môi Nam Úc Tịnh biến mất, thậm chí về mặt cũng không thay đổi, nàng nhìn Hà Phinh Đình, chậm rãi nói, “Đã lục soát được phần còn lại của độc được trong cung Hoàng hậu nương nương, mà Thái Văn cũng đã thú nhận toàn bộ, nhân chứng vật chứng đều đủ, Hoàng hậu nương nương còn gì để nói không?”

Hà Phinh Đình nghe Nam Úc Tịnh nói, trên mặt mới thực sự lộ ra kinh hãi. Sao lại có thể tìm được độc được còn lại trong cung bà ta chứ, rõ ràng bà ta đã để Thái Văn đi xử lý sạch sẽ rồi. Xem ra quả nhiên Thái Văn đã phản bội bà ta, uống công bà ta đổi tốt với nó như vậy, nha đầu ti tiện này lại dám phản bội bà!

Nghĩ tới đây, trong mắt Hà Phinh Đình có chút tức giận, màu mắt đỏ lại, đáng vẻ lộn chết không sợ bóng, nhìn Nam Úc Tịnh, cười khẩy nói, “Cho dù bản cung làm thì như thế nào? Người của Phong nhi cũng đã sớm bao quanh Hoàng cung rồi. Thái Văn rất nhanh sẽ là người chết, cái gọi là nhân chứng vật chứng đều biến mất! Đến lúc đó nhìn xem văn võ trong triều tin yêu nữ nhà ngươi hay tin bản cung đây!”

Nam Úc Tịnh nghe Hà Phinh Đình nói, về mặt không chút kinh hoàng, chỉ cười nhìn Hà Phinh Đình, trong mắt là châm biếm và thương hại, chậm rãi nói “Ồ, đã vây quanh cả hoàng cung rồi sao? Hoàng hậu nương nương quả có ý nghĩ kỳ lạ đấy. Nếu bản tọa có thể đoán được bà ra tay với Hoàng thượng, sao Thần Dật lại không thể nghĩ đến Nạp Lan Nhục Phong nổi loạn?”

“Ngươi. Ngươi nói Nạp Lan Thần Dật đã sớm biết Phong nhi sẽ mang binh đến đánh?” Nghe Nam Úc Tịnh nói, một chút bình tĩnh cuối cùng trên mặt Hà Phinh Đình cũng triệt để biến mất. Bà ta kinh ngạc không ngờ nhìn Nam Úc Tịnh, cuối cùng vẫn đấu tranh, nói “Dù cho Nạp Lan Thần Dật biết thì như thế nào? Bình quyền của Nạp Lan Hạo Hiên ở tận biên quan xa xôi, cả kinh đô đều là người của Phong nhi, hẳn biết rõ thì có năng lực gì chứ?”

”Cả kinh thành này đều là người của Nạp Lan Nhục Phong, Hoàng hậu nương nương chắc chắn chứ?” Nam Úc Tịnh nhìn đáng vẻ không ngờ của Hà Phinh Đình, dường như rất hứng thú, nàng cong môi nở nụ cười nghiền ngẫm, hỏi Hà Phinh Đình. Hà Phinh Đình bị Nam Úc Tịnh hỏi như vậy không khỏi càng thêm sợ hãi, nhất là về mặt thâm sâu cười như không cười của Nam Úc Tịnh như nhìn thấy được hốt hoảng trong lòng bà. Chẳng lẽ Nạp Lan Thần Dật biết được mấu chốt, còn sắp xếp người của mình đối phó Nạp Lan Nhục Phong rồi?

Nếu thật sự như vậy, hậu quả liền không thể tưởng tượng được rồi. Bà ta hạ độc giết Hoàng thượng, Nạp Lan Nhục Phong dẫn binh với ý đồ bức vua thoái vị, đây đều là tội lớn mất đầu. Dù có bọn họ có là hoàng hậu và hoàng tử, tội danh như vậy cũng khó thoát khỏi cái chết.

Hiển nhiên Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đã sớm đoán được toàn bộ, liền chờ đến khi bọn họ tự chui đầu vào lưới, liền một lượt bắt hết. Tốt cho một âm mưu thâm sâu, tốt cho một lòng dạ tàn nhẫn!

Thần sắc Hà Phinh Đình dần dần từ tuyệt vọng thành phẫn nộ, nhìn thấy oán độc và thù hận trong mắt bà ta, Nam Úc Tịnh chỉ khẽ nở nụ cười, nhìn Hà Phinh Đình, nói từng chữ một, “Lúc trước ngươi dám ra tay với mẫu phi Thần Dật, nên biết sẽ có kết cục ngày hôm nay. Ngươi hại chàng nhiều năm bị độc Băng tột hành hạ, giết ngươi không thể trút được nỗi hận trong lòng ta!”

Hà Phinh Đình vốn tuyệt vọng, nghĩ đến khi mọi chuyện bại lộ, sợ vàng mọi vật đều có quy luật, mặc dù tình cảnh tuyệt vọng như vãi thừng nhưng khi bị một đôi mắt sắc bén của Nam Úc Tịnh nhìn như vậy, bà ta vẫn cảm nhận được sợ hãi trong lòng, giống như hận thù cùng tức giận của Nam Úc Tịnh còn đáng sợ hơn cái chết nữa.

Nam Úc Tịnh và Nạp Lan Thần Dật đã sớm đoán được toàn bộ hành động của Nạp Lan Nhục Phong và Hà Phinh Đình. Tỳ nữ bên người nam Úc Tịnh vừa hạ độc xong liền bị người Nam Úc Tịnh phái đi âm thầm theo dõi bắt tại trận, không phải do nàng ta không thừa nhận, mà người Nạp Lan Nhục Phong dẫn đến vừa xông vào hoàng cung, đã bị Nạp Lan Thần Dật bắt hết một lần.

Đương nhiên, cái Nạp Lan Nhục Phong gọi là cả kinh thành đều ở trong bàn tay hắn không phải là giả, chỉ là cái hắn gọi là người của mình hơn một nửa đã bị Nạp Lan Thần Dật thu phục rồi.

Dường như mọi chuyện diễn ra rất nhanh khiến cho người ta không kịp phản ứng.

Nạp Lan Đức lấy lý do bệnh nặng, hạ thánh chỉ truyền ngôi cho Nạp Lan Thần Dật. Mà Hoàng hậu Hà Phinh Đình cho hạ độc mưu hại Hoàng thượng bị chém đầu, liên lụy đến tất cả Hà gia, ngay cả ca ca Hoàng hậu Thừa tướng Hà Tường cũng không may mắn thoát nạn được. Về phần Nạp Lan Nhục Phong có ý đồ bức vua thoái vị, đương nhiên cũng có kết cục giống Hà Phinh Đình rồi.

Ngày hành hình, Nam Úc Tịnh tự mình đến chỗ pháp trường.

Dân chúng nhao nhao vây quanh pháp trường, nhìn trên dưới Hà gia tất cả đều bị trói ở nơi đó. Kìa đã từng là Hoàng hậu nương nương và Thừa tướng đại nhân của Đông Lâm, còn có Thái tử điện hạ nữa. Những nhân vật tôn quý như vậy, cả đời bọn họ cũng khó gặp một lần, thật không ngờ bây giờ lại bị xử tử hình, xem ra câu nói phong thủy luân chuyển, một chút cũng không hề sai.

Người Hoàng gia dù hành hình cũng không diễn ra ngay ngoài chợ, nhưng Hoàng hậu nương nương của Đông Lâm, cũng chính là Nam Úc Tĩnh lại góp ý nói muốn hành hình ngoài chợ, thế nhưng Hoàng thượng không hề trách tội Hoàng hậu nương nương tham gia chính sự, mà lại cười đồng ý yêu cầu của nàng.

Thực ra dân chúng vây quanh chỗ này, ngoại trừ muốn nhìn Hoàng hậu, Thừa tướng và Thái tử ngày xưa, cũng muốn nhìn Hoàng hậu nương nương Đông Lâm mới, cũng chính là nữ hoàng Nam Hải này. Bọn họ đều phải nhìn được cuồng hậu cả đời được lưu truyền vô cùng kỳ diệu kia rốt cuộc có đáng về ra sao.

Nam Úc Tĩnh mặc y phục đồ rực xinh đẹp vô cùng, tuy không có chút trang sức nặng nề nào nhưng khi mặc trên người nàng lại cao quý không gì sánh kịp. Nàng hơi cúi đầu, có sự xinh đẹp quyến rũ không nói nên lời, giống như cây thuốc nghiện mang độc, khiến cho người ta dù biết sẽ chết nhưng lại nhịn không được muốn đến gần.

“Hà Phỉnh Đình, bốn tọa đặc biệt thỉnh ý chỉ, muốn hành hình ngoài chợ, khiến dân chúng lại càng nhớ kỹ ngươi, ngươi có nên cảm ơn bốn tọa thật tốt không?” Nam Úc Tĩnh đứng trước mặt Hà Phỉnh Đình, từ trên cao nhìn xuống bà ta, bên môi là nụ cười rét lạnh mà tàn nhẫn.

Người thương tổn Nạp Lan Thần Dật, nàng tuyệt đối không dễ dàng buông tha. Thương tổn người nàng yêu, đó càng là sai lầm không thể tha thứ hơn cả thương tổn chính nàng.

Hà Phỉnh Đình nghe Nam Úc Tĩnh nói, trên khuôn mặt chật và xám tro hiện lên hận thù. Rõ ràng Nam Úc Tĩnh này không hề muốn lưu lại chút danh dự cuối cùng nào cho bà, bà ta hung hăng trừng mắt nhìn Nam Úc Tĩnh, giống như bà điên hăng giọng quát to “Nam Úc Tĩnh, đồ yêu nữ, điên khùng, tâm ngoan thủ lạt, ngươi làm Hoàng hậu Đông Lâm, Đông Lâm nhất định sẽ mất!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hậu Ngoan Ngoãn Để Trâm Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.